Autobus

Léčitelka

(science fiction)

Václav Semerád

© Nová Ves 2016

Půjčka

Od samého začátku to byla ztracená věc, jenže pořád mi něco říkalo, ať to nevzdávám…

Byla jako obrázek, jenže vyválený v blátě. Nedá se tvrdit, že mě lákala výzva vytáhnout ji a očistit, bylo mi jí prostě líto. Vypadala nešťastně a jistě nešťastná byla, ale mohl jsem si na prstech spočítat, že to nemá smysl. Zkuste ale kázat mladému klukovi, co má smysl a co ne! Jistě bych kazatele vyslechl, tak jako jsem vyslechl naléhavé protesty šedé kůry mozkové, která tvrdila totéž, jenže ani to mě nezastavilo a šel jsem se do té žumpy s úsměvem idiota vykoupat.

Některým dětem stačí říci »Pozor, pálí!«, aby ucukly od horkých kamen. Jiné si prostě musí sáhnout, aby se na vlastní kůži přesvědčily. Já jsem byl v rodině proslulý jako dítě, které po bolestném pláči, ošetření mastičkou, ovázání spálené ručky a dlouhém foukání a utěšování zamířilo vzdorovitě ke kamnům a sáhlo si na ně ještě druhou rukou z druhé strany. Od těch dob nemám cit v dlaních a jsem známý jako nešika nemotorná.

Požádala mě na ulici před hospodou o půjčku a skoro jsem litoval, že u sebe mám jen tisícovku. Naštěstí jí to stačilo, vzala by cokoliv, neboli, jak se v Čechách traduje, »*každá koruna dobrá*«. Jenže tím její zájem o mě skončil a pak už jen koukala, jak se mě zbavit. Pro mě jako začínajícího absolventa byla tisícovka velký peníz, ale mít v peněžence dvě, asi bych jí je nabídl. Možnost, že peníze už nikdy neuvidím, nehrála roli. Jak se říká, komu není rady, tomu není pomoci…

Utěšoval jsem se, že si mě aspoň všimla. Jak málo stačí naivkům ke štěstí! I když je otázka, kolik takových naivků chodí po světě a jestli jsem z nich absolutně největší… lidé nám občas říkají i »korunovaný«. Jistě víte co…

Když jsem konečně pochopil, že o mě vážně nestojí, otočil jsem se domů. Mým domovem byl podnájem o jediné sklepní místnosti, spodní okraj okna právě na úrovni chodníku, takže jsem si musel pořídit žaluzie, aby mi chodci nečuměli do bytu.

Ve dne by to šlo, když bylo venku světlo a pokojík byl tmavý, dovnitř vidět nebylo, ale večer se situace obrátila. Když byla venku tma a uvnitř světlo, byl bych bez žaluzií jako na jevišti. A to se rozumí, byl bych lidem za klauna v kabaretu.

Žaluzie brzy pokryl prach, protože jsem je neroztahoval ani ve dne. Vlastně jsem tu ve dne vegetoval málokdy. Možná, být nemocný… naštěstí se mi nemoci vyhýbaly, poslední dětská nemoc, kterou si pamatuji, byly spalničky, nebo co to bylo, ale to už je dávno. To se o mě ještě starala maminka. Teď jsem byl samostatný a mé místo v rodném domě zaujal brácha, neboť ještě studoval.

Ale vážně jsem si říkal, že mám obrovskou kliku, že se mi nemoci vyhýbají, protože netuším, co bych dělal, kdyby mě nějaká zákeřná nemoc skosila. Mohl bych nanejvýš zavolat do práce a omluvit se, ale co dál, to mi nebylo jasné. Asi bych měl jít k doktorovi. Ale co když ta nemoc bude těžší a k doktorovi se nedovleču? Pak už mě napadala jedině záchranná služba, jenže bych hodně váhal, než ji zavolám, záchranka se smí volat jen v ohrožení života, takže ji vlastně smějí volat jen náhodní svědci kolapsu na ulici a tak nějak. Když mě to složí ve sklepní místnosti, žádní svědci tu nebudou a objeví mě pan domácí, až půjde vybírat činži. Ten by mi záchranku zavolal, pokud přijde včas. Jenže kdyby mě tu našel, jak se píše v detektivkách, až »*v pokročilém stadiu rozkladu*«, zmohl by se jen na láteření, že jsem mu přidělal práci.

Naštěstí mu tuhle schválnost neudělám, mám se totiž rád a umírat bez pomoci v cizím sklepě se mi nechce.

Dorazil jsem dnes později. V pokoji byla tma jako ve sklepě, ale když jsem rozsvítil, zdál se mi docela útulný. Přímo pod oknem stál masivní psací stůl, nezištný dar od jednoho spolupracovníka – chtěl ho už vyhodit a protože nevěděl, kam s ním, nabídl mi ho ze žertu – a já po tom daru chňapl jako po záchraně. Vypůjčil jsem si kárku a psací stůl jsem dopravil na místo. Pak se to v práci rozkřiklo a já dostal ještě pár nabídek.

Spolupracovníci se ochotně zbavili starého harampádí a já jsem ještě ochotněji získal levné vybavení bytu.

Lidi si mají pomáhat!

Všechen darovaný nábytek jsem pod dohledem domácího musel napustit roztokem proti červotočům, než mi dovolil to harampádí vtáhnout do domu. Naštěstí bylo léto a toho dne ani nepršelo, takže mi nic nezmoklo, než jsem se přiřítil z drogerie s velkou plechovkou roztoku a s úplně novým tlustým štětcem. Teprve po ošetření dřeva proti škůdcům jsem si směl nábyteček natahat do bytu. Domácí neláteřil, jen jsem musel první týden intenzivně větrat, abych v tom chemickém smradu vydržel.

Naštěstí člověk vydrží hodně…

*****

Když na to přijde, stačí mi málo. Mým majetkem byl kromě zmíněného psacího stolu starý gauč, abych nemusel ležet na molitanové matraci na zemi, jako zpočátku, dále dvě stejně staré skříně, jedna na šaty, druhá s poličkami, obě skoro prázdné, pak jedno těžké čalouněné křeslo a dvě židličky z ohýbaného dřeva. Potřebovaly jen zpevnit nově zakoupenými šrouby, aby lépe držely tvar – bez nich měly tendenci rozložit se na prvočinitele. Naštěstí jsem vystihl, kam šrouby dát, aby se na těch židlích dalo i houpat.

Časem se jistě zmůžu na něco lepšího, ale v té chvíli mi to stačilo. Táta rád používal úsloví z vojny, neboť ještě sloužil naší – tehdy ještě socialistické – vlasti.

»***Tohle klidně vydržím i pod vodou a s bodákem v prdeli!***« říkal. Naši vojclové vydrželi hodně, já jsem měl radši pohodlí a komfort. V pohodlném křesle u psacího stolu, na kterém trůnila obrazovka bazarového počítače, jsem byl úplně v pohodě. Co mi chybělo ke štěstí?

Jenže tentokrát mě ani internet nelákal – a to je co říct! Počítač jsem sice zapnul, ale nesledoval. V myšlenkách jsem se pořád vracel k té holce. Moc jsem toho o ní ani nevěděl, jen že se jmenuje Věrka Bělíková, ale neměl jsem potuchy ani kde bydlí. Trochu málo na to, že jsem jí půjčil peníze. Ale tak nějak jsem si

uvědomoval, že tentokrát bude pro mě ztráta peněz zanedbatelná. Opravdu jsem jí chtěl pomoci.

Nakonec jsem nevydržel, sebral se a vyrazil navečer ven. Neměl jsem ve zvyku chodit do hospody, ale netáhlo mě tam nic menšího než vidina, že bych ji mohl dneska ještě jednou vidět. Dala mi sice najevo, ať odejdu, že už se mnou dneska mluvit nechce a nebude, ale kdož ví…

K hospodě to nebylo daleko, ale i když jsem vyrazil ostrou chůzí, pomalu jsem zvolňoval. Bylo to varování, co mě uvnitř zpomalovalo? Nechtěl jsem to vzdát, na druhou stranu – podvědomě jsem se bál zklamání. Když se to tak vezme, vůbec nebylo vyloučené. Věrka nebyla dívka jako ze škatulky, naopak. Nedbala o sebe, byla rozcuchaná jako koště, blond vlasy celé ulepené, ani její hadry nevypadaly nóbl, jenže dneska člověk neví, co je moderní a některé dnešní módní směry vyznávají nepořádek a zanedbanost jako příznak modernosti.

Nevím, ale mě supermódní styly netáhnou. Vlastně ani nevím, jak se všechny jmenují, z dřívějška si pamatuji styly »gothic«, »deathrock« a »vampire«, ale Věrka k nim nepatřila, vypadala spíš jako »emo«. Kdo je má rozeznat? Všechny tyto módní proudy používají make-up černé barvy, případně až do fialova. Člověk se nesmí koukat na vnější vzhled. Módní styly se mění, zajímavější je, jaký člověk se pod maskou svého stylu skrývá. Ano, podle mě je styl pouhá maska.

Kdyby Věrka hodila styl »emo« za hlavu, oblékla se normálně, smyla si z tváří černou šminku a dala se do gala, byla by podle mého mínění krásnější. Jestli doufá, že najde cit a pochopení výhradně jen mezi »emo-kluky«, je podle mě vedle jak ta jedle.

Ještě na studiích jsem potkal jednu anorektičku. Byla to chodící smrtka, sama to považovala za přednost. Nechce přece vypadat jako tlustá kráva!

Dal jsem jí hádanku, jestli ví, co je stokrát ošklivější než ***tlustá kráva***? Neuhodla a když jsem jí prozradil, že podle mě je

odpudivější už jen ***vychrtlá kráva***, prala by se. Jenže fyzickou kondici měla tak ubohou, že kdyby mi dala svou kostnatou pěstičkou ránu, jak naznačovala, svalila by se vyčerpáním na zem, což nakonec správně vyhodnotila a snažila se být vysoko nad věcí – neshodli jsme se. Podle mě jsou vyznavačky »ano« odepsané. I kdyby se vzdaly své fixní ideje, že »***člověka určuje kostra a vše navíc je hnusná tloušťka***«, návrat mezi normální holky je pro ně nemožný. Diskutoval jsem kdysi o tom tehdy se studentem medicíny Ivanem Černým. Tvrdil, že i kdyby se chtěly ty chodící kostry obrátit, mají už nenávratně poškozené vnitřní orgány, zejména játra a ledviny, takže se při pokusu o návrat mezi lidi sesypou. Sesypou se ovšem tak jako tak příliš brzy. Tyhle holky prostě umírají mladé. »Ano-styl« je pro ty, kdo chtějí být mladí až do smrti. Ta ovšem přijde dřív, než ji čekají.

Věrka naštěstí nebyla anorektička, »emo« jsou na tom podle mého mínění líp, mohli by se bez problémů vrátit mezi normální lidi. Největší překážkou je jejich fanatismus, ale toho se člověk může zbavit. Doufal jsem, že Věrka stojí za námahu.

Přicházel jsem k hospodě, před kterou jsem jí před chvílí půjčoval peníze. Něco se tam ale dělo. Od hospody se odlepil žlutý vůz záchranky a za houkání a s modrými majáčky se rozjel. Někdo se tam zřejmě složil, to se stává. Přidal jsem do kroku a chtěl vstoupit do hospody, ale u vchodu mi zastoupil cestu uniformovaný policista.

„Tam se vyšetřuje!“ řekl mi. „Raději tam ani nechoďte!“

„Je to zakázané?“ zeptal jsem se ho provokačně.

„Ne, ale když tam vejdete, počítejte s větším zdržením,“ varoval mě. Dobrosrdečně, ale nesmlouvavě.

„Každého smím pustit dovnitř, ale ne ven,“ dodal.

„Zdržení mi nevadí,“ odvětil jsem. „Kdyby něco, sám mi dosvědčíte, že jsem přišel až teď.“

„Jak chcete,“ ustoupil a nechal mě projít.

Vstoupil jsem do sálu s výčepem. Sedělo jen pár lidí, sál byl plný stojících a živě diskutujících štamgastů.

„Co se tady vlastně stalo?“ oslovil jsem nejbližší diskusní kroužek hned u dveří.

„Tos přišel v pravou chvíli!“ přijali mě, neboť jsem vypadal jako jediný, kdo tu neví oč kráčí.

„Jedna z těch mladých štětek to přepískla,“ sdělil mi druhý, který se nepozastavil nad mým nevhod příchodem.

„Co přepískla?“ chtěl jsem po něm upřesnění.

„Předávkovala se nějakým svinstvem,“ vyhověl mi dost ochotně. „Našli ji na dámském záchodě s buchnou v ruce, nejspíš si šlehla trochu víc a zkolabovala. Policajti tu byli dřív než záchranka, takže to tu uzavřeli. Nikdo nesmí ven a čekáme na policejního psa.“

„Mě policajt dovnitř pustil,“ přiznal jsem.

„Jo, dovnitř může každý, ven ne,“ souhlasil chlap. „Taky si tu počkáš.“

„Nebude mi to vadit, když dostanu pivo,“ řekl jsem.

„Pivo dostaneš, když zaplatíš,“ uchechtl se chlap. „Bez peněz do hospody nelez!“

„To se snad rozumí samo sebou,“ pokrčil jsem rameny.

Bavil bych se dál, ale chlapi z kroužku zřejmě usoudili, že mi řekli víc než dost a zase se začali bavit jen mezi sebou, jako bych tu nebyl. Nevadí, odpoutal jsem se od nich a zamířil přímo k výčepu.

„Dostanu pivo?“ zahlaholil jsem směrem k paní výčepní.

„Dnes se platí hotově a předem,“ upozornila mě. „Je tu jakási nejistota.“

„Jo, rozumím,“ přikývl jsem a vytáhl peněženku.

S pivem v ruce jsem zamířil k volnému místu u stolu ke dvěma štamgastům, které zmatek v sále nechal ledově klidné, jako by se nic nedělo.

„Dnes aby se jeden bál vstoupit do hospody,“ posteskl jsem si, ačkoliv jsem vstoupil přes policejní varování.

„To jste vy, mladí!“ opáčil nerudně vousatý štamgast sedící dál ode mne. „Pořád musíte mít nějaké voloviny! A už v tom

jedou i holky, co by měly pěkně sedět doma! Že jim táta nezmaluje zadek!“

„To se dneska nesmí,“ odvětil jsem. „Týrání dětí je přece trestné. Plácnete caparta a sociálka vám ho odebere.“

„Modrej zadek je tisíckrát lepší než se tak zřídit!“ namítl vousáč. „Tak mladá a už fetuje! A kdyby to aspoň uměla!“

„Co se vlastně stalo?“ položil jsem jim klíčovou otázku. Zatím jsem zjistil jen útržky událostí. Holka si na záchodě šlehla nějaké svinstvo a seklo to s ní, to se dneska stává, jsou toho plné noviny.

„Nějaká Věrka Bělíková,“ začal vykládat druhý. „Když volali stodvanáctku, přihnali se policajti dřív než záchranka, byli prý blíž. Doufají, že skřípnou dealera. Nikdo totiž hospodu neopustil, není tu zadní východ a jestli se nezdejchl ještě před tím kolapsem, nemá kudy zdrhnout. Já bych tomu rošťákovi pořádný flastr od srdce přál,“ vzdychl si.

„Já taky,“ přidal se další. „Bičem na holou je málo!“

Mluvili dál, ale já už je neposlouchal. Zničeně jsem seděl a bezduše čučel do piva. Ta zkolabovaná feťačka je přece moje Věrka! Ačkoliv – jakápak moje, nemám na ni nárok, jen jsem jí chtěl pomoci! A kdoví, jestli jsem tou zapůjčenou tisícovkou nepřispěl k jejímu kolapsu! Myslel jsem, že je prostě »emo«, jenže ona je zatím… feťačka…

Mezitím dorazily policejní posily a do sálu vstoupili dva policajti se služebním psem.

„Tak panstvo, všichni zasednout ke stolům, úřadovat bude Rex!“ vyzvali všechny hned ve vchodu.

Všichni se hned hrnuli, kde kdo seděl předtím. Potíž nastala, když k našemu stolu přišlo o chlapa víc než kolik tu bylo židlí. Samozřejmě jsem jednomu zasedl místo, ale nechtěl jsem v této chvíli vyvolávat spory.

„Promiňte, neměl jsem tušení, že je to vaše místo,“ řekl jsem a zvedl se i se svým pivem v ruce.

Odpovědí bylo smířlivé zavrčení. Byla to i jejich chyba, měli sedět u stolu a ne diskutovat vprostřed sálu, ale na druhé

straně jsem sem nepatřil. Naštěstí jsem nebyl jediný stojící, všichni se ještě nestačili rozmístit na poctivě vyseděné židle.

Volnější stůl jsem objevil až na konci sálu a zamířil jsem tam. Ti dva, co tu seděli, mě neviděli rádi, ale mlčeli. Muselo jim být jasné, že si k nim sedám jen díky tomu, že tu měli poslední dvě volná místa.

„Jo, je tu volno," zavrčel na mě mladší, když jsem se zdvořile optal, zda tu nesedí někdo další od nich. Rozhlédl jsem se po sále, aby mi nic neuniklo, a posadil jsem se.

Dva policisté se psem začali obcházet sál. Vzali to po směru hodinových ručiček, takže jsem si čirou náhodou sedl k poslednímu stolu, kde asi skončí. Pochopitelně jen když překupníka drog neobjeví dřív. Sledoval jsem je jako všichni se zájmem. Pes každého sedícího poctivě očichal, ale pokaždé šel s vrtěním ohonu dál. Okruh prověřených se postupně zvětšoval a naopak se úžil okruh podezřelých. V sále se začal zdvíhat tlumený šum, jak se ti prověření začali dávat do řeči a sdělovali si své dojmy.

Když policajti s vlčákem došli jen dva stoly od nás, moji spolusedící se náhle jako na povel zvedli a vyběhli k východu.

„Stůjte!" vyzvaly je tři výkřiky skoro současně.

Takže jsem si sedl přímo k dealerům! To ale byla blbá náhoda! Polilo mě horko, ale drama zatím pokračovalo. V ruce staršího z těch dvou se zaleskla pistole. Strašlivý skok – a do ruky s pistolí se zahryzl vlčák. Nelidský řev, pistole na zemi, dva policajti klečící na každém ze zadržených. A pak už jen narůstající uvolněný šum v sále. Game over, konec filmu.

„Ten není od nich," ozvalo se, když ke mně zamířili další dva s odjištěnými pistolemi v rukou. „Ten přišel až po všem!"

„Díky!" ozval jsem se směrem k policistovi. Musel to být polda od vchodu, naštěstí mě poznal! Mohl jsem prožít hodně nepříjemné chvíle vysvětlováním, že mě k jejich stolu přivedla pouhá čirá náhoda.

„Jen ať si mě ten pejsek taky očichá!" řekl jsem s klidem.

„Ňoumo pitomej!“ řekl mi dobrácky polda od vchodu, co mě právě zachránil. „Postav se a podívej se, na čem sedíš!“

Poslechl jsem ho trochu zaraženě, to oslovení se mi ani trochu nelíbilo. Když jsem se však postavil a otočil se, zbledl jsem jako Bílá paní. Na mé židli byl rozsypaný bílý prášek, část jsem toho měl i vzadu na kalhotách. Kdyby mě ten pes začal očichávat, lítal bych v tom jako ti dva.

„A sakra!“ zmohl jsem se jen na tiché zaklení.

„Máš kliku, mladej!“ sdělil mi policista. „Naštěstí jsem viděl ode dveří, jak ti to tam mrskli. Příště se blbě nehrň tam, kde se stal nějaký průšvih. Ale přece jen pro jistotu půjdeš s námi. My totiž nesmíme být ňoumové!“

Vědomí vlastní neviny mi mělo být povzbuzením, jenže bílý prášek na kalhotách mi našeptával, že by to pro tentokrát nemuselo stačit. Namočili by mě do toho levou zadní, kdyby – naštěstí pro mě – neztratili hlavu.

Jo, jsem ňouma!

A taky pitomec!

*****

Ortel

Na policejní stanici mě tedy odvezli, ale neviděl jsem to černě. Ovšemže jsem jim musel do protokolu zopakovat všechno co jsem v hospodě viděl i slyšel, ale k mému štěstí už jsem měl ve spise poznámku od policajta, svědčícího v můj prospěch. Jednak že jsem do hospody přišel až po událostech a za druhé viděl ode dveří, jak mi něco nasypali na židli, když jsem se díval na opačnou stranu. Na oplátku jsem se dozvěděl, že to svinstvo na mých kalhotách byl pravý heroin, ale protože to chápali jako pokus těch dvou svést je na falešnou stopu, nemusel jsem se obávat postihu. Jak říkám, naštěstí! Bez toho policajta ode dveří bych v tom lítal jako holubička doktora Strossmayera. Upřímně řečeno, kdyby hloupost nadnášela, asi bych se vznášel jako teplovzdušný balón.

Jenže to všechno se dělo jaksi mimo mě. Říkal jsem do protokolu pravdu a nic než pravdu, ani mě nenapadlo něco si přikrášlovat. Jednak byla pro mě pravda výhodnější než tvrdé zapírání, ale hlavně, myšlenky se mi honily jinde.

Věrka Bělíková je tedy feťačka! To je ovšem jiné kafe než »emo«, jak by řekl i sedlák Vávra z Maryši. Zkusil jsem se jich jen tak mezi řečí zeptat, jestli už o ní mají nějaké podrobnosti z nemocnice, ale odbyli mě, že mi po ní nic není. Příbuzný nejsem a povrchním známým se takové věci nesdělují.

Konečně se mě přestali vyptávat, pro jistotu jsem si přečetl protokol, takový ňouma přece nejsem, abych podepsal něco neznámého, ale když jsem tam nic závadného neviděl, podepsal jsem a to bylo vše. Ještě mi jako svědkovi nabídli odvoz, což jsem s díky odmítl, ten kousek nestojí za to.

Zamířil jsem domů pěšky, jenže hned za dveřmi policejní stanice jsem nažhavil mobil. Volal jsem na číslo, které jsem musel v adresáři hledat, neboť jsem je už dlouho nepoužíval. MUDr Ivan Černý, kamarád ze studií, teď už vystudovaný

doktor, od doby studií párkrát změnil mobil i telefonní číslo, ale vždycky to dal přátelům a známým včas vědět, takže jsem měl číslo aktuální. Pořádek dělá přátele! Vysvětlil jsem mu situaci, Ivan dlouho mlčel, než konečně promluvil, ale jeho hlas byl nezvykle vážný.

„Poslyš, kámo, uděláš nejlíp, když na tu holku teď hned zapomeneš," snažil se mě přesvědčit, že to nemá smysl. „Ta holka je feťačka. Dříve nebo později ji to zničí, za to dám krk. Jestli si myslíš, že toho pro tvoje modré oči nechá, pak jsi další pitomec v řadě, co si to kdy mysleli. Odvyknout heroinu je nemožný. Za prvé by to musela sama chtít, jenže ona nechce a násilím to prostě nejde, věř mi. Když se budeš o ni starat pro pocit dobrého skutku, tak ti to raději hned znehodnotím, neboť bez kladného výsledku to dobrý skutek nebude. Bude tě jen využívat jako zdroj snadno dostupných peněz, po straně se ti bude jen posmívat a pojede pořád stejným směrem – do pekel. Heroin je vážně svinstvo a léčení je téměř nemožné."

Mlčel jsem. Ta slova na mě působila jako tři tuny ledu, sypajícího se na mou ubohou hlavu. Jenže i v kritické chvíli jsem zůstal sebou. Dítě, které se o horká kamna spálilo dvakrát, než uvěřilo, že »kamna opravdu pálí«.

„Ty taky poslyš, kámo!" odpověděl jsem mu po chvilce rozvažování. „Někde jsem slyšel nebo četl, to už je fuk, že lékař tohle nikdy říct nesmí, neboť nesmí ani beznadějnému pacientovi sebrat právo na zázrak."

„Komu není rady, tomu není pomoci," povzdychl si Ivan, ale pokračoval ještě vážnějším tónem.

„Máš pravdu v jednom. Kdyby ta holka přestala fetovat, byl by to zázrak. Ale když mluvíš o zázracích, jeden bych pro tebe možná měl. Vím o léčitelce, říkají jí zázračná a já tomu věřím. Ověřil jsem si to už na osmi případech, ta baba uzdraví i leukémii a rakoviny v posledním stádiu před smrtí, kdy my už dáváme jen morfium. Když ti ani ta nepomůže, pak prostě nemáš na zázrak nárok a na tvém místě bych to definitivně vzdal. I když – já bych to vzdal tak jako tak."

„Kde je ta léčitelka?“ přerušil jsem ho dychtivě.

„Dobře, zapiš si to,“ poradil mi. A když jsem po vteřině sehnal papír a tužku, nadiktoval mi jen jméno jakési vesnice.

„Číslo popisný nevím,“ přiznal. „Zeptej se místních, líná huba – holé neštěstí. Pár pacošů se od ní vrátilo s tím, jak říkáš, zázrakem. Vesměs to byly naprosto ztracený případy, jenže se vrátily zdravé.“

„Byli to i feťáci?“ zeptal jsem se pro jistotu.

„O žádném nevím,“ řekl. „Zkus to. Zázraky jsou nad naše síly, ale ta baba je jakási naděje.“

„Vřelé díky tobě!“ oddychl jsem si.

„Víš co? Neděkuj, ale řekneš mi, jak dopadneš, platí? Mě to taky zajímá!“

„Platí!“ slíbil jsem mu, neboť jak známo, slibem nikoho nezarmoutíš. Přidal jsem do kroku, abych už byl doma a mohl se podívat do počítače, co je to za vesnici. Popisné číslo mi tam snad místní řeknou.

Naděje umírá poslední!

*****

Výlet za léčitelkou jsem zbytečně neodkládal. Když jsem si prohlédl dopravní spojení, nezbylo mi než zvolit jiný způsob dopravy. Do té vesnice jezdil jen jeden autobus a to jen ve středu ráno a odpoledne. Kdybych se tam zdržel, musel bych tam vydržet celý týden, což je blbost. Bohužel, některé obce jsou dnes nesmyslně odříznuté od světa a místním nezbývá než se spoléhat na vlastní auto, nebo na ochotné sousedy.

Já jsem auto neměl, ale řidičák jsem si na škole prozíravě udělal a najít mezi spolupracovníky někoho ochotného auto půjčit nebylo úplně zabité. Jistěže mi nikdo v pátek odpoledne nepůjčí nejnovější model drahé značky, ale nabídka na půjčení postaršího favorita mi stačila. Nechci nikoho oslňovat, jen se potřebuji dostat do vsi, kam pořádná doprava prostě nevede. Kolega se naštěstí nechystal jet někam na víkend, takže mi po vteřině kývl. Vyřešil to šalomounsky. Natankoval plnou nádrž s mým slibem,

že ji naplním, než mu favorita vrátím. A ovšem platím všechny pokuty a sám dám opravit pomačkané plechy, ať je zaviním já nebo jiný řidič – to už si musím sám zařídit.

Tak férovou nabídku přece musím ocenit.

Výhodou byla i kolegova navigace, kde jsem si mohl nastavit cíl cesty, ale pro jistotu jsem si nejprve prohlédl trasu na počítači a vytiskl si mapku. Náhoda přeje připraveným.

Dojet do zmíněné vsi nebyl problém. Jen jsem musel odmítnout nabídku navigace, abych jel po polních cestách, ale držel jsem se jistější, počítačem vytištěné mapy. Až když jsem v pohodě dojel do posledního města, umoudřila se i navigace a spočítala mi zbytek cesty shodně s počítačovou mapou.

Problém nastal až ve vsi, podobné vesnici duchů. Dlouho jsem tam nenarazil na živáčka. Na počítači i na navigaci jsem si jako cíl nastavil místní hospodu, tam by mělo být podle mě živo, ale když jsem k ní dojel, zjistil jsem, že je zavřená a to už hodně dlouho. Na dveřích visel zrezivělý visací zámek beze stopy používání a cedule za oknem oznamovala, že objekt je na prodej. Lidé sedí doma u televizorů, nechodí ani do hospody a hospodská živnost se tu nevyplácí.

Naštěstí jsem si podle kouře z komína jednoho domku uvědomil, že tam musí někdo topit. Zajel jsem před ten dům, vyšel z auta a zkoušel se dovolat místních. Včas mě napadlo rozmyslet si vstoupit do dvora bez ohlášení a když na mě z druhé strany vyrazil zuřivě štěkající vlčák, byl jsem rád, že je mezi námi plot. Chlap, který vyhlédl ze dveří, se mě nejprve nerudně optal, co tady chci, ale když jsem se zeptal na místní léčitelku, očividně roztál a ochotně mi ukázal směr.

„Jo, baba Krčmářka, to musíte tudy až k lesu, minout to nemůžete. Je tam horší cesta, ale dostanete se tam!“

Poděkoval jsem mu a poslechl ho. Cesta mě vedla ze vsi, les byl až po dalším kilometru mezi poli, ale bylo znát, že je uježděná od aut a ne od traktorů, takže tudy nejedu jako první. Horší bylo, že jsem dojel k lesu a žádný dům tam nebyl. Až za první zatáčkou jsem mezi stromy narazil na starou, shrbenou

roubenou chalupu, přilepenou k osamělému pískovcovému balvanu vysokému asi pětadvacet metrů. Balvan byl podobný těm v Prachovských nebo Adršpašských skalách, takový obří bochník chleba, jen nebyl tak rozsáhlý. Nahoře rostly vysoké borovice a chaloupka se k němu tulila jako kuřátko ke kvočně. Jen nebyla žlutá jako bývají čerstvě vylíhlá kuřata, ale zelená od mechu, pokrývajícího její nahrbenou, prosedlou střechu.

Důstojný příbytek čarodějnice, pomyslel jsem si.

Zaparkoval jsem na očividně často používaném plácku před ní a zamířil ke vchodu.

Pomůže baba Krčmářka?

*****

Překvapilo mě trochu, že jsem na dveřích objevil klasické tlačítko zvonku, ačkoliv k té chalupě nevedlo elektrické vedení. Ale což, mohla mít i podzemní přívod proudu, nebo byl zvonek na baterie, co já vím…

Zazvonil jsem a čekal.

Dveře se otevřely a chvíli jsem jen zíral. Hned na první pohled bylo jasné, proč jí místní říkají »baba« Krčmářka. Vypadala aspoň na devadesát let, suchá a s nezdravě žlutou, vrásčitou kůží. A kdybych věděl, kolik jí je doopravdy! Na druhé straně jsem okamžitě uvěřil, že má letité zkušenosti.

„Další žadatel!“ usmála se na mě a vycenila na mě při tom velké přední zuby. Skoro bych se divil, že nějaké měla, při jejím vzhledu bych čekal bezzubou bábu, ale opět – kdo ví, co je to za zuby, třeba si je dává na noc do skleničky.

„Přišel jsem…“ začal jsem, ale nenechala mě domluvit.

„Jako všichni,“ usmála se opět. „Návštěvy dělím na dvě skupiny. První jsou pacienti, které trápí nemoc a chtějí pomoci.

Vy jste přišel žádat za někoho jiného, že? Však pojďte dál, ať tady nestojíme ve dveřích!“

Zavedla mě do prosté venkovské sednice. Docela útulný pokojík jako ze škatulky, všude čisto. Proti mě se podél stěny táhla dlouhá dřevěná lavice, u ní bytelný dřevěný selský stůl. Čtyři židle, dvě u kratších stran stolu a dvě na delší straně proti lavici. Stranou klasická selská postel s peřinami, u dveří almara a proti ní starodávná pec. Krčmářka asi žije v jedné místnosti, kde vaří, odpočívá i spí. Stěny prázdné, bez jediného obrázku. Ve venkovských sednicích bývá často nade dveřmi náboženský obrázek, ale tady nic. Zkrátka spartánská domácnost.

„Posaďte se!“ pobídla mě. „Pijete kafe?“

Když jsem neodmítl, postavila přede mne velký kaféč, druhý pro sebe, ze starodávné plechové piksly do obou něco odměřila, kdoví jestli to bylo kafe, mezi kaféče položila misku s kostkovým cukrem a hrnula se k plotně, kde stála konvice. Na svůj věk se otáčela hbitě jako mladice, za chvíli jsme seděli proti sobě u stolu, ochutnávali kafe – mimochodem výborné – a babka začala výslech: za koho jsem přišel orodovat?

„Jak můžete vědět, že nejdu sám za sebe?“ řekl jsem ve snaze trochu ji zmást.

„Protože jste zdravý jako ryba,“ usmála se na mě a ve svém širokém úsměvu mi opět ukázala velké jedničky nahoře a jejich typický předkus. „Ven s tím, kde je problém?“

„Poslal mě za vámi kamarád, on je totiž lékař…“ začal jsem zeširoka.

„Nezájem!“ zarazila mě. „Kdo je pacient?“

„Jedna má známá,“ řekl jsem. „Leží v nemocnici, ale to není problém, z toho ji snad dostanou. Horší je, že bere drogy, prý dokonce heroin…“

„To jste na špatné adrese, mladíče,“ ztvrdly babě rysy a vypadala přísně jako moje učitelka na základní škole, když jsem něco vyvedl. „Já léčím jen nemoci, s těmi bych si věděla rady, ale ne sebevrahy.“

„A nemáte něco, co by jí ten heroin znechutilo?“ zkusil jsem to s prosíkem.

„Jistěže mám,“ odvětila. „Ale nemá to smysl.“

„Proč ne?“ zeptal jsem se umíněně.

„Protože by to účinkovalo nanejvýš měsíc, možná i dva, ale pak se k tomu vrátí. Co je to zač? Nějaká příbuzná, nebo jen známá?“

„Známá,“ špitl jsem. „Ale je moc hezká a určitě by jí bylo škoda.“

„Mladíče, pro ni nemám nic,“ řekla baba. „Pro vás mám jen radu – koukejte se od ní trhnout, než vás ona strhne s sebou do pekla. Nechte ji být, rozumíte?“

Kdyby mi nafackovala z obou stran, bylo by mi to určitě milejší. Facky na duši jsou stokrát horší.

„Ivan mě ujišťoval, že dokážete hotové zázraky!“ řekl jsem vyčítavě.

„Léčím nemoci, ne sebevrahy,“ opakovala. „Bylo u mě i pár sebevrahů, ale ti se jen věšeli, případně si podřezávali žíly, s tím se dá něco dělat. Drogy jsou horší. Sebevrahům chutnají a nezdají se nebezpečné, jenže opak je pravdou. Co je to za holku? Kde je?“

Popsal jsem jí ve které nemocnici Věrka Bělíková je, opět v naději, že není všechno ztracené. Říká se přece, že Krčmářka dokáže zázraky!

„Podívám se po ní,“ řekla baba. „Ale nic vám neslíbím. Drogy jsou agonie. Dá se prodloužit nebo zkrátit, ale tak jako tak končí smrtí. Nejhorší je, že před smrtí těla přijde smrt duše. Ti lidé sami a dobrovolně odevzdali duše peklu.“

„Ale zkusíte to?“ chytl jsem se posledního stébla.

„Nic neslibuji. A pro jistotu se od ní trhněte, než skončíte jako ona,“ odvětila stroze. „Opravdu nemám ráda grázly, co to svinstvo prodávají. V téhle chvíli by mě zajímali víc. Sami se tomu vyhýbají, ale protože na tom vydělají, je to pro ně příliš

velké lákadlo a proto je jich tolik. Teoreticky, kdyby to lidem nenabízeli, mohli by se ti sebevrazi vrátit mezi lidi.“

„Ty, co to prodávali Věrce, policajti zatkli,“ hlásil jsem to jako další významnou okolnost.

„Zatkli jednoho nebo dva, ale ti nad nimi si jistě brzy najdou jiné volavky,“ opáčila baba. „Povídám, dejte ruce pryč a koukejte se nikdy v životě s drogami nezaplést, nebo pojedete rovnou do pekla. Vím, co říkám, viděla jsem už těch lidských trosek víc než dost a bezpečně vím, že proti tomu nemám lék.“

Krčmářka zatím dopila a odnesla hrnek uložit do skříně, já jsem ze žalu kafe pomalu dopíjel. Hořklo mi v puse, ne že by chyběl cukr. Náhle jsem měl pocit, jako by na mě sáhla smrt. Otřásl jsem se a hned to zmizelo, ale pochopil jsem, že jsem jel za zázračnou léčitelkou marně.

„Zapomeňte na ni, mladíče!“ radila mi dobrácky.

„Zapomenout? To není možný!“ řekl jsem nešťastně.

„Ale je, proč by to nešlo?“ utěšovala mě. „Kdyby ji dnes přejelo auto, taky byste musel žít dál. Jak jste s ní byl daleko?“

„Nijak,“ přiznal jsem. „Jen mi jí bylo líto.“

„Takže je to povrchní zamilovanost, z toho vyrostete. Věřte mi, ta holka za to nestojí! Nejenže jí nepomůžete, ale ona může zničit i vás. Jestli si začala s drogami, pak asi neměla co dělat a toužila po změně, dobrodružství, nebo co… z toho bych soudila, že byla prázdná a pitomá i bez drog. Natož teď! Beztak byste si s ní neměl o čem povídat. Nanejvýš kdy si šlehne další dávku a kde se to svinstvo dá sehnat. Nic jiného ji už nezajímá, její obzor začíná a končí u buchny, nebo jak říkají injekcím.“

„Chtěl jsem ji z toho dostat,“ opakoval jsem nešťastně.

„Nebuďte tak umíněný!“ napomenula mě. „Jste pánbůh? Vzhledem k jeho všemohoucnosti by se mu to podařilo, ale my smrtelníci nemáme sílu napravit všechny křivdy našeho světa. Dopijte to kafe, seberte se a jeďte pomalu domů. Nejeďte jako blázen, v tom psychickém stavu se odehraje nejvíc bouraček.“

„Dám si pozor," slíbil jsem jí a odstrčil od sebe prázdný kafáč. „Vím, že jsem »sváteční řidič«, to auto mám jen půjčené a rozbít je nesmím."

„Tak vidíte!" řekla. „Snad máte dost rozumu, aby vás to nezničilo. Drogy jsou ďáblův vynález."

„Já drogám odolávám," prohlásil jsem hrdě. „Do dneška jsem neměl ani jednu cigaretu, pivo si dám jen občas, takže nemusím mít ani státem povolené drogy."

„Dobře děláte!" chválila mi to. „Já také uznávám definici cigarety jako: »*váleček tabáku v papírovém obalu, který má na jedné straně oheň a na druhé idiota*«. A začněte se koukat po jiných holkách, sám jistě najdete plno lepších. Vaše zdrogovaná kráska je jen lidský odpad. Vsadím své boty, že si brzy najdete lepší děvče!"

„Uvidíme!" řekl jsem a vstal.

*****

Zmizelá

Ono se to řekne – nasednout do auta a odjet!

Horší je, když člověk pro slzy bezmocného breku nevidí pořádně na cestu. V autě mě nikdo neviděl, mohl jsem se tedy úplně nerušeně rozbrečet. Jel jsem pomalu, opatrně, ale i tak to byla jízda smrti. Naštěstí jsem si byl vědomý, že nejsem úplně fit a jel jsem pomalu. Na polní cestě od baby Jagy to nevadilo, ale když jsem se dostal na státovku, předjížděli mě všichni jako na běžícím pásu. I v nepřehledných zatáčkách, kde se snad ani předjíždět nedalo, dokonce i na železničním přejezdu. Všechny jsem zdržoval! Co ale mohli vědět o důvodu mé pomalé jízdy? Jak se to zpívá v jedné staré písni – svět se mi právě zřítil a lidé mě nemohou pochopit, neboť ten jejich svět ještě stojí!

U benzínové pumpy jsem podle slibu natankoval plnou nádrž a pak jsem nechal auto projet myčkou, aby vypadalo lépe než jsem je přebral. A také, což jsem nikomu nepřiznal, abych si mohl ještě chvíli uvnitř zabrečet.

Věčně jsem ale v půjčeném autě sedět nemohl a nezbylo mi než je vrátit. Kolegu jsem překvapil příjemně, nejenže auto nemělo navíc ani škrábanec, ale bylo i čistší. A podle dohody mělo plnou nádrž, takže neměl důvod k brblání. Nedá se nic dělat, musím být k půjčenému opatrný, jinak by mi už nikdy nikdo nic nepůjčil.

Kdoví, kdy to budu potřebovat!

*****

Před domem na mě čekali policajti. Hrklo ve mně, přece jsem si dával pozor, jel jsem mravně podle předpisů, proč…?

Naštěstí to nebyli dopraváci a nepřišli kvůli dopravním přestupkům, byla to normální státní policie a přišla za mnou s něčím úplně jiným. Jestli bych je nemohl vzít do bytu. Příkaz k domovní prohlídce nemají, ale když jim umožním přesvědčit se, že Věru Bělíkovou neskrývám, dají mi okamžitě pokoj. Zato když je odmítnu, stanu se podezřelým a přijdou za chvíli už s příkazem k domovní prohlídce. Mohu si tedy vybrat.

„Co je s Věrkou?“ vyjel jsem na ně. „U mě není, co by u mě dělala? Jen pojďte dál, ale mohli byste mi na oplátku říct, co s ní je?“

„Utekla z nemocnice,“ odvětil suše policista. „Byla tam na předávkování heroinem, takže ji musíme vyslechnout. Čert aby tu feťačku vzal!“

Neodpověděl jsem. Takže Věruška zdrhla, pomyslel jsem si s něžností při té vzpomínce.

„Ale u mě vážně není,“ tvrdil jsem. „Pojďte se podívat!“

Zavedl jsem je do svého sklepního podnájmu. Měl jsem zvláštní vchod přímo ze zahrady, abych »při pozdních nočních příchodech« nikoho neobtěžoval, jak mi domácí zdůrazňoval, když jsme se domlouvali na podmínkách. Pozdě v noci obvykle nechodím, ale teď se mi to hodilo, aspoň mě nevedou kolem jeho bytu. Hlavně že nebudu podezřelým.

Policisté nahlédli do mého pokojíku, kde by se schovala nanejvýš myš, ale musela by včas zalézt do čalounění křesla, prohlédli si přilehlou chodbu, pro jistotu se podívali i do sklepa a do malé místnůstky s nápisem »Muži« – ten nápis se mi tam podařilo nalepit, aniž by si toho pan domácí všiml, doufal jsem, že mu to nebude vadit – čímž možnosti ukrývání hledaných osob vyčerpali. Nezbylo jim než oznámit, že jsem opět mimo veškeré podezření. Vyprovodil jsem je až k vrátkům na ulici a bylo to za mnou.

Ježkovy zraky – já jsem v pohodě, ale chuděrka Věrka někde utíká nepřátelským večerem, schovává se před Policií – a já jí nemohu pomoci! Vrátil jsem se do sklepního pokojíčku, padl jsem zničeně do křesla a když jsem byl sám, vhrkly mi do očí slzy. Věruško, blázínku můj nešťastný, rozcuchaný, proč se ke mně nepřijdeš schovat? Policajti tu byli, vzduch je čistý, u mě najdeš úkryt, pochopení i podporu!

Horší bylo, že jsem o ní opravdu nevěděl. Ať bloudí, kde bloudí, pomoci jí nemohu. I kdybych sebevíce chtěl!

A pravda, chtěl bych!

*****

Ještě v noci jsem podle slibu volal MUDr Ivanovi Černému postěžovat si na neúspěch.

„Tak vidíš!“ triumfoval. „Když tě vyhodila i ta baba, je to jasné znamení nebes, že máš urychleně vycouvat! Hele, snad pro tu feťačku nebrečíš?“

Musel to poznat z mého hlasu, trochu se mi třásl.

„A divíš se?“ opáčil jsem.

„Divím!“ odvětil tvrdě. „Poslyš, není to v mém rajonu, ale mám v té nemocnici známého, a jak říkám, líná huba – holé neštěstí, takže jsem se na ni poptal. Vypadalo to s ní dlouho bledě. Pak jí přišla návštěva, nějaká starší teta, či co, pustili ji až k ní na pokoj, jenže holka se nečekaně vzchopila a hned po odchodu staré dámy utekla. Sháněli ji i policajti.“

„To vím, byli i za mnou, jestli ji neschovávám!“ opáčil jsem. „U mě ale nebyla.“

„Ty bys ji určitě schovávat chtěl, viď? I kdybys ji musel ve sklepě zaházet koksem, že je to tak?“

„Kéž by ji napadlo přijít!“ vzdychl jsem si.

„Máš kliku, že nepřišla!“ odmítl to tvrdě Ivan. „Dostal by ses kvůli ní do průšvihu!“

„Takhle je ale v průšvihu ona!“ namítl jsem.

„Nedělej naivku!“ okřikl mě. „Konzumace drog ji do kriminálu nedostane. I kdyby ji čapli, určitě by ji jen vyslechli a pustili. Ona je víc oběť než zločinec, ale kdyby se skrz ni dostali k dealerům, bylo by to dobře. Já ty grázly nelituji ani omylem a tobě doporučuji totéž!“

„Myslíš?“ znejistěl jsem.

„To si piš, sledoval jsem už jeden takový případ, mezi námi – taky beznadějný,“ ujistil mě.

„Jak tamten případ dopadl?“ zajímalo mě.

„Blbě, jak jinak?“ opáčil. „Byl to mladý kluk, nakonec skočil pod vlak, když se nemohl dostat k další dávce. Absťák po heroinu je zničující, věř mi!“

„A to mi říkáš jen tak?“ vybuchl jsem.

„Chci ti pomoci!“ odpálil mě. „To neznamená, že ti budu pomáhat v naprosto nesmyslným vztahu, ale že tě zbavím té dračice! Nejlíp by udělala, kdyby taky skočila pod vlak!“

„Grázle!“ ulevil jsem si. „Ty bys jí to přál?“

„A ještě mi nadávej!“ rozčílil se už. „Ale co, já to snesu. Jak ti mám vysvětlit, že děláš blbinu? Vždyť jsi na nejlepší cestě do pekel! Poslyš, ty holky jsou odepsané i jako ženské! Ani na sex se nehodí, věř mi. Mám na to kvalifikaci.“

Na tom jsme se opět rozešli. Uznal bych, že má pravdu, kdyby nešlo o Věrku.

Nepotěšili jsme se.

*****

V sobotu se obvykle nic nedá dělat. Samozřejmě nemám na mysli obvyklé víkendové aktivity, dá se rovněž nakupovat v supermarketech, ale z Policie ani z lékařů člověk nevytáhne ani pozdrav. Nemocnice mají sice povolené návštěvy, ale jen pacientů, cizím informace zásadně neposkytují. Ostatně, nic by mi nesměli říci ani v jiné dny. Nejsem pacient ani rodinný příslušník a dokonce ani příbuzný.

Napadlo mě – a to svědčí o mém zoufalství, ne o velké drzosti – jít na Policii. Zkusil jsem to maskovat předstíranou ochotou vypovídat ve věci dealerů zadržených v hospodě, ale odbyli mě, že už mají všechno uzavřené, spisy předali soudu a teď už je to věcí státního zástupce, obhájců a soudců.

„Sháněli jste u mě Věru Bělíkovou!“ zkusil jsem to.

„To je uzavřené,“ mávl rukou policista. „Slečna svědkyně se dostavila na Policii, poskytla nám cennou výpověď a tím nás přestala zajímat.“

„Takže už je doma?“ zajásal jsem.

„To není naše starost,“ odbyli mě.

Vřele jsem jim poděkoval – Věrka se už nemusí skrývat a bloudit, aspoň to že se vyřešilo. Ale jestli je doma, mohl bych ji tam přece navštívit! Důvod snad najdu – mohl bych být třeba zvědavý na zadržené dealery, nebo tak… něco si vymyslím…

Nestranný pozorovatel by mě už dávno označil za cvoka. Ivan to už ostatně udělal. Ale já jsem věděl, že nebudu mít klid, dokud všechno nebude v pořádku.

Najít dům, kde Věrka bydlela, nebyl problém. Zazvonit na zvonek chtělo větší odvahu, musel jsem počítat i s vyhazovem. Ale do té doby se snad dozvím, že je to s Věrkou v pořádku.

No – měl jsem to raději nechat na pondělí. Dveře se sice otevřely, vyhlédl zamračený starší chlap, hádal jsem její otec, a nerudně se mě zeptal, co chci. Ale když jsem se ho odvážil zeptat, zda bych nemohl mluvit s Věrkou, úplně zfialověl.

„Vypadněte!“ hulákal na mě. „Ta coura se tu neukázala už půl roku, kdoví kde a s kým spí!“

„Myslel jsem, že se vrátila z nemocnice domů!“ zkusil jsem trochu zaraženě.

„Tady se neobjevila!“ odsekl chlap a přibouchl mi dveře před nosem.

A jsem tam co předtím. Věrka sice neprchá, ale doma není a rodiče – za předpokladu, že to byl její otec – o ní ani nevědí. A zřejmě o to nemají zájem, jinak by se ze mě pokusili o dceři něco vytáhnout. Nedivil bych se, že se doma neukázala už půl roku, když má s nimi konflikty.

Co teď? A v té chvíli – už zase na ulici před panelákem – mě něco napadlo. Co to bylo za starou tetu, co Věrku navštívila v nemocnici? Jakže to Ivan říkal?

»Pak jí přišla návštěva, nějaká starší teta, či co, pustili ji až k ní na pokoj, jenže holka se nečekaně vzchopila a hned po odchodu staré dámy utekla.«

A v té chvíli mě zamrazilo.

Baba Krčmářka!

»Zavolám tam, ale nic neslíbím… Drogy jsou agonie. Dá se prodloužit nebo zkrátit, ale končí smrtí. Nejhorší je, že před smrtí těla přijde smrt duše. Ti lidé sami a dobrovolně odevzdali duše peklu. Raději se od ní trhněte, než skončíte jako ona…«

Má vůbec Věrka nějakou starou tetu, odpovídající tomu nepřesnému popisu? A navíc to, jak se Věrka po jejím odchodu

tak nečekaně vzchopila… z jednotky intenzivní péče se obvykle neutíká! Ale jestli ji baba Krčmářka uzdravila, to by bylo jiné!

Jedno jsem nezvládl. Mobilní číslo na Krčmářku nemám. Kdyby neměla mobil, neříkala by, že si zavolá do nemocnice. Jinak než mobilem by to přece nešlo… Takže jediná možnost – opět s prosíkem za kolegou, jestli by mi nepůjčil favorita…

Krčmářka ví jistě víc!

*****

Šok

Kolega mi favorita ochotně půjčil, i když na mě přitom významně pomrkával.

„Holka?“ zeptal se mě.

„Bingo!“ odvětil jsem. Lhát mu nechci a nebudu.

„A nechcete ho rovnou prodat?“ nabídl mi hned obchod. „Je docela zachovalý, na silnici není brzdou provozu…“

„Co byste za to chtěl?“ zeptal jsem se ho.

„Takových… deset tisíc!“ hodil sumu.

„Tolik ještě na kontě nemám,“ přiznal jsem. „Na dluh nic nechci, víte, jak to končí. Nechci se seznámit s exekutorem…“

„Nevadí, počkám,“ usmál se.

Vzhledem k tomu, že jsem naposled plnil nádrž já a auto zatím stálo, nebylo třeba nic víc. Samozřejmě je vrátím s plnou nádrží jako minule, i ostatní podmínky zůstávají v platnosti.

Vyjel jsem tentokrát známou cestou, ubíhala mi veseleji a zakrátko mě přivítala vyježděná polní cesta k lesu a ke staré, shrbené chalupě. Zastavil jsem na stejném plácku jako minule a hned jsem se hrnul ke dveřím a ke zvonku.

„Kdo tam?“ ozval se povědomý hlas, ale nebyl to hlas Krčmářky. Byl mladší. Vzápětí se otevřely dveře a já už jsem ani nemohl odpovědět. S povislou dolní čelistí to není možné.

Otevřela mi – Věrka.

*****

„A jéje!“ vzpamatovala se o hodně dřív než já. „Mladý pán je tu jako na koni. To jsem si mohla myslet!“

„Věruško, co tady děláš?“ třeštil jsem na ni oči, jako bych ji viděl poprvé. Bylo ale proč. Věrka byla mnohem hezčí než dřív. Učesaná, upravená, žádný černý make-up, prostě to byla úplně jiná holka. A také byla jinak oblečená. Měla na sobě typické vesnické šaty, širokou pruhovanou sukni, zástěru. Za takovou proměnu by se nemusel stydět ani David Copperfield.

„Co bych tu dělala?“ usmála se. „Jsem tu doma!“

Tím mě vyšinula ještě víc.

„Tady přece bydlí taková… Krčmářová!“ upozornil jsem ji na to.

„To byla pravda do včerejška,“ odvětila mi klidně Věrka. „Teď tu bydlím já. Však pojďte dál, ať nestojíme ve dveřích!“

Jen jsem zalapal po dechu. To byl přece typický slovní obrat Krčmářky! A ke všemu mi vykala!

Věrka se však otočila a klidně vešla dovnitř. Následoval jsem ji jako ve snu do prosté venkovské sednice, kde se vůbec nic nezměnilo. Stěny prázdné, bez náboženských obrázků.

„Posaďte se!“ pobídla mě. „Dáte si zase kafe, že?“

To už stál přede mnou velký kafáč, druhý pro ni a Věrka do obou hrnků odměřovala kávu ze starodávné plechové piksly, přesně jako Krčmářka. Přidala mezi ně misku s cukrem a úplně stejně jako ta stařena zamířila k plotně pro konvici. Za okamžik už seděla u stolu proti mně a pobízela mě do kafe, jenže já jsem od ní nemohl odtrhnout oči. Na první pohled to byla moje – už ne »emo« – Věrka, jenže – jak to, že se tu tak dobře vyzná?

„Nekoukejte se na mě pořád jako na dvouhlavé tele!“ napomenula mě. „Vidíte mě dobře. A měla bych vám vrátit tu tisícovku, teď už mám peněz dost!“

Odskočila si ke staré almaře vedle dveří a opět se vrátila s tisícikorunou v ruce.

„Tu jsem ti přece dal, nech si ji,“ vykoktal jsem.

„Tak to ne!“ zavrtěla rezolutně hlavou. „Půjčil jsi mi ji, nepamatuješ se už na to? Takže ji vracím. Tak to má být, ne?“

Převzal jsem od ní bankovku a bezmyšlenkovitě jsem si ji uložil do peněženky. Ani jsem si nevšiml, že mi opět tyká.

„Ty sis za ni nekoupila herák?“ zeptal jsem se jí opatrně.

„Co bylo, spláchla včerejší voda,“ mávla rukou nedbale. „Pořádek musí být. Vrátila jsem ti dluh, jsme vyrovnaní! A teď mi pověz, co tu děláš? Nejsi nemocný, jsi zdravý. Wocogou?“

Poslední slovo zaručeně patřilo do Věrčiny slovní zásoby, ale jak dokázala tak rychle odkoukat manýry, slova i gesta staré baby Krčmářky?

„Přišel jsem se vlastně staré Krčmářky zeptat, zda o tobě neví," řekl jsem umíněně.

„Proč?" zakabonila se trochu.

„Protože jsem slyšel, že nějaká starší paní byla za tebou v nemocnici a pak jsi utekla z jipky," rozvíjel jsem to. „Došlo mi, že to mohla být jedině Krčmářka, nikdo jiný tě nemohl tak rychle postavit na nohy. A tak jsem tady, uvažuji dobře?"

Mlčela, ale už se tolik nekabonila.

„Myslí ti to dobře," přikývla. „Ano, bylo to tak. Ta holka – vlastně já – byla naprostý lidský odpad, jak jsi mi ji pěkně popsal. Zachraňovat ji nemělo smysl."

„Ale počkej… vždyť jsi tady…?" zakoktal jsem.

„Nespoléhej se na oči, mohou tě oklamat," řekla. „Kdo si myslíš, že proti tobě sedí?"

„No přece ty, Věrko!" odvětil jsem.

„Omyl, mladý pane!" odvětila Věrka. „Já jsem totiž ta stará Krčmářka, když to jó chceš vědět!"

Měl jsem co dělat, aby mi oči nevypadly do hrnku kafe.

„Ale já… já vidím Věrku!" vykoktal jsem po chvíli.

„Vidíš mou novou masku," řekla. „Maska Krčmářky už byla příliš vetchá, vždyť mi sloužila dobrých sto devadesát let. No a když jsi mě upozornil na úplně bezduchou lidskou trosku, nazývanou Věra Bělíková, byla to pro mě dobrá příležitost."

„Ale já jsem chtěl, abys… abyste jí pomohla!" skoro jsem vykřikl, neboť mi začínalo docházet něco příšerně obludného, čeho jsem se nejspíš stal svědkem.

„A já jsem ti řekla, že jí není pomoci!" odsekla.

„Ale… co je pak s Věrkou?" lapal jsem po dechu.

„Co by s ní bylo?" opáčila. „Sedím před tebou, vidíš mě dobře! Já jsem teď obě. I když, přesněji řečeno, vědomí mám z nás obou, ale duši mám pořád svoji, takže jsem víc Krčmářka než Věrka."

„Ale… co je tedy s duší Věrky?" vyjekl jsem.

„Tu prodala peklu," odvětila Věrka beze stopy lítosti. „Už dávno. Říkala jsem ti přece, smrt duše nastane před smrtí těla.

A zatímco zachránit tělo byla maličkost, její duši nemohl spasit nikdo. Takže jsem si její tělo zachránila – a přisvojila.“

Objala mě hrůza a zamrazilo v zádech. To by znamenalo, že Věrka… jako taková už není. Ta baba jí ukradla tělo a duši nechala rozplynout… i kdyby byla pravda, že ji Věrka prodala peklu, baba jí sebrala právo na zázrak. Popadl mě děsný vztek.

„Takže jste ji vlastně zabila,“ řekl jsem nenávistně.

„Ani to ne,“ namítla. „Jsem tady a živá.“

„Zabila jste její duši!“ vybuchl jsem.

„Tu už měla mrtvou,“ odvětila klidně. „Myslíš, že by se dala tak snadno ovládnout, kdyby nějakou měla? Ba ne, tu už nemohl zachránit nikdo! A ani to tělo za moc nestálo!“

„Jste hnusný parazit!“ zavrčel jsem. „Kradete lidem těla a vraždíte jejich duše!“

„Přibrzdi, mladíče!“ zarazila mě. „Jen mi říkej parazit, využívám lidská těla, dokonce už dlouho. Na druhou stranu lidem sloužím jako málokdo. Když zachráním tisícovce život a vezmu si tu a tam – tak jednou za dvě stě let – jedno tělo, které se dá považovat za naprostý odpad, tělo, které by beze mne ani dlouho nežilo, jsem jistě parazit, ale užitečný parazit. Kolik lidí zabíjí jiné aniž by za to něco poskytli? Kolik řidičů zabíjí sebe i jiné úplně bez užitku? Říkej mi parazit, je to tak, ale zkus si spočítat, kdy budeš **ty sám** lidem užitečný alespoň tisícinou toho, co já?“

Umlkla a dívala se na mě rovněž nepřátelsky, zatímco já jsem jen horečnatě přemýšlel.

„Jak… jak dlouho to děláte?“ zeptal jsem se jí po chvilce už zase klidnějším hlasem.

„Dlouho,“ odvětila. „Kdysi dávno, ještě před Kelty, jsem se jmenovala »Nee«, vlastně to ani nebylo v Evropě. Pak jsem získala tělo jakési »Višne«, ale to mi nevydrželo, převzala jsem je těžce zdevastované houbami. V Čechách teď skoro stejně »letí« lysohlávky, taky pěkný humus… A pokračovalo to dál.“

„Každé století tedy potřebujete nové tělo?“

„Tak často ne, jedno mi vydrží až dvě stě," opravila mě. „Vždycky si je seřídím, aby vydrželo… Nepočítám, kolik lidí mezitím zachráním. V celkovém součtu přináším lidem užitku víc než škod. Bylo jen málo případů, kdy jsem lidi zabíjela, ale jen když se oni pokoušeli zabít mě. Sebeobrana je omluvitelná i když zabiji stovku lidí a zachráním se jen já sama."

„Dokážete se ubránit stovce lidí?" strnul jsem.

„Umím víc než jen léčit," přikývla.

„Takže jste… vlastně… čarodějnice!" řekl jsem.

„To slovo nepoužívej," zamračila se. „Bylo kvůli němu hodně zla. Říká ti něco pojem »hon na čarodějnice«? Zažila jsem jich několik. A přežila jsem všechny honce. Jenže pojem »čarodějnice« má význam »škůdkyně«. Svedli na nás kdejaké zlo, za které nemůžeme. Ano, umím vyvolávat bouře i ničivá tornáda, ale nedělám to. Proč? Mohla bych otrávit dobytek, ale to dělají jen lidé. Já se věnuji léčení, nebaví mě škodit."

„Je vás ve světě víc?" zeptal jsem se, když už párkrát použila množné číslo.

„Jistěže je," přikývla. „Ale nepořádáme žádné slety, jak se nám občas podsouvá, takže nevím, kolik nás je doopravdy. Vím, že nejsem sama. Kdyby nic jiného, bloudí po světě i pár mých učedníků, pokud mezitím nezahynuli během nějakého »honu«. Nesmrtelní nejsme, lidé nám škodit mohou a často nám škodí. Když mě napadnou otevřeně, ubráním se, ale proti ráně zezadu a ve spánku nemám spolehlivou obranu."

Postupně jsem se smiřoval s tím, co mi říkala. Jestli se opravdu zabývá léčením, byla by pro lidi spíš požehnáním než prokletím. A to i když si občas přisvojí tělo, zejména když se spokojuje jen s »lidským odpadem«. Je to možná trochu drsné, ale na její obhajobu stačí jednoduchý výpočet. Bere si nové tělo – a zabije původního nositele – jednou za dvě stě let. Cesta k její chalupě je vyježděná, lidé za ní zřejmě jezdí často. Asi ne tak často, jako chodí k lékařům, zato za ní jezdí s nejhoršími případy, jaké už doktoři vzdávají. Kolika lidem může zachránit život? Nebudu počítat jednoduché případy, kdy nejde o život, ale tak

jednou až dvakrát za měsíc by o život jít mohlo. Za rok jich bude dvanáct až pětadvacet, za sto let dvanáct set až dva a půl tisíce… a jedno tělo si vezme. Doktorům v nemocnici za tu dobu zemřou tisíce lidí. A navíc se spokojí jen s »lidským odpadem« a tím ještě ozdravuje lidskou populaci, tak jako to v přírodě dělají se zvěří predátoři. Ti také odstraňují přednostně slabé a nemocné. Mám ji nenávidět? Nebyla nakonec Věrka jen »odpadem«? Vynechám její tvrzení, je přece zaujatá, ale vezmu svědectví kamaráda lékaře Ivana Černého, který přece tvrdil totéž. A nabádal mě úplně stejně, ať se od ní odtrhnu!

Zaujalo mě ale něco jiného.

„Říkáte, že po světě bloudí pár vašich učedníků, znamená to snad, že tomu, co umíte, dokážete naučit i někoho jiného?“ zeptal jsem se opatrně.

„Chtěl bys být dalším?“ podívala se na mě úplně jiným pohledem. Vycítila zřejmě, že jsem přestal být jejím nepřítelem nebo aspoň protivníkem.

„Nevím,“ vzdychl jsem si. „Je dobré být lidem užitečný. A to léčení je. Doktor Černý mě ujišťoval, že léčíte i rakoviny a leukémie. Pak byste byla lidem prospěšnější než nemocnice, vybavené přístroji za miliony.“

„Ten doktor nelže,“ přikývla „Léčím rakoviny. A umím i skoro-nesmrtelnost, jenže za cenu vražd. Láká tě to?“

„Nevím,“ otřásl jsem se. „Ta skoro-nesmrtelnost, spojená s vraždami duší, snad není povinná, nebo je?“

„Povinná není,“ kývla. „Ale bez »lionkelneji« to – jaksi – nestojí za námahu. Učení není snadné a obvykle na to padne první život. A ten bývá obvykle kratší, většinou jen přirozené délky, tak do osmdesáti let. Než se učedník naučí seřizovat si vlastní tělo, zestárne tak, že mu to už nepomůže. Smysl to má až po první »lionkelneji« neboli reinkarnaci, jak se tomu dnes nepřesně říká. Jestli se ti to příčí, mohu ti dát nové tělo já, ale nanejvýš jednou. Pak už se musíš starat sám. Teprve dva životy stojí za to. Až pak učedník vrátí lidem, co se naučil.“

„Když je to tak…“ ustupoval jsem neochotně…

„A pak to znamená i horší stránky mince…“ pokračovala tiše. „Ukončíš dosavadní profesi, kariéru i styl života. Rodinu, děti, později i vnoučata… to necháš jiným. Žádné plánování rodiny! Celý dnešní život padne na učení. Můžeš si to kdykoliv rozmyslet, ale pak to, co do té doby podstoupíš, bez náhrady vyhodíš oknem. Jasné?“

„To jsou tvrdé podmínky!“ odvážil jsem se podotknout.

„Jsou,“ přikývla. „Nenabízím to také kdekomu. Přijmi to, nebo raději odejdi.“

„A nebojíte se, že odejdu jako váš nepřítel?“ řekl jsem ještě, abych dal najevo, že se mnou ještě nemůže počítat.

„Nebojím,“ usmála se trochu záhadně. „Nikdo by ti to neuvěřil, takže to nikomu nepovíš. Čarodějnice v dnešní době? Neřeknu, být to někde v Africe, ale v Evropě?“

„To je pravda,“ připustil jsem. „Ale i v Evropě můžete narazit na lidi, kteří by to vzali vážně. Takoví muslimové… anebo i fanatičtí křesťané…!“

„To nejsi a s takovými se ani nestýkáš!“ řekla s jistotou v hlase. „Nejsi tenhle typ.“

„Jak to ale můžete tvrdit?“

„Mysli, mladíče!“ napomenula mě. „Sedíš před maskou mladé holky, ale máš před sebou pětatřicet tisíc let zkušeností! Jsem starší než všechny dosavadní lidské civilizace!“

„Taky pravda,“ připustil jsem omluvně. „Ale napadlo mě ještě něco. Co je teď s tělem staré Krčmářky, když sedíte v těle té nešťastnice Věrky?“

Pravda, to mi ještě chybělo do úplného obrázku. Zarazila se, ale jen trochu.

„Chceš to opravdu vidět?“ zeptala se mě, znělo to spíš jako výhrůžka než jako návrh.

„Chci,“ odvětil jsem odvážně.

„Tak pojď!“ vstala a obrátila se ke dveřím. Šel jsem za ní ze sednice do předsíně a dál do komory, jak to v těchto starých

venkovských roubenkách bývá. Bývaly si podobné jako dnešní typizované domky.

„Tak se podívej!“ řekla a odhrnula ze starodávné dřevěné postele peřinu.

Měl jsem co dělat, abych nezařval leknutím. Ale co jsem čekal? Duše staré Krčmářky vládla tělem Věrky a její staré tělo zůstalo bez ní. A co dělá tělo, ze kterého odejde duše?

Přede mnou ležela v posteli kostlivá baba s černou kůží a nepřirozeně vyceněnými zuby, trčícími z holé lebky. Kůže na ní seschla, až těsně obemkla kosti. Vyschlé oči úplně zapadly do důlků, i nos se propadl. Ta mumie už připomínala smrtku.

Nevykřikl jsem, jen jsem polkl. Tohle byla bezpochyby nenávratnost sama. Takže stará Krčmářka už není, její místo zaujala Věruška… vlastně jen její tělo, neboli »maska«, jak si sama říká… Jak bych jí teď měl říkat? Věrka Bělíková, nebo postaru Krčmářka?

„Koukám – do toho těla se už asi nevrátíte!“ řekl jsem trochu vyschlým hrdlem.

„Jednak po tom netoužím, ale ani to nejde,“ souhlasila se mnou. „Jak kdysi řekl starý Gaius Julius Caesar – »***Alea iacta est***« – kostky jsou vrženy. Není cesty zpět. Ještě předtím jsem nechala všechno přepsat na jméno Věrky – chalupu i s pozemky. Jsem sama sobě dědičkou, tenhle svět zkrátka chce být klamán, ačkoliv – ouřední pijavice si ze mne vyberou tučnou dědickou daň a i za převod v katastru zaplatím nějaký bakšiš, dneska lidi ždímají, kde to jde…“

„Stát musí také z něčeho žít…“ usmál jsem se.

„Žádný stát nepotřebuji!“ odsekla. „Státy pro mě nikdy nic neudělaly. Jen ze mě vždycky ždímaly!“

„Stát se stará o spoustu důležitých věcí,“ chlácholil jsem ji. „Policie zajišťuje pořádek, armáda bezpečí před nájezdníky, stát lidem obstará elektřinu, vodu i silnice…“

„Vždycky jsem se o sebe musela starat sama,“ odvětila. „Státy se pod nájezdníky bortily jako dětské bábovičky z písku,

před zloději i vrahy jsem se vždycky ochránila sama… Nic od státu nepotřebuji! Žiju odříznutá od světa, i vodu mám svoji. A není to tak dávno, co kousek ode mne tábořili cizí vojáci, na které byla naše slavná armáda krátká! Kdybych se měla na ni nebo na naši Policii spoléhat, nedočkala bych se! Musela jsem si i s nimi poradit sama!“

„Vy jste tu měla Rusáky?“ zajímalo mě.

„Jo – asi míli odsud, ale nebyli to Rusové, spíš nějací Kyrgyzové, či co to bylo šikmookého! Občas se zatoulali až k mé chalupě. Zprvu jsem je pohostila, jak se sluší k návštěvě, i když nezvané, ale když se na mě začali sápat jako kdybych byla vyhlášená povětrnice… to skončila každá legrace! Dostali tenkrát řádně za vyučenou, pak to propuklo i v jejich ležení, pár jich prý dokonce skapalo… Ještě rádi odtáhli!“

„Co jste jim provedla?“

„Umím se o sebe postarat! Rychle nemoci léčím, rychleji je umím přivolat. Infarkt i úplavice jsou otázkou vteřin. Mor je obtížnější, ale k tomu nedošlo… ke svému štěstí odtáhli dřív, než mě stačili pořádně naštvat!“

„A Rusové je pak počítali jako padlé hrdiny!“

„Pěkní hrdinové!“ ušklíbla se. „Nepochopím, co na mě viděli, měla jsem hodně přes sto let, vybíraví rozhodně nebyli. Naštěstí pořádná sračka překazí znásilňování spolehlivěji než pás cudnosti od kováře! Zaneřádili mi kuchyň i předsíň, pár se jich posralo i po cestě, ale pelášili odsud jako vyplašení zajíci!“

Servítky si tedy nebrala! Nebylo mi jasné, jestli používá Věrčin nebo Krčmářčin slovník. Uměla oba.

„Vás bych si nechtěl znepřátelit!“ podotkl jsem.

„Necháš-li mě na pokoji, nechám na pokoji i já tebe,“ přikývla. „Pozor, to není nabídka! To je výstraha!“

Přikryla zase opatrně mrtvolu a vystrkala mě ze dveří do předsíně a dál do sednice.

„Tak co, mladíče?“ obrátila se pak ke mně. „Dvakrát to nenabízím. Jak se rozhodneš? Teď – anebo nikdy!“

Vrátila se tedy od výstrahy k nabídce, ale ani ta nebyla jednoduchá. Párkrát jsem polkl. Spoustu lidí nepotká takové rozhodnutí ani jednou za život. Bylo to na jednu stranu lákavé, ale na druhou stranu… zřejmě to nebude snadné. Celý život se jen učit, až ve druhém životě to používat…

Na druhou stranu měla pravdu i když mi před chvilkou řekla do očí – »***kdy budeš ty sám lidem užitečný tisícinou toho, co já?***«

V současném zaměstnání rozhodně nebudu zachraňovat lidské životy. Musel bych být doktorem. Ale ani pak to nesnese srovnání s ní. I když po mně žádá hodně. Obětovat zaměstnání, kariéru, časem i rodinu… Nechce zrovna málo! Babo – raď! Jenže ta mi už řekla všechno co chtěla, teď je to jen na mně.

A chce to hned. Teď anebo nikdy! Na to se musí člověk pořádně nadechnout, než něco řekne.

„Já to beru!“ řekl jsem.

*****

Šílené rozhodnutí

Když už jsem to šílené rozhodnutí učinil, dohodli jsme se snadno i na některých detailech.

Předně uznala, že nemohu »nastoupit« okamžitě, ale až po rozvázání dnešního pracovního poměru. Utéci jen tak by bylo spojeno s finančními sankcemi, na které jsem neměl. Krčmářka, vlastně Věrka, měla nápad, abych se nechal vyhodit »na hodinu« za nějaký přestupek, například za hádku se šéfem. Že nedostanu ani korunu odstupného? Vzal je čert, na tom nesejde, beztak to má být konec mé kariéry!

Sama měla jiné problémy, stejně naléhavé. Když převzala Věrčino tělo, musela převzít i její jméno a pokud možno přetrhat všechny dosavadní vztahy. To měla snadné, neboť Věrka žádné neměla. S rodiči měla odedávna potíže, nevlastní otec ji kdysi vyhodil z bytu a vlastní matka se jí nezastala, spíš se k němu přidala. Nebylo co přetrhávat. Náhodní známí, většinou feťáci, ji také bez mrknutí odepíšou. Mě prý považovala za hlupáka a křena, který jí na »čestné slovo feťačky« půjčil prachy, takže si časem zaslouží ještě větší oškubání.

A zdálo se, že nelže. Ivan Černý měl pravdu, Věrka byla opravdu odpad. Až teď mi začínalo docházet, jaký moula jsem dosud byl. Teď jsem se na »chudinku nešťastnou« díval jinak. Feťačka Věrka je mrtvá a baby Krčmářové v její kůži mi není líto, neboť jsem měl oprávněný pocit, že to žádná chuděrka není, když dokázala obrátit na útěk pluk kyrgyzských atamanů, či co to bylo. Ani jako na holku jsem se na ni neodvážil myslet. Je to přece pětatřicet tisíc let stará baba, jen v mladé masce.

Problémy budou na ouřadech. Krčmářku včas napadlo stavit se u notáře a pod jeho dohledem pořídit platnou poslední vůli, ve které všechno odkázala »jediné neteři Věře Bělíkové«. Odpřisáhla před ním, že žádné přímé příbuzné nemá, notář její poslední vůli potvrdil a převzal do úschovy, netuše, že ji ještě tentýž týden přijde mladá »neteř« vyzvednout, neboť její »teta« nečekaně zemřela, byť ve vysokém věku.

Bude si muset vytrpět i dědické řízení u soudu, spojené s dalšími poplatky a dědickou daní, neboť tak praví náš soudní řád, jakož i převod na katastrálním úřadě, jak pravila již Marie Terezie, ovšem s dalšími poplatky. Pak si musela objednat dle platného ceníku i vlastní pohřeb, aby se konečně mohla ujmout toho, co jí nepřetržitě slouží již od dob císaře Rudolfa Druhého. Poplatek za poplatkem! Jen protože nebude žít pod jménem »stará Krčmářová«, ale jako mladá, bývalá feťačka a teď už napravená Věrka Bělíková.

Zeptal jsem se jí, jestli nepotřebuje na všechny ty pitomé poplatky finanční výpomoc. Milion nemám, ale úplně prázdné konto také ne. Odbyla mě, že má peněz víc než si myslím.

„Hádej, kolik si vydělává zázračná léčitelka?“

Odvětil jsem, že si to neumím představit. Řekla mi, ať si s penězi nedělám hlavu. Ani já nebudu chudý student, budu-li bydlet pod její střechou. V každém případě jsem trval na tom, že si ještě ponechám svůj počítač. Ústupek prošel snadno, jen jsem si včas neuvědomil, že do její chalupy, kam jsem se měl nastěhovat, nevede elektřina…

Jako detail vypadalo, že jsme se shodli na tykání. Beztak měnila jméno a bude přirozenější, když si budeme tykat jako dosud. Vykání by u nás působilo »jako pěst na oko«, tvrdila.

Nebylo mi to proti mysli.

Budeme si tedy tykat.

*****

Auto jsem kolegovi vrátil s plnou nádrží, i když jsem už neočekával, že si ho ještě někdy půjčím. Na nabídku, abych si favorita od něho koupil, jsem udělal jen smutný obličej.

„Já už to auto nebudu potřebovat,“ řekl jsem.

„Copak, copak? Holka ti dala košem?“ usmál se.

„Něco horšího,“ řekl jsem. „Zemřela.“

„A sakra!“ zvážněl kolega. „Vážně?“

„Přinejmenším zemřela její duše,“ upřesnil jsem mu to trochu záhadně. „Už za ní jezdit nebudu.“

„Jo – takže zemřela jen pro tebe, co?“ pochopil to jinak, po svém. „To dá rozum, nač tam jezdit, když tě nechce. Z toho si nic nedělej, ženský jsou potvory a žádná nestojí za jedinou lentilku. Já taky bejvalce neřeknu jinak než nebožka. A kdyby to byla pravda, bylo by to nejlepší.“

Auto jsem ale opět předal v pořádku, aby neměl důvod k nespokojenosti. I když možná doufal, že mi tu starou šunku prodá a tak se jí zbaví, došlo mu, že nemám náladu kupovat auto, když už nemám důvod tím autem jezdit. Nu což, pochopil to jinak, ale vymlouvat mu to nebudu.

Uvažoval jsem, že se během víkendu rozloučím se všemi svými známými, ale rozmyslel jsem si to. Nač to rozmazávat? Nebude lepší, když se jim z jejich životů vypařím nenápadně? Někteří si toho jistě ani nevšimnou.

Rozhodl jsem se navštívit MUDr Ivana Černého. Slíbil jsem mu referovat, jak jsem dopadl, ale také se mu omluvit. Málem jsem se s ním kvůli Věrce rozešel ve zlém.

Přijal mě ve svém bytě trochu nervózně a hned na úvod se mi omlouval. Má na mě nanejvýš hodinu, neboť má potom rande a to snad pochopím…

„Neboj se, nezdržím tě,“ chlácholil jsem ho. „Chtěl jsi ale vědět, jak jsem dopadl s Věrkou, ne?“

„To jo, tak povídej!“ vybídl mě, když jsme seděli proti sobě u malého stylového stolečku – Ivan již měl vlastní byt a začal si ho zařizovat natrvalo.

„Předně se ti musím omluvit, měl jsi s Věrkou naprostou pravdu,“ začal jsem.

„A tys mi nevěřil!“ neodpustil si.

„Ty zas nebudeš věřit mně, tím se to srovná,“ řekl jsem.

„Co bych ti nevěřil?“ načuřil se. „Jak jde o tu léčitelku, věřím i na zázraky!“

„Zázraky?“ opáčil jsem. „Pokud tím míníš něco, co by se normálně stát nemohlo, ale přesto se stalo, tak se připrav na hodně drsnou story!“

„Když tě vyhodila i ta baba, je to jasné znamení, že máš vycouvat!“ zopakoval mi svá vlastní slova z nedávné doby.

„Hele… sedíš? Raději se něčeho pevně přidrž!“ radil jsem mu. „A nesmí ti vadit slovo ***reinkarnace***.“

„Neboj, já si to už nějak přeberu,“ ujistil mě.

„Tak – čím začneme…“ nadechl jsem se. „Tvrdil jsi mi, že Věrka je lidský odpad. Stará Krčmářka mi to potvrdila, jen to nazvala jinak. Tvrdila, že drogy zabíjí duši a pak teprve tělo. Takže lidská duše Věrky je mrtvá, ale její tělo zbavila Krčmářka škod napáchaných drogami, takže je zdravé jako nikdy. Ještě to stíháš sledovat?“

„Proč ne?“ opáčil Ivan, kterého to pochopitelně zaujalo na nejvyšší míru. „Jen mám trošičku problém uznat, že někde existuje tělo, ve kterém zemřela duše, jak to říkáš. To je podle mě logická chyba.“

„Zapomínáš uvažovat ten zázrak,“ vyčetl jsem mu.

„To chceš tvrdit, že její tělo chodí dál po světě bez duše? To by bylo ještě neuvěřitelnější!“

„Říkám »zázrak«, ne nesmysl,“ zpražil jsem ho. „Tělo bez duše opravdu nedává smysl. Když tedy duše feťačky Věrky zemřela, Krčmářka vložila do jejího těla jinou duši. Svoji.“

„Ježkovy zraky, to je ještě nesmyslnější, ne?“

„Není,“ trval jsem na svém. „Kdybys chtěl tvrdit, že ti teď přebývá tělo staré Krčmářky bez duše, byl by to správný postřeh. Tělo může být bez duše v jediném možném případě. V chalupě leží mrtvola staré Krčmářky, která teď chodí v těle bývalé feťačky Věrky. Ještě to má nějakou logickou chybu?“

Po tomhle nastala dlouhá chvíle trapného ticha.

„Chybu snad ne,“ připustil, ačkoliv na mě třeštil oči, div mu nevypadly. „Akorát mám problém pochopit, že to ta baba dokázala. Čoveče, já ti to ale do posledního písmene věřím! Ta baba vážně dokáže zázraky, k té bych skoro chtěl jít do učení!“

„Tak za prvé," začal jsem s úsměvem. „Neříkej jí baba, je mladší než my dva. Za druhé jsem tě předběhl a místo učedníka jsem už přijal. Co mi na to řekneš?"

„Že bych ti skoro záviděl," vzdychl si. „Poslyš, nepřijala by těch učedníků víc?"

„Nemá to jen ty lepší stránky," varoval jsem ho. „Musel jsem přijmout poněkud drsné podmínky. Vzdát se zaměstnání, kariéry i rodiny. Jen si představ, že se musíš rozejít s holkou, vzdát se kariéry lékaře, zahrabat se na nějakých osmdesát let do chajdy bez elektřiny… není všechno zlato, co se třpytí!"

„Ona ti chce zakázat i rodinu?" zamyslel se. „To je fakt drsňačka! Leda by ti ji chtěla sama nahradit! Ostatně, když má teď mladší tělo…"

„Nestojí o to, je zvyklá žít sama," usadil jsem ho.

„Pak ti ani nezávidím," vzdychl si. „A je mi jasné, že to pro mě nebude, my se teď s Jituší chceme brát."

„Mám to asi jednodušší," přiznal jsem. „Uznal jsem, že Věrka zemřela a její tělo patří bývalé babě Krčmářové, která je střídá jako ponožky… rodinu nemám a teď už ani mít nebudu, zaměstnání ukončím, ačkoliv mi tam hrozila skvělá kariéra, což je také na překážku… a dobré rady neberu, protože jsem dal své slovo a za tím si musím stát, abych nemusel na sebe plivat do zrcadla… Kdybych ti neslíbil vyprávět o Věrce, zmizel bych ti z obzoru. Teď víš vše, slíbenou hodinu jsme ani nevyčerpali, já končím a odcházím."

„Počkej ještě!" přitiskl mě zpátky do křesílka.

„Co chceš ještě dodat?" řekl jsem s úsměvem.

„Neměl bys to každému na potkání vykládat," pokáral mě. „Co kdybych si řekl, že ti začnu škodit – to sice nebudu, ale co kdyby… Vždyť jsi mi prozradil strašlivé tajemství, na kterém by se dala postavit pomsta jako od Edmonda Dantése – hraběte Monte Christa. Mohl bych ti třeba závidět. Já ti sice nezávidím, ty podmínky jsou příliš drsné, ale závistivec by se jistě našel. Nemyslíš, že by měl příležitost, jak vám to pořádně znechutit? Co kdyby třeba doktor, až bude vystavovat úmrtní list, zpozoroval

něco nepatřičného? Poslal by hlášku na Policii s podezřením, že ta smrt nebyla bez cizího přispění a než se nadáš, sedíte oba dva v cele předběžného zadržení!“

„Takového doktora bych litoval,“ řekl jsem.

„Proč?“ nechápal Ivan. „On musí hlášku podat při stínu podezření, to mu zazlívat nemůžeš!“

„Tak za prvé…“ zamyslel jsem se. „Neexistuje na světě doktor, schopný odlišit černou magii od přirozených procesů. To by musel být mágem, který to sám dokáže, ale takový škodit nebude. Uvědom si, podle občanského průkazu Krčmářové – ale jo, měla ho jako všichni, proč by si ho nemohla dát vystavit – byl její věk devadesát osm let. Umřít v tom věku je normální, nemyslíš?“

„Neříkal jsi mi teď, že jí bylo hodně přes stovku? Pak to přece nemůže souhlasit se zápisem v příslušné matrice!“

„Ty myslíš, že to bude Policie srovnávat?“ usmál jsem se. „Kdepak, Policie dostane občanku a tím je to pro ni odbyté!“

„Ale při podezření z cizího zavinění by Policie asi začala porovnávat i detaily!“ řekl, i když ne moc jistě.

„Dobrá, pak se dostanou k okamžiku, kdy babě občanku vydávali,“ pokrčil jsem rameny. „Najdou »čestné prohlášení«, že originální dokumenty shořely za války při požáru matriky. Ten požár se skutečně odehrál a tím stopy končí, slepá ulička.“

„Dobře, ale co příčina smrti?“ trval na svém. „Je přece krajně podezřelé, když stará ženská odkáže svůj majetek mladé holce, se kterou navíc není příbuzná, jak by se asi také zjistilo, načež tentýž týden zemře!“

„Co je na tom divného?“ hrál jsem nechápavého. „Prostě cítila blížící se konec, to mohla už dlouho, hnul se v ní smysl pro povinnost a odkázala všechno své vzdálené neteři – i když podle věkového rozdílu spíš prapraprapraneteři. Nechtěla, aby její chalupa propadla státu, který by ji určitě nechal zchátrat. Tím napětí pominulo a v klidu umřela s pocitem, že nic nezkazila.“

„Je ale příčina smrti tak jasná?“ rýpal dál.

„Divil bych se, kdyby to Krčmářka nedokázala zaonačit, aby to nikdo nemohl zpochybnit.“

„A co kdyby podezření oznámil policii notář?“ napadlo Ivana. „Ten by se přece mohl divit, že mu dala stará paní do opatrování poslední vůli, načež se během týdne přihlásí mladá dědička s nárokem na dědictví, neboť stará paní nějakou divnou náhodou zemřela!“

„Notář musí potvrdit, že stará paní byla za ním sama, o své vůli a při smyslech, jinak by tu závěť ani nesměl sepsat a ověřit. To je naopak náš svědek!“

„Říkej si co chceš, je to pořád podezřelé!“ trval na svém. „Je v tom příliš mnoho »tajemných náhod«.“

„To víš ty,“ usmál jsem se. „Víš to, protože jsem ti to předložil jako na stříbrném podnose. Kdybys to ale šel hned dát na Policii, umím si představit, jak by tě přijali. Byl bys pro ně blázen. Čarodějnice, černá magie, reinkarnace… vsadím se, že by tě vyhodili a zavolali by do Bohnic. A možná ne, někam by si to důležitě zapsali, tvářili by se, že se tím budou zabývat, ale až by za tebou klaply dveře, zasmáli by se a odložili by to.“

„Já to neudělám, ale… víš přece, závistivci jsou schopní závidět sousedovi i slunečné počasí na jeho pohřbu,“ rejpal dál. „Nenašel by se šťoural, který by se snažil vám to osladit?“

„Toho bych litoval,“ vzdychl jsem si. „Na to ti odpovím slovy Krčmářky v novém těle Věrky. »***Nech mě laskavě na pokoji a já nechám na pokoji tebe. Pozor, to není nabídka, ale poslední výstraha!***« Udavače černé vědmy bych asi litoval!“

„To zní jako vyhrožování!“ zarazil se.

„Jako výstraha,“ přikývl jsem. „V osmašedesátém roce za sovětské »internacionální pomoci« tábořil na poli nedaleko její chalupy »spřátelený pluk« Kyrgyzů, či co to bylo… a nějací atamani ji začali obtěžovat. Krčmářka celý pluk zahnala a pak už se neodvažovali ani na kraj lesa.“

„Dobrý!“ hvízdl si. „Netušil jsem, že by léčitelka svedla i takové věci!“

„Ta léčitelka není typ »baba kořenářka«,“ ujistil jsem ho. „Krčmářka během hodiny vyléčí těžký infarkt, jenže ho dokáže naopak ve vteřině i způsobit. I mě napadlo, že je jako zázračná léčitelka vydaná na pospas lovcům senzací, jenže pak jsem si sám sebe představil jako objekt její pomsty… ujišťuji tě, je lepší vycházet s ní v dobrém!“

„Když mi to podáváš takhle…“ raději ustoupil… „Neboj se, já do toho šťourat nebudu.“

„Važ si toho, že ti to v rámci kamarádství říkám,“ navrhl jsem mu. „Nedoví se to mnoho lidí. Moji rodiče a ty. Nechci, abys sis mě pamatoval jako nevděčníka, co se s tebou zničeho nic rozešel. A věřím, že si to necháš pro sebe, už pro to, co jsem ti teď řekl.“

„Asi máš pravdu,“ vzdychl si. „Mám jiné životní plány než nechat se zavřít jako do kláštera, takže ti nezávidím ani tu, jak jí sám říkáš… reinkarnovatelnou budoucnost. Kdoví, jak je to doopravdy. Jestli se tam vážně chystáš zahrabat, ocením, že jsi mi to aspoň teď přišel říct.“

„Já ti zase mohu popřát vzkvétající rodinu,“ řekl jsem s úsměvem. „Jak se ukazuje, já ji mít nebudu. Ani v příštím životě, ačkoliv ani to není jisté.“

„Tak se měj krásně!“ popřál mi. „A kdybys měl někdy cestu poblíž, zastav se na kus řeči – budeš-li mít čas a chuť. U mě máš vždycky dveře otevřené.“

„Ty u mě taky,“ opáčil jsem. „A můžeš Věrce občas posílat těžší pacienty. Věrka je vyléčí, zdědila po Krčmářce víc než kus skal se starou shrbenou chalupou bez elektřiny.“

„To bys přece mohl změnit,“ navrhl mi. „Dnes už to není nemožné. Třeba aby ses tam necítil odstrčený.“

„Přemýšlím o tom,“ slíbil jsem.

*****

Byrokrati

Následujícího dne jsem měl pocit, že mi přeje sám osud. A navíc něčím, co bych za jiných okolností chápal jako krutý a zákeřný podraz.

Šéf chtěl do podniku protlačit mladého příbuzného. Byl to můj vrstevník, jenže studoval na soukromé univerzitě, kde to měl snadnější, i když jistě dražší než já na státní. Soukromá univerzita si svých platících studentů jinak hledí! Nepodařilo se mu ale promovat v řádném termínu. Zřejmě tvrdě narazil na komisi odborníků, která se nenechala ovlivňovat sponzorskými ohledy jako páni profesoři, neuznala mu diplomovou práci a doporučila mu přepracovat ji.

Student práci předělal a v náhradním termínu u opravné zkoušky uspěl a mohl nastoupit do práce. Jenže nejvhodnější místo bylo právě to moje.

V Čechách, pokud šéf není současně majitelem, který si v podniku může dělat co chce, se to dělá osvědčenou cestou. Příslušné místo se oznámí nahoru jako nadpočetné, provede se reorganizace, nadbytečný pracovník z podniku odejde a pak se jakoby zjistí, že nadpočetné místo je naopak nepostradatelné, takže se obnoví a přijme se tam šéfův chráněnec. Fungovalo to tak za komunistů, dnes to funguje dvojnásob.

Když mi tedy šéf oznámil, že moje místo je nadbytečné a z důvodů reorganizace se, ač nerad, se mnou musí rozloučit, nahrál mi krásně na smeč. Nemusel jsem se už nechat vyhodit »na hodinu« pro nějaký sehraný přestupek, ale mohl jsem hrát poškozeného a získat slušné odstupné. Což jsem samozřejmě udělal a podle toho, jak se šéf nezdráhal, jsem pochopil, že to místo opravdu hodně potřebuje.

Lidé si mají vycházet vstříc. Vyklidil jsem bez reptání kancelář, šéf mi také bez reptání vyplatil odstupné, spokojenost byla na všech stranách a rozešli jsme se s pocitem, že jsme oba snadno dosáhli svého.

Jak říkám, provázela mě přízeň osudu.

*****

Věrka to měla komplikovanější. Musela k mrtvému tělu zavolat lékaře, kdyby nic jiného, tedy aby vystavil úmrtní list. Tomu se stav mrtvoly nezdál, takže vyplnil žádost o soudní pitvu a uvědomil Policii o podezření, že stará paní nezemřela úplně přirozeně. Mohlo by se jednat i o cizí zavinění, v horším případě o úkladnou vraždu ze zištných důvodů. Bývalou feťačku Věrku – což by byla přitěžující okolnost – sice hned neodvezli, ale důrazně, byť zdvořile požádali, aby »*se z místa bydliště nevzdalovala*«. Dali se naštěstí přesvědčit, že se Věrka nemůže vrátit k rodičům, kteří ji dávno vyhodili, ale bude se zdržovat v chalupě po pratetě, beztak bude brzy její.

Naštěstí mohla směle tvrdit, že jí stará paní dobře znala, vždyť za ní byla už v nemocnici, a když zjistila, že praneteř nemá kam jít, vzala si ji dokonce domů.

„Však my to vyšetříme!“ slíbili jí policisté.

Neznělo to ale jako slib, spíš jako výstraha…

Věrka však neseděla v chalupě s rukama v klíně. Během následujících dní vyléčila za starou Krčmářku několik pacientů. Jen tři znechuceně odešli a neuznali ji za nástupkyni léčitelky. Jejich chyba. Navíc pro ni do chalupy přišlo soudní předvolání ke svědecké výpovědi na přelíčení s dopadenými dealery drog z dob, kdy se jako feťačka jejich »zbožím« přiotrávila. Věrka očekávala, že tam nebude jen jako svědkyně, ale že na ni padne i část represí, neboť »***si to zavinila sama***« a ještě zatěžovala naše zdravotnictví.

„To přečkám,“ usmívala se.

Až jsem se divil její sebejistotě. Na jejím místě bych tak spokojeně nevypadal a trošku jsem se obával i za ni. Mohla by ji nevhod dostihnout její minulost – i když vlastně nebyla její.

Nečekal jsem ani na středu. Hned v pondělí jsem sedl na autobus a vyrazil do sousední vesnice. Zbytek cesty jistě dojdu pěšky. Chtěl jsem jí pomoci. Asi bych měl nejprve vypořádat podnájem, odvézt nebo ještě lépe vyházet veškeré haraburdí. Zaplaceno jsem měl v pořádku, ale trvale to bylo neudržitelné

a musím s tím něco dělat. Jenže bych asi nevydržel v klidu něco dělat, když Věrce hrozí policejní stíhání.

„Nebuď tak nervózní," uklidňovala mě. „Jestli chceš, začneme hned s učením."

Chtěl jsem.

*****

Mé stěhování bylo poměrně snadné. Autobus mě dovezl jen do sousední vesnice, ale pěšky jsem šel jen pár set metrů. Zastavilo mi auto souseda. Ani jsem na něho nemával a jeho ochota mě po zkušenostech s lhostejností městských řidičů příjemně překvapila. Tady na vsi si lidé zřejmě víc pomáhají a když soused viděl, že jdu do jejich vsi, kam touhle dobou žádná doprava není, sám mi zastavil a nabídl mi svezení.

Tím víc, když se dozvěděl, že mám zamířeno do chalupy »tetky Krčmářky«. Hned mě varoval, že je tu komplikace, neboť Krčmářka prý zemřela, ale ujistil jsem ho, že je tam za ni nová léčitelka, sice mladší, ale také dobrá. Soused nelitoval benzínu a dovezl mě až na místo, že by tu novou rád aspoň okem zahlédl. Což se mu splnilo, neboť Věrka při našem příjezdu vyšla z chalupy. Nejspíš zaslechla motor a šla se sama podívat, kdo přijíždí.

„Opravdu je moc mladá," řekl mi soused na rozloučenou, když jsem vystupoval z vozu a děkoval mu za svezení. „No – přeji vám, ať vám pomůže! To víte, jsme Vystrkov, k nám ani autobusy nejezdí. Tak ať to má aspoň výsledek!"

Myslel si asi, že jsem zákazník a přijel jsem buď jako pacient, nebo jako zprostředkovatel nemocného. Nerozmlouval jsem mu to, jen jsem mu srdečně poděkoval za svezení.

„Jsem tady!" hlásil jsem Věrce příchod vojensky. Nikdy jsem na vojně nebyl, ale šaškovat mi šlo.

„Máš s sebou jen batůžek?" usmála se na mě. „Výborně, víc vlastně potřebovat nebudeš. Než – pojď dál!"

Batůžek jsem pod jejím velením uložil do malé komůrky a pak mě zavedla do sednice.

„Učednice byly u mě vždycky něco jako členky rodiny," začala, když mě umístila ke stolu a postavila před nás talíře husté vonící polévky. Bylo sice už odpoledne, ale neobědval jsem a Věrka zřejmě také čekala na mě, takže jsme to měli jako trochu pozdní oběd nebo naopak časnou večeři.

„Nikdy jsem rodinu neměla," pokračovala, když jsme se oba pustili do polévky. „Ale učednic jsem měla víc. Pak jsem jim zařizovala jejich vlastní život, ale když se osamostatnily, už jsme se i celá staletí neviděly. Učedníka jsem měla naposledy na Sibiři. Nevydržel a odešel před vyučením, přesně jak jsem ti říkala. Můžeš se kdykoliv rozhodnout, že toho necháš, jenže tím všechno promarníš, čas u mě můžeš považovat za ztracený a nic ti z něj nevrátím. Rozhodni se sám."

Ujistil jsem ji, že hodlám vydržet.

„Uvidíme!" nechtěla to komentovat. „Musíme si ale hned od začátku vyjasnit podmínky. Chalupa je malá, budeme se tu trochu tísnit. Komora je na různé harampádí, ale sám jsi viděl, tvůj batoh tam byl dost osamělý. Spát se tam ale nedá a protože jediná obytná místnost je tahle, budeme si ji muset rozdělit. Svou postel ti samozřejmě nedám, jsem na ni zvyklá, budeš tedy spát za pecí. Místa je tam dost, teplo také a slamník je měkký, stěžovat si nemůžeš."

„O spaní za pecí jsem slyšel jen z pohádek," řekl jsem s úsměvem. „Obvykle se to spojuje s hloupým Honzou, ten z ní často vůbec nechtěl slézt."

„Nebudeš hloupý ani Honza," odmítla to. „Budeš tam jen spát, případně ležet, když se budeš potřebovat uvést do stavu klidu. Ale mé posteli se budeš vyhýbat obloukem, jasné? Mám ji zajištěnou proti vetřelcům a mohlo by ti to ublížit, ačkoliv bych to sama nechtěla. Nediv se, ve středověku to bylo až příliš nutné zabezpečení."

„Za pecí to zajištěné není?" zeptal jsem se.

„Momentálně není, ale to si ještě probereme," ujistila mě. „Dřív jsem musela chránit i učednice, ale v případě potřeby to snadno obnovím."

Po polévce následovalo něco, co jsem nejprve nedůvěřivě očichal. To jídlo se neuvěřitelně podobalo smaženým žížalám nakrájeným na pěticentimetrové nudličky. Ale Věrka se do nich pustila s chutí a já jsem si řekl, že je to určitě k jídlu a kromě toho jsem si nesměl vybírat. Bylo by to nezdvořilé a nemohl jsem začít trapasem s odmítnutím jídla. Kdoví, čím se taková léčitelka živí! Věrka mě po očku pozorovala, možná je to tak trochu zkouška. Nu což, jíst se to jistě dá…

Naštěstí to mělo chuť jako zelenina, kdyby to mělo i tvar a barvu fazolových lusků, nebylo by o čem dumat.

Snědli jsme, Věrka sklidila nádobí a špinavé jak bylo je dala do almary. No potěš, hygienu má ještě po babě Krčmářce, pomyslel jsem si. Když ses dal na vojnu, budeš holt bojovat, připomněl jsem si tátovo úsloví. Ostatně to, co doma vykládal o kvalitě vojenské stravy a o hygieně ve vojenské kuchyni, to bylo něco až příliš podobného.

Potom mě provedla po chalupě a seznámila mě, co tu kde má. K mému překvapení zde měla útulnou koupelnu s velkou pohodlnou vanou a naproti přes chodbičku hned dvě toalety. Na dveřích jedné byla cedulka s obvyklýma dvěma nulami, ta byla určená pro návštěvníky. Druhá bez cedulky byla její – majitelka domku přece žádné označení nepotřebuje. Trochu mi vadilo, že chalupa nemá sklep ani spíž. Pak jsem si ale řekl, že vaření beztak nebude moje starost.

No – zmýlil jsem se. Ačkoliv…

„A teď se tu vyznáš," řekla, když jsme se opět vrátili do sednice. „Začneme s učením. Nejprve trocha teorie, dnes ještě nic praktického nesvedeš."

Poslouchal jsem jako jedno velké ucho.

„Byl jsi někdy u mého léčení?" zeptala se mě. „Že se tak hloupě ptám… Ale ti, kdo něco takového podstoupili, si všimli dvou příznaků. Jednak dávám svým pacientům pít speciální čaj

a pak k tomu přidám zaříkání. Hned od začátku tedy věz, ten čaj je naprosto neškodný a mohla bych na jeho místě podávat cokoliv jiného, třeba mléko nebo i čistou vodu, ale pacienti se vždy cítí lépe, když vypijí něco zázračného.“

„Takže je to něco jako placebo?“ napadlo mě.

„Jo, tak se tomu dneska říká,“ přikývla. „Základem léčení jsou zaříkadla a ta se budeš muset naučit. Není to těžké, i když je jich mnoho. Jsou v jazyce Elhun, lidem neznámého. Naštěstí má Elhun dobrou strukturu a pravidla. A co je nejdůležitější – jsou to všechno příkazy.“

„Opravdu mají slova takovou sílu?“ nedůvěřoval jsem jí.

„Správný postřeh!“ usmála se. „Slova jsou slova, sama nic nesvedou. Ale dnes mají i v lidském světě slova váhu. I když je většinou píšete na klávesnicích, ale napíšete slovo a to způsobí akci.“

„Počkej, ty máš nějaký počítač?“ zarazil jsem se.

„Ve významu jako v okolním světě?“ usmála se. „To ne, ale jinak… jinak to ten význam má. Zaříkadla jsou příkazy pro »Sofura«, který už tisíce let plní nejen mé příkazy, ale i příkazy mých učednic a učedníků. V tom se trochu současným robotům podobá. Jsou přece už i roboti ovládaní hlasem, ne?“

„Jsou,“ potvrdil jsem jí. „Ale tisíce let… dávní lidé přece neměli dnešní technologie! Leda by tu byla před námi nějaká rozvinutější civilizace, která časem nepochopitelně zanikla.“

„Pravděpodobnější je, aby zdejší svět navštívili zástupci cizí civilizace, Sofur tu zanechali a pak tento svět opustili.“

„Takže mimozemšťané?“ vydechl jsem.

To by tedy byla zpráva! Už tohle stálo za to!

„Říkali si jinak,“ řekla s úsměvem. „Ale klidně jim tak říkej, nepocházeli ze Země.“

„A jak jsi k tomu přišla ty?“ zajímal jsem se.

„Šest nás tu zůstalo,“ řekla náhle vážným hlasem. „Dara, Jeeg, Chammi, Rimmi, Thass a Nee, což jsem dneska já.“

Tak – a teď to dostalo ještě úplně jinou dimenzi.

„Cože?“ nadskočil jsem. „Takže jsi – mimozemšťanka?“

„Byla jsem,“ vzdychla. „Před pětatřiceti tisíci lety. Jenže mé původní tělo vydrželo necelých pět tisíc let a stejně dopadli moji kolegové. Zdejší svět pro nás nebyl příznivý. Nevhodná skladba prvků a příliš agresívní biosféra. Všichni jsme časem museli vyměnit těla za zdejší, i když jsou ještě krátkodobější než naše. Takže i já jsem už třicet tisíc let zdejší.“

„Opravdu se považuješ za pozemšťanku?“ zeptal jsem se.

„Ano i ne,“ odvětila. „Jsme pozemšťané v tom smyslu, že máme normální lidská těla, dokonce kolikátá. Ale od běžných lidí se lišíme tím, že máme nepozemské znalosti a možnosti. Ale protože můžeme naše znalosti i možnosti předat i běžným lidem, odlišnost se vlastně ztrácí. Takže jsem teď pozemšťanka Věrka Bělíková, napravená feťačka a v současné době majitelka staré chalupy i s přilehlými skalami, též občasná léčitelka a až potom strážkyně Sofuru pro střední Evropu. Stačí ti to takhle?“

„Skoro,“ přikývl jsem.

„Skoro?“ pozastavila se nad tím. „Co ti ještě chybí ke spokojenosti?“

„Poslyš, zkus se zamyslet,“ vyzval jsem ji až příliš drze. „Máš tělo Věrky Bělíkové, snad i její vzpomínky… ale city máš jaké? Mimozemské?“

Tahle otázka ji zřejmě zaskočila, neboť o ní delší chvíli přemýšlela, než na ni odpověděla.

„Uvažování i city mám pořád své,“ řekla po chvilce. „Jako strážkyně dohlížím na vývoj lidské společnosti na Zemi. K tomu si musím udržovat odstup. Ale pozemšťanů, žijících na okraji společnosti, je přece víc.“

„I my odlišujeme život profesní od soukromého,“ ujistil jsem ji. „Říká se, »*ve službě neznám bratra*«, ale mimo službu jsem člověk jako každý jiný.“

„Vážně máš zajímavé uvažování,“ řekla po další chvilce přemýšlení. „Takhle jsem ještě neuvažovala. Musela bych si to ještě promyslet.“

„Zkus to," vybídl jsem ji. „Ale proč jste tady zůstávali, když tu jsou pro vás tak nepříznivé podmínky?"

„Jsme strážci," řekla. „Nemohli jsme tu nechat Sofur bez dozoru. Nemá vlastní vůli a časem by se rozpadl. Kromě toho hlídáme vás – a teď už nás, protože i my se už cítíme součástí lidské civilizace, byť neústrojnou a přece jen trochu cizí."

„A to jste nemohli tomu… Sofurovi… dát vlastní vůli?" namítl jsem.

„Nemohli," odvětila. „Dokážeš si to představit? Uvažuj! Proč by Sofur, tvor s vlastní vůlí, zůstával naším služebníkem? Proč by měl sloužit primitivům, jako jsou lidé? To přece vůbec nemůžeš čekat! Jako kdyby lidé měli veškerou svou civilizaci dát do služby křečkům, hrabošům či kočkám. To prostě nejde. Naši předkové ten pokus na jednom světě uskutečnili, jenže výsledkem byla katastrofa. Sofur je nahradil napodobeninami a pro naše předky tam už nezbylo místo. Vyvraždil je. Osídlili jsme stovky světů, ale ten jeden je pro nás dodnes nepřístupný a nebezpečný. Naštěstí mu tenkrát nedali chuť rozpínat se do vesmíru a omezilo se to na jediný svět, ale tutéž chybu pak už nikdy neudělali."

„Vy nás ale tady hlídáte?" zamračil jsem se. „Co vlastně s námi zamýšlíte?"

„S námi?" usmála se trochu křečovitě. „Už dlouho přece patříme do tohoto světa, považujeme se za zdejší a lidem jako celku neškodíme. Nechceme ale skončit v nebezpečném světě, nevhodném k životu. Zdejší civilizace se už dostala do stadia, kdy by dokázala svět zničit. Zatím se nám dařilo omezovat tyto výstřelky na míru jakž takž snesitelnou."

„Co jsi toho mohla uhlídat ve vesnici?" pochyboval jsem.

„Já pochopitelně nic," pokrčila rameny. „Tady v Čechách se o osudu světa nerozhoduje. Naštěstí je nás víc a ti, kdo jsou na důležitějších místech, svět ovlivňují. Jen občas, zato drsnější cestou. Napadlo tě někdy, proč se nedávno představitelé Ruska střídali jeden za druhým jako svatí v orloji? Napovím ti – hlídá je

Jekatěrina, dříve Jeeg, a nejhorší válkychtivé jestřáby prostě jednoho po druhém zlikvidovala.“

„A ty?“ podíval jsem se na ni.

„Nechci zbytečně budit rozruch, v Čechách jsem zasáhla jen jednou. Za císaře Rudolfa jsem zhatila objev radioaktivity. Později k tomu došlo, ale pak už se tomu zabránit nedalo.“

„A nakonec to skončilo Hirošimou,“ řekl jsem.

„Za Rudolfa by to dopadlo hůř,“ ujistila mě.

„I tak to v Čechách dopadlo špatně,“ řekl jsem.

„Jistě,“ přikývla. „Války, hlad a mor. A kdyby se do toho přidala radioaktivita, bylo by to ještě o stupínek horší.“

„Lidstvo přece v těch dobách nemělo technickou úroveň nutnou k sestrojení atomové bomby!“

„Nemělo,“ přikývla. „Dost na tom, že se propichovali meči a kopími a stříleli kanony. Kdyby se ale začali zasypávat radioaktivními látkami, nezůstala by v Evropě naživu ani myš a Evropa by přestala být vhodná k životu. To jsem překazila.“

„Třeba by to nebylo tak horké,“ zlehčil jsem to.

„Bylo,“ ujistila mě. „Magistr Bogdan Rázus byl všeho schopný ničema a navíc byl na správné stopě.“

„Magistr Bogdan Rázus?“ zarazil jsem se. „To jméno mi ale nic neříká.“

„Protože jsem ho zabila dřív než přesvědčil naivku císaře Rudolfa, že by byl s »černým kamenem« nejmocnější vladař světa. Císař Rudolf měl bohužel prostředky, aby to Bogdan uskutečnil a to by bylo jistě zlé. Zabíjet naivního císaře nemělo smysl, účinnější bylo zneškodnit padoucha Bogdana. Což jsem udělala a ani jeho jméno se nezachovalo!“

„Až mě z tebe mrazí!“ přiznal jsem.

„Nemáš proč se mě bát,“ řekla. „Ale kdyby ses zabýval zbraněmi… to v mém okolí nestrpím.“

„Má to ale jednu nevýhodu,“ řekl jsem.

„Jakou?“ podívala se na mě tázavě.

„Když v Čechách nikdo nevyvine žádnou zbraň, nebudou se Čechy mít čím bránit a obsadí je každý, komu se zachce.“

„Ale protože jsou Čechy ve světě známá, poměrně chudá zemička, žádným dobyvatelům ani nestojí za námahu," dodala. „Možná je to tak dobře."

*****

Ráno přinesla pošťačka Věrce až do chalupy dva úřední dopisy »do vlastních rukou«. V prvním byl úmrtní list staré Krčmářky, ve druhé obálce bylo předvolání k soudu ve věci dědického řízení.

Soudní patolog určil jako příčinu smrti staré paní těžkou uremii. To vysvětlovalo i zčernání mrtvoly, které se prvnímu lékaři zdálo podezřelé. Soudní patolog cizí zavinění nezjistil, proto odmítl i podezření na vraždu. Všechno bylo, zdá se, v pořádku a Věrka se mohla nejen volně pohybovat, ale ujmout se i dědictví – sama po sobě.

„To se ví, že příčinu smrti neuhodl, ale to je jedno," řekla Věrka, když si vlastní úmrtní list přečetla. „Je těžké ji stanovit, když se ve skutečnosti jedná o černou magii! A ta je vysoce nad prahem chápání současných lékařů."

„Neříkala jsi, že tvá magie jsou ve skutečnosti příkazy splněné Sofurem?"

„Říkala," nedala se vyvést z míry. „Lidé odjakživa říkali a říkají kouzla nebo magie, tak jako dodnes říkají, že slunce vychází a zapadá. Oba přece víme, že slunce se nepohybuje, ale točí se Země. Takže slunce zapadá a já čaruji."

„No dobře," uznal jsem jí to.

Zajímalo mě, jak se dostane k soudu, ale ukázalo se, že to má zařízené dobře. Stačilo, aby se představila jako praneteř Krčmářové a každý soused se mohl přetrhnout ochotou. Zatím se totiž rozneslo, že neteř Krčmářky léčí jako sama Krčmářka a kdekdo si ji předcházel. Sousedé dokonce odmítali přijmout za odvoz peníze, ale Věrka tvrdila, že »pořádek dělá přátele« a platila jako za taxík, takže na tom sousedé ani neprodělali.

Nabídl jsem jí doprovod k soudu, ale odmítla mě. Podle ní udělám lépe, když jí pohlídám chalupu. Přiznám se, že mě

dědické řízení zas tak moc netáhlo, obecně nemám soudy rád a tenhle měl být od začátku jasný. Poslední vůle určila Věrku za jedinou dědičku, jiní dědicové nebyli a dědictví bylo takového druhu, že by o ně ani nikdo nestál.

Proto mě ani nepřekvapilo, když se Věrka odpoledne od soudu vrátila s rozhodnutím, že je všechno její, i když má jiné tělo. Současně zajistila zpopelnění svého starého těla a pohřeb bez obřadu úředním rozptýlením popela na rozptylové loučce poblíž krematoria.

„Ani sis neuspořádala pohřeb?“ divil jsem se.

„A proč?“ opáčila. „Vždyť by to byla čirá formalita bez náplně. Možná by pár lidí na tu podívanou přišlo, možná by tam byl i nával, ale mě to neláká. Jsem naživu, jakýpak pohřeb, pláč a smutky? Je správné vrátit do životního koloběhu veškeré prvky, které jsem doteď používala, to se stane a jedeme dál.“

„Až na zmizelou duši Věrky Bělíkové,“ rýpl jsem si, ale to jsem neměl dělat.

„Tys na ni ještě nezapomněl?“ pustila se do mě.

„Mám ji teď přece před očima častěji než dřív,“ nedalo mi a musel jsem jí to připomenout.

„Nejsem Věrka,“ zamračila se. „Vypadám jako ona, mám její tělo, ale nejsem ona! Prosím tě, co jsi na ní viděl? Jen tu hezkou masku? Pamatuj si, chlap má na ženě milovat hlavně duši a až na druhém místě tvářičku a tělo! Jinak ať se nediví, až zůstane k stáru sám jako kůl v plotě!“

„Neříkala jsi na začátku, že první život nemám pomýšlet na rodinu?“ připomněl jsem jí.

„Říkala,“ nepopírala to. „Ani v těch dalších.“

„Vlastně beru Věrku vážně až teď,“ uvažoval jsem. „Dřív to byla feťačka. Doufal jsem, že může být zajímavá, když se té neřesti zbaví. Prosím, uznávám, nešlo to. Ale až teď si mohu nové Věrky Bělíkové opravdu vážit.“

„Jenže já jsem pořád stará baba Krčmářová, jen v novém mladém těle,“ pro změnu mi zase ona připomněla, že se cosi změnilo.

„Vždyť si tě vážím i coby staré baby Krčmářové,“ přijal jsem to bez mrknutí oka. „Máš pravdu, Věrka už neměla šanci změnit se. Takhle je to lepší.“

„Nelichoť mi!“ usmála se pobaveně. „Uvědom si, že tě teď setsakra dlouho budu prohánět jako učitelka žáčka!“

„Kdo se dal na vojnu, musí bojovat…“ vzdychl jsem si.

„Tak dobrá, začneme další lekci!“ souhlasila.

„Jdeme na to!“ kývl jsem.

*****

Vcítění

Ještě před vlastním učením mi Věrka sdělila, že ovládání Sofura není tak jednoduché, jak nejspíš doufám, ale že mě pro to musí upravit. Místo dalšího vyučování mi nabídla mléčný nápoj s tím, že se mi po něm bude dobře spát. A opravdu, jen jsem dopil, únavou jsem se nemohl ani pohnout a na pec bych se ani nevyhrabal. V nápoji bylo uspávadlo, ale nemohl jsem to chápat jako podraz, řekla mi to předem. Věrka mi připravila na lavici měkkou matraci, kam jsem dopadl a v tu ránu usnul.

Probudil jsem se uprostřed dne, ale byl to až den třetí, jak mi šetrně sdělila. Po probuzení mi nabídla kávu a pokračovala výčtem novinek, které se během mého spánku seběhly.

První novinkou bylo předvolání k dalšímu soudu, které dostala od pošťačky »do vlastních rukou«. Týkal se chycených dealerů drog, od kterých si ještě jako feťačka koupila heroin a tím se pak vlastní hloupostí předávkovala.

„Chceš tam jít se mnou?“ zeptala se mě.

V první chvíli jsem nevěděl, co si o tom pozvání mám myslet. Věrka věděla, že nejsem příznivec soudních šaškáren. Už minule jsem se jí sice nabízel jako doprovod, ale opravdu jen jako doprovod. Minule mi ale doporučila zůstat v chalupě. Proč mi to teď najednou sama nabízí? Tentokrát jsem z jejího hlasu vycítil jakousi naléhavost a to rozhodlo, abych přikývl.

Do města na soud nás odvezl tradičně vesnický sousedKarel, pyšnící se starším, pohodlným bavorákem. Soused nás doprovodil k soudu, zajímalo ho, jakou roli v něm Věrka má. Ta však svou svědeckou výpověď poskytla již na Policii, takže ji soud nepotřeboval opakovat a mohla tedy sedět v soudní síni.

Vývoj přelíčení mě však hodně zklamal. Jako by někdo soudce podplatil, podle mě měli na případ hodně křivý pohled. Obhájce nerušeně znevažoval svědectví proti obžalovaným a soudci s pochopením kývali hlavami, jako by právě vyslechli zjevenou pravdu. Věrku nazval obhájce pochybnou a bláznivou narkomankou, která si drogy opatřovala všude jinde, aby mohla

jeho klienty osočovat, policisté, kteří darebáky chytili při činu s drogami, byli podle něho zaujatí. A soudci jim to, jak se říká, zobali z ruky.

„Nějak to nedopadá podle očekávání," zašeptal jsem k Věrce, když se soud odebral k poradě.

„Tím hůř pro ty grázly," usmála se na mě Věrka, ale ten úsměv nebyl vůbec laskavý, spíš zlověstný.

Copak, copak? pomyslel jsem si. Nedivil jsem se, že se jí průběh soudního jednání nelíbí, ale že by se chystala nějak do toho zasahovat?

Vyčkali jsme příchodu soudců, kteří – nepřekvapivě – vynesli osvobozující rozsudek.

»***Pro nedostatek důkazů…***«

Zato jsem naprosto zřetelně zaslechl poznámku jednoho dealera, když hrdě kráčel kolem naší lavice.

„Těš se, práskačko!" sykl směrem k Věrce.

„Těš se ty!" odpověděla mu stejně potichu, ale tak, aby to slyšel. „Dnes tě skolí infarkt, vzpomeň si na mě!"

Vyšli jsme s posledními. Věrka se před vchodem soudní budovy ostražitě rozhlédla, ale nic neviděla, takže jsme klidně došli k zaparkovanému autu. Soused Karel se rozsudku nahlas podivoval, ani jemu se nezdál, ačkoliv neznal předchozí průběh. Ale ještě jsme ani nevyjeli z města, když se ozval jekot sirén. Byla to záchranka, projela kolem nás, jen se jí Karel na poslední chvíli vyhnul.

„To byl první," řekla Věrka tiše směrem ke mně.

Soused měl plné ruce volantu, aby se z krajnice vrátil na silnici, takže to neslyšel.

„Kdo?" zeptal jsem se Věrky tiše.

„Ten, kdo mi sliboval pomstu jako práskačce," uspokojila moji zvědavost. „Boss."

„A co je s ním?" zajímalo mě, ačkoliv jsem měl tušení hodně nepříjemné situace, v níž se hlavní lotr nejspíš nachází.

„Nedošel daleko," řekla. „Dobrému doktorovi potrvá pár minut, než pochopí zbytečnost křížení, nechápavému déle…"

„Proboha, co jsi mu stačila za tu chvilku provést?"

„Infarkt »ogmeldn« je nejrychlejší," odvětila suše. „Boss se mi chtěl pomstít, musela jsem mu to překazit ihned. Ostatní se budou trápit déle. A u rakoviny konečníku si i dost vytrpí."

„Kdo – ostatní?" trochu jsem zalapal po dechu.

„Ostatní členové bandy zhebnou do týdne," řekla beze stop lítosti. „Jejich advokát do čtvrt roku, ještě stačí uspořádat své věci, ale pak půjde také. Já neuznávám právo obhájce lhát, když hájí grázly. A všichni soudci zemřou do roka. Ten případ by u normálního soudu nesměl dopadnout tak skandálně, měli na tom lví podíl i oni. Úplatků si dlouho neužijí, snad dokáží zabezpečit rodiny, ty jsou v tom nevinně."

„Jak víš, že mají rodiny?" podíval jsem se na ni přece jen trochu udiveně, ačkoliv jsem neměl tušení, co mohla znát ještě jako stará Krčmářka.

„Uvidíš doma," odbyla mě.

*****

„Tady vidíte, svět není spravedlivej!" řekl soused Karel, když mu Věra platila za odvoz i za ztrátu času. Nejprve sice naznačil, že peníze nechce, ale Věrka ho odzbrojila obvyklým »Pořádek dělá přátele«. Chovala se stejně jako předtím stará Krčmářka a u ní už na to soused mohl být zvyklý.

Zapadli jsme do příjemně vyhřáté sednice, nestačila ani vychladnout. Věrka postavila vodu na obligátní kafe a já měl na jazyku plno palčivých otázek. Ani jsem si neuvědomil, že už sama příjemně vyhřátá sednice a oheň v kamnech jsou po delší nepřítomnosti dalším zajímavým jevem.

„Zajímá tě, co o těch grázlech vím?" usmála se.

„Že váháš!" odvětil jsem.

„Mohla bych ti odpovědět, že si je pamatuji ještě jako Věra Bělíková," trochu se zasmála. „Tím by se spokojil soused Karel, tobě by to nemělo stačit."

„Jako Věra Bělíková jsi je mohla znát nanejvýš z ulice," nadhodil jsem. „Ale těžko z domovů. Tím je to zajímavější."

„Začneme tedy první lekci »vciťování«," usmála se mile. „Úprava, kterou jsem s tvým tělem udělala nedávno, umožňuje vciťovat se a ovlivňovat živé i neživé tvory. Nejdůležitější je to pro náš vztah k Sofurovi, bez vciťování mu totiž nemůžeš dát ani jeden příkaz. Vciťování se neomezuje na Sofura. Můžeš se tím spojovat i se zvířaty a dokonce i s lidmi. Čím méně vlastní vůle mají, tím snáze jim můžeš našeptat, co potřebuješ."

„Tohle jsi použila i na Věrku, dokud jsi byla ve staré Krčmářové?" došlo mi.

„Drogy berou lidem vůli i duši," přikývla. „Není obtížné ovládat je vcítěním. Lidi pevné vůle neovládneš. Žádný herec v dnešním soudním divadle se nenechal ovládnout, na ně jsem potřebovala… drsnější metody. Ty si ale necháme na později, dnes začneme tím jemnějším."

Vyklidila svou postel tím, že přehodila peřinu za pec, kde jsem spal v noci. Pak mi vykázala místo ve své posteli a sama si lehla vedle mě.

„Musíme se oba uvolnit," poučovala mě. „Chce to ležet na měkkém, nehýbat se a ležet jako kus dřeva."

Napadlo mě, že jsem konečně s Věruškou v posteli, ale hned mě okřikla, ať se zbytečně nehýbu nebo to zkazím. Vciťování je jemná záležitost!

Měla pravdu, bylo to jemnější. Výhodou bylo, že mi mohla přímo v mé hlavě ukázat, jak se to dělá. Jen jsem se musel uvolnit a nechat ji, aby vstoupila svou myslí do mé. Napoprvé se mě to »dotklo neznámem«, takže jsem se otřásl odporem a vytřásl ji ze své mysli, ale opakovala mi, že to není nebezpečné, takže jsem to napodruhé snesl bez protestu.

Zajímavý způsob učení, tohle vcítění! Bez toho by mi trvalo podstatně déle, než bych přišel na správný fígl, jak se to dělá. S pomocí zvnějšku to bylo snadné. Najednou jsem vnímal cosi živého, nacházejícího se poblíž chalupy. Věrka mě navedla,

jak do toho tvora vstoupit – a najednou jsem zjistil, že vidím cizíma očima, jako bych se nacházel na větvi vysoké borovice.

„Chytil jsi veverku," řekla mi Věrka opatrně. „Nehýbej se ať ji nevyplašíš, setřásla by tě. Zkus se opatrně rozhlédnout."

Zkusil jsem otočit hlavu jinam. Veverka mě poslechla, takže jsem se podíval nejprve na její přední pacičky a pak i na bříško. Pacičky měla zrzavé, bříško bělavé. Cítil jsem, jak mi závan větru pročesává vlasy, vlastně spíš srst.

„Rozhlédni se, jestli uvidíš jiného živého tvora v okolí," pobízela mě Věrka.

Opatrně jsem se zkusil rozhlédnout, brzy jsem veverčíma očima spatřil jakéhosi ptáčka.

„Teď vstup do sýkorky!" naváděla mě. „Vyskočíš sice z veverky, ale získáš nové působiště."

Zkusil jsem to a fungovalo to.

„Tak se dostaneš kam chceš," vysvětlovala mi ulehčeně Věrka. „Když se začneš vciťovat naslepo, vycítíš obvykle jen živé tvory v nejbližším okolí, ale od nich se postupnými skoky dostaneš dál a dál."

„Spíš bych očekával, že nejbližší živí tvorové budou myši tady v chalupě, ale ne veverka kdesi daleko na stromě," podotkl jsem.

„Nejprve bys musel vynalézt myši, které vydrží žít v mé chalupě," usmála se. „Všimni si, nemám ani kočku. Ačkoliv kočka to ještě snese, ale menší tvory plní »dotyk neznáma« pudovou hrůzou. Myši prchají jako o závod a jen málo tvorů se odváží až k chalupě."

„Například ta veverka…" připomněl jsem jí.

„Například ta veverka," souhlasila. „Měl by sis vciťování pár dní procvičovat, ale bylo by hloupé začínat pokaždé u té veverky, nehledě na to, že by ji to brzy omrzelo a utekla by."

„Taky jsem si říkal, že dosah vciťování není příliš velký," souhlasil jsem.

„Proto tě hned naučím rezonanční vcítění," pokračovala. „Právě pro ten delší dosah. Říkáme mu »ztyžni« a je to velice užitečná možnost."

Pak mi ještě přímo do hlavy nacpala jakési cvrlikání.

„To je ***krug***, výzva pro Sofur," řekla mi. „Musíš ji uvést před každým příkazem, jinak je nesplní. Celý příkaz potom zní »krug ztyžni – a někdy se za to může přidat i jméno značky«."

Bylo to vzdáleně podobné barvě hlasu, jako když člověk pozná známé po hlase. Znamenalo to přimět příslušný objekt, člověka i zvíře, reagovat na silnější impuls odrazem. Nebylo to příjemné, lidé to popisují úslovím »sáhla na mě smrt«, naštěstí stačí na každého tvora jediný impuls. Blesklo mi hlavou, jak na mě sáhla smrt při mé první návštěvě.

„Že sis mě taky tak označila, když jsem tu byl poprvé?" řekl jsem nahlas.

„To se rozumí," nezapírala. „Koho máš označeného, do toho se můžeš kdykoliv vcítit, i kdyby byl na opačném konci světa. Bohužel si musíš lidi i zvířata označit sám, nedá se to předat. S jedinou výjimkou, kterou tě hned také naučím. Teď si ale sám označ sýkorku, ať se to naučíš! Někdy stačí obyčejné »ztyžni«, ale ty dej sýkorce nějaké jméno."

Pod jejím vedením jsem si tedy označil sýkorku. Tím ale prohlásila lekci za ukončenou, vyskočila z postele a pozvala mě ke stolu.

A v rámci procvičování jsem měl Sofurovi přikázat, aby nám dodal opožděnou svačinu nebo předčasnou večeři. Musel jsem si vzpomenout na cvrlikání ***krug***, a pak pěkně odvážně, byť v duchu, požádat o jídlo: „***troig hudžáhóku***."

Věrka mi navrhla požádat o »hudžáhóku«. Samotného mě zajímalo, co to bude, česky to rozhodně nebylo, ale když se na stole objevil velký dřevěný pekáč s obrovskou pečení, zřejmě kýtou nějakého zvířete, podlitou červenou omáčkou, nelitoval jsem. Usedli jsme tedy k pečeni, bylo toho dost ne pro dva, ale

pro celou hladovou družinu, Věrka navíc požádala o dvojzubce a nože a mohli jsme začít hodovat.

„Z čeho to je?“ zeptal jsem se.

„To byl velký sibiřský kanec,“ uspokojila mou zvědavost. „Ulovila jsem ho před třiceti tisíci lety, pekly jsme ho tenkrát dvě a nejpovedenější kus jsem dala Sofurovi do paměti. Dávám si to jen občas, je to slavnostní, ale hodně vydatné jídlo.“

V červené omáčce, ve které kančí kýta ležela, se daly poznat brusinky. Zkrátka mňam! Věrka objednala jako přílohu pár moučných placek. Nejspíš to tenkrát bylo obvyklé, tehdejší lidé dnešní chleba ani neznali.

„Dnes už toho necháme, ale zítra se vypravíš do města,“ oznámila mi při večeři. „Samozřejmě jen vciťováním. Brzy po ránu si v lese osedláš nějakého opeřence, který tě donese do města. Tam přesedneš na místní zvíře, nejlépe kočku, a označíš ji, abys mohl příště začít rovnou od ní. Protože zvířata nejsou stoprocentně jistá, označíš si pro jistotu nejméně dvě, co kdyby kočku zakousl sousedův pes. Rozhlédneš se pak po městě, to je zábava na celý den.“

„Zítra se učit nebudeme?“ zeptal jsem se.

„Budeš se vciťovat, abys to časem dokázal samočinně, bez rozmýšlení,“ usadila mě.

Dobrá, zítra jdu do města…

*****

Měšťané

Výprava do města začala vcítěním do sýkorky označené včera. Zdržovala se pořád na kraji lesa, i když přeletěla kousek stranou, ale když jsem se jejíma očima rozhlédl, spatřil jsem krásného racka.

Dalo se čekat, že racek bude rychlejší a snad i vytrvalejší než maličká sýkorka, proto jsem na něho přesedlal a hned jsem si ho označil. Polekalo ho to, vzletěl, ale nesetřásl mě. Poručil jsem mu vzletět co nejvýš, abych se mohl pořádně rozhlédnout a skutečně, nad vršky stromů jsem se orientoval a přiměl ho zamířit ke vzdálené siluetě města.

Bylo to rychlejší než autem. Auto sice v rovinkách dosáhne větší rychlosti, zatímco racek neletěl ani šedesátkou, jenže auto musí jet po klikaté silnici, kdežto racek si zamíří vzdušnou čarou přímo k cíli. Navíc nemusí zpomalovat přes vesnice ani se vyhýbat protijedoucím autům. Zakrátko jsme dosedli na střeše domu naproti soudu.

Teď bych potřeboval svůj počítač! Problém byl, že jsem se s rackem nemohl zeptat místních na cestu. Racek byl navíc příliš velký. Jako dálkový letec byl výborný, ale na místě by se mi hodilo něco jiného. Využil jsem proto nejbližší příležitosti a přeskočil na kočku, přecházející dole dvorek. Kočku jsem si ihned označil, ačkoliv při tom nevolí nadskočila. Jejíma očima jsem spatřil, jak osvobozený racek zamával křídly, vzletěl a nabral směr zpátky do známých míst. Nevadí, ať si letí, už ho nebudu potřebovat.

Kočka byla mnohem příhodnější k prolézání děr, kudy by se žádný pták neodvážil. Nechal jsem ji, ať si sama zvolí cestu a brzy jsem se s ní procházel po zídce zastupující plot mezi dvěma sousedními domy. Měl jsem teď díky ní přehled o tom, co se kde šustne. Kočka patřila majitelům větší vily, kam jsem s ní

brzy zamířil. Nebo ona se mnou? Mohl bych s ní vlézt i do domu, vlastní kočku přece nevyženou!

Ukázalo se, že kočka patří mezi privilegované tvory. Do domu měla vlastní kočičí průchod s vrátky zvenku i zevnitř, a zřejmě tuto cestu používala často. Vběhl jsem s ní do chodby, další kočičí průchod měla přichystaný do velké kuchyně. Tam jsem jí dal volnost, aby mohla zamířit k miskám a posilnit se připraveným masíčkem. Bylo zřejmé, že se o ni její páníčci dobře starají. Pak ale nastal menší zádrhel. Příjemně nažraná kočka odmítla podnikat další průzkumné výpravy. Ostentativně se ve svém přepychovém pelíšku stočila do klubíčka a zcela mě ignorovala. Musím se Věrky zeptat, jak to dělá. Jestli je také závislá na rozmarech vciťovaných zvířat, nebo má na ně nějaké větší páky? Případně co dělat, když se jí zvíře vzbouří a zrovna není poblíž jiné, na které by se dalo přesednout?

Věrka mi ale předem doporučila označit si raději kočky dvě, neboť zvířata »nejsou stoprocentně jistá«. Mohl jsem tedy očekávat jen výtku, že jsem ji neposlechl. Ale já bych to udělal, kdybych jejíma očima nějaké jiné zvíře viděl. Teď mi nezbylo než počkat, až se líná kočka umoudří. Mohl bych leda přeskočit zpět na označeného racka, ačkoliv už byl jistě daleko od města, ale nechtělo se mi využívat ho nadměrně. Rozhodl jsem se počkat, až se kočka umoudří. Nebude přece ve svém pelíšku ležet věčně!

Ukázalo se, že jsem udělal dobře.

*****

Přestávku jsem využil jinak. Opustil jsem kočku, otevřel oči a vstal. Z neustálého nehybného ležení za pecí jsem byl až přeležely. Slezl jsem raději z pece, abych se protáhl. Věrka seděla u stolu u mísy krásně nadýchaných makových buchet a hned mě k nim pozvala. To se ví, že jsem neodmítl! Buchty mám rád, hned jsem seděl vedle Věrky s nakousnutou buchtou v ruce a krmil se.

„Máš přestávku?“ zeptala se mě.

„Kočka se nažrala a nechce z pelíšku!“ stěžoval jsem si.

„V takové chvíli si buď přesedám na jiné zvíře, nebo si taky dám přestávku," schválila mi to. „Nemůžeš ležet celý den za pecí, to pak člověk příliš ztuhne."

„Taky myslím, že Honza v pohádkách byl velký lenoch, když tam dokázal ležet celé roky!"

„Žádný z mých učedníků se nejmenoval Honza," řekla Věrka. „Vezmi si ještě tady ze džbánku kozí mléko, uvidíš, jak ti zachutná!"

„Kozí?" nadzdvihl jsem obočí. „Ty přece nemáš domácí kozu, nebo ano?"

„Nemám," usmála se. „Tohle mléko je starší než Čechy. Pochází z Polska, ačkoliv tenkrát se to ani Polsko nejmenovalo. Prostě jsem tudy táhla s naší hordou a od místních lidí jsem převzala i ty kozy."

Mléko bylo hustší než to, co se běžně prodává, ale bylo skutečně vynikající. Vypil jsem plný puclák.

„Bylo výborné!" pochválil jsem její nápad s buchtami i s mlékem. „Jdu se tedy vrátit ke své kočičce."

„Jdi," pobídla mě. „V poledne se od ní odpoutej. Máme k obědu škubánky, budeš se olizovat!"

„Nezapomenu!" slíbil jsem jí.

*****

Kočka na mě pořád čekala v pelíšku. Nezmeškal jsem tedy nic, mohu pokračovat. To označení je opravdu dobrá věc!

Znenadání se otevřely dveře a do místnosti, kde kočka se mnou trávila příjemnou siestu – příjemnou pro kočku, ale méně pro mne – vstoupili tři muži. Kočka k nim líně otočila hlavu, ale v té chvíli by se ve mně krve nedořezal.

Ačkoliv jsem je viděl očima kočky, ihned jsem je poznal. Byli to soudci, kteří u soudu osvobodili drogové dealery, proti kterým svědčila Věrka. Pánové se sešli prodebatovat situaci. Jestli se záchranářům nepodařilo vzkřísit Bosse, očekával bych, že to asi narušilo plány i jim. Rázem jsem byl lenosti kočce vděčný a už jsem ji přestal pobízet, aby opustila pohodlný a již

příjemně vyhřátý pelíšek. Teď jsem s ní byl zajedno a kočka se mnou jistě souhlasila.

Hostitele jsem od začátku poznal podle toho, jak ostatním nabízel místa. Všichni se před usednutím ostražitě po místnosti rozhlédli. Kočku sice viděli, ale očividně si z ní nic nedělali. Rozsadili se ke konferenčnímu stolku do křesel, hostitel otevřel malou příruční barovou skřínku, nalil všem z láhve červené víno a začali debatovat.

Čekal jsem debatu ohledně Bosse a nemýlil jsem se. Ani v tom, že Boss byl po smrti. Už se jednalo jen o jeho pohřbu. A když jsem čekal, že budou přetřásat komplikace, byla to také trefa do černého. Boss zřejmě soudcům nabídl značnou sumu, když případ smetou se stolu. Jenže mrtvý nemůže slib splnit a páni soudci ostrouhali. Písemně nic neměli, na takové věci se smlouvy nedělají. Cítili se podvedeni a debatovali o tom, zda bude nebo nebude možné slib vynutit na vdově, která o něm asi neměla tušení a nedalo se očekávat, že tím bude zavázána. Vypadalo to, že nedostanou ani korunu. A štvalo je to.

Kdysi si soudci vysoudili nemravné platy a všichni měli plno řečí, že je to zabezpečí, aby nebyli korumpovatelní. Tady na těch chrtech bylo jasně znát, že je ani milionové platy před hamižností neochrání.

Jo, hoši, vy ještě nic netušíte… pomyslel jsem si.

Z jejich řečí jsem se však dozvěděl, že v té věci dosud nic neskončilo. Další propuštěný člen bandy přišel do nemocnice s potížemi, o nichž tvrdil, že nestojí za řeč, avšak dozvěděl se, že je těžce nemocný. Lékaři se neodvážili předvídat, jak se to bude vyvíjet, ale tvářili se vážně. Nepochyboval jsem, že to způsobila Věrka a že je to slíbený poslední týden života dealerů. Grázlů mi líto nebylo, ale přece jen jsem se otřásl. Vypadalo to až příliš tvrdě a ještě to mělo pokračovat. Ani tihle tři neměli vyváznout lehce, jen o tom ještě nevěděli. Uvědomil jsem si, že ani jeden z darebáků se nedozví, že je to trest za jejich viny. A napadlo mě dát jim to na vědomí. Jenže – jak?

Pánové se nakonec rozešli bez vyřešení jejich peněžních problémů. I to by mohla být část trestu – prodali soudcovskou čest a nedostali za ni ani korunu, jenže to by byl trest nepatrný.

Náhoda mi však přála.

Hostitel vyprovodil kolegy, ale po chvíli se vrátil zpět do pokoje, kde se klidně posadil k notebooku. Jenže sotva začal, odvolala ho z vedlejší kuchyně manželka k obědu. Na stole zůstal zapnutý notebook – a přišla má chvíle. Tentokrát jsem byl neoblomný. Přinutil jsem čičinku zvednout se z vyhřátého pelíšku, přeběhnout pokoj, vyhoupnout se na stůl a posadit se k notebooku, kde už byl otevřený poštovní program. I kočičími pacičkami bylo pro mě snadné napsat a odeslat pár mailů. Pak jsem číče dovolil vrátit se do pelíšku. Nikdo nebude podezírat kočku, že by dokázala napsat a odeslat maily a nakonec nechat na obrazovce dopis, který soudci oznamoval, že mu zbývá poslední rok života za to, že se zpronevěřil životnímu poslání. Očekával jsem, že dopis zacloumá jeho sebevědomím. Může to považovat za nejapný vtip jen do chvíle, než mu lékař potvrdí diagnózu. Nemůže to hodit za hlavu, když něco podobného postihlo i členy dealerského gangu. A je opravdu rozdíl, když mu lékaři potvrdí ortel hned, než kdyby objevili jeho nemoc až za půl roku, kdy už by se nedala spojovat s jeho vinou. Takhle budou všichni vědět, že je to trest a to bude kardinální rozdíl!

Souhlasil jsem s Věrkou i s trestem a ještě jsem to přiostřil tím, že o tom oběti budou vědět. Určitě se jim nebude zdát trest smrti za jediný úplatek přiměřený, jenže soudce, který se dá zkorumpovat, by už neměl soudit. A jak toho dosáhnout, když jsou soudci doživotně neodvolatelní?

Jedině tím, že dám slovu »doživotně« temnější význam.

Ve chvíli, kdy se kočka opět pohodlně uvelebila ve svém pelíšku, stočená do klubíčka, jsem ji opustil. Dnes už jí dám pokoj, pomohla mi, ani neví jak. Musím si ve městě označit víc zvířat, abych nemusel pokaždé začínat až z našeho lesa. Věrka

má pravdu, na zvířata není spolehnutí. I když zrovna tato číča sehrála obrovskou roli v podplaceném soudním procesu…

Uvidíme, co bude dál…

*****

Věrka mi k tréninku vciťování vyhradila celý den a byla by nemístná lenost nechat toho už v poledne. V poledne mě ale čekaly škubánky. Mám je rád a byly vynikající. Pochutnali jsme si oba, Věrka je také měla ráda. Pak jsem se vrátil na pec, abych se tam pohodlně uvelebil a pokračoval…

Zalovil jsem ve vzduchu a osedlal si opět racka, ale když jsem jeho očima pozoroval dvě vlaštovky, přesedl jsem raději na jednu z nich. Racek mi dnes posloužil dobře a nechtěl jsem ho přetěžovat, vlaštovka je navíc rychlejší a obratnější. Otočil jsem ji k městu, doletěla tam mnohem rychleji. Tentokrát jsem s ní proletěl několika dvorky a než jsem ji propustil, označil jsem několik psů a koček. Psi byli pro vciťování méně vhodní, zato se víc zdržovali na jednom místě a představovali potřebné pevné body. Od nich jsem mohl přeskočit na jiné tvory, stačí, když je psíma očima spatřím. Konečně jsem na závěr přeskočil na krásnou mourovatou kočku. Vlaštovka mi pomohla a musí se vracet z dálky, snad si to vynahradí ulovenými mouchami.

S šedohnědě mourovatou kočkou jsem vyrazil obhlížet dvorky. Z ulic je vidět jen honosnější strana domů, jako kočka jsem měl před očima zadní strany. Většina domovních dvorků tak přepychově nevypadala. Na mnoha místech se v nich válelo harampádí, bohaté na myší díry, ale neměl jsem chuť účastnit se kočičích lovů, nehledě na to, že bych si pak musel vychutnat i křehkost ulovených myší.

Myši mě nezajímaly, zajímali mě lidé.

Otevřeným oknem se na dvorky rozléhala hádka dvou starších žen. Zbystřil jsem uši, ale mnoho jsem se nedozvěděl. Baby dávno odešly od původního předmětu sporu a častovaly se urážkami a hanobením jedna druhé i dalšího příbuzenstva do šestého kolena. Informační hodnotu to nemělo, nanejvýš bych si od nich mohl rozšířit zásobu nadávek a urážek.

Že se jim chce takhle si kazit den!

O dva ploty dál jsem zpozoroval dva milence. Nadávání rozvášněných bab k nim doléhalo tak slabě, že si jich nevšímali a měli oči jen jeden pro druhého. A kdyby jen oči… Zabraní do praktické Kámasútry by to babské štěkání nevnímali ani kdyby bylo blíž, úplně jim stačilo, že na ně od těch bab nebylo vidět. Kočka jim pochopitelně vadila ještě méně. Než kolem nich prošla, stihl mladík dívku vtáhnout do kůlničky, ani za sebou nezavřeli. A pak už teprve neztráceli čas. Kočičíma očima jsem tam spatřil jakýsi starý otoman otočený opěradlem ke dveřím, takže je z větší části zakrýval, ale podle dívčího vzdychání bylo jasné, co tam asi s takovou vášní provozují.

Až bych jim záviděl. Hrome, toho že se musím vzdát? Stěžovat si nesmím, přistoupil jsem na to sám a dobrovolně, ale přece jen… Věrka je teď léčitelkou, ani se neodvážím nazvat ji starou čarodějnicí, ačkoliv je to tak… nebude to jednoduché…

Hlavně vydržet! poručil jsem si.

*****

U večeře se mě Věrka zeptala, jak jsem pořídil ve městě a zda jsem tam neviděl něco zajímavého. Pochlubil jsem se jí kočičím mailem u soudců.

„Ne že by si to nezasloužili," vzdychla si, „taky jim přeji, aby si to vytrpěli víc, jenže tihle lidé obvykle začnou pátrat po pachatelích a když neobjeví pravé, smlsnou si i na nevinných."

„Vtip je v tom, že všechny stopy, které najdou, povedou k notebooku předsedy soudu," řekl jsem se zadostiučiněním. „Neobávám se, že by jako pachatele odhalili kočku. A kdyby chtěli někomu škodit, mohl bych jim poslat z téhož místa další mail. Kočku mám přece poznamenanou."

„Nech to být," doporučila mi. „Uznávám, že to celkový efekt zvýší, ale nepřeháněj to. Co jsi ještě viděl zajímavého?"

Ohlásil jsem hádku dvou sousedek i milence na dvorku.

„Jestli sneseš dobrou radu," řekla, „nauč se tyhle drobné detaily ignorovat. Musíš být nad věcí, prostě si jich nevšímej. Ne

protože je to nezdvořilé, ale co hůř, nemá smysl nechat se do něčeho zatahovat.“

„Provedu!“ ohlásil jsem jako na vojně.

„Nešaškuj!“ napomenula mě. „A teď si tedy probereme, jak poznáš, že někdo vstupuje do tebe. Do této chvíle sis sám nevšiml, že jsem byla ve městě na výletě s tebou, viď? Potěšilo mě, že jsi mi poctivě řekl všechno, ale na světě nejsem jediná, kdo se dokáže vciťovat, musíš se to naučit zjišťovat a vetřelce případně setřást. Dá se to ale použít jako mobilní telefon, takže to není vždy nežádoucí.“

„Tys mě při tom sledovala?“ zarazil jsem se.

„Jistě!“ přikývla. „Zajímalo mě, jak se zachováš, kdybys objevil něco indiskrétního. To se při vciťování stává. Ale pořád tě sledovat nechci a aby tě nemohli sledovat ostatní, naučíš se to rozpoznávat.“

Není to vlastně složité. Mezi Věrkou a lidmi, kteří ovládají vciťování, panuje zvyk, kdo se chce s jiným myšlenkově spojit, dá mu to od v první chvíle zřetelně najevo vzpomínkou na hlas chrámového zvonu. Je to o mnoho století starší než zvonění mobilních telefonů, jenže se to volanému ozývá jen v hlavě a okolní lidé o tom nemají tušení. Navíc se tím dá domlouvat na libovolnou vzdálenost, třeba kolem celého světa.

Při této příležitosti jsem si zapsal do paměti i její rezonanci, abychom se mohli bavit na dálku. Škoda, že se nedá rezonance předávat. Věrka si pamatovala všechny své učedníky, i když je již stovky let neviděla, ale nikoho ještě nenapadlo uspořádat »slet čarodějnic«.

„Vlastně jsme takový »slet« jednou pořádali,“ vzpomněla si trochu provinile. „Bylo to krátce po zničení Kartága Římany, před jednadvaceti stoletími, jednali jsme o tom.“

Zeptal jsem se jí, jestli mám ještě sledovat, jak se vyvíjí případ zkorumpovaných soudců s dealery, ale zarazila mě.

„Nech to být,“ navrhla mi. „Na tvém místě bych si teď ve většině okolních osad vytvořila a udržovala co nejširší síť zvířat, ke kterým se můžeš připojit. To se ti bude hodit víc než co jiného.

Síť si musíš čas od času obnovovat, zvířata nežijí dlouho. Můžeš si do ní zahrnout i některé lidi.“

„Není to trochu… indiskrétní…?“ namítl jsem. „Kde je vlastně hranice, za kterou to překročí míru?“

„Tu si stanov sám,“ navrhla mi klidně.

„To se mi zdá benevolentní,“ namítl jsem. „Co kdybych toho začal zneužívat?“

„Můžeš,“ pokrčila rameny. „Však tě to brzy přejde – nejpozději za sto let tě to přestane bavit.“

„Myslel jsem, že budeš přísnější,“ řekl jsem.

„Proč?“ usmála se. „Občas se indiskrétnostem nevyhneš. No a co? Když se k něčemu připleteš jako člověk, omluvíš se a je to. Nejlepší omluva byla, když jeden gentleman vtrhl do koupelny, kde se koupala dáma, zarazil se, vycouval a omluvil se slovy »***Promiňte, pane!***«. To bylo geniální. Ale když se stane, že jsi něčeho svědek jako kočka nebo vlaštovka, komu se chceš omlouvat?“

„A proč jsi mě dnes sledovala?“ nenechal jsem se odbýt.

„Zajímalo mě to,“ usmála se mile. „Z vlastní zkušenosti vím, že se občas indiskrétnostem nevyhnu a byla jsem příjemně překvapená, jak jsi prkotinám nevěnoval pozornost. A naopak ses sám odhodlal zasáhnout proti darebákům, kteří si zasloužili tvrdší trest. Proto jsem se rozhodla, že tě už sledovat nebudu a s tím souvisí i znalost rozpoznat vciťování.“

„Díky za upřímnost,“ pokrčil jsem rameny. „Ani bych o tom nevěděl a nebolelo by mě to. Ostatně jsem pořád jen učedník a s nějakým dohledem počítám.“

„Počítej!“ přikývla.

*****

Síť zvířat

Následující dny jsem dostal úkol vytvořit síť označených zvířat alespoň do padesáti kilometrů od chalupy. Uznal jsem úkol jako důležitý a poctivě jsem se mu věnoval, i když Věrka tvrdila, »*na zvířata není stoprocentní spolehnutí*«.

Povinností bylo mít v každé vesnici označená nejméně dvě zvířata s »vyšší trvanlivostí«. Trvanlivost domácích zvířat nebývá dlouhá, například prase vydrží jen do zabíjačky. Ideální jsou na vesnici kočky. Mají proti jiným zvířatům dlouhý život, říká se dokonce, že mají životů devět a nebývají zavírány do chlívků ani do bytů. Kočka se může toulat vesnicí, na rozdíl od psů ji nezadrží ani ploty. Buď je proleze, nebo přeleze. Kočky jsou často trpěné i v bytech, kam se jiná zvířata ani nedostanou. Většina lidí jim vyhoví, když se dožadují vstupu mňoukáním. Kočka je zkrátka ideální špion.

Jenže i kočky mají ve vsích přirozené nepřátele. Bývají to psi, někteří až vyhlášení kočkovrazi. A v mnoha vesnicích to jsou auta. Věrka tvrdila, že do rychlosti kolem šedesátky kočka uteče, ale nad tuto rychlost už zvířecí instinkty nestačí. Auto, řítící se stovkou, je pro kočky smrtící netvor. Člověk vcítěný v kočce má obvykle zkušeností víc a ví, že musí vyklidit před autem silnici včas, ale chudák kočka tu zkušenost ani nemůže získat. Když to zjistí, obvykle to nepřežije.

A přiznejme si, že našimi vesnicemi jezdí velké množství »kočkobijců«. Někteří nevědomky, jiní úmyslně a jsou schopní »líznout« i krajnici, jen aby kočku změnili v chlupatou krvavou placku. Na auta si ale čárky za přejeté kočky nemalují. Co je to za triumf, vítězství zabijáka obaleného plechy nad tvorečkem s jedinou schopností – včas zmizet za plotem?

Přesto jsou kočky poměrně spolehlivé a mají pro špionáž vlohy především schopností prolézt kdejakou dírou. Pověstná je i kočičí obratnost při šplhu po výškách a toulkách po půdách stodol i lidských obydlí. Lidé se na vesnicích řídí příslovím »***kdo neživí kočky, živí myši***«, a na vsi najdete jen málo obydlí bez

kočičího osazenstva. Nejčastěji to jsou chalupy zakoupené lidmi z města, neboli „víkendovými“. Tam se ale o myši starají kočky ze sousedství. Není těžké naučit je dodržovat základní hygienu – ostatně se obvykle samy snaží zahrabávat po sobě hromádky, stačí jim dát kočičí píseček a je po problému. I když i tady existují výjimky.

Síť zvířat jsem vytvářel od vesnice k vesnici. Označoval jsem si kočky nejen ve velkých centrech střediskových obcí, ale i v menších osadách a dokonce i na samotách. K přesunům jsem využíval vrabců, těch je na vesnicích nejvíc, občas jsem vzal zavděk i většími racky nebo vlaštovkami. Odsýpalo mi to a mohl jsem brzy Věrce ohlásit splnění úkolu.

„To jsi nedělal pro mě, ale pro sebe!“ připomněla mi. „Je možné, že máme i některá zvířata společná.“

„Co máš pro mě dál?“ dychtil jsem po dalším.

„Naučíš se vařit,“ odvětila.

„Cože?“ řekl jsem zklamaně. „Vařit? Jídlo? Umím vařit jen kávu, nanejvýš čaj!“

„Vaření říkám změně příkazů,“ upozornila mě na rozdíl v chápání významu tohoto slova. „Vaření je nebezpečnější než výroba dynamitu. Začneme proto hodně opatrně.“

„Príma!“ nadskočil jsem.

*****

Pod pojmem ***příkazy*** rozuměla Věrka příkazy pro Sofur. Jejich změna může být velice snadná, nebo naopak složitější než výroba atomové bomby. Nejsnadnějšími příkazy je analýza a následná syntéza předmětů. Tato činnost dovoluje vkládat do Sofuru nové položky a je tak propracovaná, že žádné nebezpečí nepředstavuje. Věrka tvrdila, že to Sofur uměl nejen od samého začátku, kdy se na Zemi objevil, ale už dávno předtím. Postačí vymezit oblast, ve které se zkoumaný předmět nachází, požádat o jeho analýzu a určit, pod jakým jménem a v jaké situaci se smí syntetizovat.

„Co by sis přál, aby Sofur dokázal vytvářet a co ti v jeho položkách chybí?“ zeptala se mě s úsměvem.

„Trochu mi chybí počítač,“ odvětil jsem. „Je to moderní vynález, dříve neznámý, ale ukázal se jako velice užitečný.“

„Počítač…“ zamyslela se. „Ten Sofur skutečně neumí. Problém je, že musíš mít nějaký vzorek.“

„Já jeden mám,“ pochlubil jsem se. „Leží na stole v mém podnájmu.“

„Ten podnájem bys měl zrušit,“ vzdychla si. „Na druhou stranu si jako Věrka pamatuji, že počítače mohou být užitečné. V první chvíli se tedy podíváme, jestli ho tam nevložil někdo z nás starších, ale kdyby ne, naučíš se na tom vkládat novinky.“

Chvilku se bavila se Sofurem, pak se obrátila ke mně.

„Sofur nic takového nezná,“ řekla. „Zítra si zajedeš pro vzorek, ať je po tvém. Ale nebude to otlučený a poškrábaný kus z tvého podnájmu. Fackovala by mě hanba, kdykoliv bych ho pak měla před očima. Kolik stojí pořádný nový?“

„Nové jsou drahé,“ namítl jsem.

„Už jsem ti dávala hádat, kolik peněz si vydělá zázračná léčitelka?“ zeptala se mě.

„Jo – a odpověděl jsem, že si to neumím ani představit,“ přikývl jsem.

„Tak se podívej!“ řekla a vytáhla ze staré skříně u dveří zčernalou dřevěnou krabici plnou jen tak halabala naházených bankovek. Nebyly tam jen menší hodnoty, ale i větší. Hvízdl bych si, ale už jsem trochu tušil, jak se věci mají.

„Vezmi si peníze a kup něco pořádného!“ vybídla mě.

Už při prvním hrábnutí jsem si všiml, že tam má i staré, neplatné rakouské bankovky. Od prvních Rakousko-Uherských bankocetlí proběhlo v Čechách plno měnových reforem a staré peníze při nich ztratily cenu. Upozornil jsem ji na to.

„No jo, kdo to má pořád sledovat?“ zavrčela.

Pak vysypala krabici na stůl a s mou pomocí do ní vrátila jen platné peníze. Na stole zbyla hromádka neplatných, na dně krabice jich bylo! Byly tam skvosty, jako německé bilionmarky

z doby hyperinflace, protektorátní peníze Böhmen und Mähren, peníze z měnové reformy padesátých let, kdy se den před ní státníci v rádiu zaklínali na čest Komunistické strany, že žádná měnová reforma nebude – a byla. Napadlo mě odnést neplatné peníze do numismatické prodejny, kde by některé z nich ocenili jako starožitnosti, ale Věrka je prostě smetla do zástěry a bez milosti naházela do kamen.

„Jsou staré, neplatné – pryč s nimi!“ prohlásila.

Z těch platných, kterých tam bylo pořád dost, jsem vybral na nový notebook i s příslušenstvím a s nabitou prkenicí jsem hned ráno vyrazil. Jeden soused mi ochotně zastavil a dovezl mě do městečka, odkud jsem pokračoval autobusem. Stejnou cestou jsem se kolem poledne vrátil, až na to, že tentokrát jsem z městečka do chalupy šlapal pěšky – čirou náhodou nikdo nejel. Naštěstí jsem měl s sebou batoh, kam se nejtěžší věci, zejména velký monitor, pohodlně vešly.

„Přivezl jsem oba,“ hlásil jsem Věrce, když jsem na stůl vybalil nový notebook i svůj starší, odřený.

„Nač oba?“ podívala se na mě tázavě.

„V tom starém mám všechna svá data,“ řekl jsem. „Když naučíme Sofura vytvářet úplně nový notebook, bude bez dat. To je dobře, nechci, aby moje soukromá data kdekdo prohlížel. Pak si je přepíšu do nového. Je to něco podobného jako když ses ty přepsala ze staré Krčmářky do nové Věrky.“

Přirovnání ji rozesmálo, ale nekomentovala je, jen mi ukazovala, jak to udělat, aby se notebook uložil do Sofurova repertoáru příkazů.

„Má to jednu nevýhodu,“ řekla pak s úsměvem. „Do mé chalupy nevede elektrická přípojka.“

Zarazilo mě to. No ovšem, už jsme si zvykli považovat elektrickou zásuvku za něco naprosto běžného, takže nás může zaskočit, když v okruhu několika kilometrů žádná není.

„Notebook s plně nabitými baterkami vydrží šest hodin a pak si klidně řeknu o jiný,“ vzpomněl jsem si.

„To bys tam musel pokaždé přehrávat svá data," usmála se. „Naštěstí mám něco lepšího. Už před první světovou válkou vymyslela pro nás Mary Willyová z Bostonu nezávislý zdroj elektrického proudu. Zatím jsem ho nepotřebovala, ale vím o něm. Musíš si ho ale upravit. Tak jak ho Mary vymyslela, dává sto deset voltů, jak bylo tenkrát v Americe běžné. Tady je, tuším, napětí dvojnásobné a kromě toho je tu nižší kmitočet. Takže máš druhý úkol – předělat parametry Maryina zdroje."

„To nebude nutné," upozornil jsem ji.

„Pročpak ne?" chtěla vědět.

„Protože notebook pracuje v rozsahu od sto deseti do dvě stě čtyřiceti voltů a zdroj madame Willyové bude vyhovovat."

Věrka se na okamžik zamyslela.

„Ale čistě z cvičných důvodů tu změnu provedeš," řekla. „Bude se to jistě hodit pro jiné případy."

„To snad počká, nejprve bych se věnoval notebooku," požádal jsem ji. „Přepíšu si svoje data."

Nebyla proti.

*****

Přepisování dat jsem jen spustil a dál běželo bez dohledu, takže jsem se mohl vrhnout na svěřený úkol – přenastavit zdroj paní Willyové na české a evropské parametry. Znamenalo to rozklíčovat její zadání, najít nastavení parametrů a změnit je. Musel jsem si zvyknout na způsob zápisu, který se objevoval přede mnou na stole, jednotlivé funkce tu měly vlastní značky, které mi Věrka na místě vysvětlovala, ale brzy jsem je pochopil. Nápadně se to podobalo programování. Mary Willyová si tam vkládala anglické poznámky, které to usnadňovaly. Díky jim se dalo pochopit množství použitých funkcí a podfunkcí. Nejvíce se člověk naučí, když se snaží opravit nebo pozměnit něco, co vytvořili jiní.

Výsledkem byla krabice velikosti kýblu, na níž bylo osm běžných evropských elektrických zásuvek. Každá měla vlastní omezovač proudu, ale odhadl jsem, že by všechny dohromady

utáhly i tramvaj a nebyl by problém změnit pomocí olejového radiátoru vytápění chalupy na elektrické.

„Kamna mi vystačila i na Sibiři," podotkla Věrka.

„Ale elektrické topení je čistší," namítl jsem. „Nastavíš si požadovanou teplotu a termostat ji sám udržuje."

„Viděl jsi mě někdy zatápět?" usmála se na mě pobaveně. „Neviděl, viď? Protože kamna hoří bez přikládání od chvíle, kdy jsem chalupu postavila – a to už bude více než tisíc let!"

„Včera jsi spálila neplatné bankovky!" připomněl jsem jí.

„Ale jistě, v kamnech shoří ledacos," přikývla. „Ale vyjdi se před chalupu podívat na komín. Žádný nemám a i kdyby, ani v zimě by nekouřil. V těch kamnech nehoří obyčejný oheň."

Neměl bych se tolik divit.

To není obyčejná chalupa.

*****

Musel jsem se Věrce v duchu omluvit, když jsem přišel na další pozoruhodnost zdejší chalupy.

Věrka po každém jídle sklidila nádobí a špinavé, tak jak bylo, šoupla do almary. Myslel jsem si, potěš koště, hygienu má ještě po babě Krčmářce, jenže to bylo jinak. Spodní šuplík almary pojal mnohem větší předměty než se daly nastrkat do kamen, ovšem s velice podobným výsledkem. Když se šuplík otevřel, byl vždy prázdný. Co tam Věrka vložila, zmizelo beze stop. Zkrátka anihilátor. Proto Věrka nemyla nádobí! Kdykoliv žádala Sofur o jídlo, dostala je jak bylo vložené, tedy rovnou na talířích. Jen příbory musela pokaždé objednat zvlášť, ale to mi snadno vysvětlila.

„Objednáš-li si čínské jídlo, dostal bys je asi s jídelními hůlkami. Jenže tady v Evropě jsme zvyklí jíst příborem. Proto si příbor poručíme zvlášť. Když si dá něco zdejšího Číňan, pak se to buď dá jíst hůlkami, nebo lžicí, nebo – třeba na kančí kýtu hudžáhóku nebo mamutí chobot bubgev – musí objednat stejný příbor jako my – dvojzubec a velký nůž. Jinak se nenají."

Ani příbory nemyla, uklízela je stejně jako prázdné talíře se zbytky jídel – do almary. Ostatně i koupelna a toalety měly odpad řešený na velice podobném základě. Nebyly s tím žádné starosti a Věrka pochopitelně neplatila ani za vodu.

„Tak soběstačný dům není na celém světě," komentoval jsem to uznale.

„To se šeredně pleteš," připomněla mi kolegy, učedníky a učednice. „Ale v jednom máš pravdu. Soběstačný není žádný moderní dům. Jen pár desítek starých barabizen."

„Ale s tvými možnostmi by sis mohla postavit i cokoliv moderního," uvažoval jsem nahlas.

„Nikdy nestavíme honosné domy," řekla. „Vždy jen staré chajdy. A nejlepší je, když už se musíme stěhovat, najít nějakou starou chalupu a tu si upravit podle svého. Nový dům vyvolává zbytečnou závist."

Uznal jsem to… Starou chalupu nikdo nezávidí, zejména když vypadá na nutnost rekonstrukce za několik milionů podle dnešních cen. A zvlášť když tam bydlí stará babka.

A vlastně i mladá…

*****

Vciťování bylo zajímavější než jsem si zpočátku myslel. I pouhé létání s ptáky stálo za to. Věrka mě nechala, abych si to užil, ale po necelém týdnu mě jednoho rána u snídaně zadržela.

„Poslyš, tobě není nic nápadné?" zeptala se mě.

„Co by mi mělo být nápadného?" nechápal jsem.

„Že tu máme nezvyklý klid," řekla. „To není normální! Dřív mi sem přicházelo denně až pět pacientů. Ani v nejhorších dobách za Třicetileté války tu nebylo tak prázdno. Máme klid, ale proč za mnou nechodí lidé se svými nemocemi?"

„Mně se to zdá normální," pokrčil jsem rameny. „Jsme na samotě u lesa, daleko od lidí… Proč by ne? Možná lidi nejsou nemocní, nebo se dozvěděli, že jsi zemřela."

„Vždyť i potom sem přišlo pár pacientů. Určitě ode mne odešli spokojení, proč nepřicházejí další?"

„Nejspíš si všimli, že místo staré, zkušené léčitelky je tu mladá a nejspíš docela nezkušená holka," pokrčil jsem rameny. „Na první pohled by to tak vypadalo. Kdo kromě nás dvou ví, že ses změnila zvenčí, ale ne uvnitř? Budou potřebovat nějaký čas, aby si na tebe zvykli. Výsledky budou mluvit za tebe!"

„Nevím," vzdychla si. „Je to možné. Uvidíme!"

Mělo by to výhodu, že na mě měla víc času. Věrka mi ale dopřávala samostatnost. Někdy se jako já vciťovala do zvířat, pak ležela nehnutě ve své posteli, ke které jsem se nesměl ani přiblížit. Varovalo mě jemné brnění těla, které jsem pociťoval, když jsem kolem ní jen procházel na pec, kde jsem se vciťoval já. Pak jsme oba leželi jako dva nemocní, uprostřed dne to tak působilo. Pochopil jsem pohádku o Sedmispáčích, pověstných lenoších, kteří nevstali z postele ani když jim nad hlavou hořela střecha, až z lenosti uhořeli.

Párkrát jsem si řekl, co si o nás může pomyslet náhodný návštěvník, až vstoupí nečekaně do sednice a najde nás ležet. Jenže Věrka se při vciťování netoulala daleko a probudila se, kdykoliv se někdo přiblížil k chalupě blíž než na kilometr.

Často také odcházela kamsi do lesa, takže jsem zůstával v chalupě sám. Ale mohl jsem se spolehnout, že ke mně nikdo nevstoupí, aby mě zastihl ležet za pecí jako Hloupého Honzu.

Rozhodl jsem se ale podívat se po lidech, proč nechodí za svou léčitelkou? Vzpomněl jsem si na kamaráda Ivana Černého, ten přece dřív posílal beznadějné pacienty za Krčmářkou a jako jediný věděl o reinkarnaci Krčmářky do Věrky Bělíkové. Toho bych se snad mohl i přímo zeptat, byl jsem přece k němu ze všech nejupřímnější. Jenže i on za ní přestal posílat pacienty a tím si to u mě trochu polepil. Ledaže by je posílal, ale oni by nešli. Musím si to ověřit. Přímo se ho zeptat mohu, ale nejprve to obhlédnu pomocí zvířat. Sichr je sichr.

Poblíž jsem měl zvířat několik, ale žádné nemohlo projít až k němu. Ivan byl totiž alergický na kočičí a psí srst, dostával záchvaty rýmy, věděl to a zvířatům se proto vyhýbal. Nebyla to

ale nepřekonatelná překážka. Nemohl pořád sedět doma a ve chvíli, kdy se chystal odjet do práce a vyšel na ulici ke svému autu, jsem ho očima vrány kontaktoval a označil si ho. Otřásl se jako každý. Všichni to popisovali slovy »sáhla na mě smrt«, znal jsem to také a příjemné to nebylo, ale utěšoval jsem se, že to bylo poprvé a naposledy, teď už jeho značku mám.

Vrána mi pochopitelně uletěla a já jsem si dal pauzu. Za jízdy autem bych se stejně nic nedozvěděl. Počkám, až přijede do nemocnice do práce. Mezitím jsem slezl s pece, abych se trochu protáhl. Vciťování mělo jednu nevýhodu, člověk se po něm cítil jako zdřevěnělý.

Vrátil jsem se k Ivanovi až když jsem odhadl, že by již mohl dorazit do práce, ale ještě tam nebyl. Jeho očima jsem spatřil nejprve policisty a pak pomačkanou zadní část jeho auta. Bylo to jasné, někdo do něho zezadu drcl. Druhé auto patřilo nějaké blondýnce. Nemám nic proti blondýnkám, ostatně Věrka je teď také blond a neodvažoval bych si zpochybňovat její inteligenci, ale tahle to asi nedobrzdila. A co neubrzdíš, neukecáš. I když se zřejmě snažila přemlouvat policistu, jenže bez úspěchu. Ivan zabrzdil na červenou, ona ne a neměla to čím omluvit. Policista jí nekompromisně vyměřil pokutu a právě vypisoval složenku. Jenže Ivana tahle patálie zdržela. Co se dá dělat, počkám si ještě čtvrt hodiny.

„Copak?“ usmála se na mě Věrka. „Nějaké potíže?“

„Proč potíže?“ nechápal jsem.

„Nějak často to přerušuješ,“ všimla si toho, ačkoliv se mi zdálo, že je zabraná do svého vciťování. Vysvětlil jsem jí tedy, že pátrám, proč sem nikdo nechodí a začal jsem od kamaráda, který jí sem posílal nejhorší případy.

„Taky jsem se po tom rozhlížela,“ přikývla. „Večer si to spolu probereme a dáme to dohromady. Já něco, ty něco.“

Aha, pomyslel jsem si, měl bych něco zjistit, abych se necítil zahanbený. Nepochyboval jsem, že Věrka něco objeví.

Ivan jel ale nejprve do servisu a do nemocnice dorazil pozdě. Potvrzení od Policie mu jeho šéf uznal, nicméně k práci se

dostal až k poledni. To toho moc nezjistím! Začal kontrolou pacientů, což mě zajímalo. Že by mezi nimi byly samé lehké případy? Ale ne, nejméně dva pacienti na tom byli zle a zdálo se, že klasická léčba na ně nezabírá. Měl by je poslat za Věrkou, ta si s nimi poradí!

Ivan se však k tomu neměl. Prohlédl je, starostlivě nad nimi pokýval hlavou, ale nic víc. Pak odešel na oběd a já jsem se od něho odtrhl. Sednicí voněla houbová polévka a škubánky, nádherně jsme si na nich oba pochutnali.

„Máš něco?“ zeptala se mě Věrka, když opět »uklízela« špinavé nádobí do almary.

„Ještě ne,“ odvětil jsem rozmrzele.

„Z toho si nic nedělej, já taky ne,“ usmála se.

A oba jsme se natáhli a uvolnili, abychom pokračovali…

Každý na svém…

*****

Obával jsem se, že už se nic nedozvím, ale na odpolední poradě jsem narazil na něco nečekaného. Ivan sdělovat primáři stav pacientů a u dvou navrhl poslat je za léčitelkou, neboť to pro ně může být poslední záchrana.

„Opovažte se jim o ní jen zmínit!“ zarazil ho primář.

„Ale…“ pokusil se Ivan něco nesměle namítnout, ale dál se nedostal.

„Taky je mi jasné, že brzy exnou,“ řekl primář. „Ale jestli budeme posílat pacienty té šarlatánce, přijdeme o práci!“

„Ti dva dopadnou hůř,“ připomněl mu jemně Ivan.

„Nemůžeme riskovat,“ opáčil primář. „Jsme v hledáčku neziskovky, která sleduje používání moderních léků. Kdyby na nás praskly ***techtle mechtle*** s léčitelkou, rozjedou proti nám tak tvrdou mediální kampaň, jakou si nemůžeme dovolit.“

„Co je té neziskovce do našich pacošů?“

„Je ti jasné, kdo ji platí?“ vybuchl primář. „Výrobci léků, aby si pojistili, že je budeme hojně využívat.“

„Vždyť je využíváme!“ opáčil Ivan. „Výsledky nic moc. Pár pacientů na ně zabralo, dvě třetiny ne a u třetiny budeme mít navíc trable s vedlejšími účinky.“

„Kdyby se profláklo, že pacienty léčí šarlatánka, máme na krku několik soudních žalob, mediálně to rozmáznou a soud pošle někoho z nás natvrdo sedět. A to se mi nechce.“

„Jaképak žaloby, když je šarlatánka vyléčí?“ namítl Ivan. „Žaloby bych čekal, až nám pár případů exne.“

„V takovém případě můžeme naopak počítat s mediální podporou,“ řekl primář. „Toho bych se rozhodně tolik nebál.“

„Ale Hippokratova přísaha…“

„Hippokratova přísaha je pověra a nic neříká o fakturaci výkonů a už vůbec nic o mediálním lynči!“ uťal ho primář.

Ivan pokrčil rameny a už byl zticha. Porada skončila, ale pacientům nic dobrého nevěstila. Ale bylo mi jasné, že se Ivana přímo nezeptám.

Anebo ano?

*****

Večer jsme si uspořádali poradu my dva. Bylo nás méně, ale mluvili jsme otevřeněji. Já jsem měl referát o kamarádovi, který musel ustoupit šéfovi a hodit přes palubu pacienty, aby se nemocnice nedostala do konfliktu s neziskovkou, osobující si právo rozhodovat o způsobu léčení pacientů.

„Na tu neziskovku se zítra podívám,“ vymínila si ji. „Zdá se mi nebezpečnější. Já jsem zase objevila, že skoro totéž dělají »Zelení«. Jejich akce má nepochybně za cíl přesvědčit lidi, aby lehkomyslně nedávali »pochybným šamanům« důvěru a peníze za léčení. Mají jeden nový a jeden staronový argument. Starý říká, že nezpochybnitelné výsledky má v léčení jedině moderní medicina, kdežto šarlatáni nemocné zbytečně zdržují a často se jim podaří propást vhodnou dobu zahájení účinné léčby. Takoví pacienti si pak mohou za neúspěch sami. U některých amatérů to může být i pravda. Novější argument je ještě křivější. Tvrdí lidem, že připravují zákon, podle kterého se každý, kdo se dá léčit neautorizovaným lékařem, sám připraví o všechny výhody

zdravotního pojištění. A to může být důvod, proč se lidi zalekli chodit za mnou.“

„To je přece naprostý nesmysl,“ rozčílilo mě to. „Podle čeho by to rozpoznávali?“

„Taky nevím,“ odvětila. „Poznám, že se někdo pokoušel o léčení pomocí chemie. Většinou to nedopadne dobře, některé preparáty nadělají víc škody než užitku. Ale zajímalo by mě, podle čeho chce někdo poznat moje léčení? Vynecháme-li, že léčím dokonale. Ovšem, jak se zdá, lidé se toho opravdu zalekli a přestali ke mně chodit.“

„Ani ty nevyléčíš všechno,“ připomněl jsem jí. „Odmítáš léčit narkomany. Třeba zrovna Věrku.“

„Pořád tě to mrzí?“ zeptala se. „Tak abys věděl, drogová závislost není nemoc, proto se nedá léčit. A nemoci duše se léčí úplně jinak, jenže u drog je to většinou marná práce. Kdo začne s drogami, bývá už v té chvíli obvykle prázdný. Bláhově doufá, že mu drogy poskytnou nějaké nové zážitky a většinou je tomu tak, drogová blaženost je něco, co předtím neznal, jenže drogy ničí duše ještě rychleji než těla. Abstinenční příznaky jsou už jen pojistka, kterou si droga podrobí poslední zbytky vůle.“

„Ale když se ten absťák potlačí…?“

„Dá se potlačit i překonat, jenže – absťák-neabsťák, když už to vypadá nadějně, feťák do toho obvykle zase spadne. Platí to prakticky o všech drogách, i s alkoholem a tabákem. Tabák se tváří nevinněji a zdánlivě není tak nebezpečný, tabákem se nikdo nezkouluje pod obraz, ale čím déle působí, tím víc ničí.“

„Občas jsem si dal pivo,“ podotkl jsem. „Nevadilo ti to?“

„A byl jsi často zkoulovaný pod stolem?“ zeptala se mě.

„Pod stolem ne, ale po státnici jsme byli nametení skoro všichni,“ vzdychl jsem si. „Jen Abdul ne, ale to je muslim, ti se alkoholu nedotknou z přesvědčení.“

„Muslimové mají jiné, mnohem horší nectnosti,“ neměla pro něho pochopení. „Jedno zkoulování za život promíjím. Víš,

co říkají Němci? *Einmal ist keinmal, aber zweimal ist zu viel!* Jednou jako by se nestalo, ale dvakrát už je příliš.“

„Těch piv jsem ale vypil víc než jedno,“ rejpal jsem dál.

„Jedno nebo dvě piva ještě nezpůsobí závislost,“ řekla. „Když to vezmeš nestranně, ve světě je málo nápojů úplně bez alkoholu. Kvašení je přírodní proces, nezávislý na člověku. Jsou známé případy opilosti u zvířat, kdy se i zvířata důkladně opijí pojídáním nakvašených plodů. Takže i někteří muslimové, pokud jedí trochu nakvašené plody, přijímají alkohol, aniž by to tušili. V malých dávkách je to přijatelné. Ale dnešní umělé drogy, to je zabiják duší.“

„Když to bereš takhle…“ ustoupil jsem. „Dobrá, posvítíš si na tu neziskovku… já bych se zase pokusil vyzkoumat, jak to »Zelení« myslí vážně s tím zákonem. Považuji to za neomalené strašení bez nejmenšího podkladu.“

„Zkus to,“ pobídla mě.

*****

Nuxusva

Nevýhodou vciťování je, že se nedá přenášet. Znamenalo to, že si musím všechny kontakty označit sám. Smůla. Ale kdo se dá na vojnu, musí bojovat, řekl jsem si a pustil se do toho. Nebylo to tak rychlé, jak bych potřeboval, ale šlo to. Nejhorší bylo objevit doupě, kde se Zelení scházejí. Na rozdíl od Věrky jsem k tomu využil počítač. Nejprve jsem zjistil nejbližší sídlo partaje, nasměroval jsem tam zvířátka, především racky, přečetl si jejich očima návštěvní hodiny a trpělivě počkal, až se tam někdo z partajníků objeví. Pak už to šlo hladce. Označil jsem si je a pak už byla maličkost zúčastnit se inkognito jednání.

Během čekání jsem však objevil několik velkých černých havranů a dostal jsem nápad. Označil jsem si je k pozdějšímu použití, budou mi ještě užitečnější než rackové.

Očekával jsem, že návrh zákona, který by odepíral účast na výhodách zdravotního pojištění těm, kdo by se nechali léčit osobami bez lékařského diplomu, bude jen strašák na lidi. Není přece myslitelné, aby někdo navrhoval takový nesmysl a nebyl přitom v deliriu. Vždyť je to nekontrolovatelné! Jenže hned při první »pracovní poradě« jsem zjistil, že Zelení o tom zákonu docela vážně uvažují. A protože navrhovatelé nebyli až takoví pitomci, aby nevěděli, že jenom podle zdravotního stavu se nic zjistit nedá, navrhli i systém odměn pro donašeče, kteří budou své spoluobčany udávat. Blahosklonně přehlédli, že jim dají vítanou možnost pošpinit a ničit sousedy i konkurenty, že se to může zvrhnout v hon na nevinné a jak všichni víme, příležitost dělá zloděje. Zkrátka začali připravovat »hony na čarodějnice«. Přednesl jsem to Věrce při první příležitosti, kdy jsme byli oba odtržení od vciťování, takže jsme se mohli dohadovat o tom, co se kde zajímavého nebo důležitého děje.

„Takových honů už bylo…“ usmála se. „Přežila jsem až dosud všechny honce, přežijeme i tyhle.“

„Ale kolik lidí to odnese?“ namítl jsem. „Jednak ti, kdo se do toho soukolí dostanou, ale také ti, kdo zemřou, protože se budou bát jít za tebou!“

„Chceš proti tomu něco dělat?“ zeptala se mě.

„Rád bych,“ přikývl jsem. „Ale nevím jak.“

„Aspoň se něco naučíš,“ přikývla.

*****

Podle mě bylo příhodné, že první slovo v jazyce Elhun, které jsem se naučil, byl nejjednodušší příkaz »troig«, neboli »vytvoř«. Například »***krug – troig – svíčková***…« mňam!

Příkaz »Nuxusva« nebyl složitý, jenže měl nepříjemné účinky. Bylo třeba dívat se na objekt, na který se má použít, a připojit název funkce, kterou má Sofur aplikovat.

„Ogmeldn je velice rychlá funkce,“ seznamovala mě s ní Věrka. „Bohužel, jakmile ji použiješ, nikdo – ani já – to nevrátí zpět. Musela bych vymyslet protifunkci, ale nevím, proč bych to dělala. Když už ji použiji, musím být na dotyčného hodně naštvaná a nedá se očekávat, že si to do dvou vteřin rozmyslím. A pak už je na rozmýšlení pozdě.“

„Co to udělá?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Vlastní provedení je poměrně složité, ovšem tím už se nemusíš zabývat. Sofur nejprve analyzuje tvora, kterému to má provést, najde v něm srdce a v některé komoře zhmotní kapku hadího jedu. Během jediné vteřiny se tam veškerá krev změní v nepohyblivý rosol a srdce je vyřazené. Postižený má zhruba vteřinu, aby si to uvědomil, projeví se to ostrou bolestí, ale ta trvá sotva pět vteřin, pak následuje ztráta vědomí a i kdyby se všichni doktoři světa snažili jak chtěli, nemají šanci.“

„Takže něco jako infarkt,“ zkusil jsem to pojmenovat.

„Tak se to projevuje,“ přikývla. „Od pravého infarktu se to ale liší tím, že místo nepatrného ucpání některé cévky ucpe sražená krev celé srdce i s přilehlými tepnami. Je to rychlejší a spolehlivěji smrtící.“

„Ale to je až pro nějaké super-grázly, ne?“ namítl jsem.

„Tohle jsem použila na šéfa dealerů Bosse," řekla. „Vyšel ještě z místnosti – za pohybu je analýza každého tvora pomalá – ale po chodbě už daleko nedošel. Než jsme vyšli ze soudní síně, stihli ho odnést do vedlejší místnosti a zavolat záchranku, ale myslím, že ho hned potom na místě předali pohřebákům."

„Dobře, ale jistě máš něco i pro ty menší darebáčky, ne?"

„Jistě," kývla. „Trest smrti je rychlý, ale neodvolatelný. Ne každý grázl si to zasluhuje. Navíc, kdybych to použila proti těm Kyrgyzům, válely by se mi kolem chalupy hory mrtvol, to by bylo příšerné. Vhodnější je ***slýcip***. Při tom Sofur nezaměřuje srdce, ale konečník, a projímadla tam dá víc než jednu kapku. Účinky jsou stejně rychlé, jen místo smrti se jedná o strašlivou pohanu postižených."

„To si dovedu představit," zasmál jsem se. „Banda děsně nadržených chlapů, chystajících se znásilnit starou babku, kteří mají znenadání plné gatě čehosi smradlavého…"

„Jo, přešla je chuť," zasmála se. „Nejvíc na ně působilo, že je to postihlo všechny naráz. Někteří mi zaneřádili kuchyň, jiní předsíň, pár jich stihlo vyběhnout i ven, ale všichni pelášili jako vyplašení zajíci!"

„A pak už se nevrátili?"

„Vyhýbali se mé chalupě velikým obloukem," řekla. „Jak říkám, pořádná sračka překazí znásilňování spolehlivěji než pás cudnosti od kováře! Víckrát to neriskovali!"

„Podle mě je to lepší než ogmeldn," řekl jsem. „Umožní to nápravu, zamezí to opakování lumpáren a přitom to nezabíjí. Trest smrti je příliš velké zlo."

„Někdy to jinak nejde," vzdychla si. „Bosse by obyčejný průjem nenapravil, spíš by ho rozparádil. Hrozilo, že někomu vydá příslušné pokyny a budu mít činění s bandou nájemných vrahů. Tam to podle mě jinak nešlo. Slýcip je měkké varování, i když je občas také účinné…"

„Měkké? Spíš tekuté!" ušklíbl jsem se.

„Měla bych ti dát i něco mezi tím," uvažovala. „Něco, co je nejen krátkodobě, ale spíš dlouhodobě nepříjemné, ale co se dá poměrně snadno napravit. Takže si zapamatuj klíčové slovo »hausychyf«. Je to také nepříjemná záležitost, ale dlouhodobá a ne jednorázová."

„Co to dělá?" zeptal jsem se.

„»Hausychyf« je malá pecička ve vnitřní žláze, dneska se jí říká slinivka," začala Věrka. „Téměř úplně rozkládá inzulin, jehož nedostatek způsobuje cukrovku k nerozeznání podobnou přírodní. Podobně se také léčí, dávkami inzulinu zvenčí. Tento příkaz má i opačný. »Hyhausychyf« obnoví původní stav těla. »Hausychyf« býval kdysi pomalu působící smrt, dnes se to léčí inzulínem a není tak nebezpečný."

„Očekával bych ale, že nebude působit tak odstrašujícím způsobem," uvažoval jsem. „Za jak dlouho se to projeví?"

„Příliš pomalu to nepůsobí," ujistila mě. „Kdo se trochu fyzicky namáhá, pozná to do týdne. Sportovce při větší zátěži, například při tréninku nebo sportovním výkonu, to může složit už třetího dne. Lékaři pak zjistí klasickou, ovšem velice těžkou cukrovku. Někdo nad tím mávne rukou, ale sportovce to vyřadí okamžitě a i pro ostatní je to nepříjemné. Není to k závidění."

„Pěkné zákeřnosti!" zhodnotil jsem to.

„Léčit je složitější než trestat," pokrčila rameny. „Mohla bych začít léčením, ale praktické zkušenosti – a věř mi, velice dlouhodobé – hovoří o tom, že musím učedníky nejprve naučit obranu proti darebákům než léčení chudáků. Aby se mi nestalo, že mi pracně vychovanou učednici zabijí."

„Dnes snad není barbarská doba jako dřív!" namítl jsem.

„Právě naopak!" nadechla se. „Dnes je doba barbarštější než kdy byla. Zabíjení pokročilo na takovou úroveň, že počty mrtvol jdou v kdejaké válce do milionů. To v dřívějších dobách nebývalo. Tróju Řekové neúspěšně obléhali dlouhých deset let, než Odyssea napadl ten podraz s koněm. Římané také Kartágo vyvraždili, ale trvalo jim to několik desetiletí a jejich závěrečné

obléhání bylo delší než rok. A teď si to srovnej s Hirošimou! Pár vteřin – a mrtvo. Kam se hrabali Řekové i Římané!“

„Ano, ale to se snad týká armád, ne?“

„Pravda, to se týká armád,“ připustila. „Tak si porovnej možnosti individuálního vraha. I mečem mohl zabít pár lidí, ale musel to dělat ze zálohy. Samopalem postřílí stovku lidí i úplný houžvička. To je ten dnešní pokrok!“

„Pořád není velký rozdíl, když tě někdo zezadu probodne nebo zastřelí,“ trval jsem na svém.

„Nám by se to stávat nemělo,“ mínila. „Jednotlivec proti nám nemá šanci. Sofur nás totiž sleduje, aby dokázal kdykoliv vnímat příkazy. Když vyhodnotí nebezpečnou situaci, reaguje pocitem »hačetá«. To zabrnění nepřehlédneš, dá nám zpravidla jednu až tři vteřiny na protiakci. Někdy stačí zastavit, když je nebezpečím propast ve tmě před námi, jindy je nutné ohlédnutí, když jde o vraha s dýkou v ruce ve tmě za námi. Dá se na to reagovat i čistě intuitivně. Na straně, odkud nebezpečí hrozí, to vždycky brní víc.“

„To bych si měl vyzkoušet,“ napadlo mě.

„Předpokládám, že sis to už zkusil,“ řekla s úsměvem. „Stačí se trochu přiblížit k mé posteli pod ochranou. Ale kdyby ti to nestačilo, nejbližší kamenolom je zhruba dvacet kilometrů odtud. Možná by stál za výlet.“

Aha! Takže to brnění celého těla je vlastně hačetá, jakési paranormální varování před nebezpečím. Vlastně – jaképak paranormální, když je způsobuje Sofur?

„Nebezpečné pro nás je, když se nachomýtneme k větší skrumáži ozbrojenců, nejčastěji vojáků v akci,“ pokračovala. „Pak hrozí nebezpečí ze všech stran.“

„Něco jako byli ti Kyrgyzové?“ napadlo mě.

„Ti nebezpeční nebyli,“ mávla rukou s úsměvem. „Vůbec nebyli odhodlaní střílet, šlo jim o něco jiného. A když dostali to ponaučení, o které si koledovali, propadli tak panické hrůze, že si na zbraně ani nevzpomněli. Ale jsou i horší situace. Zatím jsem

měla štěstí vyváznout ze všech, ale za těch třicet tisíc let to párkrát bylo o vlásek!“

„To muselo být hodně drsné, když říkáš, že to bylo jen o vlásek!“ zatvářil jsem se uznale.

„A to bude další příkaz, který se naučíš,“ pokračovala. „Když jsme obklopeni nepřáteli, jako já těmi Kyrgyzy, dá se příkaz rozprostřít na všechny najednou. Musíš před vlastní příkaz předřadit slovo »durip« a určit okruh. Určuje se v našich délkových jednotkách, tedy ani v metrech, ani v loktech, mílích a podobných. Jednotkou je »zhavae«, něco kolem jednadvaceti centimetrů, jinak též vlnová délka vodíku. Vodík je nejčastější prvek ve vesmíru a »zhavae« je jediná přírodní délka, platná po celé galaxii. Na Kyrgyzy jsem pak použila příkaz »Durip dvě stě nuxusva slýcip« – a bylo to.“

„A co bys dělala, kdyby ses dostala doprostřed války?“

„Proto mám chalupu daleko od všech obydlí,“ usmála se. „Ale i pak mě může ohrozit nějaký odloučený oddíl mančaftu, jako třeba u těch Kyrgyzů. Pak se mohu chránit silovým polem. Malé zahrne jen mou postel, velké pokryje celou chalupu. Za Druhé světové jsem v noci chránila chalupu proti spojeneckým bombardérům, u těch není nikdy žádná jistota.“

„Takže se dneska chráníš proti mně?“ ušklíbl jsem se.

„Jistě,“ přikývla. „Jeden učedník, jakýsi Kalmys-khan, se proti mně obrátil až po roce. Je to už hodně dávno, bylo to ještě na Sibiři, ale naučil mě opatrnosti.“

„Mě se bát nemusíš,“ ujistil jsem ji. „Víš přece, jak si tě vážím. Ale ani původní Věrka by se mě nemusela bát. Dneska se – aspoň v Čechách – chováme k ženám s úctou.“

„Tím lépe!“ opáčila. „Ale třicet tisíc let to bylo odlišné a zlob se nebo ne, jistota je jistota.“

Co na to říci? Leda mlčet.

*****

Za předkladateli nového zákona neboli organizátory honů na čarodějnice jsem se vypravil až do Prahy. Nejprve jsem si jen zjistil, kdy plánují další schůzi a když jsem zjistil, že bude již

tento večer, přichystal jsem se na ni. Našel jsem si několik místních havranů – i když jsem potřeboval jen jednoho.

Krátce po zahájení schůze nejvyššího stranického grémia vletěl otevřeným oknem do zasedačky veliký černý havran. Ke všeobecnému údivu nesl v pařátech velký dopis. Zamířil přímo k předsednickému místu a dopis tam upustil, aby dopadl přímo před předsedu strany. Potom ještě obkroužil zasedačku a ke zděšení všech přítomných začal nahlas krákat.

»***Posrrraný zákon! Posrraný! Poserrte se z něj!***«

Pak vylétl ven, dřív než někoho napadlo zavřít okno.

Havrani mají typickou papouščí schopnost napodobovat různé zvuky včetně lidské řeči. Musel jsem to chvíli nacvičovat v lese poblíž chalupy, než jsem se naučil s havranem zacházet, aby krákal správná slova, ale mělo to jednu výhodu – co jsem se naučil s jedním, nedělalo mi problém ani s jinými. Havran sám nic neuměl, jen se podvolil mému přikazování.

V partajní zasedačce nastal poprask. Něco takového ještě nikdo nezažil. Sledoval jsem to havraníma očima – můj havran usedl na parapet jiného okna, než kterým odletěl, ale přitiskl se k rámu, aby byl zevnitř co nejméně viditelný. Slyšel tak – a já s ním – všechno, co se uvnitř dělo.

Předseda, napjatě sledovaný spolustraníky, dopis otevřel a přelétl očima. Pak vybuchl nesouhlasem.

„Někdo si z nás dělá odpornou legraci!“ prohlásil, když dočetl. „Máme okamžitě odvolat návrh zákona o zákazu léčení neodborníky! Jinak nás všechny stihne trest!“

„To je vydírání!“ ozvalo se z pléna.

„Na to nepřistoupíme!“

„Jaký trest?“

„Tady se píše, když neustoupíme, všichni se posereme!“ četl trochu zaraženě předseda strany.

„To je přece nesmysl!“ prohlásila jedna členka.

„Vyděračům se zásadně neustupuje!“ prohlásil jiný člen.

„Ani se s nimi nevyjednává!“ dodal druhý.

»Durip sto nuxusva slýcip,« pomyslel si havran.

Další silácká prohlášení přerušilo podivné zaškrundání, ozývající se přítomným v břiše. Dva účastníci partajní schůze vyskočili a s omluvou se vrhli se ke dveřím. Ostatní zaváhali ještě vteřinu, někteří dvě, ale čas už nerozhodoval. Ti dva první se srazili ve dveřích a než se tlustšímu podařilo hubenějšího kolegu odstrčit, byly dveře na krátkou chvíli neprůchodné. To stačilo, aby to nestihl nikdo. Ze zasedačky se dostal jen ten nejtlustší, ale ani on daleko nedoběhl.

Zasedání skončilo – doslova – kolosálním průserem.

*****

Válka paragrafů

Očekával jsem, že to vedení strany vzdá, ale zmýlil jsem se. Partajníci měli hroší kůži a navzdory posměškům politiků z jiných partají pokračovali v přípravě zákona. Varování jim asi nestačilo. Řekl jsem to Věrce a zeptal se jí, co na to ona.

„Já bych se do toho nemíchala," pokrčila rameny. „Když ten zákon opravdu chtějí prosadit, ať si ho prosadí!"

„Já bych jim ho naopak rád znechutil!" odvětil jsem.

„Má to smysl?" usmála se. „I když jim to znechutíš, čeho dosáhneš? Na ***ogmeldn*** to není, to by bylo nepřiměřené, to snad sám uznáš. Nech to být!"

„Jenže – kolik lidí to odnese?" namítal jsem. „Vždyť je to do jisté míry srovnatelné s vraždou! Rozhodně to nedělají v zájmu pacientů, ale za prachy a na podporu farmaceutického průmyslu! Jako kdyby ty nemocné vlastnoručně uškrtili!"

„Ani v dobách mé největší léčebné slávy jsem nepokryla víc než nejbližší okolí," ubezpečila mě. „Lidé ze vzdálenějších měst na tom byli stejně, ani je nemusel ničit nesmyslný zákon, prostě se ke mně nedostali. A když zákon vyjde, co se stane? Pár nemocných to možná odnese. Pak si někdo, komu doktoři nebudou schopní pomoci, v zoufalství vzpomene na mě, já mu pomohu a přehrada se protrhne, zákon nezákon."

„Kéž by!" vzdychl jsem si. „Nicméně se to dá posuzovat i jako hromadná vražda na objednávku cizáckých lobbistů. A to mě nenechává spát."

„Jak chceš," dala mi volnou ruku. „Dělej jak umíš, třeba budeš mít úspěch. Ale snaž se, abys na nás nepřitáhl pozornost současných mocných tohoto světa. Nechci se s nimi pouštět do křížku. Obvykle nedovedou ustoupit, na sílu odpoví větší silou. Nerada bych vyvraždila vládu, ministerstva, policii a třeba i vojsko. Mrtvol by bylo víc než takhle."

„České vojsko je naštěstí tak slabé, že by nekladlo velký odpor," mínil jsem. „Policie by byla tužší oříšek. Naší vlády by škoda nebyla, beztak to vedou od desíti k pěti…"

„Jak myslíš!" pokrčila rameny.

Ale pro jistotu mě naučila pár dalších klíčových slov, čímž, obrazně řečeno, ještě zvýšila moji »palebnou sílu«.

Dobrá, mám tedy volnou ruku!

Pitomci, těšte se!

*****

Ve večerním horku byla všechna okna zasedací místnosti dokořán. Slunce už zapadalo, vedro začínalo ustupovat, ale ještě nikoho nenapadlo okna zavřít. Nikdo z účastníků partajní schůze si nevšímal krásného barevného kocoura, tiše ležícího na okenním parapetu, kam přeskočil z blízkých větví vysokého javoru. Kocour se slastně natáhl na vyhřátý plech a dopřával si pozdních večerních paprsků zapadajícího slunce.

Projednávaly se připomínky k chystanému zákonu, jenže to už byla jen pustá formalita. Legislativci tvrdili, že zákon je plně schopný prohlasování v Parlamentu a nemá žádné chyby. Dopis, donesený mluvícím havranem, jako kdyby neexistoval, nikdo už se ani neodvažoval připomenout, že havrani jsou sice schopní papouškovat naučené zvuky, ale učení jim trvá dlouho a nikdo je nenaučí srozumitelný pokřik tak rychle. Nikdo se ani nepodivoval, že žádné připomínky nepřišly a předseda strany se na pódiu chystal zahájit rozhodující hlasování.

Na poslední chvíli se však spěšně omluvil a vyběhl ze zasedací místnosti. Nikdo ho naštěstí nenásledoval, nikoho ani nenapadlo, že kocour na okenním parapetu zpozorněl, nadzvedl hlavu a pozorně si prohlíží přítomné v sále. Neočekávaného přerušení schůze všichni využili k tlumené debatě v hloučcích, i když disciplinovaně zůstávali na svých místech. Konečně se předseda vrátil, ještě jednou se omluvil a přehlédl je očima.

„Doufám, že nás nebude obtěžovat sporným proroctvím žádný havran!" zažertoval. „Připomínky jsme probrali, budeme

hlasovat, ať už to máme za sebou. Dámy a pánové, kdo je pro navrhovanou variantu našeho zákona, ať zvedne ruku!“

Sekretářka partaje, pověřená sčítáním hlasů, obhlížela sál z pódia, odkud měla přehled o hlasujících. Chvíli jí trvalo, než spočítala zvednuté paže, zapsala si počty do bločku a pokynula předsedovi, aby pokračoval, že má zapsáno.

„Je někdo proti?“ zeptal se předseda.

Proti nebyl nikdo, sčítání bylo proto velice krátké.

„Zdržel se snad někdo…“ začal předseda, ale nedořekl a zděšeně vytřeštil oči do sálu.

„Proboha! Co je s vámi?“ vykřikl. Rychle přelétl očima předsednický stůl. Všichni za ním seděli zpříma, ale vytřeštěně sledovali ostatní členy strany. Pár řadových členů leželo přes stolky, ostatní se pomalu svezli ze židlí na parketovou podlahu, kde zůstali nehybně ležet v různých křečovitých pozicích.

„Záchranku!“ vykřikl předseda. Sekretářka vytáhla hbitě z kabelky mobil a roztřesenými prsty vyťukala tři číslice. Pak se chvíli zděšeně dohadovala s dispečinkem záchranné služby, kde jí službu konající dispečer ani nechtěl věřit, co se stalo.

Následující minuty byly přeplněné nervovým napětím. Členové předsednictva opustili svá místa a spolu s předsedou a sekretářkou se pokoušeli alespoň pleskáním přes tváře přivést omdlelé členy partaje zpátky k vědomí. V řadách předsednictva byl naštěstí i doktor Mráček, který se ihned ujal role poradce, jenže při oživování partajních kolegů nebyl o nic úspěšnější.

Konečně se zvenčí, odkudsi z ulice ozvaly sirény sanitek. Předseda partaje vyslal sekretářku záchranářům naproti, aby po budově zbytečně nebloudili. Jenže dříve než do sálu poklusem vběhli první oranžoví záchranáři s nosítky, začali se nehybně ležící členové partaje hýbat. První posádka záchranářů objevila všechny ještě ležící na parketách, ale další, kteří přišli po nich, už viděli jiný obrázek. Omdlelí se pokoušeli posadit, lapali po dechu a všichni najednou začali svorně hromadně kašlat.

„Panebože, co se tady dělo?“ zaúpěl doktor z první party, než se sklonil nad krajními ležícími. „Vypadá to tu skoro jako po bitvě, nebo po plynovém útoku japonských teroristů!“

„Všem se znenadání udělalo mdlo,“ snažil se mu situaci vysvětlit kolega Mráček z podivnými mdlobami nedotčeného předsednictva. „Jako kdyby je někdo skosil. Ale nás za stolem se to nedotklo a žádného viditelného vlivu jsme si nevšimli.“

„To je snad divné, nemyslíte, pane kolego?“ řekl lékař.

„Taky si to neumíme vysvětlit,“ přikývl partajní doktor Mráček. „Právě jsme hlasovali o… ježkovy zraky, při minulém jednání o tom zákonu nám ten záhadný mluvící havran přinesl nesouhlasný dopis… pak jsme se všichni stali obětí nenadálého průjmu! Aby tak…“

„Taky mě to před hlasováním popadlo,“ přiznal předseda důvod svého nedávného nenadálého opuštění místnosti. „Ale jen mě, takže jsem to považoval za… přirozené…“

„Proč jen vás?“ obrátil se na něho stranický kolega.

„Nevím, ale co je se všemi?“ staral se předseda.

Nikdo nic nevěděl. Sanitky postupně odvezly všechny do městské nemocnice. Většina postižených chtěla vstát a cítila se opět normálně, ale lékaři jim to nedovolili.

„Jestli to bylo od srdce, raději neriskujte!“ varovali je. „Zůstaňte raději v klidu ležet, až co zjistíme!“

Sanitky se míhaly oběma směry, bylo jich málo než aby odvozily všechny najednou. Zasedací místnost se vyprázdnila, až tu zůstali jen členové předsednictva. Až sami mezi sebou se odvážili vrátit se k té divné mdlobě ostatních. Bohužel, doktor Mráček z předsednictva cítil povinnost připojit se k záchraně svých spolu-straníků jako lékař, doprovázel poslední várku do nemocnice a nezůstal tu nikdo, kdo by to dokázal objasnit.

„Kdybych věřil na čáry, přičetl bych to čarodějnici, které se ten zákon nemile dotkne,“ řekl předseda. Netušil, že jeho běh na krátkou trať mi dovolil připravit si složitější příkaz.

„Ale kolego!“ nesouhlasil místopředseda. „Nebudeme přece věřit na čáry!“

„Snad o tom Mráček něco zjistí!“ vzdychl si předseda.

„Co ale budeme dělat my?“ zeptal se ho nerozhodně jiný člen předsednictva.

„Hlasování jsme ještě nedokončili,“ konstatoval předseda partaje. „I když si myslím, že byli všichni pro…“

„Byli,“ potvrdila sekretářka. „Dotaz »kdo se zdržel« byl už nadbytečný. Podle prezenčky byli všichni pro!“

„Můžeme to tak zapsat, ne?“ navrhl předseda. „Řádně tím ukončíme schůzi.“

„Nebudou ostatní členové protestovat?“ ozval se jiný. „Formálně to přece řádně uzavřené není.“

„Ti to odsouhlasí dodatečně,“ připojil se místopředseda. „Nebuďte puntičkář! Jsem pro zápis a konec.“

„Tak to tedy dokončíme,“ vzdychl si předseda.

V té chvíli se ale chytil za srdce a sesunul se na zem.

»***Krug – nuxusva ogmeldn***,« mňoukl kocour předtím, než přeskočil na větev stromu a rychle sešplhal dolů.

Nikdo si ho nevšiml.

*****

Věrka si mě k mému údivu podala jako ještě nikdy.

„Nedala jsem ti prostředky obrany, abys lidi terorizoval!“ prohlásila rozzlobeně. „U mírnějších příkazů jsem nebyla proti, ale neříkala jsem ti, že to na ogmeldn není? Že snad sám uznáš, jak by to bylo nepřiměřené?“

Bránil jsem se, že přece ten zákon připraví o život tolik lidí, že to ani nevidím jako nepřiměřené, ale neuspěl jsem.

„Léčit lidi a vracet je k životu, to je správné. Můžeš se bránit hrozícímu násilí, ale sám násilí nevyvolávej! K tomu jsi to přece nedostal!“

„Nač jsem to tedy dostal, když to nesmím použít?“ řekl jsem vyčítavě.

„Dostal jsi to pouze pro případ opravdové nouze,“ řekla. „Opravdové, rozumíš? Ale ty jsi v nouzi nebyl!“

„Já aspoň doufám, že to ten zákon poslalo k ledu," řekl jsem pomstychtivě. „Bylo by smutné, kdyby to nemělo smysl."

„Uvidíme!" řekla. „Prostředky obrany máš, nejvyšší čas vrhnout se na léčení."

Řekla to takovým tónem, že mi to bylo jasné. Je konec volnosti ve vciťování, nastane tvrdé studium. Ne že bych se ho bál, ostatně na svá dosavadní studia jsem ještě nezapomněl, ale mohl jsem očekávat, že to u Věrky bude tvrdší.

A taky že bylo!

*****

Jednu chvíli jsem si říkal, že jsem měl raději vystudovat medicínu. Měl bych k současnému studiu jistě blíž a měl bych léčení časem podložené klasickým diplomem. Na druhé straně by se mi dosavadní, staré znalosti pletly s novými a měl bych z nich v hlavě galimatyáš. Užitečnější mi byla znalost počítačů. Příkazy Sofuru byly blíž příkazům pro překladače, ale tolik se mi nepletly.

Samozřejmě jsem si to původně představoval jednodušší. Něco ve smyslu – zadrmolíš formulku, člověk se uzdraví. Ano, bylo tomu tak, jenže šlo opravdu hodně o to, jaký příkaz Sofur přijme a následně provede. Sofur byl k léčení nezbytný. Nejen tím, že plnil příkazy, ale pomáhal i při zjišťování stavu. V tom směru zastoupil všechny možné lékařské přístroje a laboratoře. Proto to zdánlivě vypadalo, že léčitelka jako Věrka léčí, aniž by k tomu potřebovala laboratoř. Ona ji měla, jen pohotovější, než laboratoře ostatních lékařů. Jenže diagnóza i léčení záleželo jen na ní a na jejích znalostech.

Výhodou byly její tisícileté zkušenosti. Vlastně měla už od počátku obrovský náskok před lidmi, mezi nimiž musela žít. Zdědila biologické znalosti mimozemšťanů, vynásobené jejich vlastními výzkumy tehdejších lidí, přidala k tomu také vlastní tisíciletou zkušenost a výsledkem bylo, že se v léčení málokdy zmýlila a i každý omyl dokázala rychle napravit. Ale ani Sofur by jí bez znalostí nebyl nic platný. Právem mě varovala, že na vstřebání všech těch vědomostí a k získání vlastních zkušeností

spotřebuji celý život. Utěšovat mě mohlo, že mi pak může další – nebo i víc – životů přidat.

Dnešní lékaři by ani nedokázali vstřebat vědomosti všech lékařských oborů a proto se specializují. Lékař pediatr může tápat u rakoviny a zubař se málokdy vyzná v gynekologii. Ale Věrka se za ta tisíciletí setkala se všemi nemocemi, jaké se kdy v jejím okolí vyskytly, znala je a věděla, co proti nim použít, aby je uzdravila. A navíc měla proti pozemským lékařům další nesrovnatelné výhody. Lékaři potřebují k léčení různé nástroje a přístroje a drahé léky. Věrce je nahradil Sofur.

Biologie mimozemšťanů byla před pětatřiceti tisíci lety na kvalitativně vyšší úrovni nejen ve srovnání s tehdejšími lidmi, ale i s dnešními. Mimozemšťané už tenkrát znali veškeré rozdíly ve stavbě svých těl proti lidským. Nezanášeli je přitom, jako lidé v pozdější době, do nemotorných knih, ale vytvářeli z nich sofistikované klíčové postupy. Věrce stačil letmý pohled, aby určila, kterým směrem zkoumat podstatu nemoci a Sofur jí napovídal další souvislosti, přičemž i sám prováděl potřebná zjišťování, aniž by si jich Věrčin pacient všiml. Věrka zahrnovala všechno, od všeobecného lékaře po vrcholné specialisty. Navíc byla vybavená dokonalými léky. Žádné chemikálie, spíchnuté horkou jehlou a orientované hlavně na kšeft, ale léky vyladěné na konkrétního nemocného člověka. A u nemocí způsobených bakteriemi, viry nebo parazity měla protilátky, které cizopasný život velice rychle zabíjely. Proto se nebála infekčních nemocí ani nejzákeřnějších viróz.

Ano, ale tyhle vědomosti jsem já neměl. A bylo mi jasné, že k jejich získání nepostačí pár let lékařské fakulty. Právem Věrka tvrdila, že učedník i učednice na to spotřebují celý život.

Dal jsem se ale na vojnu, musím bojovat, říkal jsem si po každé lekci, i když zpočátku šlo o teoretické znalosti. Věrka si dokonce pochvalovala, že za ní právě teď nechodí obvyklá procesí pacientů, takže máme více času na teorii. Pravé nemoci teprve přijdou a prověří mé znalosti.

Jenže to už budu připravený.

*****

Pochopitelně jsem při takovém kolotoči neměl na další vciťování čas a chystaný zákon jsem musel hodit za hlavu.

Věrka ho však za hlavu nehodila a pokračovala v tom, co jsem celkem úspěšně začal. Frontální útok zahájila nejprve na partajní legislativce. Nebyl pro ni problém vyčíhnout si je, když večer kráčeli venku pěšky a při této procházce je přepadla mluvícím havranem, který jim jednomu po druhém vyčinil, že mimo podpory cizáckých farmaceutických lobby chystají žně i pro naše české udavače. Když to skutečně prosadí, lidé se jim začnou vyhýbat jako »prrrašivým smrrraďochům«. Anonymita je »rrrozhodně nezachrrrání«, havrani je totiž v Čechách pěkně po česku »s rrradostí rrrozkecají«, takže nedopadnou sametově, jako udavačky domovní důvěrnice od komunistů.

Po předčasné smrti předsedy strany Zelených nastal mezi zbylými spolustraníky obvyklý boj o koryto v podobě křesla předsedy a zákon se tím pádem odsunul na pozdější, klidnější čas. Mezitím se ale odehrálo i několik večerních rozmluv mezi funkcionáři strany a mluvícími havrany, které značně změnily jejich smýšlení. Výsledkem bylo, že se zákon nenápadně hodil do koše. Chybělo sdělit to zbývajícím členům partaje, kteří už byli připraveni zákon prosadit na veřejnosti a případně se stát placenými donašeči, jejichž existenci zákon navrhoval. Naštěstí členové strany své předsednictvo disciplinovaně poslechli.

„I staří mazáci se mohou od bažantů ledacos přiučit!“ řekl jsem, když mi Věrka referovala, jak její mluvící havrani lámali přesvědčení skalních partajníků.

„Myslíš použití mluvících havranů?“ ušklíbla se. „Vážně si myslíš, že je to tvůj vynález? Nedošlo ti, že se to do lidových vyprávěnek dostalo už v dávných dobách, kdy jsme to použili prakticky po celém světě? Proč myslíš, že skazky o mluvících ptácích mají i Japonci a Číňané, vzpomeň si na Qetzalcoatla ze střední Ameriky! Je tomu přesně naopak. Napadlo tě to podle těch starých bájí – ale napadlo tě to dobře.“

Aspoň zrnko pochvaly v tom bylo. Jenže rozvíjet už jsem to nemohl, neměl jsem na to čas. Stranu Zelených rozprášila až Věrka, která si na to kupodivu čas mezi přednáškami našla.

Zejména v době, kdy jsem byl zaujatý opakováním látky, kdy měla přece jen víc volna.

Já už jsem volno neměl…

*****

Návrat zašlé slávy

Věrka začala obecnou biologií, potom připojila klasickou anatomii člověka. Tempo nenasadila nijak závratné, častěji se mnou opakovala. Až jsem se divil, jak snadno mi do hlavy tolik faktů nalila, ale trochu mě zklamala vysvětlením, že mi během prvních úprav vylepšila paměť, bez ní by to podle ní nemělo ani smysl. Pokud se budu muset naučit všechno, nebo alespoň většinu toho, co ona, budu potřebovat jasnou hlavu.

Samozřejmě to znamenalo začít dodržovat životosprávu, abych měl jasnou hlavu fakticky pořád. Tedy – žádné zbytečné rozčilování, žádné ponocování, pravidelný životní rytmus, jídlo podle přesného rozvrhu – směl jsem si jednou měsíčně zvolit jedno jídlo, na jaké bych měl sám chuť a nebylo na sestaveném jídelníčku, povolovala mi sice pivo, až jsem se sám divil, jenže jsem velice brzy zjistil, že je bez alkoholu. Častěji jsme měli na stole červené víno, ale i to bylo ochuzené o alkohol. Nebyla to řehole, ale pravidelnost sama.

Sama to kupodivu dodržovala také. Pro mě to znamenalo i konec brouzdání po internetu, což mi zpočátku vadilo, ale jak se říká, člověk si časem zvykne i na tu šibenici – i když to tvrdí jen ti, kdo na ní nikdy neviseli. Chodili jsme tedy spát, jak se na vsi říká, se slepicemi, ale mělo to i své klady. Člověk zvyklý na pravidelný život je klidnější a vyrovnanější. Nerozčilovalo mě ani to, co by mě dříve bezpečně vytočilo.

Jednoho večera se ale Věrka zamyslela. Brala se mnou ten den anatomii a u večeře se na mě obrátila s nezvyklou otázkou.

„Poslyš, nechybí ti u mě sex? Měl jsi vůbec před Věrkou nějakou ženskou?“

„Neměl,“ přiznal jsem. „Neměl jsem ani Věrku, jen mi jí bylo líto. Ale to už je pryč. Vždyť víš, nemělo to smysl.“

„Věrku jsi neměl, to vím bezpečně,“ potvrdila. „Mám její vzpomínky a ty v nich vystupuješ jen jako ňouma. Ale jinak?“

„Říká se, život studentský – život veselý,“ vzdychl jsem si. „Ale to se spíš jen říká. Kdo studuje na fakultě, kde nemá žádnou

protekci, musí koukat vystudovat a na holky nemá čas. Snad až na konci, když to má člověk skoro v kapse. A další věc je, že na to student i čerstvý absolvent obvykle nemá. Jak říkala moje babička »*dříve nežli zajíček, musí býti trávníček*«. Věrka byla první holka, o kterou jsem se zajímal, ale jak říkám, spíš mi jí bylo jen líto.“

„To by nebyl solidní základ trvalého vztahu,“ řekla. „Jen by tě využívala, ale jinak…“

„Já už vím,“ vzdychl jsem si. „Byl jsem ňouma. Ale teď to beztak padlo, když jsem přistoupil na tvoje podmínky.“

„Podmínky jsou, že nebudeš mít rodinu,“ řekla. „Jenže já také dobře vím, že my ženské sex tak naléhavě nepotřebujeme, ale chlapi ano. Nechybí ti to?“

„Když jsem se dal na vojnu, musím bojovat,“ řekl jsem odevzdaně. „Přece kvůli tomu všechno nezahodím!“

„Dobře,“ přikývla. „V učení tě podporuji, ale bez rodiny neznamená bez sexu. Já sice, jak říkám, sex nepotřebuji, ale nic proti němu nemám. Nechceš to zkusit se mnou? Měl bys u mě další výhodu. Jiné ženské začnou toužit po dětech a do rodiny by tě nakonec dotlačily. Já ne. Měl bys pak vlastně svoji Věrku, jen v jiné osobě.“

No nazdar! To to vzalo obrat! Sex s ženskou starou třicet tisíc let… i když je v těle podstatně mladším. Podíval jsem se na ni najednou úplně jinak. Pravda, žije tak dlouho, až se mi z toho motá hlava, ale tělo má mladší než já, tady bych s ní asi vůbec neprodělal. Nedávno jsem v její posteli ležel, jenže to bylo při učení vciťování a sex v tom nebyl ani náhodou. Může mi to připomínat sex s vlastní babičkou, ale na druhé straně… bylo by to s ní možná lepší než s »emo« Věrkou. Vlastně je to tak vstřícná nabídka, že jsem o ní vůbec neuvažoval! A odmítnout ji by byla nejspíš hloupost.

„A ty bys chtěla?“ zeptal jsem se trochu nedůvěřivě.

„Nepotřebuji to, ale nic proti tomu nemám,“ opakovala.

„Taky nejsem proti,“ řekl jsem opatrně.

„Dobře, dohodneme se tedy," pokračovala klidně. „Měla by to být součást pravidelného života, takže to navrhuji dvakrát týdně, v úterý a v pátek. Jsi pro?"

„Nejsem proti," přikývl jsem.

„Úterý je dneska," dodala jakoby nic.

„Aha," došlo mi. „Takže začneme už dneska?"

„Jistě," přikývla. „Nejlépe hned teď."

Hned teď jsem se ale nezvedl. Nemohl jsem tomu uvěřit.

„Měla jsi sex se všemi svými učedníky?" zeptal jsem se jí, možná až trochu nerozvážně.

„Ne," řekla bez známek, že by jí otázka vadila. „Nejspíš to byla chyba. Jak se říká, chybami se člověk učí a já jsem už dávno člověk. Měla bych se z minulých chyb poučit."

„Ale nějakého chlapa jsi snad měla, ne?" nevěřil bych, že by to bez sexu vydržela třicet tisíc let.

„Jo, vyzkoušela jsem si to hned zkraje, když jsem získala první lidské tělo," přiznala bez váhání i bez uzardění. „Ale to bylo dávno a Višne měla tenkrát tělo zdevastované houbami, takže mi to spíš znechutila."

„A od té doby – nic?" divil jsem se.

„Jak říkám, my ženy to tak nutně nepotřebujeme," řekla s klidem. „Navrhuji to vlastně kvůli tobě."

„Poprvé po třiceti tisíciletích?" ujišťoval jsem se.

„Samozřejmě když pominu zkušenost mých těl předtím," doplnila. „Ani teď nejsem panna, jestli ti o to jde. Věra přišla o panenství v patnácti na diskotéce a první sex měla tak opilá, že jí v paměti nezůstalo vůbec nic. Měla pak okno, takže sama nevěděla, s kým to bylo, a přišla na to až dodatečně. Pak měla postupně tři kluky, jenže sex měla pokaždé tak zdrogovaná, že si to po ní pamatuji jen mlhavě."

„Napadlo mě, že to budeš umět a zaučíš mě," usmál jsem se. „Ale koukám, že se to budeme v podstatě učit oba."

„Skoro to tak bude," oplatila mi úsměv. „Tak chceš?"

„To se ví!" odvětil jsem.

Nezbylo mi než vstát od stolu, přistoupit k ní a obejmout ji. Musím přiznat, nebyla to pro mě žádná oběť, naopak. Vždyť v ní vlastně poprvé obejmu svoji »emo« Věrušku! I když už to dávno není žádná »emo«, feťačka a tak trochu prostitutečka. Teď je to holka jako lusk, jenže s tisíciletými zkušenostmi.

Ani oblečená nebyla jako »emo«. Měla na sobě klasický oblek venkovských žen, stálý už pár století. Nechala mě, abych ji odstrojil a zato ze mě stáhla košili. Jenže pod barevnou sukní se starodávnými nabíranými spodničkami měla černé krajkové kalhotky, pod bílou plátěnou košilí moderní krajkovou černou podprsenku – nějaká památka na »emo« jí zřejmě zůstala. Ale – slušelo jí to.

Pak už to vypadalo jako praktické cvičení z gynekologie. Věrka měla velké teoretické znalosti, ale prakticky tak zkušená nebyla. Měla krásné mladé tělo, které se v objetí rozpalovalo. Nebyla už panna a neumožnila mi prokázat jistou ohleduplnost, tím víc ale projevila vášně, která se samozřejmě přelila i na mě a hodnou chvíli jsme se milovali jako kdybychom to dělali léta.

Pak jsem ale cítil přicházející vyvrcholení a pokusil jsem se ji upozornit, že bude brzy konec. Na tohle varování mě však ještě více přitiskla k sobě a objala mě rukama i nohama.

„A máš to tam!“ vyhrkl jsem vyčítavě. Přece jen jsem se cítil provinile, ačkoliv by na hrozící nehodě měla větší podíl.

„Jestli se bojíš, že otěhotním, hoď to za hlavu a nech to laskavě na mě!“ poradila mi. „Dříve za mnou chodily děvuchy s těmi obavami častěji než dnes a ještě jsem nic nezapomněla!“

„Když myslíš…“ oddychl jsem si a milovali jsme se tedy dál, i když jsme oba měli vrchol již za sebou.

Pak jsme ještě chvíli unaveně leželi vedle sebe.

„Musím to přehodnotit,“ řekla po chvilce. „Jekatěrina má pravdu, stojí to za to. Ale tím lépe.“

„Jekatěrina – ta Ruska?“ zeptal jsem se.

„Moskvička,“ potvrdila mi to. „Na rozdíl ode mne si už tisíce let nezměnila jméno. Pořád je Jekatěrina. V Rusku to jde,

u nás je to horší. V Čechách jsem si musela změnit jméno při každém převtělení. Habsburkové nám tady zavedli pořádek. Jekatěrina se na rozdíl ode mne nejraději pohybuje ve vysoké společnosti. Třikrát byla carevnou, tituly kněžny ani nepočítá. Místo léčení lidí se plete do politiky. Už mě do Ruska lákala mockrát, prý tam jsou chlapi jako medvědi. Zatím jsem to ale odmítala, nelákalo mě to. Ale jak se tak koukám, s chlapem to vůbec není špatné!“

Asi jsem zrudl. „I když je to začátečník?“

„Kdyby se to mělo ještě zlepšit, uvítala bych to,“ řekla. „Hlavně by ses měl přestat bát mého otěhotnění…“

„Když si tu starost vezmeš na sebe…“

„Jak říkám, to bude moje starost, nech to na mně,“ řekla. „Ale teď konec řečí, šup na pec, ráno pokračujeme v teorii!“

„Nenecháš mě u sebe?“ zkusil jsem žadonit.

„Nenechám!“ odvětila. „Sex máme jen aby ti nechyběl. Jinak jsem pořád tvoje učitelka, jasné?“

„Učitelka?“ zasmál jsem se, ale bez dalšího reptání jsem se vyhrabal z její postele a vylezl na pec. Uvidíme, jak dlouho to tak zůstane… Vzalo to ale mezi námi obrat! Musím přiznat, mám se teď na co těšit. A že i teď budeme spát každý zvlášť?

Nejde všechno najednou.

*****

Naše pohoda v chalupě beze všech návštěv a vyrušování se konečně začala přerušovat. Po dlouhé době přišli nemocní. Jak to Věrka říkala – kdo si už opravdu nevěděl rady, pro toho byla léčitelka záchranou.

Nejvíc mě hřálo, že za Věrkou jako první přišli příbuzní beznadějných případů v nemocnici z oddělení doktora Černého a jeho primáře. Ivan je sem poslal hned když si Věrka za temné noci popovídala s jeho šéfem pomocí mluvícího havrana. Starší doktor tomu nejprve nechtěl věřit, pořád hledal, kde je nablízku ukrytý nějaký reproduktor, jehož pomocí si z něho, váženého primáře, dělají nějací uličníci trestuhodně legraci, jenže havran mu předvedl, že je sám tím reproduktorem, navíc mu zacvičil část

spartakiádního vystoupení v prostných a když ani to k jeho přesvědčení nepomohlo, pohrozil mu náletem na oči.

Bylo to asi poprvé, co jsem shledal, že Hitchcockův film »Ptáci« zabral i ve skutečném životě. Ani nebylo třeba předvést horror v praxi, primář prostě změkl a přestal svému asistentovi bránit v odesílání beznadějných případů za šarlatánkou Věrkou. Jen si alibisticky nechával podepsat reverz, že si pacienta berou do vlastní péče, aby ho nemohli žalovat, jak se dnes občas děje.

Postupně začali přicházet lidé z blízkého i vzdálenějšího okolí. Věhlas Krčmářky přečkal její smrt. Rozkřiklo se, že je tu místo staré baby nová, stejně dobrá. První pacienti to potvrdili a pak už to všichni brali jako fakt. Parkoviště u naší chalupy přestalo zarůstat trávou, polní cesta od vesnice k nám byla ještě vyježdělnější. Jen Zelení ještě víc zelenali vzteky a neziskovka, sledující pro zahraniční farmaceutické společnosti využívání předražených léků v nemocnicích, se marně snažila postihovat viníky klesající spotřeby. Nepomáhaly ani dobře zorganizované rozhovory v masmédiích s různými váženými odborníky, kteří propagandě propůjčili svá jména. Zákon původně protlačovaný Zelenými skončil po neočekávané smrti jejich předsedy v koši a na zbytek rozhádané partaje nebylo spolehnutí. Nepomáhaly zákulisní podrazy, výměny manažerů nemocnic, ani propagační akce za přítomnosti vzácných návštěv z cizích velvyslanectví, vítaných placenými vítači s fangličkami. Návštěvnost těch akcí byla malá, jen málo lidí je podporovalo.

Zkrátka – fiasko.

*****

Věrka mě pasovala za svého asistenta. Ne že bych jí byl něco platný, jen jsem byl u jejího léčení. Pacientů se pokaždé zdvořile ptala, jestli jim bude přítomnost asistenta vadit a když někdo přikývl, odešel jsem do komory, kde jsem měl počítač s internetem, takže mi to ani nevadilo, byla to spíš příležitost trochu si zasurfovat. Nejčastěji mou přítomnost odmítaly ženy a dívky, neboť si chtěly s Věrkou pohovořit mezi čtyřma očima.

Učednice i asistentka by jim jistě vadila méně, což jsem chápal. Pacientům mužům naopak moje přítomnost nevadila a Věrka mi na nich ukazovala diagnostické postupy.

„Základem účinného léčení je správná diagnóza," říkala. „Když nemoc nerozpoznáš, nemůžeš ji léčit."

K rozpoznání nemoci ale měla více než dost prostředků. Začínala pohovorem s pacientem, jenže než ten ze sebe dostal, co ho trápí, měla v ruce analýzy jeho tělních tekutin, objednané u Sofura. Na první pohled se zdálo, že diagnózu prostě uhodla, ale nebylo to tak. Sofur pro ni vzorky odebíral tak nenápadně, že si toho pacient ani nevšiml a analyzoval je podle dávných postupů, takže jí hlásil jen odchylky od normálního stavu. Rozbory ale vedl natolik podrobné, že by ji Věrce záviděl nejen každý praktický lékař, ale i specialisté.

A nejen to, Sofur občas sám od sebe navrhoval i léčebné postupy. Jejich uplatnění však plně leželo na Věrce, jen ona se musela rozhodnout. A musel jsem uznat, rozhodovala se rychle a ve všech případech, které jsem viděl, naprosto přesně.

Samostatnou kapitolou pak bylo vlastní léčení. Sofur umí dodat do léčeného organizmu prakticky cokoliv. To, že Věrka dává, stejně jako předtím Krčmářka, pacientům pít jakýsi slabý čaj, je opravdu jen placebo, neboť současně dostává pacient od ní prostřednictvím Sofura účinné léky přímo do krve. A nejen to. Když Věrka rozhodne použít dlouhodobější léčení, Sofur za ni pacienta sleduje a hladinu léku v jeho organizmu doplňuje. Jaký rozdíl proti klasickým lékařům, odkázaným na disciplinu svých pacientů! Žádný div, že měla úspěchy. Ať jako stará Krčmářka, tak i jako Věrka Bělíková.

Lidé ji opět začali uznávat.

*****

Ve stínu léčitelky

MUDr Ivan Černý byl vlastně jediný člověk, který mimo nás dvou věděl, jak se věci mají. Jediný věděl, co je Věrka zač, takže se nedivil, že je v chalupě hlavní osobou ona, ačkoliv má vzhled mnohem mladší dívenky. Jediný kromě nás věděl, že tu mám jen roli učedníka, ačkoliv jsem vypadal starší.

Většina příchozích se tomu ale – a víceméně právem – podivovala. Bylo ještě pochopitelné, že jsem odcházel, když to vadilo pacientkám. Ale bylo nezvyklé, když mě před pacienty po odborné medicínské stránce nezakrytě poučovala mladičká dívenka, která už podle věku nemohla mít za sebou odbornou lékařskou fakultu.

Naštěstí to lidem nevadilo. Nepřicházeli sem pro klasické lékařské ošetření, to by přece dostali v nemocnici. Přicházeli za léčitelkou a jejím zázračným čajem, který vrací lidem zdraví. A jak se ukazovalo, nepřicházeli zbytečně.

Začal jsem dostávat zajímavé úkoly. Věrka mě nechávala promluvit si s pacienty, čekajícími v předsíni na odbavení těch, kdo přišli před nimi. A nebylo to jen nezávazné povídání. Uměl jsem už vyzvat Sofur, aby začal s obvyklými odběry, aby měla Věrka předběžné výsledky k dispozici ještě dřív než pacienta.

Často jsem se s nimi dával do řeči. Někteří se podivovali, proč Věrce dělám asistenta, ale spokojili se s mým vysvětlením, že léčitelský dar má přece ona a ne já. Tento argument zabíral s jistotou, uznal ho každý. Starší chlapi na mě zase spiklenecky pomrkávali a někteří se lišácky ptali, jak se mi Věrka líbí a kdy bude svatba. Pochopitelně předpokládali, že moje úloha jejího asistenta je jen krycí a ve skutečnosti jsem její amant.

Nikomu jsem to nerozmlouval. Stejně by mi nevěřili, že noc co noc spíme v jedné sednici, jenže každý zvlášť. Nakonec měli pravdu, měli jsme spolu dvakrát týdně sex, ale pravá láska to nebyla, bylo to čistě účelové. Věrka mi nabídla sex z důvodů

pravidelného života a i když zpočátku tvrdila, že po něm sama netouží, ale jinak jí nevadí, teď už připouštěla, že to má cosi do sebe. Pravidelný sex opravdu není k zahození a užívali jsme si ho teď oba. Pravdou ale je, že jsme se setkávali v posteli pouze na ten sex, jinak jsme spali každý zvlášť.

Nedalo mi to ale a zmínil jsem se o těchto řečech Věrce.

„Říkáš, že se tě pacienti často ptají na svatbu?“ usmála se shovívavě. „Dřív by to asi bylo bez svatby trapné, za Rakouska by ji úřady vyžadovaly, ale dnes už přece není nutná a já po ní netoužím, leda by ses bez ní cítil nesvůj. Jekatěrina v Rusku se ve svatbách jinak vyžívala! Ani nepočítám, kolikrát mě na ně zvala. Když si představím, že se vdávala i desetkrát za sto let, stihla se za tisíc let vdát i stokrát. A ovšem také častěji měnila těla. Párkrát jsem ji dokonce navštívila, zejména když si brala ruského cara, to byla opravdu sláva na vyšší úrovni a užila si ji, tuším, třikrát, jenže já nejsem Jekatěrina a nemám chuť měnit těla ani jméno víckrát než je nutné.“

„Dnes je přece možné, abych si vzal naopak tvé jméno,“ připomněl jsem jí. „Pak by ti jméno zůstalo!“

„Kdybys po tom opravdu toužil…“ ustoupila by, ale hned mi připomněla horší stránku věci: „Uvědom si, jakou bys asi se mnou získal tchýni a tchána!“

Což byl argument jako hrom! S Věrčinými rodiči, zejména s jejím povedeným otčímem jsem se viděl jen jednou a netoužil jsem po opakování. To raději zůstanu v roli amanta!

Rodinou beztak nebudeme.

*****

Než jsem se nastěhoval do chalupy k Věrce, zanechal jsem po sobě jen málo stop, některé jsem však zanechat musel. Novou adresu jsem dal rodičům a znal ji i Ivan Černý, neboť na tutéž adresu už dříve posílal beznadějné pacienty, jen si v ní místo jména »Krčmářka« zapsal jména moje a Věrčino.

Zajímavé bylo, že jsem nikde nenarazil na křestní jméno Krčmářky a nakonec jsem se ze zvědavosti zeptal Věrky, jak se vlastně jmenovala předtím.

„Jó, moje jméno od Krčmářky?“ zaškaredila se. „Nač to chceš vědět?“

„Jen mě to zajímá,“ odvětil jsem. „Divné je, že jsem na to ještě nenarazil. Tvrdila jsi, že máš její občanský průkaz, ale neviděl jsem ho.“

„Poslyš, když to jó nutně chceš vědět, řeknu ti to, ale slib mi, že to nikam šířit nebudeš!“ vyzvala mě.

„To je ti tak… nepříjemné?“

„Měla jsem německé jméno,“ přikývla. „V Čechách žiji dlouho a německá jména mi vadí. Věra je první Češka, kterou jsem použila k převtělení. Před ní jsem byla Němka a ještě před ní Švédka. Přišla do Čech za Třicetileté války jako markytánka švédského vojska, neboli krčmářka… Od té doby si tedy říkám Krčmářka. Jenže i ta Němka je už mrtvá a její křestní jméno nechci ani slyšet. Slibuješ, že si je necháš pro sebe?“

„Jistě, nikomu to neřeknu.“

„Jmenovala jsem se Mechthilda,“ řekla. „Česky by se to řeklo Matylda, jenže jsem ji převzala jako Mechthildu a tenkrát se to nedalo změnit ani když jsem ji adoptovala. Aspoň jsem mohla žít dát jako Krčmářka. Mechthildu do Čech přivezli její rodiče z Bavor, jenže se jim nevyvedla. Krasavice nebyla ani za mlada, natož později. Jistě se mnou souhlasíš, však jsi mě viděl zaživa i po smrti. A navíc pila, no spíš chlastala, hlavně absint. Naučil ji to prý jakýsi Francouz Pierre, jenže tomu šlo spíš o to, aby překonal její sexuální zábrany – musím uznat, že úspěšně. Nejenže z ní ve velice krátké době udělal notoričku, ale jejich sex nezůstal bez následků a milý Pierre si ji brát nechtěl, raději jí dohodil andělíčkářku. Mechthilda nebyla inteligentní, snadno se nechala přesvědčit, že to je jediná možnost. Ta andělíčkářka nebyla zdatná, podařilo se jí způsobit Mechthildě těžkou otravu krve a tak mi ji přinesli v bezvědomí až do této chalupy.“

„A proto jsi ji považovala za odpad?“ ušklíbl jsem se.

„Vždyť to byl odpad!“ tvrdila Věrka. „Mentálně zaostalá, alkoholička, analfabetka bez nejmenších dovedností, visela by

svým rodičům do smrti na krku jako balvan. Pierre měl zájem jen o sex, ale aby si ji vzal, do toho se mu nechtělo. Ani jsem ho pak už neviděla, ztratil se jako pára nad hrncem.“

„Takže ti ji přinesli, abys ji vyléčila a zatím…“

„Tenkrát jsem si říkala Sonja Krčmářka, Švédka. Taky to byla původně příšerná mrcha, ale tu sem plést nechci… prostě mi přinesli Mechthildu do chalupy v posledním tažení. Zvládla jsem těžkou otravu krve i vnitřní zranění od andělíčkářky, jenže se ukázalo, že to neutáhla její psychika. Pierre jí zkrátka zabil duši absintem, ale nejspíš scházela poslední kapka. Když přišla k sobě, bylo mi jasné, že až do smrti zůstane těžkou idiotkou… Navrhla jsem jejím rodičům, že ji vezmu do učení. Zajásali, že jim nezůstane na krku a rychle se odstěhovali, nadšení, že bude o jejich kriplíčka postaráno… Ouředně jsem ji tedy adoptovala, odkázala jsem jí chalupu a udělala »lionkelneji« – převtělila se do ní, jako nedávno do Věry. Prošlo to v klidu a pokoji. Dnes leží Švédka Sonja na hřbitově, tenkrát se pohřbívalo v rakvích, kdybys chtěl můj hrob vidět, klidně tě k němu zavedu. Je bez náhrobku a strašně zašlý, to víš, dvě stě let neupravovaný… O své mrtvoly se zásadně nestarám, nemá to smysl…“

„Ale pak ti »kriplíček« Mechthilda vydržela bezmála dvě stě let!“ namítl jsem.

„Tělo spravit umím,“ řekla stroze. „Když je mrtvá duše, klidně si tělo vezmu, spravím je a dám mu svoji duši. Pak může vydržet dlouho. Švédku Sonju jsem získala za Třicetileté války, taky byla z chlastu úplně na dně.“

„Ale co by se stalo, kdyby ti docházela životnost těla, ale nikde bys nesehnala žádný »odpad«?“ napadlo mě.

„Odpad je v každé společnosti,“ zavrtěla hlavou. „Všude se najdou jedinci, kteří splňují podmínky pro označení ***odpad***.“

„Možná,“ připustil jsem. „Ale představ si situaci, kdybys takového jedince opravdu neměla po ruce. Co bys dělala?“

„Asi bych vzala co by bylo,“ řekla suše. „Jsou jedinci pro společnost nepostradatelní, kteří ji vedou k lepšímu, ale i ti, kdo

se jen vezou. Vzala bych si a použila nejméně užitečného, i kdyby nebyl čistým odpadem…“

„To ale neodpovídá tvé zásadě, ne?“ popichoval jsem dál.

„Odpovídá,“ nedala se. „Uvažuj, že moje duše užitečnost každého jedině silně zvýší. Se mnou bude každý užitečnější.“

„Ty aspoň lidi léčíš, ale co taková Jekatěrina v Rusku?“

„Jekatěrina je má bývalá kolegyně mimozemšťanka, jen má jiné názory. Kdysi jsme se dohodli využívat pouze lidský odpad, jenže Jekatěrina trvá na tom, že lidský odpad využívá, takže je pořád pro lidstvo přínosem. Jednou se mi zmínila, že je raději mladá než stará. Nemám nad ní pravomoc a nemohu ji kárat, že mění těla příliš často. I Jekatěrina je lidstvu užitečná. Několikrát už v historii Ruska vyřídila místní válečné jestřáby a zabránila tak válce. A málokdy to byli praví Rusové, většina potentátů v Rusku měla a má cizí původ. Zachránila tak nejspíš více lidských životů než já léčením. Jen má větší spotřebu těl.“

„To je v Rusku tolik feťáků a feťaček?“ nezdálo se mi.

„Zdálky se zdá, že jsou Rusové pověstní ochmelkové, ale zblízka zjistíš, že je to jinak. Ruští carové si zpočátku brali za ženy ruská děvčata. Car uspořádal přehlídku místních krasavic a z nich si vybíral carevnu. Geneticky to bylo v pořádku. Jenže z mocenské stránky bylo výhodnější brát si německé princezny, šlechtičny a kněžny a přes sňatkovou politiku navazovat vztahy se šlechtickými rody Evropy. Evropská šlechta však zásadně dávala přednost sňatkům mezi sebou, Jekatěrina tedy využívala hlavně cizinky. V Evropě je zvykem považovat šlechtu za elitu, ale vzhledem k její degeneraci ji Jekatěrina považuje za odpad. To by ale bylo na dlouhou diskusi!“

„Taky se mi víc líbí léčit lidi,“ řekl jsem. „Ale záslužné je i trestání darebáků, když se tím zabrání nějakému zlu.“

„K tomu se jistě také dostaneš,“ ujistila mě. „Nejprve ale musíš zvládnout léčení a optimalizaci organizmů. Budeš to jistě potřebovat i pro sebe, pokud nechceš odhazovat opotřebovaná těla tak často jako Jekatěrina.“

„Když se jí líbí být mladá…“ zkoušel jsem ji omlouvat.

„Zato musí každému manželovi porodit kupu dětí,“ řekla. „O které se pak nestará, nechává je růst jako dříví v lese. Jako Jekatěrina První, původně Polka z Litvy Marta Skavronska, si vzala cara Petra Prvního Velikého a porodila mu jedenáct dětí, ale nestarala se o ně, takže se dospělosti dožily jen dvě. Tehdy v Rusku léčitelé citelně chyběli a lékaři? Hanba povídat! Jenže to nevysvětluje všechno. Šlechtě děti neumíraly hlady, péči i tu hygienu měly lepší než prostí lidé. Jekatěrina ovšem považuje šlechtu Evropy za zdegenerovaný lidský odpad, neboť se jejich rody po generace žení a vdávají pouze mezi sebou. Bratranci si berou sestřenice, strýcové neteře – jednou by se to snad sneslo, jenže to dělají soustavně. Občas mezi sebe vezmou čerstvější krev, ale to pomáhá jen na jednu – dvě generace. Najdi dnes v Evropě nezdegenerovaného šlechtice – neuspěješ. Prohlédni si rodokmen Habsburků a budeš se divit, že Rudolf Druhý jakž takž mluvil, místo aby jen blekotal. Anglická královna zamořila panovnické rody Evropy hemofilií, vzpomeň si, jak Rasputin ošetřoval ruské princátko – hemofilika!“

„Jo, o tom jsem četl,“ připustil jsem.

„Jekatěrina vždycky jakž takž spravila jen své tělo, ale do genetiky se nehrnula – podle dohod ani nesměla. Jejich dcera Alžběta První si vzala Němce Karla Friedricha a měla s ním budoucího cara Petra Třetího, také nakousnutého degenerací. Jekatěrina zatím opustila obnošené tělo Jekatěriny První, třicet let byla jakousi zhýralou ruskou kněžnou, pak se opět objevila v těle Němky Sofie Frederiky, přestoupila s ní na pravoslavnou víru a vzala si cara Petra Třetího – vlastně svého vnuka z doby, kdy byla Jekatěrinou První. Později ho sesadila z trůnu, neboť Petr Třetí byl degenerovaný slaboch, na carský trůn se mezitím drali Dolgorukové, Orlovové, Zubovové, Jekatěrina Druhá to raději vzala do rukou sama a vládla jako Jekatěrina Druhá – Veliká. Petra Prvního ovšem uznávala, dokonce mu dala stavět honosný pomník s latinským nápisem »***Petru Primu Catarina Seconda***«. Zabránila vzniku samostatného Polska, což bylo jen dobře, Poláci

příliš často a rádi válčili. Dobyla Krym, zastavila tam rozpínání Tureckých muslimů do Ruska, potlačila povstání Pugačeva a celkově si vedla úspěšně. Připisují jí i smrt dvou ruských carů – mimo manžela Petra Třetího se zbavila i cara Ivana Šestého řečeného Šílený, který trpěl záchvaty zuřivosti, depresemi a halucinacemi, ten by jako car způsobil Rusku víc škod než užitku. Proslula i sexuální nevázaností a množstvím milenců – střídala je jako ponožky. Poniatowski, Orlov, Zubov, Saltykov, Potěmkin a jiní. Carský dvůr byl tím tenkrát přímo pověstný."

„A ty jsi měla od Třicetileté války jen dvě těla?"

„Švédku Sonju a Němku Mechthildu," kývla. „Vystačily mi. Ale necítila jsem se ani Švédkou, ani Němkou. Považuji se od doby českého krále Václava Třetího za Češku. Tenkrát jsem musela utéci z Polska před honem na čarodějnice a Češi mě přijali lépe než jsem čekala. Nejspíš bych se Polákům ubránila, jenže triky jako slýcip tenkrát na rozvášněný dav neplatily, jen je povzbuzovaly. Musela bych použít smrtící prostředky a to už hrozilo velkým masakrem. Útěk byl jednodušší."

„V Čechách tenkrát hony na čarodějnice nebyly?"

„Byly, ale v Čechách je vedla církev a tu zajímal zejména majetek, proto se soustředila převážně na bohaté ženy. Chudé žebračky by si žádný inkvizitor nevšiml, i kdyby přímo před jeho očima čarovala, zato majetek vedl velice často k obvinění. Mamonem je církev pověstná – a nejen v Čechách."

„Takže sis v Čechách žila ve své chalupě pěkně stranou od velkého ruchu, léčila lidi… proč ses vlastně nevměšovala do politiky jako Jekatěrina?"

„Občas jsem zasáhla," řekla neurčitě. „Jen to nebylo tak vidět a nikdy jsem netoužila vládnout."

„Ale Jekatěrina zasahovala častěji, ne?"

„A čeho tím dosáhla?" pokrčila Věrka rameny. „Rusko zůstalo zaostalé, když chtěla dobýt na Turcích Bospor, spojily se proti ní mocnosti Evropy, severní hranice Ruska jí napadali Švédové, ani Němci nebyli dobrými spojenci…"

„Měla se více než na dobývání zaměřit na rozvíjení vědy a techniky," mínil jsem.

„To chtěla, ale nikde na světě nebyla věda na tak vysoké úrovni, aby to pomohlo."

„Tak mohla ona sama," napadlo mě. „Když byla původně mimozemšťankou, měla jistě znalosti o vědě mimozemšťanů. Proč něco z toho nerealizovala s lidmi? Mohla povznést Rusko ze zaostalosti."

„Chammi, jeden z nás původních mimozemšťanů, předal lidem v Atlantidě velkou část naší vědy. Taky je chtěl povznést ze zaostalosti. A co se stalo? Atlanťané ho zavraždili a začali si podmaňovat okolní svět. A to tak krutě, že nás pět zbývajících ***původních*** muselo spojit všechny své síly a Atlanťany zdeptat. Při přetlačování silových polí »frége« došlo k výbuchu, který ostrov Atlantis vymazal ze světových map. Po této katastrofě jsme se dohodli, že už nikdy neposkytneme naši vědu lidem, dokud k ní nebudou dostatečně zralí."

„A dodržujete to?" položil jsem jí nepříjemnou otázku. „Skoro to vypadá, že jste to nedodrželi. Podívej se na poslední dobu, válka střídá válku! A ve světě je tolik atomových hlavic, že by to stačilo celý svět zničit aspoň desetkrát!"

„Thomas tvrdí, že nikomu nic nedal," řekla zamračeně. „Prý je pokrok techniky v poslední době jen lidskou záležitostí. Taky se mi nelíbí, že lidé v Thomasově okolí ovládli atomové jádro a nerozpakují se zneužít je proti lidem. Já jsem darebáka, co si říkal Magistr Bogdan Rázus, neváhala vyřídit už za císaře Rudolfa Druhého a v Evropě jádro na dlouhou dobu skončilo. Podle mě měl Thomas zlikvidovat Oppenheimerovu bandu dřív než sestavila atomové bomby. Thomas si hraje s chovem koní, ale zasahovat proti lidem nechce. A měl by, už přetéká míra."

„Thomas bydlí v Americe?" zajímalo mě.

„Ano, někde na západě," vzdychla si. „Má tam ranč nebo jak se to nazývá… mám ale dojem, že se kolem něho děje něco nezdravého. Kdo vlastně poslední dobou nejvíc válčí?"

„Nejvíc válčí všude na světě Američané,“ odvětil jsem. „Ale Rusové jsou jim v patách. I když – většinu toho tak nebo onak vyprovokovali Američané, Rusové spíš už jen hasí.“

„Jekatěrina to také tak říká,“ souhlasila Věrka. „Možná bychom se měli spojit a Thomasovi vynadat.“

„Uspořádáte nějaký sraz?“

„Ne, to není nutné,“ opáčila. „My si všechno vyřizujeme telepaticky. Nepotřebujeme se při tom vidět.“

„Možná byste měli začít,“ popíchl jsem ji.

„Do toho nemluv!“ setřela mě. „Vejce by chtělo poučovat slepici? Nech to na nás.“

„Nechám,“ přikývl jsem. „Ale rozhoupejte se dřív, než se Země změní v ohořelý škvarek! To by už bylo pozdě!“

„Beru na vědomí,“ kývla.

*****

Financka

Věrka za léčení žádné peníze nepožadovala, ale když jí je někdo donesl, neupejpala se. Černý šuplík měla plný bankovek a i když jsem jí pomohl zbavit se neplatných, pořád měla peněz dost. Bylo to pochopitelné. Neměla za co utrácet a peníze se jí proto hromadily. Chalupu měla ve všech zdrojích soběstačnou. Díky Sofuru nepotřebovala elektřinu, nenakupovala potraviny, měla vlastní vodu, neplatila za odpady. Jen dani z nemovitosti se nevyhnula, ale jednou za rok to nebylo tak těžké. Pošťačka jí pokaždé donesla složenku a pak ji za ni ochotně sama na poště podala. Jinak se s penězi nesetkávala.

Po převzetí štafety Věrkou nastalo krátké období stagnace. Až když lidé zjistili, že nová léčitelka není o nic horší než stará Krčmářka, začali zase chodit a rychle si na ni zvykli. A černý šuplík se opět útěšně plnil. Věrka, tak jako Krčmářka, nemluvila o penězích, neurčovala, kolik kdo zaplatí. Starala se především o pacienty, ale lidé ji uznávali nejen slovy, ale i finančně. Od některých dostala za záchranu života stovku, jindy tisícikoruny. Nikdo se neodvážil nezaplatit. Tak jako za Krčmářky se mezi nimi udržovala pověra, že kdo nezaplatí, brzy opět onemocní. Byla to ale, jak jinak, jen pověra. Věrka se o peníze nestarala.

Proto ji jaksepatří překvapilo předvolání na finanční úřad k uhrazení daní z příjmu, které jí pošťačka nečekaně přinesla.

„Co je to popadlo?“ vrtěla nad tím hlavou.

Nabídl jsem se, že na ouřad dojdu a vyřídím to, ale Věrku to zajímalo natolik, že jsme se měli do města vypravit spolu.

Cesta do města byla u staré Krčmářky neobvyklá, ve vsi se ukázala jednou za pět let a pro vesničany to byla vždycky událost. Teď tu byla místo staré babky mladá holka, jenže když ji místní mládež zkusila pozvat na nějakou zábavu, Věrka sice zdvořile, ale vždycky rozhodně odmítla. Pozvání ovšem rychle řídla, až ustala úplně.

Když někdo ze sousedů měl tu čest svézt Krčmářku nebo teď Věrku autem, neopomněl se tím ve vsi patřičně pochlubit. Obvykle pak zapracovala i fantazie ohledně cíle její cesty.

Mě u ní poslední dobou vidělo dost lidí, ale ani já jsem je co do informací příliš neuspokojil. Nikomu jsem nerozmlouval vyřčená i nevyřčená podezření, že jsem Věrčin amant, ale nic víc ze mě obvykle nedostali. Hovor jsem vždycky stočil na nemoc, se kterou přišli a která byla pro ně v té chvíli nejdůležitější ze všeho na světě. Že jsem při tom rozhovoru stihl požádat Sofura o potřebné analýzy, toho si nikdo ani nevšiml. A protože jsem získané poznatky předával Věrce skrytě telepaticky, vypadalo to opravdu jako nezávazný rozhovor o nemocech.

Angličané tak obvykle nezávazně hovoří o počasí.

Když jsme se objevili ve vsi oba, bylo to tak nezvyklé, že se vesničané zastavovali, aby si nás mohli prohlédnout. Nikoho kupodivu nepřekvapovalo, že jsme šli spolu, víc je udivilo, že jsme šli každý zvlášť a nebyli jsme do sebe zavěšení, jak každý očekával. Dnes má na vsi auto každá rodina a samozřejmě by nás rádi do města odvezli, ale trochu nezvykle působilo, když jsem projevil přání auto si jen vypůjčit. Zdůvodňoval jsem to tím, že mám řidičák a nechci ochotného souseda zdržovat víc než je únosné. Krčmářka ani Věrka řidičák neměly, takže jim nezbývalo než využít i služeb ochotných řidičů.

„Kam vlastně jedete?“ ptal se mě soused, který na prosbu o zapůjčení auta ochotně reagoval jako první.

„Na finanční úřad,“ odpověděl jsem mu po pravdě.

„Ale copak?“ zajímal se soused.

„Financům se zdá, že máme chybu v daních,“ objasnil jsem mu nezvyklý účel cesty.

„Tak tedy – upřímnou soustrast!“ projevil účast vesničan. „Každé setkání s finančním úřadem smrdí průšvihem.“

Taky jsem si to myslel. Já jsem se vlastně s finančním úřadem dosud nesetkal. V zaměstnání se mi o to starala účtárna a u Věrky jsem byl jen jako »nepřihlášený nezaměstnaný«. Tušil

jsem však, že se mě to bude brzy týkat také. Při odchodu mi účtařka vnutila zápočtový list, jenže daně mě začnou zajímat až nastane čas daňových přiznání. Pak budu muset podat přiznání sám a zohlednit v něm zápočet i odstupné, ale neviděl jsem to katastroficky. Po odečtení odčitatelných položek bych měl být zhruba na nule, ale i kdybych měl něco platit, zvládnu to i bez Věrky, na odstupné jsem ještě nesáhl.

Zajímavé by bylo jen Věrčino daňové přiznání. Předtím se potloukala všelijak, snad byla i vedená na pracovním úřadě, ale když ji »převzala« Krčmářka, všude se odhlásila a odstěhovala se do chalupy, jediného zděděného majetku. Zajímalo by mě, co jí chtějí napočítat, když dědickou daň zaplatila a žádný jiný oficiální příjem neměla.

Úřednice na finančáku však byla jiného názoru.

„Slečna Věra Bělíková se odhlásila z pracovního úřadu. Má tedy zaměstnání, ale protože neplatí zálohy na sociální ani zdravotní pojištění, musí je ihned zpětně doplatit," vyjela na ni.

„Nemám žádné zaměstnání," hájila se Věrka. „Nedávno jsem zdědila chalupu, nejsem tedy bezdomovec, ale zaměstnání nemám. A nezaměstnaní přece daně ani pojištění neplatí!"

„Nejste nezaměstnaná," prohlásila úřednice. „Řádně jste se odhlásila, takže buď máte zaměstnání, nebo podnikáte jako ó-es-vé-čé, jiná možnost není!"

„Ale je," nenechala se Věrka vyvést z míry. „Kdybych byla zaměstnaná, museli byste mě mít mezi zaměstnanými, tam ale nejsem. A na podnikání bych musela mít živnostenský list. Jenže ani ten nemám. V Čechách je přece spousta bezdomovců, které nemáte v evidenci!"

„Ti ale nemají dům!" namítla úřednice.

„Nemají, tak nemají!" připustila Věrka. „Proto jsou přece bezdomovci. Myslíte si, že se vlastnictví staré chalupy vylučuje s nezaměstnaností?"

„Když ale máte dům, nemáte nárok na dávky! Když dům prodáte, budete mít dost prostředků k životu!"

„Proto jsem se přece odhlásila, když jsem dům zdědila," pokrčila Věrka rameny. „Nevidím ale rozumný důvod prodávat dům, abych byla zase bezdomovec, tak wocogou?"

„Dům bez údržby dlouho nevydrží, to přece stojí spoustu peněz," dedukovala úřednice. „Když máte peníze na údržbu domu, musíte mít přece nějaké příjmy. A ty musíte řádně zdanit a zaplatit sociální a zdravotní!"

„Můj zděděný dům údržbu nepotřebuje," namítla Věrka. „Ještě jsem do toho nedala ani korunu, je bez údržby už pět set let a jistě ještě aspoň stejně dlouho vydrží!"

Úřednice ale neustále mlela svou mantru o nutnosti platit alespoň minimální zálohy, jinak vzniká nesplatitelný dluh, před kterým chce Věrku zachránit. Kdyby bylo na zabedněnosti něco obdivuhodného, měla by opravdu obdivuhodnou výdrž.

Věrka se jí naopak snažila vysvětlit, že když nepodniká, ani nemá zaměstnání, tak je prostě nezaměstnaná.

„Zdědila jsem dům a dědickou daň jsem řádně zaplatila. Protože mám dům, nemám nárok na dávky. To vím, takže mě dávky nezajímají a proto jsem se odhlásila z evidence. Nejsem ale zaměstnaná, takže daně ani pojištění neplatím," trpělivě Věrka úřednici objasňovala, ale bylo už znát, že ji její sveřepost začíná unavovat.

„Z něčeho přece musíte žít, ne?" trvala na svém financka. „A každý příjem musíte zdanit, to je přece princip!"

„Nemám žádné zaměstnání," opakovala Věrka už trochu znechuceně. „A nezaměstnaní daně ani pojištění neplatí! To je přece součást vašeho principu, koukejte to už konečně vzít na vědomí! Pan farář taky dvakrát nekáže!"

„Ale z čeho tedy žijete?" opět opakovala úřednice.

„Z milosrdenství," odvětila Věrka.

„Ale i dary se musí zdanit!" trvala na svém financka.

„Vy byste přivedla i žebráka na mizinu!" vzdala to Věrka. „Snad nechcete i žebrákům vnutit evidenční pokladny?"

„Na žebračku jste trochu mladá!" mračila se úřednice.

„Jednak se mýlíte, navíc to není vaše starost," odsekla jí Věrka, tentokrát už zjevně rozzlobeně. „Místo abyste byli rádi, že mám kde bydlet a nevyžaduji od vás žádné almužny, děláte zbytečné dusno. Žádám vás, abyste mě laskavě vyškrtla ze své evidence. Nemám zaměstnavatele ani živnostenský list, takže jsem nezaměstnaná. Podle zákona platí stát za nezaměstnané zdravotní i sociální pojištění, i když nepobírají podporu. Sice jen minimální, ale platí. Vaše počínání je protizákonná svévole. Koukejte se vrátit zpátky za hranu zákona a držet se tam, jinak si koledujete o oplétačky za úřední šikanu!"

„Vy mi chcete ještě vyhrožovat?" zvýšila hlas i úřednice. „Zavolám na vás policii!"

„Poslužte si!" pobídla ji Věrka. „Klidně mě dejte k soudu, ale prohrajete to. Na policii se smíte obracet až při porušování zákona a ten zatím porušujete jen vy!"

„Takže nezaplatíte?" zeptala se opět úřednice.

„Za nezaměstnané platí podle zákona zdravotní i sociální pojištění stát!" odvětila Věrka stejně pevným tónem.

„Jak chcete! Já se z vás neposeru!" odsekla úřednice.

V té chvíli ale vyskočila a beze slova omluvy vyrazila ke dveřím na chodbu…

„Na vašem místě bych to raději netvrdila," odvětila Věrka klidem, který přecházel do mraziva.

Obrátila se a postrčila mě na znamení, že odcházíme.

Tady už to nemělo smysl.

*****

„Může nás dát k soudu," upozornil jsem Věrku, když jsme opět nasedali do půjčeného auta.

„Ať!" odvětila. „Už jsem přestála více takových soudů a vždycky dopadly opačně než to chtěla žaloba."

„Ale bude s tím spojená těžká buzerace," podotkl jsem, i když bez velkých obav.

„To přežijeme," ujišťovala mě. „Oni taky, ale hůř."

„Všiml jsem si," přikývl jsem. „**Slýcip**, že?"

„Tak na dvě hodiny strávené v oné nevelké místnůstce," přikývla. „Aby si pamatovala, co to znamená rozzlobit si mě."

„Dobře jí tak," souhlasil jsem. „Ale co dál?"

„Dál?" podívala se na mě lišácky. „Pojedeme domů, ne? Co chceš ještě jiného dělat?"

„Vlastně se víc dělat nedá," ustoupil jsem. „Jak se říká, míč je teď na její půlce hřiště. Buď zkusí smeč, nebo ne."

„Smeč bych jí neradila," podotkla klidně. „Nejsem nána, za kterou mě považuje."

„To víš ty," opáčil jsem. „Ale ví to i ona?"

Cestou domů jsem zastavil u benzínové pumpy a doplnil nádrž po okraj. Bylo to nutné, už problikávalo světélko varující před nedostatkem paliva. Naštěstí jsem měl u sebe peněženku, ve které se ještě našlo pár tisícovek a jedné jsme utrhli drápky.

„Benzín je zase dražší než minule," řekl jsem rozmrzele.

„Mohli bychom koupit konev s benzínem a vložit ji do pamětí Sofuru," navrhla. „Pokud už tam něco takového není."

Pak se chvíli zamyslela, zatímco já jsem sledoval silnici.

„Mám to!" řekla po chvilce. „Dokonce dva druhy. Jeden je kovový, nazývá se »wehrmachtkanister« a obsahuje benzín nevalné kvality obarvený anilínem na modro, druhý, novější, se jmenuje »jerrican«, je menší, lehčí, plastový a obsahuje novější benzín lepší kvality."

„To vědět, ušetřil bych peníze, ale teď už je to jedno, za chvíli auto odevzdáme sousedovi."

„Opravdu jsme tolik projezdili?" zajímala se.

„Nejspíš ne," připustil jsem. „Ale vždycky, když jsem si půjčoval auto, vracel jsem je s plnou nádrží. Soused na tom asi vydělal, ale já jsem získal punc poctivce, který vrací půjčenou věc v lepším stavu než jsem si ji půjčoval."

„Dobrá, to bych ti uznala," schválila mi to.

„Možná budeme auto potřebovat častěji," řekl jsem.

„Proč myslíš?" usmála se.

„Jestli nás ta ouřada dá k soudu…"

„Ona si to rozmyslí,“ řekla Věrka optimisticky.
Málokdy se mýlila, ale tenhle omyl stál za to…

*****

Durumald

Auto jsme vrátili, soused navíc letmým pohledem zjistil, že má plnou nádrž, což ani nečekal. Nu což, když půjčenou věc vrátíte v lepším stavu než jste si ji půjčili, nebude příště žádný problém s dalším půjčením.

Uvažoval jsem ale o zakoupení ojetého auta, abychom si už nemuseli nic půjčovat. Mohl bych využít nabídku bývalého kolegy z práce, ten mi přece nedávno takovou ojetinu nabízel.

Jenže Věrka byla jiného názoru.

„Auto před chalupou nechci!“ řekla rázně. „Na ojedinělé jízdy si můžeš auto půjčit, případně tě sousedé rádi svezou. Ale vlastní auto je závislé na ouřadech. Každou chvilku potřebuješ další a další razítka. Žádné nechci a nic kupovat nebudeme.“

Snažil jsem přesvědčit ji, že to není tak docela pravda, ale brzy jsem pochopil, že ji o tom někdo informoval a těžko ji přesvědčím. Pravda, auto nejezdí jen tak. Každé dva roky musí na technickou prohlídku, kde dostane razítka jen na dva roky. Při Věrčině dlouhověkosti je to »každou chvilku« a je známo, kde mohou ouřadové stavět lidem překážky, tam toho s gustem využijí. Ani samotný řidičský průkaz není úplně bez problémů. »Každou chvilku« potřebuje obnovit, vyměnit nebo – zejména u starších lidí – získat nový orazítkovaný papír o zdravotní prohlídce. To ale znamená vydat se napospas doktorům, kteří to čistě z konkurenčních důvodů změní v pořádné martyrium.

„Ale co když budeme potřebovat odvoz častěji?“ namítal jsem. „Nebude sousedům takové obtěžování vadit?“

„Nech už toho přemlouvání!“ okřikla mě Věrka. „Dobrá, naučíš se zase něco nového!“

Nadskočil jsem radostí, neboť jsem tušil, že to může stát za to. A nemýlil jsem se. Novinka se jmenovala »durumald«. Zařizoval ji – jako většinu Věrčiných vymožeností – Sofur, měla proti pozemským dopravním prostředkům nesporné výhody, ale

i nevýhody, kvůli nimž se nedala používat tak běžně, jak by se mi líbilo.

»***Durumald***« znamená okamžitý skok na libovolné místo na světě, musí však být přesně určené. Někdo tedy musí na tom místě předem instalovat značku »durum«, podle které se Sofur řídí. Další podmínkou je, že na určeném místě musí být volno, jinak Sofur odmítne přeskok uskutečnit. A další nevýhodou je, že značky nemají příliš dlouhou platnost a nepoužívaná značka časem zmizí. Není totiž hmotná, je to jen položka v databázi, určující polohu i orientaci v nějakém souřadnicovém systému.

Nezdá se to, ale povrch Země se neustále mění. Můžeme připomenout měnící se koryta řek, podemílání břehů a naopak zanášení říčních údolí. Značka se pak může ocitnout v lepším případě pod zemským povrchem, kde není splněná podmínka volnosti, nebo naopak ve výšce, kde hrozí nebezpečný pád.

Skok na značku »durum« je sám o sobě snadný. Každá má jméno, stačí pomyslet si »***krug durumald*** jméno-značky« a člověk se na ní v témže okamžiku ocitne.

„A teď k těm nevýhodám," končila Věrka svou přednášku o možnostech tohoto prostředku. „První a nejdůležitější je, že se nedá skočit na značku, kolem které není volno. Sofur dovolí určit značku přímo na zemi, ale když to místo cokoliv překryje, přeskok nefunguje. Značku zablokuje i silný déšť, natož když se tam objeví bahno, hlína nebo suť. Vrstva sněhu úplně vyřadí venkovní značky na celou zimu a instalovat značku na trávu je hloupost, tam nebude fungovat ani vteřinu."

„Sníh bych pochopil," přikývl jsem. „Ale proč i déšť? Dešťová voda přece rychle odteče, neudrží se na místě."

„To se ti zdá," pokývala hlavou. „Viděl jsi opravdu hustý déšť? I asfaltová silnice se pokryje puchýřky vodních bublin, vznikajících při dopadu velkých kapek. Se značkami venku je víc problémů než užitku. Výhodnější je umisťovat je do budov. Přeskok překonává libovolné vzdálenosti v rámci našeho světa a nevadí mu, když musí projít skrz několik zdí. Když se chceš

rychle vrátit domů, tím myslím sem do sednice, vzpomeň si na příkaz »***krug durumald Krčma***«.“

Jakmile ale příkaz vyslovila, zmizela mi, ale když jsem se – trochu poplašeně – rozhlédl, spatřil jsem ji stát zády k rohu místnosti mezi svou postelí a stolem s lavicí a židlemi. Vlastně mi hned na místě ten skok předvedla.

„Zde ti musím připomenout jedno pravidlo,“ pokračovala klidně, jakmile si všimla, že jsem ji opět spatřil. „Na značce nezůstávej stát, nebo ji vlastním tělem zablokuješ. Orientace značek ten odchod podporuje. Na každé se objevíš v mírném náklonu, usnadňujícím první krok.“

To provázela dvěma kroky od rohu sednice ke středu.

„Tady se to jmenuje »Krčma«?“ usmál jsem se, ale nebyl to žádný div, souvislost se jménem »Krčmářka« byla jasná.

„Tento roh sednice se jmenuje »Krčma« a kdyby nebyl náhodou volný, zkus »Krčmář«, to je totiž protější roh,“ řekla s úsměvem. „Teď aspoň víš, proč v mé sednici nenajdeš žádný nábytek. V jednom rohu je pec, proti ní skříň, ale další rohy musí zůstat volné pro »Krčmu« a »Krčmáře«.“

„A máš dnes někde i jiné značky než tyhle dvě?“ zeptal jsem se jí zvědavě.

„Značky rychle stárnou,“ odvětila. „Měla jsem je na více místech, ale většina zmizela. Na značku musíš přeskočit aspoň jednou za padesát let, jinak ji Sofur jako nepoužívanou smaže. Ale to je spíš výhoda, budovy nejsou tak trvanlivé, jak by bylo třeba. Nevěřil bys, jak často se i na obývaných hradech mění podlahy. Měla jsem značky i na Hradčanech, ale všechny časem zmizely, i když jsem je občas osvěžovala.“

„Takže dnes máš jen tyhle dvě?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Mám jich zhruba dvacítku, ale už ne na tak důležitých místech, jako byly Hradčany. Když chci cestovat do Prahy, použiji raději »durumald« než abych si na to půjčovala auto, případně se trmácela autobusem. Je to rychlejší a nikoho neobtěžuji.“

„Kde se potom objevíš?“ zajímalo mě.

„Tak třeba – »durum« jménem »Parlament« se nachází v bufetu našeho českého Parlamentu,“ řekla s úsměvem. „Dala jsem si ho tam, když tam řemeslníci cosi opravovali.“

„Chystala ses zasahovat v Parlamentu?“ hvízdl bych si.

„Jo,“ přikývla. „A tu značku jsem tam nadarmo nedávala. Partaj Zelených sice svůj zákon nepodala, ale nevíš, kdy s tím přijde někdo jiný.“

„Může to protlačit i Evropská Unie z Bruselu,“ upozornil jsem ji na další možnost.

„To bych nechala na Arnoštovi,“ pokrčila rameny. „Je to jeho rajón. I když má dneska práci s invazí Arabů do Evropy.“

„Kdo je ten Arnošt?“ zeptal jsem se. „A co má za práci s invazí Arabů do Evropy?“

„Arnmošt je Němec,“ odvětila. „Celým jménem je Ernest Krautner, žije v chalupě v lesích poblíž Cách a byl žákem mé žačky Brunhildy Maatschkowé z parku Wilhelmshöhe, který se nachází u města Kesselu. Ernest nebyl můj vlastní učedník, ale co má, má zprostředkovaně ode mne. Žáků mám v Evropě dost a prakticky všichni v těch částech Evropy se zabývají vetřelci.“

„Co s nimi ale mohou dělat?“ vzbudila moji zvědavost.

„To se ví, nic moc,“ pokrčila rameny. „Nemohou na ně přece spustit takovou pohromu, jako je »ogmeldn«. Ale mohou je postupně neutralizovat. Například je taková funkce, jmenuje se »tuzgrůd«. Účinkuje jen na chlapy a prakticky okamžitě je sterilizuje. Navenek se to hned neprojeví, jenže bez potomků nebudou mít ti chlapi žádnou budoucnost.“

„Poslyš – a nepoužila jsi ten »tuzgrůd« i na mě?“ napadlo mě najednou těžké podezření.

„Vadilo by ti to?“ zasmála se. Tím mi ale připomněla, co všechno jsem musel – i když víceméně dobrovolně – opustit.

„Jak se to vezme,“ uvažoval jsem. „Sexu to asi nepřekáží a potomků jsem se dobrovolně zřekl, takže mi to příliš nevadí. A zjednodušovalo by to situaci, přišel bych o poslední důvod, proč to vzdát.“

„Nepoužila jsem to na tebe," zvážněla. „»Tuzgrůd« totiž sexu brání. Způsobí těžkou impotenci, to ti postižení pochopí při prvním pokusu o znásilňování. Ale řekla jsem ti přece, že starost o antikoncepci je na mé straně. Takže ti rozhodování ani trošku nezjednoduším…"

„Já to beztak vzdát nechci," ujistil jsem ji.

„To ti jen chválím," přikývla.

„Ale přece jen – je to trochu zákeřné," vzdychl jsem si.

„A není stejně zákeřné vpadnout do země, kam je nikdo nezval?" opáčila. „Mají štěstí, že se vyhnuli Čechám! Přivítala bych je ještě ostřeji!"

„A nemohli použít něčeho jemnějšího?" namítl jsem. „Co třeba slýcip? Kyrgyze přece zahnal okamžitě!"

„Kyrgyzové patřili k civilizovanějším lidem, to jen vojáci jsou cháska utržená ze řetězu, naše české nevyjímaje. Ale tohle jsou vojáci v civilu, ti jsou nejhorší!"

„Sterilizace je ale neodstraší!" namítl jsem. „A nezabrání jim terorizovat místní obyvatele, spíš to zvedne jejich vztek!"

„Místní obyvatele má chránit Policie a armáda!" odvětila trochu rozzlobeně. „Když ale místní lidé nadšeně vítají vetřelce a vlastní policisty okřikují, trochu toho teroru si zaslouží. Naše prostředky se ti zdají pomalé, ale uvidíš, jak budou v průběhu nejbližších padesáti let účinné!"

„Ale co až to vyplave na povrch?" staral jsem se. „Nebo doufáš, že to přijmou jen tak, pokorně?"

„Samozřejmě si toho brzy všimnou," zasmála se trochu. „Ale vědci to svedou na přírodní vlivy. Buď na prostředí, nebo na nemoc, postihující pouze vetřelce – něco takového skutečně existuje, takže se nebudou divit – v konečném výsledku bude Evropa nejpozději do sta let od vetřelců čistá a neodváží se sem přijet ani jako turisté."

„Ale co do té doby?" namítal jsem.

„Do té doby to musíme vydržet," pokrčila rameny.

„Dobrá, uvidíme!" přijal jsem to.

*****

Jakmile mě Věrka naučila dávat na vhodná místa značky »durum«, poslala mě do Prahy obnovit pár zrušených, které se budou ještě hodit. Znenadání jsem se na jedné fungující značce v odlehlém rohu chodby Betlémské kaple objevil, její starobylá kamenná podlaha zřejmě už dlouho nedoznala změn. Nikdo si mě nevšiml, nenápadně jsem se tedy zamíchal do davu a vyšel do ulic. Věrka mi doporučila navštívit nádraží, kde se náhlé objevení snadněji přehlédne. Původně tam značky »durum« měla, jenže mě správně upozornila, že na veřejných místech se musí podlahy opravovat častěji než jinde.

Masaryčka měla v příjezdové hale novější dlaždice, které zřejmě překryly původní značku. Zákoutí je tam naštěstí dost. Na Hlavním nádraží nedávno proběhla důkladná rekonstrukce, která se nevyhnula ani podlahám. Značku na nádraží Těšnov bych hledal zbytečně, neboť tu nestálo ani nádraží a u mnoha dalších byl obrázek ne-li stejný, pak velice podobný.

Když ani nádraží nejsou v dnešní době ostrovem stálosti, co mohu očekávat jinde? V Praze již padla za oběť stavebním firmám i spousta novějších domů! Vlně rekonstrukcí podléhaly i opravdu starobylé budovy. Nejstabilnější se mi jevily kostely, ale připadalo mi poněkud nevhodné dávat do nich koncové body teleportů, i když jsem sám musel využít existující značky v kapli Betlémské, jejíž kamenné dlaždice pamatovaly i Sonju Krčmářku blahé paměti.

Raději jsem se zaměřil na obrubníky pomníků, u nich se dala očekávat aspoň minimální stálost. Mnohé se nehnuly od své instalace – ačkoliv nemálo pomníků už nenávratně zmizelo i v Praze. Samozřejmě nemělo smysl pokládat značky na místa neustále vystavená pohledům turistů a výhodnější byly značky na odvrácené straně pomníků, než před nimi.

Položil jsem v centru Prahy dvacet značek jako náhradu za značky zmizelé. Pak jsem se vypravil dál – také na periferii města se nám budou nějaké hodit.

Pěkně jsem se po naší matičce stověžaté prošel…

Až pozdě odpoledne jsem uznal, že značek bude dostatek a jediným skokem jsem se vrátil domů – na značku se jménem »Krčmář« v rohu Věrčiny chalupy.

Věrka už na mě čekala se svačinkou.

*****

Nepříjemnosti

Jedna návštěva však Věrce vyrazila dech.

Nešlo o pacienta, ale o tříčlennou komisi, která jí údajně přišla zkontrolovat studnu a odpady.

S něčím takovým se Věrka setkala poprvé za těch pět set let co v chalupě bydlela a není div, že na to nebyla připravená. Komise navíc přišla s podezřením, že odpady znečišťují široko daleko podzemní vody a když se jich zeptala, odkud berou tu jistotu – ani neřekla drzost – dozvěděla se, že jde o udání.

„Někdo vás tady nemá rád," chlácholil jí bodrým hlasem zavalitý předseda komise. „Jenže my to musíme vyšetřit, je to naše povinnost."

Hovořil omluvným tónem, ale když šlo o věc, začal být až nepříjemně komisní. Na úvod ji požádal o přístup ke studni, kde chtěl odebrat vzorek vody pro laboratoř k chemickému a mikrobiologickému rozboru.

„Já ale nemám žádnou studnu!" pokrčila rameny Věrka.

„To byste musela být napojená na vodovod, ale přípojka od obecního vodovodu v plánech není, ostatně by bylo hodně drahé vést sem vodu z té dálky," tvrdil kontrolor. „Takže je tu nutně studna jako jediná možnost zdroje vody. Studna musí být občas čištěná, takže musí být přístupná. Kde ji máte?"

„Nemám žádnou studnu!" opakovala Věrka.

„Ale nevykládejte mi nesmysly!" zamračil se kontrolor. „Když nebudete spolupracovat, pozveme si sem Policii a ta už vás spolupráci naučí! Nedělejte nám to zbytečně těžší než to je. Už to, že jsme se sem museli trmácet!"

„Nikdo vás sem nezval," řekla Věrka klidně. „Nestojím o vaše rozbory a opakuji to už po třetí, nemám žádnou studnu! Chcete-li vzorek vody, vezměte si jej tady z toho džbánu."

Všichni kontroloři projevili kromobyčejnou nevšímavost, neboť nepostřehli, že před vteřinou žádný džbán na stole nebyl, takže se tu objevil značně záhadně. Ale Věrčina vstřícná nabídka se u předsedy komise nesetkala s pochopením.

„Vzorek musím odebrat osobně,“ odmítl odebrat vodu ze džbánu. „Tahle voda může pocházet odkudkoli, pod tu bych se nemohl podepsat. Kdoví, jak dlouho ve džbánu ležela! Mám tu nářadíčko na odběr vody přímo ze studní, tak mi ukažte studnu, ať to nezdržujeme!“

„Nemám žádnou studnu!“ opakovala Věrka a zjevně ji to přestávalo bavit. „Jediné místo, kde můžete odebrat zcela bez pochyb čerstvou a tekoucí vodu, je koupelna a záchod. Klidně vás tam zavedu, ale studnu nemám a z prstu si ji nevycucám!“

„Jenže to je maření úředního výkonu!“ zaútočil předseda komise, rozzuřený jejím odporem.

„To není maření úředního výkonu!“ odsekla Věrka. „To je poučení o skutečnosti, že se v okruhu míle kolem této chalupy nenachází jediná studna, voda v mé chalupě nemá žádný vnější zdroj, který byste mohl zkoumat.“

„Odkud potom tu vodu berete?“ namítal předseda.

„Používáme **»gydivagníbe«**, ale to vám nic neřekne. Víte snad, co to je?“ vybafla na něho slovo v jazyce »Elhun«.

„Jak bych to nevěděl?“ naježil se předseda komise, čímž nám dal jasně najevo, že nejenže nic nechápe, ale neumí to ani chlapsky přiznat. Tohle bývá časté u lidí, kteří spolkli veškerou moudrost světa, všude byli, všemu rozumí a pochyby o svých znalostech berou jako smrtelnou urážku.

„Když to víte, tak musíte chápat, proč žádnou studnu ani jiný zdroj vody nepotřebuji,“ utřela ho jako mastnou skvrnu. „Vezměte si ty vzorky vody ze sprchy, ať mi nemusíte rozebírat nádržku na záchodě. Je přece šuma-fuk, jestli tu vodu berete přímo ze studny, nebo až tady, ne?“

„Liší se to tím, že sem voda přiteče špinavými trubkami,“ zavrčel nesouhlasně, ale vytáhl nádobíčko na odběr vzorků a začal plnit lahvičky. Mohli jsme si oddychnout.

Ovšemže předčasně.

*****

Vodu by ještě spolkli, odpady ne. U vody bylo jasné, že teče. Mohli si myslet cokoli o jejím původu, mohli si odebrat vzorky k laboratornímu zkoumání, jenže u odpadů byla otázka jasnější: Kam to vlastně odtéká?

Věrka je opět zkusila znejistět slovem v jazyce »Elhun«, ale tentokrát na ně termín »gydigochor«, který zaručeně slyšeli poprvé a kdoví jestli ne naposledy v životě, neudělal patřičný dojem. Zejména nedokázal utnout další otázky.

„Kam to odtéká?“ byla otázka, na kterou mohla padnout buď jednoduchá odpověď, anebo vysvětlení, přesahující nejen chápání hygieniků, chemiků či mikrobiologů, ale i atomových fyziků. Anihilace má sice v pozemských jazycích jméno, jenže v praktické stránce je to horší. Jak tomu ouřadovi vysvětlit, že má pod podlahou anihilátor, schopný měnit v energii kilogramy hmoty a energii neškodně odvést, aniž by jediný gram energie unikl kam nemá a nadělal z chalupy, nejbližší vsi a podle všeho i z nedalekého města obrovský kouřící kráter?

Jednoduchou odpověď by však bylo nutné podpořit také prakticky a ukázat ouřadovi žumpu. Stačilo by to? Těžko, jistě má na ni haldu paragrafovaných předpisů, kterým by žumpa z doby Rudolfa II těžko vyhověla.

Rozčilování členů komise v čele s jejím předsedou se mě však příliš nedotýkalo, ačkoliv předseda jako polního strašáka opět vytáhl »nespolupráci« s ouředním orgánem. Mnohem víc jsem teď sledoval Věrku, která se pozvolna dostávala do varu. Členové komise si toho při své nevšímavosti a ke své škodě nevšimli, ale já jsem každou chvilku očekával ničivý výbuch.

Vrcholem bylo, když předseda komise naštvaně prohlásil, že si tu Policii tedy zavolá – a vytáhl mobil. Myslel jsem si, že po něm Věrka skočí, ale uklidnila se. Předseda zatím s údivem zjistil, že mobil nemá spojení, protože síla pole neukazuje ani jednu čárku. Pokrytí jeho operátora zřejmě nestačilo na Věrčinu chajdu, ale když vyzval ostatní členy komise, aby se podívali, jak jsou na tom s telefony, dočkal se překvapení ještě většího.

Druhý člen komise měl telefon směrovaný na stejného operátora, takže podle očekávání ukazoval nulovou sílu pole, ale členka komise měla mobil se dvěma SIM-kartami, každou pro jiného operátora, jenže ani ona spojení nedosáhla. Chalupa zřejmě ležela v radiokomunikačním stínu. Komisi to trochu vyvedlo z míry, jakkoliv to nebylo úplně vyloučené, byli přece v odlehlém koutu, kam signály opravdu nemusely dosahovat.

Předseda komise tedy přestal vyhrožovat Policií, zato se vrátil ke svému kolovrátku se žádostí o ukázání žumpy.

Království za žumpu!

Věrka ovšem v chalupě žádnou neměla, ukázat ji nemohla ani kdyby chtěla, jenže teď už ani nechtěla. Přestala si komise všímat a obrátila se ke mně.

„Pomůžeš mi, že?“ ptala se aniž by očekávala odmítnutí. Ode mne se ho dočkat nemohla, já byl ochota sama.

„Převezmeš si je postupně ode mne,“ vysvětlovala mi moji úlohu, aniž by si všímala údivu všech členů komise, kteří jí podle očekávání nerozuměli.

Vysvětlila mi další funkce, které může používat uživatel Sofura, i když tyhle byly trochu drsnější. Nevadilo jí ani, že na ni všichni členové komise třeští oči, zejména když pochopili, že se bude jednat především o nich a že by nejspíš měli vzít do zaječích – ačkoliv jsem tušil, že jim to v této chvíli nepomůže.

„První funkcí je »***skinda***«, neboli přimrazení. Zasažený tvor – nebo tvorové, pokud jich je v okruhu působení víc – se zastaví a nejsou schopní pohybu. Na jedince s telepatií to nemá vliv, takže – »***krug durip sto nuxusva skinda!***«.“

Účinek byl okamžitý, jenže po předchozím vysvětlení mě ani příliš nepřekvapil. Oba pánové i paní členka ztuhli jako by se před nimi objevila jedovatá kobra a svýma hadíma očima je ráz naráz zhypnotizovala.

„Přimrazení se ovšem vylučuje s dalšími funkcemi, což jsou »***alisy***« neboli vnucení vlastních představ ovlivňovanému tvorovi, případně »***evlapaed***«, smazání krátkodobé paměti, což

způsobí, že ovlivňovaný tvor zapomene na určený časový úsek před tímto příkazem. Myslím, že nebude chyba, když jim všem třem smažeme poslední půlhodinu té neplodné diskuse, já jim postupně vnutím, že tu zatracenou žumpu všichni viděli a byli s ní navýsost spokojeni, pak je odmrazíme a oni odejdou.“

Nebyl jsem proti, jak také jinak, když to Věrka už začala s veškerou razancí provádět? Můj úkol byl jednoduchost sama. Měl jsem pouze dohlížet na »odstavené« členy komise, aby se nevymkli z přimrazení, když před nimi jiné členy odmrazila a odváděla je na zadní dvorek, kde měli »zkontrolovat« naši neexistující žumpu.

Věrka však svou část úkolu plnila bravurně a dokázala by to nejspíš i sama, beze mě. Byl jsem zřejmě jen »pojistka« pro případ nenadálého selhání. Když pak na závěr Věrka všem třem smazala posledních pět minut paměti, aby zapomněli, jak jsme je stavěli jak byli původně, a pak opatrně vydala příkaz »***krug durip sto nuxusva hyskinda!***«, všichni si jako na povel začali mnout oči, ale ani si to sami neuvědomovali.

„Tak tedy – všechno je v pořádku, to udání bylo naprosto nepodložené, můžete si oddychnout,“ rozpohyboval se konečně předseda komise. „A my jdeme!“ obrátil se na své podřízené, kteří souhlasně zamručeli a zamířili ke dveřím.

Vyprovodili jsme je až k jejich autu.

*****

„Když máš tak silné prostředky k ovlivňování lidí, proč jsi je nepoužila hned když přišli?“ zeptal jsem se jí, když jsme se vrátili do sednice.

„Protože to jsou opravdu silné prostředky,“ vzdychla si. „Těm třem vypadla z paměti více než hodina, mají rozházený denní rytmus a budou se cítit nesví jako při změně z letního času na zimní a naopak. Jenže změna letního času je jen úřední, kdežto tady se jim rozchází biologický čas se slunečním a to je podstatně závažnější. Jako kdyby odcestovali do vzdálenějšího časového pásma. Potrvá jim nejméně týden než se srovnají se sluncem a celou tu dobu budou nervově labilní.“

„Ty je lituješ?“ vrtěl jsem nechápavě hlavou. „Podle mě si to za své velkopanské chování zasloužili!“

„Nepochybuji, že si to zasloužili,“ vzdychla si Věrka. „Ale je mi líto ostatních lidí, kteří jejich náladovost odnesou.“

„Máš obavu, že si svou špatnou náladu zchladí na jiných lidech?“ dohadoval jsem se.

„Přesně tak,“ přikývla. „Nám už teď škodit nebudou, ale běda nevinným, na které se vrhnou tento a příští týden!“

„V tomhle světle souhlasím, že to nebylo úplně správné,“ připustil jsem. „Ale trvám na tom, že si to zasloužili. Nedivil bych se, kdybys na ně prostě použila příkaz »slýcip« a nabídla jim jen své dva záchody – na jednoho by se určitě nedostalo.“

„To znám,“ vzdychla si. „Naposled mi zaneřádili chalupu Kyrgyzové, to taky stálo za to. Až na to, že jsem jim nenabídla ani jeden záchod a musela jsem to po nich uklidit. Ačkoliv – byl na ně pohled pro bohy, vynahradilo mi to práci navíc. To se taky nezapomíná!“

„Dobře, ale co dál?“ zajímal jsem se. „Dejme tomu, ti tři nám dají pokoj. Jenže sami říkali, že sem přišli na udání a ten udavač nás nejspíš na pokoji nenechá.“

„Taky mě to napadlo,“ přikývla. „Nu což, odložíme to. Když nás nenechá na pokoji, dřív nebo později se prozradí. Pak mu to rozmluvíme a bude klid.“

„Nebral bych to na lehkou váhu,“ varoval jsem ji. „Mohl by příště udeřit vážněji.“

„To vím,“ souhlasila. „Dnes mají takoví lidé mnohem víc příležitostí, než před sto lety. Mohou na nás poštvat exekutory aniž bychom někomu dlužili, nabonzovat se dá spousta nových přestupků, které by dřív žádného ouřadu ani nenapadly. Už dřív jsem se tím zabývala, sledovala jsem občas řeči v městských hospodách, zaujalo mě tam dost příkladů. To se na nás ještě nevypravili kominíci – to bude pěkná legrace, až zjistí, že sice mám kamna i pec, ale nemám komín, který by se měl v dnešní době pod hrozbou likvidačních sankcí kontrolovat…“

„Pokud kominíka nepřesvědčíš stejným stylem, jako jsi před chvílí »přesvědčila« hygieniky…“ usmál jsem se. „Pokud jde o mě, přimlouval bych se začít s tím dřív, než se patřičně rozhlédnou a rozpovídají. Přišli by o méně času a nemuseli by přenášet problém na další nevinné.“

„Možná to tak uděláme,“ připustila. „Ale teď tě požádám o něco, v čem se vyznáš lépe ty. Můžeš se tím svým počítačem připojit na internet?“

„Jistě,“ přikývl jsem. „Co tě tam zajímá?“

K chalupě nevedl přívod elektřiny, ale nezávislý zdroj elektrického proudu madame Willyové z Bostonu bohatě stačil napájet všechno, co jsme měli společného s elektřinou – i když to byl vlastně jen ten notebook. Připojení na internet jsem měl pomocí mobilního telefonu a teď jsem byl rád, že jsem dosud nezrušil smlouvu. Naštěstí výdaj za poměrně pomalé připojení nebyl nijak závratný.

„Podívej se mi, prosím tě, na katastrální mapy, jak je na tom pozemek s mou chalupou,“ požádala mě. „Zaslechla jsem, že se našim poslancům podařilo připravit další zlodějnu století. Když si kdokoliv nechá na sebe převést náš pozemek a včas to nezjistíme, má to právní platnost. To je jako když zloděj tvrdí, že je ukradená věc jeho, protože ji má přece v kapse on.“

„O tom jsem nikdy neslyšel,“ namítal jsem. „Naopak se dlouho omílalo, jak musí být všechno ukradené vrácené.“

„Jo, ale to se týká jen někoho,“ opáčila Věrka. „Vrací se jen velké majetky, ale lidu obecného se nikdo nezastane. Tak to bylo od začátku lidské společnosti a dnes, kdy zákony schvalují sami zloději a úplatkáři, tuplem.“

„No, všichni poslanci snad nejsou zloději,“ namítl jsem.

„Ale když se to vládnoucí partaji hodilo, přitáhla si na důležité hlasování z vězení poslance odsouzeného za úplatek,“ připomněla mi největší ostudu našeho Parlamentu. „Tenkrát jsem opravdu uvažovala, že se za nimi vypravím, jenže jsem si to nakonec rozmyslela. Byla by to příliš velká bouře.“

„No dobře, podívám se," slíbil jsem jí raději. Sestavit na stole notebook, navázat spojení a zapnout prohlížeč mi netrvalo dlouho a zakrátko jsem se probojoval až do katastrálních map.

Až mě ale zamrazilo, když jsem spatřil, kdo je uvedený jako vlastník Věrčina pozemku i chalupy.

Realitní kancelář Florax.

*****

Samozřejmě jsme hned oba naklusali na katastrální úřad uvést to na pravou míru. Jenže úřednice tvrdila, že na nás vrátit vlastnictví nemůže. Realitní kancelář Florax přinesla platnou smlouvu o prodeji nemovitosti s úředně ověřenými podpisy, na jejímž základě úřednice změnu v katastru provedla. Argument o falešné smlouvě je pouhé tvrzení, to by musel právoplatně rozhodnout soud. Máme podle ní podat žalobu a jestli jsme si jistí, že jde o podvodné jednání, můžeme na tuto firmu podat i trestní oznámení na Policii.

Začali jsme tedy trestním oznámením na realitní kancelář Florax z padělání veřejné listiny a podvodu. Věrka to podala na nejbližší služebně Policie, kde s námi nepříliš přívětivě sepsali krátký protokol. Bylo na nich znát, že je otravujeme.

Pak jsme šli k soudu. K podání žaloby ovšem potřebujete peníze na soudní poplatky a ty jsme s sebou neměli.

„Podíváme se zatím po té povedené realitní kanceláři," rozhodla Věrka.

Vrátit se do chalupy nám trvalo pouhý okamžik. Věrka se objevila na značce »Krčma«, já na značce »Krčmář« a na místě jsme si rozdělili úlohy. Já jsem přijal úkol vytáhnout z internetu o této kanceláři podvodníků co nejvíc informací a Věrka se na ně chtěla podívat pomocí nějakého vcítěného zvířete. Měla jich totiž víc než já, takže se mohla všude dostat snáze.

Realitní kancelář Florax byla těžší oříšek, než jsem čekal. Zjistit její adresu nebyl problém. Problém nastal, když na místo poslala Věrka kočku a našla jen ruinu, která před lety vyhořela

a od té doby chátrala, takže je to jen hromada sutin, prorostlých houštinami kopřiv.

Realitní kancelář Florax byla zkrátka podvodná. Vyjádřil jsem Věrce obavu, že Policie, až se také propracuje ke zmíněné ruině, se už dál nedostane a případ prostě odloží.

„Tím lépe!“ řekla Věrka. „Bude to u soudu jednodušší, ta podvodná kancelář přece nemohla žádnou smlouvu právoplatně uzavřít a soud musí rozhodnout v náš prospěch.“

„Nebyl bych si tím tak jistý,“ sýčkoval jsem.

Ukázalo se, že jsem měl pravdu.

*****

Přišli jsme v úředních hodinách na podatelnu okresního soudu podat žalobu proti podvodnému zápisu na katastrálním úřadu, jenže tam nás čekalo další překvapení – a nedá se tvrdit, že milé. Když úřednice přebírala žalobu a porovnala občanský průkaz Věrky s podáním, upozornila nás, ať se stavíme v patře v jedné očíslované kanceláři, že tam je něco pro nás. Neřekla oč jde, ale vzbudila naši zvědavost, až jsme se tam vypravili.

Uvítala nás zamračená sekretářka. Když jsme jí sdělili, že nás sem poslala paní z podatelny, vzpomněla si, sáhla do skříně za sebe, vytáhla jakýsi šanon a předala Věrce soudní příkaz k okamžitému vyklizení chalupy.

Realitní kancelář Florax stačila podat žalobu o uvolnění jejího neoprávněně zadržovaného majetku, což byla Věrčina chalupa, a soud o něm »ve zrychleném řízení« kladně rozhodl.

„Vždyť žádný soud nebyl!“ hájila se šokovaná Věrka.

„Byli jste o něm řádně vyrozuměni!“ odvětila úřednice. „Zřejmě jste si soudní obsílku osobně nepřebrali, ale to je čistě vaše chyba! Obsílka se po úřední lhůtě považuje za doručenou, takže soud proběhl ve vaší nepřítomnosti. Netvařte se teď jako pitomečci, měli jste se starat včas!“

„Vždyť jsme nedostali ani obsílku, ani oznámení!“ čertila se Věrka. „Tohle přece nebyl spravedlivý proces! Přitom realitní kancelář Florax vůbec neexistuje!“

„Zástupce realitní kanceláře Florax ale na soudu byl!“

„Kdo je to?“ vybuchla Věrka.

„Lituji, ale tohle vám sdělit nemohu!“ odsekla úřednice.

Kdyby jednala jakž takž lidsky, dohadovali bychom se ve vší slušnosti dál, ale jakmile proti nám nasadila »zdeúřední« masku a tón řeči, Věrčina trpělivost přetekla.

„»***krug nuxusva skinda!***«“ – a úřednice ztuhla ve svém polstrovaném křesle jako špalek.

Věrka se rozhodla jednat po svém.

Příští půlhodinku jsem její počínání opět jen sledoval, ale nestačil jsem se divit. Sekretářka Zdena vypovídala naprosto bez zábran o všem, na co se jí Věrka zeptala.

Realitní kancelář Florax byla skutečně fiktivní, ale místo aby sídlila na adrese uvedené v rejstříku firem, patřila se vším všudy – soudci Hadrabovi, který o všech sporech rozhodoval, často i jako samosoudce. Podával tak vlastně žaloby sám sobě a hned je také vyřizoval je jistě jasné, jak. Věrka nebyla zdaleka jeho první obětí, takových kauz měl JUDr Hadraba rozjetých několik desítek. Soudní obsílky ovšem pro jistotu žalovaným neposílal, aby je mohl odsoudit bez velkých protestů.

„Vy jste o těch praktikách věděla?“ zeptala se pro jistotu Věrka ztuhlé úřednice.

„Věděla,“ přiznala Zdena s námahou, ale bez nejmenšího hnutí brvou, což by ostatně při její ztuhlosti byl výkon hodný světového šampiona.

„A nenapadlo vás odejít, případně podat na pana Hadrabu trestní oznámení?“ pokračovala Věrka.

„On by mě zničil…“ špitla namáhavě.

„To vás zachránilo,“ zabručela si Věrka.

„Pokud nelže,“ podotkl jsem.

„Není ve stavu, aby to dokázala,“ obrátila se Věrka hbitě ke mně. „Příkaz »***sriztajog***« jí nedovolí vědomě lhát.“

„Aha – další příkaz!“ usmál jsem se.

„Zapamatuj si ho, taky se ti bude hodit!“ pobídla mě.

Dalšími příkazy vymazala sekretářce Zdence krátkodobou paměť až k tomu okamžiku, kdy nám předávala soudní příkaz k okamžitému vyklizení chalupy. To si ještě bude pamatovat.

Pak jsme se s ní formálně zdvořile rozloučili a vyšli jsme na chodbu. Tam si mě Věrka přitáhla k sobě a stáli jsme chvíli u okna jako dva zamilovaní.

„Necháš ji být?“ zeptal jsem se jí.

„Nechám,“ přikývla. „Je to spíš oběť než organizátorka, i když je podle všeho také dost iniciativní. Ale bez šéfa by ji nic takového ani nenapadlo.“

„Možná nenapadlo, ale pomáhá mu s gustem!“

„Bez ponoukání svého šéfa se stáhne jako šnek do ulity,“ ujistila mě. „A zavíčkuje se, aby se úplně oddělila od světa.“

„Nebo v tom bude pokračovat i sama,“ nesouhlasil jsem. „Jakmile přičichla k moci…“

„To si rozmyslí,“ ujišťovala mě Věrka.

„Dejme tomu,“ neprotestoval jsem. „Co uděláme teď?“

„Teď tu čekáme na pana doktora práv Hadrabu,“ sdělila mi ochotně. „Má přijít za půl hodiny, jen nevím, jestli sis toho všiml, když to říkala.“

„Nemohla by ho varovat?“ staral jsem se.

„Proč?“ usmála se Věrka. „Před námi? My jsme jen přišli převzít soudní příkaz a pak jsme odešli. Ona vůbec netuší, co se dělo v časovém úseku, který jí chybí. Asi bude překvapená, až se poprvé podívá na hodinky a možná si řekne, že ten den zase rychle utekl…“

„Dobře, počkáme,“ souhlasil jsem.

Dlouho jsme naštěstí nečekali, pan Hadraba se přibatolil za necelou čtvrthodinku. Byl to příjemný, kulaťoučný postarší pán s milým úsměvem. Když nás spatřil čekat před kanceláří, jen se usmál.

„Kdybyste šli dál, Zdenička by vám nabídla kafe,“ ujišťoval nás, ačkoliv naše zkušenosti tomu vůbec neodpovídaly. Zřejmě si myslel, že jsme jeho dobří klienti. Netušil, že je to jinak, ale nevymlouvali jsme mu to.

Vedl nás přes předpokoj sekretářky, která ho mohla ještě varovat – ačkoliv by to podle mého mínění nehrálo roli. Jenže sotva stihla pozdravit, zarazil ji.

„Vím, vím," mávl rukou a vedl si nás do své pracovny.

Sekretářka Zdena tedy neměla důvod nás bonzovat, když ji její šéf ujistil, že »o všem ví«. Z naší návštěvy si pamatovala jen zlomeček času, takže ji nic nenutilo říci ještě něco. Klidně si sedla a nechala nás jít. Všechno bylo zřejmě v pořádku.

Rovnocenné jednání trvalo u pana Hadraby kratší čas než u jeho sekretářky. Věrka počkala, až se posadí do šéfovského křesla, pak ho nemilosrdně přimrazila a začal výslech. Hned na začátku jsem si všiml příkazu ***sriztajog,*** který mu bránil zapírat a vytáčet se. A pak to šlo ráz na ráz. Věrka zkoušela vydolovat z něho, co se dalo – a dařilo se jí, až jsem zíral.

Dozvěděli jsme se, že prodejem uloupených nemovitostí získala realitní kancelář Florax už několik milionů. Byl to pro pana doktora práv opravdu výhodný byznys. Procházelo mu to mimo jiného i díky známému soudci na odvolacím soudu, který smetal pod stůl odvolání podvedených obětí. Pánové se o zisk bratrsky dělili – soudce Hadraba dvě třetiny, soudce Zavrtal jen třetinu, neboť jeho úloha byla jednodušší a také bezpečnější.

V současné době měla realitní kancelář Florax pětadvacet rozjetých případů. U některých neměli podvedení ani tušení, co se to na ně valí, jiní se ještě snažili podnikat zoufalé kroky k záchraně, ovšemže marně. I naše trestní oznámení bylo již v zárodku odložené. O to se postaral šéf policistů, který trestní oznámení nechával vyhnít v zásuvce svého služebního stolu, ačkoliv z bohaté kořisti dostával opravdu jen drobečky.

Jedna informace ale byla pro nás obzvlášť zajímavá. Tip na Věrčinu chalupu dostal pan doktor Hadraba od své sestřenice, úřednice na finančním úřadě. Věděla o bratránkových kšeftech a měla na Věrku pifku, neboť jí odmítla zaplatit požadované doplatky. Bratránkovi řekla, že Věrka má starodávnou chalupu vhodnou jako rekreační objekt. Nic moc, ale má v nepořádku

daně, takže se nemůže účinně bránit. Takových tipů bratránkovi předala víc, neboť měla přehled o majetkové situaci obětí.

Celé to před námi náhle vyvstalo jako rozvinutá pavoučí síť. Tohle Bratrstvo kočičí pracky bylo ale důkladně vybavené! Dva vážení soudci, několik menších šedých myší – například ti, co realitní kancelář Florax zastupovali před soudem, neboť osobně si to pan Hadraba nemohl dovolit. Do Bratrstva patřili i dva exekutoři a majitel soukromé bezpečnostní agentury, jejíž členové se s gustem vyžívali v zastrašování těch, kdo své snahy nevzdali hned v začátku. Těch sice nebylo mnoho, většina obětí se bezohlednosti exekutorů zalekla, ale v případě odporu umělo Bratrstvo ještě přitvrdit.

I navzdory použití příkazu pravdy sriztajog trval výslech několik hodin. Během té doby musela Věrka dvakrát doktoru Hadrabovi příkaz pravdy vypnout a poručit mu, aby sekretářku Zdeničku telefonem ujistil, že se nic neděje. Pak mu však pokaždé příkaz pravdy obnovila. Potřetí ale už jen souhlasil, když mu Zdenička oznamovala, že jí padla a přeje mu příjemný večer.

To byla ale nechtěná ironie!

*****

Konečně Věrka usoudila, že už víme dost a nic dalšího už nás nemůže překvapit. V poslední fázi přinutila pana Hadrabu stornovat zbylé rozjeté případy, pokud to ještě šlo.

Některé případy už se, bohužel, napravit nedaly a náš byl jedním z nich. K naší nelibosti se ukázalo, že Věrčinu chalupu si koupil jakýsi zbohatlík z Prahy, aby si z ní udělal venkovské sídlo. To už se promítlo i do katastrálních map, kde úřednice, která naše námitky odmítala jako neoprávněné, na něho Věrčinu chalupu z realitní kanceláře Florax bez váhání přepsala. Jen pár hodin po našem odchodu, ačkoliv nám sama navrhovala podat žalobu, která by další machinace zablokovala!

Tak se dneska zametají stopy!

Ke všemu mi Věrka připomněla další Jobovu zvěst.

Udání k inspekci životního prostředí na nás nepodal ani pan doktor Hadraba, ani jeho povedená sestřenice z finančního úřadu,

ale její bratr. Jenže bydlel přímo v naší vesnici a kromě udání Věrčinu chalupu ochotně ze všech stran vyfotografoval, aby měl pan Hadraba podklady k jejímu prodeji dál.

Jenže to představovalo další problém. Teď nám ani pan Hadraba nemohl přepsat naši chalupu zpátky. Koupě byla řádně uzavřena a ten Pražák chajdu kupoval »v dobré víře«, takže by nás nezachránil ani opravdu nestranný soud, i kdyby se takové čirou náhodou v Čechách vyskytovaly.

„Potíž je, že je ten chlap nevinný jako lilium!“ zavrčela Věrka nesouhlasně, když mi to připomínala.

„Když je nevinný, vynecháme ho, ne?“ souhlasil jsem.

„Jenže budeme muset chalupu vyklidit a najít si jinou!“ dodala důsledek, který mě dosud nenapadl.

„Ty ji chceš tomu Pražákovi nechat?“ nechápal jsem. „Se všemi vymoženostmi – nezávislými zdroji vody, pecí bez ohně, a snad i s anihilátory?“

„To se rozumí, že ne!“ řekla. „Jakmile by to ten chlápek zjistil, povolal by na to odborníky a než bychom se nadáli, měli by anihilátory v prackách prodejní vědci z armádních laboratoří a to bych nechtěla zažít ani v nejhorším snu! Jenže zůstat tam, koledovali bychom si o stupňující se tlak. Věřím si, že bych i to nějak zvládla, ale proč se prát se státní mocí, Policií a armádou, když je jednodušší zmizet?“

„Zmizet – ale co anihilátory?“ pochyboval jsem. „A jak k tomu přijdou tvoji pacienti?“

„Zmizet,“ opakovala umíněně. „Pacienty si najdeme jiné a ti zdejší si časem najdou nás. Pojď, naučíš se zametat stopy po našem!“

Tušil jsem, že to bude stát za to…

*****

Migranti

Prchnout z místa činu nebylo pro nikoho tak snadné jako pro nás. Stačilo krátké mrknutí, Věrka v té chvíli udělala krok ze značky »Krčma«, já ze značky »Krčmář« a byli jsme doma, v Věrčině chalupě.

„Sbal si počítač!“ pobídla mě. „Kvůli uloženým datům.“

Mohl bych ho klidně oželet, ale měl jsem v něm opravdu soukromá i společná data, proto jsem uložil notebook do tašky, přidal externí záložní disky v »tabatěrkách« a měl jsem hotovo. Věrka byla ještě rychlejší – jen pečlivě zrušila značky »durum«, Krčmu i Krčmáře. Pak mě vytáhla z chalupy.

„Teď se dívej!“ upozornila mě.

Příkaz »***krug nuxusva gydigochor***« jsem očekával, ale neuvědomil jsem si, co to provede. Ona taková chalupa může mít pěkných pár desítek a možná stovek tun, i když je dřevěná a tím poměrně lehká. Anihilace takového množství hmoty snad kolem zakřivuje prostor, svět kolem se nám kroutil jako klubko zmijí, nádavkem na místě vzniklo menší tornádo, poryvy větru námi cloumaly, sotva jsme se drželi na nohou. Přidřepli jsme až k zemi, drželi jsme se navzájem a měli jsme co dělat, aby nás to nevcuclo do sloupu vířícího prachu, zrzavého starého jehličí i čerstvě ulomených větví.

Pak to stejně náhle, jak to začalo, také skončilo.

Místo chalupy před námi ležela hladká vodorovná plocha čerstvě obnaženého pískovce, z jakého byly i okolní skály, jen zbarveného jasně žlutě místo obvyklé šedi.

„Tohle by ale vojenské experty navnadilo ještě víc, že?“ usmála se Věrka na mě. „Bez obav, my zmizíme nenápadněji! »***Krug troig pedine kerysa!***«“

Tvoření hmoty nebylo provázené takovými efekty, jako anihilace, přesto se tu strhla vichřice, i když ne tak prudká jako předtím. Ale vzhledem k tomu, že oba efekty přišly z naprosto čisté oblohy, vzbudily jistě ve vesnici pozornost. Až se sem ale

přijdou zvědaví vesničané podívat, najdou tu chalupu, zvenčí k nerozeznání od Věrčiné. Jen uvnitř je jiná.

„To je vzor mé chalupy," vysvětlovala mi Věrka. „Tady je všechno původní. Místo koupelny a dvou záchodů je tu prasečí chlívek. Na zadním dvorku přibyla stará dřevěná kadibudka, na střeše starodávný zděný komín. V peci je tma a v celé chalupě není jediný kus nábytku. Zmizela i moje skříň s anihilátorem. Elektřina tu nikdy nebyla, voda tu také není, zato je tu klasická žumpa. Nedávno jsme ji nechali prověřit, ať si ji Pražák užije!"

Nenechala mě ale, abych se o tom přesvědčil.

„Tak – a mizíme!" řekla. „Bydlelo se mi tu dobře, ale jak se říká, všeho do času! Měnit bydlo po osmi stoletích už není žádná tragédie. Pojď za mnou – »***krug durumald Zlatý Kůň!***«"

Poslední větu vykřikla – a zmizela.

Bylo to jasné – »Zlatý Kůň« je jméno značky. Víc jsem ale o ní nevěděl, ani kde je, ani jak to tam vypadá. Bude to tedy skok do neznáma! Nadechl jsem se a zopakoval její příkaz.

Rázem jsem se ocitl v černé tmě…

*****

Pak se rozsvítil strop a podzemní sál se ocitl ve světle, po dosavadní tmě oslňujícím. Mohl jsem si konečně prohlédnout své okolí. Nacházeli jsme se ve velkém kamenném sálu, třemi masívními skalními sloupy rozděleném na dvě lodě, osvětlené zářícím stropem. Na všech stěnách, kam až jsem dohlédl, byly nástěnné malby, ale měl jsem z nich ještě větší zmatek.

Jeden výjev očividně zobrazoval lov pravěké tlupy, která se pokoušela umlátit velkými kameny mamuta, chyceného do hluboké vyhrabané pasti. Jenže obraz vůbec neodpovídal době, kterou popisoval. I malby španělské jeskyně Altamira zobrazují pravěkou zvířenu, jenže jejich malířská úroveň odpovídá jen malbám současných Křováků. Zdejší malby měly mnohem blíž k mistrovským plátnům starých malířských mistrů. Obsahovaly pozoruhodné detaily ve správně zobrazené perspektivě a když jsem se pohnul, všiml jsem si, jak malovaný mamut za mnou

otáčí hlavu. Takhle přece pravěcí lovci nemalovali! Obraz jako kdyby vyšel z palety novodobého malíře Buriana!

„Dara měla sklon k umění už ve hvězdném letadle," řekla Věrka s nádechem hrdosti. „Zlatý Kůň byl po několik tisíciletí naším kulturním centrem. Sem jsme si chodili odpočívat, když v našem okolí panoval nějaký chaos, války a drancování. Pak si nás ale všimli lidé v okolí a začali nahoře nad námi pořádat svá náboženská shromáždění. Dokonce tu obětovali pár lidských obětí na usmíření svých bohů, než jsme jim to rozmluvili."

„Jakže jsou staré ty malby?" požadoval jsem upřesnění.

„Tak pětadvacet tisíc let," odhadla to Věrka. „Tou dobou jsem ještě žila na Sibiři, do Čech jsem se přestěhovala mnohem později, abych měla ke Zlatému Koni blíž."

„Kde vlastně jsme?" zeptal jsem se jí. „Ještě v Čechách?"

„Jistě," usmála se. „Nedaleko jsou přírodní jeskyně, kde se schovávali pravěcí lidé. Tahle past na mamuty se nacházela nedaleko na cestě k potoku u napajedla divokých zvířat. Dara sem tenkrát přišla značně vyčerpaná cestou a jeskyně jí nabídla odpočinek. Jenže v té době ji už sledovala jedna tehdejší šelma a napadla ji ve spánku. Dara ji zabila, ogmeldn účinkuje rychle, ale ještě předtím utrpěla vážná zranění a musela se tu zdržet. Než se uzdravila, zdejší kraj se jí zalíbil. Vybudovala si tu proto podzemní sídlo a bydlela v něm asi tři tisíce let. Postavila je velice solidně, lidé je dodnes neobjevili."

„A ozdobila si stěny malbami tehdejších výjevů," dodal jsem s pochopením. „Říkáš, že je lidé ani za pětadvacet tisíc let neobjevili? Lidé přece vlezou všude, proč ne sem?"

„Po přepadení šavlozubým tygrem Dara zazdila všechny přístupy jednolitým kamenem," řekla Věrka. „Jediná možnost, jak vstoupit do jejího sídla, byla od začátku pomocí durumaldu. Zdejší značky mají výjimečnou životnost, Dara ji nastavila na milion let, takže se sem můžeme vstoupit třeba po tisíci letech bez nutnosti stálého osvěžování. Sem by se mohli lidé dostat za pomoci dynamitu, jenže ten se na průzkum jeskyní nepoužívá. Větším nebezpečím byl nedávno poblíž založený kamenolom,

jehož čelo pozvolna postupovalo k našemu úkrytu, ale ukončili těžbu ještě daleko odtud, takže jsme nemuseli naše útočiště likvidovat. Naštěstí vyhlásili okolní krajinu jako chráněnou a to už jsme si oddychli úplně, i když průzkumy okolních jeskyní pokračují, naštěstí jen občas a ojediněle.“

„Takže i my dva jsme tady jako v útočišti před *chaosem, válkou a drancováním*?“

„Vlastně máš pravdu,“ připustila po krátkém zamyšlení. „Ale nemíním tady zůstávat ani o minutu déle než je nezbytné. Přišli jsme o chalupu, vzal ji čert, nebo spíš hamižný soudce, nevadí, budeme mít jinou. Krabici s penězi mám schovanou u Sofura, koupíme nový pozemek a chalupu obnovíme.“

„Nějak snadno ustupuješ,“ vytkl jsem jí. „Ten hamižný soudce by potřeboval výprask, aby si to pamatoval. Řekl bych, že si takový had zaslouží i »ogmeldn«.“

„Nemysli si, že jsem od něho odešla se sklopenou hlavou a nechala ho užívat si podvodně získaných peněz,“ řekla Věrka vážně. „Ale musela jsem to zaonačit, aby na nás nepadl ani stín podezření. V jeho kanceláři jsem ho donutila zastavit všechny kauzy s realitní kanceláří Florax a dát příkazy, aby se uloupené nemovitosti vrátily původním majitelům, kde to ještě jde. To by si ale mohl hned zítra rozmyslet. Zapomněl sice, co dnes dělal, ale jistě by si toho brzy všiml a změnil to. Došel tedy domů, povečeřel s manželkou – mezi námi, strašně štěkavou fúrií – večer v pohodě ulehne do postele, jenže ráno v ní bude ležet na jeho místě jen troska bez duše. Nebude už pokračovat ve svých zločinech, ale bude do smrti jen živořit v nějakém ústavu, kde se o jeho živou mrtvolu budou starat. Rozpad duše je horší než smrt. Bude tím potrestaná také jeho manželka. Tak dlouho ho hubovala, že málo vydělává, až začal s podvody. Soudcovský plat jí nestačil, teď se o něho bude muset starat.“

„Jestli je štěkavou fúrií, dá se s ním rozvést!“ řekl jsem.

„To si nemyslím,“ usmála se trochu trpce. „Pan soudce jistě dostane invalidní důchod vyšší než plný plat jeho sousedů. Kdyby

se s ním dala rozvést, připadl by důchod ústavu. A jestli je opravdu chtivá peněz, nerozvede se s ním až do jeho smrti.“

„Jestli je na peníze, nechá si ho doma,“ zavrčel jsem.

„To těžko, to by asi nezvládla,“ zavrtěla hlavou. „Nebyla nikdy zvyklá se o někoho starat. Proto přece ani děti neměli! Ale pojď, půjdeme se ubytovat. Kromě velkého sálu tu jsou i menší bytečky pro případy *chaosu, válek a drancování.* Byl tady původně jen jeden, ale Dara i ti po ní postupně přidělávali podle okamžité potřeby další, dnes jich tu je osmnáct.“

Až teď jsem si všiml, že je v sálu docela teplo. Odhadem tu bylo dvaadvacet až pětadvacet Celsia, jeskyně by byla zcela jistě studenější. Na konci sálu byl otevřený vchod do chodby. Odhadem měla dvacet metrů a každé dva metry byly po obou stranách dveře. Trochu mi to připomnělo studentské koleje, kde jsem strávil pár let studií.

„Momentálně tu nikdo jiný nežije,“ řekla Věrka. „Bytečky jsou prázdné, zabírám si první vpravo a ty budeš ve druhém. Zařídíme si je a budeme tu, než si postavíme novou chalupu.“

„Mohly by být už zařízené,“ rýpnul jsem si.

„Promiň, ale to by byla pitomost,“ zpražila mě. „To by tu bylo všechno strašně zatuchlé. Proto se počítá s tím, že si to každý zařídí podle svého.“

Raději jsem zmlkl, nemělo smysl dál se ztrapňovat. Věrka mě zavedla do prvního »bytečku«. Byla to jen prázdná místnost s oknem přes celou stěnu, za nímž byl hustý les. Už se trochu smrákalo, ale venku ještě bylo zřetelně vidět. Nezvyklé bylo, že světlo, vydávané celým stropem místnosti, mělo padat na nejbližší okolí, ale venkovní šero nebylo ničím rušené.

Došlo mi to. Světlo zřejmě vůbec ven nevycházelo. Okno propouštělo světlo jen dovnitř.

„To okno je samozřejmě falešné, ukazuje pohled, jaký by byl o nějakých osmdesát metrů výš,“ vysvětlovala mi, dřív než bych se stačil ztrapnit dotazem. „Zajišťuje to Sofur. Vlastně je to něco jako obraz televize. Kdyby se ti výhled nelíbil, můžeš ho

požádat, aby ukazovalo jinam, ale to si povíme později, teď se dívej, budeš to potřebovat.“

Pomocí příkazů »troig« umístila ke stěně bytelnou postel a pod okno stolek a židle. Vypadalo to ještě víc jako studentský pokoj, až na to, že jsme na kolejích bydleli po dvou. I tady by se vešly postele i stolky dvojmo, místa tu bylo dost. Vedle dveří stálo cosi jako skříň, ale ukázalo se, že je to miniaturní záchod, přepínatelný na sprchový kout. Sprcha i záchod zřejmě užívaly společný zdroj vody i anihilátor pod podlahou. Tomu se říká účelné využití prostoru!

„A co kdybych se tady ubytoval s tebou?“ navrhl jsem. „Na koleji jsme taky bydleli po dvou.“

„Jen si jdi zařídit pokojíček vedle!“ pobídla mě. „Mám taky nárok na nějaké soukromí!“

Nezbylo mi než otevřít si sousední byteček a napodobit ji v pořizování nejnutnějšího nábytku. Zase měla pravdu! Čerstvě pořízená přikrývka voněla novotou, kdyby tu ležela několik let, »voněla« by zcela jistě zatuchlinou. Pak jsem se opět vrátil na společnou chodbu a nesměle zaťukal na její dveře. Pozvala mě dál a nabídla mi židli, že si ujasníme situaci.

„Neznáš nějaké vhodné odlehlé místo?“ zeptala se mě na úvod. „Nejlépe aby tam stála osamělá barabizna. Nevadilo by mi, kdyby to byla ruina.“

Bohužel jsem o žádném takovém místě nevěděl a má síť vnímatelných zvířat se rozprostírala jen v blízkém okolí bývalé chalupy, takže nebyla pro daný úkol použitelná. Ale ani její síť nepokrývala nic víc, síť zvířat vyžaduje neustálou obnovu a na tu jsme neměli čas. Zvířata si budeme muset »osedlat« znovu.

„Počkej tedy vedle!“ rozhodla Věrka. „Optám se nejbližší kolegyně, jestli neví o něčem vhodném.“

„Vždyť už je večer. A je pátek!“ připomněl jsem jí.

Zarazila se, ale pak jí došlo, jak to myslím.

„Aha!“ vzdychla si. „Pravda, venku je večer. Takže si dáme dobrou večeři, potom sex a pusinku na dobrou noc, že?“

„Ano, tak jsem to myslel!“ souhlasil jsem.

»Dobrá večeře« znamenala, že nevečeříme »zdravě«, ale každý si dáme, co nám nejvíc chutná. Posunuli jsme stoleček, abychom seděli naproti sobě a objednali si večeři. Věrka si dala »bubgev« neboli pečený mamutí chobot, já jsem dal přednost vynikající svíčkové s knedlíky a brusinkami.

Jedli jsme mlčky, jen jsme se vzájemně pozorovali. Bylo tu skvělé osvětlení, na rozdíl od naší chalupy, takže jsme se viděli opět trochu jinak než obvykle.

Dojedl jsem jako první. Věrka měla jednak mnohem větší porci, navíc měla místo klasických příborů pořádný nůž a velký dvojzubec, ale také bylo vidět, že si večeři vychutnává. Musel jsem na ni počkat, ale víc mi vadilo, že tu nebylo kam uklidit prázdný talíř s příborem.

„Chybí ti moje skříň, co?“ vystihla mě.

„Tak nějak,“ přikývl jsem.

„Počkej na mě, uklízím já,“ požádala mě.

Ještě párkrát ďobla do mamutí pečeně, zajedla chlebovou plackou, ale pak se narovnala a odstrčila obrovský dřevěný talíř – měl ovšem rozměr lavóru a porce na něm by stačila i pro tři.

„Nemáš-li po ruce anihilátor, stačí určit hranice,“ naučila mě další funkci. „Přirozenou hranicí gydigochoru je vzduch a úroveň, kterou určíš.“

Položila ruku na desku stolu a zadala příkaz: „***Krug kirté rasar gydigochor!***“

Nad stolem zavířilo hejno černých vloček ve vzdušném víru. Můj talíř s příbory i Věrkou nedojedený mamutí chobot se změnily v barevný písek, rozvátý a odnesený vzdušným vírem.

„Takhle se uklízí bez skříně!“ usmála se.

Vstala, obešla nedočkavě stůl a vplula do mé náruče. Než jsme došli k posteli, pomáhali jsme si vzájemně se svlékáním, oděvní součástky jsme odhazovali jen tak kolem po podlaze. Vzrušovala mě čím dál víc, než jsme spolu padli na její postel. Sex na neobvyklém místě je podstatně zajímavější než když je pořád stejný. Tady k tomu ještě přistupovalo neobvyklé světlo,

neboť Věrka opomněla zhasnout. V chalupě to bylo úplně jiné! Tam bylo vždycky šero, že jsme jeden druhého jen tušili. Tady jsem mohl sledovat i její hezký obličej a nádherné, rozšířené oči. Také si mě prohlížela – snad nemám odpuzující vzhled. Na ostrovech v Tichém oceánu žije kmen, který považuje nahatého chlapa za nejodpornější stvoření na světě, takže se jednou za čas všichni muži kmene svléknou a jdou zahánět zlé duchy.

Tak zle snad ještě na tom nejsem… a Věrka teprve ne!

Jenže Věrka už dávno nebyla ta povrchní »emo« feťačka. Zamyslel jsem se nad ní. Sakra, mohl bych ji opravdu milovat? Kdybych nevěděl, jaká je to vykopávka… ale – rozhoduje to? Dobrá, tahle dívčina má pětatřiceti tisíc let zkušeností, jenže… jak mi to kdysi říkala? *»Chlap má na ženě milovat hlavně duši a až na druhém místě tvářičku a tělo!«* Její tělo je při milování vzrušující, prostě nemá chybu… tvářičku má také krásnou, ale když jde o duši… Sakra, vždyť já ji mám opravdu rád!

„Věrušce5!“ oslovil jsem ji plaše.

„To už pro tebe nejsem Věrka?“ zeptala se mě, ale její úsměv naznačoval, že jí to vůbec nevadí.

„Víš… kdysi jsi mě vybídla, že chlap má na ženě milovat hlavně duši…“

„…a místo toho jsme si dohodli sex čistě ze zdravotních důvodů…“ doplnila mě. „Uvnitř jsem přece mimozemšťanka, nezapomínáš na to?“

„Jenže… nevadí mi, co všechno jsi byla předtím. Mám opravdu rád i tvoji duši…“ dodal jsem.

„Já tvoji také,“ přitiskla si mě k sobě.

Jak se říká, konec dobrý, všechno dobré!

To byl ale den!

*****

Ráno jsem se probudil hodně pozdě, ale nebylo divu. Pod zemí byla tma, okno jsem večer podle Věrčina návodu vypnul, aby mě ráno světlo nebudilo, takže když jsem se vzbudil, bylo už

venku málem poledne. Ani Věrka mě nebudila, nejspíš také odpočívala. Anebo mě taky nechtěla rušit…

V klidu jsem použil kombinovanou hygienickou buňku. Chyběl v ní ručník, ale poručil jsem si nový, vonící čistotou. Pak teprve jsem vyšel na chodbu, tiše zaťukal na Věrčiny dveře a když neodpovídala, nahlédl jsem dovnitř.

Ležela v posteli ztuhlá a se zavřenýma očima – zřejmě právě řídila nějaké výzvědné zvíře. Nechtěl jsem ji rušit, ale ani odejít, abych nepropásl, až se probere a bude opět vnímat. Sedl jsem si k zapnutému oknu, podíval se krátce ven, pak jsem usedl ke stolu, vytáhl notebook a začal kontrolovat, co všechno jsem v chalupě nestihl. Bohužel jsem tady nezachytil žádné spojení. Mobil byl mrtvý, bez jediné čárky síly signálu. Jestli Věrka říkala, že jsme osmdesát metrů pod zemí a vchody jsou neprodyšně zazděné kompaktním vápencem, neměl jsem šanci. Mohl jsem si jen uspořádat data, i to by stačilo. Zabral jsem se do toho, až jsem prošvihl, když Věrka procitla. Naštěstí jsem si jí všiml, když vstávala.

„Tady se nepřipojíš k internetu," řekla mi ještě vleže.

„Ahoj, Věruško!" otočil jsem se k ní. „Nechtěl jsem tě rušit, byla jsi duchem mimo. A o tom internetu je mi to jasné, takže jsem si jen uspořádal data, na která jsem doteď neměl čas."

„Mám chalupu," sdělovala mi hned. „Je sice trochu dál, ale je také na kraji lesa a bude jistě útulná."

„Kde je?" zajímal jsem se. „A jak jsi na ni přišla, když je »trochu dál«?"

„Dohodila mi ji Růža," řekla. „Pozvala mě k sobě, našla mi poblíž vhodného racka a ukázala mi, kde ta chajda leží."

„Vidíš – a říkala jsi mi, že se zvířata nedají sdílet!"

„Růža mě pozvala na značku na břehu Máchova jezera, tam se dá snadno osedlat nějaký vodní pták. Sama si také vzala racka a dovedla mě až na místo. Před chvílí jsem se vrátila, ale racka mám označeného, takže jsem pokračovala v průzkumu ze své postele, je to tak pohodlnější."

„To abys mě teď seznámila s Růžou?“ navrhl jsem. „Taky bych se tam rád podíval.“

„To můžeš i bez Růži,“ ujistila mě. „Chceš? Značka na břeh Máchova jezera se jmenuje »Mácháč-jih« a jestli chceš, zavedu tě až k chajdě, dva racky tam jistě najdeme.“

To se ví, že jsem byl pro.

*****

Když jsem tu ruinu spatřil očima racka, nevěděl jsem, zda se mám jako racek rozchechtat, nebo jako želva rozbrečet. Byla to hromada dávno shnilých trámů, prorostlých ostružiním.

„Toho rumiště si nevšímej!“ nabádala mě Věrka. „Přece víš, jak snadno Sofur staví! Koupíme to?“

„Co chceš tady kupovat?“ divil jsem se.

„Pozemek a zápis v katastru, že je tu dům,“ řekla Věrka. „Dům si žádá rekonstrukci, to je všechno. Musíme jen zjistit, komu patří, což nebude složité. Zeptáme se na katastrálním úřadě, zjistíme majitele a za chvilku tam bude stát naše úplně nová chalupa.“

„Kdyby to bylo tak jednoduché!“ povzdychl jsem si.

„Já vím,“ souhlasila Věrka. „Dřív to bylo jednodušší. Za Třicetileté války nebyly katastrální úřady, stačilo najít vhodné místo a ukázat se sousedům, aby se nedivili. Ale jde to i dnes.“

„Zkusit to můžeme,“ ustoupil jsem.

Naneštěstí jsme neměli na ovládání racků klid. Sedli jsme si na jakousi lavičku, ale byla příliš dřevěná, za chvíli jsme byli dřevění i my. A ke všemu venku nebylo zrovna horko, takže jsme za tu chvilku leteckého průzkumu oba ztuhli zimou.

Propustili jsme racky a přeskočili do příjemně zahřátého bytečku pod skalami Zlatý Kůň.

Věrku napadlo vytvořit elektromagnetickým vlnám kanál mezi podzemním sídlem a povrchem, podobně jako nám už teď přenášel z povrchu dolů obrazy do oken. Namítl jsem, že to asi bude technicky obtížné, ale usadila mě, že si to jen myslím. A jako obvykle měla pravdu. Za půl hodiny jsem se ve svém

pokojíčku připojil k internetu a díval jsem se do internetových katastrálních map. Zjistil jsem, že pozemek i s ruinou patří jako »odúmrť« obci, neboť majitelka, jakási bezdětná starší paní, před lety zemřela bez dědiců.

Věrka mě nechala zjišťovat pomocí notebooku další fakta a sama si udělala výlet do obce. Zjistila samé potěšující zprávy – tedy spíš pro nás než pro jiné. Pro obec se zděděná chalupa stala spíš zátěží. Nabídla ji už zájemcům o rekreační objekt, ale objevili se jen dva mladí manželé, jenže chlapa při prohlídce napadlo klackem šťouchat do stropních trámů a když zpuchřelý trám propíchl, bylo jim okamžitě jasné, že celá chalupa drží pohromadě už jen silou vůle. Koupit takovou zříceninu si proto rychle rozmysleli a za další rok se chalupa skutečně zřítila. Pak už o ni teprve nebyl zájem.

„Myslím, že nám tu chalupu i s pozemkem prodají velice levně," libovala si.

Na nákup jsme se vypravili oba. První značku měla Věrka před ruinami chalupy, kde jsme se objevili nejprve. Měl jsem na ni názor už od prohlídky očima racků. Podle mého mínění to chtělo buldozer, rumiště seškrábnout stranou a začít na zelené louce, ale ani jsem to nezkoušel navrhnout, bylo mi jasné, že to tak beztak dopadne. Jen místo buldozeru seškrábne ruiny Sofur po příkazu »gydigochor«.

Druhá značka ležela na návsi před starou košatou lípou. Od ní bylo na obecní úřad co by kamenem dohodil a zakrátko už jsme klepali na dveře.

Pan starosta vyslechl naši nabídku udiveně. Jestli od naší návštěvy něco neočekával, pak to byla nabídka na odkoupení té barabizny u lesa. Civěl na nás značně nevěřícně a zmohl se jen na návrh, abychom s nabídkou tolik nespěchali a barabiznu si nejprve prohlédli. Nejspíš sám nevěděl, že se už dávno zřítila.

„Už jsme se tam podívali," ujistil jsem ho. „Potřebujeme levnou stavební parcelu a doufáme, že ta ruina nebude drahá."

„Kdyby to bylo jen na mně, dostali byste ji i zadarmo," řekl pan starosta. „Ale jsem tady jako zástupce obce, musím se ohlížet

na platné předpisy o hospodaření s obecním majetkem. Prodám vám to za cenu v místě obvyklou.“

„To by platilo, kdybyste nám prodával stavební parcelu přímo v obci,“ namítl jsem. „Tady by to obvyklé bylo. Jenže se jedná o pozemek mimo obec, daleko od veškeré infrastruktury, bez přístupu k elektřině a k vodě…“

„Nedaleko je lesní rybníček,“ připomněl nám starosta.

„A navíc je tam bažinatý terén, bažiny a skály cenu vždy snižují,“ připomněl jsem naopak já jemu.

„To je pravda,“ připustil starosta. „Jenže v tom případě o tom musíme rozhodnout v obecní radě. Bude koncem měsíce, můžete do té doby počkat?“

„Klidně,“ usmál jsem se na něho. „Nespěcháme. Postačí, když se tam nastěhujeme do Vánoc.“

„Do Vánoc?“ podíval se na nás divně.

„Neříkám, do kterých Vánoc,“ pokusil jsem se uvést to na pravou míru. Včas jsem si uvědomil, že stavba domu trvá lidem zpravidla podstatně déle než když staví Sofur.

„Aha – další veselá kopa!“ pochopil to starosta. Musel však trvat na rozhodnutí obecní rady, takže jsme se rozloučili, naštěstí v pohodě.

Zamířili jsme rovnou do zdejší hospody. Ne že bychom tak nutně potřebovali občerstvení, ale doufali jsme, že si tam trochu popovídáme s budoucími sousedy. Seznámit se se svými sousedy bylo v Čechách obvyklé už za Třicetileté války.

Takhle dopoledne tu ale moc plno nebylo. U podlouhlého stolu sedělo jen šest starších pánů. Jistě, ostatní byli v práci, na hospodu měli čas jen důchodci. Požádali jsme je zdvořile, zda si k nim smíme přisednout a když souhlasně kývli, přidali jsme se k nim. Stolů bylo v šenku víc, ale ostatní byly prázdné.

„Vy nechodíte do práce?“ oslovil nás jeden z důchodců, zatímco ostatní nás jen obhlíželi.

„Nikdy jste neměl dovolenou?“ usmála se na něho Věrka.

„My tady na vsi dovolené moc nepěstujeme," řekl stařík. „Pořád je nějaká práce."

„Tak co děláte v hospodě?" namítl jsem.

„My už máme odpracováno!" poučil mě spatra další. „Co byste ještě chtěli od důchodců?"

Hospodský se zase podivil, když jsme si místo piva dali »nějaké nealko« a shodli se na klasické kofole.

„Vy mladí už ani nevíte, co je dobré!" setřel nás stařík.

Dali jsme řeč o tom, že se do vsi chystáme přistěhovat. Tomu se ale všichni upřímně podivili.

„K nám do vsi?" lapal po dechu stařík. „Vždyť tu chcípl pes! Co tu chcete dělat?"

Snažil jsem se mu vysvětlit, že existuje možnost »práce z domova«, u níž na bydlišti nezáleží, potřebný je jen přístup k internetu a ten už je v Čechách skoro všude.

„Ale kde tady chcete bydlet?" staral se dál.

Když jsme jeho zvědavost uspokojili, všech šest chlapů jako na povel zvážnělo.

„Na Straškově?" nechtěl tomu stařík uvěřit. „Vždyť tam odnepaměti straší!"

„My na strašidla nevěříme!" usmála se na něho Věrka.

Od ní to působilo pikantně – ještě měla dodat, že za těch pětatřicet tisíc let, co chodí po světě, žádné strašidlo neviděla… Ještě že o tom tihle bodří strejci neměli ani tušení!

Dozvěděli jsme se ale místní legendu, tradovanou o této části obce. Podle ní tam měla kdysi stát panská šibenice, na níž viseli loupežníci, skrývající se v místních lesích, v minulosti hustších než dnes. Měli to být vesničané, kteří vrchnostenský útlak neunesli, opustili své usedlosti a začali na kupecké stezce přepadávat vozy. Údajně k tomu mělo docházet za Třicetileté války, kdy bylo v Čechách lidem opravdu hodně zle.

„No a ti pověšení loupežníci tam dodnes obcházejí a moří lidi otázkami, na které nejsou odpovědi," končil stařík.

„Príma," řekl jsem. „Mám rád šarády."

„Jenže oni lidi za nesplnění hádanky zavedou do bažin!“ vytáhl stařík trumf.

„Ty nejsou tak nebezpečné, jak vypadají,“ zasmál jsem se. „A mohly by nám dokonce pomoci.“

„Proboha, jak?“ zarazil se nejen stařík, ale i ostatní.

„Jednoduše,“ řekla to za mě Věrka. „Blízkost bažin sníží cenu pozemků a koupíme je tak levněji.“

„Vážně chcete tu boudu staré baby Zikmundové koupit?“

„Proč ne?“ pokrčil jsem rameny. „Při práci z domova je úplně jedno, kde se ten domov nachází, hlavně aby tam bylo připojení na internet a to jsme si odzkoušeli. Levnější nabídku těžko někde dostaneme.“

„Vždyť je ta barabizna na spadnutí! Už tam nikdo ze vsi nepouští ani své děti, aby tam nepřišly k ouhoně!“

„Všechno na světě se dá spravit!“ řekla Věrka s klidem.

„Ale – víte, jak se na vás budou lidi ve vsi dívat?“ začal opět stařík. „Babu Zikmundovou tady nenazvali jinak než stará čarodějnice, děti se jí bály a každý se jí vyhýbal!“

„Ale když tam bude místo staré báby bydlet mladá holka, bude to určitě vypadat jinak,“ věštil jsem.

„Jen aby!“ sýčkoval stařík. „Na vašem místě bych se dal na útěk už teď. A vůbec, proč nám sem vlastně lezete?“

„Protože utíkáme před zlými lidmi,“ řekla Věrka. „Vyhnal nás jeden hamoun, co si usmyslel sebrat nám naši chalupu, což se mu nakonec podařilo.“

„Vy jste se nechali vyhnat nějakým grázlem?“

„Víte, když se proti vám sčuchne soudce s exekutorem, je to stokrát horší než tlupa mrtvých oběšenců,“ povzdychla si Věrka. „Skoro bych řekla, že bychom se i s těmi oběšenci lépe domluvili než s exekutorem. Vy jste se ještě s něčím takovým nesetkali, že vás může vystrašit jen pár viselců?“

Chvíli na nás všech šest koukalo dost divně. Nechtěli by nás tady, ale když utíkáme před zlými lidmi, to je něco jiného!

I když nás včas a důkladně varovali, že ta chalupa není zrovna podle všech pravidel… Mají pravdu, není a teprve nebude!

„No, dělejte jak chcete," vzdal to stařík. „Ale jednou si na má slova vzpomenete! A byli jste se tam opravdu podívat?"

„A už jsme to mohli koupit," řekl jsem. „Jenže starosta to musí nejprve přednést na obecní radě a pak se teprve dozvíme, jestli nám to prodá nebo ne."

„Cože?" vyskočil stařík. „Proč vám to neprodal rovnou?"

„Protože to musí nejprve přednést na obecní radě, tam se to teprve rozhodne," zopakoval jsem mu.

„Chce vás odstrašit?" zavrtěl hlavou nevěřícně. „To je ale idiot! Vážně chce, aby obci zůstala ta stará kůča na krku?"

„Nevadí, počkáme si," mávla rukou Věrka. „Naštěstí teď zrovna máme kde bydlet, tolik to zase nespěchá."

„Já si ho vážně podám!" řekl děda. „Místo aby byl rád, že ho chce někdo zbavit starostí, co s tím… nejspíš si myslí, že na tom ještě vytříská prachy… no já si ho podám!"

„A bude si z vás něco dělat?" usmála se trpce Věrka.

„To se ví!" kasal se stařík za souhlasného přikyvování všech ostatních. „Můžeme od hodiny mimořádně svolat obecní radu – a jsme tam hned dva, to si rozmyslí nás dráždit!"

„To chce klid," tlumila ho hned Věrka. „Klidně počkáme. Není třeba dělat kvůli nám hned dusno! Vždyť o nic nejde!"

„Ale už mohlo být podepsáno, ne?" namítal děda.

„No tak to podepíšeme koncem měsíce," pokrčil jsem rameny. „Mezitím si to ještě pořádně prohlédneme…"

„No právě!" rozčiloval se děda. „Prohlédnete a utečete! A už to ten trouba mohl mít s krku!"

„My neutečeme!" ujistila ho s úsměvem Věrka. „Hodláme se k vám přistěhovat a už jsme si to rozmysleli. A myslím, že i ves z nás bude mít užitek."

„Jak to myslíte?" zarazil se děda.

„Uvidíte!" řekla Věrka.

*****

Kobylky

Do konce měsíce jsme tedy měli pohov. Do utajeného útočiště Zlatý Kůň za námi pacienti nechodili a Věrka rozhodla, že času využijeme k intenzivnímu učení. A prohánělа mě jako **asák** – teda asistent vysoké školy – študenty na prvním cvičení.

Nešlo to ale úplně nepřetržitě a ve volných chvílích jsem se obdivoval nástěnným malbám. Bylo ale čemu. V době, kdy Dara budovala tohle útočiště, se venku plížili šavlozubí tygři, u nedaleké řeky se toulali mamuti, které sledovali neandrtálci, žádostiví na jejich pečené choboty. Dara je – a musím uznat, že mistrovsky – malovala na stěny podzemního sídla. A navíc, její barvy přečkaly ty věky v plné svěžesti. Ne jako obrazy starých malířů, kterým obrazy časem zákonitě zčernaly, jak oxidovala použitá běloba. Věrka mě při prohlídce doprovázela a k většině obrazů doplnila, kde se daný výjev skutečně odehrál. Většina byla z nedalekého okolí, i když dnes by to tam nikdo nepoznal.

Mimo hlavního sálu uprostřed s kamennými sloupy tu byla spousta menších místností a i v nich byly boční stěny změněné v galerii. A v prvním »bytečku« naproti přes chodbu jsem našel velice zajímavý obraz. Kruhu naslouchajících neandrtálců tam cosi vykládala obrovská zelená žába, vysoká tak dva metry.

„Jo, to jsem já," usmála se Věrka. „Snažila jsem se těm tupým lebkám vysvětlit, jak mají při lovu spolupracovat, aby ulovili více zvěře. Nedivím se, že je úplně převálcovali sapiens, neandrtálci byli vážně natvrdlí."

„Zajímavé je, že jste se nám lidem alespoň siluetou dost podobali. Dvě nohy, dvě ruce…"

„Tohle uspořádání těla má takové výhody, že vzniklo na více světech nezávisle na sobě," řekla. „To není žádná výjimka, siluetou se podobáme mnoha jiným bytostem. Ačkoliv přiznám se, dlouho jsem si nemohla zvyknout na vaše ruce. Naše ruce měly po třech prstech, vaše po pěti. Ty vaše nadbytečné se mi dlouho pletly, ale taky jsem si zvykla. A kromě toho, my jsme snášeli vajíčka a váš způsob rozmnožování byl pro nás velice odpudivý. Donedávna jsem Jekatěrinu nechápala, co vlastně na sexu vidí tak přitažlivého. Nechat si něco silou vnikat do těla… brrr! Zkusila jsem si to také, čistě z vědeckých důvodů, jenže v těle Višne jsem prožila jen bolest a nevídané pokoření. Přišla jsem tomu na chuť až teď."

„Když nad tím přemýšlím," začal jsem, „muselo být pro vás těžké zůstat v našem světě. Naši prapředci byli jistě hodně hrubí a zaostalí a představa zbytku života mezi divochy…"

„To by mohlo platit dodnes," řekla vážně. „Máš pravdu, váš svět je svět divochů. A nejen tenkrát! Kdybych zůstala v rodné Chibipedy, žila bych dodnes bez problémů. Ale tady se toho zase víc dělo."

„Války, chaos, drancování…" nadhodil jsem jí.

„To taky," připustila. „Ale také vývoj k lepšímu. U nás je všechno tak dokonalé, že každá změna může být jen k horšímu. Tady je přece jen nějaký pohyb tím lepším směrem, i když se to občas otočí a následuje kratší či delší doba temna."

„A vy to pozorujete…" vzdychl jsem si.

„Pozorujeme, ale sami v tom žijeme a občas se snažíme aspoň trochu vývoj tím lepším směrem popostrčit. Vezmi si, kolika válkám už zabránila Jekatěrina. A nepochybuj, že by to byly masakry!"

„Za Třicetileté války byly masakry i v Čechách," řekl jsem. „Možná, kdybys jim zabránila, byl by dnešní svět lepší!"

„Za Třicetileté války byl v Evropě především mor!" řekla s určitostí. „Kdybychom lidi neimunizovali, vyhynula by úplně od Baltu až po Středozemní moře. Nejhorší bylo, jak se během ní prudce horšily lidské vztahy. Kdo za moru obětavě pomáhal

nemocným, nakazil se a zemřel. Kdo zbaběle a sobecky utekl, přežil. Pak se ukázalo, že ti obětaví vyhynuli a přežili jen sobci. Od té doby to šlo s Evropou s kopce a věřím tomu, že to hodilo zpátky celý svět. Dnes je ve světě díky Evropanům víc sobectví než soudržnosti a největší sobci roznesli sobectví do Ameriky, kde vykrystalizovalo v nejčistší podobě. Proto je dnes svět tak špatný. Jenže tomu nešlo zabránit. Všichni, my i naše učednice, kdo jsme tenkrát žili v Evropě, jsme lidi imunizovali, ale bylo nás na to příliš málo a při dodržování tajemství našeho původu to lépe prostě nešlo."

„Asi jste měli vystoupit veřejně," mínil jsem. „Vykašlat se na anonymitu, zmocnit se vlády a imunizaci lidí nařídit."

„Lidé by se nám postavili na odpor," namítla.

„Kdo by se postavil na odpor, zahynul by na mor."

„A ti, které bychom zachránili, by z moru obvinili nás, jak se ostatně mnohokrát předtím i po tom stalo," vrtěla hlavou. „Kde jsme vystoupili veřejně, skočili po nás lidé jako šelmy."

Na to jsem neměl odpověď, hony na čarodějnice mají ve světě příliš ostrou pachuť. A zahynulo při nich děsivé množství nevinných, než aby se daly zlehčovat.

Tím spíš, že se to už dneska týkalo i mne.

I když jsem teprve učedník…

*****

I když jsem teď věděl, jak Věrka vypadala původně, nijak mi to nevadilo. Vždyť od té doby vystřídala více těl, než bych si dovedl představit v jedné řadě.

Zajímavé bylo, že podle vlastních slov vydržela celou tu dobu bez sexu. Třicet tisíc let! Jen protože jí to někdo znechutil v jejím prvním lidském těle, navíc »zdevastovaném houbami«? Nejspíš prožila výjimečně bolestivou ztrátu panenství, zřejmě tehdy narazila na neurvalce a bezohledného primitiva. Většina žen to přece snese bez obtíží. Proč to nezkusila ve vědeckém zájmu později? Zejména když si to její kamarádka Jekatěrina pochvalovala a lákala ji na sex do Ruska! Nechtělo se mi věřit, že

tomu přišla na chuť až se mnou. Byl jsem přece, na rozdíl od ní, zpočátku úplný začátečník, který jí to mohl také nadlouho znechutit. To se naštěstí nestalo, asi k tomu přispěla má opatrná nesmělost. Teď už to mezi námi klapalo, ale občas mi vrtalo hlavou, jak je to vůbec možné.

Poté, co jsem jí vyznal, že miluji nejen její tělo, ale i její duši a nevadí mi, čím byla doposud, očividně změkla. Doposud víceméně dodržovala »zdravotní sex«, brala to jen jako jakousi povinnost, jenže teď už netrvala stroze na pravidelnosti, ale občas mě vybídla k sexu i mimo dohodnuté dny. Pořád jsem se trochu ostýchal, než abych na ní sex požadoval, ale kdykoliv to navrhla ona, byl jsem vždycky pohotově.

Jedna skutečnost mi ale hned nedošla, ačkoliv by měla.

Bylo to tím ostudnější, že mi neustále sypala do hlavy další a další biologické znalosti. Měl bych co nejlépe rozpoznat odchylky od normálního stavu lidského organizmu a ten jsem proto měl znát co nejlépe. Tím spíš, že mi ty »normální stavy« nejčastěji předváděla na nás dvou.

Pravda je, že jsem měl dříve o mnoha skutečnostech jen značně mlhavé představy. Nicméně – věděl jsem, že existují, jen mi včas nezapálilo, že u nás dvou úplně normální nejsou.

Říká se, že ženy mají své dny. Jedna reklama to dokonce tvrdí i o mužích, ale nedá se přece srovnávat mužská nezřízená chuť na alkohol s menstruací žen. Dlouho mi ale trvalo, než jsem si uvědomil, že tady něco není v pořádku. Měl jsem jakési povědomí, že je v těchto dnech sex tabu a oba musí počkat, až příznaky odeznějí, jenže Věrka ty známé ženské obtíže neměla vůbec. Milovali jsme se zpočátku pravidelně a v poslední době dokonce denně, ale měsíce plynuly a Věrka po mně přestávku z těchto důvodů pořád nepožadovala.

Až jsem to nevydržel a když jsme se k tomu dostali čistě vědecky, zeptal se jí přímo. Jak to, že ostatní ženy ty problémy mají, zatímco ona ne…

„Máš vlastně pravdu," přiznala. „Normálně by to mělo znamenat pauzu, jenže… při rekonstrukci Věrčina těla jsem si

ovulace zpomalila. Není to normální, jenže při měsíční četnosti dojde příliš rychle k vyčerpání vaječníků, to urychluje stárnutí. Zpomalením ovulací se životnost těla prodlouží o pár desítek procent. Když k tomu připočtu další zásahy, mělo by mi tělo Věrky vydržet přinejmenším dvě stě let.“

„A mě necháš plýtvat? Neměl bych s tím taky víc šetřit?“ řekl jsem trochu vyčítavě.

„U tebe je to jinak,“ uklidňovala mě. „My ženy máme na začátku omezenou zásobu vajíček, která jen uzrávají, ale další nevznikají, až je nakonec vyčerpáme. Vy muži jste jiní, klidně to hoď za hlavu. Zastavení ovulací navíc zabraňuje otěhotnění, aspoň se tím nemusíš zabývat, natož se strachovat. Řekla jsem ti to hned na začátku, nech to na mně.“

Její vysvětlení mi samozřejmě stačilo. Připravila mě při té příležitosti i na to, že si bude muset sama aspoň jednou do roka spustit »udržovací« ovulaci a pak bude také menstruovat, se vším, co k tomu patří – i s povinnou pauzou v sexu.

Vlastně je dobré vědět to předem.

*****

Do konce měsíce a tím i do konání obecní rady zbývalo pořád dost času, ale aspoň mě Věrka ledacos naučila. Měli jsme tu klid, jaký bychom mezi lidmi nenašli, i když jsme měli mít chalupu jako dřív daleko od ostatních.

Ale ani útočiště Zlatý Kůň nebylo před návštěvami úplně chráněné. Mohlo jich být mnohem méně, ale vyloučené nebyly. Jednoho odpoledne se zachvěl vzduch a na značce se zhmotnila Věrčina kamarádka Růža. Pomohla Věrce najít vhodnou chalupu a věděla, že do ukončení rekonstrukce budeme bydlet v tomto prastarém útočišti. Vlastně o nás věděla jako jediná, ale jako každé ženě jí nedalo spát, koho tady její kamarádka a učitelka má, zejména když věděla, že učedníky dosud stroze odmítala.

Přišla tedy na návštěvu. Údajně se chtěla jenom optat, jak jsme daleko s chalupou, ale ve skutečnosti nám bylo jasné, že se přišla podívat na nás.

Zachvění vzduchu mi nic neřeklo, ale Věrka zpozorněla.

„Někdo sem přišel," řekla. „Růža!"

Uhodnout nebylo složité, Růžena o nás věděla jako jediná. Teoreticky by se tu mohl objevit kdokoliv, kdo věděl o Zlatém Koni, jenže všem kromě Růži chyběl důvod návštěvy. A bez pádného důvodu sem nikdo nechodil. Co tady?

Věrka návštěvu docela vřele uvítala. Růža se sice snažila nabídnout uvítací líbání i mně, ale Věrka se na mě podívala tak, že mi dovolila jen podat Růže ruku. Růža ale mrkla na Věrku a hned věděla na čem je.

„Neboj se, já ti ho nepřeberu!" ujistila ji.

Nemusela to tak zdůrazňovat. Růža byla opravdu stařena, asi jako Krčmářka krátce před smrtí, takže bych se do líbání ani sám nehrnul. Kdo je viděl, těžko uvěřil, že ta, co vypadá starší, je učednice té mladší. Růžu jsem odhadoval na devadesát let, ale pochopitelně jsem se kardinálně mýlil. Byla ještě starší.

„Vojta je můj učedník," zdůraznila Věrka. „Učit jsem ho začala a taky to dokončím. Chceš-li učedníka, najdi si svého!"

Vytvořila tři pohodlná křesílka a rozsadila nás pěkně do trojúhelníku, abychom na sebe viděli a mohli si popovídat

„Nebudu mít na to čas," zvážněla Růža, sotva dosedla do měkkého křesla. „Evropa se řítí do zkázy. V Čechách to zatím není tak horké, ale začíná se nám to přibližovat."

„Wocogou?" zeptala se jí Věrka slovníkem původní Věrky.

„Chystá se náboženská válka," ujistila ji Růžena. „Zatím to není příliš krvavé, jenže všichni »zukíjá« v Evropě očekávají, že brzy vypukne pořádný masakr."

»Zukíjá« – to už jsem měl být i já. V jazyce Elhun se tak nazývají ti, kdo vědí o Sofurovi a užívají jeho služby. Uměl jsem toho málo, ale byl jsem už »zukíjá«, neboli »vědoucí«.

„Něco už jsem o tom slyšela," ujistila ji Věrka. „Arnošt mi něco řekl, ale když to srovnáš se vpádem Velké Hordy…"

„Tohle může být ještě horší," řekla Růža. „Velká Horda se přihnala jako klasické vojsko, před ní se dalo skrývat, lidé se vzájemně varovali… Tihle přišli s mírovou ratolestí, jenže pro

sebe požadují postavení pánů a z místních chtějí nadělat otroky. Místní si pořád myslí, že jde o dobrý vtip, ale smích je přejde a bude to horší. Ti vetřelci jsou rozptýlení všude, vědí o všech úkrytech, nikdo se před nimi neschová. Domlouvají se rádiem, takže mohou zasahovat současně – neuvěřitelně akceschopná armáda, stačí, aby se zmocnili zbraní! Vyhlédnuté už je mají…“

„Myslíš, že to skončí masakrem?“ pochybovala Věrka.

„Až to začne, nebude Zlatý Kůň stačit!“ věštila Růža.

„Kdyby došlo k nějakým bouřím, každý z nás »zukíjá« si klidně poradí s tisícovkou vojáků,“ tvrdila Věrka. „Říkala jsem to už dávno Arnoštovi i Brunhildě Maatschkowé…“

„Jenže dobyvatelů je už teď v Evropě milion,“ podotkla s obavami Růža. „I když jich pár tisíc vyřídíme, nepostačí to. Není to jeden národ, je jich víc.“

„Co je to za pronárody?“ zamračila se Věrka.

„Nějaká náboženská sekta,“ řekla Růža. „Tvrdí, že jejich víra je jediná pravá, obrátí na ni celý svět a kdo se obrátit nedá, toho prostě podřežou.“

„Pak se divím, že je místní do Evropy pouštějí.“

„V Evropě tvrdí, že přicházejí v míru,“ doplnila to rychle Růža. „Snaží se s místními promíchat, přitom se neustále drží své víry a čekají na nějaké znamení. Nemůžeme ale zasahovat, dokud nic neprovedou a až to začne, bude jich příliš mnoho a nebudeme na ně stačit ani my. Natož místní, pro které to bude hodně krvavé překvapení.“

„Tak si je označte globálně!“ navrhla Věrka.

„Počkej – jak »globálně«? Co to má znamenat?“

„To jsem tě neučila?“ zeptala se Věrka nedůvěřivě.

„Asi ne, když to slyším poprvé!“ odsekla stroze Růža.

„Jo – takže tvoji učedníci to neznají taky, co?“ zamračila se Věrka. „To víš, možnosti Sofura jsou nepřeberné…“

„Co to tedy znamená?“ naléhala Růža.

„Je to vlastně jednoduché,“ začala jí Věrka vysvětlovat – a přitom to vlastně učila i mě. „Podobá se to značkám »ztyžni«,

označuje se to úplně stejně, jenže totéž jméno dáš více lidem. Ta značka pak není jednoznačná a nemůžeš se podle ní vcítit, ale můžeš ji použít k označení cílů pro jiné příkazy, třeba pro »slýcip« nebo i »ogmeldn«. Označte si je společným názvem, třeba »fanatik«, ženami a dětmi se nezdržujte. Kdyby chtěli bugřit, můžete je umírnit, pokud na to stačí »slýcip«, nebo také zneškodnit příkazy »dlgackože«, »zvorka« či »sgrobno«. Znáte přece i dost jiných prostředků, jak zneškodnit a nezabít! Kdyby bylo opravdu zle, použijte »ogmeldn«, ale to jen v krajní nouzi, ne hned při prvním náznaku nepokojů.“

Pěkné věci Věrka zamýšlela! Alzheimer, ochromení, nebo malárie jsou »jemnější« prostředky? Účinkovalo by to zákeřně i tam, kde by se vetřelci cítili v naprostém bezpečí. A v nouzi měli použít smrtící infarkt – skoro mi bylo těch »fanatiků« líto!

„Ale chraňte se použít to bez příčiny!“ varovala ještě na konec Věrka Růžu. „Kdybyste to použili na nevinné, dali byste lidem hodně pádné důvody spustit na nás zase nějaké hony! To si raději pětkrát rozmyslete!“

„Já to rozhlásím,“ slíbila Růža. „Němci a Francouzi to ocení. Ty máš starost s chalupou, ale až to dorazí do Čech, taky tě to nemine. A toho učedníka ti od srdce přeji, neměla bys žít sama jako kůl v plotě. Jednou jsi pozemšťanka, tak se pořád neodříkej a chovej se jako my.“

„Neměj péči!“ zarazila ji Věrka. „Abys pořád neměla řeči, nemám Vojtu jen jako učedníka, shodneme se i v sexu. Akorát svatbu od nás nečekejte, já tyhle zvyky neuznávám.“

Růža se na mě podívala udiveně, až jsem zrudl. No jo, ženské! Kamarádkám řeknou snad všechno! Naštěstí to Růžena nemyslela jako pokárání, ale naopak.

„No konečně!“ rozzářila se. „A víš, že to bylo poslední, co tě od nás odlišovalo? A co se týče té svatby, to je u nás spíš závazek k udržování rodiny. Podle křesťanů na věčné časy, ale třeba Japonci to omezují na devětadevadesát let a to už přece není věčnost!“

„Neměj péči,“ opakovala Věrka.

„Ty přece péči nepotřebuješ!“ zasmála se Růža.

„Nepotřebuji,“ přikývla Věrka. „Spíš budete potřebovat péči a pomoc vy!“

„Všichni budeme potřebovat pomoc,“ řekla vážnějším hlasem Růža. „My to v Čechách ještě nevidíme, ale Arnošt mi tvrdí, že už teď je pozdě!“

„Nikdy není pozdě!“ opravila ji Věrka. „Když začne hned teď označovat, a nezapomeň, že to jde i ze zvířat, v krátké době stihne statisíce! Dvojitý průlet sovy nad vojenským ležením může otočit válku. U Sarkelu to nebylo malé vojsko!“

„Tam jsi ale nebyla ty, že ne?“ zarazila se Růža.

„Nebyla,“ vrtěla hlavou Věrka. „Svjatoslava podporoval Rimmi. Ale zarazil je parádně! Když se pak i Svjatoslav začal chovat příliš nadutě, Rimmi ho opustil a pokračoval do Indie. Byzantinci pak Svjatoslava porazili a zabili. Svět by vypadal jinak, kdyby Svjatoslav nebyl takový povýšený fracek!“

„Zastavíš nadutost jednoho národa, začne se vyvyšovat jiný,“ vzdychla si Růža. „Proč se lidi nespokojí s tím, co mají? Proč si každý myslí, že jeho soused má neoprávněně víc? Lidi by se vždycky strašně rádi bratrsky dělili se sousedem, bohužel jen o to sousedovo.“

„Lidi jsou takoví,“ pokrčila rameny Věrka. „Když Thass omezil nadutost Kartága, využili toho Římané. Kdyby je nechal na pokoji, rozvrátili by naopak Řím a vcelku by to bylo prašť jako uhoď, jak říkají ti zdejší.“

„Možná,“ připustila Růža. „Ale to, co se děje dnes, hrozí katastrofou, proti které bude vyvraždění Kartága dětská hra!“

„Dobrá, překazte to,“ vzdychla si Věrka. „Jen se obávám, že to bude tak jako tak příliš krvavé.“

„Kde je vlastně Dara?“ vzpomněla si Růža. „Nemohla by zjistit, co za tím vězí?“

„Dara s tím nemá nic společného,“ řekla Věrka. „Dara se věnuje Číně. Tam je práce… A Číňané za to určitě nemohou.“

„Spousta příznaků napovídá, že to bude spíš Thassova záležitost," řekla Růža. „Nemohli byste ho popíchnout?"

„To můžeš i ty," navrhla jí Věrka.

„Ale od vás »původních« by to mělo určitě větší účinek," namítla Růža. „Nás Thass vyslechne, ale nehne prstem."

„Dobře, dáme se dohromady," slíbila jí Věrka, i když ne příliš nadšeně. „Asi se sejdeme. Poprvé od Kartága a podruhé od Atlantidy."

„Bude to zapotřebí," ujistila ji Růža. „A teď mě omluvte, letím za Arnoštem."

„Počkej, dáme si aspoň svačinku…" snažila se ji zadržet Věrka, ale než řekla první slova, vzduch se opět zachvěl a Růža zmizela jako duch.

„No jo, mladí!" durdila se Věrka. „Samý fofr a spěch! Ani na kus řeči nevydrží počkat!"

„Jak »mladá« je vlastně Růža?" zeptal jsem se.

„Učila jsem ji ještě v Polsku," odvětila Věrka. „Počítám tak šest set let. Do Čech přišla krátce po mně v půli Třicetileté války, ale zabydlila se v Čechách rychleji než já a vychovala si už několik dalších učednic i učedníků."

„I učedníků?" zachytil jsem to.

„Ale no tak!" napomenula mě Věrka, neboť pochopila, kam tím mířím. „Ani její učedníci nesmí mít rodiny, to by nic nestihli. Ale většinou využívají toho, že je žena se zpomalenou ovulací neplodná, takže se neomezují v sexu. Tady v Evropě nejsou tak nevázaní, jako Jekatěrina v Rusku, ale to se rozumí, nežijí jako v klášteře. Až to někdy budí pohoršení."

„Já bych to považoval za normální," řekl jsem.

„No jo, ty!" mávla rukou. „I když…"

Po Růžině odchodu nás neměl kdo vyrušit. A stačil mi už náznak, že by ani Věrka nebyla proti… Promarněné příležitosti k sexu je vždycky škoda!

„Nepřidáme se k ostatním?" navrhl jsem, když jsme pak vedle sebe unaveně leželi v Věrčině široké posteli.

„Dost času," řekla Věrka. „Nejprve si zařídíme chalupu."

„Jak myslíš," ustoupil jsem.

*****

Hejna kroužících racků nebyla u uprchlických nocleháren ničím neobvyklým. Vetřelci se v dobyté zemi chovali, jak by si doma nedovolili. Plýtvání jídlem k tomu patřilo – vždyť jim ti otroci ochotně přinesou jiné, nemohou je přece nechat o hladu!

Rackové byli v poslední době kromobyčejně drzí. Také si zvykli na lehce získané jídlo. S oblibou kroužili kolem cizinců, kteří jim vždycky něco hodili. Z darovaného se dobře rozdává.

Bohužel, rackové se nedostali všude. Někteří cizinci byli schovaní v domech, odkud nevycházeli. A jak se zdálo, právě ti skrytí byli nejnebezpečnější.

Někde pomohly kočky, kterých si vetřelci nevšímali, ale ne všude. Ani kočka neprojde zavřenými dveřmi, dokud jí je někdo neotevře. Do náboženských budov se tedy nedostaly ani kočky. Zejména ty nové byly stavěné jako pevnosti, proniknout dovnitř bylo zkrátka nemožné. Ovšem ne pro toho, koho tam očekávají. Jen je třeba označit ho jinou značkou s jedinečným jménem, aby se mohl do něho »zukíjá« vcítit, a vstoupit spolu s ním. Vcítěný člověk pak mohl označit všechny uvnitř stavby, i ty, kdo jinak ven nevycházeli.

Označení – toho »sáhnutí smrti« – si málokdo všiml, ale i kdyby, nikoho to nevarovalo. Menší chybkou bylo, že člověk i zvíře mohli být označeni jen jednou značkou a to se na dálku nedalo měnit. Kdo byl označený jedinečnou značkou, nemohl být označený globálně a naopak. Zrušit značku na dálku ještě šlo, ale pro nové označení musel být člověk vcítěnému zvířeti na dosah, což u staveb s omezeným přístupem nebylo snadné.

Šlo to vlastně jen jedním způsobem – označit si člověka, který právě do stavby vstupuje, vcítit se do něho a v něm pak označit ty uvnitř. I když ani to nebylo bez problémů. Někteří – a dalo se říci, že ti nejhorší – se ani tam příliš nedružili. Mimo náboženská kázání se zdržovali ve své komůrce a bylo těžké se k nim přiblížit.

Byla to také otázka času. »Zukíjá« se zpravidla nemohli zdržovat čekáním na jediného člověka a v každé mešitě proto zůstalo pár neoznačených fanatiků.

Naštěstí jich bylo mnohem méně než označených a malé množství už nebylo tak nebezpečné.

Aspoň jsme v to doufali.

*****

Dražba

Ačkoliv se v hospodě stařík holedbal, jak starostu donutí, aby nám zřícenou chalupu levně prodal, jeho možnosti zjevně nebyly tak velké. Věrka mě pověřila sledováním této záležitosti a já jsem se proto občas osobně vypravil do hospody, abych se na naši záležitost přeptal. Šlo by to jistě i pomocí vciťovaných zvířat, ale musel bych mít štěstí účastnit se jako kočka zasedání obecní rady, kdežto v hospodě jsem se to mohl dozvědět až po zasedání, ať už proběhlo kdykoliv před tím.

Dozvěděl jsem se, že starosta podá nový inzerát a mezi zájemci chce uspořádat dražbu. Podle mého mínění to zbytečně zdržoval, bylo přece jasné, že zůstaneme jako jediní zájemci, tak jakápak dražba? Starosta ale tvrdil, že prodej musí být zcela transparentní, tak to zkrátka musí být a nikdo s ním nehnul.

„Nedám se zavřít pro korupci!“ řekl na zasedání.

Museli jsme tedy počkat, až vyjde inzerát, odpovědět na něj a počkat na vyhlášení dražby. Čas zatím ubíhal – no, aspoň jsem se během pobytu ve Zlatém Koni něčemu naučil.

„Možná by bylo dobré podívat se i po jiné chalupě,“ řekl jsem jednoho večera. „Starostovy obstrukce se mi nelíbí.“

„Můžeme to vzít jako praktické cvičení ve vciťování,“ souhlasila Věrka. „Na pacientech prakticky cvičit nemůžeme, takže se tomu můžeš věnovat. Od oběda do večeře, souhlasíš?“

„A mohl bych vůbec nesouhlasit?“ usmál jsem se.

„Teoreticky mohl,“ přikývla vážně. „Teoreticky by ses také mohl sebrat, nechat všeho a odejít.“

„Leda bych byl pitomec!“ komentoval jsem to. „Ostatně, těžko bych se už od tebe odtrhával!“

„Dobře, takže každé odpoledne, dokud něco neobjevíš,“ rozhodla to.

A měl jsem zase samostatný úkol…

*****

Nezdá se to, ale skutečně starobylých chaloupek je pořád v Čechách dost. Jenže všechny někomu patří a málokdo se jich chce vzdát. Čím blíž Prahy a obecně větších měst, tím je jich méně. Lidé v bohatších krajích si místo nich houfně pořizovali klasické zděné rodinné domky, takže nejvíc originálních chalup zůstalo v chudých podhorských vískách. Dnes už se starodávné domky díky chalupářské módě nebourají, ale na druhé straně, často mají nové majitele. Za volnými chalupami aby se racek vypravil až do hor, pokud možno ne tam, kde se dá lyžovat. Zbývá podhůří co nejdál od měst, ale takových míst opravdu nezbývá mnoho…

Naštěstí jsem měl pořádné hejno racků. Nejprve v okolí Máchova jezera, ale kdekoliv jinde jsem narazil na racky, vzal jsem si jich pár jako náhradních. Časem jich byla celá flotila.

Jenže objevit prázdnou chalupu byl obtížný úkol. Občas jsem se zastavil v hospodě, kde jsem sbíral informace o domku od Růži. Dražba se měla konat za týden v okresním městě, kde se měla přidat do obecnějšího dražení všeho možného.

„To se ví, že se jí zúčastníme," ujišťoval jsem penzisty. „Ale pro jistotu lítám po Čechách a zjišťuji, kde by byla jiná taková chalupa. Tahle mi připadá nějaká nejistá."

„Já to starostovi říkám furt!" řekl děda. „Nakonec nám ta chajda zůstane na krku úplně bez užitku!"

Víc se ale nedělo. Létal jsem tedy dál. Kdyby nic jiného, bylo to docela osvěžující.

A pak jsem konečně objevil tu druhou.

Nebyla tak zastrčená, chyběl u ní les, rostlo tu jen pár rozložitých a vysokých lip. Krčila se pod nimi i pod vrcholkem nevysokého kopce a byl z ní výhled přes celé údolí. A nebyla v tak dezolátním stavu. Na první pohled se zdálo, že je docela zachovalá. Zamířil jsem ihned s rackem do vesnice, kde jsem si poblíž místní hospody položil značku »durum«.

I tak se přece dá přemisťovat!

Racek pak ještě opatrně zakroužil, abych se ujistil, že je náves prázdná, pak jsem ho propustil.

Přeskočil jsem na položenou značku, ještě jsem koutkem oka zahlédl odlétajícího racka, ale to už jsem zamířil přímo do hospody. Na vesnicích je to asi nejspolehlivější místo k získání důležitých informací.

Otevřeno bylo, ale plno uvnitř nebylo. U jednoho stolu tu sedělo pět strejců – co strejců, dědulů, samý penzista! V těchto hospodách je to obvyklé. Přes den jsou tu jen penzisté, ti jediní mají dost času vysedávat v šenku. Mladší přitáhnou až večer po práci. Pro venkovskou hospodu je každá koruna dobrá, i když penzisté nejsou žádná velká záchrana. Na rozhazování nemají, sedí při jednom zteplalém pivu a musí se přihodit něco hodně významného, aby utratili víc.

Příchod mladého kluka v dopoledních hodinách je ovšem pro hospodu událost a když jsem děduly požádal o dovolení přisednout si k jejich stolu, okamžitě jsem je dostal.

„Cák, mladej, že jste k nám zabloudil?“ optal se mě jeden z dědků.

„Hledám ke koupi nějakou chalupu,“ vysypal jsem jim na rovinu své poslání.

„Ale copák, Pražák by rád chalupařil?“ usmál se děda na mě lišácky.

„No, víte, ono je to jinak,“ chtěl jsem jim vymluvit první dojem zbohatlíka, který si chce pouze o víkendech užívat klidu na vesnici. „Tlačí na nás náš domácí, abychom mu vyklidili náš současný byt. Měl by asi lepšího zájemce, i když má starý dům, žádnou modernu. Začal nám dělat schválnosti, zrovna teď nám odpojil elektriku, ale co vám budu povídat, to byste museli zažít. Takže chceme někam pryč. Jenže čím blíž k Praze, tím jsou byty dražší. Nám by přitom stačilo něco malého. Chalupa, malý domek, cokoliv. Hlavně aby to nebylo moc drahé!“

„Cák Pražáci nemají prašule?“ zasmáli se všichni.

„Jak kdo,“ pokrčil jsem rameny. „Pro tuneláře není deset melounů žádný problém. My dole obracíme každou korunu.“

„To my taky," přikývl s pochopením děda. „Ale co tady chcete dělat? Práci tu neseženete, do města daleko, na penzi jste moc mladej…"

Vysvětlil jsem mu, že existuje možnost práce z domova, to je dnes díky počítačům možné. Zaměstnavatel práci dostane tak jako tak a nepotřebuje pro zaměstnance udržovat kanceláře. Zaměstnanci šetří za dopravu do práce, mohou bydlet prakticky kdekoliv a počítač vyhodnotí, zdali pracovali hodně nebo málo. A protože je to náš případ, sháním nějaké levné bydlení.

„Ale už nechci žádný nájem!" řekl jsem na závěr. „Toho mám plné zuby! Nechci se dohadovat se žádným domácím. To radši budu splácet hypotéku, ale chci být ve vlastním!"

„No jo," pokývali hlavou dědové. „Vlastní je vlastní. Můj dům – můj hrad!"

„Možná by to šlo," vzpomněl si opět ten, co se mnou od začátku diskutoval nejvíc. „Jouzovi by vám možná rádi prodali chalupu po babce. Mladí se odstěhovali do města, na ježdění do našeho zapadákova nemají čas a chalupa jim zatím chátrá."

Dostal jsem od nich i adresu do nedalekého města, kde snad bydlí mladí Jouzovi. Poděkoval jsem jim vřele a zavolal hospodského, abych všem za tu radu zaplatil velký rum a pivo. Další rum jsem věnoval hospodskému, ale sám jsem panáka odmítl s výmluvou, že řídím.

„Mladej, tady jsme policajta neviděli aspoň padesát let!" přemlouval mě děda.

„Věřím vám," přikývl jsem. „Ale ve městě by mě mohli zkásnout ajncvaj a ještě bych přišel o body!"

„Nemusíte tak spěchat, Jouzovi jistě chodí do práce, teď beztak nebudou doma," připomněl mi opět děda.

„To nevadí, počkám na ně tam," trval jsem na odchodu.

Zamával jsem jim a oni jako pozdrav pozvedali panáky na moje zdraví. Naštěstí nikoho z nich nenapadlo starat se, kde mám auto, na které jsem se vymlouval. Doufal jsem, že jim ani nepřijde divné, že neuslyší žádný motor.

Zmizel jsem totiž už z chodby skokem »durumaldem« na značku v hale u Zlatého Koně. Do města se dostanu dalším skokem, až si tam položím značku.

Nejspíš rackem.

*****

Měl bych tedy rozjeté dvě možnosti koupi chalupy, ale Věrce se nelíbilo, že jsem v obou případech projevoval zájem, ale koupit jsem mohl jen jednu. Ruina by měla být levnější a na stavu přece nezáleželo, beztak Věrka původní chalupu nahradí upravenou. Nebo chce úpravy provádět po částech na existující stavbě? Přece jen bych preferoval tu ruinu, už pro romantičtější okolí a větší odlehlost od lidí.

Nechala mě ale, abych se z hrozícího trapasu vyhrabal sám. Co jsem si navařil, to si taky sním. Nevadí, žádná kaše se nejí tak horká, jak se uvaří. O druhé chalupě jsem ještě nezačal jednat, takže jsem nikomu nic planě nesliboval. Asi bych s tím měl počkat, jak dopadne první železko v ohni – dražba.

Jenže Věrka si veškerá odpoledne do vyřešení chalupy vyhradila pro sebe a mně nezbylo než pokračovat v průzkumu Českých luhů, hájů a výšek, nechtěl-li jsem všechna odpoledne naprázdno promarnit čekáním u Zlatého Koně.

Naštěstí to mělo svá plus. Teď už jsem neprohánět racky v honbě za vidinou vhodné chalupy, ale užíval jsem si plachtění nad krajinou. Samozřejmě jsem musel střídat své letouny, aby měli také nějaký odpočinek a mohli se nakrmit, ale to už dělali ve vlastní režii, do toho jsem se jim nemíchal. Když jsem teď pocítil ptačí únavu, propustil jsem racka a »osedlal si« dalšího.

Jako kluk jsem planě toužil, jako snad všichni kluci, stát se pilotem, nebo aspoň automobilovým závodníkem. Později jsem pochopil, že pilot si nelétá jak sám chce a automobilový závodník může mít pěkně tvrdý chléb, až jsem z toho vyrostl.

Jenže teď se mi ten dávný klukovský sen splnil lépe, než jsem mohl očekávat v těch nejbujnějších snech. Racek je velice majestátní letec, žádný vrabec. Na začátku jsem si vyzkoušel

různé opeřence, ale rackové si mě získali. Jistě jsou v Čechách majestátnější ptáci, ale jednak jich je mnohem méně a za druhé se špatně shánějí. Vzácného orla mořského jsem například ani jednou v životě nespatřil a to ani teď, kdy jsem brázdil oblohu celá dlouhá odpoledne.

Jen si představte, že ovládáte takovou krásu! Vidíte sice jen malinkýma očičkama, ale nic vám není skryté. Samozřejmě musíte dávat pozor na ty silnější, nejen na ptačí dravce, ale i na letadla a na lidi s puškou – těch naštěstí není tolik a kromě toho vím, že racek nepatří ani mezi lovnou zvěř, ani mezi škodnou, takže pro mě myslivci nepředstavovali skutečné nebezpečí.

Mohl jsem ale létat i tam, kde je to pro piloty zakázané. Mohl jsem oblétávat vysoké homole chladících věží jaderných elektráren, odkud by grippeny velice rychle vypakovaly lidské letecké vetřelce – pokud to není pouhé politické chlubení.

Navštěvoval jsem teď naprosto volně naše nejstarší české památky, nesčetné hrady a zámky. Některé jsem už takhle ze vzduchu viděl, na internetu občas kolují videa snímaná malými dálkově řízenými drony, ale pouhý obraz se nemůže vyrovnat vnímání celým opeřeným tělem svištění a poryvů větru, natož pocitu jistoty, se kterou racek dokáže proletět oknem prastaré hradní ruiny, aniž by pírkem zavadil o historický kámen. A což takový pocit přistát na vrcholku věže, kde se lidská ruka celá staletí nedostala a už ani nedostane, neboť je ruina nebezpečná i zkušeným horolezcům, pod jejich vahou by se mohla zhroutit a při pádu je zasypat uvolněnými balvany. Racek je příliš malý, než aby jeho přistání uvolnilo sebemenší kamínek.

Už pro tohle stálo za to něco oželet!

*****

Na dražbu jsme šli oba, Věrka chtěla vidět, jak si povedu. Když jsme dali její a mé peníze dohromady, bylo by jich dost i na slušný rodinný domek a měli jsme optimistickou náladu. Do sálu jsme se dostali snadno a poznali jsme tam i pár mých známých. Na pódiu byl mezi pořadateli starosta a v sále seděli nejméně dva strejci z hospody, kteří na mě povzbudivě mávali.

Usadili jsme se a čekali. Většina dražebních položek nás vůbec nezajímala a jak se zdálo, pozemek s ruinou se řízením náhody ocitl na posledním místě. Konečně však přišel na řadu a vyvolávač se dal do obvyklého vychvalování. Mával přitom jakýmisi fotografiemi, očividně pořízenými kvůli předchozímu inzerátu, každopádně na nich chalupa ještě stála. Současné foto by zájemce příliš odrazovalo, zato ale zaváněl podvodem. Co kdyby na to naletěl někdo jiný a pak zjistil, že koupil hromadu zpuchřelého dřeva? Nám by to nevadilo, ale nepřipadalo mi to čestné. I tak jsem měl dojem, že budeme jediní zájemci.

Jenže úsměv i s optimismem nás přešel jako mávnutím kouzelného proutku, když vyvolávač ohlásil vyvolávací cenu. Proboha, tolik peněz chtějí za hromadu shnilých trámů, která se bude muset před stavbou ještě pracně odstraňovat?

Věrka se na mě tázavě podívala, ale já jsem vrtěl hlavou.

»*Prosím tě, kdyby tyhle peníze chtěli za řádně udržovaný dům, bral bych to, ale tohle… tohle je přece nebetyčná drzost. Za tuhle přemrštěnou cenu ať si to nechají!*« vysvětloval jsem jí rychle telepaticky, aby to nikdo kolem nás neslyšel.

»*Jak myslíš!*« souhlasila se mnou. »*Je to drzost!*«

Ruku jsme ovšem nezvedli, ačkoliv jsme cítili, jak se na nás upírají desítky očí. I vyvolávače to vyvedlo z míry. Zřejmě očekával, že jako jediní přihodíme, »rekreační objekt« nadšeně převezmeme a zlatý hřeb dražebního dne dovršíme.

Seděli jsme dál, teď už opravdu otrávení.

Vyvolávač se ještě dvakrát pokusil přemluvit účastníky dražby, aby přihodili aspoň minimální částku, pro tuto položku tisícovku, ale nikdo se nehlásil a nezbylo mu než oznámit, že dražba úspěšná nebyla a předmět dražby zůstává majetkem původního vlastníka – obce.

Ze zlatého hřebu se stalo pořádné fiasko.

*****

Než jsme se zvedli k odchodu, sesypali se na nás známí z hospody a z pozadí jim přizvukoval starosta.

„Vždyť jste to chtěli koupit!“ vyčetli nám. „Tak co děláte najednou drahoty?“

„A vy byste to koupili?“ zeptal jsem se stařík, který se zpočátku holedbal, jak starostovi domluví.

„No – já žádnou chajdu nepotřebuju,“ namítl opatrně.

„My ano, ale ne za nekřesťanskou cenu,“ odpálil jsem ho. „Podívejte se – už vyhlašování, že jde o »rekreační objekt«, je vlastně podvod.“

„Ale na těch fotkách…“ začal stařík, ale nedořekl.

„Ty fotky jsou kdovíjak staré,“ přerušil jsem ho. „Viděli jste, jak ta chajda vypadá dnes? Od posledního pokusu o prodej tam zřejmě nikdo nebyl, takže nevíte, že se mezitím zhroutila. My jsme si to prohlédli. Je to hromada ztrouchnivělého dřeva, vhodného nanejvýš jako hranice na pálení čarodějnic. Chtít za ni milion a půl je, promiňte mi, nebetyčná drzost!“

„Tak proč jste říkali, že to chcete?“ řekl starosta uraženě.

„Čekali jsme levnější stavební parcelu,“ odpálil jsem ho. „Ne předraženou jako v Praze na Václaváku! Za tu cenu nabízí v sousední vsi udržovaný domek! Ukažte mi troubu, který jako »rekreační objekt« koupí haldu zpuchřelých trámů, když se to dá jedině seškrábnout buldozerem a stavět od základů znovu!“

„Ta chajda mezitím spadla?“ zajímal se stařík?

„Ano, a už dávno, dřevo je nacucané vodou a shnilé!“

„Hele, starosto, považoval jsem tě za hamouna,“ obrátil se stařík na obecního zastupitele. „Ale koukám, ty nejsi jen hamoun, ty jsi přímo krkoun! Nasadit půl druhého milionu za hromadu hnoje, tomu říkám krkounství šestého stupně!“

„Bylo to podle předpisů!“ bránil se starosta.

„Na příštím zasedání mi ten předpis ukážeš!“ varoval ho stařík. „Vsadím boty, že předpis, nařizující takové hamounění, vůbec neexistuje!“

„Předpisy ale vyžadují starat se o obecní majetek s péčí řádného hospodáře!“ vyjel na něho starosta s krásně naučenou frází, jako kdyby se o chalupu předtím kdovíjak staral.

„Ty ses tak staral!“ odpálil ho stařík. „Ani nevíš, že se za tvé »péče« zřítila! Ale chtěl bys za ni milion! Figu borovú!“

Nechali jsme je jejich hádce a vyšli jsme z budovy. Jen jsme se zběžně rozhlédli, aby se nikdo nedíval – a frnk! domů do Zlatého Koně!

„Doufám, že příště dopadneme lépe,“ řekla Věrka.

„Taky doufám,“ zavrčel jsem.

*****

Problém ale nastal i při jednání s mladými Jouzovými. Ti by chalupu po zemřelé babce rádi prodali, ale nemínili ji prodat lacino. Také už měli delší dobu vystavené inzeráty, jenže když si je koupěchtivý člověk porovnal s okolními nabídkami, brzy dospěl k názoru, že tu něco nehraje. Zejména když si srovnal poměr ceny a předností, nevycházela nabídka Jouzových nijak příznivě. To byl asi důvod, proč se ani jim zájemci nehrnuli.

Jenže chalupa, kde nikdo nebydlí, zákonitě chátrá. Zatím na ní byla vidět jen vytlučená okna, která Jouzovi při jedné výjimečné návštěvě provizorně zatloukli starou dřevotřískou. Jenže neobývané dřevěné stavby ohrožuje dřevokazná houba víc než zděné. A jak jsem zjistil, houba už tam byla. Zamčené dveře mě dovnitř nepustily, ale dírou ve vratech se protáhla dovnitř »ochočená« kočka. Koček bylo naštěstí v okolí víc, dvě jsem si hned po objevu chalupy označil, abych mohl pátrat i kočičíma očima.

Zchátralost by nám nevadila, ale koupit starou chajdu za přemrštěnou cenu neodpovídalo strategii »zukíjá«. Předražená stavba by přitahovala závist a té jsme se snažili vyhnout.

Nicméně jsem se za Jouzovými vypravil osobně hned po neúspěšné dražbě, abych věděl, jak vážně to s tou předraženou chalupou myslí.

Jenže mi jen potvrdili údaje z inzerátu, zejména cenu, ze které nechtěli ustoupit. Při první návštěvě jsem navíc nesměl argumentovat dřevomorkou, která zvenčí vidět nebyla. Zkusil jsem argumenty odlehlosti od civilizace, chybějícího přívodu

elektřiny a dalších vícenákladech, ale bez úspěchu. Takže jsem jim poděkoval za cenné informace a rozloučil se dřív, než je napadne předložit mi cenu těchto informací k úhradě.

Při návštěvě hospody v první vesnici jsem se dozvěděl menší pikantnost. Rozlícený starosta prohlásil, že na nás poštve psy, jestli se ve vsi opovážíme jenom ukázat. Kdyby znal mé možnosti, asi by si takové řeči rozmyslel, jenže nemohl tušit, jak rychle by o své hafany přišel. Ogmeldn složí stejně rychle jezevčíka jako dogu, nebo jako útočícího slona a nosorožce.

Stařík se kasal, že všechny podrazy starostovi připomene o nejbližších volbách do místní samosprávy, jenže ty byly kdesi ve hvězdách. Poděkoval jsem mu za snahu, ale musel jsem ho ujistit, že mi nezbývá než se poohlédnout po chalupě jinde.

„Rád bych tady zakotvil, ale vidíte sami – copak to jde?“ krčil jsem rameny. „Nejsem milionář, abych si mohl dovolit zbůhdarma vyhazovat miliony za hromadu shnilého dříví.“

„Tohle starostovi neprojde!“ ujišťoval mě stařík.

„Občas se tu ještě objevím,“ slíbil jsem jemu i celému hospodskému stolu, než jsem zaplatil a odešel.

Jako obvykle – přímo ke Zlatému Koni…

*****

„Nic si z toho nedělej!“ utěšovala mě Věrka, když jsem se nad tím rozčiloval. „Ve Zlatém Koni máme klid, jaký asi venku mít nebudeme. Když tu budeme rok, nic se neděje, až na to, že sem za námi nemohou pacienti. Pořád máme několik možností, co s tím dělat dál. Buď se někteří z hamounů umoudří, ostatně si nemyslím, že při těch požadavcích něco prodají, nebo najdeš něco úplně jiného. Pokračuj tedy dál – občas se podíváš po těch hamounech, ale většinu času zkus věnovat hledání třetí cesty. Nezapomeň, že se marně neříká »*do třetice dobrého i zlého*«. Třeba bude třetí chalupa nejlepší!“

„Dobře, zůstaneme tady,“ přijal jsem to. „Nevadí ale, že se zpomalí učení na pacientech?“

„Díváš se na to pohledem mladíčka,“ zasmála se Věrka. „Nejdřív po takových třech stech letech získáš potřebný odstup a nadhled. Vidím to na všech svých učednicích.“

Podíval jsem se na ni opět s překvapujícím souhlasem. Nesouhlasit bych nemohl, ale souhlas mě samotného trochu překvapoval. Co jsem ale mohl dělat jiného?

Uvidím po třech stech letech.

*****

Nová adresa

Ačkoliv jsem oblétal pěkný kus Čech, osamělých chalup bez obyvatel tolik nebylo. Ruiny v různém stavu sešlosti jsem sice našel, ale většinou uprostřed vesnic, obklopené staveními, kde bychom neměli klid.

Starosta v první vsi se na svém názoru »zabejčil«, jak se říká, odmítal veškerou kritiku a teď už hlásal, že je to tak lepší, neboť obci ubyla starost – jako kdyby dodneška nějakou měl.

Rozhodl jsem se navštívit Jouzovy a tentokrát jsem chtěl uplatnit největší kalibr – dřevomorku. Jenže k tomu jsem se do chalupy musel podívat a to šlo jedině tím, že si vymíním malou prohlídku s posouzením stavu.

Jouzovi na ni kupodivu přistoupili, dokonce se nabídli, že mě tam dovezou autem. Zřejmě o houbě nevěděli. Napadlo mě – bohužel pozdě – že bych si mohl auto vypůjčit, ale přišel jsem za nimi pěšky, takže jsem musel tvrdit, že jsem do města přijel autobusem a s díky přijmout jejich nabídku.

Cesta autem do chalupy mi dokreslila, proč sem Jouzovi nechtějí jezdit ani na víkendy. Racek se sem dostane snadno, nemusí šplhat po úzkých polních cestách, kde potkat autobus by byl hodně velký problém. Cesta se klikatila a kilometry na tachometru naskakovaly. Nakonec jsme ale přece jen dorazili. Pan Jouza odemkl veliký visací zámek na dveřích, stiskl velkou starodávnou kliku a otevřel, ovšem hned v předsíni musel popadnout staré koště a pročistit si cestu pavučinami, kterých tu bylo všude plno, stejně jako prachu.

Teprve teď jsem mohl porovnat kočičí pohled zdola se skutečností viděnou z lidské výšky, ale lidské oči vidí mnohem méně detailů než kočičí, už protože uvnitř byla tma.

„Podíváme se dovnitř, ne?“ navrhl jsem.

„Jenže je tam tma,“ připomněl mi zbytečně Jouza, bylo to totiž vidět. „Chcete baterku?“ napadlo ho.

Přisvědčil jsem a Jouza odešel do auta pro malou kapesní baterku. Jouzová se obezřetně držela před vchodem na dvorku,

jako kdyby tušila, co uvnitř uvidíme. Příčina její zdrženlivosti byla ale jiná, štítila se totiž pavouků a neměla zájem zamotat se do nějaké pavučiny.

„Museli jsme okna zajistit proti zlodějům," vysvětloval mi Jouza rychle. Bylo to vidět už když jsme přijížděli, desky na oknech svítily špinavou žlutí dřevotřísky do dálky.

„To nevadí," mávl jsem nad tím rukou a otevřel jsem dveře do velké sednice. Kdyby pan Jouza věděl, že se v jeho chalupě vyznám snad lépe než on sám! Harampádí v sednici mě ovšem nezajímalo, tady nic podezřelého nebylo, po letmém pohledu jsem se otočil na opačnou stranu.

„Nepodíváme se nahoru?" navrhl jsem, i když jsem to už nemyslel vážně, protože mezitím světlo baterky přejelo po prvním trámu, ze kterého se sypal žlutý prach.

„Ježkovy zraky!" dloubl jsem znenadání prstem do trámu a k Jouzovu údivu jsem promáčkl tenkou slupku dřeva, zpod které se vysypal další žlutý prach.

„Ta chajda je sežraná houbou!" obrátil jsem se na Jouzu.

Jouza na mě vytřeštil oči, ale když jsem opakoval pokus se stejným výsledkem i na jiném trámu, zbledl jako stěna.

„To… to jsem nevěděl…" koktal.

„Jen se podívejte!" posvítil jsem jeho vlastní baterkou na opačnou stranu předsíně a opět jsem zopakoval pokus s prstem.

Trámy byly zpuchřené kamkoliv jsem na ně sáhl.

„Jak dlouho tady nikdo nebydlel?" zeptal jsem se Jouzy věcně. „Na tohle staré chalupy trpí. Jakmile se v nich nebydlí, chytnou houbu a jde to s nimi s kopce. Dokud se uvnitř topí, je tam sucho a houba nemá šanci, ale jakmile to zvlhne…"

„Je to teprve tři roky co tchýně zemřela!" vykoktal Jouza nešťastně. „Že by za pouhé tři roky tohle..?"

„Hodně záleží na tom, jak si tady topila," řekl jsem.

„Ale to jistě," přesvědčoval mě Jouza. „Měla přece dříví hned tady u stodoly, pod střechou, aby bylo suché!"

„No jo," vzdychl jsem si. „Jenže viděl jste to sám. Kdyby tu houba řádila jen poslední rok, je tady a dostat ji ze dřeva je složitější než se to řekne. Nějaké trámy musí pryč, nevím, kolik jich bude, ale vidíte to sám!"

„To jsme ale nemohli vědět!" opakoval nešťastně.

„Nastěhovat sem nábytek, pustila by se houba i do něho," pokračoval jsem. „Nejprve se tu bude muset povyměňovat, co je zasažené, všechno napustit roztokem, zkrátka bydlet se tu dá až po důkladné asanaci. Čím dřív s tím začnete, tím lépe!"

„Počkat!" zarazil se Jouza. „Vy už o to zájem nemáte?"

„Jestli chcete chalupu prodat za dobrou cenu, musíte ji uvést do odpovídajícího stavu," napověděl jsem mu. „Chce to vyměnit zasažené trámy, všechno napustit roztokem, no – bude tu práce jako na kostele. A měl by sem někdo docházet aspoň občas vyvětrat a ještě lépe, zatopit v kamnech, jinak by to byla zbytečná práce. Staré domy jsou určené k bydlení, nesnášejí ležet jen tak bez dozoru."

„A co kdybych slevil z ceny?" napadlo ho.

„To je druhá cesta," připustil jsem. „Jestli se nemůžete starat o chalupu sám, ani si najmout někoho ve vsi, můžete ji zkusit prodat co nejdřív. Ale pak nemůžete čekat cenu jako za plnohodnotnou stavbu. Tady se bydlet nedá! Kdo to nadělení koupí, musí do toho nejprve investovat peníze a o to by měla být cena nižší. Zrovna nedávno jsem vidět podobný dům. Po pouhých pěti letech chátrání se zřítil. Majitel se přitom tvářil, kdovíjak se o chalupu nestaral, jenže ani nevěděl, že je to jen hromada shnilých trámů."

„Koupil byste to za polovic?" vyhrkl Jouza.

„Za polovic?" zamyslel jsem se. „Když uvážím všechny další náklady a nevýhody, pak by ta polovina odpovídala."

„Tak to vezmete?" třásl se Jouza na kladnou odpověď.

„Za polovinu ceny z inzerátu," vymínil jsem si.

„Dobře, je vaše!" spěchal Jouza.

„To bude až po změně v katastru a zaplacení daně," řekl jsem. „Ale v tom případě… odlehlost nám nevadí, elektřinu si

zařídíme panelem na střeše, akorát ta houba… ale s tou se ještě dá něco dělat… dobře, můžeme to sepsat!“

Vzali mě opět do auta a jeli jsme do města.

„Kdy dostaneme peníze?“ starala se Jouzová, když jsme se opět klikatili po horské silničce.

„Fakticky kdykoliv,“ řekl jsem. „Třeba hned, jakmile to sepíšeme. Jak to chcete? Poslat na účet, nebo hotově na ruku?“

„Můžete platit hotově?“ zeptala se mě opatrně.

„Jistě!“ přikývl jsem. „Vzal jsem si peníze na zálohu, ale takhle se slevou dám dohromady celou sumu hotově. Aspoň se nemusíme zdržovat bankovními příkazy!“

Jouza mě pro jistotu dovezl rovnou k notářství nedaleko od náměstí, kde jsme za dohledu notáře řádně sepsali smlouvu. S ní jsme zamířili na katastrální úřad a po zaplacení poplatku jsem od pana Jouzy dostal klíč od visacího zámku, za což paní obdržela pěkně z ručky do ručky několik svazečků bankovek.

Spokojenost nakonec zavládla na všech stranách.

Jouza s Jouzovou radostně přepočítali stržené peníze, ani nebrečeli, že jich je méně než původně čekali. Houba ovšem udělala své nejen na trámech chalupy, ale i na očekávání Jouzů.

Já s Věrkou jsme se mohli těšit na novou adresu.

*****

Oprava koupené chalupy byla jednodušší než jak jsem panu Jouzovi líčil. Namísto pracné výměny jednotlivých trámů použila Věrka příkaz »***krug nuxusva gydigochor***«, po kterém jsme se museli chvilku držet, abychom neupadli. Okolní svět se kolem nás kroutil, přečkali jsme i menší tornádo s poryvy větru na hranicích vichřice. Když to skončilo, ležela před námi místo chalupy vodorovná plocha obnažené a srovnané hnědé skály.

Následující příkaz mi Věrka musela trochu vysvětlit.

„»***Krug troig kerysa šestnáct!***«“ znamenalo vytvoření chalupy číslo šestnáct, která svou dispozicí nejblíž odpovídala zmizelé chalupě. Tyhle roubenky jsou si všechny jedna druhé velice podobné, ale protože je nestavěli podle plánů, je každá ode

všech druhých mírně odlišná. Bývají to často jen drobnosti, ale dvě shodné v Čechách nenajdeš. Vchod byl o půl metru víc doleva, vzor z dřevěných lišt na čelní lomenici byl odlišný, ale neočekával bych, že si nesrovnalostí někdo všimne. I kdyby na návštěvu přijeli Jouzovi, ničeho by si nevšimli. Doufal jsem, že chalupa není příliš poctivě zdokumentovaná u památkářů, ti by jako jediní mohli vnějškové odlišnosti odhalit.

Na dveřích ovšem chyběla petlice i s obrovským visacím zámkem, takže jsem mohl klíč zahodit – nebo lépe, anihilovat. Tato chalupa měla proti původní Věrčině chalupě trochu odlišný půdorys i vnitřní uspořádání. Sednice byla tady vpravo a ne vlevo, záchody byly sice dva, ale naproti sobě a ne vedle sebe, koupelna byla za jedním z nich, druhý měl vlastní umyvadlo. Na to si však jistě brzy zvykneme.

Jak jsme z původní roubenky odešli bez zavazadel, tak jsme se také nastěhovali. Jen notebook jsem si opatrně uložil do komory, ale už jsem uvažoval, že si ho nechám analyzovat a zapamatovat Sofurem i s mými daty, abych se s ním už při podobných situacích nemusel tahat.

Věrka se ale postarala i o další odlišnost proti původnímu uspořádání. Namísto jedné bytelné postele vytvořila v sednici dvojitou manželskou postel a prostor za pecí zůstal bez lůžkové úpravy. Bylo to jasné – budeme tedy spát spolu jako manželé, za které nás beztak lidé považují.

A samozřejmě jsme to hned vyzkoušeli…

*****

První naší starostí po stavební úpravě – nešlo o výměnu několika trámů, ale celé chalupy za jinou – bylo dojít se do vsi seznámit s novými sousedy. Nemusíme je přece obcházet dům od domu, postačí navštívit hospodu, kde snad touto odpolední dobou bude víc lidí, seznámit se s nimi a ti už to jistě roznesou všem nepřítomným, až je uvidí.

Otevřeno ovšem bylo a tentokrát bylo uvnitř lidí víc než minule. Poznal jsem ale stůl se svými známými a spolu s Věrkou

jsme k nim zamířili. Pro hospodu je událostí příchod mladého cizího kluka, natož když přijde s pohlednou holkou.

„Jak jsi dopadl u Jouzů, mladej?“ optal se mě s lišáckým úsměvem první dědek. „A ta slečna, či snad už mladá paní, ta patří k vám, nebo ne?“

„Jo, my patříme k sobě,“ souhlasil jsem. „A ode dneška bydlíme místo Jouzovy babičky.“

„Ale copák, Jouza vám tu boudu prodal?“ usmál se děda. „Cák Pražáci už mají prašule?“

„Jouza nám to prodal levně,“ ujistil jsem je. „Takže se jdeme ukázat sousedstvu!“

„Jouza a levně?“ podivil se stařík. „Ten by si pro korunu dal i koleno vrtat!“

„Původně chtěl hodně, pravda,“ připustil jsem. „Ale když jsme se tam byli podívat a ukázalo se, že je tam dřevomorka, slevil na polovinu. A to už jsme si plácli.“

„Vy jste tu boudu koupili i s houbou?“ vytřeštil na mě oči dědula. „To nevíte, že jak se do dřeva zakousne houba, můžete to rovnou spálit? Uvidíte, jak se vám to sesype na hlavy!“

„Když víte, jak na dřevomorku, nemusíte si z ní dělat těžkou hlavu,“ ujistil jsem všechny s klidem Angličana.

„Vy snad víte, jak na dřevomorku?“

„Jistě, vy ne?“ udělal jsem nechápavého, jak může někdo o něčem takovém pochybovat.

„No, jestli to víte…“ vzdychl si děda, „pak snad. Houba v baráku byla vždycky postrach.“

„Pro nás není,“ ujistil jsem ho.

„A budete pracovat na dálku?“ ujišťoval se děda.

„Mám počítač,“ odvětil jsem trochu vyhýbavě. Nebyla to lež, i když to mělo k plné pravdě daleko.

„A co mladá paní?“ obrátil se děda k Věrce. „Taky děláte na počítačích?“

„Ne, já jsem léčitelka,“ odpověděla mu Věrka. „Léčím lidi, víte? Když vám bude zle, přijďte za mnou.“

„Vy jste doktorka?“ podivil se děda se všemi okolo.

„Neříkám doktorka. Léčitelka,“ řekla s úsměvem.

„To jako – bez doktorského titulu?“ hádal děda.

„Ano, léčit se dá i bez titulu,“ přikývla.

„A nejste na to příliš mladá?“ namítal děda. „Na tohle je snad potřeba mít i nějaké zkušenosti, ne?“

Panebože! To je opravdu blažená nevědomost, říci Věrce, že je mladá! A dokonce příliš mladá! Pětatřicet tisíc let přece není žádné mládí, i když na to nevypadá! Ale mlčel jsem a bylo na Věrce, jak z toho vybruslí.

„Zkušenosti se dají získat od někoho, kdo je má,“ řekla Věrka. Také příliš obecně a také to nebyla lež.

„A kdo vám ty zkušenosti stihl dát?“ vyzvídal děda.

„Ále… znala jsem takovou babku, říkali jí Krčmářka, ta měla tyhle věci v malíčku,“ pokrčila Věrka rameny. „Víte co? Necháme to rozsoudit, až budu mít nějaké vyléčené. Pak se můžeme bavit o tom, je-li to možné nebo ne. Souhlasíte?“

Děda cosi zabručel, neznělo to tak ani tak, ale nejspíš tím uznal Věrčinu logiku.

Zaplatili jsme za celou hospodu dvě rundy, aby si nás lidé zapamatovali, a zvedli jsme se k odchodu.

„Jestli víte o někom, kdo má zdravotní problém, pošlete ho k nám,“ rozhlásila na konec Věrka. „Léčím většinu nemocí těla i některé nemoci duše – ne všechny, ale uvidíte sami!“

Rozloučili jsme se a vyšli z hospody.

„Teď budou celý večer debatovat o nás,“ usmála se Věrka. „Uvidíme, kdy přijdou první.“

Přemístili jsme se pak jako obvykle. Věrka na »Krčmu«, já na »Krčmáře«. Ty značky už byly v nové chaloupce, místo stejných, ale zrušených ve staré. Pro mě představovaly symbol.

Darebák Hadraba nás připravil o domov, ale získali jsme nový a jedeme dál. Věrka darebáky ztrestala, jak by si to žádný soud nedovolil – naše soudy nejsou zrovna vzor nestrannosti, když toto jednání nestíhají a tím je vlastně umožňují. Otázkou je, jaké jsou soudy v okolních zemích. Nezdá se, že by někde byly

lepší. Všude ve světě patří soudci mezi tak zvanou elitu, takže – pochopitelně, ale nespravedlivě – straní příslušníkům téže elity. Nezávislost soudců je už jen kamuflážním prvkem, který to má zakrývat.

Takže – uvidíme!

*****

Po prvním seznámení se sousedy jsme se s Věrkou vrátili do nového domova plní optimismu. Teď už záleží jen na tom, kdy za námi přijdou první pacienti. Po nich určitě přijdou další. Naděje patří mezi zprávy, které se šíří rychle.

Náš nový domov měl oproti staré chalupě nějaké výhody a naopak jiné nevýhody. Mezi výhody patřil zajímavější výhled do okolí. Chalupa po Jouzových byla na svahu údolí těsně pod hřebenem, takže z ní byl výhled přes celé údolí. Pod námi byla celá vesnice přehledná jako na dlani, ačkoliv při její návštěvě jste zjistili, že je roztahaná na několika kilometrech. Shora byla vidět jak silnice, tak železniční trať. Ta patřila mezi vedlejší, ale občas po ní projížděl motoráček, svážející lidi do města.

Nevýhodou nové chalupy bylo právě tak její umístění na svahu. Znamenalo to, že cesty k nám jsou úzké a klikaté, těžko průjezdné pro auto a příliš dlouhé a strmé pro pěší vycházky. Nám dvěma to sice nevadilo, ale pacienti budou odkázaní na automobily. Nemocní nemají sílu chodit pěšky, zejména když cesta k nám pěšky byla velkou zátěží i pro zdravé.

Navrhl jsem Věrce založit si »pobočku« ve městě. Stačily by dvě malé pronajaté místnůstky, z jedné udělat »ordinaci«, ze druhé čekárnu. Jenže Věrka ihned namítla, že to předpokládá platit nájem a být odkázán na vrtochy »pana domácího«. Dosud se vždycky snažila být nezávislá a nemíní to měnit.

„Upravíme raději dvorek na parkoviště," navrhla mi.

Nezbylo mi než souhlasit, zejména když do úprav chtěla zapojit Sofura. Šlo o srovnání dvorku a jeho vydláždění. Sofur to zmákl snadno. Během minuty pokryl parkoviště děrovanými keramickými tvárnicemi a nám zbývalo zavézt do dutin hlínu,

aby tu mohla vyrůst tráva. Tuhle fázi jsme museli udělat sami. Sofur snadno zacházel s tunami skály, postavit dům pro něho nebyl problém, jenže jeho výtvory měly jedno společné.

Chyběl v nich totiž život.

Většinou to byla výhoda. Stvořené potraviny se nekazily, voda byla průzračně čistá, bez obvyklých chemikálií a přísad, dřevěná chalupa byla zaručeně prostá červotočů i houby.

Když jsme ale chtěli, aby se parkoviště zazelenalo pravou přírodní trávou, museli jsme si ji dovézt sami, bez Sofura. Ten by ji sem jistě dokázal naaranžovat také, jenže by byla mrtvá a brzy by se změnila, v závislosti na počasí, buď v uschlé seno nebo naopak v zapáchající hnůj. Hnilobné bakterie by v ní sice nebyly, ale jistě by se brzy natáhly z okolí, přeměna v hnůj by asi trvala o něco déle, ale jinak stejně jistě.

Takže jsme si protáhli kostru prací s rýčem, odvozu drnů obyčejným stavebním kolečkem a jejich usazováním do otvorů keramických dlaždic, zkopírovaných podle vzorů uložených do Sofurových pamětí kdesi v bájné Atlantidě…

Na jejich původu vlastně nezáleželo. Ani na tom, že jsem zatravňování musel dokončit sám, bez Věrky. Ta se totiž musela věnovat prvním pacientům. Zatím jim stačila zatravněná část parkoviště, ale než jich budou davy, dokončím zbytek.

Takže už to začalo.

*****

Víra a cenzura

Jedna z prvních návštěv ale nepatřila pacientce. Přišla nás navštívit Věrčina dávná učednice Růža. Přišla – to není správné slovo. Znenadání se zjevila na značce »Krčma«, o které zřejmě věděla z dřívějška.

Nedá se říci, že přišla úplně nevhod, ale trochu nevhod se objevila. Věrka měla právě v sednici pacientku, které tajemně se zhmotňující stařena přivodila šok.

„Promiň, Věrko!“ zadrmolila Růža, když si všimla, jak na ni druhá návštěva vyjeveně civí. „Nevěděla jsem, že už léčíš!“

Věrka jí to samozřejmě prominula, ale pacientčin šok tím nenapravila. Věrka to nechtěla zbytečně rozmazávat a snažila se dělat, jako by o nic nešlo, ale úplně se to zachránit nedalo.

Mělo to však později opačné účinky, než jsem se obával.

Když se pacientka vzpamatovala ze šoku, také se snažila dělat jako že nic, ale později ve vsi o tom ostatním ochotným uším referovala po svém. Podle její verze měla být Věrka mladá čarodějnice, kterou občas navštěvuje její učitelka, stará baba. Bylo to sice naopak, Věrka učila kdysi dávno Růženu, ale opačná verze byla lidem přijatelnější. Důležité bylo, že se rozplynula počáteční nedůvěra vesničanů k Věrčiným schopnostem.

Mladá nebo stará, hlavně že může pomoci! Místo aby to pacienty odradilo, naopak je to přitahovalo. Po Růženině návštěvě Věrce lidí ještě přibylo.

A neodcházeli zklamaní.

*****

Růža se ale rozhovořila až když odešli poslední pacienti.

„Poslyš, Věrko, sleduješ situaci v Čechách?“ zeptala se jí.

„Tak všeobecně…“ odvětila Věrka.

„Tak všeobecně…“ opakovala po ní Růža. „To znamená, jestli se nepletu, téměř vůbec?“

„Ani se moc nepleteš,“ připustila Věrka.

„Já tě chápu, nové bydlo, zařizujete se, k tomu učedník, máš zřejmě co dělat. Ale občas bys to sledovat měla!“

„Děje se něco?“ zeptala se přímo Věrka.

„V Německu a vůbec v západní části Evropy postupuje nezadržitelně invaze z Afriky, ale to už jsem ti říkala,“ začala Růža. „Čech se to zdánlivě netýká, a když, tak v budoucnu, ale nemine nás to, protože naši vrcholoví zastupitelé, myslím tím vládu, přijali za zády národa závazky vzít do Čech velké bandy přistěhovalců, před kterými si nebude nikdo jistý. To je ovšem jen jeden podraz. Druhý říká, že si v Čechách postaví velkou vojenskou základnu pro pár desítek tisíc vojáků Spojené státy. Dohody jsou podepsané, vbrzku se začne v Brdech intenzivně stavět. Má to být největší základna v Evropě.“

„V Brdech?“ zamračila se Věrka. „Tam je přece chráněná oblast a ten nesmyslný radar padl, nebo ne?“

„Nepadl,“ odvětila Růža. „Jen to k uchlácholení Čechů odložili, ale dohody zůstaly. Amíci »*jako*« vyhlásili, že o radar nemají zájem, ale teď otočili, chtějí u nás desetitisíce vojáků a ti i ten radar nakonec postaví. Nebude tam chráněná oblast, ale domorodcům naprosto nepřístupná vojenská oblast.“

„Budu muset propleskнout Thasse, tedy Thomase,“ řekla Věrka nahněvaně. „Neměl mi slibovat, že se Čechám základny vyhnou! Sotva jsme se jedněch lancknechtů zbavili, cpou nám sem z opačné strany další! Jekatěrina to uznala a Rusy stáhla, načež nám sem pošle jiné Thomas! Já ho fakt přetrhnu!“

„Thass za to ani nemůže,“ omlouvala ho Růža. „Chyba je v Českém parlamentu, dělá jednu botu za druhou a Amíkům podepíše i použitý toiletní papír.“

„Už jsem se na ně chystala, ale rozmyslela jsem si to,“ řekla Věrka. „Asi to budu muset přehodnotit.“

„Hodně bych se za to přimlouvala,“ přidala se Růža. „Ty nás pořád jen zadržuješ, ať neděláme tohle, ať neděláme tamto, ale uniká ti, že se chystá katastrofa větší než bylo Kartágo!“

„Neviděla bych to tak katastroficky,“ odmítla to Věrka.

„Já ano," řekla Růža. „Víš přece, jak se Američané všude ve světě chovají k domorodcům! A podřadní domorodci jsou pro ně všichni kromě nich. A o těch ostatních banditech už také víme své! Pro ně jsou zase všichni, kdo nejsou jejich víry, dobří jen jako otroci nebo lovná zvěř."

„Ukázala jsem vám přece, co s nimi," mračila se Věrka.

„Jo, ukázala," potřásla hlavou Růža. „Označit si milion grázlů není otázka hodiny, zejména když už jsou rozlezlí jako slimáci v zelí. Říkala jsi, ať se nezdržujeme ženami a dětmi, jenže těch je mezi nimi po čertech málo. Vlastně jim sloužily jen jako kamufláž, aby se nedalo tvrdit, že to jsou samí mladí, zdraví chlapi ve vojenském věku, zkrátka bojovníci. A než jich milion označíme, přitáhne do Evropy druhý milion a můžeme začínat znovu."

„Když naletíte nějakým ptákem nad větší shromáždění, stačí určit okruh a označíte je všechny!" připomněla jí Věrka.

„Jo – ale i s policisty a vítacími delegacemi, které jsou mezi nimi promíchané," doplnila ji Růža. „Kolaboranti nejspíš k vetřelcům patří, ale policajtů je mi líto, ti za nic nemohou."

„V Čechách zatím nejsou, nebo ano?" zeptala se Věrka.

„Naštěstí je jich jen pár," řekla Růža. „Takový předvoj na průzkumu, obhlížejí situaci. Je jich málo, ale nepodceňovala bych je. V Německu jich jsou spousty a začínají ukazovat zuby. Jejich hlavouni je sice krotí, aby se neodhalili předčasně, ale až začnou starousedlíky vyvražďovat, bude to masakr."

„Starousedlíků je mnohonásobně víc!" namítla Věrka.

„Ale nejsou ozbrojení," přihodila Růža. „Až se vetřelci zmocní vojenských skladů zbraní – a už si je vyhlížejí – budou sice pořád v početní nevýhodě, ale automatické útočné pušky jim početní převahu víc než nahradí."

„Němci mají silnou armádu!" namítla Věrka. „Obrněné vozy, tanky, děla, letadla!"

„Tanky a obrněné vozy jim budou na nic ve městech, kde se to bude odehrávat. Tihle hoši umí zacházet s pancrfausty, to je

Američani naučili, a letadla? Po obsazení letišť budou letadla Bundeswehru platná asi jako mrtvému zimník. Proti pěšákům jsou letci stateční jen ze vzduchu, na zemi jsou bezbranní jako jehňata. A věř mi, taky tak budou podřezáni, až to vypukne!“

„Vždyť jsou tam i americké vojenské základny!“ vyložila Věrka poslední trumf jako záchranu.

„Jo – ale Američané nejspíš dodají vetřelcům i ty zbraně, které jim budou chybět. Jako to dělají jinde! Jak ti říkám, všude jsou pro ně domorodci podlidé, nejen v Japonsku a v Koreji, ale i v Itálii a Němci nebudou výjimkou! Američané obvykle dodávají zbraně oběma stranám, to už je dávno prověřené!“

„To mě opravdu začíná přitahovat,“ řekla Věrka. „Jenže jak chceš k tomu přispět? I kdyby ses jim nakrásně nabídla, že pár tisíc vandalů označíš, musela bys je zneškodňovat sama, označení se nedá sdílet… Jo, je to pravda, na celou Evropu je nás málo. V Čechách je nás jen šest »zukíjá« a to už počítám i tady Vojtu, i když je to teprve malý pulec…“

„Co kdybys ho Němcům zapůjčila?“ navrhla Růža. „Je to možná jen pulec, ale je »zukíjá« a nemusí jen označovat. Když mu vysvětlíš pár útočných příkazů, dokáže i zneškodnit! Pár tisíc darebáků, poslaných ve vhodnou chvíli k zemi, by tam opravdu hodně bodlo!“

„V tom případě bych ho radši měla v Čechách,“ zavrtěla hlavou Věrka. „Tady bude platnější! Proč tam nejdeš pomáhat třeba ty sama?“

„Tak za prvé, taky léčím,“ opáčila Růža. „Je nás na celé Čechy jen pět, na rozdíl od tebe tvého učedníka nepočítám. To by musel umět léčit samostatně a to snad nechceš tvrdit. Můžeš ho tam poslat jakoby na praxi, na handl, nebo jak chceš, dej mu k procvičování vciťování, označování a třeba i zneškodňování jako samostatný úkol, ještě ho tou důvěrou potěšíš!“

„Radši na něho budu mít vliv sama!“ vrtěla hlavou Věrka. „Kromě toho Vojta neumí německy!“

„Radši přiznej, že ho potřebuješ na sex!“ řekla šelmovsky Růža. „To se přece nevylučuje! Jednak může zvířata vciťovat

přímo odsud, stačí, když si v Německu označí pár racků nebo vlaštovek, za druhé i kdyby ho chtěli osobně uvést do situace, určitě mu tam zařídí nějakou skrytou značku a znáš to – minutu po skoku na »Krčmáře« ho můžeš mít v posteli! A jestli neumí německy? No ať! U telepatie to přece nevadí!“

„Já německy umím!“ nedalo mi to, musel jsem pípnout.

„U telepatie to je jedno,“ pokrčila rameny Růža. „Kdyby tě chtěli, jsou to »zukíjá«, řeči nebudeš potřebovat.“

„Jde o to, jestli je to opravdu nutné!“ nesouhlasila Věrka.

„Je nebo není, nepodceňovala bych to,“ řekla Růža. „Já se zatím nenechávám vyrušovat od léčení, ale upřímně řečeno, klientů mám nějak málo. V sousední nemocnici už zase vedou proti nám »osvětové« tažení a lidí mi ubylo. Jejich smůla, že se dají oblbnout zdejší zaostalou vědou! Za nás přece hovoří čísla, ne? Máme skoro sto per cent vyléčených, který doktor se tím může pochlubit? A přece se lidi táhnou za nimi jako můry na svíčku a když se spálí, jakože je to často, brečí jako želvy nad zlým osudem!“

„Aspoň máš čas věnovat se politice!“ rýpla si Věrka.

„Poslyš, Nee, uznávám tvou převahu, ale tohle zkus ještě promyslet, než se definitivně rozhodneš!“ zvážněla ještě víc Růža. „Katastrofy Atlantidy i Kartága jste také tak zlehčovali! Můžeš tvrdit, že se na ně nepamatuji, ale pamětníků žije dost a já si je ze zvědavosti oblétala, mám tedy o tom své – a věřím, že správné – představy!“

Zajímavé bylo, že Růžena Věrku oslovila jejím původním jménem »Nee«. Určitě to mělo nějaký význam. Připadalo mi, že tím dává najevo úctu k jejímu mimozemskému původu.

Nebo jí jemně naznačuje, že jako bývalá mimozemšťanka naše pozemské problémy nechápe? To bych si fakt netroufal. Nějaký význam to mělo, ale ten jsem mohl jen hádat a stejně mi nejspíš zůstane skrytý. Ale koho jsem se měl zeptat? Věrky nebo raději Růženy? To by u toho ta druhá nesměla být, před oběma bych si ani na takovou otázku netroufl.

„Nevidím to ještě tak katastroficky," opakovala ale Věrka a mračila se přitom. „Stěhování národů jsme zažili víc a skoro vždy se přitom lidé vraždili. Není to nic překvapivého. Je skoro pravidlo, že při tom kočovníci převálcují starousedlíky. Všimni si, starousedlíci se dnes vůbec nebrání! Kartágo se bránilo zuby nehty, těm jsme možná měli pomoci, ale Římané se v závěru nebránili a právem jsme je v tom nechali."

„Neúčastnila ses náhodou zkázy Atlantidy?" rýpla si do ní trochu Růža.

„Účastnila," přikývla klidně Věrka. „Jenže Atlanťané se s našimi nepřiměřenými prostředky vrhli na své sousedy, kteří by neměli nejmenší šanci! Těm jsme museli pomoci a napravit chybu s poskytnutím neúměrně silných prostředků jedné straně, i když to znamenalo její vyhlazení! Ale dívej se na současný problém nezaujatě! Slabší strana napadá technicky podstatně silnějšího protivníka, neboť ví, že se nechce a nebude bránit. Nediv se, že toho využívají!"

„Tak to není!" ohradila se prudce Růža. „Problém je jiný! Obě přece víme, že oběma stranám vládnou titíž vládci! Evropě přímo, tady mají obsazené všechny vlády, těm druhým nepřímo prostřednictvím koupených vůdců. Pak se ti musí všecko jevit jinak! Vládcové se rozhodli vyměnit národy, kterým vládnou! Těm z Afriky se vládne podstatně lépe, jsou pitomější a mají jednodušší víru, skrz kterou je lépe manipulují."

„To je asi pravda, ale do víry jsme se nikdy nemíchali," řekla Věrka. „Ať si věří každý čemu chce!"

„Jenže tato víra trvá na vyvraždění všech lidí jiné víry!"

„To už tu také bylo – a mockrát," opáčila Věrka. „Každá víra přináší nesnášenlivost k nositelům jiné víry. U některých to ani není maskované, jinde je to skryté, ale jakmile se začne pohrdat lidmi jiné víry – a to je vždycky, pamatuj si to – nikdy to nevede k dobrým koncům! I kdyby to zprvu vypadalo jako ráj, křesťanství i komunismus, vždycky to končí peklem!"

„A co třeba budhismus, nejsnášenlivější víra, co znám?“ nadhodila Růža. „Rimmi ho vymyslel, aby nenávist mezi lidmi otupil a udělal je snášenlivější!“

„Moc se mu to nezdařilo,“ odpálila ji Věrka. „V Tibetu to byla přímo katastrofa! I buddhisté zabíjeli nemluvňata, sekali lidem ruce i nohy a vypichovali oči! Prý to dělali bez nenávisti, ale není to lidské, natož snášenlivé! V Indii Rimmi nestačí hasit bitky s muslimy, i tam se vraždí jako o závod!“

„V Evropě to bude katastrofa!“ opakovala Růža.

„Já to pořád ještě nevidím katastroficky,“ trvala na svém Věrka. „Přines mi důkazy, že je to nebezpečné, a kdyby to bylo, jdu s tebou. Přemohli jsme i Atlanty! Bez důkazů ale nebudu odkládat a protahovat Vojtovo učení.“

„Víš, že tě uznávám, Nee, ale tady nemáš pravdu!“ řekla Růža nešťastně. „Dobrá, necháme promluvit historii, ale to si piš, nebudeš mít důvod být na sebe pyšná!“

Vstala na znamení, že řekla všechno. Pak prostě zmizela, jen se trochu zachvěl vzduch. Já s Věrkou jsme pak ještě chvilku zaraženě seděli. Na mě toho bylo trochu moc.

„Asi to je vážně průšvih,“ řekla zamyšleně Věrka.

„Jestli to správně chápu…“ začal jsem, ale přerušila mě.

„Kdo na světě to chápe správně?“ okřikla mě. „Udělali jsme plno chyb. Kdo je nedělá? Některé naše zásahy byly jistě správné, jiné diskutabilní a některé špatné – kdo nikdy neudělal žádnou chybu, aby mohl zvedat varovně prst?“

„Kartágo, Řím, Atlantis, Tibet…“ vypočítal jsem názvy, které tu padly v předchozí diskusi.

„Co ty o tom víš?“ zeptala se mě mrazivě.

„Možná nic,“ pokrčil jsem rameny. „Ale zajímalo by mě, jak to bylo ve skutečnosti. Ono se to pozná, jak to říkala Růžena, až když »*necháme promluvit historii*«, že?“

„Dobře jsi to postřehl.“ vzdychla si. „Ale musíš o tom vědět víc. Například to, že historie je nejprolhanější ze všech vědeckých oborů. Každý despota si ji upraví – nebo spíš dá si ji upravit –

podle své vůle. Málokdy se historie zachová v paměti lidstva tak jak byla. Divil by ses, jaké byly některé historické události doopravdy!“

„Divil bych se, ale zajímaly by mě!“ nedal jsem se. „Co jsi třeba říkala o katastrofě s buddhismem v Tibetu?“

„Taky občas máváš vlajkou Tibetu?“ zeptala se mě.

„To sice ne, ale jak to tam bylo doopravdy?“

„Mávat vlajkou Tibetu je jako mávat vlajkou s hákovým křížem a volat »*Svobodu Sudetským Němcům*!«“ řekla. „Tyto dvě vlajky by měly raději navěky zmizet.“

„To snad ne!“ zarazil jsem se.

„No, není to přesné,“ vydechla trochu mírněji. „Ještě bys musel volat »*Vivat Osvětim*!« Zločiny buddhistických mnichů v Tibetu snesou srovnání s největšími zločiny v Evropě. Víš, že tam do poloviny dvacátého století kvetlo otrokářství? Ostatně, otrokářství kvetlo v nejdemokratičtější zemi světa ještě v půlce předchozího století, kdy i v Rusku skončilo nevolnictví.“

„U muslimů kvete dodnes!“ pokrčil jsem rameny. „Horší bude, až nám to přinesou do Čech! To se neudržíme smíchy!“

„Slované nikdy otrokářství nepěstovali,“ opáčila Věrka. „Těm to snad nikdo nevnutí. I když…“

„Učili nás ve škole, že v Praze byly kdysi trhy s otroky. Svatý Václav některé vykupoval na svobodu…“ řekl jsem.

„Ano, s otroky se v Praze obchodovalo,“ připustila Věrka. „Ale měl bys vědět, že na trh s otroky měli monopol Arabové a Židé. Slované otroctví nepěstovali.“

„To mi nějak uniklo,“ přiznal jsem.

„Nejspíš to bude tím, že to podléhá cenzuře,“ dodala. „Ve školách se v různých dobách učilo ledacos, ale víc se toho za všech režimů zamlčovalo a zamlčuje.“

„Ach jo!“ vzdychl jsem si.

„Dobrá, vraťme se k vetřelcům v Německu,“ rozhodla po další chvilce přemýšlení. „Nemá smysl, abys tam pomáhal tak mechanickou činností. Na to je náš čas drahý. Začneš se učit formulovat příkazy pro Sofura. Bude to tisíckrát užitečnější

a můžeš přitom proti vetřelcům zasáhnout účinněji než lítat nad nimi a označovat je. A začneme hned!“

Jen jsem mlčky přikývl…

*****

Lexikon kouzel

Jak se zadávají příkazy Sofurovi? Většinou jde o předem připravené činnosti, zadávané s nutným upřesněním. Přímo se vnucuje srovnání s programy a podprogramy. Sofur má ostatně mnoho společných rysů s počítači i s roboty. Mimo jiné i to, že se mnoho činností v různých příkazech opakuje.

Ohledně jejich používání jsou zhruba dvě cesty. Buď se »knihu kouzel« naučit nazpaměť, nebo jí porozumět. Druhý přístup dovoluje vymyslet si vlastní příkazy i tam, kde dosud žádné vhodné nejsou.

Vyučování tomuto umění se však liší od přednášek, jaké jsem zažil na fakultě. Věrka rozhodla, že něco proti vetřelcům v Evropě vymyslí a já se jí budu – obrazně řečeno – dívat přes rameno, jak to ona dělá. S tím, že se pokaždé zeptám, kdybych něčemu nerozuměl.

Další podobnou záležitostí mezi programováním počítačů a tvorbou Sofurových příkazů je cosi jako programovací jazyk. Ty obecně bývají jednoduché, obsahují jen několik základních funkcí, přičemž bohatství každého programovacího jazyka je vždy v knihovně již vyřešených funkcí. Jazyk řídící příkazy pro Sofura nebyl v tomto směru žádnou výjimkou.

„Co potřebujeme, abychom zastavili vetřelce přicházející do Evropy?“ začala Věrka řečnickou otázkou, na kterou si sama hned dala odpověď. „Odlišit je od místních lidí, rozpoznat, kdy začnou být nebezpeční a toto nebezpečí vhodně, ale efektivně vyloučit. Začneme jejich rozeznáváním. Čím se liší současní vetřelci od pravých Evropanů?“

Ani teď na moji odpověď nečekala. Otázky stavěla tak, abych si i já uvědomil, co vlastně po Sofurovi chce a co by měl udělat, aby splnil její zadání.

Úkol rozpoznávání osob už byl řešený mnohokrát, ale pokaždé s jinými rozlišovacími podmínkami. Také vyhledávání osob bylo za třicet tisíciletí zadáváno už v dobách, kdy pravěké

lovce navštěvovaly velké zelené žaboidní bytosti – původní mimozemšťané, mezi nimi i Nee.

Tehdejší rozpoznávací podmínky se ovšem značně lišily od současných a o ně právě šlo. Ale čím se vetřelci od místních lidí odlišují dnes? Doklady? Někteří je už získali, jiní je vbrzku získají. Islámem? Ti nejnebezpečnější z nich jsou nejspíš ve víře vlažní a víc než o islám jim jde o krev. Dala by se využít jejich záliba ve zbraních? Zatím žádné nemají, ale to se může rázem změnit, až se jim podaří nějaké získat. V té chvíli by už mělo dojít k nějaké protiakci, není možné čekat, až krev poteče proudem.

Věrka své podmínky neustále upřesňovala a já jen zíral.

„Vynecháme ženy a dívky, ale pozor, jen když nemají na těle připevněnou výbušninu. Vynecháme děti, ale opět jen když nedrží v rukou zbraně. Islám vychovává své bojovníky dřív než je začne učit číst."

„Příkaz: ***krug nuxusva*** označ-teroristy spočti-označené!"

„Půl miliardy? Nějak moc, musíme to upřesnit, takhle by to asi nešlo."

„***Krug nuxusva*** označ-násilníky spočti-označené!"

„Deset milionů, dvacet, sto, dvě stě… a pořád to roste, jak se přidávají další, kdo ve světě někoho uhodili. Těch je ještě víc, nevadí, zítra udělám »vušte«, tedy průnik obou množin, to by tak hrálo, aby se to nějak nesnížilo!"

Napadlo mě, jakým příznakem bych se mohl do Věrčiných monologů zapojit.

„Přidal bych tam naopak ty, kdo se modlí uprostřed živé ulice," navrhl jsem jí.

„Prosím tě, proč?" podívala se na mě nesouhlasně. „To přece nemůže být příznak! Modlení snad nikomu neškodí!"

„Doma jistě ne," souhlasím. „Ale kdo se začne modlit uprostřed ulice a blokuje tím provoz aut i chodců, dává najevo, že jeho modlení je důležitější než pravidla provozu na silnicích. Vždyť je to naprostá neúcta k pravidlům soužití."

Věrka se zamyslela.

„Možná i to je příznak," připustila.

Nadmout se pýchou, že jsem i já něco objevil, bych se asi nemohl. Ve srovnání s tím, kolik logiky do výběrových znaků vložila Věrka, to byla kapka. Uvidíme, jestli to může pomoci!

Jenže už na konci druhého dne to Věrka považovala za tak výstižné, že mohla použít výběru ke globálnímu příkazu, který – zatím jen dočasně – změní označené muže v kastráty.

Možná to potrápí i některé nevinné, ale to se ukáže. Tento příkaz se dá naštěstí odvolat, pak se vše vrátí do normálu.

Teď jen počkat, jak a kde všude se to projeví… Musíme teď pozorněji sledovat zprávy…

Pokud to v nich najdeme…

*****

„Pořád ještě nedokážeme ověřit správnost výběru," řekla Věrka večer po dlouhém dnu vyplněném zkoušením. „Musíme se podívat po nějakém vhodném testovacím příkazu."

„To snad děláme skoro pořád," namítl jsem.

„Asi se podíváme do příručky…" vzdychla si.

„Jo, tomu se u počítačů říká **RTFM**!" zasmál jsem se.

„A to je co?" zeptala se.

„Anglická zkratka: Read This Fucking Manual – přečti si už konečně ten zasraný manuál!" poučil jsem ji.

„Aha!" řekla. „Tak to bývá – když na něco nemůžeš přijít, je to určitě vysvětlené v návodu, že?"

„Jo, tak nějak," přikývl jsem.

„Máš pravdu," přikývla. „Máme nejvyšší čas podívat se do manuálu. Aspoň se naučíš používat »Lexikon«. Má jednu vadu, je napsaný v jazyce Elhun, ale něco z toho jazyka už znáš a na všechno, co ti bude chybět, se zeptáš mě. Snad jsem rodný jazyk nezapomněla a ty by ses ho měl začít učit intenzívněji!"

Z nedávno minulých dob mi hlavou probleskla představa velice tlusté knihy nazývané »Lexikon kouzel« z filmu o mladé čarodějnici Saxaně, která nakonec zůstane ve světě lidí. Když se to tak vezme, nebylo to významově příliš daleko. Také tady

platilo známé heslo »*Co nenajdeš v hlavě, najdeš v lexikonu*.« Až na to, že »Lexikon příkazů a parametrů« vůbec nevypadal jako kniha, mnohem blíž měl k elektronické encyklopedii. Věrka tvrdila, že se v něm dá snadno hledat, ale ještě snadnější je v něm zabloudit. Dala mi o něm stručné školení, ale pak se sebrala a odletěla navštívit Ernesta Krautnera, aby ho pořádně vyzpovídala.

„Šlo by to i telepaticky, ale osobní kontakt je přece jen osobní kontakt," zdůvodňovala to přede mnou. Zanechala mě v chalupě samotného s úkolem vyhledat v »Lexikonu« něco, co by nám mohlo pomoci. Popřál jsem jí na oplátku úspěch při jednání s Ernestem a naději, že se do večera vrátí.

„Bez obav!" zasmála se – a zmizela.

*****

»Lexikon« se dal prohlížet mnoha různými způsoby.

Když v něm hledala Věrka, používala promítání textu na obílenou stěnu sednice, abych mohl spolu s ní sledovat, kudy se právě prokousává. Ale nebyla to jediná možnost. Promítat se dalo i na stůl, pro tento účel pokrytý bílou podložkou, takže se asi nejvíc podobal rozevřené knize, až na to, že úplně chyběla tloušťka typická pro knihy.

Zvolil jsem si však metodu »vcítění«, kdy se mi text při zavřených očích promítal přímo v hlavě. Mělo to výhodu, mohl jsem při tom i uvolněně ležet v posteli, kde mě při této činnosti nic nevyrušovalo a navíc, tohle promítání nemělo okraje, takže jsem měl pocit vznášení nad nekonečnou rovinou, popsanou miliony odstavců. Každý odstavec představoval jedno heslo, umístěné v rámečku, následované komentáři proloženými čas od času odkazy na jiná hesla. Kdykoliv jsem se soustředil na některý odkaz, rovina pode mnou poskočila, až se odkazované heslo ocitlo přímo před mýma očima. Kromě toho byla hesla s podobnými náměty uspořádána na dohled, dala se porovnávat a případně přeskočit z jednoho na druhý, aniž by člověk musel znát přesný termín.

A bylo to opravdu zajímavé.

Na okamžik mě zaujala skupina hesel »Midlysy«, neboli »Potraviny«, jenže místo prvního hesla někdo vložil varování, že potraviny v této skupině pocházejí výhradně z Chibipedy. Zdejší bytosti mají jiné, uložené ve skupině »Pišča«.

Přepadla mě okamžitě zvědavost, co vlastně jedl původní živočišný druh mimozemšťanů, až jsem neodolal a jedno z těch jídel jsem si objednal.

No to jsem si dal! Na stole přede mnou se zhmotnila mísa z jakési neurčité hmoty, plná palčivě kysele vonících saranče v podezřelém jedovatě žlutozeleném nálevu. Nevybírám si, ale hmyz opravdu nemusím. Uklidil jsem raději mísu i s obsahem do Věrčiny anihilační skříně a podíval se na další položku. Jenže ani mísa marinovaných červů mě nenadchla. Uvědomil jsem si, že původní mimozemšťané byli žabolidé a jejich strava tomu odpovídala. Udělám lépe, když se v tom přestanu šťourat.

Objevil jsem – kupodivu sám! – funkci »náhled« a hned jsem se zvědavě podíval, jak se zobrazí kančí kýta hudžáhóku na brusinkách. Opravdu tam byla, byla k poznání a navíc jsem ucítil její nezaměnitelnou vůni. Náhled se tedy neomezoval jen na obrázek, ale byl trochu komplexnější.

Seznam pozemských jídel jsem prolétl jen zběžně. Byly tam tisíce položek, některé mě zaujaly, jiné méně, ale v každém případě jsem se rozhodl některé z nich co nejdřív vyzkoušet. Věrka mi však neuložila vybírat dnešní večeři, ale prohlížet, co by se dalo použít při rozpoznávání vetřelců od starousedlíků. A to spěchalo, měli bychom to vyřešit dříve než podle Růži dojde ke katastrofě jako v Kartágu.

Jenže v té chvíli mě napadlo jiné hledisko.

Čím se fyzicky liší vyznavači islámu od nás Evropanů? Důležitým hlediskem může být i obřezání. Tím se vyznačuje více náboženství, ale v Evropě jsou fakticky jen dvě – islám a židé. Což to použít jako jedno z hledisek? Ovšemže se to nesmělo omezit jen na tohle, ale dali by se tím naopak vyloučit lidé, kteří do souboru vetřelců nepatří.

Chvíli mi trvalo, než jsem zformuloval kritérium do tvaru použitelného Sofurem, zkombinoval s předchozími, tak jak je zkoušela Věrka a spustil vyhledávání osob omezené na Evropu.

„***Krug nuxusva*** označ-teroristy spočti-označené!“

Dvanáct milionů? Ale to už by mohlo odpovídat! Vytáhl jsem notebook a porovnal s oficiálními statistikami. Sedělo to. Statistiky jsou z dřívější doby, mezitím přibyl milionek…

Co ještě dalšího?

Napadlo mě zaměřit se na návštěvnost některých budov. Na křesťanských kostelích bývá na střeše kříž, tam muslimy neobjevíš ani s lucernou za bílého dne. Muslimové se naopak shromažďují v mešitách. Jak se ale označují mešity? V Evropě to bude problém, tady vznikla spousta mešit adaptací z jiných staveb, takže nemají nic charakteristického. Kdyby na nich byl aspoň půlměsíc… jenže není. Jsou příliš nenápadné! Jedině – a to by mohlo být to důležité hledisko – do mešity nesmí věřící ani nevěřící vstoupit obutý. Takže vytvořím další parametr pro výběr – budovy, kde lidé chodí naboso – samozřejmě z toho ještě odfiltrovat kryté bazény. Důležité je, že se do mešit schází lidé k modlitbám. A teď pozor – tyto prostory je třeba pečlivě prohlédnout na výskyt zbraní. Jakmile se zde najdou, je to hledisko důležitější než jiné.

Tak znovu – vyhledávání pouze pro oblast Evropy, předchozí kritéria plus ta nová… kolik že lidí tomu odpovídá?

„***Krug nuxusva*** označ-teroristy spočti-označené!“

Dvě stě tisíc? Ale to by mohlo být právě to »tvrdé jádro«, určené k vůdčí roli, bojovníci, schopní zahájit masakr. Ostatní se pak buď přidají, nebo to budou souhlasně komentovat, jak je tomu při podobných příležitostech.

Budu to muset nechat schválit Věrce.

*****

Věrka se ale nevracela, pokračoval jsem tedy v průzkumu »Lexikonu«. Tam bylo co objevovat! Bylo to docela pohodlné, ležet se zavřenýma očima a přitom procházet miliony položek.

Občas jsem musel změnit polohu, když jsem se cítil otlačený, ale rovina »Lexikonu« se mi vždy správně otočila. Pak mě ale napadlo dát si pauzu – a navíc jsem zjistil, že mám hlad. Dám si tedy svačinku. Jenže když jsem otevřel oči, zjistil jsem, že je večer a venku je skoro tma.

A Věrka nikde!

Zkusil jsem ji »oťuknout« telepatií. Mělo by to účinkovat kolem celého světa a skutečně jsem ihned dosáhl odezvy, jenže spíš záporné.

„No jo, je už večer!“ připustila Věrka. „Poslyš, máme tu zrovna hodně bouřlivou debatu, dneska asi domů nepřijdu. Dej si sám něco k večeři, výjimečně máš volný výběr!“

„Kdy přijdeš?“ staral jsem se.

„To teď vážně nevím,“ odvětila. „Poslyš, je tu opravdu rušno, fakt nemám čas. Kromě Arnošta… teda Ernesta… jsou tu i Brunhilda Maatschkowa, osm »zukíjá« z Německa, Růža, ale přiletěla k nám na poradu i Jeeg – tedy Jekatěrina z Moskvy. Z téhle diskuse se jen tak neuvolním, vedu zde umírněné křídlo proti příliš radikálním stoupencům Jekatěriny. Nějak to vydrž! Máš tam snad co dělat, ne?“

„Mám,“ připustil jsem. „Smím si zatím něco zkusit?“

„Jo, klidně,“ svolila ve spěchu.

Jemně mi luplo v hlavě – Věrka se odpojila. Zůstal jsem v šeru chalupy sám. Nějak to musím vydržet – to snad svedu!

Jenže v té chvíli mě něco napadlo. Pravda, Věrka mi dala úkol dlouhodobý, nedal se stihnout za den, možná ani za týden. Ale její svolení »něco si zkusit« se nemuselo vztahovat jen na čítač nalezených osob, mohl jsem zkusit i něco jiného! Něco po všech stránkách výkonnějšího!

Pečlivě jsem formuloval souhrn rozlišovacích hledisek a připojil výkonný příkaz.

»***Krug nuxusva*** označ-teroristy ***isdyšadá slýcip!***« – pošli na označené teroristy průjem.

No těpic, to bude mela!

*****

Podle mého mínění jsem vyslal islámistům hodně silný, nepřehlédnutelný signál. Jenže do rána mi otrnulo. Věrka se mi neohlásila, nevynadala mi, co jsem si to dovolil, nejspíš si toho ani nevšimla. Zřejmě to vůbec neproniklo na veřejnost. Dvě stě tisíc postižených je dost, ale asi jsem si zvolil špatný okamžik, kdy to ještě šlo ututlat. Nebylo čemu se divit, takové průšvihy se jako skvělá vítězství nerozhlašují.

V Německu dál rokovali stařešinové »zukíjá«, přizvali si k tomu z Ruska i Jekatěrinu. Jistě šlo o hodně, když se na to vrhla tak početná parta. Mých snah si nikdo nevšiml. Nevadí, půjdu na to jinak. 301 align=right src='modlitebni_nehoda.jpg' pokec='Modlitební nehoda'>

Obrátil jsem se k internetu, abych se o islámu dozvěděl víc než dnes. Můj soukromý úkol tedy zněl – poučit se o jejich zvycích a poohlédnout se, jak toho využít.

A nebyl to špatný nápad. Vyšlo mi, že zrovna dnes bude velká páteční modlitba, to budou nejvíce shromáždění. Kdy že to má být? Naštěstí v »Lexikonu« nejsou jen materiální hesla, ale i jiné položky. Například časovač. Příkaz se dá vyjádřit tak, aby se vykonal za předem zadaných podmínek a jedna z nich je dosažený čas.

»***Krug gikety*** třicet ***kanyho nuxusva*** označ-teroristy ***isdyšadá slýcip!***« – za třicet setin dne označ teroristy a pošli na označené průjem. Jestli jsem to nezvrzal, spustí se to ve chvíli, kdy budou všichni v mešitě na velké páteční modlitbě. To už se snad zatlouct nedá! A byl by v tom rohatý, aby se něco z toho na veřejnost nedostalo! Uvidíme, co na to řeknou imámové!

Zejména když v tom budou lítat spolu s ostatními.

*****

Odezvu jsem nemohl sledovat jinde než na internetu, měl jsem jen notebook. Věrka nesledovala rádio ani televizi, ani je neměla, na noviny jsem neměl trpělivost ani chuť. Beztak se říká »*televize lže jako když noviny tisknou*«. Jenže na internetu se zprávy objevují s nepříjemným zpožděním. Nejprve zprávy tiskových agentur a teprve po značné době se objeví uvedení na

pravou míru lidmi, kteří jsou pravdě blíž. Nicméně jsem se z nouze obrátil na české – aspoň podle jména – servery.

Jenže ani tam se do večera nic neobjevilo. Nepochyboval jsem o Sofurových možnostech a účincích příkazu. Znamenalo to, že událost nastala, ale podařilo se ji ututlat. Hrome, dvě stě tisíc potrefených – a ani kviknutí?

Uložil jsem příkaz výběru pod mírně odlišným jménem »označuj-teroristy« a zrušil poslední přidaná hlediska. Takhle by to v Evropě postihlo dvanáct milionů, což by měli být úplně všichni muslimové. Spustil jsem rozšířený příkaz s časovačem nastaveným na zítřejší poledne a vrátil jsem se k prohrabávání »Lexikonem«. Bylo to také zajímavé.

K večeru mi to ale nedalo a když se Věrka neobjevila ani za tmy, opět jsem na ni lehce ťukl telepatií.

„No jo," ozvala se, ale cítil jsem, jak je unavená. „Ještě to budeš muset vydržet. Pořád jsme se nedohodli."

„Doufám, že mi pak řekneš, o čem jste se tam tak dlouho hádali!" řekl jsem.

„Hádali… to není to pravé slovo," odvětila.

„No dobře, tak mi pak řekneš, o čem jste tam tak dlouho jednali!" přeformuloval jsem to méně útočně.

„To se rozumí," ujistila mě. „Tak to zkrátka vydrž, už se zdá, že se začínáme shodovat!"

„Já počkám," přikývl jsem – a Věrka se odpojila.

Dobrá, uvidíme zítra!

*****

I mistr tesař…

Věrka se nevrátila ani dalšího večera a už se mi to zdálo dlouhé. Hernajs, o čem tak dlouho jednají? Sice mi tvrdila, že to není hádání, ale slušná diskuse, ale přece jen, dvoudenní non stop konference nevypadala zrovna krátká. Že by to opravdu bylo tak vážné?

Pravda je, že mi už chyběla. Jakmile si člověk zvykne na pravidelný sex, je každé vynechání znát. A to se jednalo teprve o pár dní, to přece musím vydržet i »*pod vodou a s bodákem v prdeli*«, jak říkal můj táta. Ale taky bych s ní chtěl diskutovat o posledních pokrocích v označování. Potřeboval bych si své nastavení nějak ověřit.

Ačkoliv – to přece mohu i bez ní!

Naštěstí v Čechách není muslimů tolik, abych je potkával na každém kroku. Opět si musím vzít na pomoc notebook, na internetu o tom jistě něco bude…

A snad mám poblíž i nějaké zvíře…

*****

Nejbližším rackem jsem doletěl až k jejich Pražskému ústředí. Znal jsem je jen z mapy, ale nezabloudil jsem. Přesedl jsem na kočku, která se tam ke své smůle ochomýtala, a zamířil k objektu. Počítal jsem, že se kočka dostane dovnitř, ale nebylo to tak snadné, jak jsem si představoval, nakonec jsem to vzdal. Ta budova byla pro zvířata hermeticky zavřená a brzy mi došla trpělivost. Když jsem kočičíma očima spatřil štěbetající vrabce, jednoho jsem »označil«, »přesedlal« na něho a využil jsem ho k průletu otevřeným oknem dovnitř. Mlsně se olizující kočku jsem zanechal venku na ulici, však ona se už o sebe postará! To už není moje starost.

Vrabci se ovšem oknem do místnosti nechtělo. Příliš mu to připomínalo past, ale nesmlouvavě jsem ho k tomu přinutil a když jsme byli uvnitř, zakázal jsem mu i poplašené štěbetání,

aby na nás zbytečně neupozorňovalo. Krocení zvířat dá zkrátka fušku a malý vrabec může být tvrdší oříšek než obrovská doga, zvyklá na poslušnost.

Uvnitř budovy panoval čilý ruch. Pohybovalo se tam pár desítek chlapů – pochopitelně bych tu čekal i nějaké muslimky, jenže ty zřejmě nechali doma. Všichni se zabývali »generálním úklidem« na chodbě u záchodů, které jim v kritické chvíli jistě nestačily! Nejvíc péče nevyžadovala podlaha chodby, ale stěny u dveří. Jedni je myli vodou, jiní je za nimi nově bílili.

Tady to včera muselo vypadat!

Věrka také nedávno vzpomínala, jak musela po nájezdu Kyrgyzů chalupu vygruntovat, ale stálo jí to za to, pohled na prchající vojáky byl pro bohy! Já jsem pohled na zdejší spoušť neviděl, zato jsem nic neuklízel, to zařizovali zdejší postižení – a zařizovali to rychle, pořádně a bez řečí. Jistě se postarají, aby nikdo nepoznal, co tu nedávno probíhalo! Vysvětlovalo to také skutečnost, že tu nebyly žádné muslimky. Bojovníci je nechali doma, přece nemohou před světem (a zejména před ženami!) přiznat, že je sklátilo něco tak ponižujícího!

Uvědomil jsem si však, že co se děje tady, děje se v celé Evropě. Proto se ven z mešit nic nedostalo! I tak se mi vlastně potvrdilo, že to účinek mělo a dalo by se to v případě nutnosti zopakovat, třeba i s účinnějším příkazem.

Mohl jsem být spokojený.

*****

Už už jsem se chtěl i s vrabcem nenápadně vzdálit, když se ozvalo svolávání k modlitbě. Bylo znát, že mají disciplinu lepší než v pověstném pruském vojsku! Všichni přestali uklízet a hrnuli se do modlitebny.

Že bych si je poslechl?

Byli by určitě proti, nejsem přece muslim, ale kdo by se zabýval vrabcem, krčícím se za ozdobami na stěně!

Před začátkem této výpravy jsem si přečetl, že modlitbu v mešitě může vést imám. Ten totiž rozhoduje, o čem se mají modlit a jeho kázání by mě obzvláště zajímalo. Jenže dlouho se

nic nedělo, modlitby mají nejspíš pevně určené, odříkávali je jako na kolovrátku. Ale právě když mě to začínalo nudit a začal jsem se vrabčíma očima ohlížet po pootevřeném okně, postavil se imám před své ovečky a začal kázat. Naštěstí pro mě česky, arabsky bych nerozuměl ani slovo. Zaměřil se na nehodu, která je nedávno postihla, při níž došlo i ke znečištění mešity včetně koberečků pro modlitby, které mají být čistější než co jiného. Nejvíc mě ovšem zajímalo, co z toho vyvodí.

„Což je-li to znamení?“ tázal se, ale neočekával od svých souvěrců odpověď a pokračoval. „Co by to ale mělo znamenat? Což je možné, aby nám Alláh slitovný a milosrdný dával něco najevo tak potupnou, odpudivou cestou? Jistě by si zvolil jiný způsob, jak nám něco sdělit! Vždyť došlo i ke zneuctění našich nejdražších míst, kde ho uctíváme a klaníme se mu!“

Nadechl se a pokračoval.

„Nenechme se zmást tím, že k naší pohaně došlo přímo v mešitě! Ani mešita není zárukou čistoty, proto i v ní musíme používat k modlení čisté koberce. Což nemusí odradit Satana, aby nám škodil!“

V modlitební místnosti bylo ticho, nikdo ani nemukl.

„A právě to vysvětluje událost mnohem lépe, než kdyby šlo o vnuknutí Alláhovo! Je to zřejmě konání Satana, nepřítele naší víry! Ale my se tím nesmíme nechat svést od pravé cesty! Ano, i Satan nám může dát znamení, jenže přesně opačná, než jaká by dával Alláh! Satan si podle všeho nepřeje, abychom v započaté cestě pokračovali, snaží se nás od ní odradit i tímto pokořujícím způsobem! Ale nás nesmí zmást! Naopak musíme vytrvat! Vzpomeňme si na svaté verše Koránu…“

Úkol udržet vrabce, aby neposkakoval, byl příliš těžký. Vrabec není schopný dlouhé nehnuté meditace. Několikrát mi poposkočil a nebylo to bez povšimnutí, neboť jsem spatřil, jak se po něm pár věřících ohlédlo. Kdyby někoho napadlo zavřít okna, ocitl by se rázem v pasti. Pochopil jsem, je nejvyšší čas mešitu opustit! Řeknete si – je to jen vrabčák – ale tenhle byl jednak

označený a také se mi příčilo nechat ho ve štychu, když mi tak posloužil. Nechal jsem ho zamávat křidélky a zamířit k oknu, kudy sem vletěl, dřív než ho někdo zavře. Snad bych se už o něho nemusel starat, ale raději jsem ho dovedl až k oknu a odpojil se od něho až když byl v bezpečí.

Ostatně, co jsem chtěl vědět, to už jsem věděl. Imám to zkrátka vymyslel! Nemohl jsem vytvořit znamení od Alláha, to by nebylo tak pokořující, takže šlo určitě o znamení Satanovo, které nesmí pravé věřící zmást. Všechno se dá vyložit různým způsobem, jak se právě imámovi hodí!

Za vlády komunistů koloval mezi lidmi vtip o dialektice:

Přijde Saša Petrovič za politrukem Ivanem Ivanovičem, že nerozumí slovu »dialektika«, které Ivan Ivanovič s oblibou všude používá.

„Jak bych ti to lehce vysvětlil…“ uvažuje Ivan Ivanovič. „Představ si, do města přijdou dva mužici. Jeden čistý, druhý špinavý. Který z nich se půjde do lázní umýt?“

„Jistě ten špinavý!“ prohlásí Saša Petrovič.

„Ale kdepak!“ opáčí Ivan Ivanovič. „Špindírovi přece špína nevadí. Umýt se půjde ten čistotnější!“

„Ale kde je v tom ta dialektika?“ nechápe Saša Petrovič.

„Uvidíš!“ slibuje mu Ivan Ivanovič. „Tak druhý příklad. Do města přijdou dva mužici, jeden čistý, druhý špinavý. Který z nich se půjde do lázní umýt?“

„No – jak říkáš – ten čistý!“ říká nesměle Saša Petrovič.

„Ale kdepak!“ kárá ho Ivan Ivanovič. „Proč by se myl, když je čistý? Umýt se potřebuje ten špinavý, ten tam půjde!“

„Ale teď už vůbec nevím, kde je v tom ta dialektika?“ zlobí se Saša Petrovič.

„Ještě nechápeš?“ diví se Ivan Ivanovič. „Tak si dáme ještě jeden příklad. Do města přijdou dva mužici, jeden čistý, druhý

špinavý. Který z nich se půjde do lázní umýt?“

„Teď už opravdu nevím!“ vzdává to Saša Petrovič.

„No přece oba!“ řekne Ivan Ivanovič. „Oba to po dlouhé cestě potřebují, oba do lázní zamíří!“

„Ale Ivane Ivanoviči, ty si to vždycky otočíš, jak se ti to zrovna hodí!“ vyčítá Saša Petrovič Ivanu Ivanoviči.

„***Nu vídiš! Vót éto dialektika!“***

Neplatí to jen o mazaném ruském politrukovi. Umění této »dialektiky« ovládají všude na světě ti, kdo lidi vedou pěkně za ručičky, jak se jim to zrovna hodí. Všichni ti politici, mluvčí i komentátoři, lhostejno ve kterých médiích jsou zaměstnaní, stejně tak i kazatelé, lhostejno jakou víru právě hlásají.

A lid obecný jim tu »**dialektiku**« baští i s navijákem…

Jak se říká – je to marný, je to marný, je to marný…

*****

Ve světě se povídá krásná pohádka, jak mávnutí jemných motýlích křídel může na jiném, často i hodně vzdáleném místě ve světě vyvolat ničivý hurikán.

Neřekl bych ale, že můj poslední pokus byl jen mávnutím jemných motýlích křídel. Tuny výkalů v mešitách celé Evropy určitě jemné nebyly.

»Dialektika« imámů však dokáže všechno otočit, jak se jim zrovna hodí. Nic z toho jsem ovšem netušil, když mě Věrka znenadání brzy po ránu telepaticky zavolala. Zvonění velkých zvonů mě dokonce probudilo, abych hned telepatii uvolnil.

»Skoč hned na »durum« »Áach«!« poručila mi Věrka.

„Kde to je?“ zeptal jsem se.

„Neptej se a skoč! Čekáme tu na tebe!“

Vyskočil jsem z postele, naházel na sebe oblečení a než bys řekl »švec«, stál jsem v rohu jakési haly plné lidí, sedících kolem dlouhého, nejméně pětimetrového stolu.

„To je můj nový učedník Vojtěch!“ vstala ze svého místa v čele stolu Věrka a představila mě ostatním. Pak mě pozvala na prázdnou židli na rohu stolu vedle sebe a protože jsem byl po příletu na značku nakloněný, po vykročení ze značky jsem se nezastavil a zamířil jsem k ní.

Teprve pak mi v rychlosti představila všechny přítomné. Vesměs šlo o staré baby. Poznal jsem Růžu, slyšel jsem už také o Brunhildě Maatschkowé a šedovlasém Ernestu Krautnerovi, ale ostatní jména mi nic neříkala. Až na – podle mého, ovšem chybného odhadu – mladou, kyprou až plnoštíhlou blondýnku, při jejímž jméně jsem úplně nadskočil: Jeeg neboli Jekatěrina Pavlovna Lisica, současná poradkyně ruského prezidenta!

Tohle je tedy bývalá carevna Jekatěrina První i Druhá, v mezidobí velkokněžna Lisicová, Dolgoruková či Zapjatinová. Inu – vznešenost na ní byla znát, měla ji jistě dobře zažitou, vždyť se pohybovala v nejvyšších ruských kruzích a na tom nic nezměnili ani Voloďa Uljanov a Koba Džugašvili, známí pod svými přezdívkami Lenin a Stalin, když vládli Rusku tvrdou pěstí. Cara i s rodinou povraždili, na Jekatěrinu zřejmě neměli. Vždycky jim vyklouzla.

„Řekni mi, k jakému číslu označených ses dostal?“ ptala se mě Věrka přede všemi.

„Dvě stě tisíc,“ odvětil jsem. „Dvě stě tisíc by mohlo být »tvrdé jádro«, bojovníci, schopní zahájit masakr. Ostatní se pak buď přidají, nebo to budou schvalovat.“

„To tvrdé jádro dnes v noci přepadlo německé vojenské sklady,“ sdělila mi čerstvé události. „Za tmy podřezali stráže, zmocnili se zatím nezjištěného množství zbraní a až do rána je vojenskými nákladními auty rozváželi do všemožných úkrytů po celém Německu. Nikdo není schopen kvalifikovaně zjistit, kolik zbraní teď mají a jaké. Ale protože celou dobu čekali jen na zbraně, nebudou otálet, když je teď mají. Nepochybujeme, že využijí výhody překvapení, nedovolí Němcům vzpamatovat se a začnou naplno svůj džihád. Na mnoha místech už to začalo

a bojovníci přepadli policejní stanice. Teče tam krev a rozhodli jsme se zastavit je všemi prostředky.“

„Naštěstí jste se tím s Věrkou zabývali!“ dodala Jekatěrina.

„Nechtěla jsem to dopustit, ale nemohu jinak,“ pronesla slavnostně Věrka. „***Krug nuxusva*** označ-teroristy ***isdyšadá ogmeldn!*** – pošli na označené teroristy infarkt!“

„Ne!“ vykřikl jsem v té chvíli. „Proboha, ne!“

„Proč ne?“ podívala se na mě Věrka přísně a ostatní jí tak nějak přizvukovali.

„Označení těch dvou set tisíc jsem uschoval stranou jako »označ-teroristu«, ale pak jsem ještě dělal nějaké další pokusy! Můj poslední pokus s »označ-teroristy« se podle čítače týkal dvanácti milionů! Poslal jsem na ně slýcip, aby se to nedalo přehlédnout!“

„To nebylo těch dvě stě tisíc?“ zarazila se Věrka.

„Ogmeldn vrátit nedokážeš?“ zeptal jsem se, i když jsem si pamatoval, co o tom na začátku říkala. A jak mě peskovala, když jsem to použil na jednoho darebáka!

„Dvanáct milionů?“ hvízdla si Jekatěrina. „No potěš, vy se snad chcete vyrovnat Stalinovi!“

„Proč jsi mi to neřekl?“ vyjela na mě Věrka zle.

„Copak jsem měl k tomu čas?“ opáčil jsem nešťastně. „Nenapadlo mě, že to použiješ jinak než se slýcipem, jako já!“

„Takže jsi je vyvraždila,“ vzdychl si Ernest spokojeně. „Včetně žen a dětí! Tomu se dá říkat genocida!“

„Moment, Erneste!“ postavila se nečekaně proti němu Jekatěrina. „Nepleťme si pojmy! Genocida by to byla, kdyby to Věrka vůbec neomezila, ale to by odnesla miliarda a půl! Tolik je jich po celém světě!“

„Dvanáct milionů je ti málo?“ ušklíbl se Ernest. „Vždyť lidé říkají genocida i když jdou počty pod deset tisíc a na stavu populace se to nijak neprojeví!“

„To je otázka dvojího metru,“ opáčila Jekatěrina. „Soud v Haagu neustále vytrubuje do světa o genocidě ve Srebrenici,

ačkoliv tam šlo spíš o tvrdší bitvu, zatímco vyvraždění čtyřiceti tisíc obyvatel Fallúdže v Iráku Američany se neodváží zmínit! Srebrenici se dá říkat masakr, ale genocidu si schovej na těžší lumpárny! Zaslechla jsem, že tam měla Nee pojistku, aby se to nedotklo žen a dětí. Nebo jsem se přeslechla?“

„No jo!“ vybuchla Věrka a obrátila se na mě. „Odstranil jsi z toho výjimku pro ženy a děti?“

„Ne, ta je tam ještě od tebe!“ bránil jsem se.

„Muslimů je v Evropě dvanáct milionů teprve se všemi ženami a dětmi,“ pokýval hlavou Ernest.

„Tu výjimku jsem ale nerušil!“ ujišťoval jsem všechny.

„Pak to vyvraždilo kromě muslimů i jiné,“ řekl Ernest.

„Ale koho?“ zaúpěl jsem.

„To se dozvíme ze zpráv,“ pokrčil rameny Ernest. „Tohle jistě nikdo nepřehlédne!“

„To tedy ne!“ řekla kysele Věrka.

Nepočítali jsme s jedním. Že žádné zprávy nepřijdou.

Nebude od koho.

*****

Vedlejší oběti

Vždycky, když spadne americká bomba nebo raketa tam, kam nemá, a zabije tam ženy a děti, nazve to mluvčí americké armády »collateral damage« čili »vedlejší škody«, považuje to za něco přirozeného a omluvitelného a tváří se hluboce uražen, kdyby to chtěl někdo připomínat, natož to označit jako válečný zločin a nedejbože požadovat potrestání viníků. A to i když přesná »inteligentní bomba« srovná se zemí půlku porodnice, jako se stalo v Srbsku nebo největší dětskou nemocnici Afriky, jak »inteligentně« předvedli v Libyi.

Když se kácí les, tak prostě lítají třísky! Američtí piloti nemohou být ze zásady a z principu ničím vinni!

Když se totéž stane s ruskou bombou, spustí lidskoprávní organizace srdceryvný nářek nad »nevinnými oběťmi proradné ruské agrese« a ihned požadují zpřísnění hospodářských sankcí proti Rusku. Víckrát už se stalo, že pokrytecký nářek spustily i tam, kde bombardovaly vzdušné síly US Air Force a pokusily se to svést na Rusy. Po vyvrácení obvinění a upozornění, že je chyba na opačné straně, nářek vždy umlkl jako když utne.

Staří Římané tomu říkali: Quod licet Iovi, non licet bovi, aneb co je dovoleno bohovi, není dovoleno volovi. Jde jen o to, kdo se v našem světě považuje za bohy a vyžaduje promíjení i nejtěžších zločinů.

Nejhorší je, když Spojené státy dostanou bohulibý nápad zbavit svět nějakého diktátora, zejména když je v jeho zemi ropa. Než dosáhnou jeho svržení, počítají se »vedlejší oběti« na miliony a celá oblast je v neuvěřitelném chaosu a násilí. Kdyby nechali diktátora na pokoji, ani jeho nejhorší »hrůzovláda« by takového počtu obětí ani za sto let nedosáhla.

Ovšem vedlejší oběti v počtu dvanácti milionů, to už je opravdu silný tabák! Vždyť jsme překonali i Ameriku, která na tomto poli dosud bezpečně vedla! Není div, že se na mě všichni

dívali jako na vyvrhele! Má vina byla přitom, že jsem nestihl zastavit Věrku, když osudový příkaz vydávala.

Nechci vidět, jak by se tvářili, kdybych příkaz vydal já!

Jenže co se stalo, nedá se odestát. Faktem je, že to přece nebyla zvůle, ale odezva na profesionálně provedené napadení německých strážných skladů zbraní a munice. Útočníci předem přerušili spojovací linky a v noci nasadili proti hrstce strážných drtivou přesilu. Tekla krev a strážní se ani nedovolali pomoci. Navíc se ukázalo, že se ve skladech někteří bojovníci džihádu podezřele vyznají. Svědčilo to o jejich fatálním podcenění, tak jako zaměstnávání levné pracovní síly džihádistů na letištích.

Evropa si zkrátka o tak monumentální průšvih už dlouho koledovala. Nic na tom neměnilo, že mrtvých byly prozatím jen stovky. Němci strážení skladů trestuhodně zanedbali. Mělo to za výsledek mrtvé strážné a velké množství různých zbraní v rukou džihádistů, odhodlaných ke všemu.

Evropští »zukíjá« také reagovali opožděně. Ti, kdo žili ve Francii a v Německu, poslední dobou ostatní varovali, bohužel dosud marně. Až teď začali proti té »plíživé invazi« něco dělat. Bohužel, první akci, navazující na útoky džihádistů, se podařilo přehnat na opačnou stranu a obětí bylo více než viníků.

Jak by pravděpodobně řekl mluvčí USAF, »byly i nějaké drobné collateral damages«.

Jenže v Evropě to nebylo jen tak.

*****

Shromáždění na »Áach« nebylo úplně odtržené od světa, jak jsem si v první chvíli bláhově myslel. Tady byl jen »štáb«, další sbírali informace po celém Německu a po části Francie. Problém byl, že jich bylo málo. V Evropě připadalo na jednoho »zukíjá« od dvou do pěti milionů lidí. V Čechách nás údajně byla nejvyšší hustota, i se mnou šest, zato v některých zemích, jako Norsko a Finsko, nežil žádný. Většina »zukíjá« z Francie a Německa teď mapovala výzvědnými zvířaty dnešní situaci a výsledky předávala svým učitelům v »Áach«. Zprávy, které tam přicházely, byly však čím dál temnější.

Vlna smrti obešla nejen džihádisty. A nešlo o několik jedinců, nevinné oběti se už počítaly na tisíce!

A pak přišla zpráva, která tomu nasadila korunu!

Před pouhou půlhodinou zaútočili v německých městech džihádisté. Za vítězného řevu »Alláh akbár!« přepadli policejní stanice, pobili policisty a na ulicích začali zběsile střílet do lidí. Nechtěli jsme tomu ani uvěřit, džihádisté přece měli být dávno mrtví! Měli být, ale nebyli. Místo nich padali jejich vinou lidé po desítkách, možná po stovkách. Ve městech se ozývaly silné výbuchy, na mnoha místech se zvedaly sloupy černého dýmu. Hořela auta i budovy, dým se valil ze vchodů podzemní dráhy.

Nebylo pochyb, nezastavili jsme to.

„To se nám tedy nepovedlo," shrnul to suše Ernest, aniž by na to kdokoliv něco dodal. Byla to přece pravda.

Koho vlastně postihla Věrčina kletba?

*****

Naše shromáždění nesedělo jen v bezmocném očekávání dalších Jobových zvěstí. Pravda, většina nás seděla strnule, oči zavřené nebo upřené do prázdna, jenže to znamenalo, že právě buď s někým telepaticky hovoří, anebo řídí výzvědné zvíře. Jen občas se někteří jakoby probrali z transu a sdělili ostatním, co se důležitého dozvěděli.

Byly to však povětšinou další nepříjemné zprávy.

Londýnem svištěly za řevu houkaček záchranky. Jednak se i tam ozývaly sporadické exploze, ale další svědek oznámil, že náhlá úmrtí, zřejmě nesouvisející s terorismem, hlásí i velké anglické banky a pojišťovny. Úmrtí se podle všeho týkaly jen špičkových manažerů a majitelů, personál to příliš nepostihlo, banky pracují dál. Podle popisu bylo zřejmé, že šlo o typické příznaky ogmeldnu. Bankéři přece nejsou džihádisté! To snad ani není možné, aby došlo k tak fatální záměně!

Další zprávy, podobné jako vejce vejci těm Londýnským, přišly i z Prahy. Tam bylo muslimů zanedbatelně, ale tím víc vynikla nepřirozenost hromadného úmrtí nejen mezi manažery

peněžních ústavů, ale i dalších podnikatelů a jako koruna tomu vévodila zpráva o hromadném kolapsu mezi poslanci Českého parlamentu. Jak se zdálo, nedotklo se to poslankyň, které však z toho byly v pochopitelném šoku. Když po ranním zahájení poslanecké schůze náhle zkolabovala většina kolegů, navíc ve stejný okamžik, musel to být opravdu příšerný horror.

Zaměnit vážené poslance Českého parlamentu a islámské džihádisty, to byla ale tak hrubá chyba, že se tomu těžko dalo uvěřit. Jenže fakta hovořila jasně. Někteří džihádisté zůstali nedotčeni, neboť bojovali dál, místo nich umírali zcela nevinní lidé, kteří s džihádem neměli vůbec nic společného.

Věrku napadlo vyzkoušet můj poslední výběrový příklad. Stačilo místo funkce »označ-teroristy« použít podobnou funkci »označ-teroristu«. Věrka však pro jistotu zadala jen čítač osob.

„***Krug nuxusva*** označ-teroristu spočti-označené!“

Naposledy mi Sofur ohlásil dvě stě tisíc osob. Považoval jsem je za »tvrdé jádro« bojovníků, schopné zahájit masakr, ale teď byl výsledek diametrálně odlišný.

Nula!

*****

Kdyby ulicemi německých a francouzských měst neznělo hromové »Alláh akbár!«, bylo by to potvrzení, že »tvrdé jádro« džihádu je zničené a v Evropě bude klid. Skutečnost však byla horší. Navíc se zdálo, že se vraždění postupuje do dalších zemí. Podobné zprávy přišly z Londýna, Bruselu a ze Stockholmu.

Věrka zatím pečlivě, parametr po parametru, prověřovala výběrové kritérium. Odmrštila mě, když jsem jí nabídl pomoc, jen se na mě přísně podívala a už jsem seděl schlíple jako zmoklá slepice. Nevěřila mi – ale mohl jsem si za to sám.

Pak ale přišla od našeho pozorovatele z Londýna velice zajímavá a vysvětlující zpráva.

Džihádu v Londýně se účastnili jen nezletilí výrostci.

Desetiletí kluci, opásaní náložemi a s útočnými puškami v rukou vraždili jako o závod. Místy se jim postavily speciální armádní jednotky, jenže kluci stříleli i na parlamentáře a návrh na

příměří nepřijali. Anglické parašutisty tím na nejvyšší míru rozzlobili, takže přestali vyjednávat a palbu opětovali. Podařilo se jim ozbrojenou muslimskou mládež zatlačit a obklíčit poblíž doků. Připustili ale, že kluci bojují jako praví fanatici. Raněné neodnášeli, ale když se k nim přiblížili zdravotníci, ranění se sami odpalovali a vzali s sebou více než desítku záchranářů. Zbývající dostali rozkaz nepřibližovat se, dokud je pyrotechnici neodminují. Pak to už ani nemělo smysl, neboť ranění mezitím umírali, nejčastěji vykrvácením.

Věrku napadlo otázat se Sofura na počet žen opásaných náložemi. Byl to nečekaně dobrý nápad. Počet těchto žen již po celé Evropě dosahoval čtyřciferného čísla, byly jich tedy tisíce. Věrka nám to překvapeně oznámila a Ernest za všechny navrhl, ať je pro jistotu zneškodní. Teď už snad nemůže dojít k omylu, nevinní lidé nechodí obložení výbušninami.

Věrka ještě chvíli váhala a pro jistotu dotaz zopakovala. Počet »černých vdov« mezitím poklesl o několik desítek.

„Zřejmě se odpálily," komentoval to Ernest. „Jak dlouho chceš ještě čekat a kolik nevinných to zaplatí životem?"

Byla to jasná výzva a Věrka, ač váhavě, nařídila všechny označené zchromit. Zůstanou ležet tam kde právě jsou a snad už nezpůsobí tolik škody. right src='deti-vojaci-isil.jpg' pokec='…co se v mládí naučíš…'>

„Poslyš, Nee, že jste vyloučili z označení děti?" zeptal se jí náhle Ernest. „Pak bych věděl, kdo ještě provozuje džihád. Zahrň mezi označené i děti, které mají u sebe zbraně. Myslím, že to tentokrát zastavíš."

„Děti zabíjet nechci!" opáčila Věrka.

„Když to neuděláš, zabijí ty děti podstatně víc nevinných lidí a to včetně jiných dětí!" připomněl jí Ernest. „Uvědom si, prosím, že je vychovali k zabíjení, takže jsou také svého druhu odpad. Nechat tento odpad řádit je potom spoluvina."

Věrce nezbylo než Ernestovu logiku uznat, zvlášť když s ním všichni souhlasili. Sofur označil několik tisíc nezletilců a Věrka je, byť s nechutí, zabila ogmeldnem. Po delším váhání

použila stejný příkaz pro jistotu i proti ženám s výbušninami. Ochromení by nemuselo stačit a džihádistky by mohly, tak jako ranění bojovníci, prolít ještě hodně krve, zejména záchranářů.

Konečně, i když s jistým zpožděním, začalo ubývat zpráv o dalších obětech džihádu. V Evropě na mnoha místech ještě hořelo, ranění v sanitkách i v nemocnicích umírali na zranění, ale jak se zdálo, největší smršť násilí už skončila.

Zbývalo nám vyřešit následky a objasnit, proč bylo tolik obětí i mezi nevinnými.

I tak to asi bude horror!

*****

Dvanáct milionů mrtvých v Evropě!

Největší díl viny ležel bezpochyby na straně fanatických bojovníků džihádistů, ovšem i my jsme museli uznat, že jsme tomu hodně napomohli. Kritický okamžik nejspíš nastal, když islámisté s odcizenými zbraněmi vyrazili na lov lidí jiné víry do německých, francouzských i jiných měst.

Ano, Věrka jednala příliš zbrkle, jenže omyl se dal v tom spěchu vysvětlit – i když ne omluvit.

Očekával jsem, že nás dva, mě a Věrku, teď po největším frmolu ještě příkladně odsoudí, ale to se k mému překvapení nestalo. V jedné nestřežené chvíli jsem to nadhodil Věrce, ale ta to přešla velice lehkomyslně.

„Nebyl v tom úmysl, byla to chyba," řekla. „Odsoudit je třeba úmysl. A tahle chyba nebyla nejtěžší."

„Dvanáct milionů obětí není chyba?" vrtěl jsem hlavou.

„Je, ale byly i těžší," pokrčila rameny. „U Atlantidy bylo obětí šedesát milionů a také šlo jen o chybný odhad. Můžeme si vyčítat ledacos, ale úmysl, který by bylo záhodno odsoudit, v tom nebyl. Nech si to na doma, teď se loučíme. Kdo ví, kdy se takhle opět sejdeme!"

Když se – snad už definitivně – potvrdilo, že zabíjení je konec, rozhodli se »zukíjá« shromáždění u Ernesta Krautnera rozpustit, vrátit se domů a sledovat, jak se to projeví a kde by případně mohli lidem pomoci.

Všichni jsme tu byli »durumaldem«, takže jsme se jeden po druhém rozloučili a zmizeli. Při loučení jsme si většinou jen podávali ruce, ale oba Rusové, Jekatěrina Pavlovna Lisicová i Pjotr Iljič Krjuchov si neodpustili i pravé slovanské objetí.

„Přijeď někdy za mnou do Moskvy!“ pozvala Jekatěrina Věrku. „Moskva je dnes jiná než byla minule!“

„Ty mě nakonec ukecáš!“ usmála se Věrka.

„Jen přijeď!“ usmívala se šelmovsky Jekatěrina. „U nás v Moskvě je v tomto století krásně v létě i v zimě!“

Nebylo by marné jejího pozvání využít, pomyslel jsem si. Kdy se člověk dostane tak snadno do Moskvy?

Jako by mi četla myšlenky, prohlížela si mě Jekatěrina od hlavy po paty, než mě také objala. Přitiskla mě k sobě, až jsem se v jejím objetí ztrácel. Musel jsem ale uznat, že je to opravdu velice vášnivá ženská.

„Ukecej Věrku a přijeďte za mnou oba!“ řekla mi šeptem. „A kdyby se ti to nepodařilo, Nee totiž nerada cestuje, přileť za mnou aspoň ty! Mám na Sokolnikách palác, místa tam budeme mít víc než dost! Jen ložnic tam mám šestnáct, každou v jiné barvě! Nee je tak trochu stydlivka, donedávna se na chlapa ani podívat neopovážila. Ode mne by ses mohl naopak mnohému přiučit, já s tím žádné drahoty nedělám!“

Zrudl jsem, ale neodpověděl jsem. Věrce bych to přece neudělal! A jako by to Káťa pochopila, raději mě pustila.

Musel jsem uznat, že pověst o ní nebyla přehnaná. Byla to opravdu rázná ženská a nedivil jsem se, že jí vládcové Ruska poslouchali. A když ne, poradila si s nimi, aby jí nedělali příliš velké problémy.

Pak jsme se rozloučili i my dva a za okamžik jsme proti sobě vycházeli ze značek. Já z »Krčmáře«, Věrka z »Krčmy«.

Konečně doma!

*****

„Já káča pitomá!“ bědovala Věrka. I doma zkoumala, kde je v parametrech zakopaný pes. „Všechny držím co nejdál od válek a sama pak tohle…!“

„Měl jsem tě včas zastavit!“ uznal jsem svůj podíl viny.

„A nejhorší je, že i kdybys to »NE!« vykřikl včas, stejně bych to provedla,“ pokračovala. „Byla jsem dlouho proti, ale když jsem se rozhoupala, jen tak bys mě nezastavil!“

Už se na mě nedívala tak zle jako zpočátku. První zlost ji zřejmě přešla a pochopila, že má vina je vlastně mizivá. Raději jsem se ale pořád držel zpátky. Necítil jsem, že by mé svědomí bylo křišťálově čisté. Použil jsem velice silný prostředek proti skupině osob, který je zcela jistě pokořil a hluboce urazil. Jenže oni plánovali válku a já jsem jim chtěl jen připomenout, že se chystají spáchat jeden z největších zločinů vůbec. Nemohou se přece odvolávat na pokyny od vyšší moci, vymyšlené těmi, kdo jimi manipulují! Měli naopak získat pocit, že se staví proti této vyšší moci. Neměl jsem vliv na jejich duchovní elity, ty naopak k válce vyzývaly, chtěl jsem tedy vzbudit dojem, že se všichni staví proti něčemu neznámému. Jenže oni to pochopili přesně naopak. Od skutků Alláhovi milých nás chce odradit sám Satan a tomu nesmíme podlehnout. Alláh akbár!

Vót dialektika!

Ovšem jakmile se »Alláhovi bojovníci« rozhodli zahájit skutečnou válku spojenou se zabíjením, nabralo to nechtěné obrátky. Když bylo přemlouvání neúspěšné, musela nastoupit síla, aby vraždění zastavila. Nejen podle mého mínění. Všichni věděli, že je v této chvíli oprávněné i zabití všech útočníků. Jenže ve chvatu došlo k drobné chybičce s velkými následky. Záměna jediného písmenka v programu způsobila nechtěné, ale podstatné rozšíření příkazu. Místo nepochybných viníků to zasáhlo i nevinné. Odsoudit by bylo nutné úmysl, ale ten tam nebyl. Poprava za úsvitu se tedy konat nebude.

Věrka si to ale brala příliš osobně. Dlouho svým »zukíjá« bránila používání síly a teď sama… a vyvracejte jí to!

Nejhorší na tom bylo, že jsme pořád nevěděli, koho ta chyba poškodila. Na veřejnost proniklo, že to postihlo bankéře v London City. Ale proč zrovna je? Co měli ctihodní občané Anglie společného s náboženskými fanatiky odněkud z Afriky? A navíc – bankéřů určitě nebyly miliony!

Věrka se do problému zakousla jako buldok. Musel jsem jí vnutit aspoň studenou večeři, ale jedla bezmyšlenkovitě, se zavřenýma očima, zaujatá porovnáváním parametrů. Když si pak pozdě v noci všimla, že na ni pořád čekám, vybuchla.

„Teď mi beztak nepomůžeš!“ osopila se na mě a zahnala mě do postele.

No dobrá, šel jsem spát.

Beztak jsem jí nemohl pomoci.

*****

Síla slova

Ráno jsem se vzbudil skoro jako vždycky, až na to, že mě jindy budila vůně kávy, neboť Věrka vstávala zpravidla dřív než já. Vysvětloval jsem si to tím, že jsem spíš typu »sova«, nevadí mi ponocovat, zato si ráno rád přispím, kdežto Věrka je typu »skřivánek«, chodí spát brzy, zato je ráno první na nohou.

Dnes ale Věrka spala jako andílek, ačkoliv už bylo venku světlo a sluníčko nám i těmi malými okénky ozařovalo sednici. Kdo ví, jak dlouho studovala parametry, než to vzdala a »padla za vlast«. Rozhodl jsem se nechat ji, ať si výjimečně přispí. Zatím jsem mohl pro oba připravit kafe. Kafe bylo snad jediné, co Věrka vařila z jednotlivých ingrediencí a nepoužívala hotový výtvor Sofura. Tvrdila, že tím pádem má kafe pokaždé trochu jiné a nemůže se jí zprotivit. Vlastně jsem si pamatoval i to první kafe, které mi – ještě v těle staré Krčmářky – nabídla při mé první návštěvě.

Postavil jsem na nevyhasínající plotnu plechovou konvici s vodou, na dřevěný stůl podal dva velké hrnky kaféče, odměřil do nich kafe ze starodávné plechové piksly, přidal z misky po dvou kostkách cukr a zalil nejprve horkou vodou a pak ještě studenou smetanou z malého porcelánového džbánečku, přesně tak, jak to dělala Věrka.

Jak jsem očekával, vůně kávy ji probudila, tak jako jindy budila mě. Jen se tentokrát naše úlohy prohodily.

Věrka mrkla, pak otevřela oči a podívala se na mě.

„Ty vrahu!“ uvítala mě.

Pravda, dost neočekávaně.

„To myslíš vážně?“ usmál jsem se na ni. Jenže úsměv mi z tváře rychle zmizel.

„Ty miliony nevinných jsi zabil ty!“ ukázala na mě tak přísně, až jsem se přikrčil. „Kdo tam dal rozpoznávací hledisko a spojil je místo »vušte« operátorem »bzac«?“

Ukázala mi to tak, že mi telepaticky předala pohled na text rozpoznávacích hledisek. Fialově tam označila moji chybu, kterou zřejmě v noci našla a pak teprve šla spát.

Poznal jsem ten úsek, nemělo smysl zapírat. To hledisko mělo omezit množinu označených jen na obřezané muže. Jenže záměnou operátorů došlo naopak ještě k rozšíření množiny na »všechny obřezané«. A vložil jsem to na nešťastné místo, místo aby to vyloučilo neobřezané, zahrnulo to navzdory předchozím výběrům úplně všechny obřezané.

Kromě muslimů jsem tedy vyvraždil i židy.

„Ty vrahu!“ opakovala Věrka, když viděla, jak jsem se sám patřičně zděsil.

„Taková pitomá chyba!“ zaúpěl jsem.

Trochu se to dalo omluvit tím, že jsem použil operátory v jazyce Elhun, které jsem neměl v krvi. Kdybych mohl použít klasické operátory »AND« a »OR«, tak krutě bych se nespletl. Ačkoliv – tyhle chyby jsou časté… Zkrátka jsem to zvoral jako párem koní, i když jsem jen jeden vůl!

Vůl, ale také – vrah.

*****

Asi jsem vypadal příliš zdrchaně, neboť Věrka se přestala mračit a přece jen změkla. Pak vstala, podrbala mě laskavě po hlavě a jen tak v negližé si sedla ke kafi.

„Každému vykládám, jak si má dávat pozor!“ vzdychla si a rychle kafe dopila. „A sama střelím od boku takovou salvu! Vždyť je to horší než svržení atomové bomby! Až na radiaci, ale jinak…“

„Já jsem zase myslel, že když používám jen slýcip, tak vlastně o nic nejde!“ přidal jsem se.

„Jeden udělá chybu, druhý k ní připojí druhou a pak oba jen koukají!“ zhodnotila to Věrka. „Poslyš, nebude lepší dohnat ještě za tepla ten sex?“

Jestli jsem něco nečekal, pak tohle. Ale přemlouvat mě nemusela. Měla náskok, že byla v negližé, ale dohnat to nebyl problém… a postel byla příjemně zahřátá, ani to nemělo chybu!

„Tedy – co bych vážně po tom všem nečekal, byl zrovna tenhle sex," řekl jsem, když jsme pak zase leželi vedle sebe.

„Proč?" podívala se na mě šelmovsky. „Tím chceš říci, že jsem tě měla ztrestat odepřením sexu?"

„Spousta žen to tak dělá," přikývl jsem.

„Já nejsem spousta," opáčila. „Kromě toho jsme si snad vyjasnili, že ta chyba musela mít dvě části a každá by sama nic nezkazila. Tys tam dal špatný logický operátor a já jsem to bez kontrol spustila s ogmeldnem. Museli bychom se odepřením sexu ztrestat navzájem. Takhle to dopadlo jako v českém filmu, kde král nařídil katovi vyplatit pětadvacet ran holí hostinskému a ten měl za stejný přečin stejně vyplatit kata. Oba delikventi se však dohodli a když se král vzdálil, začali k jeho spokojenosti »vyplácet« dřevěnou lavici."

Vstala a začala se strojit, zatímco já jsem se překulil na svou stranu, také jsem vstal a rychle jsem ji napodobil.

„Jo, něco takového jsem taky viděl," přikývl jsem.

„Musíme se podívat, co to provedlo s Evropou," řekla rezolutně. „Muslimky zůstaly naživu, takže to odnesli jiní. To určitě nebude jen pár chybějících bankéřů, to bude mnohem horší! A nemusí se to projevit jen v bankách!"

„Umím si to představit," vzdychl jsem si. „Nejspíš jsme Evropu připravili o elity a armády Evropy o velení. Co když toho teď využije Amerika? Byla by to přece úžasná příležitost, zmocnit se vlády nad celým světem! Taková tu dosud nebyla!"

„Amerika o tom ještě neví," zavrtěla hlavou. „Nejprve by to musela vyhodnotit. A nejspíš toho nebude ani schopná."

„Nepodceňuj její špionáž!" napomenul jsem ji. „Amerika má v Evropě spoustu velvyslanectví a vojenských základen. Špionáži a odposlechům se věnují tisíce lidí a jsou to zaručeně světově špičkoví špioni!"

„Kolik z nich je ještě naživu?“ opáčila. „Ty roztroušené světové špičky po celé Evropě už nežijí! Nezapomeň, že jsme mezi kritéria nezahrnuli státní příslušnost! Amerika bude ještě dlouho v Evropě počítat ztráty!“

„A co když zaútočí na Rusko?“ napadlo mě. „V Čechách to přece vyvraždilo vládu i s Parlamentem! Co když zůstalo bez velení i Rusko?“

„To by mohl být problém,“ připustila Věrka a zvážněla. Pak ztuhla, asi se telepaticky domlouvala s Jekatěrinou. Minuty se vlekly, aspoň mi to tak připadalo, Věrka se ne a ne odtrhnout. Konečně zamžikala očima, pak pohlédla na mne a oddychla si.

„Měl jsi pravdu,“ pokývala hlavou. „Zasáhlo to i Rusko. Naštěstí byla ruská vláda na leteckém výjezdu na Sibiři, takže nebyla v Evropě. Jsou i s prezidentem v pořádku a vracejí se do Moskvy, dostali zprávu, že se tam děje něco nepochopitelného. V jediném dni zahynuli skoro všichni oligarchové, Duma není schopná usnášení, zahynuly průmyslové špičky i celá opozice.“

„Takže i tam…“ vzdychl jsem si.

„Nejvíc to ale postihlo opozici a finanční oligarchy, kteří Rusku nejvíc škodili,“ pokračovala Věrka. „Takže prezidentovi to spíš odebere spoustu starostí.“

„Už slyším ten nářek neziskových organizací a aktivistů, jak zlý ruský prezident krutě zatočil s nepohodlnou opozicí!“

„Neřekla bych,“ ušklíbla se Věrka. „Neziskovky jsou taky mrtvé. Jekatěrina tvrdí, že většina redakcí novin, rozhlasových a televizních stanic je bez redaktorů, Rusko je skoro úplně beze zpráv. Lidé netrpělivě čekají na přílet vládního letadla, slibují si od toho stabilizaci a Jekatěrina mobilizuje všechny učednice, aby v tom trochu napomohly.“

„Jo, došlo mi už, že se ze zpráv nic nedozvíme,“ vzdychl jsem si. „Řekl bych, že v Evropě znenadání záhadně – i když my víme proč – vymřeli médiamachři. Všude zbyli jen technici a ti nebudou schopní naplnit program.“

„Presstitutů není škoda," řekla bezstarostně. „Zprávy se beztak dělí na pravdivé, pravděpodobné a ostatní. Na pravdivé je spolehnutí – ale to je jen časový signál. Pravděpodobná bude předpověď počasí, ta aspoň občas vyjde, ale ostatní reportéři lhali a lžou jako když tiskne."

„To vím, ale teď tam nezůstal nikdo," namítl jsem. „Aby některá stanice vysílala jen přesný čas, to by snad bylo málo!"

„Jedna taková v Evropě je," ujistila mě Věrka. „Vysílá jen časové značky, zato úplně automaticky."

„Jo, ale kdo ji poslouchá?" namítl jsem. „Automaty, které si podle ní dorovnávají nastavení času."

„Uvidíme, jak se s tím reportéři popasují!" řekla.

„Já se obávám, že jsou všichni současní reportéři mrtví!" namítl jsem. „Předtím si to hlídali a nepustili mezi sebe nikoho, kdo nepatřil mezi »ty správné«. Takže vyhynuli všichni."

„Snad tam zůstaly aspoň ženy, ne?" usmála se Věrka.

„Jo," přikývl jsem. „Ale to jsou většinou jen… jakže jim říkali? »Cvičené opice«? Jsou schopné profesionálním tónem přednést, co jim někdo předem připraví, ale aby samy sestavily celé pořady? Silně o tom pochybuji!"

„Já bych je nepodceňovala," řekla Věrka. „Uvidíme, jak rychle se zpravodajské redakce vzpamatují!"

„Jestli se vzpamatují s těmi redaktorkami, které tam byly do dneška, pak to velká změna nebude," věštil jsem. „Udržely se tam jedině největší štěkny, nechci vidět jejich komentáře!"

„Uvidíme!" chlácholila mě.

Podíval jsem se aspoň na internet, když už jsme televizi ani rádio neměli a noviny jsme také neodebírali. A zdálo se mi, že se potvrzují mé obavy. Většina serverů našich médií setrvala ve včerejší podobě. Žádné novinky, jen staré zprávy. Pokusil jsem se zobrazit živé vysílání, ale všude bylo jen upozornění, že živé vysílání není z technických důvodů dostupné. Nejspíš došlo na má slova, ale neměl jsem žádný nápad, co by se s tím dalo dělat. Věrka ještě několikrát ztuhla, zřejmě se telepaticky domlouvala s jinými »zukíjá«, ale náladu jí to nepřidávalo.

Konečně se její obličej trochu rozjasnil.

„Mám dobrou zprávu!“ obrátila se na mě. „Irina Žuková v Rusku se léta zabývá komunikacemi. Naučila Sofura vytvářet shodný signál jako současné tiskové agentury i televizní studia, takže se na ně může připojit. Shromáždila bandu mladých nadšenců, vytvořila náhradní televizní studio a vstoupila do vysílání jejich hlavního televizního kanálu. Je to prý zatím trochu amatérské, ale lidi jsou tak vyhladovělí po zprávách, že to přijali. Irina teď obletí Evropu, aby to zavedla všude. Máme najít pár nadšenců, Irina nám s nimi pomůže!“

„To abychom už začali!“ vyskočil jsem.

„Jo, už jsme začali,“ přikývla Věrka. „Lenka s tím v Praze vyrukovala mezi studenty. Jsou sice ještě trochu v šoku, ztráty se nevyhnuly ani jim, ale když za nimi přišla s prosbou, vrhli se na to s vervou.“

„Jen aby jim to nevadilo ve škole!“ namítl jsem.

„Nebude, škola je beztak zcela ochromená,“ krčila Věrka rameny. „To bude ještě problém, vysoké školy řídila poslední dobou »elita«, jen si vzpomeň, jak studenty využívala pro své politické cíle! Už se rozlézala i na školy nižších stupňů, takže budeme nejspíš ještě rádi, že je to od »elit« vyčistilo.“

„Bez vysokých škol půjde náš národ ke dnu!“ věštil jsem chmurně. „V poslední době to šlo beztak od desíti k pěti, teď to dostalo další těžkou ránu!“

„Takže to možná přestane jít od desíti k pěti,“ opravila mě Věrka. „Uvědom si, ta »elita« u nás nepotřebovala mít školy na špičkové světové úrovni! V Evropě měly být jen montovny bez požadavků na odbornost, měly zaměstnávat i negramotné dělníky z Afriky, už si je sem přece dováželi. Poslední školské reformy měly za cíl úplnou debilizaci škol – hřebíkem do rakve byl plán zařadit mezi žáky skutečné debily, aby strhli výuku na svoji úroveň! Zatím na tom nejsme nejhůř, ale jinde v Evropě to začalo dřív a tam je to ještě horší.“

„Poslyš, Věrko, začínám mít nepříjemný dojem, že naše společná chyba prospěje lidstvu víc než jen zastavením islámu v Evropě!“ napadlo mě.

„Pro mě ten dojem ani není nepříjemný,“ opáčila.

„Pro mě už taky ne,“ přitakal jsem.

*****

V dobách nacistické okupace byly vysoké školy uzavřeny celých šest let. Čechám tím vznikla značná škoda, neboť naráz chybělo šest ročníků inteligence.

Další ranou krátce poté bylo komunistické tažení proti nespolehlivé inteligenci, kdy partaj poslala tisíce odborníků na nekvalifikovaná místa. Působilo to jako špatný vtip, když se při práci popeláři titulovali »pane inženýre« nebo »pane doktore«.

Nicméně z obou osudových ran se Čechy vzpamatovaly. Němci na tom byli ještě hůř, těm spousta inteligence zahynula na ruských pláních, v kotli Stalingradu i na ústupu do Berlína. Pravdou ale je, že Němci po válce neudělali stejné chyby jako komunisté v Čechách, rozvoji škol se věnovali a bylo to znát!

Dalo se očekávat, že česká inteligence zkázu elit mezi studenty i profesorským sborem opět přečká. Zajímavé bylo, že se to některých oborů téměř nedotklo, jiné byly decimované a zejména nové soukromé univerzity byly úplně na odpis. Nové ministerstvo školství čeká práce jako na kostele – ale nejprve se bude muset zbavit těch, kdo se snažili školství úplně potopit chaotickými reformami, zejména inkluzí.

Dobrá zpráva přišla navíc z nečekaného směru.

Policie v Bruselu stála zcela bezradně před neočekávanou a zdánlivě nevysvětlitelnou záhadou.

V budovách Evropské unie nezůstala naživu ani myš.

Záhadná epidemie, projevující se jako infarkt, v jediném okamžiku sklátila poslance Evropského parlamentu, poradce, komisaře, a veškerý personál. Nepřežil ani pomocný personál, uklízeči počínaje. Patřili totiž k džihádistům, výhodně najatým díky jejich nízkým platovým požadavkům. Epidemii se začalo říkat »Německá«, ačkoliv propukla skoro naráz v celé Evropě.

Ale co ženy, poslankyně, tlumočnice a poradkyně? Nikdo se nemohl divit, že z toho dostala většina žen šok a velká část se z něho vůbec nevzpamatovala. Policie obětavě odchytávala ty náhodně bloudící náměsíčnice, jenže si s nimi nevěděla rady. Bruselem bloudili i jiní duševně nemocní, uprchlí z patřičných ústavů – kde za divných okolností zemřela spousta lékařů. Také patřili k elitám…

Evropská unie tak, obrazně řečeno, přišla při »Německé epidemii« o hlavu. Vlastně v jednom kritickém okamžiku padly všechny hlavy té hydry. Jednotlivé státy, i když těžce postižené, se budou z toho muset dostat samy.

I když jsou také bez hlav.

*****

Irina Žuková přilétla z Ruska nejprve do Prahy.

Přijala ji tam další Věrčina žačka Lenka a společně založily první televizní redakci vedenou »zukíjá«. Vzorem jim byla jiná televizní stanice Rossija, kterou Irinina parta v Rusku převzala po náhlém úmrtí osazenstva všech redakcí. Všude za to mohla »Německá epidemie«, ačkoliv například ve Francii bylo obětí mezi muslimy srovnatelně a nečekaných pohřbů nebylo o nic méně ani v Londýně. Jen my »zukíjá« jsme věděli, že příčina té hekatomby se skutečně nacházela v Německu.

V Rusku se zatím rozjela i konkurenční televizní stanice Novaja žizň, jenže i tu založili a vedli ruští »zukíjá«. Jekatěrina přemluvila svého dávného učedníka Andreje Kaščeje, zvaného »Nesmrtelný«, neboť se objevoval pod tímto jménem – a vždy jako starý kmet – na více místech Ruska. Kaščej byl pověstný i neohroženým používáním služeb Sofura před užaslými lidmi. Tvrdil, že hony na čarodějnice pořádají zásadně darebáci, kteří mají na mysli především lehce získaný majetek obětí, ale když se setkají s opravdovou silou, kterou si sami nedokáží vysvětlit, zalezou do boudy jako spráskaní psi.

Novaja žizň se sice označovala za konkurenční stanici, převážně sympatizující s opozicí, jenže to byla jen kamufláž.

Velení ve vládní partaji i v opozici převzali ruští »zukíjá«, když »elity« tak náhle odešly ke svým praotcům.

Irina na to šla od podlahy. Jako první krok nás všechny sezvala do Prahy pod křídla Lenky Jedličkové. Lenka bydlela na Malé Straně, takže jako první ověřila pomocí holubů vymření Parlamentu a svěřila to své učitelce Růže. Tím se dostala do víru událostí a po krátké telepatické konzultaci s Irinou se vrhla do televizního podnikání. Najala do funkcí komentátorů partu studentů, navázala kontakty s techniky a nakonec, to už přímo na místě pod vedením Iriny, obsadila opuštěné ředitelství České televize a pustila se do toho Augiášova chléva.

Kromě Růži jsme se zapojili i my dva. Věrce předurčila Irina roli ředitelky, já jsem získal roli náměstka. Setkali jsme se s nevalným odporem dosavadních redaktorek, ale protože jsme hned na počátku obsadili ředitelství, Irina odbojné redaktorky hbitě zlomila. Dvě nejhubatější na hodinu vyhodila pro hrubé porušení pracovní kázně, zbylé zpacifikovala přeřazením do méně atraktivních funkcí. To kdyby viděla Bobošíková, závistí by zezelenala víc než Nee v pravěku!

Irina přitom ignorovala vyhrožování jak neobsazenými »vyššími místy«, tak i Policií, ze které si vůbec nic nedělala. Redaktorky se ovšem nedaly a Policii na Kavčí hory povolaly, jenže netušily, do čeho se vlastně ženou. Policisté přijeli, vtrhli do nehlídané budovy, dostali se hladce až na ředitelství, jenže odtud zakrátko vyšli se spokojeným úsměvem idiota na tvářích. Funkci »alisy«, neboli vnucení představ přimraženým lidem, používala Věrka jen zřídka a nerada, zato Irina se v tom směru neomezila a sporný příkaz používala jako na běžícím pásu.

„Poslyš, Irino, ty postupuješ jako vojenská chunta!“ řekl jsem jí, když vyprovázela zpacifikované policisty.

„Když zaváháme, nějaká pravá vojenská chunta vás tady obsadí a budeme pozdě litovat!“ odvětila.

Pravda, postupovala na můj vkus příliš revolučně, jenže výsledky měla, to se jí muselo uznat.

Přijala delegaci českých poslankyň, které se chystaly jmenovat novou Radu pro rozhlasové a televizní vysílání, jenže místo toho potvrdily Věrku ve funkci ředitelky a odešly smírně jako dříve policisté, navíc s utkvělou představou prosadit zákon o zrušení »zbytečné Rady pro rozhlasové a televizní vysílání«.

Ačkoliv všechna ministerstva vypadala jako po vymření, což byla kupodivu naprostá pravda, přece jen se tam našlo pár dříve odstrkovaných úředníků, kteří pochopili nutnost udržet český stát jakž takž v chodu. První se vzchopili úředníci na Ministerstvu vnitra a rozhodli okamžitě vypsat předčasné volby do všech úrovní státní správy, včetně prezidentských.

Mysleli to sice postaru, klasicky, jenže situace byla jiná než kdykoliv v historii. Nejdůležitější bylo, že veškerá funkční média měla pod palcem Lenka. Televize vyzvala k celonárodní diskusi, vypsala soutěž »Chcete být poslancem?«, založila také hnutí »Partaje jsou mrtvé – vládněme si konečně sami!« a dala lidem uvažovat o změně celého systému. Zdálo se, že tentokrát můžeme skutečně očekávat úspěch.

Když se Irina loučila, nabídla mi krátkou stáž v Moskvě, kde bych se mohl vyučit na funkci prezidenta.

„Jekatěrina Pavlovna tě vyučí," lákala mě. „Češi přece potřebují pořádného prezidenta! Ne nějakého padavku! Všecko se nedá řídit ze zákulisí a vhodných chlapů máme málo!"

„To by mě v Čechách museli lidé zvolit a na to nejsem známá osobnost!" namítl jsem. „Kromě toho jsem na funkci prezidenta příliš mladý!"

„Lenka z tebe udělá miláčka národa dříve než se naděješ!" ujišťovala mě. „Já jí v tom na dálku pomohu! Pokud jde o tvůj věk, nebude to žádný problém. V Čechách na epidemii zemřela většina starých politických matadorů. Bude proto nutné – i pod záminkou odstraňování diskriminace – upravit ústavu a hranici věku pro prezidenta snížit. Já teď poletím do Berlína svrhnout zbytkovou německou vládu, beztak tam zbylo jen pár bab. A na jejich premiérku jsem už dávno nabroušená! Kurt mě varoval, že

baba chodí ozbrojená, já zase doufám, že umí pistoli správně použít, potřebuje na to jen jeden náboj! A ty zatím přemýšlej o mém návrhu!“

Mrkl jsem na Věrku, jak se na to tváří ona. Jenže k mému překvapení se jí to, zdá se, docela zamlouvalo.

„Do Moskvy tě přece lákala už Jekatěrina, ne?“ obrátila se na mě, když Irina náhle zmizela díky skoku durumaldem.

„Jo, lákala!“ přikývl jsem. „Chtěla ale, abys do Moskvy přiletěla se mnou!“

„Lákala tě tam hlavně na sex, že?“ zeptala se mě přímo. „Řekla ti asi, že nerada cestuji!“

„Jo,“ přiznal jsem to, ale asi jsem zrudl až za ušima. „Ale řekl jsem jí, že mám rád tebe a po změně netoužím.“

„Hodně tě překvapí, když ti to doporučím?“ pokračovala bez mrknutí oka.

„To by mě opravdu překvapilo!“ opáčil jsem. „Já ti přece nechci být nevěrný!“

„Jenže my to tak přísně nebereme,“ pokračovala k mému vzrůstajícímu překvapení. „Věrnost je hezká ctnost u lidí. Umíš si představit, že mi budeš věrný dva tisíce let, nebo ještě déle? Teď to mezi námi klape, jsme oba zhruba ve stejném fyzickém věku, ale už za osmdesát let to nepůjde. Zkus si teď představit, co budeš dělat pak?“

„Vyměníš si tělo za mladší…“ navrhoval jsem.

„Ba ne, já těly šetřím,“ vrtěla hlavou. „Každé mi vydrží sto padesát až tři sta let. Jenže většinu té doby nebudu pro tebe zrovna přitažlivá, rozumíš?“

„Vždyť ani já nebudu věčně mladý!“

„Jenže tobě tohle tělo vydrží nejvýš devadesát let,“ řekla. „Pak si musíš vzít jiné, mladší, aby něco vydrželo. Teď nebudu mluvit z vlastní zkušenosti, ale mezi ostatními »zukíjá« beztak platí zvyk ukončit společné soužití ve chvíli, kdy už je sex jen formální. Člověk nemůže žít celý život sexem, většinu života se bez toho obejde. Sex je zpestření pro mladé, rozumíš?“

„Ale v tomhle období jsme my dva právě teď, ne?“

„Jsme," přikývla. „Ale je tu ještě jedno hledisko. Dobře víš, že občas musím, jako každá žena, sex vynechat. Zadržovat ovulace umím, ale nejde to trvale. Potřebovala bych si nechat proběhnout aspoň jeden cyklus ovulace – menstruace, rozumíš? A v té době se dá sex provozovat jen mezi barbary."

„Normální chlapi to přece taky vydrží!"

„Jak kdo," odfrkla si. „Nevěřil bys, co se v té době děje! Ale nám dvěma by se tvůj výlet do Moskvy hodil. Já zůstanu tady, svoji současnou pozici nesmím opustit, je to jedna z mála příležitostí, jak pohnout dějinami! To by mi nikdo neodpustil! Bude zkrátka nejlepší, když se tam vypravíš. Když tam budeš mít pravidelný sex s Jekatěrinou, nebo s jinou Ruskou, vadit mi to nebude. Nechám si proběhnout jeden až dva ovulační cykly a pak se klidně vrať, můžeme pokračovat. V učení – i v sexu."

„Vážně?" nevycházel jsem z údivu.

„Mám na to přísahat?" zašklebila se trochu. „Podle mého mínění prezident nepotřebuje věk, ale znalosti a zkušenosti. Ty ti nabídla Irina – krátkou stáž, spojenou s vyučením všeho, co bys jako prezident potřeboval. My ti tady připravíme pozici mediálně a až se ke mně vrátíš, jako kdyby se nic nestalo."

„Vždyť bys o tom věděla!" urazil jsem se.

„Budu o tom vědět a budu to schvalovat. Jasné?"

„Řekl jsem ti už, že miluji tvoji duši?" začal jsem jinak. „Jak se s tím snese sex s jinou?"

„Nevylučuje se to," odvětila. „Milovat se můžeme oba a pořád, i když časem jen duši. K tomu přece dojde nejpozději až nám oběma bude k osmdesátce. Tobě tělo odejde dřív, vím o čem mluvím, to je prostě tak. Milovat moji duši můžeš i když budu vetchou stařenkou, ale přitom můžeš klidně provozovat sex s některou mou učednicí, která zrovna bude mít mladé tělo. V té době mi to vadit nebude, budu zkrátka vaše babička."

„Jenže potom budeš přece mladá i ty!" namítl jsem.

„Ano, ale v té době budeš stařec ty," zasmála se. „Musela by to být obzvláštní náhoda, abychom se opět sešli zrovna když

jsme oba mladí. Sex je zpestření života. Uznávám, může to být i vítané zpestření, ale náš život je delší než aby se dal vyplnit pouhým sexem.“

„Tedy, překvapuješ mě,“ vzdychl jsem si. „Netušil jsem, čeho všeho se s tebou dočkám!“

„Ber to jak to je,“ radila mi. „Neboj se, já tady na tebe počkám. Při těch cyklech stejně na to nebudu mít ani chuť!“

„Vždyť ani nevím, jak se tam dá cestovat!“ namítl jsem.

„Durumaldem přece!“ podívala se na mě, jako kdyby mě přistihla při neznalosti něčeho důležitého. „Značka se jmenuje »Sokolniki-dva« a nejlépe, když to nebudeš odkládat a odletíš tam ihned. Takže se měj krásně a až ti stáž skončí, vrať se! Nač se dlouho rozmýšlet?“

„No nazdar!“ vzdychl jsem si. „Ty to bereš hopem!“

„Bude to tak lepší,“ snažila se mi to co nejvíc zkrátit. „Za dva měsíce se telepaticky ohlas, budu tě čekat!“

„No dobře!“ vzdychl jsem si naposledy. „Takže – ***krug durumald*** Sokolnikidva!“

Pod nohama mi chroupl písek nádvoří.

*****

Moskva

Bělokamenná budova za mnou byla snad kdysi nějakým carským palácem, později byla přeměněná na muzeum, galerii nebo něco podobného, jak bylo za komunismu zvykem, ale za Jelcina ji výhodně zprivatizovali neboli prodali soukromníkům. Teď tedy patřila Jekatěrině Pavlovně Lisicové. Nejspíš jí patřila už jako Jekatěrině Druhé Veliké, pokud tenkrát stála a nestavěli ji později, třeba po požáru Moskvy za Napoleona. Tak hluboce dějiny Ruska neznám – a Moskvy zvlášť.

Nacvičeně jsem poodstoupil ze značky, abych ji zbytečně neblokoval, pak teprve jsem se otočil k budově. To už ale ke mně rázoval chlap v černém obleku zdejší ochranky.

„Uchodítě skóro otsjuda!“ volal na mě už z dálky. „Zděs něvazmóžno! Privátnoje!“

Rusky neumím, ale kupodivu jsem mu rozuměl. Horší je, že mu nemohu rusky odpovědět. Jedině se opět spolehnout na telepatii a doufat, že si toho nevšimne. Telepatie má výhodu, že ji každý vnímá přímo, takže může mít dojem, že je to jeho řečí. Tak jsem se mohl bavit i s Ernestem Krautnerem a Brunhildou Maatschkowou, ačkoliv německy znám taky sotva deset slov.

„Přišel jsem na pozvání Jekatěriny Pavlovny!“ odpověděl jsem mu sebevědomě, ale telepatií. Rozumět tomu bude.

„Vót éto savsěm drugoje dělo! Pajďom za mnoj!“

Moc jsem mu nerozuměl, jen že někam půjdeme a mám jít za ním. Zřejmě to přijal, ne že bych budil tak důvěryhodný dojem svou osobou, ale jestli se už setkal s telepatií, mohl by mě považovat za »svého«.

Honosnými dveřmi jsme vstoupili do vstupní haly. Zdálo se, že je opravdu starobylá. Další stejně velké dveře byly přímo naproti. Představil jsem si, jak jedněmi dveřmi přijíždějí kočáry tažené bujnými ruskými ryzáky, dámy a pánové ve skvělých toaletách a perfektních oblecích vystupují a prázdné vozy ihned

odjíždějí protějšími dveřmi, aby uvolnily místo dalším. Koně na dláždění netrpělivě hrabou kopyty, dámy s galantními pány lehce konverzují a halou vstupují do skvělé chodby… a sakra, ta chodba tu opravdu je, osvětlená skleněnými lustry, z nich už ale trčí úsporné kroucené zářivky…

Pravda, ani park Sokolniki už není co býval za cara. Park sám je tichý, plný stromů, klidných zákoutí a malých rybníčků, ale všude kolem kypí široké dopravní tepny plné aut a za nimi se vypínají moderní mnohapatrové budovy. Na směs starobylé a moderní Moskvy si zkrátka musím zvykat.

A hleďme, i tady tamtamy fungují! Carevna ve slavnostní róbě si to už cupitá po schodišti dolů, ovšem v róbě se klusat dost dobře nedá, takže i to cupitání je velice majestátní…

„Dobrý den, Jekatěrino Pavlovno!“ ohlásil jsem se nahlas a česky, dříve než se nadechla k uvítání.

„Já věděla, že tě Věrka přece jen pustí!“ vrhla se ke mně.

A hned to ruské vítání, které jsme kdysi zlehčovali slovy: »Sem políbit, tam políbit a hlavně poděkovat za internacionální pomoc!«, aneb falešné objetí typu Brežněv, ne-li Chruščov…

Ačkoliv, neměl bych jí křivdit, Jekatěrina to docela určitě falešně nemyslí. Je prostě taková. Zkrátka – Ruska.

„Poslala mě sem Věrka a Irina Žuková mi slíbila, že mě naučíte svému státnickému umění!“ zadrmolil jsem rychle.

„Naučím, ovšemže naučím!“ ujišťovala mě.

Ukončila dlouhé objímání, naznačila mi, abych jí nabídl ruku, zavěsili jsme se jako při korzování na tanečních hodinách a už mě kormidlovala ke schodišti vedoucímu vzhůru. Přízemí paláce bylo neobvykle vysoké, schodiště obtáčelo rozsáhlou schodišťovou halu s odpočívadly na každém rohu. Kráčeli jsme zvolna, majestátně, vedle Jekatěriny se spěchat prostě nedalo.

„Mohli bychom se svézt výtahem, ale to by nebylo pravé, za carů žádné výtahy nebyly, takhle je to stylovější,“ švitořila, naštěstí telepatií, rusky bych se při její vyřídilce nechytal.

„My máme značky »durum« přímo v sednici chalupy,“ řekl jsem. „Je to rozhodně pohodlnější.“

„To já taky," ujišťovala mě. „Ode dneška budeš skákat na značku »Sokoladin«, je to kratší a přistaneš v mém přijímacím pokoji, ale dnes musí být uvítání slavnostnější, sama si tě tam hlavním vchodem přivedu."

Co mínila slavnostnějším uvítáním, mi došlo ve chvíli, kdy před námi dva chlapi v červených livrejích s pozlacenými šňůrami zvolna – takovým pomalým parádemaršem – otevřeli velké pozlacené dveře. To co za nimi bylo, se těžko popisuje, ta nádhera snesla srovnání snad jen s vnitřkem Kremlu. Zlato na stěnách, zlato na uniformách, uprostřed na pódiu zlatý trůn a vedle přichystaná čalouněná pozlacená židle. A aspoň padesát lidí, malá část v červených livrejích se zlatými šňůrami, zjevně sloužících, větší část ve slavnostních oblecích a přepychových toaletách, zjevně hostů.

„Teda, ty si potrpíš na pompéznost!" řekl jsem telepatií, ale byli jsme ještě daleko od hostů, takže to vnímala jen ona. Přešel jsem na tykání, Jekatěrina s tím vlastně začala u Ernesta a tady mi také tykala, proč ne, bude to přátelštější.

„Má to cosi do sebe," přikývla lišácky.

Došli jsme spolu k trůnu, Jekatěrina se graciézně posadila a pokynula mi na zlatou židli vedle sebe. Chtěl jsem si ji trochu pootočit, ale opěradlo mi kladlo nečekaný odpor. V první chvíli jsem si myslel, že je židle k podlaze přišroubovaná, ale nebylo to tím, příčina byla jiná. Ta židle měla nejmíň metrák! Nebyla pozlacená, ale z masívního zlata. Tomu se dá říkat šlechtická úroveň! Ne jako naše české degenerované parodie na šlechtice!

Když nemůže hora k Mohamedovi, musím se posadit na židli jak je, uvažoval jsem. Nebudu s ní přece trapně zápasit, na to abych měl vysokozdvižný vozík. Dost na tom, že jsem mezi všemi těmi šlechtici oblečený jako chudý příbuzný! Kdybych to tušil, vzal bych si aspoň sváteční kvádro, ale teď už se s tím nedá nic dělat. Ostatně, i sváteční oblek z promoce by působil mezi zdejší nádherou chudě. Co se dá dělat… musím se tvářit, že svetr

a džíny nejsou prohřeškem proti etiketě, snad mi to jako cizinci prominou a nebude to vadit!

Jekatěrina si pokynem ruky zjednala ticho a vsedě začala.

„Vítám mezi nás našeho českého přítele Vojtu. Nemusím snad zdůrazňovat, že je to jeden z nás, patří mezi »zukíjá«. Ale musím na přítele Vojtu něco prozradit. On se jistě nepochlubí chybou v příkazu pro Sofur, ale ta měla tak nedozírné následky, že se pro nás stal slavným. Dámy a pánové – přivítejme u nás autora »Německé epidemie«!“

Ozval se potlesk, ale já jsem asi hanbou zrudl. Co mi to Jekatěrina před takovým publikem dělá? Myslel jsem, že mi chce pomoci a ne mě přede všemi zostudit! Pohlédl jsem na ni přímo zoufale, ale nedala se zastavit a hlásala svou pravdu dál.

„Nejkrásnější na tom je, že jeho chybu uvedla v činnost naše známá, převelice opatrná kolegyně Nee. Nemůže nám teď vyčítat, když toho jaksepatří využijeme.“

Moment, řekl jsem si, já a Věrka jsme si už mezi sebou přiznali, že naše společná chyba nebyla úplně marná a že může lidstvu prospět víc než jen zastavením islámu v Evropě. Jenže i já jsem uznal, že to bylo nechtěnou chybou. Být v tom úmysl, trestu bych neušel.

„Takže provolejme našemu hostu, příteli Vojtovi třikrát »Hurá«, ať ví, že je mezi přáteli! Pak si dáme něco dobrého na zub a můžeme se konečně rozejít, práce máme víc než dost.“

Trojí hromové „Uráá á!“, zvolané hlasy bez telepatie, mi mělo naznačit, že zde nejsem nevítaný. Podle ruského přísloví je nezvaný host horší než Tatařín – no, aspoň že tak!

Sluhové v červených livrejích pak slavnostně parádním krokem otevřeli dveře do dalšího sálu, kde už byly připravené klasické švédské stoly s obsluhou kuchařů v typických bílých čepicích – inu recepce jako v Kremlu a možná i jako za cara…

Rusové si na to zřejmě potrpí i dnes…

Jekatěrina seděla dál a čekala, až se přijímací pokoj – či spíš sál – vyprázdní. Neměla důvod ke spěchu a ani já jsem nemusel hned vstávat.

„Obdivuji, jak jsi dokázala něco takového za tak krátký okamžik zorganizovat," projevil jsem jí mezitím poklonu.

„Máš zkrátka kliku," usmála se na mě. „To shromáždění jsme měli ohledně pokynů pro zítřek a když mi Nee oznámila, že mé pozvání přijímáš a že letíš do Moskvy, přišel jsi zrovna v nejlepší okamžik. Ochranka o tobě ještě nevěděla, ale když ses prokázal telepatií, zavedla tě dovnitř, moji lidé už to znají. To už jsem o tobě věděla od Nee. Jen jsem stihla odložit o pár minut hostinu s rozchodem, nic víc jsem organizovat nemusela. Zkrátka – klaplo to naprosto perfektně, že?"

„Obdivuji tě i tak, Jekatěrino, bylo to ve velkém stylu," uklonil jsem se lehce v domnění, že to patří k věci. „Ještě by mě zajímalo, co všechno ti o mně Věrka stihla povědět!"

„Víc než si myslíš," odvětila s lišáckým úsměvem. „Ale tu Jekatěrinu si už odpusť. Pro tebe jsem ode dneška Káťa!"

„No nazdar!" vzdychl jsem si.

*****

Hostina skončila pozvolným vyšuměním do ztracena. Hosté se zpočátku mezi sebou normálně bavili, tvořili hloučky a zase je rozpouštěli, tento styl hostiny je k rozhovorům lepší než při pevném zasedacím pořádku u tabule. Jenže – a to se mi nezdálo – jich tu bylo pořád méně a méně. Nikdo neodcházel dveřmi, prostě tu a tam někdo zmizel, ani zachvění vzduchu se ve všeobecném mumraji příliš neprojevilo.

To už vstala i Jekatěrina, pardon, ode dneška Káťa, opět jsme se zavěsili jako o tanečních a spolu jsme došli k hostině. Káťa mě pobídla a sama se také neupejpala. Jídla tu bylo, že by se nadlábl i pluk hladových kozáků. Tušil jsem – vlastně věděl – že všechna jídla pocházejí od Sofura, nepohoršovala mě tedy ta marnotratnost a stejně jako všichni jsem si dával do lebedy.

Jenže hostů ubývalo, zpočátku se tu a tam některý vypařil aniž by si toho ostatní všimli, ale s postupujícím časem mizeli po celých skupinách a to už se vzduch citelně chvěl. Poslední skupinka na sebe znenadání pohlédla, všiml jsem si, jak všichni

spiklenecky mrkli – a najednou jsme ve velké jídelně byli sami, jen se sloužícími a kuchaři.

„Dobrou chuť!“ oslovila Káťa všechny.

Na tento povel se do jídla pustili i sloužící a kuchaři, bylo toho marnotratně dost pro všechny. Všiml jsem si, jak většina sluhů i kuchařů odněkud hbitě vytáhla tašky a velké kastrůlky na závěsných nosičích a každý si spěchal nabrat co nejvíc jídla. Zřejmě to nedělali poprvé, ani se při tom nestrkali a nehádali.

„Oni si to také zaslouží,“ řekla Káťa. „I na jejich rodiny se dostane. Proto u mě všichni slouží rádi.“

To už mi ten nadbytek ani nepřipadal tak marnotratný.

„Přeskoč za mnou!“ vybídla mě Káťa. „***Krug durumald*** Sokoldrug!“

Samozřejmě se po těch slovech vypařila jako ostatní, ale tím mi řekla jméno značky a věděl jsem, že sama hned od ní odstoupí, abych mohl přeskočit za ní.

„***Krug durumald*** Sokoldrug!“ opakoval jsem po ní.

Blik – a stál jsem v menší místnosti, i když pořád ještě ne panelákové velikosti. Na první pohled jsem rozpoznal ložnici. Uprostřed stála ohromná postel s nebesy, jako bývalo obvyklé kdysi dávno, stranou bylo několik velkých skříní a toaletních stolků se zrcadly, plných – u mě zbytečné – kosmetiky. V rohu stál moderní sprchový kout a okna vedla do rozlehlého parku, jen v dáli jako nepatřičná kulisa stály vysoké moderní budovy.

Opět ta směs starobylého a moderního stylu…

„Doufám, že nejsi příliš překvapený!“ podívala se na mě opět tak lišácky, až se jí na tvářích dělaly dolíčky.

„Co všechno ti Věrka o mně prozradila?“ zeptal jsem se.

„Například to, že tě za mnou sama poslala,“ zasmála se. „A jak jsi zpočátku protestoval a sama tě musela ukecat!“

„Nejsem na takové kotrmelce zvyklý,“ přiznal jsem.

„Já vím,“ trochu se ušklíbla. „Tady v Rusku to není jiné. Rodina je svatá… jenže my »zukíjá« rodiny nemáme, pro nás tato pravidla neplatí, víš?“

„Ano, ale jsem »zukíjá« teprve krátce, většinu života…“

„Vím," vzdychla si. „Než tě Věrka vzala za učedníka, že je to tak? Jenže ses musel rodiny vzdát! S tím naším pravidlem nehneš. Zvykej si, nejsou všichni jako Nee, tedy vlastně Věrka! Rozepni mi, prosím tě, vzadu ten zip!"

Otočila se ke mně zády a očekávala, že jí pomohu… snad se přede mnou nechce převlékat? Důvěrnosti hned na úvod mé návštěvy? Čekal jsem ledacos, ale tohle mě trochu zaskočilo.

„No tak!" ohlédla se na mě. „Na co čekáš? Já se do toho sama bez komorné neustrojím, ani to sama nesundám. A dnes jsem dala služebným volno! Tak mi s tím zipem pomoz!"

Takže mám dělat komornou a budu si na to zvykat!

Vzal jsem za jezdec zipu a táhl dolů. Tuhá róba se začala pozvolna rozevírat. Ani jsem to příliš nechtěl, ale oči mi samy sjížděly do rozvírajícího se zipu, odkud prosvítalo Kátino tělo. Nahoře to ještě bylo pokračování výstřihu, ale záda měla holá, neměla pod tím ani podprsenku. Jezdec zipu dojel až pod pás, tam se zip rozpojil, róba se rozevřela a Káťa z ní vycouvala do mé náruče, jak se říká, jak ji pánbůh stvořil. Pod tou vznešenou róbou nejenže neměla podprsenku, ale ani kalhotky.

„Copak?" otočila se ke mně a opět se usmála, až se jí dělaly dolíčky ve tváři. „Neříkej mi, že jsi ještě neviděl nahou ženskou! Kdyby žádnou jinou, Věrku jsi takhle viděl mockrát!"

Najednou to byla ženská, která bez velkých cavyků touží po pomilování a nehledí na konvence lidí kolem sebe. Asi jsem u Věrky málo protestoval, ale… když už držíte v náručí nahou ženskou, je opravdu těžké, ne-li nemožné ji odstrčit…

Nečekala na odpověď, popadla mě za dolní okraj svetru a hbitě mi ho přetáhla přes hlavu. Totéž udělala i s košilí. Místo abych svlékal já ji, otočila to. Pověst o ní říkala, že ve všech svých podobách žila nevázaně a teď jsem viděl, že to nebylo přehnané. Káťa se s formalitami nezdržovala.

„Neříkej, že tě Věrka neukecala!" řekla, když už jsem sám odkopl zuté boty. „Tak nedělej drahoty, já je taky nedělám!"

Očividně ode mne nečekala odpor, naopak.

Co jsem nečekal, bylo její tělo. Předtím na mě působila dojmem plnoštíhlé krásky, ale teď jsem viděl, že je prostě tak rusky rozložitá. Ačkoliv v šatech působila do široka, kupodivu tlustá nebyla. Žádné pneumatiky v pase a kolem boků! Ramena měla jako zápasník, to ano, i boky širší, ale to bylo spíš širokou pánví, prsy měla špičatější než jsem čekal. Zbytečného tuku na ní rozhodně mnoho nebylo.

Jenže mi nedala čas, abych její tělo hodnotil. Pomohla mi zbavit se posledních textilií a strhla mě vedle sebe do postele.

„Pořád jsi nesmělý jako začátečník!“ vyčetla mi chápavě a s úsměvem. „Ale já už z tebe chlapa udělám, to si piš!“

A musel jsem uznat, začátečnice nebyla, věděla jak na to. Nejprve jsme leželi vedle sebe, ale ona neváhala, kam sáhnut a jak silně hladit a při tom mě vedla k tomu, abych se projevil stejně. Nepříjemné to rozhodně nebylo. Pohled na její špičaté prsy mě vyzýval, abych je vzal do obou dlaní a Káťa mě hned usměrnila, jak jí je mám nejlépe hladit. Pak mi naznačila, že bylo hlazení dost a překulila si mě na sebe. S Věrkou jsme to také tak dělali a nabuzený jsem byl, zbývalo mi jen nezklamat ji…

A pak, když jsme oba vyčerpaně leželi vedle sebe, se na mě opět tak šibalsky podívala.

„Napoprvé to nebylo špatné,“ zhodnotila mě.

*****

Na značce »Sokolmoj« mě o chvíli později čekala Káťa v bleděmodré halence a těsných bílých kalhotách. Nevypadala jako carevna, ale jako poradkyně prezidenta a nedivil bych se, kdyby o všem důležitém rozhodovala ona.

Vlastně tomu tak bylo, co si budeme povídat!

„Musíme si nejprve něco vyjasnit!“ prohlásila, když jsem k ní zamířil.

„Neboj se, o sexu to nebude, tam už si jistě docela dobře rozumíme,“ dodala šibalsky.

„Co si chceš vyjasňovat?“ zeptal jsem se raději věcně.

„Tak za prvé – předpokládám, že jsi ten příkaz pro Sofura zvoral neúmyslně," začala. „Z toho si nic nedělej, i mistr tesař se utne a i Věrka, ještě jako Nee, nadělala chyb víc než dost."

„Ale…" začal jsem, ale nenechala mě ani začít větu.

„Tak aby bylo jasné, kdybys to udělal úmyslně, bylo by to naprosto geniální," nedala se zastavit. „Nejlepší na tom bylo, že to Nee, vlastně Věrka, sama spustila a neměla koho hubovat. Leda sama sebe, to ona jistě udělala, nadávala si už u Ernesta, ale na věci to nic nezměnilo."

„Nadávala si hodně," potvrdil jsem jí to.

„Ale na tebe nemohla, neboť jsi mohl směle tvrdit, že jsi ji chtěl včas zarazit, jenže byla moc rychlá, že?"

„Tak nějak to ale opravdu bylo," ujistil jsem ji.

„Škoda, že se to omezilo jen na Evropu," vzdychla si. „Já jsem to nenápadně trochu rozšířila, zahrnula jsem tam i Island, asijskou část Kavkazu i s Kurdistánem, Turecko – to se přece samo snaží nacpat do Evropy, tak jsem je k Evropě přiřadila – a prodloužila jsem to daleko přes Ural, až k řece Ob. Na pozadí všeobecného chaosu si toho vůbec nikdo nevšiml. Škoda, že to nešlo rozšířit na celou Sibiř, měli bychom po starostech. Jenže tam byla ruská vláda i s prezidentem a nechtělo se mi udělat příliš důkladný převrat hned na začátku. Vláda se zachovala, ale ani ta nás v budoucnu příliš brzdit nebude."

„Věrka už se se mnou dohodla, že to nás dva nemusí ani moc mrzet," sdělil jsem jí. „I když to v Evropě způsobí těžké problémy, srovnatelné s poslední válkou!"

„Však my víme, jak je Nee úzkostlivá," usmála se Káťa. „Přitom jí to pořád myslí perfektně. Nee je naše odbornice na biologii a Sofura. Kdybys ji zažil před třiceti tisíci lety! Ale to bys musel být jedním z nás. Nevadí, já ti to povím, ať to víš. Nee se tím před svými učedníky a učednicemi nechlubí, i když má čím. To ona vymyslela a realizovala naše reinkarnace!"

„To předtím nebylo?" podivil jsem se.

„Nebylo," přitakala Káťa.

Maně jsem si připomněl, že je to vlastně Jeeg, žabolidská bytost z vesmíru, které se v našem světě dokonale adaptovaly a dnes už žijí – a nejspíš i myslí – jako lidé. Vlastně se považují za jedny z nás, až na pár výjimek souvisejících s reinkarnacemi a s rodinou. A žijí tak třicet tisíc let, na jejich rozdíly můžeme směle zapomenout. Vždyť i ta odlišná pravidla neplatí jen pro původní »zukíjá«, ale pro všechny, včetně nás zde narozených.

„Když Věrka – tehdy ještě Nee – zjistila, že nám je tento svět nepřátelský a naše životnost se rychle snižuje, rozhodla se vypůjčit si těla místních obyvatel. Zabývala se tím skoro pět set let a obětí jejich pokusů byly tisíce. Pokusy s přenášením duše z jedné bytosti na druhou nemůžeš dělat na krysách nebo na jiných zvířatech, prokazatelné to může být jen na lidech. Nee se nejprve snažila přenášet duše mezi zdejšími lidmi, i toho bychom mohli využít. Sofur to nakonec dokázal, ale víš, jaký problém je správně zadat příkaz! Zpočátku umírali oba pokusní lidé, dárce duše i obdarovaný. Časem se Nee zdařilo, že umírali jen dárci. Tak vznikli první »zukíjá«, někteří z nich žijí dodnes, například Kaščej Nesmrtelný. Další stupeň byl přenos z nás do lidí. Byl by jednorázový, ale nesměla se při něm stát chyba, nás bylo na veškeré pokusy jen šest a každá chyba znamenala smrt. Ale Nee to tenkrát zvládla perfektně."

„Jenže sama se přenesla do lidské trosky," podotkl jsem. „Říkala, že její první lidské tělo bylo obzvlášť zdevastované nějakými houbami."

„Už předtím jsme se dohodli, že budeme využívat pouze lidský odpad," řekla Káťa. „Nee to brala vážně a pak ty ohledy odskákala. A dlouho se vymlouvala, že jí přitom nějaký hulvát znechutil sex… nemělo smysl ji přemlouvat. Hodně se uzavřela před lidmi i před námi a podle mě to nebylo správné. Ale jak se zdá, vrátil jsi jí chuť na sex a to je jedině dobře!"

Zase jsem asi zrudl, protože se ke mně natáhla a jemně, mateřsky mě pohladila po vlasech.

„Takže – reinkarnace jsou její dílo?" chtěl jsem ujištění.

„Její," potvrdila mi to Káťa. „Ale i omezující podmínka o využívání lidského odpadu. Někdy to přináší problémy."

„Jak už jsem pochopil, Věrka to dodnes bere vážně," řekl jsem. „Až jsem se trochu divil, jak snadno se smířila s tím, že naše společná chyba není největší světová katastrofa, ale že by mohla mít i nějaké kladné výsledky."

„Považuješ to pořád za chybu, co?" usmála se. „Ale je to úplně jinak. Rozuměj, postupem času se měnil i náš pohled na lidi kolem nás. Dnešní lidský odpad by v počátcích patřil mezi elitu. Zpočátku jsme využívali výhradně mrzáčky, jak tělesné, tak duševní. Byl s tím problém i v tom, že Sofur občas odmítl zahájit reinkarnaci s odůvodněním, že mozek příjemce už není schopný tuto zátěž unést."

„Ještě že tam ale tahle kontrola byla!" vzdychl jsem si.

„To ano, Nee byla vždycky pečlivka, ostatně právě tenhle problém vedl předtím často ke smrti obou pokusných objektů, takže jí nezbylo než to ošetřit. Řešila to přece pět set let!"

„Dnes tedy nepoužíváte mrzáčky," přikývl jsem. „Lidský odpad jsou pro vás spíš uživatelé drog, že?"

„Tak nějak," přikývla. „A zvolna se to posouvá dál. Já už nepovažuji za nejvhodnější ani drogové trosky. Odpad jsou pro mě lidé, kteří by dřív patřili mezi fyzickou a duševní elitu, ale rozhodli se ostatním lidem škodit. Ti jsou dnes nejhorší lidský odpad, ne pár ubohých mrzáčků!"

„Poslyš," napadlo mě, „tvoje nynější tělo asi nemáš příliš dlouho, že ne?"

„Tak pět let," přikývla. „Samozřejmě mám jinou identitu, jak se dneska říká, i pár lidí o tom ví, například prezident, jinak by to asi nešlo, ale jsem takhle teprve pět let."

„A předtím?"

„Předtím jsem byla Jekatěrina Dolgorukaja, moje vlastní matka, protože tohle tělo je oficiálně moje vlastní dcera. Testy DNA by to určitě vyvrátily, ale nikdo je dělat nebude. Matka – tedy vlastně já – zemřela v poměrně mladém věku padesáti let, já

jsem si potom vzala inženýra Lisicu, jenže ten se před rokem zabil v autě – jezdil jako blázen, říkala jsem mu to mockrát.“

„Ale co tohle tělo, když nebylo tvou skutečnou dcerou?“

„To jsem byla poručice Jelena Krivorožnaja,“ vzdychla si. „Nositelka několika vyznamenání za chrabrost, šla po mně půlka Čečny, dodnes by mě rádi roztrhali na kousky. Jenže pak se provalilo, že jsem tak krutě mučila zajatce, až to hraničilo s válečnými zločiny, Čečenci mi říkali Krvavá Jelena a měli ze mě strach, ale co horšího, umučila jsem i pár vlastních vojáků, když ustoupili před přesilou. Za to se měl dokonce konat soud, jenže k němu nedošlo, když jsem oficiálně zahynula při havarii vojenského vrtulníku. Sehraná katastrofa mi umožnila, abych se ještě jako matka prohlásila za svou vlastní dceru. Poručice Jelena má prázdný vojenský hrob na svazích Kavkazu, já mám její tělo a jedeme dál, já ho ovšem využívám lépe.“

„No nazdar!“ poznamenal jsem. „Takže jsi byla poručice Krvavá Jelena, která mučila zajatce i vlastní. Teď jsi Jekatěrina Lisica, užíváš její vypracované tělo – proto jsi tak dobrá, špatně sis nevybrala – a jsi poradkyní prezidenta Ruska, kam ses sama doporučila ještě jako Jekatěrina Dolgorukaja.“

„Asi tak nějak,“ přikývla vážně. „Má to snad chybu?“

„A ta poručice… neměla vlastní rodiče?“ zeptal jsem se.

„Měla,“ přikývla Káťa vážně. „Jenže v Čečně se to mlelo všelijak a muslimové jí rodiče podřezali už v první válce.“

„To by vysvětlovalo, proč se tak chovala,“ řekl jsem.

„To by nic nevysvětlovalo, Jelena předtím utekla z domu a s rodiči se nesnesla,“ opáčila Káťa. „Zprávu o jejich smrti jsem komentovala slovy »tak už konečně chcípli!«“

„Fuj, tak se o rodičích nemluví!“ otřásl jsem se. Od Věrky jsem věděl, že Káťa má všechny vzpomínky bývalé poručice, ale hodnotí je asi stejně jako já. Patřily prostě té bývalé a Káťa za ni nehodlala nést žádnou odpovědnost. Sama se s tím už asi vyrovnala, poručice byla pro ni odpad… a nejspíš právem…

„Neměla ta poručice… předtím nějakou známost?“ zkusil jsem uhodit ještě na jednu strunu.

„Žádného přítele ani známost jsem neměla," řekla Káťa. „Byla jsem jen příležitostná lesba. Sex mě nebavil a těhotenství jsem se bůhví proč přímo hrozila. Děti jsem nesnášela a… pár jsem jich za války v Čečně sama sadisticky zastřelila… No, byla jsem bestie, kterou by slušný soud musel odsoudit…"

„Takhle to bylo asi opravdu nejlepší…" uznal jsem.

„Zádrhel je, že soud by tu bestii neodsoudil," pokrčila rameny. „Důkazy proti ní nebyly skoro žádné a navíc, soud by si nedovolil odsoudit hrdinku. O zastřelených dětech věděla jen ona sama, na mučení vlastních byli jen dva svědci a ty by soud neuznal za důvěryhodné a mučení nepřátel se v každé armádě promíjí, dokud neprohraje. Spíš by ji dostihli mstitelé z Čečny a měla by tak jako tak vojenský pohřeb se všemi poctami."

„Takže pojem »lidský odpad« se u vás s časem měnil?"

„Nejen dřív," potřásla rameny. „Jak říkám, co bývala elita národa, je dnes lidský odpad. Litovat je nemusíš, nezaslouží si to. A když se to tak vezme, i ty už máš zásluhu na likvidaci velkého množství jiného lidského odpadu."

„Myslíš muslimské bojovníky, nebo všechny muslimy?"

„Především bojovníky," řekla vážně. „Chystali v Evropě masakr, Ernest to nazýval »plíživé Kartágo«. Jenže s nimi jste s Věrkou nechtěně vyhubili jiný lidský odpad, který by se na tom masakru všemožnou podporou džihádistů podílel. Samozřejmě ne oficiálně, jen zpovzdálí, ale pokryteckých organizací bylo v Evropě příliš mnoho, stejně jako u nás v Rusku."

„Takže vy se tady v Rusku domníváte, že to bylo správné a nemáme těch obětí litovat?"

„Lituj jen nevinných, kteří se s tím svezli," upřesnila to.

„Ale kdo byl viník a kdo nevinný?" chtěl jsem vědět.

„Obávám se, že to se už jen tak nedozvíme," povzdychla si Káťa. „Většina podporovatelů džihádu se honosila, že dělají záslužnou a prospěšnou práci. Jen málo jich vědělo, že chystají na Evropu podraz s masakrem. Spíš by tě měli mrzet ti, kdo zemřít

měli, ale přežili to. Například nebyla správná podmínka zachování žen a dětí.“

„Já jsem ji za správnou považoval!“ nesouhlasil jsem.

„A ozbrojené chlapečky jste nechali vraždit,“ vmetla mi do tváře. „Však to i Nee uznala a odeslala je za jejich předky! Víš aspoň, kde se to ještě projevilo?“

Nevěděl jsem to, ale Káťa nemilosrdně pokračovala.

„U nás v Rusku to vyvraždilo vojenské kadety a jinde po Evropě to nebylo jiné. Ani opatrná Nee si neuvědomila, že při poplachu tohoto stupně mohou i kadeti vojenských škol držet zbraně. Zbyla jen třetina, co nesplňovali jiná hlediska.“

„To ale znamená, že…“

„…že jste nechtěně pročistili ruské důstojnictvo, tak jak to udělal v poslední chvíli i Stalin v předvečer útoku Němců na tehdejší Sovětský svaz.“

„Ta svévole pak stála Rusko mnohé ztráty,“ mínil jsem.

„Tenkrát to jinak nešlo,“ řekla Káťa. „Na rozdíl od tebe jsem v Moskvě byla a věděla jsem, co se děje. Naši důstojníci měli mezi německými důstojníky kamarády z doby, kdy Stalin pomáhal Hitlerovi vyzbrojit armádu a Němci si v Rusku potají testovali novinky. Shlíželi se v Německém Wehrmachtu – ani zdaleka netušili, jak budou Němci zacházet s ruskými židy! I v Čechách přece v Sudetech židé nadšeně hajlovali a potom pozdě honili bycha. Když Jozif Vissarionovič zjistil, že se jeho maršálové Tuchačevskij a Bljucher – ten si dal i jméno podle německého generála Blüchera – chtějí spojit s Hitlerem, dal je na poslední chvíli popravit. Oslabil vlastní armádu o nejvyšší důstojníky, dokonce o tři z pěti maršálů, ale zbavil se lidí, kteří by ho v kritické chvíli vydali Němcům. Když si srovnáš Stalina a Hitlera, Hitler byl přece jen horší. Na rozdíl od tehdejší doby dnes vpád Wehrmachtu nehrozí, takže je šance, že to ustojíme.“

„Tenkrát jste se do toho nemíchali, co?“ podíval jsem se jí s pochopením do očí.

„Nemíchali,“ přiznala. „Pro nás to bylo prašť jako uhoď, skrývali jsme se před bolševiky stejně jako před Němci. Nee měla

v Čechách úkryt Zlatý Kůň, my Zlatého Medvěda poblíž Tuly, ostatně vytvořeného podle Zlatého Koně. Na konci války tam už bylo plno, Medvěda rozšiřovali do hloubky, vyhloubili až šest podzemních pater.“

„Taky ses tam skrývala?“ zajímal jsem se.

„Já jsem to přežila v Moskvě,“ řekla klidně. „Měla jsem spolehlivou podzemní skrýš na řece Jauze, ale hodně jsem se tenkrát pohybovala s racky a kočkami v Kremlu. Musela jsem být v obraze, vědět, co se děje.“

„Nebyla jsi tenkrát ruskou šlechtičnou?“ optal jsem se.

„Byla, skoro do války,“ přikývla. „Pak si pro mě přišly tři gorily od Berijovy NKVD, jenže našly jen moji mrtvolu. Tou dobou už jsem měla tělo udavačky, co mě udala. Udavači, to jsou dnešní odpad! Jako **prověřená soudružka** jsem se dostala do Kremlu mezi kuchařky – to bylo nebezpečné zaměstnání, Jozif Vissarionovič byl příšerně paranoidní, jeho jídlo pořád někdo ochutnával, aby nebylo otrávené. Vařit pomocí Sofuru bylo naštěstí hračkou, takže jsem měla čas na šmejdění po Kremlu. No – dozvěděla jsem se tenkrát děsné věci. Dnešek je proti tomu selanka.“

„Nebojíte se, co teď provedou Američané?“

„Ani moc ne,“ řekla. „Američané v Evropě naráz přišli o většinu svých agentů a bude jim nějakou dobu trvat, než se vzpamatují. S Darou a Nee jsme už domluvené, dnes dorazí do Moskvy zbývající »původní zukíjá« Rimmi a Thass a budeme jednat o dalším postupu. Můžeš být u toho, ale neměl bys do toho mluvit, to není záležitost pro učedníky. Očekávám, že se pořádně pohádáme – a nemusí to být telepatií, ale Elhunsky, naší původní řečí – doufám, že ji už trochu ovládáš, ale nesnaž se nám do toho mluvit, nebo tě všichni jednohlasně setřeme!“

„Bez obav, budu zticha jako myška!“ slíbil jsem.

„Rimmiho v Indii neustále trápí konflikty s muslimy. Nee ho do dneška od zásahů zrazovala, strašila ho, že si neumí ani představit, jaká hrůza by nastala. Jenže teď tu »hrůzu« přímo

v Evropě sama odstartovala a přestane Rimmiho plísnit. Tomu se to ohromně hodilo. Připravil si stejný příkaz i výběr na Indii a je odhodlaný spustit to při nejbližším konfliktu s muslimy.“

„To by bylo ale ještě horší než v Evropě!“ uvědomil jsem si, neboť jsem měl tušení, že muslimů žijí v Indii stamiliony.

„Jak se to vezme,“ řekla Káťa. „Nebyl by to takový otřes, i kdyby bylo obětí třicetkrát víc než v Evropě. Na procenta z miliardy obyvatel by to tolik nebylo a ani by to nevzbudilo příliš velkou pozornost. V Indii bývají epidemie i tak, byla by jen trochu hromadnější.“

„Vědět, že to bude mít takový rozsah…“ drbal jsem se na hlavě, „…asi bych si raději ruce přelámal!“

„Někomu by se to nakonec povedlo,“ ujistila mě Káťa. „My teď chceme zpracovat Thasse, aby už konečně něco udělal s Amerikou. Příliš dlouho ji nechával zplanět, až mu přímo pod rukama zvlčila. Do dneška tvrdil, že tam lidé dosáhli takového vědeckého pokroku jen díky volnosti a svobodě, jenže máme podezření, že toho dosáhl spíš kradením nejlepších mozků po celém světě, o loupežích surovin nemluvě.“

„Jo, to se říká,“ přikývl jsem.

„Kdyby toho využili ke zvýšení životní úrovně vlastních obyvatel, nikdo by proti tomu nic neřekl. Jenže jim to nestačí a využívají své převahy k působení škod v jiných zemích, kde životní úroveň obyvatel zhoršují. Američané se vypracovali na největší světové škůdce, navíc všude kradou jako straky. Naftu a všechno co má nějakou cenu. A jestli s tím Thass nic neudělá, omlátíme mu to pořádně o hlavu. Já mu dám svobodu loupit a vraždit! Neuznáváme jeho pojetí svobody!“

„Myslíš, že na tebe dá?“ zapochyboval jsem.

„Na mě? Já budu mluvit za nás čtyři a sám proti všem si nedovolí na nás nedat!“

„A kdyby si přece postavil hlavu?“ nedalo mi to.

„Máme připravenou protiakci,“ řekla Káťa. „Nemluvili jsme zatím s Rimmim, ale čekáme, že se přidá. Thass se může stavět na zadní, dokud proti němu nebudou všichni »původní«.

Pak mu nic jiného než ústup a pokání nezbude a Spojené státy by čekaly opravdu dalekosáhlé změny.“

„Tak na to setkání se těším!“

*****

Konference

Kývnout na nabídku stáže v Moskvě nebylo jako kývnout na nabídku rekreačního pobytu.

Opravdu zajímavé bylo seznámení s Káťou. Ještě že mě Věrka připravila na možnost, že mě přijme nejen jako učedníka, ale i jako sexuálního partnera. Káťa skutečně nedělala drahoty, sex mi nabídla – vlastně vnutila – už večer po mém příjezdu. Sexuální nevázaností prosluly i její předchozí reinkarnace, historie aspoň tvrdí, že partnery střídala rychle. Naštěstí byla právě vdovou, takže jsem se nemohl setkat s jejím manželem, inženýrem Lisicou – za dřívějších časů bychom na sebe nejspíš brzy hleděli přes mířidla soubojových pistolí. S rodem Lisiců se setkávala už dřív, jestli jsem správně pochopil její titul »velkokněžna Lisická«. Ani se mi nesnažila namluvit, že po smrti manžela žila jako řeholnice a spíš byla zajímavá náhoda, že byla právě v době mého příchodu volná. Nikdo jiný si ale na ni nárok nedělal, takže tomu mohlo být tak.

Jako její nový učedník jsem se od ní nevzdaloval, chodil jsem za ní jako páže a Káťa toho využívala. Věrka pod pojmem »pravidelný sex« myslela úterní a páteční večery, Káťa o tom měla úplně jiné představy. Když mě k sexu vyzývala zpočátku »jen« dvakrát denně, ráno a večer, bylo to podle jejích slov jen proto, abych si na to stačil zvyknout. Po prvním týdnu už jí to dvakrát denně nestačilo a začala mě svádět při kdejaké volné chvilce. Bylo to přece docela jednoduché! Skok do ložnice – pomilovat se – hbitě se ustrojit – a skok zpět. I beze spěchu to netrvalo déle, než člověk potřebuje na vypití šálku horké kávy.

A přitom mě neměla jen na sex!

Většinu času do mě telepatií něco hučela. Její »státnické umění« bylo vrcholem intrik. Brzy jsem pochopil, že prezident má jakousi milenku, se kterou se Káťa zná a některá rozhodnutí mu podstrčí přes ni. Sama byla také velice charismatická a co víc, její rady byly často tím nejlepším řešením. Vyplácelo se ji

poslechnout a prezident si na to tak zvykl, že o nich už ani moc nepochyboval.

„Myslíš, že musím nutně taky tak intrikovat?“ optal jsem se jí s náznakem pochyb. „Prezident to snad nepotřebuje!“

„Jestli se máš stát prezidentem, nesmíš se naopak dát tak snadno ovlivnit,“ odvětila. „Musíš se správně rozhodovat, ale hlavně musíš vědět, jestli někdo nepodstrkuje rozhodnutí tobě. Teď mě sleduj, ale brzy budu po tobě vyžadovat, abys taková rozhodnutí dělal ještě dřív, než je podstrčím prezidentovi. Já ti je pokaždé zkritizuji a tím se to nejlépe naučíš. Musíš si za všech okolností vědět rady.“

„Prezident v Čechách nemá dostatečné pravomoci, aby něco důležitého ovlivnil,“ varoval jsem ji.

„Zařídíme, abys takové pravomoci měl,“ řekla s takovou jistotou, jako kdyby to už byla hotová záležitost.

Nezbylo mi než začít spolurozhodovat o věcech Ruska. Bylo strašně povznášející vědět, že mám vliv na tuhle velmoc. Ale ještě víc mě plnilo hrdostí, když prezident moje rozhodnutí uváděl v činnost. Nebylo to přímo, nepodstrkoval jsem mu je já, ale Káťa, která je navíc předem posuzovala, ale přece – kdo mohl vědět, že ovlivňuji dějiny Ruska a s tím i světa?

I když jsem si pořád moc nevěřil.

*****

Hodně jsem se ale těšil na setkání »původních zukíjá«, ke kterému mělo dojít co nejdřív. A kde jinde, než v Kátině paláci v Sokolnikách? Káťa se s přípravami nezatěžovala, na to měla přece služebnictvo. Sloužících měla hodně a měla je vycvičené jako na vojně mazáci bažanty. Až mi to připadalo trapné, když pětadvacetiletá holka peskovala starší šedovlasé sluhy, jenže ti už věděli, že pod slupkou mladinké dívenky je pětatřicet tisíc let zkušeností, k jaké se člověk v jednom životě nedopracuje. Měli k ní opravdu respekt!

Setkání pojala Káťa ve velkém stylu. Obě delegace, jak ta z Indie, tak i ze Spojených států, měly čítat desítky učedníků

a učednic. A protože se měli zdržet déle než den, musela je po tu dobu i ubytovat. Mohli by se sice každý večer vracet domů, ale v paláci bylo místa dost a je jistě pohodlnější přizpůsobit se časovému posunu jednorázově na delší dobu než skákat pořád tam a sem přes více časových pásem.

Pozvané vítala osobně. Já jsem se držel vzadu, nicméně jsem ji vytrvale doprovázel. Káťa mě představovala jako svého přítele, čímž všem dávala najevo, že jejich případná očekávání ohledně její sexuální nevázanosti tentokrát nejspíš zklame.

Nejvíc jsem byl pochopitelně zvědavý na oba »původní zukíjá«, Rimmiho a Thasse. Rimmi byl vousatý Ind, nosil bílý šat s bílou čepicí lodičkou na prošedivělých vlasech a na nohou prosté sandály. Ačkoliv jsem věděl, co na území Indie chystal, působil na mě příjemným dojmem. Thass, neboli »Thomas« byl proti němu typický kovboj, oblečený do strakaté flanelové košile a džín, na nohou měl vysoké jezdecké boty, na hlavě široký, pevný klobouk. Jako kdyby přiletěl rovnou z nějakého westernového ježdění. Věděl jsem, že na koni jezdí denně a rád. Bohužel, na rozdíl od Rimmiho, na mě »thymolinovým úsměvem« působil hodně nadřazeně.

A přitom byli oba kdysi členy jedné žabolidské posádky hvězdné lodi a prvních pět tisíc let žili všichni pohromadě! Na nich bylo nejvíc vidět, jak se každý z nich přizpůsobil prostředí odlišných lidských společenství. Doprovod učedníků a učednic byl oblečený podobně jako jejich mistři. Indové byli v drtivé většině z kasty bráhmanů, ale měli mezi sebou i dva městsky oblečené obchodníky kasty vaišijů. Američané nosili klasický praktický kovbojský oděv, jen jeden byl v městském kvádru.

Káťa je vlídně přijala a předala je přizvaným místním »zukíjá«, aby hosty ubytovali. Služebnictvu to svěřit nemohla, k domlouvání byla nutná telepatie. Ačkoliv všichni jistě znali angličtinu, jen u telepatie nemůže dojít k nedorozumění.

Ubytovávání proběhlo hladce a pak jsme se dostavili do velkého sálu. Stoly tam byly uspořádány do tvaru podkovy, na jedné straně Rimmi a jeho doprovod, na druhé straně Thass se

svými kovboji, mezi nimi Káťa a její družina. Dostal jsem židli hned vedle Káti a tentokrát to byla klasická pohodlná dřevěná židle s čalouněním a s bočními opěrkami.

Jednací řečí byla naštěstí telepatie, i když Thass občas v rozčilení přešel do řeči Elhun, kterou jsem neměl tak zažitou.

Úvodní slovo měla Káťa. V krátkosti návštěvě vysvětlila, co se stalo u Ernesta a jaké to mělo následky v Evropě. Naštěstí si tentokrát odpustila rozmazávat moji trapnou úlohu v tomto průšvihu, místo toho se pokusila o shrnutí.

Sofur napočítal dvanáct milionů obětí toho příkazu. Pak se ale zjistilo, že muslimské děti pokračují ve vraždění a Věrka, tedy Nee, je dalším příkazem zahubila – to se týkalo bezmála deseti tisíc mladistvých bojovníků a bohužel i šesti tisíc kadetů ve všech vojenských školách v Evropě, neboť i oni splňovali narychlo vytvářené výběrové hledisko. Nee pak k tomu přidala pět a půl tisíc »černých vdov«, neboli žen, které by ve vraždění pokračovaly i za cenu sebevražd.

„Vzhledem k tomu, že osudový příkaz vydala sama Nee, která doposud trvala na nezasahování a často odmítala uznat, že je to opravdu nutné, tímto vlastně konečně přiznala, že není jiné cesty," zhodnotila to Káťa. „Zabránit strašlivému masakru nevinných se dalo jen za cenu stejně strašného masakru viníků a Nee k tomu nejen svolila, ale sama příkazy vydala."

„Takže zastavila muslimskou invazi," shrnul to Thass.

„Kdyby jen to!" zasmála se trochu Káťa. „Vinou drobné chybičky, kterou sama Nee přehlédla, se příkaz smrti rozšířil na několik milionů dalších lidí, kteří víceméně náhodně splňovali výběrová kritéria. Nee v celé Evropě vyhubila mužskou část populace židů, od řadových občanů po bankovní špičky."

„A hleďme!" podotkl Thass. „Tak dlouho nad nimi držela ochrannou ruku a teď je sama vygumovala?"

„Neudělala to schválně," řekla Káťa. „Šlo o jeden špatně použitý operátor. Ale výsledek je takový, jaký je!"

„To zase Evropu zbrzdí na několik staletí!" věštil Thass.

„Nemyslím si to," nesouhlasila s ním Káťa. „Mé mínění je, že naopak Evropě prospěla. Klidně přiznám, využila jsem toho a na místě jsem to rozšířila na Island, Kavkaz, Turecko a část Sibiře, kde to kromě muslimů zatočilo i s oligarchy, kteří lidi z těch oblastí dlouho vysávali jako pijavice. Donutilo nás to soustředit všechny naše síly jako náhradníky všude, kde měli předtím muslimové i židé monopol a kde by se to zhroutilo. Lidskou společností to pořádně otřáslo, ale přečkala to."

„Tomu ovšem říkám šťastná náhoda!" řekl Thass.

„Šťastná náhoda to byla, ale jinak než to myslíš ty," řekla Káťa. „Díky ní jsme zjistili, že se lidská společnost nesesype, když odstraníme největší dravce a pijavice. Takže jsme se spolu s Nee a s Darou dohodly rozšířit účinky příkazu i jinam. Daly jsme ho k dispozici Rimmimu pro použití v Indii."

„Vy chcete úplně vyvraždit muslimy?" zamračil se Thass. „Ale to by byl strašný zločin! Pokud vím, dohodli jsme se, že tak šílené zásahy nikdy nepodnikneme!"

„Tvé ovečky ve vlčích kůžích vraždí lidi po celém světě po milionech a ty se na to jen díváš!" zaútočila náhle Káťa na Thasse. „Možná to víš, možná ještě ne, ale všechny americké vojenské základny v Evropě jsou v této chvíli zdecimované a bez velení. Myslím, že budeš mít problém stáhnout zbývající vojáky do Júesej!"

„Spíš si myslím, že jim generalita z Pentagonu urychleně doplní stavy," zavrčel Thass. „Já jim do toho mluvit nebudu, nechám to na jejich svobodném rozhodnutí!"

„Když to udělají, přijdou o další tisíce důstojníků," řekla s ledovým klidem Káťa. „Dohodli jsme se v případě potřeby to zopakovat, kdyby opět hrozila nějaká nestabilita."

„Vždyť naše základny naopak přinášejí všude stabilitu!" odvětil prudce Thass. „Díky nám žije svět už dlouho v míru!"

„To snad nemyslíš vážně!" vybuchla Káťa. „Vždyť je to přesně naopak! Rozvrátili jste nedávno Evropu podporou toho šílence Hitlera, dnes se ji snažíte rozvrátit podporou muslimské invaze, platíte všechny špinavosti světa! Pak se snažíte vypadat

jako mírotvůrci, ale nikdo v posledních stoletích nevedl tolik útočných a loupežných válek na cizím území, jako vy! Máme dojem, že to ještě podporuješ technologiemi!“

„Přestaň mě laskavě urážet!“ vybuchl Thass. „Nemáš na to nejmenší důkazy!“

„Nemám důkazy?“ zasmála se Káťa. „Taky jsem se příliš dlouho nevměšovala mezi lidi, ale teď jsem zjistila, co na Rusi dělaly pijavice, kterých jsme se víceméně náhodným příkazem zbavili, a začala jsem to sledovat. Vypůjčila jsem si deníky od všech »zukíjá« v Evropě za posledních sto let. Je to ale příšerná mozaika, jak se skládá dohromady, to ti povím! A pozor! Pět ze šesti lumpáren mají v Evropě na svědomí tvoji lidé! Poslyš, kdy jsi je naposled umravňoval?“

„Třeba ve válce Sever proti Jihu,“ odvětil Thass. „Moc se mi do toho nechtělo, ale poslechl jsem vás, »zukíjá« Evropy! Ječely jste na mě jako pominuté!“

„Však to byla ostuda, jak se u vás pořád drželo otroctví! V Evropě dávno zrušili i nevolnictví, dokonce i v Rusku, kde to trvalo nejdéle! I po zrušení otroctví jste černochy využívali k otrocké práci! To vaše formální osvobození bylo neuvěřitelně pokrytecké. Nedali jste jim prostředky k obživě a když někdo z nich z hladu kradl, vzápětí byl opět v řetězech a musel jako otrok pracovat dál, jenže jste mu říkali vězeň. A to pokračovalo dál. Vaše soukromé věznice jsou ostudou civilizace! A ještě sto let po formálním zrušení otroctví jste provozovali rasistickou segregaci!“

„Nicméně jsme se zrušením otroctví zařadili k morálně vyspělým národům světa!“ řekl Thass. „Mimochodem, v Africe kvete otroctví do dnešní doby a nikomu to nevadí!“

„Afrika je bez »zukíjá«,“ řekla Káťa. „Po zkáze Atlantidy nás bylo nejvíc zapotřebí v Asii, jsme tam dodnes tři, i když se angažuji i v Evropě. Afrika byla tenkrát vyspělejší, opominuli jsme ji a zřejmě to byla chyba. Ale že vy jste morálně vyspělý

národ? Tím jste nikdy nebyli a nejste! Nechlub se morálkou, prosím tě! Bez nás byste měli otroky dodnes!“

„Hele, ty mi tady nebudeš kázat o morálce!“ zaútočil na ni Thass. „Otroctví jsme zrušili i bez vás! Posledních pět set let jsi měla ve správě Rusko, kam to ale dotáhlo? Ani ty nejsi vzor křesťanské morálky, to si snad uvědomuješ, nebo ne?“

„Nikoho jsem nikdy v otroctví nedržela!“ opáčila Káťa, jen po něm blýskla očima. „Co si dělám se svým tělem, do toho vám pokrytcům nic není! Tím nikomu neškodím. Ale mám tu řeč vašeho prezidenta Abrahama Lincolna, ještě než se jím stal. Víš, co tenkrát váš »vůdce za osvobození černochů« řekl?“

„Abraham Lincoln toho řekl hodně!“ opáčil Thass. „Jsou to zlatá slova a budou zapsaná na věky!“

„Připomenu ti jednu jeho řeč dva roky před válkou Sever proti Jihu,“ řekla Káťa jedovatě. „Řečník byl dobrý, ale aby chtěl osvobození černochů? Jak tenkrát řekl: »Rovnoprávnost pro černochy? Nesmysl. Jak dlouho pod vládou Boha, dosti silného ke stvoření vesmíru, budou darebáci šířit tyto nesmysly a tupé stádo blbců jím bude hltat tu ubohou demagogii?« – poslyš, Thassi, lži si lidem v Americe, ale nám lhát nemůžeš! Dokopali jsme tě, abys změnil původně loupežné přepadení Jihu na »osvobozovací boj za černochy«, bez nás by to byla jen další loupežná válka, jako před ní i po ní!“

„Nezasahoval jsem proti nim!“ opakoval Thass, jako by to byla nejvyšší ctnost. „Zato vy se tady chcete chlubit nejhorší genocidou v dějinách tohoto světa! Muslimů je z dostupných světových statistik něco přes půl druhé miliardy. Tak těžkou genocidu ještě nikdo nikdy nespáchal!“

„On ji totiž ještě nikdo nespáchal,“ opáčila Káťa. „Jenom v Indii je to už připravené. Ta půldruhá miliarda muslimů žije v Africe, v Asii i jinde – kromě Evropy a větší části Ruska, kde to zabilo dospělé bojovníky a z žen a chlapců jen ty ozbrojené. Ale ten příkaz se bude strašně hodit i jinde. Čína by problémy s muslimy a s džihádem také ráda oželela, Indii stále ohrožuje Pákistán. Necháme-li nedotknuté jen země s takovou převahou

muslimů, že by jejich zkáza vedla i ke zkáze jejich zemí, tedy především Afriku a Střední Východ, mohl by nastat na světě mír na hodně dlouhou dobu.“

„Rimmi že by vyhubil Pákistán?“ ušklíbl se Thass.

„Pákistán je čistě muslimská země, ale od té doby, co jim Amíci dodali atomovou bombu, není s nimi vůbec k vydržení!“ posteskl si Rimmi.

„Na to nemáš důkazy!“ odpálil ho Thass.

„Chceš je vidět?“ obrátila se Káťa na Thasse. „Jestli po nich tak toužíš, půjčím si je od ruské rozvědky, má jich víc než dost a jsou tak pádné, abys je nemohl zpochybnit!“

„Lidské výmysly!“ řekl pohrdlivě Thass. „A ke všemu od Rusů! Kdo by jim věřil?“

„Část důkazů mám od zukíjá,“ řekla Káťa. „Zpochybnit je nemůžeš. Ale nebudeme vypočítávat, kdo co zvrzal a kdo víc lže. Já, Dara a Nee jsme se shodly na úkolu pro tebe, Thassi. Donutíš Američany stáhnout ze světa všechny – ale to znamená opravdu všechny vojáky, uniformované i civilní, neboť všude přinášejí válku, chaos, zmatky a zkázu. Počkáme pět až deset let a pak vyhodnotíme, jaký to mělo přínos.“

„Ten úkol odmítám!“ naježil se Thass. „Nebudu mezi lidi zasahovat, je to proti mému přesvědčení!“

„Nechceš zasahovat?“ opáčila Káťa.

„Nechci a nebudu!“ odvětil pevně Thass.

„Pro ten případ máme pro tebe alternativu,“ řekla Káťa. „Vyměníš si s Rimmim oblast působení.“

„Jak to myslíš?“ zarazil se Thass.

„Jednoduše,“ řekla Káťa. „Amerika zásah potřebuje, ty tam zasahovat nechceš. OK. Indie nebude zásahy potřebovat, dostaneš ji tedy pod patronát. Můžeš si tam vzít koně nebo se věnovat chovu slonů, hlavně když to tam nebudeš rozeštvávat. Ameriku si převezme Rimmi a udělá z ní mírumilovnou zemi, kde se bude rozhodně lépe žít. Bude to taky OK. Jste pro?“

„Rozhodně jsem proti!“ odsekl Thass.

„Ale já bych to vzal," řekl opatrně Rimmi. „Víš, Thassi, už jsi mi udělal hodně podrazů. Nejprve s Brity a sotva jsme se jich zbavili, tak s Američany. Když ses vzdal Británie, začalo to s ní jít s kopce. Neukecáš mě, že jsi Brity předtím až příliš nepodporoval. Indie je mírná země, až na muslimy, ti vytvářejí napětí všude ve světě a bez nich by tam byl ráj na zemi."

„Jsem zásadně proti! Abych tam měl ještě velet těmhle primitivům?" ukázal na družinu Rimmiho.

„Ale to se rozumí, že ne!" opáčila Káťa. „Vezmeš si tam své »zukíjá« z Ameriky a Rimmi si svou družinu podle potřeby rozptýlí po Spojených státech a případně i po Kanadě. Jenže milý Thassi, jedna z prvních dohod, platných ještě pro posádku naší hvězdné lodi, říká: Jedinec musí ostatním ustoupit, i kdyby se cítil v pravdě. Já, Dara a Nee jsme se shodly dát ti poslední šanci umravnit Ameriku. To, co tam je dnes, není ani svoboda, ani demokracie, kterými se oháníš. Odmítl jsi tam zasahovat, dostaneš tedy oblast, kde zásahy nebudou nutné. Chyběl nám hlas Rimmiho, ale Rimmi se k nám ochotou k výměně přidal. Jsme proti tobě všichni, jedinec musí ustoupit. Jasné?"

„Nemůžeš mluvit za Nee a Daru!" namítal Thass, ale už ne tak sebejistě. „Nemusím ti to věřit!"

„Nemusíš? Nevěř!" přikývla Káťa a na okamžik ztuhla.

Po tomto krátkém okamžiku se zachvěl vzduch a ze dvou rohů sálu vykročily směrem do středu Věrka a jakási šedovlasá drobná stařička Číňanka v nádherném květovaném obleku.

„Thass odmítl napravovat Ameriku," oslovila je Káťa. „A Rimmi je svolný k výměně."

„Hlasuji pro výměnu území Thasse a Rimmiho!" řekla na to Číňanka, zřejmě věděla oč jde. „A přidám podmínku: Thass do Indie nesmí brát cizince. Bude mít k dispozici miliardu lidí a nepotřebuje, aby přivandrovalci domorodce vyhubili jako se to stalo v Americe. Dvakrát snad stejnou chybu neuděláme."

„Hlasuji pro výměnu území Thasse a Rimmiho!" přidala se opatrně Věrka. „I pro podmínku nebrat do Indie cizince."

„To tam ale nebude žádná svoboda!" protestoval Thass.

„Svoboda tam bude pro domorodce, ale ne pro vetřelce," upřesnila mu to Káťa. „Také hlasuji pro výměnu území Thasse a Rimmiho i pro podmínku nebrat tam cizince."

„Já se přidám," řekl Rimmi. „Je to všichni proti jednomu, Thassi, nezbývá ti než převzít ode mne Indii. Předávám ti i své sídlo poblíž Bombaje, je tam docela hezky. Místo chřestýšů máme jedovaté kobry a mamby, ale to je nepatrný rozdíl."

„Hlavní město je přece Delhi!" nesouhlasil Thass.

„Jistě, Dillí, ale to bude tvoje záležitost," přikývl Rimmi. „Poloha hlavního města ani výslovnost jeho jména nehraje roli. V té souvislosti mě napadlo přenést hlavní město Spojených států do Texaského Dallasu. Kdyby nic jiného, je tam tepleji a já mám teplo rád."

„Opovaž se!" varoval ho Thass. „Ameriku si rozvracet nenechám!"

„Amerika ti od této chvíle nepatří," upozornila ho Káťa. „Nenech si rozvracet Indii, ale do Ameriky se nepleť. Beztak ses tam s tím nezasahováním nechoval rozumně!"

„Vy jste se na mě domluvili!" soptil Thass.

„Ty ses zato nedomlouval s námi," opáčila Věrka. „Vždy jsi měl svou hlavu. Ale pozor, Indie má víc lidí než Amerika!"

„Lidí?" opáčil Thass. „Spíš primitivů!"

„Neurážej je," napomenula ho Káťa. „Budou teď tvoji."

„Přizpůsob se jim," poradil mu Rimmi. „Není to těžké. Když jsi tahal indické vědce do Ameriky, to ti nepřipadali jako primitivové? Klidně ti je vrátím. A kdybys všude neposílal své agenty a provokatéry, byl by ve světě už dávno svatý klid."

„Prosím vás všechny!" zkusil to ještě Thass. „Děláte, jako bychom lidem na Zemi vládli! Přitom se před nimi trapně schováváme jako zvěř v doupatech a na každého z nás připadá miliarda primitivů, ochotná nás kdykoliv zabít, jako Atlantové zabili Chammiho!"

„Máš pravdu, schováváme se," souhlasila Věrka. „Ale jen proto, aby nás nepovažovali za nepřítele. Co se týče vlády, to už

jsme si řekli tisíckrát. Vládnout nebudeme, nanejvýš lidstvo trochu popostrkovat k lepšímu. Ano, ale k lepšímu neznamená to, co jsi dělal ty. Víš co bych ti ze staré známosti poradila?“

„Chceš mi radit? Copak?“

„Při nejbližší reinkarnaci si pořiď tělo ženy,“ řekla Věrka. „Jako chlap jsi vážně nesnesitelný. Zkus žít jako žena a brzy se na svět budeš dívat jinak. Mimochodem, to bys měl udělat i ty, Rimmi. V Indii jsi to taky krutě podcenil.“

„Vždyť je to jedno!“ odvětil dobrácky Rimmi.

„Tak to zkus!“ doporučila mu Věrka. „V Americe to ještě jde, ale v Indii…?“

„Klidně si to zkusím,“ slíbil Rimmi. „Zatím se mi tohle tělo nechce opustit, bylo by to předčasně.“

„Uvidíme, jestli se toho odvážíš!“ řekla Věrka.

„Další hlasování na programu nebude?“ optala se Věrka.

„Tohle stačilo,“ usmála se na ni Káťa.

„Tak se tu mějte královsky a užijte si Moskvy, mám teď v Praze frmol!“ popřála všem Věrka, než zmizela.

„Totéž vám přeji i já,“ uklonila se všem drobná stařenka Dara a také zmizela. Ani jsem ji nestačil pochválit za nádherné obrazy na podzemních stěnách Zlatého Koně.

Tak snad někdy příště!

„A protože se některým z nás nebude výměna zamlouvat, zrušila Nee v Indii i v Americe všechny durumy až na jediný, ke všemu dočasný,“ pokračovala Káťa. „Budou aktivní jen pět dní, další značky si jistě časem položíte sami. Rimmiho družině přidělila jméno značky »Oval«, Thassovi přátelé mají značku »Mumbaí«. Všechny ostatní už jsou nefunkční.“

Panečku, to to vzalo obrat! Svět se v protiklady obrací!

A já jsem u toho! Jupí!

*****

Káťa

Konference po tomto extempore už nepokračovala. Thass se nad tou »nespravedlností« rozčílil a i se svou družinou hned po změně značek zmizel. Vrátit se ale nemohl, nezbylo mu než vypravit se na své nové působiště do Indie. Uvidíme, co svede!

Rimmi pověřil tři spolupracovníky, aby skočili na značku »Oval« a zabezpečili Ameriku položením dalších značek. Také se měli co nejdřív spojit se zbylými »zukíjá« v Americe. Měli od něho pověření dát jim na výběr následovat Thasse, kdyby se změnou politické orientace Spojených států nesouhlasili, nebo zůstat, ale pod vlivem Rimmiho. S většinou delegace se potom rozhodl pro dovolenou v Moskvě. Bylo tu co prohlížet.

Káťa ho odkázala i na své experty z ruské rozvědky, kteří mu mohli poskytnout velice důležité a zasvěcené informace ze Spojených států, aby nemusel zbytečně objevovat už objevené skutečnosti a tajemství. Jako ve vtipu, kolujícím po událostech jedenáctého září, kdy Číňané americkému prezidentu projevují soustrast s obětmi a nabízejí: »Velice litujeme, co se stalo. Mrzí nás ty škody i zmařené životy. Ty se samozřejmě nahradit nedají, ale kdyby vám v Pentagonu chyběla nějaká tajná data, můžeme vám kdykoliv poskytnout jejich kopie…«

Dohodli se dát mu rok na seznámení s novým prostředím, pak to vyhodnotí a rozhodnou, co dál.

Věrka s Darou zmizely z konference aniž bych s nimi prohodil jediné slovo. Všiml jsem si, že Věrka na mě na chvíli pohlédla, ale nic neřekla, ač by mohla. Nevím, co si myslela.

Konference skončila a já jsem s Káťou skončil v posteli. Káťa prohlásila, že ji musím povzbudit, neboť tak příšernou vzpouru ještě nikdy nedělala a vyřešení problému posledních dvou století musíme řádně oslavit. A objednala k chystanému sexu i láhev pravého šampaňského.

A tak jsme tedy oslavovali…

Zeptal jsem se jí, co říká na Věrčin návrh, aby se Thass při příští reinkarnaci stal ženou?

„Myslel jsem, že si od začátku držíte každý své pohlaví, proč by si je měl Thass měnit?“

Káťa se na mě podívala udiveně.

„Poslyš, Vojto, to tě Věrka neseznámila s naší historií?“ vykulila na mě své modré oči.

„No, něco jsem se dozvěděl,“ ujišťoval jsem ji. „Vás šest někdy před pětatřiceti tisíci lety zůstalo na Zemi, když jste tady zřídili Sofura a měli jste ho hlídat, aby se nepostavil proti nám lidem. Ty jsi k tomu dodala, jakou úlohu v reinkarnacích hrála Věrka ještě jako Nee. Původně jste byli žabolidé, ne? Přesněji – bytosti z vesmíru, podobné žábám. Pak se vám podařilo převzít lidskou podobu a od té doby žijete mezi námi jako my sami. Je to tak, nebo jsem na něco zapomněl?“

„Nezapomněl jsi asi na nic, jen to ještě nevíš,“ pokývala hlavou. „To bys nemohl tvrdit, že si od začátku držíme pohlaví podle našeho původního. Věrka ti to asi neřekla, ale my jsme byli hermafroditi. Takže jsme měli jenom jedno pohlaví, i když jsme k rozmnožování museli být vždy dva.“

„Aha!“ pochopil jsem a překvapením jsem až naprázdno polkl. „A na Zemi jste si každý zvolili, co se vám víc hodilo…“

„Ba ne,“ řekla Káťa. „Nikdo si nic nevolil, Nee prostě pro každého z nás použila první vhodné tělo. A když jsme si na ně zvykli – a můžeš mi věřit, nebylo to bez problémů – už jsme se toho drželi.“

„Takže ti, na koho tenkrát zrovna vyšlo mužské tělo, žijí od té doby jako muži, ostatní jako ženy?“

„Kdybych řekla ano, nebyla by to pravda. Ale výjimka je mezi námi jen jedna. Dara žila skoro deset tisíc let jako chlap, pak si našla tělo ženy a od té doby žije jako žena. Samozřejmě potřebovala na Sibiři drsnější tělo než v Číně.“

„Takže ty a Věrka jste od začátku ženami?“

„My dvě ano,“ přikývla Káťa. „Jinak se ale od sebe dost lišíme, dokonce i v názorech, kde by byla shoda lepší.“

„Ale proti Thassovi jste se shodli všichni, i s Rimmim?“

„Thass šel podle mého mínění ve stopách Chammiho. To už tady bylo. Chammiho chráněnci zvlčili a nakonec ho zabili. Mám nepříjemné tušení, že si o to koledoval i Thass.“

„Doufám, že se výměna neprojeví nějakou katastrofou,“ věřil jsem. „Aby Thass nepropadl touze škodit.“

„To si nedovolí,“ usmála se Káťa. „A teď se budeme zase věnovat politickému školení, ano?“

Nebyl jsem proti. Ustrojili jsme se rychle, jako vždycky po použití ložnice ve dne, a přeskočili do Kátiny pracovny.

„Jdeme na to!“ souhlasil jsem.

*****

Pozvolna jsem pronikal do vysoké politiky. Hemžilo se to tam podrazy, křiváctvím všeho druhu, nesplněnými dohodami ani netajeným klamem. Při »Německé epidemii« zahynula část politiků i v Rusku. Většina obětí byla z opozice, některé partaje to vygumovalo, ale jinak to šlo »napříč politickým spektrem«. Káťa ale zamýšlela zvednout politickou kulturu na podstatně vyšší úroveň dříve než se vytvoří nová politická garnitura.

Jednoho dne mi znenadání oznámila, že musí odletět do Pitěrburku a mám si sám udělat prohlídku Moskvy. Až se vrátí, poví mi, co v »Pitěru« zařizovala i jak to dopadlo. A nedá se to vyřídit telepaticky, musí tam letět osobně.

Měl jsem tedy nejméně den na prohlídku města Moskvy, ale musel jsem se rozhodnout, čemu dám přednost. Tak krátký čas je na opravdu zevrubnou prohlídku příliš málo, takže si dám jen monotématickou podmnožinu. Napadlo mě podívat se, jestli je Moskva opravdu všude tak moderní, jak se mi zdálo při pohledu z oken Kátiny rezidence. Kolem parku Sokolniki se nacházely moderní čtvrti se spoustou výškových budov, aut a ruchu. Mě však zajímala stará Moskva. A nejen staré paláce, ale obyčejnější lidské příbytky.

Rozhodl jsem se rychle. Svezu se metrem někam na okraj města, pak naberu směr mezi jednotlivé větve metra a půjdu

rovně za nosem, kam mě oči povedou. Až toho budu mít dost, přeskočím rovnou do Kátiny pracovny.

Rozhodnuto – uděláno! Optal jsem se prvního sloužícího na zdejší poměry, opatřil si jízdenky a vyrazil. Metro v Moskvě se od metra v Praze moc neliší, koncepce obou je přece shodná, takže jsem jel poměrně pohodlně do zvolené stanice. Tam jsem vystoupil na povrch, neboli po pražsku »vykrtkoval«, zběžně jsem se orientoval a zamířil na sever.

Nejprve jsem sledoval tramvajové koleje, ale ty se asi po dvou kilometrech odklonily a pokračoval jsem rovně. Obytné bloky vystřídala tovární čtvrť, která jakoby neměla konce, až jsem začal uvažovat, že pokus ukončím. Trpělivost však přináší růže, továrny skončily a opět tu byly obytné čtvrti.

Tady však byl úplně jiný obraz než u parku Sokolniki. Zdejší obytná čtvrť byla očividně podstatně chudší. Na kraji, hned za továrními halami, stálo několik starých paneláků, jako vejce vejci podobných našim českým »králikárnám« – až na to, že u nás z nich bytoví spekulanti udělali obratem ruky »luxusní rezidenční byty«, aby mohli zvýšit nájemné do výše pro mnoho lidí nedostupné. Tyhle byly podobné, jen ještě zanedbanější. Ale za nimi pokračovala ještě chudší oblast.

Poznalo se to podle toho, že tam skončily asfaltové cesty i chodníky. Hned mi došlo, že v době dešťů se ta cesta změní v blátivou past, tankodrom. Ono to možná nebude vadit, neboť jsem tu nikde neviděl osobní automobily, ale přece jen jsem byl rád, že je sucho, i když to znamenalo, že se občas při závanu větru zdvihne sloup prachu.

Domy tu byly převážně dřevěné jako za Napoleona. Jen ulice byly široké, to je v Moskvě pravidlo, tady se místem šetřit nemuselo, ale domy… byly maximálně patrové, kdysi natřené, nejčastěji tyrkysově zelenou barvou, ale teď už dávno zašlou a oprýskanou, střechy buď z dřevěných tašek či šindelů, ale většinou kryté rezivým vlnitým plechem. Kolem každého domku byla oplocená zahrádka, kde si obyvatelé pro vlastní potřebu něco

pěstovali, nejčastěji brambory, zeleninu a zelí. Proč asi? Že by tolik šetřili? Nebo na víc prostě neměli?

Bylo mi jasné, že se tahle čtvrť turistům ani návštěvám neukazuje. Není čím se chlubit. Neznamená to, že by v Rusku bylo hůř než jinde, ostatně po internetu kolují i série fotek ze stanového městečka bezdomovců v americkém New Jersey, pověstné jsou také slumy v Detroitu a ghetta Západní Evropy, ale není toho ušetřená ani Moskva.

A také, na rozdíl od jiných čtvrtí, tady chyběli chodci. Ani auta, ani chodci, jak lidé chodí do práce? Ačkoliv jsem tu byl právě v době, kdy dělníci jistě usilovně pracovali v některé blízké továrně a nikdo jiný neměl důvod poflakovat se po těch neutěšených ulicích.

Rozdíl proti Napoleonově době je v tom, že za něho byla taková celá Moskva, dnes jsou to už jen poslední ostrůvky staré Moskvy, obklopené modernou.

Chtělo by to projít to tu pořádně s fotoaparátem.

Od nápadu k realizaci nebylo u mě daleko. Požádal jsem Sofur o digitální fotoaparát Canon, věděl jsem, že je v seznamu užitkových věcí, a začal jsem fotit.

Kdoví, jak dlouho to staré zákoutí vydrží!

*****

Káťa se vrátila ještě večer v zadumané náladě.

„Nevím, co jim přelétlo přes nos," postěžovala si.

Z jejích dalších slov vyplynulo, že dva ze »zukíjá«, jeden přímo v Pětěrburku, druhý jeho kamarád z Kaliningradu, si již prvního dne všimli, že se něco děje s Amerikou.

„Jenže když jsem jim vysvětlila, že Thass a jeho skvadra se nuceně přemístili do Indie a to bude nejspíš příčina, proč na ně nemají čas a neodpovídají ani na telepatické volání, začali se rozčilovat, že porušujeme demokratické principy," stěžovala si. „Jako kdyby mezi námi zukíjá vládla demokracie! Máme jiná pravidla a demokracie rozhodně není lepší."

„A dohodli jste se nějak?" zajímalo mě.

„Tak napůl," přiznala. „Vzali si čas na rozmyšlenou. Pak buď tento stav přijmou tak jak je, nebo požádají Thasse, aby je přibral mezi své věrné. Já je zkrátka nechápu. Thass nám vadil už delší dobu, kazil nám co mohl, samozřejmě ne on osobně, ale Američané pod jeho dohledem-nedohledem. Skoro všichni ruští »zukíjá« si dlouho stěžovali na vměšování, ale teď, když jim přestává škodit, ho budou litovat?"

„A co když to byli jeho tajní spojenci už dřív?" napadlo mě. „Tvářili se jako když táhnou s Ruskem, ale ve skutečnosti už pracovali pro Thasse."

„Tak by to mohlo být," přikývla. „Vlastně je to logické, oba jsou bývalí Švédi. Na tom území bylo kdysi Švédsko, než můj tehdejší manžel Petr První Veliký Švédy porazil a dal tam postavit město Pětěrburk. Od té doby tam Švédové nemají co dělat. Švédští »zukíjá« měli na vybranou – přizpůsobit se, nebo odejít se Švédy. Vybrali si ale zůstat."

„Což neznamená, že se s tím smířili," podotkl jsem.

„Dobrá, dostali možnost přihlásit se k Thassovi a jít za ním a za tou jeho povedenou demokracií do Indie."

„Já bych radši, aby odešli," řekl jsem. „Nebo tam budou jako pátá kolona."

„Koukám, učíš se rychle," podívala se na mě. „Ale mám pro tebe ještě jedno překvapení a jsem opravdu zvědavá, co mi na to řekneš!"

„Povídej!" vybídl jsem ji.

„Mezi námi je ode dneška konec sexu," řekla. „Konec, šmytec, utrum!"

„Proč?" vytřeštil jsem asi na ni oči.

„Protože…" pokrčila rameny. „Byla jsem také za jedním naším odborníkem. Nejprve mi vynadal, správně jsem měla za ním přijít dřív, teď to bude složitější… zkrátka, jsem těhotná. S tebou. Jenže díky jakési genetické vadě budu mít asi rizikové těhotenství. Poručice Jelena asi nebyla lesba bezdůvodně…"

„Ale to je přece báječné!" vyskočil jsem a chtěl jsem ji ze samé radosti obejmout.

„Moc nejásej!“ odstrčila mě. „Budeš otcem, ale smíš to jen vzít na vědomí, rozumíš? Nebudeš se tím vůbec zabývat, to by porušovalo naše pravidla. Ale mezi námi dvěma to znamená konec sexu. Jasné? Nebylo to s tebou špatné, ale máme šmytec, konec, utrum. Protesty o ničem nerozhodují.“

„Ne!“ vzepřel jsem se trochu. „Proč bych se tím nesměl zabývat? A ty můžeš? Ty pravidla neporušuješ?“

„Neporušuji,“ ujistila mě. „Nebudu ti vypočítávat, kolik už jsem porodila dětí. V tomhle těle ještě žádné, ale jinak jich byly stovky. Ale starat se o ně nesmím. Až se dítě narodí, dám je na starost vychovatelkám, vždycky jsem to tak dělala. O děti se smí starat otec jen když to není »zukíjá«. My máme rodiny zapovězené, takže – víš to, ale to je asi tak všechno.“

„No nazdar!“ zchladl jsem jako kocour zkropený vodou. „Myslel jsem si, že se o antikoncepci staráš ty. Věrka říkala, že je to její starost.“

„Zpomalovala si cykly, ne?“ zeptala se mě Káťa.

„Tak nějak to říkala,“ přikývl jsem.

„Tahle metoda je dobrá, ale má dvě obrovské nevýhody,“ řekla Káťa. „Jednak to u každé ženy nejde – a poručice Jelena patřila do té menšiny, takže jsem to nemohla používat. Druhá nevýhoda je, že se to musí jednou za dva až tři roky uvolnit a nechat proběhnout aspoň jeden ovulační cyklus. A v té době je otěhotnění stejně pravděpodobné jako u běžného cyklu.“

„Tak nějak to říkala i Věrka,“ dodal jsem provinile.

„Občas jsem to také používala,“ pokrčila rameny Káťa. „Ale taky jsem v té době párkrát otěhotněla. To je zkrátka naše ženské riziko, vás mužských se to netýká.“

„Věrka říkala, že nabídky na můj pobyt v Moskvě využije dvakrát,“ špitl jsem. „Jednak mě něco naučíš a ona si při tom nechá proběhnout jeden nebo dva cykly…“

„Přejme jí to,“ řekla Káťa. „Ale teď jde o tebe. Navykla jsem tě na jinou úroveň v sexu, byla bych bestie, kdybych ti jen řekla »*promiň, ale mezi námi je konec*…« on vlastně nejméně na

dva roky konec mezi námi je, ale… co bys řekl, kdybych tě seznámila s Ninočkou? Je »zukíjá«, v současné době je volná, ale v sexu nebude špatná a určitě mě dobře nahradí. Bereš ji?“

Ježkovy zraky! pomyslel jsem si. Holky si mě předávají jako štafetu na čtyři krát půl roku! Věrka začala s pravidelným sexem kvůli zdravotní kondici, Káťa se mě ani neptala, prostě mi vlétla nahá do náruče, ale teď, když má sex zakázaný, mě beze všeho přenechá jakési Ninočce! A zřejmě očekává, že jí na to kývnu, protože chlapů je mezi »zukíjá« málo…

„Poslyš, Káťo, tobě by to vůbec nevadilo?“ začal jsem to opatrně sondovat. „Máš mě snad učit! Nevadilo by ti, kdybych měl při tom den co den jinou?“

„To se rozumí, radši bych s tebou pokračovala,“ vzdychla si. „Ale nemůžu, prostě to nejde. Tři čtvrtě roku budu těhotná, v té době ani náhodou, pak šestinedělí, to taky nejde, jenže do té doby budeš v Čechách prezidentem… mohla bych pak občas za tebou přiletět, třeba jen na noc, ale to je hudba budoucnosti. Teď musím řešit dnešek. Mám tě nechat hledat si nějakou děvu na ulici? To přece nejde! Hele, ber, dokud to jde, až Ninočku uvidíš, cukat se jistě nebudeš, je to učednice baby Jagy a jinak docela fajn holka…“

Chvíli jsem rychle uvažoval. Učednice baby Jagy se mi nezdá, ale nemusí to být přece stařena, ale docela pohledná dívčina, ostatně Káťa má teď taky mladé tělo. Mezi zukíjá má sex zřejmě jinou roli než u ostatních lidí. Nezabývat se rodinou a dětmi se mezi lidmi považuje za opovrženíhodné, tady je to nutná podmínka. Rodinu mít nesmím, ale když se něco narodí, smím o tom vědět. Ale dělat kvůli tomu revoluci? To nebude jen tak! Na to jsem… na vojně se takovým říká »bažant«.

Co teď? Pro Káťu je to jasné, rizikové těhotenství pro ni znamená konec, šmytec, utrum. Skončili jsme, jasná zpráva.

(Doufám, že to nečte nikdo z kapely Olympic, aby mě nežaloval z plagiátu. Já tu narážku nejspíš zase vyhodím, jen mi tady připadala docela vhodná.)

Vrátit se k Věrce? Jo, to bude možné, až Káťa vyhlásí, že jsem u ní dostatečně vyučený, i když v sexu jistě ne. Jenže to může ještě nějakou dobu trvat.

Takže Ninočka? Jednak ji neznám, nikdy jsem ji neviděl, a měl bych s ní hned při prvním setkání vlézt do postele? Bude ve mně vidět něco jiného než… fuj, co mě to napadá… samce?

Je tu ještě jedna možnost. Zatvářit se uraženě, Ninočku odmítnout a vytrvat bez žen. Jak říkal táta, na vojně bychom to poslední měsíc vydrželi i pod vodou… Jenže je otázka, jak se na mě budou pak dívat ostatní »zukíjá«. Lidem by to možná imponovalo jako vzor silné vůle a ctnosti. Zukíjá to asi budou chápat jako zbytečnou frajeřinku libovou.

„Jak myslíš," řekl jsem. „Ukaž mi tu… Ninočku…"

*****

Přece jen i Káťa uznávala, že prezident Ruska je něco jiného než prezident v Čechách. Ale tvrdila, že intriky budou v Čechách stejné. Musel jsem několikrát rozeznat, když návrhy prezidentových poradců obsahovaly past. Politik, kterému jeho protivníci prokáží korupci, je zkrátka odepsaný. Zpočátku jsem některé přehlédl a tam mi Káťa vždycky vysvětlila, v čem jsou nebezpečné a jak proti nim postupovat.

„Politici jsou všude na světě divá zvěř, u vás v Čechách to není jiné!" ujišťovala mě. „Nenech se zmást, že nejhorší jsou dnes po smrti. Zbylo dost těch, co to od nich dobře odkoukali. V Moskvě jako v Praze!"

Ale hned toho večera, když se vrátila z Pětěrburku, si do své pracovny pozvala – Ninočku.

Káťa a Nina byly opravdové protiklady. Káťa, svého času bývalá carevna Kateřina Veliká, měla rusky hromské a robustní tělo poručice Krvavé Jeleny, zatímco Nina byla drobná, křehká dívenka se dvěma copánky po ramena. Káťa se cítila jako ryba ve vodě ve slavnostních toaletách i ve strakatých kalhotách od vojenské uniformy, Nina za ní přišla v nenápadných lehkých splývavých květovaných šatičkách.

„Ninočko, předávám ti Vojtu," seznamovala nás. „Vojto, tohle je naše Ninočka. Buďte na sebe oba hodní."

Pak prostě zmizela – a nechala nás o samotě.

„Privět, Nínočka!" oslovil jsem ji rusky. Jenže hned jsem musel dodat, že rusky nerozumím víc než pár slov a Káťa mě ujistila, že si budeme rozumět telepaticky.

„Tím lépe," přikývla Nina. „Říkej mi Nina Alexijevna. Jak se jmenuješ po otci?"

Rychle jsem jí s úsměvem vysvětlil, že v Čechách máme jen křestní jméno a příjmení a jméno po otci nepoužíváme.

„Můžeš mi říkat krátce Vojta," zakončil jsem.

„Překvapilo tě, že ti mám nahradit Jekatěrinu Pavlovnu?" optala se mě hned k věci.

„Ano a hodně," ujistil jsem ji. „Jsem totiž zukíjá teprve krátce a mám pořád ještě lidské uvažování. Ale už chápu, že se musíme řídit jinými pravidly, takže s tím nic nenadělám. Jak se to jeví tobě?"

„Jsi teprve ve svém prvním životě?" zeptala se mě místo odpovědi. Bylo to nevtíravější než přímý dotaz, kolik mi je let.

„Ano," kývl jsem. „Vypadám jako to, co opravdu jsem."

„To jsme tu dva," usmála se. „Je mi teprve dvacet a taky žiju svůj první život. Učí mě Jagoda, ve starých bájích se jí říká »baba Jaga«. Byla s Kaščejem jedna z prvních zukíjá, ale je to milá starší paní. Má mě ráda jako svou pravou vnučku."

„Jak ses k ní vlastně dostala?" zajímalo mě.

„Ja – sirota," odvětila Nina. „Rodiče mi zahynuli v metru bombou jakési Čečenky. Babuška Jaga se mě ujala, jinak bych šla do sirotčince. No a tím jsem se dozvěděla i o »zukíjá« a tím jsem se jí stala také."

„Jsi mezi námi »zukíjá« spokojená?"

„Určitě ano," vzdychla si. „Učím se vracet lidem zdraví a dost mi to jde."

„Moje učitelka Věrka mě taky učí léčit," pochlubil jsem se. „Ale říkala, že na to, aby to člověk zvládl, spotřebuje celý svůj

první život. Když to srovnám se svým věkem, jsem teprve na počátku života i učení.“

„Já taky,“ usmála se Nina. „Poslyš, Jekatěrina Pavlovna mi říkala, že už se v ženách vyznáš. Měl jsi prý nejméně dvě, svou učitelku Věrku, je prý zrovna teď mladá jako já, a pak taky Jekatěrinu Pavlovnu. Měla bych ti ji nahradit, ale… musím se ti k něčemu přiznat. Já to opravdu neumím. Naučíš mě to?“

Ach jo! pomyslel jsem si. Ani Ninočka nepozná, co je to vlastní rodina. Nanejvýš sex bez dětí, bez vnoučat. A když se jí přece jen nějaké děcko narodí, musí ho dát na výchovu jiným. Káťa, vlastně Jekatěrina Pavlovna, už měla stovky dětí za těch třicet tisíc let, kdy postupně vystřídala stovky těl. Třeba jako Jekatěrina První oficiálně porodila dětí třináct, ale musela je svěřit vychovatelkám. Tak to chtějí regule!

„Naučím tě to, když budeš chtít,“ přikývl jsem. „Kdybys nechtěla, ani se tě nedotknu.“

„Ale já chci!“ řekla. „Vždyť je mi dvacet let, kamarádky jsou už vdané, mají děti, jen já pořád nic neznám…“

„Copak v Rusku není dost chlapů?“ podivil jsem se.

„Byli by,“ pokrčila rameny. „Ale nejsou »zukíjá«, v tom je ten problém. Jekatěrina Pavlovna říkala, že si tě nemusím vzít a rodinu po mně taky vyžadovat nebudeš.“

„V tom máš pravdu,“ přikývl jsem. „Musel bych se vzdát učení, nebyl bych »zukíjá« a nemohl bych pomáhat lidem se zdravím. A to já chci, rozumíš?“

„Rozumím, vždyť chci totéž,“ rozjasnila se. „Na světě je mezi námi zukíjá strašná převaha žen. Jekatěrina Pavlovna si tě zabrala pro sebe, ale teď, když nesmí… Žila jsem u babičky, starala se o mě, ani ven mě nepouštěla, opravdu nemůžu za to, že jsem ještě kluka nepoznala. Nezlobíš se proto na mě? Hele, nauč mě to!“

Vlastně je to snadno pochopitelné, došlo mi. I Ninočka si přeje poznat sex. A není v Rusku snadné najít si kluka, který ji

nebude nutit do vdavek ani do rodiny. I takoví se sice najdou, ale když to nebude zukíjá, bude to darebák.

„Když si to přeješ, pojď!“ podal jsem jí ruku. A když mi podala svou, odvedl jsem si ji do Kátiny »modré ložnice«. Bylo jí už dvacet let a ještě neměla kluka… Cožpak je to vada?

Naopak, Ninočko, naopak…

*****

Řekl bych, že Kátino učení nebylo zbytečné. Do Moskvy jsem přišel jako úplný zelenáč, ale pomalu se mi začínalo dařit. Vyznal jsem se ve svodkách tajných služeb, už mě v nich jen tak něco nepřekvapilo. Uměl jsem si dupnout na žurnalisty a reportéry, i když zatím jen přes skutečného prezidenta. Běžné intriky, které jsem zpočátku ani za intriky nepovažoval, mi teď byly jasné na první pohled. Jako zukíjá mě nezajímaly peníze, ty by mě nezkorumpovaly ani zpočátku, ale teď jsem prohlédl i mnohem rafinovanější pasti a chytáky.

Napadlo mě v jedné oddychové chvilce, kdy Káťa kamsi odběhla a byl jsem v její pracovně sám, telepatií zavolat Věrce a zeptat se jí, jak se jí vede. Nejspíš jsem zapomněl na časový posun mezi Moskvou a Prahou, zkrátka mě Věrka odmítla, že má zrovna jednání. Až se vrátím, všechno mi řekne. Sdělila mi jen to, že média začala vést prezidentskou kampaň pro jakéhosi Čechoameričana, ale ne jako dřív, kdy to myslela vážně.

„Prezidentská volební kampaň se dá brát i nevážně?“

„Ona opravdu vážně vypadá,“ řekla mi jen na půl úst. „Až se vrátíš, Čechoameričana »jako« chytíme při korupci, tím pádem vypadne a tebe předvedeme národu jako protiklad ke korupčníkovi. Tím získáš před ostatními i bonus.“

„Chudák Čechoameričan!“ poznamenal jsem.

„Žádný chudák, náš člověk, dokonce zukíjá!“ ujistila mě. „Je to ale pravý Čechoameričan. Jen místo aby šel za Thassem do Indie, požádal o návrat do Čech. Tvrdil, že by si s Rimmim nerozuměl a Thasse podporovat nechce. Poslyš, mám právě teď jednání, povíme si všechno, až se vrátíš, ano?“

A přerušila telepatii dřív, než jsem jí stačil sdělit, že už se na návrat těším. Později na to bude podle ní víc času…

Nevadí. Popojedem, bratře Žižko, koule nedoletěla!

*****

Pořád jsem svobodný, jenže už žiji s třetí ženskou, a to jsem se s předchozími vlastně nerozešel. A vzít si nesmím ani jednu. To jsou ale kotrmelce!

Táta mi kdysi vtloukal do hlavy, že chlap, který se nechce starat o rodinu, nezasluhuje nic jiného než kastraci. Milý táto, přijal jsem přesně takovou podmínku – nestarat se o rodinu ani o děti! Ale nemohu jinak a nepovažuji to za chybu, i když mám už jednoho potomka na cestě a ke všemu v Rusku. »Zukíjá« se s rodinou nezdržují, ani nesmí, ale to neznamená házení dětí do popelnic. Zajistit jejich výchovu považují za povinnost, ačkoliv nesmí zasáhnout, i když se to vychovatelům nedaří. Jekatěrině většina dětí zemřela, než se dožila dospělosti. Jekatěrina by jim uměla pomoci, ale nesměla. Nemáme to zkrátka jednoduché. Jenže uznávám, jinak to nejde.

S Ninočkou jsme hladce zvládli i její defloraci. Snažil jsem se jít na to opatrně, tvrdila, že ji to nebolelo. Zůstala u mě samozřejmě až do rána, ale ráno mě překvapila ještě víc. Místo očekávaného kamarádského rozloučení se hlásila o další sex.

„Blázníš?“ vytřeštil jsem na ni oči. „Po prvním sexu se má aspoň týden počkat!“

„S Jekatěrinou Pavlovnou jsi přece mohl…“ vyčetla mi.

„Teď jsi přece zraněná,“ připomněl jsem jí.

„To platí bez zrychleného hojení,“ poučovala mě. „Ale já jsem léčitelka a tohle už umím. Babuška Jaga mě to naučila, než mě za tebou pustila. Ty jsi to jistě nikdy nepotřeboval, že?“

„Asi ne,“ povzdychl jsem si. „V Čechách s tím holky za léčitelkou nechodí a kluci to nepotřebují. Ale jak to, že tě to »babuška« učila? Snad tě dokonce za mnou sama neposlala?“

„Babuška uznala, že už mám na to čas,“ usmála se Nina. „Nemohla mě věčně doma držet. Má mě ráda a když Jekatěrina

Pavlovna zavolala, ať ji zastoupím u hezkého, mladého zukíjá, který mě nebude bít ani nutit do svatby a do dětí, řekla mi, že je věčná škoda tu příležitost zahodit. Dohodla jsem si s babuškou i s Jekatěrinou Pavlovnou, že si to smím i na poslední chvíli rozmyslet, kdyby ses mi nelíbil, ale… ty ses mi líbil…“

Nevím, jestli jsem po jejích slovech trochu nezčervenal, ale Ninočka se začervenala až po zlatě žluté vlásky. Taky se mi líbila. Všechny tři, Věruška, Kátěnka i Ninočka mohly jít třeba hned do soutěže krásy. A »babuška Jaguška«? Starala se o svou učednici jako o vlastní, ani to nevypadalo zle…

„A dobře věděla, že budeš potřebovat rychlé hojení!“ řekl jsem spiklenecky.

„Zrychlené hojení je výhodné pro oba,“ ujistila mě. „Ty se na nic nemusíš ohlížet a neublížíš mi. Tak co? Podruhé mě to bolet nebude, nepůjdeme na to? Proto jsem přece tady!“

„Vždyť jsi mi tvrdila, že tě to ani poprvé nebolelo!“

„Dalo se to snést,“ mávla rukou. „Hele, Vojtíšku…“

Nezbylo mi, než jí uvěřit. Kdybych jí přes její ujišťování ublížil, byla by to její chyba. Dobrá, nezklamu ji… Káťa měla asi pravdu, když tvrdila, že ji Ninočka výtečně nahradí. A nejen trochu, ale pěkně naplno.

I když jsem to fakt nečekal…

*****

Konečně zavolala Věrka. Ne mně, ale Kátě. Že je nejvyšší čas, abych se vrátil, abych se ještě stihl osobně zapojit.

Káťa jí – aspoň podle svých slov – odpověděla, že beztak končím. Co mohla, to mě už naučila. Další podrobnosti z jejich hovoru jsem se nedozvěděl, Káťa se jen zmínila, že Věrka ví o našem počatém potomčeti. Káťa jí to řekla, i když to na ní nebylo ještě vidět.

Místo dlouhého loučení se mnou probrala mezinárodní situaci, abych byl v obraze, až se vrhnu po hlavě do politiky.

Dá se říci, že se svět ještě nevzpamatoval. Mnohde vládl chaos a někde vypuklo divoké rabování. V Evropě byly Policie i politické síly bezradné a ochromené. Irině Žukové se za jejího

pobytu podařil husarský kousek. V Čechách, v Německu a ve Francii vytvořila skutečně objektivní televizní redakce a ve Francii a v Německu zmobilizovala místní zukíjá do partají, ve kterých měli od začátku převahu a s pomocí Irininých médií vyhráli předčasné parlamentní volby.

Čechy to teprve čekalo, ale ani Věrka tam nezahálela. Měl jsem se nač těšit.

„To může být docela zajímavé," přikývl jsem.

„Jistě," usmála se Káťa. „Ale čekají na tebe. V Čechách naši nemají jiného kandidáta. Vrátíš se k Věrce?"

„Slíbil jsem to přece," usmál jsem se. „Nejsem tu, abych házel flintu do žita. Ale mám k tobě jednu prosbu, Káťo. Dáš mi vědět, až se naše dítě narodí?"

„Vědět to smíš," řekla vážně. „Ale míchat se do výchovy ne. Ostatně – výchova nebude ležet ani na mně. Já se vrátím do Kremlu, jakmile to bude možné. A když mi povíš jméno nějaké vhodné značky, můžeme se občas setkat i osobně! Znám jméno do Věrčiny chalupy – »Krčma« – a co mi brání navštívit vás?"

„Já mám zas »Sokolmoj«, ne?" řekl jsem. „Stačí okamžik – a máš mě tady, ve své pracovně!"

„Výborně!" zasmála se. „Nebo ještě lépe »Sokoldrug«, to je přímo do mé ložnice. Ale dej mi předem vědět, abych tam na tebe čekala. Jenže – nejdřív za rok. Teď jsem mimo provoz."

„Měl bych se ještě rozloučit s Ninočkou!" napadlo mě.

„Na to není čas. Řeknu jí, aby ti zavolala telepatií. Mohli byste se scházet dál a třeba i v mé posteli, vadit mi to nebude."

„Budete mi chybět obě," vzdychl jsem si.

Rozhlédl jsem se naposledy po její pracovně. Kdoví, kdy se sem opět dostanu.

„Jdi už, Věrka na tebe čeká!" pobídla mě.

„Tak se měj!" řekl jsem jenom.

Drnc! A stál jsem v sednici Věrčiny chalupy.

A Moskva je přes tisíc kilometrů daleko.

Jsem doma!

****

Doma

Sednice Věrčiny chalupy byla prázdná, ale ani jsem se tu nestačil rozhlédnout, ozvala se mi Věrka.

„Ahoj, čauky!“ pozdravila mě – tenhle pozdrav musela převzít teprve nedávno, původní Věrka ho nepoužívala a jako baba Krčmářka teprve ne.

„Jekatěrina mi právě řekla, že jsi už doma, ale mě tam teď nenajdeš. Přeskoč za mnou na »Kavky-jedna«, máme tu partajní schůzi a čekáme už jen na tebe.“

„Co to máte za partaj?“ dělal jsem udiveného, ačkoliv jsem od Káti věděl, že všechny strany v Evropě, zřizované a vedené »zukíjá«, mají stejné jméno – Strana Pravdy, odlišné jen jazykovou variantou. Nějak se jmenovat musely a tohle byl dobrý název, i když jsme se chystali partaje časem zrušit.

Přeskočit na udaný durum byla otázka okamžiku. Ocitl jsem se ve velké pracovně, za hlavním pracovním stolem seděla Věrka, kolem ní byl věnec otočných křesel, obsazených mladými lidmi, které jsem neznal.

„Tak tě tady máme!“ usmála se na mě Věrka. Rázem se ke mně otočili všichni. „Objednej si »PC-křeslo« a popojeď s ním ke mně! Bez obav, tady to všichni znají!“

Poslechl jsem ji. PC-křesla mají výhodu koleček, dá se s nimi po podlaze pojíždět, kam je třeba. Zakormidloval jsem s ním k Věrce a všichni mi ochotně uvolňovali cestu.

„Jen stručně zopáknu, co Vojta neslyšel,“ začala Věrka. „Neprošla změna ústavy a zejména ne snížení věkové hranice pro prezidenta. Do ústavní většiny nám chyběly dva hlasy. Měli jsme je přislíbené, ale pár starších matadorů z Křesťanských demokratů, kteří přežili »Německou epidemii«, nás už tradičně podrazilo. Je jich málo, ale přitom až moc. Zato máme šanci na něco ještě revolučnějšího. Dva hlasy, které nám chybí, můžeme získat od monarchistů, když přijmeme jejich volební program.“

„Ale monarchie je přežitá a všude už odbytá záležitost!“ ozval se ojedinělý protest.

„Monarchie má proti republice výhodu stability,“ opáčila Věrka. „V Čechách se dá navázat na tradici volby králů, Jiřího z Poděbrad jsem znala osobně. Jenže král je volený na doživotí jako papež a pak už se o něm nediskutuje. Jen kdyby se choval extra zákeřně, dá se v nouzi svrhnout, ale shodnout se na tom musí hodně velká většina. Podáme-li návrh na změnu zřízení z republiky na monarchii, bylo by to ve výsledku totéž jako náš odmítnutý návrh změny věkové hranice. Ta se u králů nikdy nedávala. Podpoří nás tři monarchisté a to by stačilo.“

„Carové v Rusku věkovou hranici měli,“ ozval se kdosi. „Ruský car musel být ke všemu ženatý s pravoslavnou. Když si chtěl vzít nějakou šlechtičnu ze Západu, což se často stávalo, musela aspoň formálně přestoupit na pravoslaví.“

„Rusko kopírovat nemusíme,“ opáčila Věrka. „Když už tradici, budeme navazovat na tu českou. Místo českých stavů bude volit celý národ, ale to už je detail. Ale bude to těžší než se nám to dosud jevilo. Budeme muset nejen nepatrně opravit ústavu, ale celou ji překopat. Na druhou stranu je to příležitost vypořádat se na dlouhou dobu s paskvilem, který tomu vládne dneska. Počínaje partajním volebním systémem.“

„Mám lepší návrh!“ přihlásil se jeden diskutující. „Návrh nové Ústavy vypracujeme my, ale v Parlamentu bych ho nechal podat monarchisty. Od nich to bude vypadat tak směšně, že nemusíme očekávat žádné diskuse a nesmyslné obstrukce. Až se při ostrém hlasování k monarchistům přidáme, zbylé partaje to nebudou čekat. Myslím, že to i monarchisté přijmou.“

„Dobrý nápad!“ zpozorněla Věrka. „Musíme ovšem návrh připravit, aby ho monarchisté přijali za svůj, ale aby to nedělalo v budoucnu problémy nám. Jinak je to velice dobrý nápad!“

„Tak jdeme na to!“ ozvalo se z hloučku.

„Jsem pro,“ souhlasila Věrka.

„Máme i našeho kandidáta, jsme tedy kompletní,“ dodala jedna z přívrženkyň a začala si mě zblízka prohlížet.

Okukovali mě všichni jako pověstného medvěda, ale nic neříkali. Ale až teď mi začínalo docházet, co se na mě chystá. Měl jsem být jejich kandidát na prezidenta, což ale kvůli věku padlo, protože se jim nepodařilo změnit věkovou hranici. Ta se ale pro krále nikdy neuplatňovala – jenomže to by znamenalo, že mám místo na prezidenta kandidovat – na voleného krále?

Věrka ale začala rozdávat úkoly jednotlivým členům naší bandy. Měla je už rozepsané, každý dostal svůj dílek, na kterém měl pracovat. Přebírali od ní útlé složky se zadáním a pomalu se rozcházeli.

„Mám úkol i pro tebe," obrátila se na mě Věrka, když už zbývalo posledních pět nadšenců. „Půjdeš vyprovodit poslední vojáky americké armády. Už jsou sbalení a odjíždějí z Čech!"

„Amíky moc nemusím," namítl jsem.

„Právě proto je půjdeš vyprovodit," řekla. „Doufejme, že je to natrvalo, Rimmi mění celý systém Spojených států, kde už nebude místo na vojenské základy ve světě… ale z Čech je slavnostně vyprovodíme a ty budeš u toho, aby si tě při takové příležitosti národ hezky všiml."

„Vždyť na tom nemám žádnou zásluhu!" namítl jsem.

„Nemáš," souhlasila. „Ale budeš se u toho pohybovat. Je to totéž, jako když odcházeli okupanti Rusové a jeden politik si na tom postavil celoživotní kariéru."

„Nechci být jako on!" zamračil jsem se.

„Nebudeš," ujistila mě. „Potřebujeme tě udělat v očích národa známějšího a tohle bude ta »úlitba bohům«. Skutečné zásluhy můžeš získat později. Největší rozdíl mezi tebou a tím vyžírkou se projeví v tom, jak se postavíš za zájmy většiny lidí, místo abys vytvářel a živil se falešnými pseudoproblémy."

„Koukám, promyšlené to máte," vzdychl jsem si.

„Máme," souhlasila. „Problémy řešíme za pochodu. Teď nás podrazili Křesťanští demokraté, dobrá, smeteme je a bude to ještě výhodnější."

„Nemají ale ti… monarchisté… vlastního zájemce o titul krále?“ napadlo mě.

„Jistěže mají,“ ujistila mě Věrka. „Jenže my víme, koho si zvolili a pochopitelně jsme si dali práci zjistit, co je to zač. Byl by to jejich člověk, jenže… máme na něho dva případy, kdy se dal podplatit, každý z nich postačí na jeho diskvalifikaci. Teď ***jako*** přistoupíme na monarchistický program, ale místo jejich kandidáta postavíme svého – tebe. Naštěstí v Čechách nenajdeš politika, který se v životě nezapletl v nějaké finanční aféře. Po penězích tu šli zatím všichni, ty budeš bílá vrána.“

„Nemělo by to samo o sobě stačit?“ napadlo mě.

„Nemohlo, neboť v Čechách nikdo neuvěří, že tady může existovat politik, který nejde po penězích. To spíš každý uvěří na celá hejna bílých vran.“

„Takže skutečná přednost je v Čechách tak neuvěřitelná, že se nedá ani použít?“ zašklebil jsem se.

„Jo, lidé jsou někdy divní,“ souhlasila Věrka. „Mám tedy úkol pro tebe. Skoč hned teď na značku »Sadařka«, seznámíš se tam se zukájá Verunou a ta tě uvede do děje.“

„Jak myslíš,“ podvolil jsem se.

*****

Vyprovázení amerických vojáků bylo dvojího druhu.

Část lidí, dnes už otevřeně nazývaných »kolaboranty«, je vyprovázela s vlajícími americkými vlajkami a div ne se slzami v očích. Americká armáda se do Čech nahrnula, na rozdíl od Rusů, potají a plíživě. Nejprve zde projelo jen pár vozidel, pak se nastěhovali do kasáren po české armádě a začali tu montovat své radary. Příslušné dohody o jejich umístění sjednali politici za našimi zády. Bylo to méně okaté než přímý vpád Rusů, ale jinak to byla stejná okupace. Američané se v Čechách chovali zdánlivě stejně »přátelsky« jako nedávno před nimi Rusové, jenže jejich vojáci měli povoleno střílet, kdykoliv by byli nebo se jen cítili ohroženi, nesměli být stíháni a vždy měli přednost.

Stejně jako kolem Rusů se i kolem nich pohybovala tlupa fanoušků. Stejně jako ti proruští se oháněli skutečností, že nás

Čechy kdysi Američané osvobozovali od Němců. Měli pravdu, ačkoliv Rusové měli v tom směru zásluhy větší. Jenže až na pár zvrhlíků nemá cizácké vojáky nikdo rád a nerozhoduje barva hvězd na jejich práporech.

Při »Německé epidemii« přišly všude v Evropě americké jednotky o menší část mužstva a o většinu důstojníků. Vojska bez velení se na základnách okamžitě opevnila. Kolem se sice nic podezřelého nedělo, ale nervozita neustále stoupala. Vrchní velení amerických vojsk v Evropě bylo prakticky vyřízené, jen depeše zpoza Atlantiku držely bojovou morálku na výši, i když nervozitu potlačit nedokázaly.

Prakticky nikdo si nevěděl rady.

Americká vojska nebyla na takovou situaci připravena. Na základnách nebylo dost rakví ani amerických vlajek, aby je bylo čím zahalit. Podobně to vypadalo v celé Evropě. Rakve se krátkodobě staly nedostatkovým zbožím, ačkoliv truhláři měli napilno. Jenže – navzdory přednosti Američanů – uspokojovali nejprve domácí poptávku. V každém městě probíhaly pohřby. V Čechách bylo naštěstí obětí »epidemie« znatelně méně než průměr v Evropě, kde bylo více muslimských přistěhovalců.

Nakonec přišel z hlavního štábu Spojených států rozkaz jejich prezidenta opustit základny a odcestovat i se zbraněmi po vlastní ose do nejbližších přístavů. Zřejmě se tam mezitím Rimmi zorientoval a začal jednat.

Tato novinka se samozřejmě v Čechách šířila bleskově. Kolaboranti vyprovázeli odcházející vojáky s vlajícími prapory z hvězd a pruhů a div ne se slzami v očích, ale už bylo i hodně odpůrců, kteří je vyprovázeli bez vlajek, zato s různými ručně malovanými transparenty, pískotem a bučením. Klid a pořádek zajišťovali hoši z České policie, zejména dohlíželi, aby nikdo odjíždějící vojáky neprovokoval, aby neměli důvod střílet.

Konečně vyjela z vrat poslední kolona vozidel.

„Sbohem – a šáteček!“ vyprovodil jsem je v čele odpůrců cizích základen. „Dobře dojeďte a už se nikdy nevracejte!“

Příznivci Američanů odpověděli zpěvem písně opěvující prapor Spojených států namísto kosmonauta Gagarina, zpěv ale postupně umlkal a všichni si běželi hledat vhodné skryté místo. Většina to nestihla, slýcip je velice rychlý průjem a zejména fanynky měly problém. Vše navíc natáčela Česká televize, dnes na rozdíl od dřívějška jediná objektivní televizní stanice.

Věrka bude jistě spokojená.

*****

Změna ústavy přišla jako blesk z čistého nebe.

Strana Monarchisté přišla s návrhem úplně nové ústavy, jejímž nejzákladnějším momentem byla změna státního zřízení z republiky na konstituční monarchii v čele s lidovým voleným králem. Ostatní partaje doprovázely návrh posměšky a některé, zejména kterým se říkalo »zbytkové«, dokonce podaly návrh na zkrácení poslanecké debaty, protože návrh podle nich nemá nejmenší šanci projít a diskuse je proto jen ztráta času. To sice neprošlo, rozprava se normálně rozběhla, aby se učinilo zadost protokolům, ale »zbytkové« strany ji ignorovaly, diskusních příspěvků bylo jen pět a dohromady trvaly sotva půl hodiny.

Pak již bylo vyhlášeno hlasování. Jenže k bezvýznamné straně Monarchistů se zcela nečekaně přidala jako jeden muž nejsilnější partaj Pravdy a než se staří pánové vzpamatovali, novou ústavu jsme ústavní většinou schválili. A protože Senát nebyl dosud usnášeníschopný, nemohl hlasování zvrátit, načež byl novou ústavou zrušen.

Monarchistická strana nezaváhala a navrhla kandidáta na krále, protože podle ústavy musí všelidové volby proběhnout do jednoho měsíce od okamžiku, kdy se země ocitne bez krále. Nemělo rozhodovat, zda k tomu došlo úmrtím, abdikací nebo odvolávacím procesem. Čechy se bez krále ocitly okamžikem změny zřízení a tato změna smetla všechno, Parlament, Senát i prezidenta. Prezident není král a v monarchii už nemá funkci.

Ostatní partaje proti této změně podaly okamžitě stížnost k Ústavnímu soudu, jenže ten byl v nové ústavě zrušený, takže

neměl kde zasedat. Taková situace by za jiných okolností vedla k zásahu Evropské unie, ta však byla v naprostém rozkladu.

Nová Ústava umožňuje kterémukoliv občanu s volebním právem navrhnout kohokoliv za kandidáta na krále. Podmínkou je, že navržený bude se svou kandidaturou souhlasit – ale ani jednou se nestalo, že by to navržený odmítl.

Monarchistická strana registrovala svého kandidáta jako první. Následovaly ji ostatní partaje a počet kandidátů zakrátko přestoupil tisíc. Každý spolek zahrádkářů navrhl za krále svého předsedu a několik desítek občanů navrhlo za kandidáty sami sebe, aniž by o nich vůbec někdo věděl. Tito kandidáti měli jen jednu výhodu – neočekávalo se, že by kandidaturu odmítli.

Volba krále však měla proběhnout tříkolovým systémem. První kolo bylo společné pro volbu krále i Parlamentu. Volební komise vytiskla seznamy všech dvanácti tisíc kandidátů v tom pořadí, v jakém byli navrženi. Každý občan měl hlasovat deseti čísly kandidátů, kterým dává svůj hlas. Do druhého kola mělo postoupit pouze dvě stě prvních kandidátů s tím, že z těch dvou set může být jeden zvolen králem a ostatní se stávají poslanci nového Parlamentu. Ten měl mít sto devadesát devět členů, aby byla vyloučena možnost nerozhodné volby.

Až teď se partaje vzpamatovaly a začaly své příznivce přesvědčovat, komu mají dávat hlasy. Jenže strana Pravdy měla své kandidáty v jednom intervalu čísel a lidé jim už důvěřovali. Byl jsem někde v první třetině, takže jsem se na této vlně jen fakticky »svezl«. Kdyby nic jiného, budu aspoň poslancem.

Teprve u druhého kola mělo dojít k diskusím a seznámení občanů s jednotlivými kandidáty. Ústava předpokládala, že se do druhého kola dostanou jen osobnosti známé a nebude nutné je propagovat. Navíc mohli nově zvolení poslanci ještě v tomto kole z volby krále odstoupit a navrhnout příznivcům, aby dali své hlasy těm, kdo mají větší šanci na zvolení.

Do dalšího kola proto postoupilo jen osmnáct kandidátů. Za stranu Pravdy jen dva – já a Věrka, ostatní odstoupili, i když třetina jich měla více hlasů než já.

„Je to dobré," pochvalovala si Věrka. „Uvědom si, já tu jsem jen jako náhradnice, ty jsi náš černý kůň, jasné?"

„Víš dobře, že ať udělám co udělám, mám na to jen malý vliv. Lidi mě neznají."

„To nech na mě," odvětila.

*****

Bitva o Hrad

Musel jsem ocenit, co všechno stihli v Čechách připravit nadšenci pod vedením pouhých čtyř zukíjá. O naší odlišnosti přitom vědělo jen užší vedení partaje, ale ani oni neměli přesné představy o naší skutečné podstatě.

Viditelné bylo, že si praví »zukíjá« mohou »vyčarovat«, co potřebují. O nás to v Čechách vědělo jen málo lidí, ale Irina Žuková se tím netajila a fáma se o tom rozlétla po celé Evropě, přiživovaná a pozměňovaná fantazií těch, kdo ji šířili. Všude se jako houby po dešti rojili »čarodějové« a »čarodějnice«, i když měli jednu nevýhodu – »čarovat« ve skutečnosti neuměli, jen si na to hráli. Tím větší vážnost i obdiv měli, kdo skutečně Sofura ovládali. Naše parta kolem Věrky věděla nepatrně víc. Tak jako Kátino služebnictvo věděli o naší schopnosti telepatie a hlavně, že právě ta charakterizuje i »čarování«.

V okamžiku, kdy jsem si před nimi poručil PC-křeslo a to se skutečně objevilo, jsem nemusel už nic dodávat.

Po prvním kole voleb jsme měli v Parlamentu pohodlnou ústavní většinu, ale snažili jsme se vycházet v dobrém se všemi poslanci až na výhrady ke Křesťanským demokratům, o jejichž tradiční nespolehlivosti už beztak všichni věděli. Teď se ovšem hlásili k nám do koalice! Jakoby nás minule nepodrazili! Jenže z nich, jako vždycky, přímo čišela touha po korytech. Tentokrát jsme je sice zdvořile, ale rázně odmítli.

„Myslela jsem, že většina podrazáků patřila k vyhubené menšině," referovala mi Věrka. „Jenže se ukázalo, že to nestačí, lumpové byli dřív všude. Na to jim už neskočíme."

Naše pohodlná většina nám umožnila obsadit celou vládu jen našimi silami. Některé posty ale nová Ústava ponechala na králi. Měl sám jmenovat armádní špičky i kontrolní úřady, ale to bylo zatím stále ve hvězdách. Až teprve když začaly volební pohovory v televizi jsem pochopil, proč si byla Věrka tak jistá.

Redaktoři, moderující diskuse, byli výtečně informovaní o prohřešcích všech kandidátů a neváhali tyto znalosti použít. Výsledkem bylo, že po televizních rozhovorech šest kandidátů stáhlo svou kandidaturu, dva z nich složili poslanecký mandát, neboť neunesli aféry, vytažené na světlo před celým národem. Dva se dokonce ocitli za mřížemi. Neuvědomili si, že je v nové ústavě poslanecká imunita omezená pouze na řeči, ale už ne na trestné činy. Podle nových pravidel doplnili řady poslanců dva kandidáti s nejvyšším počtem hlasů, kteří předtím zůstali těsně pod hranicí volitelnosti, ovšem bez ohledu na členství v partaji, takže ještě posílili náš »partajní blok«.

Bylo výhodou být poměrně neznámý. Nikdo na mě nic nevěděl. Našlo se pochopitelně několik mých spolužáků, ale ti mohli svědčit jen o tom, jak jsem se choval ve škole a později na fakultě. Z toho ale žádný skandál nehrozil.

Do třetího kola měli postoupit už jen dva nejúspěšnější, ale k všeobecnému překvapení den před druhým kolem voleb stáhla Věrka svou kandidaturu a zanechala mě samotného proti zbývajícím sedmi matadorům. Věděla co dělá. Pět z těch sedmi mělo pověst nahlodanou drobnějšími aférami, které sice ještě nebyly trestné, ale to, že navzdory tomu zůstali ve hře, svědčilo jen o jejich typicky české hroší kůži. Jenže voliči to už na ně věděli a nezdálo se, že bych se jich měl obávat.

Zbývali vlastně už jen dva silnější soupeři. Jejich chybou bylo, že mě vzhledem k mému věku podcenili a soustředili se na podrážení jeden druhého. Jenže co by stačilo jindy, kdy jim média zahlazovala kdejaký šrám na pověsti, tentokrát nestačilo.

Do finále jsem šel se slušným náskokem proti zkušenému a staršímu podnikateli, který si předtím v televizních debatách stěžoval, že ústava nedovoluje propagandu pomocí billboardů, neboť by si zaplatil všechny plochy v Čechách a volby by pak byly jen formalitou. Trochu je přeceňoval. Mě napadal vlastně jen v jednom – pořád špičkoval, že jsem při svém mládí nic nedokázal, zatímco on hladce odstavil všechny své konkurenty.

Holedbal se, že mě odstaví levou rukou, neboť jsem proti němu nula a nepřestal s tím ani před kamerami jedné z dalších debat.

„Za mě mluví moje podnikatelské impérium!“ prohlásil sebevědomě. „To je vizitka mé práce a snažení! A co dokázal pan protikandidát? Zatím nic – abych byl ještě slušný!“

„Maličko se mýlíte,“ odvětil jsem. „Máte pravdu, ale jen v tom, že nevedu »podnikatelské impérium«. Mimochodem, vaši zaměstnanci mají průměrnou mzdu těsně nad minimální, což znamená, že je vlastně dřete z kůže. Nechlubte se, kolika lidem **dáváte práci**, chlubte se těmi, komu za práci **slušně platíte**, těch je mnohem méně. A že jsem nic neudělal? Asi to bude tím, že jsem se nezaměřil na podnikání, ale třeba na to, jak z Čech vypakovat cizí lancknechty. A to se mi podařilo.“

„To, že jste byl při jejich odjezdu, ještě neznamená, že by si vás při tom vůbec všimli!“ řekl s nadhledem.

„Jsem rád, že si mě nevšímali,“ řekl jsem s úsměvem. „Dobře že si neuvědomovali, kdo je z Čech vyhnal. Jsem rád, že to prošlo tak hladce. Odtáhli potichu, bez slavobrán.“

„Jenže vy na tom nemáte žádnou zásluhu!“ odsekl.

„Větší, než si myslíte,“ odvětil jsem.

„Nikdy se mi o vás ani slovem nezmínili!“ vybuchl.

„Nezmínili, protože nic nevěděli,“ řekl jsem. „To bylo dobře. Zato vy jste byl s nimi jedna ruka, že? Dodával jste jim do poslední chvíle. Vaši zaměstnanci třou bídu s nouzí, abyste mohl zásobovat vetřelce nejlevněji, levněji než konkurenti. Tím se ale nechlubte, to je přece kolaborace jako vyšitá!“

„Chcete snad říci, že jsem – kolaborant?“ vyskočil.

„Kolaborant – přímo z definice tohoto slova – je ten, kdo spolupracuje. Spolupracoval jste? Jste tedy kolaborant! Můžete být na to pyšný! Nebyl jste při odjezdu poslední jednotky, ale s americkými vlajkami tam byli váš syn Viktor i dcera Viktorie. Nepochlubili se, jaký přišerný průjem je tam postihl?“

„Jak o tom víte?“ nadskočil. „Že jste jim tam nakonec dali něco do jídla!“

„Kdepak," usmíval jsem se. „Bylo to i v televizi, ale byl jsem tam osobně a mám to tedy z první ruky. Svačinu i láhve si všichni přinesli z domova, nikdo tam nic nerozdával. Jenže na té základně předtím řádila »Německá epidemie« a nikdo neví, jestli se tam nezachovaly nějaké zbytky. Poslal jste tam své děti a neuvědomil si, že Američané ve svých vozech odváželi rakve s mrtvými z té epidemie. Vaše děti tam nic necítily?"

„Vás se to ovšem nedotklo, že?" nakohoutil se.

„Nedotklo," přikývl jsem. „Vím, jak na to. Ale používám své znalosti jen proti vetřelcům. Při odjezdu Američanů se ten průjem nedotkl těch, kdo je vyprovázeli pískotem. Kolaboranti si svou odměnu, i když poměrně neškodnou, vybrali na místě. Škoda, že jste tam poslal jen své děti a nepřišel jste osobně! To byly Boží mlýny! I v televizi to byl pohled pro bohy!"

„Vy jste tam přinesl něco, co vaše příznivce imunizovalo, ale ostatní, zejména opačného názoru, jste vystavil nebezpečí?" kombinoval proti mně přímo před kamerami další obvinění.

„Mezi příznivci a odpůrci Američanů byly dva rozdíly," usmál jsem se. „Odpůrci pískali, kolaboranti mávali vlajkami vetřelců. V tom ještě nic nebylo. Jenže odpůrci stáli proti větru a kolaboranti po větru, podle vlajek to bylo vidět i v televizním záznamu. Každý jsme si zkrátka zvolili »správnou stranu«."

Bylo to sice jinak, ale vypadalo to pravděpodobně. Můj protivník jen zoufale lapal po dechu a neměl, co by na mě ještě vytáhl. Kdyby věděl, jak blízko jsem měl přímo k podstatě »Německé epidemie« a i ten průjem byl mé dílo! Naštěstí vítr čirou náhodou vanul tak, jak jsem řekl.

Podle mého odhadu to stačilo. Místo aureoly dobrodince, který nezištně dává lidem práci, získal nálepku vydřiducha. Ani titul kolaboranta nemá v Čechách dobrý zvuk. Víc jsem proti němu vytáhnout nemohl, ale snad už to ani nebylo nutné.

Doufal jsem, že to postačí.

*****

Na bezpečnost a regulérnost voleb dohlíželo Ministerstvo vnitra, ale navíc se tím zabývaly i stovky počítačových expertů

a fanoušků. Kopie dat byly podle nového zákona, prosazeného stranou Pravdy, volně k dispozici na internetu. Bylo to vlastně poprvé, kdy byla ve světě umožněna kontrola voleb všem, nejen zkorumpovatelným volebním komisím. Křížová kontrola místních středisek s celostátními výsledky ale časem ukázala několik nesrovnalostí, což vedlo k tomu, že Státní zastupitelství obdrželo podnět k trestnímu stíhání »neznámého pachatele« ve věci pokusu o falšování voleb.

Po bleskovém zásahu expertů a za podpory počítačových fanoušků se podařilo lokalizovat chybu i její zdroj.

Stopy vedly až k Hlavní volební komisi na Ministerstvu vnitra. Experti tam odhalili viníka, jednoho z úředníků. Zkusil do systému propašovat falešná data z neexistujícího volebního střediska. Neodvážil se otevřeně podporovat jednoho jediného kandidáta, nicméně propašovaný mix falešných hlasů zcela prokazatelně jednoho kandidáta zvýhodňoval.

Byl jím můj finální protivník, neboť podvodně jednající úředník byl jeho bratranec. Rodinná spolupráce jako vyšitá.

Podvodníka odvedla v klepetech Policie a Hlavní volební komise začala vyčíslovat dopad podvodu. Znalcům vyšlo, že se vlastně nic nestalo. Po odečtení všech falešných hlasů se pořadí kandidátů nezměnilo, jen by se třetí kandidát přiblížil druhému. Hlavní volební komise stáhla obvinění úředníka z volebního podvodu a zdálo se, že aféra vyšumí do ztracena – jako vždy.

Případu se však ujala Česká televize, především její nové jádro, doplněné nadšenci po kolapsu při »Německé epidemii«. Na dálku se toho z Moskvy účastnila i Irina v roli poradce.

Že se »vlastně nic nestalo«, označili reportéři za »skandál první velikosti« a podali trestní oznámení i na Hlavní volební komisi jako spoluviníka pokusu o volební podvod. Vrchnímu státnímu zástupci nezbylo než oznámení přijmout.

To to ale vzalo obrat!

Ministr musel jmenovat náhradní Hlavní volební komisi, nad kterou se ale vznášel Damoklův meč zvýšené kontroly.

Aféra nakonec ublížila tomu, komu měla nejvíc prospět. Podnikatel se před kamerami v následující debatě jen zoufale obhajoval, že s podvodem nemá nic společného a nic takového si u svého bratrance neobjednal. Příbuzenský vztah k němu ale popřít nemohl a v očích lidí mu to jen přitížilo.

Mediální i právní útok však vedla Česká televize, já jsem vystupoval značně zdrženlivě. Dokonce, když mi v jedné chvíli položili moderátoři debaty otázku, co na to říkám, odvětil jsem stručně, že souvislost zde opravdu prokázaná nebyla.

„Jak se říká, není většího nebezpečí než iniciativní blb," pokrčil jsem rameny. „Myslím, že se iniciátorovi toho podvodu podařil přesně opačný efekt, než zamýšlel."

A bylo tomu tak. Při finálním sčítání hlasů, provedeném pro jistotu dvěma nezávislými komisemi a kontrolovaném více než tisícovkou amatérských kontrolorů na internetu, nezbylo než vyhlásit výsledek.

Po několika staletích má Českomoravské království opět regulérně lidově zvoleného českého krále.

Mě.

*****

Král je jen jedna funkce, rozhodující je Ústava.

To, že jsem se stal – já nevoják – vrchním velitelem naší kašpárkovské armády, byla jen třešnička na dortu. Hlavní úloha pořád připadala Hlavnímu štábu, zdecimovanému »Německou epidemií«, což jen trochu napravilo poměr generálů k ostatním hodnostem. Naštěstí jsme se nechystali do žádné války, neboť hlavního tvůrce válek teď pacifikovala parta Rimmiho a Thass nedokázal Indy poštvat ani do války se sousedním Pákistánem.

Je také možné, že si to Thass netroufal. Taková změna by u dosud mírné Indie byla příliš nápadná a ukazovala by celkem jednoznačně na původce. Thassovi nezbylo než se stáhnout do ústraní a raději moc nezasahovat. Bylo by to jen k horšímu.

V Čechách mezitím začala tahanice. Jejím tématem byla inaugurace neboli slavnostní uvedení do úřadu a korunovace

starodávnými korunovačními klenoty. »Podle tradic« se k tomu hlásila katolická církev, která by tak získala lacinou propagaci.

Ústava však o obřadech nic neříkala. Nejspíš to nikoho ani nenapadlo, důležitější bylo protlačit proti republikánskému zřízení monarchii, proto se detaily nikdo nezdržoval. Umožnilo mi to odmítnout korunovaci církevními hodnostáři, slavnostní mši a podobné ceremoniály a tahanice o monstrózní okázalosti tak zarazit hned v počátku.

Nezvolili mě stavové ani poslanci, ale národ a korunu mi nepropůjčuje církev. Českomoravské království bude sekulární neboli světské, náboženství má být čistě soukromou záležitostí. Všechno se proto odbude stručně a krátce, i když slavnostně.

Předseda Hlavní volební komise mi v sídle Parlamentu, který se tím stal funkčním, za jásotu shromážděných poslanců blahopřál ke zvolení králem.

Opatrně jsem převzal od ceremoniáře svatováclavskou korunu a vsadil si ji na pár vteřin na hlavu. Snímaly to televizní kamery a z baterie děl na Letné zaduněly tři slavnostní salvy. Tím byl obřad naplněn.

Panuje pověra, když si českou královskou korunu vsadí na hlavu někdo, kdo k tomu není povolaný, do roka bez milosti zemře. Vykládá se, že posledním, kdo si to sám vyzkoušel, byl Říšský protektor Reinhard Heydrich, který se skutečně stal obětí atentátu. Jenže výcvik parašutistů v Anglii pro tento úkol začal dávno předtím, přímá souvislost tu zjevně nebyla. Já jsem byl řádně zvolený, podobně jako český král Jiří Poděbradský, takže bych se ani této pověry obávat neměl.

Nicméně svatováclavská koruna je příliš vzácná památka, než aby se s ní dalo zbytečně manipulovat. Po korunovaci se jí ihned zmocnili správci klenotů, zamkli ji opatrně do transportní truhly a odvezli do klenotnice Svatovítské katedrály.

Kaščej Nesmrtelný mi ještě v Rusku navrhl, abych lidem bez obav ukázal, že si mě zvolili dobře. To se ještě jednalo jen o funkci prezidenta, ale pro krále se to hodilo také. Když bylo

zřejmé, že to vyjde, diskutoval jsem o tom i s Věrkou. A protože i její družina věděla o její výjimečnosti, nebyla proti.

Česká televize dostala výjimečnou příležitost. Spojila do jednoho obrazu obraz ze dvou kamer. Jedna byla ve Sněmovně, druhá na Hradčanech ve vchodu pro prezidentovy hosty. Měl jsem tam značku durum a v jediném okamžiku jsem zmizel ze sálu Parlamentu a současně se objevil před kamerou na Hradě.

Většina národa to však pochopila jako běžný trik, jakých se ve filmech dělají tucty. Jen ti, kdo byli na místě, si zcela jistě uvědomili, že to žádný trik nebyl.

Šel jsem si převzít svůj »obývák«…

*****

Král je, podobně jako prezident, z větší části figurka pro slavnostní příležitosti. Okamžiky, kdy je opravdu důležitý, se dají počítat na prstech. V nové Ústavě jsem měl mít pravomoci větší než prezidenti, ale nebylo jich tolik, aby mě vytěžovaly.

Jedním z prvních královských dekretů bylo vyhlášení, že Českomoravské království nepřevezme závazky bývalé České republiky, které znovu slavnostně nepotvrdí. Přidělal jsem tím sobě i vládě spoustu práce s novou ratifikací užitečných smluv, na druhé straně jsem se elegantně zbavil škodlivých. Okamžitě jsem odvolal ze všech zemí české vyslance, jenže většinu jsem opakovaně pověřil pokračovat ve funkci. Vyslance v Evropě jsem ale musel jmenovat nové, na místa zemřelých.

Jednou z největších odlišností bylo, že jsem nenocoval na Hradě. Krátce jsem obhlédl prezidentské apartmány, s hradním ceremoniářem jsem probral plán chystaných akcí, načež jsem – pro všechny dost nečekaně – zmizel.

S Věrkou jsme se sešli doma, v její chalupě. Ani ona se na své pražské adrese nemínila zdržovat – byla tam na návštěvě u své dávné žačky Magdy. Rozdíl byl ten, že v případě potřeby by Magda Věrku zavolala telepatií, kdežto já jsem se spoléhal na plán akcí a na předběžné dohody.

„Budeme spolu zase bydlet tady?“ zeptal jsem se jí.

„Jistě!“ odvětila. „Jako král budeš národu užitečný, ale to neznamená, že jsme skončili s učením.“

Pochopitelně byla informovaná o mém pobytu v Moskvě a věděla i o Ninočce.

„Mám pro tebe návrh,“ řekla. „Kdyby se ti nezamlouval, odmítni. Ale když ho přijmeš… uvaž sám…“

„Povídej!“ vybídl jsem ji.

„Jekatěrina tě v Moskvě, pokud vím, sexuálně prohánìla, však to také skončilo jejím těhotenstvím. Ale to je její problém. Za tu dobu tě naučila obraně proti intrikám, v tom se já tak jistě nepohybuji, buďme jí za to vděční. U mě bys měl pokračovat v učení, to je přednější. V Praze na Hradě se budeš zdržovat jen abys dostál svým povinnostem, většinu času věnujeme spolu učení. Jenže já se necítím na přehnanou sexuální aktivitu jako Jekatěrina. Takže – když nebudeš proti – domluvím se s Jagou a s Ninou, Nina má u Jagy vlastní komůrku, budeš prostě jednu noc u ní a jednu u mě. Nina se také ještě musí učit, ale s Jagou se znám už třicet tisíc let a sjednám vám to. Jsi pro?“

Ach jo, další nelehké rozhodování. I když to tak nelehké není, protože by to rázem vyřešilo mnohé.

Mrzelo mě, že jsem z Moskvy zmizel bez loučení. Pak jsem měl starosti s kampaní, že jsem každý večer končil značně pozdě. Ninočka se sama neozvala a i když mě párkrát napadlo kontaktovat ji telepaticky, pokaždé jsem si to včas rozmyslel. V Moskvě je ještě o dvě hodiny víc a po půlnoci jsem ji budit nechtěl. Kromě toho jsem v tak pozdní hodině ani sám nestíhal víc než zalehnout a spát.

A když se Věrka sama nabízela, že to sjedná, dlouho jsem se nerozmýšlel a přikývl. A protože ještě nebylo tak pozdě, na »Krčmě« se za okamžik zachvěl vzduch a z ničeho se vyloupla Ninočka. Nevydržela a přeskočila k nám. Kupodivu se nejprve přitočila k Věrce, aby ji po rusky objala, ale vybrala si ji jako první jen protože hodlala zůstat u mě v náruči déle. Kdyby obě

nebyly zukíjá, jako soupeřky by se těžko tak upřímně objímaly, ale u nich jsem se tomu ani příliš nedivil.

„Takže jsem to dohodla takto," oznámila nám Věrka, když jsme se po chvilce všichni usadili u tří číší šampaňského, které Věrka pohotově objednala.

„Nina se bude dál učit u Jagy, Vojta u mě. Vojta nás bude střídat, vždycky bude jednu noc tady se mnou a následující noc u Niny. Ve dne bude tady u mě, pokud nebude mít na programu nějakou královskou akci – povinné návštěvy a tak. Rozvrh akcí bude dopředu připravovat s ceremoniářem, takže ho bude mít vyvěšený i tady u mě. Nějak už to spolu zvládneme."

„Přes den u nás nebude?" zeptala se pro jistotu Nina.

„Přes den se budeš učit u Jagy!" řekla Věrka. „Vojta za tebou přiletí každý druhý večer, ale ráno musí odletět. Buď na Hrad, pokud ne někam na státní návštěvu, nebo ke mně. Taky se musí učit."

„Babuška je naštěstí pro!" těšila se Nina. „Měla bych jí Vojtu co nejdřív představit."

„Nejsem proti," řekla Věrka. „Můžeme začít tím, že dnes se poletíte představit a Vojta tam může zůstat i přes noc. Ráno ať je ale tady, neomluvené hodiny nestrpím!"

„Jsi zlatá, Věruško!" vyskočila Nina a objala Věrku.

„Pojď na durum »Ninka«!" obrátila se pak ke mně.

Zmizela – a já jsem ještě mrkl po Věrce, jak se na to tváří. Naštěstí to Věrka sama tak vymyslela, takže na mě spiklenecky mrkla a ukázala mi, že nám drží palce. Přece jen bylo znát, že je z nás nejstarší. Měla pro nás pochopení, jaké by v našem věku možná neměla, i když s Ninou vypadaly jako dvě sestry.

„Ráno jsem tu jako na koni!" slíbil jsem jí.

Pak jsem přeskočil za Ninou…

*****/span>0

Ráno tedy pokračovalo učení u Věrky, ale kolem poledne to sama zabalila.

„Volá mě Magda," oznámila mi. „V Praze mě shánějí, jdu se tam podívat. Nechceš jít se mnou? Jsi sice král, ale neměl bys

hned zapomenout, kdo tě tam navrhl a prosadil. Naše parta tě mezi námi vždycky ráda přivítá.“

Nebyl to špatný nápad. Měl bych nadšencům poděkovat za jejich snahu i za to, jak všichni stáhli kandidatury a hlasy svých příznivců soustředili na mě. I když to nebyla tak velká oběť, ale promyšlená dohoda. Bez soustředění hlasů by se mohl na trůn dostat někdo jiný a když si představím na svém místě svého nejsilnějšího soupeře… dalo se to i zazdít!

Jenže jsem brzy zjistil, že jsem jim platný jako mrtvému zimník. Dokud jsem byl ještě jeden z nich, tak to šlo. Ale jako král jsem nemohl málem ani zašoupnout po sobě židli pod stůl. Král přece nemůže uklízet! Král přece nebude něco nosit! Král nemůže něco zařizovat!

Ne že bych toho litoval, však já si najdu nějaké užitečné uplatnění, ale ty ohledy mě brzy začaly dopalovat. Navíc jsem to nesměl dát najevo, ještě by se starali, co udělali špatně.

„Kam pojedete, Veličenstvo, na první státní návštěvu?“ zeptala se mě současná šéfka České televize Lenka.

„Ještě nevím,“ usmál jsem se. „To se teprve ukáže, kam by to mělo být.“

„Národ to ale zajímá!“ odvětila. „První cesty prezidentů vedly dřív povinně do Moskvy, po převratu do Spojených států, na Slovensko nebo do Izraele. Kam si to namíříte vy?“

„Hele, Lenko, netykáme si už?“ napomenul jsem ji. „Mám tisíc chutí uspořádat první návštěvu k lidožroutům na nějaký vzdálený ostrov, třeba Tonga-Tabu, jestli něco takového ještě ve světě existuje. Pak mě snad nikdo nepomluví, že bych naši zemi táhl na Východ nebo na Západ.“

„To bys jim dodal munici!“ zasmál se kdosi. „Král táhne naši nešťastnou zemičku k lidožroutům!“

„Takže mi zbývá jen sever a jih,“ zasmál jsem se. „Ale to si nepomůžeme. Co myslíte, je lepší Rakousko nebo Polsko?“

„Nemusí to být zrovna ti nejbližší!“ namítl kdosi.

„Čím dál, tím hůř!“ ohodnotil jsem to. „Úplně na severu jsou Norové, co kradou lidem děti, dole je Itálie s Mafií, nebo myslíte rovnou Libyi? Afriku bych raději vynechal, tam jsou na Evropany nabroušení.“

Shodli jsme se raději na tom, že bude nejlépe necestovat tak často, jako cestují prezidenti. Král může i tak stihnout těch cest s přibývajícím časem víc.

Ještě není všem dnům konec.

*****

Zmínkou o Africe jsem trochu připomněl letošní události v Německu a ve Francii. Islám byl v Evropě vyhlášen za »hnutí směřující k potlačování lidských práv a svobod«. Byl v tom znát rukopis Iriny Žukové, ale po džihádu jiná možnost nebyla. Některé chyby jdou napravit, ale bylo by lépe, kdyby se raději nikdy nestaly, tím spíš, když napravit nejdou. Zůstat v Evropě nebylo pro vyznavače islámu bezpečné, tím spíš, že zůstaly jen vyznavačky. Násilnostem proto mohl zabránit prakticky jedině odsun, i když to vyvolalo v muslimském světě protesty a bouře.

Vlády se rozhodly dát ovdovělým muslimkám na výběr. Jejich muži způsobili v Evropě krveprolití a kdo by je litoval, riskoval by veřejné opovržení. Buď se tedy veřejně vzdají víry, nebo opustí Evropu do některé Arabské země – Libye, Tunisu, Alžíru nebo do Turecka – kterou si vyberou.

Zřeknutí se islámu však volil jen zanedbatelný počet žen. Uvažovaly tak spíš modernější mladší dívky, jenže těch bylo jen pár set. Ženy s dětmi se obávaly pomsty za prohřešky proti víře a raději volily odchod, zejména když měly syny, sice příliš mladé, zato již vychované ke krutosti. Byl to pro ně nepříjemný skok do neznáma. Vracet se většinou neměly kam. Jejich muži za sebou spálili mosty a všechno prodali, jen aby se dostali do Evropy, kde tak záhadně zahynuli při ozbrojené vzpouře.

Lodě s muslimkami odplouvaly z přístavů na jihu Francie a Itálie. Evropa se k nim zachovala ještě vstřícně, každá dostala do začátků na sebe i na děti odstupné, ale nikdo jim nezáviděl.

Nikdo neuměl odhadnout, zda jejich souvěrci jejich stálost ve víře ocení, nebo je budou považovat za snadnou kořist.

Obojí bylo možné a obojí se skutečně dělo.

Zvolily si ale samy. Muslimové to považovali za těžkou urážku víry a přísahali Evropě pomstu. Bylo ale jen dobře, že to zatím nezkoušeli.

Především pro ně samotné.

*****

Evropa

Evropská unie přišla o své hlavy – lidově spíš hlavouny? – a zmítala se v křečích. Vyrojilo se sice dostatek zastánců její obnovy, ale většina států, které se jakž takž vzpamatovávaly, už neměla sílu ani vůli v tom pokračovat. Už protože režie tohoto divadla nebyla únosná ani pro bohaté státy.

Platy, které si hlavouni z Evropského parlamentu sami sobě odhlasovali, byly výsměchem stoupajícímu procentu lidí pod hranicí chudoby. Komu by se chtělo obnovovat instituci tak drahou a přitom zbytečnou? Ani společné Euro tento otřes nepřežilo a všechny státy bývalé Evropské unie v krátké době přešly na vlastní měnu.

Nešlo to jinak, Eurozóna se rozpadla jako pískový hrad v lijáku. Státy se tedy vrátily k tradičním měnám – ve Francii obnovili franky, Němci se pokorně, ale rychle vrátili k markám, Holanďané ke guldenům. Největší měnová reforma od konce Druhé světové války finanční zmatek jen dovršila. Ve všech zemích proběhla nutná výměna eurobankovek za národní měnu, i když s jistou ztrátou a pouze těch bankovek, které se na daném území nacházely. Vlády musely všude převzít kontrolu nad bankami, neboť do nich stále přicházely ze Spojených států příkazy k převodu aktiv do Spojených států a k nákupu dolarů za poslední zbytky zlata, které v bankách ještě zbyly. Banksteři ve Spojených státech žádnou újmu neutrpěli a snažili se využít nepřehledné situace v Evropě ve svůj prospěch. Jenže banky v Evropě bez manažerů nedokázaly příkazy splnit a dříve než do nich mohly přicestovat nové manažerské špičky a ujmout se poručnické správy, vlády zemí banky převzaly a zabránily tak masovým přesunům finančních prostředků z Evropy.

V době před »Německou nemocí« prodali představitelé České národní banky do zahraničí nekontrolovatelné množství natištěných českých peněz. Ukázalo se, že jich je mnohem víc než kolik jich zůstalo v Čechách a zahraniční majitelé by měli fakticky víc než všichni občané Českomoravského království.

Viníky už nebylo možné pohnat k zodpovědnosti, »Německá nemoc« je dokonale vyhubila. Naštěstí i u nás Česká národní banka s novým vedením zareagovala včas a České republikové koruny převedla na Královské koruny, jenže s omezením a jen pro vlastníky z Čech. Mezinárodní směnitelnost České koruny tím vzala za své, jenže ta už dřív byla iluzorní, neboť všichni do té doby s námi obchodovali výhradně v eurech a v dolarech. Měnová reforma znehodnotila české peníze pouze v zahraničí, kde byly beztak výhradně v držení spekulantů banksterů.

Vzhledem k tomu, že něco podobného v mnohem větším měřítku postihlo zahraniční majitele euro, protesty spekulantů zanikly ve všeobecné finanční vřavě.

Všude probíhaly nové volby a vznikaly nové vlády. Staré Parlamenty zely prázdnotou a vlády zmizely, jen ženy zůstaly ve funkcích. Neměly však sílu pokračovat, když nejdůležitější ministerstva zůstala všude bez ministrů. Po volební vlně se sice většina států vzpamatovala, ale do úřadů nastoupili noví mladí lidé bez zkušeností. Nicméně se jim rozjezd jakž takž podařil.

Vlády obnovily zemské hranice. Zpočátku kvůli pašování eurobankovek, později pro větší kontrolu pohybu lidí i zboží.

Rychlé schůzky v Bruselu jsem se účastnil jako nejvyšší představitel Českomoravského království. Přijeli tam i zástupci vlády kvůli případnému jednání v komisích, to se ale nekonalo. Ale hned na úvodním hlavním zasedání jsem navrhl rozpuštění nefunkční Evropské unie s návrhem zachovat společný prostor pro zjednodušený pohyb lidí a zboží. Každý stát bude za své lidi ručit, což mělo být vyjádřeno tím, že přeshraniční pohyb již nebude libovolný, ale s pasovou kontrolou. Vydávání pasů má být vázáno na čistý trestní rejstřík, takže potrestaní již nebudou mít volný pohyb po Evropě. Bude nutné omezit mezinárodní organizovaný zločin.

Schůzka skončila veřejným potvrzením konce Evropské unie. Zůstala zóna bezcelního obchodu a bezvízového pohybu, kterou se bývalé členské země Evropské unie dohodly prozatím

udržovat. Současně všechny státy Evropy zavedly dočasnou vízovou povinnost pro všechny země mimo Evropu. Zabránily tím likvidaci velkých podniků ze strany mezinárodních bank, zejména ze Spojených států. Velké firmy s nejasnou strukturou zahraničních vlastníků, obvykle z »daňových rájů«, musely mít státní dohled, aby pokračovaly v činnosti a nebylo možné je na dálku volně rozprodávat.

Druhou organizací určenou k zániku bylo NATO. Údajně obranná aliance se po zániku konkurenční Varšavské smlouvy otevřeně změnila v útočnou. Američané své vojenské základny v Evropě v současné době opustili, čímž nám dali příležitost, jaká se příliš často nevyskytuje.

Jako vrchní velitel Českomoravské království jsem před shromážděnými oznámil, že naše země nepřebírá za Českou republiku členství v NATO, odvolává zástupce při Vrchním velitelství a především nehodlá dále pokračovat ve válečných zločinech této organizace.

Strhla se bouře protestů, jenže vzápětí se na naši stranu přidala Velká Británie a Francie a to byl důvod k lavinovitému opouštění tohoto překonaného válečného pozůstatku. Zůstaly v něm Spojené státy, Turecko, Polsko a Albánie, což bylo příliš málo na udržení toho molocha. Ale to už bude jejich problém.

Tím naše schůzka skončila a mohli jsme se vrátit.

Evropská unie skončila.

*****

Evropa se vzpamatovávala pomalu, ale zdálo se, že se vzpamatuje.

Českomoravské království na tom bylo od počátku lépe než okolní země. Předně nemuselo opět zavádět vlastní měnu. Výměna republikových korun za královské proběhla v pohodě. Banky v Čechách zůstaly bez manažerů jako všude, ale na radu Iriny Žukové jsem hned na počátku převzal Českou národní banku, změnil ji na Českomoravskou královskou a podřídil jí všechny ostatní banky, jejichž manažeři do jednoho zahynuli na »Německou nemoc«. Jednotné řízení zabránilo krachu malých

bank a nikomu se nepodařilo vytunelovat je, jak se většinou stalo v sousedních zemích. Lidé u nás o své peníze nepřišli a podniky se po krátkém výkyvu vzpamatovaly.

Vláda Českomoravského království vydala nové zákony, omezující přímý vliv zahraničních bank na podniky v Čechách. Existence úvěru u banky neznamená, že podnik bance patří. Banky v Čechách to přijaly, ale zahraniční se okamžitě začaly soudit. Problém byl, že v Českomoravském království chyběli soudci, mezinárodní soudy v Evropě úplně zanikly a soudy ve Spojených státech neměly v Evropě pravomoc.

Federální vláda Spojených států by takové případy dříve předala »vyřešit« Pentagonu, jenže tam se dnes děly podivné věci. Pentagon rozhodl stáhnout do Spojených států vojáky ze zahraničních základen, i když to vedlo k pádu loutkových vlád. Zdálo se, že éra politiky dělových člunů, časem mírně změněná v politiku letadlových lodí, snad přece jen ve světě končí.

Českomoravská královská banka vyhlásila konec volné směnitelnosti české koruny a měnovou reformu. Nové peníze vyměňovala za staré v poměru jedna ku jedné – tedy beze ztrát – jenže pouze na území království.

Přiměl jsem Věrku, aby si také směnila české bankovky za nové. Tvrdila sice, že léčitelka má vždycky z čeho žít, ale na druhou stranu peníze přece jen občas potřebovala.

Kdo měl peníze ulité v zahraničí, musel si je urychleně vyzvednout, přivézt do Čech, prokázat jejich legální původ a pokud nebyly zdaněné, dodatečně je zdanit.

Ještě víc litovali, kdo si za české peníze koupili západní měnu. Dolar klesal skoro nepřetržitě, česká koruna šla naopak nahoru. Nejhůř dopadly peníze s nelegálním původem, ulité do daňových rájů. Ty se změnily v bezcenný papír.

V Čechách se lidem začalo dařit…

*****

Za sebe musím trvat na tom, že mít dvě ženské může být opravdu vynikající. Musí to být ale **zukíjá**, které potřebují klid na

menstruaci jednou do roka, netouží po vdavkách, po dítěti ani po drahých dárcích, každá má všechno co potřebuje, mají kde bydlet, a i když jedna o druhé ví, shodnou se i mezi sebou. Vyžadují jen, aby se k nim chlap choval jako ke královnám. A to je poměrně snadné, když je ten chlap skutečně králem.

Káťa mě několikrát ujistila, že ze mě udělá chlapa. Co se týče sexu, nejspíš se jí to podařilo. U Věrky jsem si sice zvykal na pravidelný sex, ale u Káti to nabralo denní četnost. Teď nám to klapalo jako švýcarské hodinky. Dřív jsem se k dívkám moc neměl, ostýchal jsem se jich. Věrku jsem se neodvažoval oslovit a ke štěstí mi stačilo, když mě požádala o tisícovku a já jsem jí mohl přání splnit. Teď jsem i s jinými dívkami hovořil úplně bez zábran a ostych byl ten tam.

Pravda, žádná se nemohla srovnávat s Věrkou, Káťou ani s Ninočkou. Ty byly prostě extra třída.

Měl jsem teď vlastně ženské tři. Věrka byla mladší než já, jenže se zkušenostmi tisícileté vědmy a to staroslovanské slovo se na ni přesně hodilo. I když mě vlastně v sexu zaučila, sama v něm našla zalíbení až se mnou. Káťa byla kvůli rizikovému těhotenství dočasně mimo hru, ale zapomenout bych na ni jen tak nemohl, ostatně to dítě mělo být moje a i když je sami vychovat nesmíme, přece to člověka potěší. Nejmladší Ninočka byla nejméně zkušená, sama byla teprve učednicí, ale tím víc ke mně tíhla. Říká se, že holka nemůže zapomenout na svého prvního kluka a když se s ním nemusí rozejít, je to ten nejlepší ze všech vztahů.

Královský titul mi v tom nebránil. Všichni, kdo se v mé blízkosti pohybovali, si brzy zvykli, že mizím kdykoliv nemám co na práci a objevuji se až před další akcí. Reportéři, kteří mě neznali, se ale marně snažili ulovit nějaké podrobnosti z mého soukromí. To pro ně zůstalo tajemstvím, stejně jako soukromí předsedkyně strany Pravdy Věrky Bělíkové. Neexistují dokonalí paparazzi, aby překonali tajemství durumaldu. Nenapadlo je, že právě Věrka žije ve své prastaré chalupě kdesi na úpatí hor a čas od času léčí pacienty, kteří ji považují za svou poslední záchranu,

ani to, že jejím asistentem může být i český král. Bez koruny vypadám přece jako úplně obyčejný chasník.

Žili jsme každý dvojí život, já dokonce až trojí. Každou druhou noc jsem byl v Moskvě s Ninočkou. Brzy mě seznámila se svou »bábuškou«, na kterou jsem byl pochopitelně zvědavý. Káťa, vlastně Jekatěrina, ji dobře znala, ani Věrka pro ni nebyla úplně neznámá, ale čekal jsem, že mi vlastní dojem řekne víc.

»Babuška Jaguška« kupodivu přesně potvrzovala obraz, jaký o ní dělaly staré ruské byliny. Na první pohled jí bylo přes sto let, byla tak jako podle pověstí vyschlá, kostnatá a kdybych nevěděl, jak se o Ninočku stará, asi bych se jí polekal. Naštěstí jsem se do této chvíle setkal s tolika starými zukíjá, Krčmářkou a Růženou počínaje, že bych se jen tak něčeho nezalekl. Dnešnímu tělu Jagy bylo dvě stě třicet let, na vlastní oči viděla ruského vojevůdce Kutuzova i císaře Napoleona. V Rusku ji provázela příšerná pověst, ale kdoví, jak k ní přišla. Starých žen se lidé štítí a Jaga, stejně jako Věrka, lidskými těly šetřila rozhodně víc než Jekatěrina.

Pověst tvrdí, že baba Jaga bydlí v hlubokém ruském lese v chaloupce otáčející se na jakési kuří nožce. Nic tomu není vzdálenějšího! Pravda, měla starodávný, sešlý dřevěný domek mezi více podobnými domky v zastrčené chudší čtvrti Moskvy, i když nepříliš daleko od nových moderních domů v sousední bohatší čtvrti. Obyvatelé moderních výškových budov shlíželi na domy v chudší čtvrti shora a ani by je nenapadlo, že je mezi nimi postava známá ze starých ruských pověstí.

Pověstem přitom neodpovídala ani její dobrosrdečnost. Byla to příjemná starší paní, Ninočka nedala na svou adoptivní babičku dopustit. »Babuška« se o ni od mala příkladně starala jako o vlastní.

»Baba Jaga« – nebo »babuška Jaguška«? Nebo neutrálně »Jagoda Bězotca Běssměrtnaja«?

Pro Ninočku to bylo jednoznačné, a musím potvrdit, že se ní opravdu shodla a nemusela se přetvářet. Jagoda o mně od

Ninočky ovšem věděla všechno. Ninočce to štěstí přála, i když mě mohla Nina vídat jen každou druhou noc.

Mezi zukíjá to ale jinak nešlo. Chlapů je málo, ženských moc, na všechny se nedostalo. Naštěstí byla většina žen zukíjá starších než sto let a ty po sexu netoužily.

Bylo to docela v pohodě.

*****

Říká se, že nejlepší panovník je ten, který zdánlivě nic nedělá, ale jeho země vzkvétá. Podobně jsou nejlepší technici od údržby, kteří sedí ve svých kancelářích a věnují se všemu možnému, jen ne zařízení, které mají udržovat, ale toto zařízení šlape jako hodinky.

Horší je, když technici neustále krouží kolem zařízení a obětavě odstraňují jednu závadu po druhé, jenže těch je tolik, že zařízení pracuje jen občas, stejně jako když vláda neustále něco řeší a vylepšuje, zemí přitom zmítají korupční skandály a obyvatelům je čím dál hůř. To byl stav České republiky před »Německou epidemií«.

A úplně nejhorší je, když se technici válí v kancelářích a věnují se všemu možnému, jen ne zařízení, za jehož údržbu jsou placení, ale toto zařízení kvůli poruše nepracuje vůbec, podobně jako když vláda ve své bohorovnosti nehne prstem, ačkoliv se země řítí do zkázy, jak to předvedla Evropská unie během migrační krize.

Mohl jsem ze své pozice krále ovlivňovat mnohé. Vláda mě respektovala a Parlament, kde měla většinu strana Pravdy, mi také nedělal naschvály. Ale přece jen jsem si oddychl, když uběhl první týden, kdy jsem opravdu nic hasit nemusel.

Znamenalo to, že se situace nejen v Čechách, ale v celé Evropě stabilizovala natolik, že se dal očekávat klidný vývoj.

Už bylo na čase!

*****

Nový velvyslanec Spojených států do Prahy dorazil až po roce, do té doby bylo velvyslanectví prázdné. Budovy chátraly, Policie nestačila z uzavřeného areálu vyhazovat bezdomovce,

všudypřítomná elektronika ztrácela funkčnost. Nebyl to žádný div, Českomoravské království nebylo natolik významné, že na ně přišla řada až po obnově diplomacie ve větších zemích.

Nový velvyslanec byl velice sebevědomý mladý muž. Po předání pověřovacích listin se začal chovat na Hradě jako by mu tam všechno patřilo.

„Víte o tom, že budovy našeho velvyslanectví jsou skoro neobyvatelné?“ obrátil se na mě rozjařeně.

„Je to možné,“ přikývl jsem vážně. „Za poslední rok tam nikdo mimo Policii nevstoupil. Poslední, kdo tam měl oficiálně co dělat, byla lékařská komise, ohledávající mrtvé. Myslím, že je předali naší Pohřební službě, byla tu epidemie, nezbylo než mrtvé zpopelnit. Pohřební služba vám urny jistě ochotně vydá.“

„Právě že tam někdo vstoupil,“ opáčil velvyslanec. „Ve všech místnostech je nepořádek, zmizelo všechno, co mělo nějakou cenu. Zmizely dokonce i radiátory ústředního topení! Bude nějakou dobu trvat, než se to uvede do slušného stavu odpovídajícího významu důstojné rezidence!“

„Při epidemii zemřely v Čechách tisíce lidí a nevyhnulo se to ani tehdejšímu velvyslanci a jeho personálu.“ pokrčil jsem rameny. „Během epidemie i po ní panoval zmatek a na mnoha místech docházelo i k rabování. Zejména u opuštěných objektů se tomu nedalo zabránit. Správu budov si velvyslanectví vždy zajišťovalo samo, nikdy to nesvěřovalo našim firmám.“

„To jistě, nemůžeme dopustit, aby se tam pohybovaly neprověřené osoby,“ souhlasil. „Ale než všechno objednáme ve Státech, nedá se tam bydlet.“

„V tom případě vám mohu zatím doporučit spoustu velmi dobrých hotelů,“ přikývl jsem.

„Soukromé hotely nejsou dostatečně zabezpečené,“ řekl. „Napadlo mě, že byste mohl mě a mé lidi ubytovat přímo tady, na Hradě. Místa je tu jistě dost…“

„Místa je tu dost, ale Hrad není ubytovna,“ odvětil jsem.

Snad si ten drzoun nemyslí, že ho nechám natahat štěnice až sem? To už by chtěl nějak moc!

„No právě!“ odvětil. „Tady by bylo důstojné sídlo!“

„Pražský Hrad je odedávna dostatečně důstojné sídlo pro české krále,“ souhlasil jsem. „Ale cizinci se zde smí pohybovat jen na určených prohlídkových trasách. Všude jinde, jako třeba zde, jen s doprovodem.“

„Americký velvyslanec má vlastní doprovod,“ podotkl.

„Na půdě Amerického velvyslanectví je to jeho právo,“ přikývl jsem. „Ale na půdě sídla českých králů? Pražský Hrad opravdu není hotel. Lituji.“

„Odmítáte tedy?“ podíval se na mě trochu udiveně, jako kdyby nemohl pochopit, že mu neustupuji, jak očekával.

„Opakuji, v Praze je spousta dobrých hotelů,“ opakoval jsem. „Ale na Pražský Hrad se zastupitelství cizích zemí prostě nevejdou. Máte vlastní objekt. Můžeme vám nabídnout firmy, které případnou rekonstrukci zvládnou rychle a dobře, buď naše české, nebo i zahraniční, které tu působí.“

„Vy jste mě nepochopil!“ vrtěl hlavou. „Poradil bych vám, jak se vyhnout velkým problémům!“

„Problémům se vyhýbám pořád,“ řekl jsem s úsměvem. „Víte snad o nějakých problémech, kterých si nejsem vědom?“

„Jistě,“ odvětil sebevědomě. „Rozhněvat si mě, z toho by mohl být pro vás hodně velký problém!“

Podíval jsem se na něho pořád ještě s úsměvem.

„Myslíte?“ zeptal jsem se ho.

„Máme prostředky, kterými umíme umravnit každého, kdo nám dělá překážky,“ řekl. „Případně, kdo má příliš tvrdou hlavu, toho odstraníme jedna dvě!“

„Fidel Castro se vám směje hodně dlouho!“ opáčil jsem. „A chcete-li vyvolat hodně velký problém, pokuste se uplatnit vaše metody i v Čechách. Ručím vám za to, že se z toho budou vaši nástupci ještě dlouho vzpamatovávat!“

„Má to být výhrůžka?“ ztvrdly mu rysy obličeje.

„Tak trochu," odvětil jsem. „Podívejte se, Spojené státy nejsou jediná země na světě, která má vlastní farmaceutický výzkum. Při práci s živými kulturami se může ledacos přihodit a někdy dá hodně starostí, aby se následky omezily na rozumně malou oblast. U »Německé epidemie« dalo hodně práce, aby se omezila jen na Evropu."

„Vy snad o tom víte něco bližšího?" zarazil se.

„Něco už víme," přikývl jsem. „Napadala hlavně muže, obětí mezi ženami bylo minimálně. Pak také to, že se některým rasám vyhnula, zřejmě jsou proti ní přirozeně imunní. Ale také, že to byla nejničivější pandemie od známé Španělské chřipky. Počet obětí překročil v Evropě desítku milionů."

„Komu že se to vyhýbalo?" zeptal se pro jistotu.

„Jednodušší bude říci to obráceně," pokrčil jsem rameny. „Omezila se na černochy a semity, především Araby, a to jen na muže nad osm let věku. Epidemie proběhla v jediném dni, kdy prakticky všichni nakažení zemřeli. Neměla pak podmínky k dalšímu šíření a skončila."

„My neříkáme »černoši«, ale »Afroameričané«!" opravil mě pedantsky.

„Nemůžeme jim říkat »Afroameričané«, neboť ti mrtví v Evropě v naprosté většině nepocházeli z Ameriky – těch pár Afroamerických vojáků na vašich základnách byla jen nepatrná menšina. Afričané jim říkat nemůžeme, protože mezi Afričany patří i Arabové. Nechte raději tu hloupou politickou korektnost doma, nebo se nedomluvíme!"

Špičkování ohledně politické korektnosti raději přeslechl.

„A co ženy?" vyhrkl.

„Oběti byly i mezi nimi, ale minimálně," opakoval jsem. „Proč, to je pořád předmětem spekulací. Ale dovedete si jistě představit, jak by taková epidemie proběhla jinde. Jen dodám, že neonemocněl žádný člověk žluté rasy – nenuťte mě, prosím, vyjmenovávat všechny Číňany, Vietnamce, Thajce a Japonce.

Žlutá etnika zkrátka nezaznamenala žádnou oběť. Nejspíš jsou od přírody imunní.“

„To znamená, že by i v Americe zemřeli Afroameričané a Arabové?“ vyhrkl.

„Nejspíš,“ přikývl jsem. „A ovšem i Židé, jsou to přece také semité.“

Trhl sebou, ale kdybych to nečekal, nevšiml bych si toho.

„Ty to zabíjelo také?“ zeptal se přehnaně lhostejně.

„Přesně to nevíme,“ pokrčil jsem rameny. „Podle všeho je to tak, ale v Evropě žije i množství různých míšenců, tady je nesmírně těžké určit, kdo kam patří. První pohled na statistiky říká, že mezi obětmi byli i etničtí Židé, i když naštěstí zdaleka ne všichni. Bohužel v Evropě vymřela elita společnosti, většina členů Parlamentů a vlád, manažeři bank a velkých podniků… zkrátka katastrofa.“

„A vy už víte, kdo to spustil?“

„Jen se spekuluje, že někde unikla nějaká živá kultura,“ usmál jsem se. „Viníci se pochopitelně nepřihlásí, zdá se, že to začalo v Německu. Je ale možné, že se právě ti vědci stali sami prvními oběťmi a v tom případě už se to nikdo nedozví.“

„Takže nic nevíte?“ viditelně si oddychl.

„Něco přece jen,“ pokrčil jsem rameny. „Nerozhoduje, jestli to vzniklo v Německu, nebo jinde, podobné výzkumy se dějí po celém světě. Epidemii ale zachytili i vědci, kteří přežili. Mám zprávy o kultivaci nějakých biokultur, či co to je.“

„To jsou přece zbraně hromadného ničení, v celém světě zakázané!“ nadskočil velvyslanec. „Jak to, že je skrýváte?“

„Zbraně to nejsou, dokud se tak nepoužijí,“ odvětil jsem klidně. „Ani kuchyňské nože nemůžete považovat za zbraně. Teď je to čistě vědecký výzkum. Nezapomeňte, že se vyjasňuje původ nejtěžší pandemie v Evropě!“

„Ale i ten výzkum se dá použít jako zbraň hromadného ničení!“ namítal velvyslanec. „Proti takovým nebezpečím jsme už vedli několik vojenských kampaní!“

„Musím vás tedy varovat!“ zamračil jsem se. „Vedli jste falešné války proti zemím, které žádné takové zbraně neměly. U Evropy by to bylo jiné. Rozbombardujte ji, přeskočí to do Ameriky a přežijí to jen Číňané a – možná – původní Indiáni. O těch a o Eskymácích nemáme žádné údaje, protože v Evropě prostě nežijí.“

„To je ale vyhrožování válkou!“ vypěnil.

„Ano, ale vaše vyhrožování,“ řekl jsem klidně. „Chovejte se k Evropě jako ke spojenci a válka vám nehrozí. Museli byste ji zahájit vy, Evropa nic nechystá. Výzkum tohoto druhu musí být samozřejmě omezen přísnými bezpečnostními opatřeními. Zničte naše výzkumná pracoviště, zničíte právě tato opatření – a epidemii tím uvolníte. Kam se to dostane a kde se to zastaví, to vám v žádném případě nemohu zaručit. Jen opakuji, začít byste museli vy.“

„Není to nakonec nějaká ruská akce?“ zkusil to jinak.

„Pochybuji,“ zavrtěl jsem hlavou. „V Rusku ta epidemie řádila stejně jako v Německu. Zastavila se až kdesi na Sibiři, nejspíš tam neměla vhodné podmínky k šíření. To víte, Sibiř je příliš řídce osídlená…“

„Ale proč ji nepřenesli cestující letadly?“ pojal znenadání podezření, že mu neříkám všechno.

„Nastala zřejmě příznivá souhra okolností,“ odvětil jsem. „Vědci naznačují, že všechny pozdější oběti měly půl dne před smrtí nenadálý, ale velice úporný průjem. Ten většině zabránil v nástupu do letadel. Druhá příznivá okolnost je, že oběti, které přece odlétly, zemřely krátce po startu a než se letadlo dostalo přes moře, původci epidemie zahynuli. Nevím, jestli zrovna to Ameriku zachránilo, ale vypadá to pravděpodobně.“

„To by ale zachránilo Ameriku vždycky, ne?“

„Vždycky asi ne,“ zarazil jsem ho. „Při spěšném odjezdu vašich vojáků se skupinka vašich příznivců chtěla rozloučit, ale příliš se přiblížila vozům, kde vezli mrtvá těla. Všichni dostali ještě během loučení úporný průjem, naštěstí už bez smrtelných

následků. Za situace, kdy nevíme, jak dlouho původci epidemie přežívají a za jakých teplot, musí každá manipulace podléhat přísným opatřením. Buďte rádi, že se to Americe vyhnulo!“

„Naštěstí i tohle potvrzuje naši výjimečnost!“ uklidňoval se a zřetelně získával zpět sebevědomí, pošramocené ve chvíli, kdy jsem mu jen naznačil, že Amerika nemusí být v bezpečí.

„Nebuďte dětina, pane velvyslanče,“ usmál jsem se na něho shovívavě. „Výjimeční by v takovém případě byli Číňané, Indové, Japonci a vlastně i Arabové a černoši v Africe. Žlutí mají nejspíš výjimečnou přírodní imunitu, ale obyvatele Afriky zachránilo jen to, že to k nim neproniklo. Nedělejte si iluze, žádná výjimečnost vás nechránila a nechrání. Na Evropu a kus Sibiře to omezily příznivé okolnosti, ale mohlo to dopadnout i hůř. Málo chybělo a mohl to být celosvětový problém!“

„Ale vy to chcete zkoumat dál?“

„V Evropě je další výzkum nejbezpečnější,“ tvrdil jsem. „Nezůstaly tu žádné ohrožené osoby, nemá se to na kom šířit.“

„Až na ty, kdo do Evropy přicestují!“ řekl vyčítavě.

„Až na ty, kdo sem přicestují,“ souhlasil jsem. „Naštěstí je jich příliš málo a nemohou vytvořit mosty, po kterých by se to opět rozšířilo.“

Chvíli jsme se ještě beze slov měřili.

„Odmítáte tedy přijmout nás tady?“ řekl po chvíli.

„Jistě,“ opáčil jsem. „Už kvůli spravedlnosti. Nemůžeme ubytovat všechny diplomaty, neubytujeme tedy nikoho. Žádná výjimečnost to nemůže ospravedlnit.“

„Ještě si na mě vzpomenete!“ odsekl ne zrovna přátelsky. „Víme, kdo rozbil organizaci NATO!“

„Českomoravské království NATO nerozbilo,“ opravil jsem ho. „Jsme nový stát na území starého, jen jsme nepřevzali všechna jeho členství. Takže už to nebyla naše záležitost.“

„Vystoupili jste ale jako první!“ připomněl mi.

„Uplatnili jsme svoji nezávislost!“ pokrčil jsem rameny.

„Na to jste ale neměli právo!“ odsekl.

„Vy nemáte právo nám cokoliv diktovat!“ ujistil jsem ho. „Nejsme vaši vazalové ani kolonie.“

Blýskl po mně očima, pak se ale diplomaticky rozloučil a odešel. Dole na nádvoří na něho čekalo hned několik limuzín s americkými vlaječkami, dovezli si je opravdu rychle. Nejspíš odjeli do nabízeného hotelu, ale to už jsem nesledoval.

Místo toho jsem požádal Sofura, aby prověřil celé sídlo krále a hlásil mi všechny změny proti předchozímu stavu. Před vnitřníma očima se mi rozvinula soupiska změn. Letmo jsem ji přelétl očima a uvažoval nad jednotlivými položkami.

Změna konstrukce plováku nádržky na záchodu… ach jo, to byla asi ta oprava protékajícího záchodu, ten byl snad ještě ze socialismu… v pořádku, to dělal přivolaný řemeslník.

Dvanáct miniaturních kamer s mikrofony a vysílačkami…

Ty tu opravdu nemají co dělat! Ten syčák to samozřejmě nedělal sám, ale nemohl o tom nevědět! Musím si pohovořit se šéfem ochranky, je s podivem, jak snadno se ti hoši pohybovali veřejnosti nepřístupnými místy! To by se stávat nemělo! Příště tu někdo nenápadně položí pět kilo semtexu…

„***Krug nuxusva gydigochor isdyšadá!***“ Hoši se asi budou trochu divit, že jim štěnice nefungují, ale tohle tady nezůstane. A za tu lumpárnu by měl být i nějaký trest!

„***Krug gikety*** třicet ***kanyho nuxusva*** poslední-označený-člověk ***slýcip!***“

Pokud se cestou někde nezdrží, dojede v pohodě ještě do hotelu, ale pak…

Krátký průjem snad postačí…

*****

Královský učedník

Věrka si večer pochvalovala, jak rychle jsem pochopil logiku příkazů Sofurovi. Nadhodil jsem, že se to velice podobá používání klíčových slov v programech pozemských počítačů, tím jsem se přece zabýval už na vysoké škole.

„To je dobré, že se to dneska vyučuje," souhlasila. „Je to užitečnější než se učit jakési mrtvé jazyky, nebo bádat, kolik andělů se vejde na špičku jehly."

S tím jsem jistě souhlasil.

„A nejhorší jsou filosofové a teologové," řekla na závěr. „Ti omílají pořád jen to své, nic nového nepochopí. Bylo snazší učit učednice. Teologové je mezi sebe nepustili, proto neměly v hlavách takový zmatek, který překáží poznávání skutečnosti. Jsi vlastně po dlouhé době výjimka, když ti to jde."

„Až na tu aféru s »Německou epidemií«!" vzdychl jsem si. „To nebyl moc velký úspěch!"

„To se ti stane ještě víckrát," utěšovala mě. „Žádný učený z nebe nespadl!"

„Z nebe spíš padají pitomci," dodal jsem skepticky. „Tak se to přece říká."

„Takže si dáme lekci biologie, aby ses vyznal v lidských nemocech," rozhodla.

A začala mi vysvětlovat, jak má fungovat krevní oběh a jaké jsou jeho nejčastější poruchy…

Skončili jsme večer, po večeři jsme se osvěžili pořádným sexem, aby se nám krásně usínalo…

Ráno jsem měl přijmout vládní delegaci z Polska a Věrka si měla chystat řeč na zasedání partaje Pravdy, což znamenalo, že ji musí konzultovat s několika členy partaje, aby to nebylo jen z její hlavy.

Ačkoliv by to asi stačilo…

*****

V noci jsem nemohl pořádně usnout. Věrka už vedle mě spala klidným spánkem spravedlivých, ale já jsem se otáčel ze

strany na stranu. Tohle už jsem znal. Znamenalo to, že jsem asi něco důležitého přehlédl a teď se mi to vrací jako nespavost.

Co jsem ale přehlédl?

Něco s americkým velvyslancem? Tihle žoviální pánové jsou největší podrazáci na světě. Vyvolávají chaos, nepokoje a bouře všude kde se to Spojeným státům hodí. Utěšoval jsem se tím, že v Čechách nemáme ložiska nafty ani jiných surovin, až na docházející hnědé uhlí podřadné kvality, na tom se nedá vydělat, proč by se o nás Spojené státy zajímaly?

Že tady došlo ke změně režimu? No bóže, převratů se ve světě odehraje tři sta do roka, malých si vůbec nikdo nevšímá, velké už taky nikdo nepočítá, propagandistická bouře se kolem toho zvedne jen když v tom nejsou namočeni Američané a je to nedejbože proti jejich zájmům, jenže zájem Američanů a tím i světové veřejnosti je úměrný množství vytěžené ropy v dané oblasti a v tom není Českomoravské království pro Američany vůbec zajímavé.

Proč se tedy tak silně angažoval? Musel přece vědět, že ho poslali do naprosto nezajímavé zemičky, kde se ropa netěží a většina obyvatel je chudých jako kostelní myši.

A já teď ztrácím čas s jedním darebákem, místo abych se věnoval léčení lidí…

Léčení lidí…

Už vím, co jsem přehlédl! Ale jestli se to potvrdí, mohlo by to být… něco úžasného… Budu to muset vyzkoušet…

Ale až ráno.

*****

Polská delegace přišla s návrhem obnovit Višegrádskou čtyřku. Dobrý nápad, jenže… byl bych pro, kdyby ji nechtěli orientovat jednoznačně proti »rozpínavosti Ruska«.

„Proti rozpínavosti Ruska máte přece NATO!“ chtěl jsem je odkázat do patřičných mezí.

„NATO dnes nemá žádnou sílu!“ namítala šéfka polské delegace. „Vy jste taky vystoupili! Nebýt Američanů, bylo by NATO všem jenom pro legraci!“

„To je i tak,“ podotkl jsem. „Mimochodem jste na omylu, Českomoravské království odnikud nevystupovalo. Jsme nový státní útvar v hranicích bývalé České republiky, jen jsme nikam zbrkle nevstoupili. A Rusko dnes nikoho neohrožuje.“

„Jak to, neohrožuje?“ naježila se. „Tenhle měsíc spolklo Ukrajinu a nikdo se neodvážil protestovat!“

„Rusko Ukrajinu nespolklo!“ nesouhlasil jsem. „Pokud vím, Ukrajina během »Německé epidemie« přišla o Parlament, vládu, velení pravidelné armády a všechny soukromé pluky. Pak tam proběhla vzpoura, bylo to dlouho nejisté, ale nakonec si drtivá většina obyvatel zvolila v referendu konec občanské války a požádala o připojení k Rusku.“

„No právě!“ skočila mi do řeči. „To je přece podvratná činnost Ruska jako podle učebnice!“

„Kdyby za tím stálo Rusko, neodmítlo by Ukrajinu znovu připojit,“ nesouhlasil jsem. „Pokud vím, podepsali jen smlouvy o nějaké hospodářské spolupráci, o dodávkách plynu a tak… to přece není spolknutí!“

„Ale Ukrajina ukončila spolupráci se Západem!“ namítla šéfka Poláků.

„Jakoupak spolupráci? Vždyť na Ukrajinu ze Západu nic dobrého nepřišlo,“ řekl jsem. „Zbraně, munice, shovívavost k válečným zločinům… na Západ vyváželi jen orgány odebrané zajatcům, takže je jen dobře, že to všechno skončilo!“

„Když se ale Rusku nepostavíme, zničí nás!“ trvala na svém šéfka Poláků.

„Když se Rusku nepostavíme, bude v Evropě klid a mír,“ namítl jsem. „Rusko má svých problémů dost.“

„Jak to můžete tvrdit?“ vyjela si na mě.

„Ale to je přece zřejmé,“ odvětil jsem jí. „Za »Německé epidemie« zahynuly tisíce lidí i v Rusku a v jeho okolí. Nikdo příliš nelituje džihádisty jižních národů jako Čečna, Dagestán,

Ázerbájdžán, jenže jako západní Evropa, i Rusko utrpělo ztráty elit a z toho se bude dlouho vzpamatovávat. Přišli o armádní špičky i manažery. Polsko žádné ztráty nemělo? To byste byli velkou výjimkou.“

„Máme podložené podezření, že ztráty v Polsku způsobili Rusové!“ pokusila se opět obrátit to »správným směrem«.

„To by se té epidemii neříkalo »Německá«,“ opáčil jsem. „Čím to máte podložené? Vždyť v Rusku skončila později než ve zbytku Evropy, to hodně napovídá o směru šíření. Došlo to k nim až nakonec a tam to také někde na Sibiři skončilo. Bylo tam asi málo lidí, kteří by to šířili dál.“

„Kdoví, kdo to zavinil!“ nedala se. „V každém případě se musíme Rusku bránit!“

„Nebyl bych proti hospodářské spolupráci,“ pokusil jsem se to také obrátit jiným směrem. „Jak jistě víte, Českomoravské království se odmítlo podílet na sankcích proti Rusku. Získali jsme na oplátku nezanedbatelné výhody. Kdybyste už konečně zarazili ty Eurounijní nesmysly, mohli byste je získat i vy.“

„Ustupovat Rusku? Nikdy!“ ujistila mě plamenně.

„Neustupujte!“ vybídl jsem ji klidně. „Neprodávejte jim ani metr polského území! To po vás nikdo nemůže chtít. Není dobré jim ustupovat ani v hospodářské spolupráci, ani ta nesmí být výhodná jen pro silnějšího. Ale když je výhodná pro obě strany, proč ji nevyužít?“

„Protože by byla výhodná i pro Rusy!“

„Na to kašlete!“ poradil jsem jim. „Důležité je, jestli je to výhodné pro Polsko. My to posuzujeme, zda to pomáhá našim podnikům a když ano, proč bychom neměli spolupracovat?“

„Ale vy takhle prodáváte Rusům Západ!“ vyčetla mi.

„Západ nevlastníme, takže ho nemůžeme prodávat,“ řekl jsem. „Spolupracujeme na všechny strany. S Německem, vámi, Slovenskem, Maďarskem i s Ruskem. Problém je s Ukrajinou, ta nám teď nemá co nabídnout. Ale ono už se něco najde!“

„Vynechal jste Rakousko!“ upozornila mě.

„Jistě, ale kdybych měl dnes vypočítat všechny země, se kterými máme čilé obchodní styky, byly by jich mraky.“

„My se závislosti na Rusku úspěšně zbavujeme,“ zkusila mě trumfnout. „Plyn i ropu dovážíme z Kuvajtu. Máme přístav schopný dodat ropu i plyn i pro okolní země. Třeba i pro vás, kdybyste se chtěli osamostatnit od Ruska.“

„Také jsme o tom uvažovali,“ přikývl jsem. „Jenže s toho sešlo. Kuvajtský plyn i ropa jsou dvojnásobně drahé než ruské. Vy byste si k tomu jistě přirazili i za tranzit… ruské ceny jsou u nás poloviční, nač to měnit?“

„Ale jste závislí na Rusku!“ opakovala jako kolovrátek.

„Méně než vy na Kuvajtu!“ usmál jsem se. „Máme přece záložní větev z Ingolstadtu a naše smlouvy s Ruskem nejsou nevýhodné jako vaše smlouvy s Kuvajtem. Takhle je to pro nás nejlepší a nechceme to měnit.“

Byla s ní opravdu těžká řeč. Na ostatních jsem viděl, že by rádi změnili názor, jenže ta fúrie je nepustila ke slovu, pořád do mě rejpala a mlela si svou.

„Poslyšte, paní Szternová,“ rozhodl jsem se ukončit plané řeči. „Chcete obnovit Višegrád. Výborně, ale nechápu, proč do toho pořád pletete Rusko. Před »Německou epidemií« byl snad Višegrád protiváhou Německa, ne Ruska. Proti pokračování té tradice nejsem. Ale vojenskou protiváhou Ruska je odjakživa NATO. Tam hledejte spojence, ne u nás. My jsme rádi, že jsme se do té zločinecké organizace už nezapojili a nikdo nás k tomu podruhé nedonutí.“

„Považujete snad NATO za zločineckou organizaci?“

„Jistě,“ přikývl jsem.

„To by se muselo dopustit nějakých zločinů, nemyslíte?“ řekla značně jedovatým tónem.

„A nedopustilo?“ usmál jsem se. „Mám je vypočítávat? Jugoslávie, Afghánistán, Irák, Egypt, Libye, Sýrie, Kypr…“

„Kypr snad ne!“ ohradila se rychle.

„Kypr dodnes okupuje Turecko, člen NATO,“ připomněl jsem jí. „Tam to je zvlášť pikantní, Řecko bylo členem NATO,

ale nikdo se Řecka nezastal. Ve všech ostatních zločinech mají prsty Spojené státy a NATO jim jako poslušný pucflek ochotně poskytuje aspoň symbolickou pomoc. Kdo ale dělá zlodějům zeď, stává se spoluviníkem, i když sám nekrade.“

„Vy jste také posílali vojáky do Iráku!“ odsekla.

„Českomoravské království? Ani jednoho!“ ujistil jsem ji vážně. „My je nikam neposíláme. To Česká republika vstoupila do obranné organizace NATO, než se změnila na útočnou. Na takový podvod už ale nenaletíme!“

„Vaše armáda může nahnat strach možná San Marinu, ale kdybychom chtěli, smeteme vás!“ přešla do vyhrožování.

„Udělejte to, paní Szternová!“ poradil jsem jí. „A zbytky polské armády se zastaví až u Varšavy!“

„To byste museli mít víc vojáčků než vašich pět a půl!“

„Zastaví se až u ***spálené*** Varšavy!“ doplnil jsem. „Na to ani nepotřebujeme mančaft. Nač vystavovat nebezpečí vojáčky, kteří za nic nemohou, když máme jinou sílu?“

„Jakou sílu?“ vyhrkla.

„Tajnou,“ odvětil jsem vážně. „Proto vám o ní řeknu jen že ji máme. Chcete-li obnovit Višegrád, uvítám hospodářskou spolupráci, ale o vojenské stránce nebude řeč.“

„Bez armád se Rusku neubráníme!“ namítla.

„Rusko nikoho nenapadne,“ ujistil jsem ji. „Nás ani vás. Nikoho. Rozmyslí si jít proti naší tajné síle.“

„A tomu máme věřit?“ paní Szternové zřejmě otrnulo.

„Poskytnu vám malou ukázku,“ slíbil jsem jí. „Doufám, že příště přijdete s mírovějšími návrhy. Zatím – sbohem!“

Podal jsem všem členům delegace ruku – a pak jsem jim prostě zmizel. Zůstali v přijímacím salónku, aby si uvědomili, že se tu stalo něco nevysvětlitelného.

A neznámo vzbuzuje respekt.

*****

Odpoledne jsem svěřil svůj noční nápad k posouzení Věrce. Byl by příliš závažný, než aby se dal dělat pokoutně bez asistence někoho hodně znalého. A to Věrka byla. Kdo jiný?

Vylíčil jsem jí, jak mě to potrápilo noční nespavostí, ale jen mě vybídla, abych to rovnou vyklopil.

„Co takhle udělat příkaz pro Sofur, aby probral všechny obyvatele určité oblasti – třeba Českomoravského království, nebo Evropy, každému udělal nepozorovaně diagnózu a rovnou zahájil léčení? Přišli bychom asi o léčitelský věhlas, ale lidi by byli zdravější, i kdyby už naši pomoc nevyhledávali."

Věrka se zamyslela. Nevysypala na mě okamžitě, proč to nepůjde, ale zamýšlela se, nakolik je to reálné.

„Sofur nezvládne miliardy lidí Země," řekla po chvilce. „To je nad jeho síly. Pár milionů snad, ale všechny ne."

„Zvládl by – podle tebe – Českomoravské království?"

„To můžeme vyzkoušet," odpověděla opatrně. „Ne hned na milionech, ale na menším vzorku."

„Nic jiného než tohle nevidíš?" zeptal jsem se.

„Teď ne," odvětila. „A za zkoušku to stojí. Víš co? Bude to tvá tovaryšská práce. Nemusí to být univerzální, pro začátek postačí řešit jen jednu nemoc. Ale než to pustíš naostro, předložíš mi to ke schválení. Jedna »Německá epidemie« nám v Evropě stačila."

„Dobře, začnu s tím!" slíbil jsem.

*****

Rozhodl jsem se zaměřit se na tuberkulózu.

Bývala to obávaná nemoc, na kterou dřív lidé umírali. V Čechách se ji podařilo za velkých nákladů potlačit, jenže pak se do Čech začali stěhovat cizinci a tuberkulózu opět přinesli.

Sofur ji ale léčit uměl a fakticky zbývalo zvládnout jen samočinnou diagnostiku, což nebyl problém. Sofur už teď uměl odebírat a analyzovat vzorky, aniž si toho vyšetřovaní všimli. Zbývalo svázat to s léčbou, pohlídat tak zvané kontraindikace a obalit to cyklem vyhledávání lidí v předem zadané oblasti. To

nebyl obtížný úkol, jak se zpočátku zdálo. Nejraději bych tomu ani neříkal tovaryšská práce.

Věrka to po mně velice pečlivě analyzovala a když v tom nenašla závažné chyby, dovolila mi to spustit, i když zatím jen na malém vzorku. Vybral jsem si menší městečko, zadal oblast a spustil příkaz.

Téměř okamžitě mi v hlavě vyvstala Sofurova vyžádaná telepatická odpověď.

»Prověřeno šest tisíc sto osmdesát sedm lidí, tuberkulóza nebyla objevena.«

„Musíme si zvolit jinou oblast," obrátil jsem se na Věrku, která Sofurovu odpověď získala spolu se mnou a teď se nad ní zamýšlela.

„Mám lepší nápad," řekla. „V Čechách tuberkulózu jen tak nenajdeme, leda když se zaměříme na zahraniční dělníky. Například na Ukrajince, Vietnamce a Číňany, žijí jich u nás dneska tisíce."

„Vietnamci i Číňané ve vzorku byli," upozornil jsem ji.

„Zřejmě neměli tuberu," pokrčila rameny. „Zopakuj to se zahrnutím okolních vesnic, mohli by sezónně zaměstnávat pár desítek Ukrajinců."

Zvolil jsem tedy celý okres a spustil příkaz.

»Prověřeno patnáct tisíc osm set osmnáct lidí, objeveno dvanáct nemocných tuberkulózou, léčba zahájena.«

„Gratuluji, tovaryši!" podala mi Věrka ruku.

„Vždyť to bylo docela prosté!" odmítl jsem její chválu.

„Docela prosté?" přikývla. „Tomu se už něco přes pět set let říká Kolumbovo vejce. Když znáš řešení, je tak prosté, že můžeš jen kroutit hlavou nad tím, proč na to někdo nepřišel už dřív. My jsme na tu prostou věc nepřišli za pětatřicet tisíc let."

Nedala jinak než že jsme si potřásli rukou. Znamenalo to, že mě považuje za Sofurova tovaryše. K mistrovství to má ještě daleko, ale už bych směl jednat samostatně.

„A není to nějak brzy?“ zeptal jsem se jí. „Neříkala jsi mi na začátku, že učením strávím celý život?“

„Svět se mění nenápadně,“ připustila. „Před pouhými pěti tisíci lety bychom začínali abecedou. Naše učednice neuměly číst ani psát. Začínali jsme tedy písmem Elhun, nazývanému u Slovanů »bukvicj«. Rozšířili jsme to písmo i lidem mimo okruh »zukíjá« a vzdělanci v tomto písmu napsali mnoho knih, od náboženských po čistě světské.“

„O tom jsem se ale ve škole nikdy neučil,“ dodal jsem.

„Protože se proti tomu postavily křesťanské církve. Díky své početní převaze nahradily náboženství védj křesťanstvím a pohanské knihy systematicky pálily, kdekoliv na ně narazily. Potlačovaly i jakékoliv zmínky o jazyce Elhun a podařilo se jim uvést toto jméno u lidí do zapomnění, ačkoliv na rozdíl od starořečtiny i latiny je Elhun stále živý, neboť ho v nezměněné podobě používá už pětatřicet tisíc let Sofur a tím pádem i my.“

„Proč jste se proti tomu ničení nepostavili?“ vyhrkl jsem.

„Nechtěli jsme prozradit všechno,“ odvětila. „Spoléhali jsme se na to, že máme většinu staroslověnských knih uloženou do Sofurových lexikonů, dodnes si je můžeš všechny vyvolat. Jen jsme trochu podcenili, že se i jazyky časem mění. Dnes už lidé knihám psaným »bukvicjmi« nerozumí.“

„Zpočátku jsem myslel, že to je azbuka,“ přiznal jsem.

„Azbuka, cyrilice i latinka jsou jen příšerné zjednodušení »bukvicj« jazyka Elhun,“ trvala na svém.

„Takže je asi dobře, že neznám ruský jazyk ani azbuku,“ odvodil jsem z toho. „Proto se mi »bukvicj« učily snadněji, než kdyby mě azbuka sváděla ze správné cesty.“

„Nevím, možná by ti azbuka naopak pomáhala,“ pokrčila rameny. „Písmenka ostatně nejsou těžká. Mnohem těžší pro mé dřívější učednice byla logika Sofurových příkazů. Příjemně mě překvapilo, jak nápadně se dnešní matematická logika podobá Sofurově. To tu dříve nebylo.“

„Dřívější věda byla katastrofálně prostinká,“ řekl jsem.

„Přírodní zákony jsou všude ve vesmíru stejné, ale dají se hůř nebo lépe vyjádřit," souhlasila. „Newton odvodil jednoduše zákony pohybu nebeských těles, Einstein je trochu upřesnil, ale výpočty se pro běžné případy počítají pořád podle Newtona. Dnešní věda je přece jen jiná než před pouhými tisíci lety a proto jsi všechno chápal tak rychle."

Na to jsem neměl co říci a raději jsem se vrátil do dnešní reality, která se začala pěkně rozvíjet.

„Zkusíme použít příkaz na Českomoravské království?" navrhl jsem.

„Zkus to!" vybídla mě.

Vydal jsem příkaz. Tentokrát se znatelně dlouho nedělo nic. Teprve po dvou mučivě dlouhých tichých minutách se nám oběma objevila v hlavách Sofurova telepatická odpověď.

»Prověřeno jedenáct milionů sto dvacet šest tisíc osm set padesát pět lidí, objeveno osm tisíc dvě stě dvacet nemocných tuberkulózou, léčba zahájena.«

„Deset milionů za dvě a půl minuty," stopl jsem to svými hodinkami. „Sedm miliard lidí je sedmsetkrát víc, Sofurovi by to tedy zabralo… jeden a půl dne."

„Jenže to je všecko jen o jedné jediné nemoci," podotkla Věrka. „Navíc by musel Sofur k úplnému potření tuberkulózy prověřit i zvířecí přenašeče. Neumíš si zřejmě představit, kolik je jen v Čechách dobytka, koček, psů, slepic a hlavně – myší."

„Na to jsem zapomněl," přiznal jsem sebekriticky. „Ani teď asi neznám zdaleka všechno."

„To ani já," konejšila mě. „Utěšuji se, že znám situaci ve střední Evropě, ale jinde ve světě, v Asii a v Africe, je neznámá situace – obávám se – pro všechny. Je to příliš složitá záležitost než aby se to dalo pochopit."

„Ale co s tím budeme dělat?" vzdychl jsem si.

„Zatím nic," pokrčila rameny. „Až se podaří stabilizovat Evropu, můžeme se začít rozhlížet. Nebude to snadné."

„Abych se věnoval postupnému rozšíření z tuberkulózy na ostatní nemoci, ne?“ nadhodil jsem.

„Nebudeš to dělat sám,“ ujistila mě. „Základ je udělaný dobře, stačí měnit analyzační a výkonné příkazy. To teď může dělat každý zukíjá a také se nás na to vrhne více. Já taky.“

„Tak to abych si už teď rezervoval některé nemoci?“ řekl jsem trochu žertem.

„Uspořádáme konferenci,“ ujistila mě. „Bude to jistě stát za trochu námahy. I když to nejspíš nepomůže.“

„Proč myslíš?“ zarazilo mě to.

„Jedna nemoc trvá Sofurovi celosvětově jen půl druhého dne,“ řekla. „Vynásob si to ale počtem nemocí a vyjde ti něco přes tisíc let. Mezitím budou na Zemi úplně jiní lidé a všechno vypukne nanovo. Není to v silách Sofura.“

„Tak proč to budeme dělat?“ zvadl jsem jako maceška po příchodu mrazů.

Věrka se opět zamyslela.

„Nemusíme to vlastně rozšiřovat na celý svět,“ řekla, co ji asi právě teď napadlo. „Postačí zaměřit se na kritická místa. V Čechách to jsou nemocnice a pak ubytovny cizinců, ledaže bychom cizince nějak dostali do nemocnic. A tím se to natolik omezí, že to Sofur zvládne. A to už je úplně jiné kafe!“

„To je!“ oddychl jsem si.

Později se ukázalo, že se Věrka v tomto směru mýlila.

Nejvíc času Sofurovi zabralo fyzické odebírání vzorků, vlastní analýza trvala jen zlomek toho času. Přidáním dalších nemocí se prodloužila analýza, ale celkový čas jen nepatrně.

To se snad již brzy dozvíme…

*****

Kromě nového příkazu jsme museli vyřešit ještě nás dva.

„Když jsem některé učednici stvrdila tovaryšskou práci, obvykle jsem jí pomohla zařídit si vlastní chalupu, aby mohla mít i vlastní klientelu,“ řekla Věrka. „Tobě výjimečně navrhnu, abys se mnou zůstal.“

„Jsem pro,“ uznal jsem to. „Zpočátku jsem snil o tom, jak bude krásné, až budu sám uzdravovat lidi, ale teď ani po vlastní klientele netoužím. Uzdravovat lidi po jednom je také záslužné, zejména když se jich časem nastřádá pořádný houf, ale raději bych se věnoval hromadnému léčení lidí. Nebudu ti tu ale překážet?“

„To přece nemůžeš myslet vážně,“ usmála se a přiložila si moji ruku na své ňadro.

Měla je úžasné. Zatím nepotřebovala ani podprsenku, ani jiná umělá zlepšení. Časem jistě i tělo Věrky zestárne, ale zatím je to pořád holka jako lusk, mladá a krásná. Chlap má na ženě milovat především duši, ale v tak nádherném těle je to přece jen snadnější.

To se rozumí, víc už nepotřebovala ani slovo…

Takže se mezi námi nic nemění.

*****

Tovaryš

Ačkoliv jsem měl k dispozici přepychový byt na Hradě, zůstal jsem dál Věrčiným podnájemníkem. Usoudili jsme spolu, že tu budeme ve větším bezpečí než kdybychom se pohybovali na stále stejných místech. Nesměli jsme zapomínat, že v Praze už je na americkém velvyslanectví velice iniciativní pitomec, který se podřekl, že si na něho ještě vzpomeneme. Američtí snajpeři jsou ve světě velice uznávaní, nesměli jsme se bláhově spoléhat na Rimmiho partu, že to za tak krátkou dobu dokázala změnit. Díky i za zrušení vojenských základen, ale rozhodně nemohli stihnout změnit myšlení lidí. Dalo se čekat, že budou Američané v Čechách myslet ještě postaru, sám jejich šéf byl toho zářným příkladem.

Také Věrka jim jistě pila krev, naštěstí neměli v partaji Pravda žádné spolupracovníky. Bylo nám ale jasné, že se o to všemožně snaží a že časem uspějí, kolaborantů bylo v Čechách za všech režimů vždycky dost. Bylo tedy lépe schovávat se na noc kdesi v podhorské chalupě, kde nás místní neznali a když, tak spíš Věrku jako léčitelku.

A stejně tak, jako se nic nezměnilo mezi mnou a Věrkou, nedoznal změny ani můj vztah s Ninou. Snad až na to, že jsem se blíže seznámil s pověstnou babou Jagou, u níž Ninočka žila a učila se. Jagodu – jak se správně stará paní jmenuje – velice zajímala novinka v léčení a sama se Věrce nabídla, že si vezme pár nemocí na starost.

Konferenci »zukíjá« svolala Věrka do Zlatého Koně. Byl to správný slet čarodějnic. Věrka mě kdysi ujišťovala, že žádné slety nepořádají, ale byla to pravda jen částečně. V posledních tisíciletích se konference opravdu nekonaly, poslední dvě byly po vyvraždění Kartága a zkáze Atlantidy. Tohle setkání bylo po tak dlouhé době, že se na ty předchozí nezachovaly mezi lidmi žádné památky. Věrka ale tvrdila, že to bude stát za to.

Faktem je, že to byl skutečně slet čarodějnic jako podle Goetheho. Dalo se to ale čekat. Žen tu byla naprostá převaha

a průměrný věk účastnic byl sto pět let, mladých tu bylo jen pár výjimek. Nejstarším byl tradičně Kaščej Nesmrtelný, nejen tím, že byl prvním úspěšně reinkarnovaným člověkem, ale on si – také tradičně – zásadně nebral úplně mladá těla, takže jeho současnému bylo údajně dvě stě dvacet. Přesně to nevěděl ani on sám. Převzal tělo jakéhosi negramotného ruského ožraly, který neměl ponětí o čase a nevěděl, jak je vlastně starý. Podle stavu a opotřebování těla mu mohlo být v okamžiku převzetí kolem padesátky a od té doby uplynulo dalších sto sedmdesát let, takže sám Kaščej si počítal oněch dvě stě dvacet plus minus deset let. Ale jak říkám, staře vypadajících byla většina.

Naopak skutečných »mláďat« se v tom davu stařen našlo jen jako šafránu. Nejmladší učednicí byla Ninočka, nejmladším učedníkem já. Pak dlouho nic a nejbližším dalším nováčkem byla čtyřicátnice Martha Tarakiosová z Delf. Starších zukijá s mladšími těly tu bylo víc, podle toho, kdy se reinkarnovaly, ale když uvážíte průměr jejich věku, je jasné, že mladic mezi nimi mnoho nebylo.

V tomto davu staletých a starších však bylo elánu víc než ve skautském táboře. Věrka je uvedla do problému, kdy bude třeba pokračovat v rozvoji mého léčícího systému – jen tomu neříkala mým jménem, prostě to nazvala »hromadný léčitelský příkaz«, a vyzvala přítomné, aby se zamysleli, čím přispějí.

V jedné Sofurově knihovně založila deník, kam se mohli zájemci zapisovat. Každý měl uvést své jméno, nemoc, které se chtěl věnovat a případně datum vyzkoušení. Tím se sníží nebo úplně odstraní nebezpečí zbytečné práce, aby se jednou nemocí zbytečně nezabývali dva. Zatím tam byly tři zápisy – vyřešená tuberkulóza s mým jménem, tropická malárie, obsazená Věrkou a dětské spalničky, které jsem si zamluvil kvůli vzpomínkám na své vlastní dávné marodění.

Kromě toho hlavního problému a vlastně důvodu svolání konference se všem daly na vědomí poslední zprávy ze světa, zejména z Evropy. Věrka chtěla obnovit pradávný zpravodajský

zápisník, který fungoval zhruba osm tisíc let po Atlantidě, kde si zukíjá vyměňovali nejčerstvější zprávy. Zápisník byl dosud funkční, jenže pozapomenutý. Už několik tisíc let se v něm nic nového neobjevilo, zukíjá si mezitím všechno sdělovali pomocí dvoustranné telepatie. Důležitým byl adresář. Kdo tam vložil svoji telepatickou rezonanci, dostal při každé novince krátké upozornění. Novinky by se tak šířily mnohem rychleji než jen od jednoho k druhému.

Pracovní náplň konference byla krátká, mnohem delší čas mohli účastníci věnovat vzájemným hovorům. Někteří příchozí se dosud neviděli, jiní naposledy před deseti tisíci lety. Kaščej Nesmrtelný si mě všiml a vítal mě jako starého známého.

„Slyšel jsem, že máš v »hromadném léčitelském příkazu« prsty skoro jako v »Německé epidemii«!“ oslovil mě.

„Větší,“ opravila ho Věrka. „Kostra je tentokrát celá jeho, tuberkulózu řešil taky sám. Uvidíme, co se z toho ještě vyvrbí.“

„Mohl by hodně zukíjá uvolnit ruce,“ řekl Kaščej. „Bude to potřebné, když jsme se konečně odhodlali k větším zásahům mezi lidmi. Někdy je dobře, když se do věci zamíchá někdo nezaujatý starými problémy.“

„Uvidíme!“ odvětila Věrka.

Pro mě bylo zajímavé i setkání s Káťou. Měla už pěkně kulaté bříško, ale pořád jí to nevadilo, ani když přeskakovala pomocí durumaldu.

„Už víš, jestli to bude chlapec nebo dívčí?“ zeptal jsem se jí – přece jen mi zvědavost nedala.

„Bude to holčička,“ odvětila Káťa. „Už mám zajištěnou výchovu. Bude se jmenovat Anastázie, neboli Nasťa, Nastěnka. Naštěstí se svět změnil k lepšímu, tihle vychovatelé žádné dítě zemřít nenechají.“

„To bych prosil!“ řekl jsem.

„Já už měla dětí!“ zasnila se Káťa. „V tomhle těle první, ale v jiných tělech jsem jich měla…“

„Já žádné jiné dítě nemám!“ připomněl jsem jí. „Nediv se, opravdu nerad bych slyšel, že se Nastěnce vede špatně.“

„Nemusíš se o ni bát," ujistila mě. „Starat se o ni nesmíš, ale občas by ses mohl dozvědět, jak se jí vede. Já to tak dělat budu, to nám ještě naše pravidla dovolují."

„Dej mi tedy vědět!" vybídl jsem ji.

„To se ví!" usmála se na mě. „Měla jsem už děti, které měly za otce ruské cary, ale dítě českého krále ještě ne!"

„Českomoravského!" opravila ji Věrka.

„To je skoro totéž," mávla rukou Káťa.

„A opatruj se, ať se vám nic nestane!" vybídl jsem ji.

Přivítal jsem se srdečně s dalšími známými – z Německa s Ernestem Krautnerem a Brunhildou Maatschkowou, z Ruska s Irinou Žukovou. Konečně jsem využil příležitosti, abych se poklonil stařičké Číňance s původním jménem Dara.

„Vaše obrazy ve Zlatém Koni jsou dodneška neuvěřitelně svěží," podělil jsem se s ní o své dojmy.

„Ty jsem malovala ještě tříprstýma rukama," usmála se na mě. „Teď na umění nemám čas. Čína je příliš lidnatá, nedá se uhlídat. A když se do ní zamíchá někdo zvenčí, je to tak nepřehledné… Mongolové, Japonci, Rusové… a kdykoliv se mi to vymkne z rukou, plavou po řece Jang-tse tisíce mrtvol. Na světě by nemělo být tolik lidí!"

„Proč je trochu neomezíš?" navrhl jsem jí bezelstně.

„Příčí se mi zabíjet je," odvětila. „Dost na tom, jak se k sobě navzájem chovají sami."

„Nemusíš je hned vyhlazovat," navrhl jsem jí. „Postačilo by omezit jim porodnost."

„Nedávno si něco takového vyzkoušeli sami," ujistila mě. „Politika jednoho dítěte… debakl s příšernými následky."

„Proč to necháváš na nich?" pokrčil jsem rameny. „Lidé to zřejmě nevyřeší. Vím o tom, každý pak chtěl mít syna, takže novorozené holčičky zabíjeli, až po letech nastal katastrofální nedostatek dívek a přebytek mladých chlapců bez partnerek. Ti pak utíkají do světa hledat si partnerky tam, čímž celý problém

roznášejí dál. Měla ses do toho vložit nějakým neutrálním příkazem ty, aby to na lidské zvůli vůbec nezáleželo.“

„To jsme přece dělat nechtěli,“ podotkla.

„To předsevzetí vedlo až k současnému stavu,“ řekl jsem. „Nenastal čas kriticky to přehodnotit? Dřív lidé umírali mladší, proto měli hodně dětí, aby se to vyrovnalo. Zachraňujeme je, takže by se na druhou stranu sneslo přistřihnout jim křidýlka.“

„Jak bys to řešil ty?“ podívala se na mě pobaveně.

„Globálním příkazem,“ odvětil jsem. „Nechal bych každé ženě jeden porod, po něm by nastal fatální kolaps vaječníků. Ještě lepší by byl zásah do počínajících těhotenství, při tom by se dalo kontrolovat i pohlaví. Udělal bych to přesně obráceně – na jednoho chlapce bych ponechal tři děvčátka. Číňané kdysi měli mnohoženství, takže by jim to nevadilo tolik, jako třeba křesťanům. A počet obyvatel by šel rychle dolů.“

„Umíš si ale představit, jaký poprask by to vyvolalo mezi lékaři?“ namítla. „A jak by se usilovně snažili o nápravu, tedy o přesný opak?“

„Proti Sofurovi by neměli šanci,“ ujistil jsem ji. „Bylo by to ale milionkrát lepší než řešit přebytky populace emigrací, to problém jedné země nezmenší, ale přenáší na jejich sousedy. Nemluvě o válce, která přebytek populace zlikviduje ještě hůř.“

Dara se zamyslela.

„Možná máš pravdu,“ připustila. „Sice by to narušilo mé původní plány, ale… byly by tak jako tak méně účinné… Budu o tom uvažovat a jestli se to povede… budeš mít ve světě o pár přátel víc.“

„Byl bych jen rád,“ přikývl jsem. „Máte ve mně velkého obdivovatele. Vaše obrazy ve Zlatém Koni…“

„Přileťte někdy navštívit durum Čchian-Chouč!“ pozvala mě. „Tam je těch maleb víc a některé jsou ještě ze starší doby.“

Poděkoval jsem. Ze starší doby? To by přece muselo být odněkud ze Sibiře, nebo ještě dřív? Mohly by tam být obrazy i jiných »prvních zukíjá« – to by stálo za návštěvu.

„Přijdu!“ slíbil jsem.

*****

Tvrdil jsem, že dobře vládne panovník, který nic nedělá, ale lidé v jeho zemi se mají dobře.

Faktem ale je, že tohle by v Českomoravském království nefungovalo. Lidem se dobře nevedlo a bez zásahů by se to ani nelepšilo. Nejprve musím odstranit skřípání ze soukolí státního stroje a pak snad…

Ohromně mi pomohlo, že partaj Pravdy prosadila mezi mé pravomoci právo nahradit libovolný zákon vlastním, i když s dodatkem, že o něm budou poslanci jednat na nejbližší schůzi a pouhou nadpoloviční většinou mohou vrátit v platnost jeho původní znění. Byla to obrana proti vladařově tyranii? Působilo to tak na veřejnost i na opozici.

Jenže už o mé první změny se strhla v Parlamentu mezi poslanci dlouhotrvající slovní přestřelka. Především opozici se zdály »příliš liberální«, ačkoliv vládní návrhy mnoha zákonů se jim naopak zdály liberální málo. Šlo totiž o to, že jsem většinu současných zákonů omezujících svobodu slova nahradil starým rakousko-uherským zákonem o pomluvě. Je to přece tak lehce srozumitelné – pomluvou je lež, která někoho poškozuje, takže je možné ji žalovat a žalovaná strana bude potrestaná. Pokud ovšem nedokáže, že je to pravda, v tom případě bude totiž pro pomluvu potrestaná strana žalující. Žalovat se proto dá jen lež. Výjimkou jsou skutečnosti, podléhající lékařskému tajemství, které se šířit nesmí a basta! Jednoduché a stručné!

Rakouský zákon měl navíc ochranu zpovědního tajemství a paragraf, že veškeré pomluvy panovníka (u Československa změněné na prezidenta), je nutno vždy posuzovat jako lži. Tyto paragrafy by dnes platit neměly, ale princip trestání za lež, ne za pravdu, je podle mě správný a když někdo zveřejní cokoliv i na panovníka, musí mít možnost u soudu dokázat, že je to čistá pravda – pak bude beztrestný.

Lež se ale trestat má, to je přece zásada.

Dalším zákonem jsem vyvlastnil všechna média, noviny, rozhlas i televizi. Možná by stačilo vyvlastnit je po první velké lži, ale usoudil jsem, že bude lépe, když si novináři – přesněji ti, kdo po »Německé epidemii« zůstali naživu – nebudou na lži vůbec zvykat. Rada pro rozhlasové a televizní vysílání vymřela s většinou novinářů, takže jsem ji prostě zrušil. O osudu médií nebude rozhodovat žádná privilegovaná banda, ale sám národ.

Ostatně, i referendum musím předělat. Nikdo je nebude odmítat. Hlasovat se dá na každém obecním úřadě, computery dostanou snímače občanských průkazů, ukradený občanský průkaz se dá zablokovat a kdyby někdo jeho prostřednictvím hlasoval, ten hlas prostě nebude platit. Vyhlásit referendum pak může prakticky kdokoliv, ale platí jen to, které bude mít dost hlasujících. Pak by se dala vyhlašovat i referenda o odebírání vysílacích licencí stanicím, které nebudou dodržovat kodex.

Už nikdy nesmí být média »tvůrci skutečností«!

Smějí skutečnost jen pravdivě zobrazovat!

*****

Od »Německé epidemie« uplynula poměrně dlouhá doba, než se česká opozice pokusila založit další politickou stranu jako protiváhu partaji Pravda. Ne že by nezkoušela proniknout i mezi její členy, ale podařilo se založit jen pár místních buněk, ze kterých se nedokázali dostat výš ani pomocí úplatků.

Ve vedení partaje Pravda seděla Věrka a i když to tak ani nevypadalo, řídila ji pevnou rukou. Dvakrát odhalila spiklence, kteří chtěli proniknout do vedení partaje a převzít otěže, jenže je vždy včas odhalila. Zpravidla propukl úplatkářský skandál, po němž byli spiklenci z partaje bez milosti vyloučeni, jeden dokonce skončil před soudem a nakonec i ve vězení.

Netušili, že Věrka má k ruce české zukíjá, kteří pomáhali nepřátelské vetřelce odhalovat. Málokdo si totiž všiml téměř neviditelných účastníků tajných schůzí. Kočky se vetřou téměř všude a myši jsou ještě nenápadnější. Politickým sabotérům nepomohly ani americké detektory, jinak spolehlivě odhalující

přítomnost elektronických štěnic. Na obyčejné české šedé myši byly tyto supervýtvory krátké.

Nová politická strana si dala název Vize třetího tisíciletí, zkráceně »Vize 3«. Odkud vítr fouká, bylo jasné i tím, že ji na zahajovací sjezd přispěchal navštívit i americký velvyslanec, který ostatně celý tento politický podnik financoval.

Grémium strany však udělalo stejnou chybu jako svého času šéf gangsterů AlCapone. Postačilo mi pak poslat na novou partaj finanční kontrolu – a už se vezli. Monstr-akce s použitím zásahové jednotky, domovní prohlídky se zabavením nějakých propašovaných zbraní – vytrvale prohlašovaných jako k vlastní obraně, ale nepřihlášených, což se dá klasifikovat jako trestný čin – a poměrně rychlý soud. Americké velvyslanectví poskytlo obžalovaným své právníky, jenže ti se v českém právu příliš nevyznali, ale hlavně, obžaloba byla tak průhledně jednoduchá, že se nedala patřičně zamotat – příprava ozbrojeného puče (viz zabavené zbraně) se sazbou od osmi let natvrdo výš. Finanční stránka tím pádem ustoupila do pozadí, i když si také přisadila, neměli hoši jednat tak lehkomyslně! Zřejmě očekávali, že akce pod záštitou velvyslanectví USA projde jako vždy beztrestně.

A pozor na odvolání, podle nového trestního řádu se při neúspěšném odvolání trest zdvojnásobí, odvolávat se má smysl jen když se člověk cítí naprosto nevinen! Jenže všechno je proti obžalovaným, zbraně nesou jejich otisky prstů, to se jen velice těžko zpochybňuje, nové důkazy nejsou, finanční toky jdou ze zahraničí, to není polehčující, ale přitěžující okolnost, takže odvolací soud končí během týdne rozsudkem: dvojnásobný trest – od šestnácti let natvrdo výš!

Panečku, to to vzalo obrat!

A naléhavá žádost amerického velvyslance o schůzku s hlavou státu – ale jo, klidně si popovídáme…

Bude-li o čem…

*****

Schůzka se začala od začátku odvíjet okolo lidských práv a jejich dodržování – což v americkém pojetí obvykle znamená práva vrtat, těžit, dolovat, pumpovat a vytěžené zdarma, pokud možno bezcelně vyvážet.

O čem se budeme bavit v Čechách, kde už pomalu není co těžit, leda z hlubin, což znamená s použitím nejprasáčtějších metod, nad nimiž by měly ekologům vstávat i zbytky vlasů na hlavách, kdyby neměli oči zalepené dolary? To vážně nevím.

Jak dosvědčují zprávy z Austrálie, kde se podařilo zapálit i řeku, prosycenou frakovanými plyny, nebo z Kanady, kde hoří obrovské, neuhasitelné požáry – samozřejmě s poukazem na dnešní horka a sucho, znemožňující hašení, díky globálnímu oteplování. Ani slovo o tom, že se frakovaný metan dere na povrch všude, nejen v řece, kde je to na bublinkách lépe vidět a při škrtnutí zapalovačem voda velice efektně vzplane! A zkuste to hasit vodou, prosycenou bublinami metanu! V lese to tak vidět není, les ale vzplane stejně ochotně a hoří ještě déle a katastrofálněji. Když se připočte kanadský zákaz staveb z betonu, takže lidem nezbývá než stavět ze dřeva, je zaděláno na průšvih. Na hodně velký průšvih! Jestli to chcete zavádět i v Čechách, pochopení se nedočkáte!

„Proč pořád porušujete základní lidská práva?“ snažil se mě americký velvyslanec osočit. „Proč s tím nepřestanete?“

„Vy o nějakém případě víte?“ hrál jsem nechápavého.

„Například kriminalizování nové politické strany…!“

„Ale to máte špatné informace!“ vrtěl jsem hlavou. „Ta strana nebyla kriminalizovaná za své založení, ale za přípravu ozbrojeného převratu! Policie našla v jejím sídle i v bytech hlavních představitelů dostatečné množství zbraní, aby se daly uskutečnit tři puče!“

„Nejprve ale byla porušena domovní a osobní svoboda!“ podotkl velvyslanec upjatě. „Důkazy získané protiprávně přece nejsou přípustné!“

„To platí u vás,“ řekl jsem s úsměvem. „Ale to porušení domovních svobod bylo naprosto zákonné. Finanční kontrola

zjistila u partaje zatajované a nezdaněné příjmy. Při následných domovních prohlídkách, opodstatněných tímto faktem, zjistila navíc zbraně a tím to přešlo z kompetence finanční policie do kompetence státní Policie – všechno zcela podle zákonů. U nás nemůže finanční policie přejít nález nepřihlášených zbraní jen protože to není v její kompetenci, ale zavolá státní Policii.“

„Ty finance pocházely od amerických soukromých fondů a politické straně jsme je předali na americkém velvyslanectví, kde jsou od daní osvobozené!“ namítal. „Co je vám do toho?“

„Od daní bylo osvobozené vaše velvyslanectví, ale ne ta partaj!“ kontroval jsem. „Oni měli ten dar zanést do účetnictví, vykázat jako dar. Dary nad deset milionů korun jsou zatížené darovací daní. Ve chvíli, kdy strana vydala o deset milionů více než činily její oficiálně přiznané příjmy, řekla si o kontrolu finančních úřadů sama. Dál už to šlo samospádem…“

„To je pošlapávání práva shromažďovacího!“ opakoval velvyslanec jako flašinet.

„Právo shromažďovací dotčené nebylo!“ odmítl jsem to už také nahněvaně. „Partaj »Vize 3« zakázaná nebyla, nikdo jí nebrání dál se shromažďovat. Dokonce jí byly ponechané její objekty, nemusí se scházet pod mostem. Předsednictvo má ale ve vězení za nedovolené ozbrojování, spáchané ve skupině, což se rovná přípravě ozbrojeného puče a terorismu. Je to podle pravomocného rozsudku, navíc podle zákona zdvojnásobeného po neúspěšném odvolání. Co tady ještě chcete řešit?“

„Zdvojnásobení trestu po neúspěšném odvolání! To je přece nehoráznost, jakou svět nepamatuje!“

„Je to podle zákona,“ ujistil jsem ho. „Ten zákon brání neustálému odvolávání zločinců. Kdo se odvolává, ačkoliv si je vědom své viny, jedná dnes značně masochisticky.“

„A kdyby se odvolali k mezinárodnímu soudu?“ nadhodil velvyslanec.

„Ten nemá v Čechách pravomoc,“ pokrčil jsem rameny. „Mezinárodní soudy ztratily kredit, když soudily příliš zaujatě

a jednostranně. Soudci zahynuli při »Německé epidemii«, jinak by bylo spravedlivé, aby byli sami postaveni před soud za své skandální rozsudky! Zmínil jste se, že vaše velvyslanectví stranu »Vize 3« financovalo? Vám nedošlo, že je to porušení diplomatického protokolu?“

Konec obhajob, přejdu rovnou do útoku!

„Jen jsme jim předali příspěvek mezinárodních fondů!“ hájil se rychle.

„A zbraně, že?“ ušklíbl jsem se. „Máte povolené zbraně pro vlastní ochranu, to ale vůbec neznamená, že je smíte použít k podpoře terorismu.“

„Žádné zbraně z amerického velvyslanectví nedostali!“ zapřel by i nos mezi očima.

„Byly to nejnovější americké útočné a snajperské pušky,“ pokračoval jsem. „Máte opravdu štěstí, že odsouzení tvrdili, že si je přivezli z Rakouska při turistické návštěvě. Tím se jim ale zvýšily tresty – i když je to jejich problém. Můžete je ocenit za věrnost a mlčenlivost, příležitost k tomu jistě budete mít již za necelých šestnáct let. Část trestu už mají za sebou.“

„My žádáme jejich okamžité propuštění!“ řekl to naplno, ale tak sebevědomě, až mi ho bylo líto.

„Hleďme!“ opáčil jsem se. „Podejte tu žádost oficiálně, ale předem vám řeknu, že ji stejně oficiálně odmítneme. Podle rozsudku jde o terorismus a to jdou žerty stranou.“

„My to vidíme jako porušování lidských práv!“ opáčil.

„Vidíte to zkresleně,“ ujistil jsem ho.

„Můžeme proti vaší zemi vyhlásit hospodářské sankce!“ přešel k vyhrožování.

„Vyhlaste!“ povzbudil jsem ho. „Budeme jen rádi, když z našich obchodů zmizí nekvalitní americké zboží.“

„Koukám, že sem budeme muset urychleně vrátit naše posádky!“ ulevil si na konec.

„Nevšiml jste si, že smlouva o pobytu vojsk skončila se změnou republiky na království?“ rýpl jsem si.

„Budete ji muset obnovit!“ odpálil mě.

„K obnovení jakékoliv smlouvy je třeba obou stran, jenže my nemáme zájem," usmál jsem se.

„Však vy brzy budete mít zájem!" začínal už také nabírat obrátky. „Ještě nás budete prosit!"

„Prosit vás o nic nebudeme," řekl jsem. „Nevšiml jste si, že vás tady vůbec, ale vůbec nepotřebujeme?"

„Povíme si to, až mi budete pokorně líbat boty!" odsekl.

„Myslete si to," přikývl jsem. „Budete překvapený. Ale teď promiňte, ztratil jsem s vámi už víc času, než bylo nutné. Zkuste přemýšlet, proč vám tady nikdo boty líbat nebude."

Trochu jsem mu naznačil pozdrav – a zmizel jsem.

Skok durumaldem vypadá z pohledu původního místa zajímavě. Dotyčná osoba prostě zmizí a jen se trochu zachvěje vzduch. Velvyslanec vytřeštil oči. Jestli si to vysvětlí a vysvětlí si to správně, měly by ho pyšné řeči přejít. Jestli ho pyšné řeči nepřejdou, byl by trochu retardovaný. Anebo – příliš pyšný.

Ono je to podobné…

*****

Zlom

Druhou konferenci »zukíjá« svolala Rimmiho parta opět do osvědčeného Zlatého Koně v Evropě, ačkoliv měla podobné azylové místo v horách poblíž Denveru.

Nebylo to úplně jednoduché, musel jsem odříci jednu státní návštěvu. I Věrka se musela dočasně uvolnit ze stranické funkce, ale byli jsme zvědaví, s čím Rimmi přichází.

Ukázalo se ale, že je to závažnější, než kdo mohl čekat.

„Přišli jsme prosit!“ zahájil shromáždění Rimmi se svou partou, z nichž všichni se tvářili až nepřirozeně vážně.

„Jdeme prosit o záchranu,“ pokračoval Rimmi. „Měl tu stát před vámi už Thass, ale nenapadlo ho to. Proč, Thassi?“

„Proč jste mi sebrali Ameriku?“ odvětil vyčítavě Thass, sedící až v zadním rohu sálu.

„Protože jsi tam nechal lidi žít jako vlčí smečku,“ odvětil Rimmi. „A přitom jsi odmítal Indii. Musel jsi vědět, že od nás přebíráš zónu klidu. Thassi, jak dlouho víš o Yellowstonu?“

Thass sebou viditelně trhl, ale mlčel.

„Ale víš o tom, co?“ pokračoval Rimmi, když se ani po chvíli odpovědi nedočkal.

„Není to jisté,“ řekl Thass po další chvíli ticha.

„Měli jsme stejné prostředky, ale zjistili jsme to během čtvrt roku,“ pokračoval Rimmi vyčítavě. „Nechal jsi nás beze slova varování ztratit čtvrt roku zjišťováním stavu!“

„Neměli jste tam vůbec lézt!“ odsekl Thass.

„Neměli?“ vybuchl náhle Rimmi. „A co jsi tam dělal ty? Nechal jsi to vyhnívat, je proti tvému přesvědčení zasahovat do lidských problémů, co?“

„Tam taky nic nezmůžete!“ odsekl Thass.

„To není tak jisté!“ odmítl to Rimmi. „Dá se dělat málo, ale aspoň něco se dělat dá!“

„Jen si pěkně čestně přiznejte, že jste proti tomu táákhle malincí!“ zavrčel Thass.

„Nemluv nám o cti!“ vybuchl najednou Rimmi. „Nejsme tu jen jako pozorovatelé a Strážci! Máme povinnost zasáhnout, když hrozí kataklyzma větších rozměrů! Měl jsi s tím přijít nejpozději před padesáti lety! Neříkej, že jsi to nevěděl! Věřili jsme ti, že to není tak zlé, ale ono je to zlé! Proč jsi mlčel a nechal jsi tam dál bujet tu žraločí smečku?“

„Nech ho být, Rimmi!“ vložila se mezi ně Věrka. „Pověz nám to stručně a bez obalu. Co je tam tak zlého?“

„Spící vulkán Yellowstone!“ odvětil stručně Rimmi. „Asi jako kdysi Vesuv, jenže tisíckrát horší. A chystá se explodovat, to už pochopili i lidé. Odborníci se stěhují z Ameriky, ale jsou to jen jednotlivé rodiny, nikdo jiný si toho kale nevšiml.“

„Co chceš proti tomu dělat?“ zeptala se ho věcně.

„Pokoušíme se snižovat podzemní napětí,“ řekl Rimmi. „Sofur se činí jak umí, jenže to nestačí. Tlak stoupá dál. Povrch kaldery Yellowstone se zvedá katastrofální rychlostí, hromadí se pod ním obrovský žhavý kotel. Máme dojem, že to každou chvíli vybuchne a nepomůžeme tomu.“

„Vždyť to říkám – jsme bezmocní!“ řekl Thass.

„Kdybys poctivě celých padesát let upouštěl podzemní magma, nehrozilo by to,“ okřikl ho Rimmi. „Promarnil jsi cenný čas, místo toho jsi podporoval ty své hrdlořezy! Za celou dobu své existence žily Spojené státy pouhých sedm let v míru! Válčí skoro nepřetržitě, s výjimkou občanské války Sever proti Jihu zásadně na cizím území! Ve válčení jste překonali dokonce i starý Řím! A to už je co říci! Máš pravdu jen v tom, že teď už je nejspíš pozdě!“

„Pozdě bylo od začátku!“ odsekl Thass.

„Nám se to tak nejeví,“ namítl Rimmi, který už se opět ovládal. „Padesát let upouštění tlaku by se muselo projevit. Ale teď už je to opravdu kritické. Už prchají i lidé!“

„Upouštíte tlak?“ zeptala se stručně Věrka.

„Jistě!“ přikývl Rimmi. „Nějaký čas získáme, ale moc ho nebude. Zrychluje se to, Sofur nedokáže odebírat ani přírůstky.

Zvýšit odběry nemůžeme. Zkusili jsme to, ale zbytkové proudy energie to jen ještě víc rozpalují.“

„Thassi, Thassi…!“ vzdychla si Věrka. „Víme přece, že se to omezit dá! Théru i Tamboru jsme podcenili, ale Vesuv jsme stihli upustit tak, že zasypal jen dvě nejbližší osady. Bez našeho zásahu by byla Itálie roztržená na dva kusy a smetených měst by byly stovky.“

„I tak vám Vesuv zasypal Pompeje!“ řekl Thass.

„Zasypal,“ přikývla Věrka. „Žhavého popela bylo víc, než se dalo zvládnout. Ale bez nás by to bylo tisíckrát horší.“

„Tohle taky nezvládnete!“ věštil temně Thass.

„Kdybys včas začal, ještě…“ začal Rimmi, ale tentokrát ho přerušila Káťa.

„Kdy to bouchne a s jakým rozsahem?“ zeptala se ho.

„Dlouho to neudržíme,“ ujistil ji Rimmi. „A materiálu, tím myslím magmatu, je tam hodně. Až to prorazí horní vrstvu, bude celá Severní Amerika čtvrt metru pod žhavým popelem. Na okrajích snad méně, do sta mil více. Když myslím žhavý popel, pak jako v Pompejích nebo naposledy v Americe u Hory svaté Heleny. Na koho ten popel padne, toho na místě upeče. U Heleny bylo pásmo smrti kolem padesáti kilometrů, tady to bude řádově dál.“

„Dá se to přežít aspoň v budovách?“ chtěla vědět Káťa.

„Obávám se, že ne,“ pokrčil rameny Rimmi. „Počítám, že zasypané budovy vzplanou. Vysoké budovy se dají hasit jen zevnitř, jenže to je po přerušení dodávek elektřiny diskutabilní, i když některé mají vlastní zdroje ve formě dieselagregátů.“

„A menší budovy?“

„Ve Spojených státech je poměrně hodně protiatomových krytů,“ řekl Rimmi. „Ty by mohly vydržet i několik dní. Horší je, že budou mít nejspíš zasypané východy. Tak první měsíc to budou ještě kryty… po dvou až třech měsících – hrobky.“

„Takže zbývá jedině evakuace,“ shrnula to Káťa.

„Spojené státy mají tři sta milionů lidí,“ pokýval Rimmi hlavou starostlivě. „Kanada pětatřicet milionů. Nevím, kolika

obyvatel Mexika se to dotkne, v prvním odhadu čekáme, že to tam přes hory neprojde. Počítejte raději tři sta padesát milionů, to by mohl být solidní odhad.“

„To ani není kam dát,“ vzdychla si Věrka. „Američané ke všemu patří ve světě mezi nejméně oblíbené povýšence.“

„Na Saharu by se vešli,“ řekl sarkasticky Thass.

„Jo, vešli,“ přijala to Věrka. „A možná by to bylo nejlepší řešení. Kdyby jich přežil milion, byli by to nejpokornější lidé na světě.“

„To je neznáš!“ ušklíbl se Thass. „I ten poslední milion se bude cítit povolán vládnout zbytku světa!“

„Ani evakuace nevypadá dobře,“ navázal na to Rimmi. „To je totiž potíž. Oni se opravdu cítí povoláni vládnout světu. Až jim začneš vysvětlovat, že musí utíkat o život a budou rádi, když si zachovají holé životy v nějakém koncentračním táboře, nepřijmou to. Začnou požadovat vyšší životní úroveň, nejméně na jakou jsou zvyklí, pak to začnou prosazovat silou. Předem lituji všechny, kdo by jim poskytli útočiště.“

„Jo, v Evropě to známe,“ vzdychla si Věrka. „Ukázalo se, že vyhubení útočníků je jediná cesta k záchraně napadených.“

„Však on by jim spadl hřebínek!“ namítla Káťa. „Já bych pro ně obnovila pár bývalých sovětských gulagů. Nebudou to vyhlazovací ani pracovní tábory, ale zbraně tam budou mít jen strážní. A odtud by se dali lidé odebírat a posílat po menších skupinkách do měst. Když rozmístíme třeba milion ročně – a to by snad šlo…“

„Tři sta padesát milionů!“ připomněl jí Rimmi.

„No tak to potrvá tři sta let!“ odsekla Káťa.

„Tři sta let nikdo v koncentračních táborech nevydrží!“ mínil Rimmi. „I kdyby byly vyloženě rekreačního typu.“

„Možná by to šlo jinak,“ přihlásila se Dara. „Nedávno mi Vojta z Čech vysvětloval docela ucházející metodiku, jak snížit nenásilně populaci. Připomíná to politiku jednoho dítěte bez ovlivňování pohlaví lidmi. Uvažovala jsem to pro Čínu, hodí se

to i v Indii a jestli bude přebývat jen tři sta milionů, pomohlo by to také.“

„Mám jen obavu, že na to Američané přijdou a spustí řev na celé kolo,“ řekl jakýsi chlap – no ovšem, můj známý Ernest Krautner! Ale nejspíš se strefil. To by byl ale nářek, kdyby se to provalilo!

„Na nic nepřijdou!“ zavrtěla hlavou Káťa. „Bez přístrojů jsou slepí! A přístroje zůstanou pod žhavým popelem, nikdo je u sebe mít nebude. Problémy vidím s dopravou lidí. Vlastními dopravními prostředky nic nezvládnou. Takže durumaldem, ale kdo je bude odesílat a kam? Je nás na to málo. I kdyby každý z nás stihl odeslat tisíc lidí denně, bude to kapka v moři. Navíc se obávám, že i to je nedostižné. Až si lidé všimnou, že ostatní kolem nich kamsi nevysvětlitelně mizí, začnou se skrývat. Spíš si myslím, že přeneseme sotva setinu ohrožených, ne víc. A ty tři miliony rozmístím po Rusku snadno.“

„Na co ještě čekáme?“ zeptala se Věrka. „Káťo, zajisti ty sovětské gulagy, mám dojem, že nejsou schopné provozu. Bude nutné zajistit stráže – musí ty lidi pohlídat, aby nebloudili mezi medvědy. A rozmístit durumy nejlépe na svahu, aby je příchozí uvolnili bez dlouhého vysvětlování a přemlouvání. Snižování populace můžeme řešit až potom.“

„Mám připomínku!“ přihlásil jsem se. „Co zbraně?“

„Koho popadneš a prohodíš durumaldem do Ruska, ten si pro svůj kolt nestačí doběhnout!“ usmála se Věrka.

„Mluvím o těch, kdo mají kolty trvale u pasu,“ upřesnil jsem poznámku. „Šerifové, policajti, vojáci…“

„Takové nech na místě,“ navrhoval mi Ernest. „Ani pak nestihneme zachránit všechny.“

„Snad by pomohlo připravit ty lidi na evakuaci,“ napadlo mě. „Američané jsou jediný národ na světě, který věří vlastní propagandě. Když ovládneme pár televizních stanic, nebudou se aspoň schovávat.“

„To by byla v této chvíli výhoda,“ připustila Káťa. „To je úkol jako ušitý pro Irinu. Dám jí pár zukíjá k ruce, ale raději se

připravte na horší. Od schovávání po ozbrojený odpor. Zavedla bych pravidlo – kdo má zbraň, toho obejděte a nechte ho být. Bude to jeho smůla.“

„Kdy začneme?“ zeptal jsem se ještě.

„Hned teď!“ odvětila Věrka.

*****

Vyšla na mě dvě města, Ogden a Salt Lake City. Nejbližší durum byl v Ogdenu, objevil jsem se tam na hlavním nádraží, ale Káťa ještě neměla připravené přijetí, takže mi zbylo několik hodin na prohlídku města.

Upřímně řečeno – nic moc. Ve vzduchu byla znát blízkost solné pouště a velkých solných jezer, sůl byla všudypřítomná. Sůl a sucho. Opravdu jsem byl vděčný za naši milou českou krajinu v okolí Věrčiny chalupy. Byl tu řidší vzduch a horko, jen se tu tetelil vzduch nad asfaltem ulic.

»Vojto, jsi připravený?« ozvala se mi v hlavě Káťa.

»Jsem,« potvrdil jsem jí.

»Používej tedy durumy s názvy Vojtajedna až Vojtatři, nejlépe když je budeš střídat, aby se posílaní stihli odkulit.«

»Kde to je?« zeptal jsem se ještě zvědavě.

»Solověcké ostrovy,« řekla obratem. »Říká ti to něco?«

»Ani ne,« přiznal jsem.

»To byl jeden z nejtěžších ruských lágrů,« pokusila se mi to přiblížit. »Není to na Sibiři, ale u Archangelska, kousek pod polárním kruhem. Stál tady původně klášter, pak tu bylo carské vězení, později je car zrušil a pak sem začali posílat trestance sověti. Velitel lágru Naftalij Aaronovič Frenkel proslul krutostí, prohlašoval: *Z trestance musíme dostat všechno v prvních třech měsících – pak ho už nepotřebujeme.* Pod jeho velením zemřelo při stavbě Bělomorkanálu odhadem až čtvrt milionu vězňů.«

»Doufám, že to je minulost!«

»Je to minulost, i když se za ni hanbím,« vzdychla si. »Ale Rusko je příliš velké, dá se v něm ledacos ukrýt a utajit. Z Moskvy to opravdu nevypadalo tak zle.«

Pak se raději ode mne odtrhla. Mohu tedy začít. Ale kde? Jakmile začnu, nebude cesty zpět, to mi bylo jasné.

Nebude nejlepší začít u školy? Tady je ráno, před školu začínají přijíždět auta, rodiče přivážejí své ratolesti… Zahájit záchranu dětmi, to nevypadá špatně!

»Nu, pajechali!« pravil prý Gagarin těsně před startem.

»Alea iacta est – kostky jsou vrženy!« prohlásil Caesar, než překročil se svými legiemi Rubikon, aby je následně obrátil proti rozhádanému Římu.

Opřel jsem se o jakýsi kandelábr a zaměřil se na hloučky dětí, směřující ke škole. Dětské hloučky se začaly rozpouštět za slabého jiskření jako cukr v horkém čaji. Začaly se také ozývat zděšené výkřiky, nikdo ještě neměl nejmenší tušení, co se tady vlastně děje. Teď se k tomu přidali i rodiče, místo aby odjeli, začali v panice vyskakovat ze svých aut – a vzápětí mizeli za svými dětmi. To je správné, děti tam budou potřebovat i nějaké dospělé. Prostranství před školou bylo zakrátko prázdné a začal jsem se rozhlížet, kdo bude následovat. Několik přijíždějících aut se prudce obrátilo a začalo v panice ujíždět. Chtělo se mi na ty lidi volat, ať neblázní, to mizení je přece záchrana, ale nikdo by mě neslyšel a nikdo by mi ani nevěřil. Nevadí, dojde na ně řada později.

Obrátil jsem se na nejbližší ulici. Lidí tu bylo dost, ale když začali mizet, propukla mezi zbývajícími panika. Snažili se utíkat, vbíhali do otevřených obchodů ve snaze schovat se.

»Je to pro vaše dobro!« vrčel jsem si pro sebe a odesílal jednoho po druhém na Solověcké ostrovy.

Bude to pro všechny šok. Tady bylo ráno, v Rusku je noc. Durumald je vyklopí na značce, umístěné na svahu, kde se jen málokdo udrží na nohou. Skutálí se ve tmě níž a umožní tak »přílet« dalších. Doufám jen, že to Káťa zvládne – uklidnit lidi, odvést je od svahu do budov klášterů, změněných na ubytovny. Doufám, že ji napadlo osvětlit cestu, aby neklopýtali potmě. Tady na mé straně vzniká panika, ale co to bude proti druhé straně, kde

budou všichni vyděšení ještě víc? Je to přece skok do tmy a navíc z města do pustiny!

Mám je ale litovat? Tito nešťastníci jsou první zachránění z velkého nebezpečí! Města Ogden i Salt Lake City budou ležet v mrtvé zóně, kde dopadnou nejhůř ti, kdo se před námi nejlépe ukryjí, jakkoliv to vypadá jako paradox.

Jenže když jsem po hodině odhadoval, kolik lidí jsem už na Solověcké ostrovy poslal, vyšlo mi, že by trvalo několik let, než bych odeslal všechny potřebné.

Tudy zřejmě cesta nevede. Musíme na to jinak.

Sofur má přece spolehlivý vyhledávací systém osob, proč ho nevyužít? Proč mám lidi odesílat jednoho po druhém, když by to šlo po tisících?

Vytvořil jsem si označení oblasti – a přeskočil na durum Vojtajedna, kam jsem doposud posílal Američany.

Musím to vyřešit jinak!

*****

Solověcké ostrovy

V Rusku byla skutečně tma a když jsem se tam objevil na značce, popadly mě nějaké hrubé ruce a smýkly mnou stranou.

„Marš!“ zakřičel na mě kdosi ve tmě.

»Kde je Jekatěrina Pavlovna Lisická?« zeptal jsem se ho telepaticky, aby mu bylo jasné, že nepatřím mezi zachraňované. Snažil jsem se rychle rozkoukat, ale nebylo to snadné, přechod ze světla do tmy byl příliš ostrý.

„Takój zděs nět! Marš!“ ozvala se mi odpověď. Současně mě zase popadly jakési hrubé ruce. V šeru jsem spatřil, že patří chlapovi v ruské uniformě, v těžkém zeleném kabátě s ušankou a s kalašnikovem přes prsa.

Aha – Káťa tu není. Proč taky? Už to zařídila.

»Nesahej na českého krále!« okřikl jsem vojáka a vytrhl jsem se mu. »***Krug durumald*** Sokoladin!«

Pink – ocitl jsem se v Kátině přijímacím pokoji, bohužel prázdném. Nevadí, zavolám ji telepatií pomocí její rezonance.

»Přijď za mnou na Sokoladin!« vyzval jsem ji a ustoupil ze značky, abych ji neblokoval.

Káťa se objevila skoro okamžitě, ale podívala se na mě trochu udiveně.

„Nemáš být v Salt Lake City?“ připomněla mi.

„Zadrž!“ zastavil jsem ji. „Posílání durumaldem nebyl nejchytřejší nápad. Mám lepší, ale potřebuji na to tebe.“

„Lepší nápad?“ podivila se. „Povídej!“

Vysypal jsem jí svůj nápad. Sofur dokáže určit konkrétní osobu, dokázal by ji i odeslat durumaldem, problém je, že by to dokázal příliš rychle. Lidé by nestačili opouštět značky durum, další přenosy by Sofur odmítal, opravné funkce by nestihaly navazovat přerušené přenosy.

„To přece dávno víme,“ odvětila stroze.

„Myslel jsem vylepšit to na cílové straně,“ řekl jsem.

„Na cílové straně?“ zaujalo ji to. „Jak?“

„Potřebujeme dostatečně dlouhou pláň," pokračoval jsem tedy. „Po každém přenosu, kdy je značka orientovaná k západu, Sofur ji odlepí a samočinně ji přemístí o metr na východ. Další člověk tedy »přistane« o metr dál, nemusí ze značky ustupovat, beztak bude zkoprnělý úžasem. Na pláni se bude tvořit dav, každý další o metr dál na východ nebo metr severněji. Asi jako při Spartakiádě v Čechách. Slyšela jsi někdy o nich?"

„Ne, nic mi to neříká," odbyla mě.

„Nevadí," mávl jsem nad tím rukou. „Důležité je, že to může probíhat maximální rychlostí, jakou Sofur vyvine. Další úkol bude na lidech – přemístit dav k ubytování do nouzových útulků. Asi by bylo dobré objednat u Sofura mobilní stavební buňky, jaké používají v Čechách. Tímto způsobem se obejdeme bez pomalého vyhledávání a zvládneme i těch tři sta milionů."

Chvíli o tom přemýšlela.

„Najít pláň bez jediné vady je nesmysl," zpražila mě.

„To vím také," souhlasil jsem. „Ale když se tam vyskytne překážka a přenos na ní selže, Sofur v rámci opravných pokusů vadnou souřadnici zablokuje a dál počítá jen se zbývajícími. Překážka tedy daný zástup ukončí, za ní se pak vytvoří »stín« bez lidí, nic víc."

„To by mohlo vyjít," řekla zamyšleně. „Zase bude kuře poučovat slepice, ale je chyba slepic, že na to nepřišly."

„Zkusíme to?" pobízel jsem ji.

„Můžeme," přikývla. „Troufneš si na to? Půjdu vyhledat vhodnou pláň!"

Přikývl jsem – a Káťa zmizela.

*****

Sedl jsem si za Kátin pracovní stůl a začal jsem vytvářet logiku posouvání cílových značek, na ní bude záležet nejvíc. Sofur musí umět rozeznat, že cílová značka není vhodná pro přijetí člověka. Neměl by lidi naházet do vody nebo do bažin.

Moje původní myšlenka, že každá překážka ukončí daný zástup, měla ale také své mouchy. Počet zástupů by se pomalu,

ale nezadržitelně snižoval. Buďto zajistím navázání zástupu za překážkou, nebo budu muset zajistit předčasné ukončení všech přenosů, když počet zástupů poklesne pod jisté minimum. Pak by bylo možné vybrat jinou pláň a spustit pokračování.

První idea nebyla špatná, ale nejprve jsem musel vyřešit druhou – ukončení akce, když to nepůjde dál. Nejprve zajistit bezpečnost akce, pak si hrát s vyšperkováním.

Jenže v té chvíli se mi ozvala v hlavě telepatická výzva, očividně všeobecná – Rimmi svolává další konferenci, opět do Zlatého Koně. A spěchá to! Přerušte všechno a nemeškejte!

A sakra, něco se děje! Takže – »***Krug durumald*** Zlatý Kůň!« – a honem pryč ze značky!

Bude tu brzy tlačenice!

*****

Setkání tentokrát začalo neformálně a hned k věci.

„Po změření nejvyššího dosaženého tempa nám vyšlo, že nestihneme zachránit ani desetinu Američanů," začal Rimmi. „Nejspíš méně. Za těchto okolností žádám všechny o svolení spustit v Americe nejprve »Německou epidemii«. Podle nás nemá smysl zachraňovat lidi, kteří budou v novém místě dělat jen potíže a kterých se prve Evropa – i když zčásti omylem – se štěstím zbavila, a nechat kvůli nim zahynout spoustu lidí, kteří by na novém místě byli podstatně užitečnější."

Bylo to dost překvapující. Rimmi byl předtím největším kritikem »Německé epidemie« a teď ji chce použít ne omylem, ale úmyslně. A čekal jsem nesouhlasnou reakci ostatních, jenže ostatní s tím souhlasili. Když nedokážeme zachránit všechny, zbavme se těch problémových. Jen Káťa byla proti a mrkla na mě, abych uplatnil své vylepšení.

„Jsem proti!" přihlásil jsem se. „Uznávám, že to Evropě prospělo, uznávám, že to byl vlastně můj a Věrčin omyl, ale teď to nebude nutné. Stihneme přemístit do Ruska všechny. A když odmítáte zachraňovat problémové skupiny, můžeme je zařadit jako poslední a třeba jinam – napadá mě subsaharská Afrika, kde je poměrně dost místa."

„Jak to myslíš?“ zeptal se mě Rimmi.

Nadhodil jsem mu myšlenku samočinného přemisťování značek durum na cílové straně k urychlení přesunů, a naopak cílený výběr lidí v ohrožené oblasti.

„Výběrová kritéria můžeme použít obráceně,“ řekl jsem. „Začneme zachraňovat bezproblémové lidi – a věřím, že jich je většina – a teprve až budou v bezpečí, zachraňovat zbytek.“

„S tím bychom mohli souhlasit,“ přidal se Rimmi. „Řeší to náš problém, i kdyby se nedařilo to ostatní. Ale záchrana by měla začít co nejdřív. Situace v Yellowsonu se dramatizuje.“

„Začneme co nejdřív,“ slíbil jsem mu.

„Tak pojď se mnou!“ vyzvala mě Káťa. »***Krug durumald*** Solověcadin!«

„Jdeme na to!“ řekl jsem.

*****

Rozhodli jsme se podniknout pokus pouze na oblast měst Ogden a Salt Lake City. Káťa mi navíc sdělila jiné »durum« na Solovëcké ostrovy, tentokrát na »načalstvo«, a já jsem jí ještě vyčinil, jak se mnou její vojáci zacházeli, když jsem se objevil jako normální utečenec.

„Prošetřím to!“ blýskla po mně očima.

Na velitelství Solověckých ostrovů si nechala předvolat velitele stráží a vojáka, který zasahoval proti mně – popsala mě jako člověka, který se strážnému vytrhl a zmizel. Ale než přijdou, vypravili jsme se na pláň největšího ostrova.

Solovëcké ostrovy nejsou rovná placka, i když nejvyšší vrcholky zdejších »hor« vyčnívají sotva osmdesát metrů nad mořskou hladinou. Jsou tu ale i pobřežní skály a na několika místech jsou zde i bažiny.

Aspoň vyzkoušíme ukončování zástupů o překážky.

„Druhé pole dostaneme od Darji,“ ujistila mě.

„Kdo je to Darja?“ chtěl jsem vědět.

„Moje učednice,“ řekla mi. „Poslala jsem ji do Afriky. Do Egypta doletí airbusem, dál letí malým soukromým letadlem,

peněz má dost. Položí pár desítek orientovaných značek někde na pláni na kraji pouště, abys měl kam posílat »problémové« Američany.“

Rozmístím tedy dlouhou řadu značek. Musí být správně orientované a musí být mezi nimi rozestupy, aby ani padající člověk nepadl na jiného. Jako na pradávné Spartakiádě! Nebo ještě dřív na Sokolském sletu!

Pak se vrátíme na velitelství, kde už čeká velitel stráží s vojákem, který se mnou tak cloumal.

„Jak to bylo?“ zahájí výslech Káťa. Všichni tu před ní mají zdravý respekt, buď o ní vědí víc, nebo jim tu předvedla, kdo je tady pánem.

„Jsou to přece naši nepřátelé!“ hájí se voják. „Krom toho nás někteří napadali!“

„Já jsem tě nenapadal!“ oslovím ho. Pozná mě a roztřese se. Ale mlčí. Taky taktika.

„Jsou to naši **bývalí** nepřátelé!“ opraví ho Káťa. „Budete se k nim chovat jako k hostům, rozumíte? I my se polepšíme a pokusíme se sem posílat jen ty, kteří se nebudou prát. Tady na Solověckých byste je ani nemuseli hlídat, všichni si rozmyslí utíkat, voda v moři má ideální teplotu pro tuleně, Američané nebudou otužilci, aby do ní vlezli. Musíme je tu ale rozmístit do těch malých domečků, sami si neporadí.“

„A když nás napadnou?“ mračil se soldát.

„Odskočíte a natáhnete závěr kalašnikova,“ přivolila mu Káťa i hrozbu silou. „Kdyby to nestačilo, pak ránu do vzduchu! Ale nesmíte jim ubližovat, jsou to hosté, jasné?“

Velitel stráží to uzná a Káťa jim zavelí odchod.

Jenže v té chvíli zpozorní. Já nic neslyším, ale ona ano. To může být jedině tím, že jde o telepatii, kterou nevnímám, protože je určena jen pro ni.

„Můžeme začít!“ obrátí se ke mně, když hovor skončí. „Značky v Africe čekají.“

A tak tedy – kostky jsou vrženy, začneme. Prozatím jen s lidmi ze Salt Lake City.

Pečlivě zadám výběrová kritéria a hned potom příkazy. Hin se hukáže!

Začneme!

*****

Město Salt Lake City má i se svým širokým okolím dva miliony obyvatel. Když se začali objevovat na pláni Velkého Solověckého ostrova, byla to přímo neskutečná podívaná. Něco takového by se dalo vytvořit jako počítačová animace, jenže tady šlo o živé lidi. Většina v prvním okamžiku po přemístění ztuhla překvapením, ale pak se všichni pohnuli ze značek a začali zmateně pobíhat.

Dva miliony lidí! To je ovšem dav, jaký se dá jen stěží představit, natož někde vidět.

Ačkoliv – nejsou to dva miliony. Někteří se nepřesunuli sem, ale do Afriky.

Sofur při nejvyšším využití paralelních procesů zvládal téměř sto přenosů za vteřinu, ale celkově trvalo šest hodin, než přenesl všechny. Sem, na Solovecké ostrovy se bezproblémoví obyvatelé vešli tak-tak, počet zástupů ke konci klesal, neboť se ostrov tím směrem zužoval do špičky. Naštěstí ve chvíli, kdy jsem čekal přerušení přenosů kvůli nedostatku místa v cílovém prostoru, oznámil Sofur konec. V Africe, kde byly k dispozici rozsáhlejší pláně, proběhlo všechno bez problémů.

Dva miliony lidí – šest hodin. Tři sta padesát milionů bude tedy trvat asi čtyřicet dní – a to se nesmí přenosy zastavit! Na to už Solovecké ostrovy nestačí.

Káťa musí sehnat mnohem větší plochy!

Ale na druhé straně – teď už to možné je.

A musíme to spustit co nejdřív.

*****

Afrika

Krátká porada u Zlatého Koně zhodnotila úspěch pokusu jako přijatelný. Dva miliony lidí se rozdělilo do dvou lokalit, kam za nimi vyslanci »zukíjá« dodali nutné množství malých mobilních buněk, plných balených potravin, vody a potřebami pro nejnutnější hygienu. Bude na nich, jak s tím naloží.

Příznačné bylo, že ti na Solověckých ostrovech zjistili, že se tam nachází klášter a uspořádali si v jednom pravoslavném chrámu pobožnost. Ne pravoslavnou, ale protestantskou, což ale nikomu nevadilo. V chrámu nebyli Rusové, které by mohlo rozčilovat, že tu někdo provozuje jiné obřady než pravoslavné, a Američanům nevadilo, že chrám patří jiné víře. Kříž tam byl a Hospodin bude jistě spokojený.

Zejména když se na ponechaných letácích dozvěděli, co je za tím a že jim tu Rusové poskytují útočiště před smrtelným nebezpečím probouzejícího se vulkánu. Pobožnost se nakonec nesla ve smyslu díkůvzdání za záchranu.

V Africe žádný chrám nebyl a Darina, pověřená hlídáním situace, ohlásila telepaticky, že jakási skupinka, odlišující se od ostatních především zbraněmi, se zmocnila mobilních buněk a s nimi i veškerých zásob, zatímco většina ostatních zůstala na okraji pouště s holýma rukama. To se však dalo řešit. Darina jim vystavěla z mobilních buněk další dvě městečka, aby se dostalo na všechny a nedocházelo k násilí při dělení zásob.

Pro nás to bylo potvrzení, že je naše cesta proveditelná. Káťa se svou partou se vypravila hledat vhodnou pláň tentokrát na území Sibiře a předem ji připravit rozmístěním mobilních buněk a kontejnerů se zásobami, zatímco my jsme na poslední chvíli upravovali výběrová kritéria. Sofur nebude přenášet lidi souběžně na obě cílové plochy. Nejprve vybere bezproblémové do Sibiře a až potom začne přesouvat ty druhé do Afriky.

Kdyby ti druzí začali v Americe rabovat, ať si rabují.

Moc jim to nepomůže.

Ale teď to nastane naostro!

Čtyřicet dní maratonu, zatěžkávacího testu Sofurových schopností! Čtyřicet dní, kdy pro nás Sofur nehne prstem.

Na rozdíl od Američanů jsme ale na to připravení. Máme předem přichystané zásoby, většina z nás se včas vrátila na své místo mezi lidmi. Také já jsem se vrátil, ne k Věrce, ale na Hrad do Prahy. Čtyřicet dní využiji k vládnutí v Čechách, tak jako se Věrka účastní sjezdu partaje Pravdy, aby se někdo nezmocnil vedení a neotočil stranu jinam podle svého gusta. Věrka nikomu nedovolí, aby její dílo zkazil. Je to přece především její dílo!

A jak řekl Gaius Julius Caesar, »kostky jsou vrženy«.

Sofur dokonce přestal snižovat přetlak magmatu pod pecí Yellowstonské příšery. Výbuchu beztak nezabrání a evakuace lidí je přednější než oddálení o pár bezvýznamných dní. Co se má stát, stane se. I tak jsme to trochu oslabili.

Jak se říká – uvidíme!

*****

Sto přenesených lidí za vteřinu, milion za tři hodiny.

Sofur začal dětmi, ke kterým přihodil pár dospělých, aby se děti příliš nevyplašily. I když – jak mi oznámila Káťa, děti ten skok přijaly ze všech nejlépe.

Příručky, položené na stolech u cílových míst přenosů, měly zabránit panice. Předpokládalo to, že je ale někdo bude číst. Co udělají lidé, náhle vržení do neznámého prostředí, když objeví stolky s útlými knížečkami, popisujícími, co se s nimi právě stalo? Kdo by je nečetl?

Já jsem mezitím přijal dvě delegace, požadující, abych odvolal premiéra, protože… ale moc jsem je nevnímal, ani jejich důvody. Připadaly mi malicherné. Když se mě ale dvě ekologické delegace snažily přesvědčit o nezbytnosti záchrany nějakých chráněných žab, míra mé trpělivosti opravdu přetekla. Žáby jim leží na srdci? A nemají brouky i v hlavě?

„Tvrdíte, že ty žáby jsou nesmírně užitečné," řekl jsem s ironií v hlase. „Kolikrát jsou užitečnější než třeba koně?"

Delegátky na mě zůstaly civět s otevřenými pusami, div jim oči nevypadly z důlků.

„Ptám se, jsou žáby užitečnější než koně, krávy, prasata anebo třeba medvědi, vlci a lososi?“

„Co s tím mají společného koně?“ koktala jejich mluvčí, do této chvíle zajisté nejvýřečnější ženská v Praze.

„V nejbližší době zahyne několik desítek milionů prasat, koní, krav, ale také medvědů a vlků,“ ujistil jsem je. „Co je proti tomu pár žabiček? A to nepočítám miliardy stromů, které shoří na popel a prach!“

„Na prach?“ opakovala mluvčí. „Kde?“

„V Americe,“ uspokojil jsem její zvědavost. „Chystá se to tam už dlouho a nedá se tomu lidskými prostředky zabránit.“

„O tom nevíme!“ odvětila mluvčí ekologů zarputile. „Ale co je nám do Ameriky?“

„Kdyby to dorazilo až do Evropy, budeme mít problémy i tady,“ řekl jsem. „Považuji váš problém za urážku problémů, sužujících Ameriku. Zatímco se tady dohadujete o pitomostech, za oceánem budou brzy umírat i lidé, o zvířatech nemluvě.“

„Co je to za nesmysl?“ vyjela si na mě mluvčí, která se mezitím stačila vzpamatovat.

„To není zpráva, ale proroctví,“ odvětil jsem. „Hrozí nám světová katastrofa. Až to přijde k nám do Čech, přihlaste se na dobrovolnou brigádu na odklízení popela. Bude to asi nutné. Kdo chce zachránit pár žab, může je odchytit a dát si je doma do akvária. V té chráněné oblasti nepřežijí.“

„Ale my tu chráněnou oblast nedáme!“ postavila se mi.

„Nebude to záležet na vás,“ ujistil jsem ji. „Tváří v tvář světové katastrofě půjdou malichernosti stranou.“

„O jaké světové katastrofě to mluvíte?“ vybuchla.

„Už by to mohlo být v televizi,“ ujistil jsem ji.

A odešel jsem z audience.

*****

Čtyřicet dní se dalo přečkat i bez Sofura, ačkoliv jsme si na jeho služby zvykli.

Nejvíc mi na tom vadila nedostupnost durumaldu. Příliš jsem si zvykl, že stačí mrknout a v Moskvě mě vítá Ninočka, nebo blik a jsem u Věrky v chaloupce. Věrka to vyřešila tím, že chodila za mnou na Hrad. Sice jen dva dny v týdnu, oficiálně na politické konzultace, ale oba jsme věděli, že je to čistě kvůli pravidelnému sexu. Chyběl by mi, ale určitě i jí.

Úplně mimo zůstala jen Ninočka. Ale ta věděla proč to je a nic mi nevyčítala, jen mi ob den telepaticky volala. Ovšemže věděla o Věrce, takže volala jen když u mě Věrka nebyla.

Nevýhod bylo ovšem víc.

Když jsem opět přijímal amerického velvyslance, musel jsem i nechtěně použít služeb šéfa ochranky, který vyžadoval dodržovat bezpečnostní opatření.

Velvyslanec už ale nepůsobil dojmem suverénního vládce světa, spíš zmoklé slepice.

„Něco se děje ve Státech," přiznal, když jsem se ho optal, co má zase za novinky.

„Já vím," přikývl jsem. „Záhadně se ztrácejí lidé, že?"

„Good heavens!" vydechl. „Jak to víte?"

„Asi tomu nebudete věřit, ale mám podrobnější zprávy než vy," nadhodil jsem mu. „Nejhorší na tom je, že mizí právě ti, kdo odjakživa dělali Ameriku Amerikou. Ti, kterým se říkalo »střední třída« a kteří vždy vytvářeli všechny hodnoty."

„Naše zprávy říkají něco jiného!" odvážil se namítnout.

„Vy dostáváte zprávy od svých tajných služeb, že?" řekl jsem klidně. „My máme zprávy jiné. Ale musíte přece vědět, že vám vaše tajné služby lžou, až se práší."

„Neurážejte je, prosím!" naježil se.

„Neurážím je, ale měl by vám někdo o těch organizacích prolezlých lží nalít čistého vína," řekl jsem.

„Naše tajné služby uznávají na celém světě!" namítl.

„Ale všichni vědí, co je to za sbírku lhářů!" nesouhlasil jsem s jeho postojem. „Obelhávají svět, obelhávají vás a možná obelhávají i sami sebe. A nejhůř uděláte, když je poslechnete.

Kolikrát už jste vedli války kvůli vylhaným důvodům? Ačkoliv celý svět věděl, že jsou to lži, vy jste se toho drželi jako veš kožichu. Mám vám jmenovat některé příklady? Třeba **zbraně hromadného ničení**, kvůli kterým jste rozvrátili Irák? Incident v Tonkinském zálivu, přepadení Panamy, Libye, Sýrie… Vaše tajné služby lžou až se jim od huby práší. Nejste přece hlupáci, musíte to vědět, přesto pořád trváte na tom, jaké to jsou skvělé a důvěryhodné zdroje! Co vám vlastně zase nakukaly o dnešní situaci přímo u vás ve Státech?“

„Uznejte aspoň, že tak důvěrné informace nemohu dávat kdekomu,“ pokusil se z toho vyvléknout. „Tím méně cizincům, kteří na věci vůbec nejsou zainteresovaní!“

„Obávám se, že jsem na věci víc zainteresovaný než vy a kromě toho o ní vím víc než vy,“ ujistil jsem ho. „Ale máte pravdu, důvěrné informace se cizincům obvykle neposkytují…“

„Co o tom můžete vědět vy?“ osopil se na mě. „Patříte do mrňavého národa uprostřed Evropy, co můžete vědět o tom, co se děje za Atlantikem?“

„Chtěl byste navštívit své zmizelé krajany?“ zeptal jsem se ho znenadání.

„Snad nechcete tvrdit, že o nich víte?“ zarazil se.

„Jistěže o nich vím,“ řekl jsem. „Vím kde jsou, vím co se s nimi stalo i co se s nimi děje právě teď.“

„Ale to přece není možné!“ naježil se. „Monitorujeme všechno, co k vám sem do Čech jde!“

Takové podřeknutí by mohlo být jindy nepříjemné.

„To je právě to,“ usmál jsem se a dělal jsem jakoby nic. „Odposloucháváte u nás všechno, co k nám jde prostřednictvím elektromagnetických vln. O tom víme. Stačí nám použít něco, co s těmito vlnami nemá nic společného.“

„Ale nic takového přece neexistuje!“ zarazil se.

„To byste se divil!“ zasmál jsem se. „Nadhodím vám jen jednu možnost. Světlovodné kabely. Stojí na nich internet.“

„My máme od kontrolou i světlovodné trasy!“ vyhrkl.

„I to víme," usmál jsem se. „Máte ale pod kontrolou jen světlovodné trasy, o kterých víte. Jste si tak absolutně jistý, že to jsou všechny?"

„Všechny tyto trasy stavěli naši lidé, i když to tak pro vás nevypadalo!" podřekl se ještě víc.

„Vy se domníváte, že víte všechno," podotkl jsem. „Je to ale pouhá iluze, ale my si je, na rozdíl od vás, neděláme."

„Tak vy tedy říkáte, že víte, kam naši lidé mizí?" vrátil se raději k původnímu tématu.

„Vím," přikývl jsem. „Vím, kam mizí teď, i kam teprve budou mizet. Jedno z těchto míst vám dokonce smím prozradit. Ale nečekejte, že se ode mě dozvíte všechno. I my máme svá tajemství, která cizincům nesvěřujeme."

„Kde se tedy nachází to místo?" vyjel na mě.

„V jižním cípu Libye," řekl jsem mu. „Nejbližší letiště je buď v súdánském Chartúmu, nebo u města Faya v Čadu. Přes Libyi bych vám ale cestu nedoporučoval, tu jste nedávno tak rozvrtali, že se tam teď nemůžete odvážit."

„Co ale dělají naši lidi v Africe?" nechápal.

„Čekají na humanitární pomoc," řekl jsem mu. „Nějakou už dostali, další dostanou, až to bude možné. Do té doby to snad nějak vydrží."

„To musí být kachna!" chytil se vlastního výkladu.

„Máte přece spoustu možností, jak si to ověřit!" podotkl jsem. „Nad Afrikou létají vaše družice, dokáží číst i poznávací značky automobilů. Sdělte to někomu do Pentagonu, ať se tam zaměří. Pentagonu se to doposud nedotklo."

„Jak to můžete tvrdit?" vybuchl. „Máte snad své špiony i v Pentagonu?"

„Nemáme," pokrčil jsem rameny. „Ale Pentagon přijde na řadu až na konec."

„Na řadu?" nadskočil. „Říkáte to tak, jako kdybyste sám tu záhadu vyvolával!"

„A jste si absolutně jistý, že to není možné, že?“ popíchl jsem ho. „Myslete si to dál, nechci vám brát iluze.“

„Tak počkat!“ nakohoutil se. „Kdyby to nějakou náhodou byla pravda a kdyby v tom Češi měli prsty, byl by to důvod přinejmenším k diplomatické roztržce a podle závažnosti toho skutku až k vypovězení války!“

„Odkdy Spojené státy vypovídají války?“ opáčil jsem. „Vy přece přepadáte protivníky zásadně bez vypovězení války! Když totéž udělali Japonci vám, tvářili jste se strašně uraženě, ale sami to tak děláte pokaždé, bez výjimky!“

„To je urážka Spojených států!“ vyhrkl.

„Tak mi doložte jediný případ v posledních sto letech, kdy jste válku nejprve vypověděli a až potom udeřili!“ zpražil jsem ho. „Takový případ neexistuje. Nanejvýš dáte nesplnitelné ultimatum, ale na splnění ani nečekáte. Poslední takový případ byl, jestli se nepletu, ultimatum vládě Afghánistánu, aby vám vydali Usámu bin Ládina. Což nemohli splnit, protože byl tou dobou v Pákistánu. A tou dobou už lodě s vojáky pluly směrem Afghánistán a každý věděl, že udeří. Ovšemže bez vypovězení války, tím se přece nezdržujete! Kolik životů ta podlost stála? To se nedá spočítat. Proboha, netvařte se jako čestný národ!“

„Tohle poslouchat nebudu!“ rozčílil se. „Budu to hlásit do Bílého domu!“

„Hlaste!“ vybídl jsem ho. „Tam to snad ještě přijmou.“

Odešel navztekaný a rudý jako toreadorův šátek.

Potřeboval to ale.

*****

Jednou za den jsem si u Sofura vymínil poslání průběžné zprávy o stavu přenosů. Probíhalo to zhruba podle předpokladů a zdálo se, že to projde dobře.

Podle zákonů schválnosti platí, kdykoliv něco jde dobře, znamená to, že jsme přehlédli nějakou past.

Poplach tentokrát vznikl v Africe.

Doposud tam byli přesunuti jen obyvatelé Salt Lake City, kteří nevyhověli výběru pro přenos na Solověcké ostrovy. Bylo

jich méně než těch druhých, ale rychle se rozčlenili na menší skupiny. Jedna měla zbraně, byli v ní vojáci místní posádky, dále členové Policie, agenti v civilu a občané s velkou zálibou ve zbraních. Tato část přesunutých se zakrátko zmocnila zásob, uložených v obytných kontejnerech a určených pro všechny. Ostatní k zásobám nepustili a začali jim je prodávat za značně přemrštěné ceny.

»Zukíjá« Darina to ale ohlásila a dostala svolení vytvořit další sklad humanitární pomoci v dostatečné vzdálenosti od prvního, aby se ho první skupina nemohla tak snadno zmocnit. Stihla to ještě před nastartováním hlavního přenosu, který měl absolutní přednost. Část přesunutých, odříznutá ozbrojenými spoluobčany od zásob, tak dostala náhradní pomoc.

Ale ani tady neprobíhalo dělení pokojně. Propukaly ostré hádky a končily často rvačkami. Ti nejsilnější pro sebe žádali přednost a větší množství jídla. Bylo zabalené do balíčků, ale někteří si podle práva silnějšího brali dva, tři i více balíčků pro sebe, a když jídlo nestačili spotřebovat, přebytečné marnotratně rozhazovali do pouštního písku a vodu vylévali. Za jeden den tak dokázali znehodnotit jídlo, které mělo vystačit na týden, pak si šli bezostyšně do kontejnerů pro další.

Za těchto okolností bylo zřejmé, že předem připravené jídlo ani voda na spočítaných čtyřicet dní nevystačí.

A jako by nebylo špatných zpráv dost, na hřebeni písečné duny se vynořila karavana jezdců na velbloudech. Beduíni se na chvíli zastavili, pozorovali lidi dole pod sebou, ale pak si dodali kuráže. Byli ozbrojeni, lidé dole ne, jednoduchá logika pouštních lupičů jim říkala, že jde o snadnou kořist.

Darina v té chvíli sídlila o několik kilometrů severněji. Měla tu malý stan, ultralehké letadlo a doporučení při odhalení okamžitě odletět. K pozorování měla nevelký dron s kamerami, kterým kontrolovala střídavě obě skupiny. V kritické chvíli však sledovala skupinu ozbrojených, kde do této chvíle rvačky

znamenaly několik mrtvých. Neuplatnily se tu pěsti, ale pistole, kolty a pušky s podstatně těžšími následky.

Rachot vzdálených výstřelů ji však vyburcoval. Skupina ozbrojených za to nemohla, byl tu – byť krátký – klid, otočila tedy dron ke druhé skupině. A co spatřila, ji za řízením dronu úplně přimrazilo. Beduíni tam stříleli lidi jako na střelnici, ti se marně pokoušeli skrývat za kontejnery, pouštní lupiči si je navzájem nadháněli a měli ze střelby očividně zábavu.

Darina nejprve zbledla, pak duchapřítomně nasměrovala dron níž. Beduíni si dronu všimli a správně pochopili, že jejich zábava má nechtěného svědka. Otočili tedy zbraně proti dronu, jenže ten byl vůči nim postavený téměř proti slunci a střelba na malý pohyblivý cíl neměla úspěch. Dva – tři střelci se na svých velbloudech rozjeli, aby získali výhodnější střeleckou pozici, jenže při tom se blížili ke druhé skupině. Střetnutí bylo zkrátka nevyhnutelné, ale přestřelka mezi dvěma ozbrojenými tlupami by byla přece jen přijatelnější než čistá jatka, páchaná beduíny na neozbrojených obětech.

Bez Sofurovy pomoci Darina víc udělat nemohla. Situace byla kritická, požádala proto o zastavení přenosů, aby se mohla vmísit do bojů mezi beduíny a přesunutými.

Jenže to by mohlo ohrozit přesuny ostatních lidí.

V této chvíli se »zukíjá« nemohli nikde sejít, neboť nám nefungovaly přesuny durumald. Mohli jsme se spojovat jedině telepaticky, na to jsme pomoc Sofura nepotřebovali, jenže to byla skoro vždy dvojstranná záležitost a shodnout se na něčem hromadně bylo téměř vyloučené.

Dohadovali se nakonec jen »původní zukíjá« a výsledek nám pak už jen sdělovali.

Rimmi původně žádal o použití »Německé epidemie« na celých Spojených státech. Moje řešení umožnilo nahradit tento požadavek výběrovým odesláním bezproblémových Američanů do Ruska a ty, které chtěl Rimmi původně vyhubit, protože jen působí problémy a přitom nevytvářejí žádné hodnoty, poslat do náhradního místa v Africe. Nečekal jsem ale, že je na hranicích

Libye, Súdánu a Egypta napadnou ozbrojení lupiči. Ostatně i ti byli z větší části dílo Američanů. Rozvrácením Libye umožnili na jejím bývalém území nebývalý rozkvět lupičů. Asi bychom měli napadené ochránit, ale nesmíme kvůli nim ohrozit první skupinu. »Původní zukíjá« proto doporučili Darině zasahovat podle vlastního uvažování, ale bez použití Sofura. Měla kromě dronu k dispozici i vlastní letadlo, nemusela se obávat o život. Navést pouštní lupiče proti ozbrojené skupině přemístěných byla jediná možnost, jak aspoň trochu snížit ztráty na životech.

Víc se prozatím nedalo dělat.

*****

Pětadvacet dní uplynulo a Sofur přesouval Američany do cílové oblasti na Sibiři, až jsem začal mít podezření, že jsem ve výběrových kriteriích udělal nějakou botu. Kdyby to ale bylo v pořádku, byla by to velice dobrá zkušenost. Znamenalo by to, že těch, kdo si zaslouží záchranu, je ve Spojených státech více než těch, kdo z této země dělají zemi násilí, vražd a válek.

O něčem svědčilo i to, že se města vyprázdnila, ale zatím v nich bez dotčení fungovaly všechny mocenské složky. Vlády na federální úrovni ani na úrovni jednotlivých států, ani armády a Policie se do této chvíle nic nedotklo. Burzy, banky i média fungovaly dlouho beze změn. A pokud si někdo dělal těžkou hlavu z »mizení obyčejných lidí«, pak to byli jen správci daní. Přicházeli totiž o plátce podstatné části daňových příjmů na všech úrovní rozpočtů.

Daly se ale očekávat i jiné problémy.

Největší z nich vznikaly tam, kde lidé znenadání zmizeli od zapnutých elektrických spotřebičů, strojů a nebezpečných procesů, třeba v chemičkách. Nehlídané spotřebiče v takových případech často způsobily požár. Přitom se ukázalo, že zmizeli i požárníci. Ještě že mě včas napadla podmínka nepřenášet lidi z jedoucích dopravních prostředků – kdybych i to opomenul, docházelo by k hromadným havariím a počty zbytečných obětí by nepříjemně stouply. Lidé mizeli až po vystoupení z městské

hromadné dopravy, vlaků, letadel, i ze soukromých aut. Tak ale mizeli i řidiči a kolony stojících vozidel zakrátko zablokovaly veškerou městskou dopravu.

Města se zablokovanou dopravou a nehybnými kolonami aut zahaloval kouř nehašených požárů. To už se přehlédnout nedalo a záhadu začali ze všech stran rozebírat i komentátoři rozhlasových a televizních stanic. Jak jsem očekával, vymysleli spoustu vysvětlení, ale na to pravdivé nepřišli. Komentátoři si z toho nic nedělali – není přece jejich úkolem podávat lidem pravdivé informace, když senzace víc táhnou.

Pak ale nastal zásadní obrat, který změnil veškerá naše předchozí rozhodnutí. Sofur oznámil, že ze Spojených států přenesl do Ruska na Sibiř všechny lidi, vyhovující výběrovému kritériu a začíná přenášet do Afriky ty »problémové«.

Tohle jsme potřebovali vědět. Mohli bychom v této chvíli vyslyšet i požadavek Dariny na přerušení přenosů, aby mohla zasáhnout, jenže Darina svůj požadavek mezitím stáhla. Lupiči pouště na jižním cípu Libye totiž mezitím narazili na ozbrojené Američany, kteří však měli proti nim početní převahu, takže po delší přestřelce skoro celou bandu postříleli. Zbytek beduínů uprchl do pouště, Darině odpadl důvod k zásahu a mohla už jen spočítat mrtvé. Nebylo jich málo, až několik stovek. Přepadení naštěstí donutilo Američany spojit se ke společné obraně, takže zapomněli i na dosavadní rvačky o jídlo.

Uvidíme ale, jak budou tihle reagovat na počínající příliv zbývajících obyvatel Spojených států.

Aby se nakonec nepustili do svých krajanů!

*****

Teď už jsme si konečně mohli oddychnout, jenže jak říká zákon schválnosti, když něco pokračuje jakž takž dobře, určitě jsi něco přehlédl.

Přesun zbytku Američanů do Afriky trval sotva den, když jsem v Praze pocítil, jak se zatřásla podlaha. V těchto místech Evropy bývá zemětřesení poměrně vzácné, jenže tohle nebylo obyčejné zemětřesení. Erupce supervulkánu Yellowstone byla

nejtěžší za pětatřicet tisíc let, kdy to sledovali mimozemšťané. Zemská kůra se zavlnila tak silně, až tato vlna oběhla celý svět.

Města v sousedících státech se poskládala jako domečky z karet. Ani nejnovější stavby ještě nikdy nemusely čelit takové síle, takže nevydržely. Řítily se i svahy některých hor, praskaly přehrady, řeky se vylévaly z břehů.

Okolí Yellowstonu zahalil neproniknutelný oblak dýmu, tvořeného žhavým sopečným popelem. Kamkoliv dopadl, vše vzplanulo. Domy, auta i lesy. Sofur měl příkaz změnit ve chvíli výbuchu kritérium výběru tak, aby přednostně odesílal lidi bezprostředně ohrožené ohněm, jenže ani rychlost sto lidí za vteřinu už nestačila. Žhavého popela z magmatické pece pod Yellowstonem bylo příliš mnoho a šířil se rychlostí malých sportovních letadel. Běžnými dopravními prostředky se tomu uniknout nedalo a velká letadla se nemohla vznést do vzduchu, neboť na mnoha letištích pokryly ranveje nebezpečné trhliny.

Lidé, kteří chtěli žhavému oblaku na poslední chvíli ujet, měli dvojnásobnou smůlu. Sofur je totiž nemohl vytahovat z jedoucích aut ani vlaků. Museli by zastavit a vystoupit, jenže právě to by v jejich situaci napadlo jedině sebevrahy. Snažili se tomu ujet na plný plyn, ale oblak žhavého sopečného popela je doháněl a nemilosrdně, jednoho po druhém, měnil v mumie.

Všude tam, kam popel dopadl, se vytvořily vysoké žhavé závěje. Bude trvat několik stovek dní, než jejich teplota klesne. Lidé, zasypaní tou pohyblivou smrtí, neměli naději na přežití.

Sofur přenášel ohrožené lidi pořád stejnou rychlostí sto zachráněných za vteřinu, jenže oblast, odkud mohl ještě vynést živé, se rychle zmenšovala.

Na západním pobřeží dostihl pyroklastický mrak oceánu. Všude, kam dopadl, stoupala z vod horká pára, kterou nemohlo přežít nic živého. Pokud pod horkým popelem lodě nevzplály a nepotopily se, měnily se v Bludné Holanďany bez posádek. Pokud na nich ještě nějací lidé zbyli, v této chvíli zahynuli. Naštěstí většina námořníků spadala do přednostně zachráněné

skupiny, většina lodí byla již několik dní prázdná, zkáza stihla jen posádky válečných lodí, ať už kotvících v přístavech, nebo plující na moři.

V opačném směru dosáhl mrak žhavého popela velkých plání, kde jeho postup nic nebrzdilo. Hnal se jako černá zeď, pohlcující cestou všechno. Velká jezera na severu Spojených států změnil ve vařící polévku bahna. Na jihu vyvařil i takové řeky, jako bývala Mississippi. Appalačské pohoří se mu na pár hodin postavilo, jenže mrak, sahající až do stratosféry, se přes nízké hory převalil a zakrátko se vrhl do vln Atlantiku.

Dokonce i na Floridě, nacházející se nejdál od epicentra, spadlo během jediné noci čtvrt metru sopečného popela. Nebyl už tak horký, aby zapaloval dřevěné domy, nicméně dokázal prolomit i konstrukce některých lehkých střech. Závěje popela se objevily až v Havaně na Kubě, dva a půl tisíce kilometrů od vulkánu. Tam už šlo ale jen o pár centimetrů popela.

Ještě nikdo v historii lidstva se s takovou katastrofou nesetkal. Bledly před ní i dosud největší vulkanické exploze Tambora a Théra. Vulkanický popel zatáhl oblohu nad celým Atlantikem. Po dvou dnech dorazil do Evropy a způsobil přerušení veškeré letecké dopravy od Anglie po Turecko. Evropa podobné mraky sopečného popela znala už dřív, tento byl však nejhustší. Pod mrakem klesla teplota téměř o deset stupňů, to však byly už jen dozvuky americké zkázy.

Severní Amerika byla v té chvíli mrtvým kontinentem.

Nezůstali naživu ani lidé v protiatomových krytech, kde měli přežít i atomovou válku. Většina krytů ale měla ventilaci vyvedenou na povrch a vybavenou filtry proti radioaktivnímu prachu. Nikdo však nepočítal s tím, že by měly odolávat i tak velkému množství sirných par a jemného sopečného popílku, že ucpe filtry i přívodní potrubí. Popel dokonale zavalil vchody a protiatomové kryty se změnily zprvu v pasti a pak v hrobky.

Ti nejlépe zajištění umírali nejpomaleji.

*****

V paláci na kraji Moskevského parku Sokolniki pořádala Jekatěrina Pavlovna Lisická, neboli Káťa, setkání »zukíjá« Evropy a Ameriky. Rimmiho parta našla útočiště v Čechách, ve starém podzemním komplexu »Zlatý Kůň«, ale Káťa všechny pozvala do svého paláce k vyhodnocení záchranné operace.

Působila se svým obrovským těhotným bříškem nádherně a zdálo se, že už jí moc času nezbývá, ale nevšímala si toho.

„Pro těch dvě stě milionů, co našli nový domov na Sibiři, to mohlo dopadnout hůř," pokusila se o hodnocení. „Sibiř umí být nevlídná, ale tihle si poradí. Pořádám pro ně kurzy ruštiny a chystám se rozptýlit jich aspoň část mezi Rusy, ale to bude fuška na několik staletí."

„Poslyš, Káťo, nebudou ale oni trvat na svých zvycích?" zeptal jsem se trochu pochybovačně.

„Na kterých?" podívala se na mě mile. „Myslíš, že budou pořád slavit Den Díkůvzdání za nový domov v Americe? Nebo Den Nezávislosti? Tyto svátky zůstaly pohřbené v popelu staré Ameriky. Budou mít nové, už s tím ostatně začali. Rozhodli se zařadit mezi svátky Den záchrany z ohnivé potopy. Uvědom si, zdaleka nejsou všichni anglosasové! Je tam i spousta Slovanů, ti se nebudou bránit splynutí s Rusy. Důležité je, že se Rusové Slovanům neuzavírají, přijmou je s otevřenou náručí."

„Horší to bude s ostatními národy," mínil jsem.

„Jistě, někteří se necítí, nejsou a ani nebudou Slovany," připustila Káťa. „Pár se jich brzy vrátí na Americký kontinent, do Aljašky a severní oblasti Kanady, i když to tam nebudou mít proti Sibiři o nic lehčí. Větší část vytvoří anglosaskou enklávu na Sibiři. Rusové se s tím jistě smíří, Sibiř vystačí pro všechny. Nejbližší staletí budou ve znamení globálního oteplování, takže tu bude pobyt snesitelnější."

„Myslíš, že to přijmou?" nedůvěřoval jsem. „Doteď byli nejdokonalejším národem světa, teď trpění přivandrovalci…"

„Ale vždyť právě tihle se nikdy necítili nejdokonalejším národem světa," namítla Káťa. „Byli biti i v Americe. Uvázaní

řetězem hypoték, dluhy a strachem, neodvažovali se zvednout hlavy ani když je vraždili. Otroctví tam skončilo později než ve starém světě a nahradilo je finanční nevolnictví. Na Sibiři jim bude lépe. Začnou tady nový život bez hypoték a dluhů, budou se cítit svobodněji než tam.“

„Takže ten »nejdokonalejší národ světa« je dneska spíše v Africe,“ dodal jsem.

„Tam se ukáže, jestli je nejdokonalejší,“ mínila Káťa. „Ti v Africe jsou ze všech Američanů nejchytřejší. Buď patří mezi finanční šlechtu, která držela pomocí dluhů většinu Američanů pod krkem, aby na ni dřeli, nebo mezi vyčůránky, kteří žili bez práce díky sociálním dávkám. Obojí končí. Jedni i druzí těžko udrží svou vysokou životní úroveň bez pracantů, kteří jsou teď na Sibiři a nehnou pro ně prstem. A pracovité otroky v Africe také jen tak nenajdou.“

„Leda by zkusili udělat otroky z místních,“ podotkl jsem.

„To jim neprojde,“ mínila Káťa. „Místní by mohli naopak posílit kastu lidí žijících z dávek. Jenže na ty teď nikdo nebude mít. Může to být ještě hodně zajímavé.“

„Už je,“ řekla Darina, která se zde znenadání objevila.

„Co ty tady?“ podivila se Káťa. „Neměla bys být touhle dobou v Africe?“

„Sestřelili mě,“ ohlásila stručně. „Tam se teď děje něco příšerného. Skok durumaldem mě na poslední chvíli zachránil z hořícího letadla. Objevila se tam velká kolona vozidel, samé nové japonské dodávky řízené vousatými Araby a začaly poušť zametat velkorážními kulomety. Podle všeho dostali beduíni, kteří přežili předchozí přestřelku s Američany, lépe vyzbrojené posily. Když mě objevili, na nic jsem nečekala, chtěla jsem jim uletět, ale… nějak dobře mířili, najednou mi začal hořet motor, unikla jsem jim jen skokem. Letadlo havarovalo a nevypadá to tam dobře. Arabové to střílejí šmahem a neberou zajatce.“

„Je tam snad ještě spousta značek durum,“ připomněla jí Káťa. „Mohla jsi tam skočit aspoň na okamžik.“

„Skočit?“ zaškaredila se Darja. „Přímo před hlavně těch kulometů? Zkus si to sama!“

To ovšem byla znepokojivá zpráva. Mohli bychom tam asi někoho vyslat, ale Darina měla pravdu, mohl by to být skok přímo před hlavně těžkých kulometů. Je jich plná Afrika, jak je Američané nakoupili proti Egyptu a Libyi. A určitě jim přidali i Saudové, ti také financují ve světě kdejaký teror. Paradoxem je, že se to obrátilo proti Američanům, kteří všechny rozeštvali. Většina těch toyot přece pocházela z amerických nadací!

„Moment, počkejte tady na mě,“ požádala všechny Káťa – a zmizela. Přenesla se zřejmě někam, kde měla další želízka v ohni. Káťa měla v Rusku respekt a asi něco vymyslela. Chvíli jsme čekali, naštěstí nás nenechala dlouho v nejistotách.

„Měla jsi pravdu,“ vrátila se po chvíli. „Děje se tam něco příšerného. Ruské sputniky nafotily systematickou vyčišťovací operaci, prováděnou zřejmě místními muslimy. Je ironií osudu, že si je nejspíš vyzbrojili sami Američané.“

„Čím kdo zachází, tím také schází!“ neodpustil jsem si citát z Bible.

„Rimmi je chtěl beztak vyhubit jako parazity,“ obrátila se na mě Káťa. „Ty jsi tvrdil, že se dají zachránit, když je pošleme jinam. Dopadlo to nakonec tak, že jich Sofur zachránil sotva osm milionů a obávám se, že ani ty už nepřevychováme. Sami si na sebe vypustili džiny, které původně použili na jiné.“

„Co s nimi uděláme?“ mračil jsem se.

„Pohřbíme je,“ pokrčila rameny Káťa.

„Myslel jsem posádky těch toyot s kulomety,“ řekl jsem.

„Přestaneme je zásobovat, však jim brzy dojde munice,“ pokrčila rameny Věrka. „Uvědomte si, Amerika je mrtvá. Kdo má nejvíc dolarů? Saudové. Mohou si jimi vytapetovat paláce, na nic víc jim nebudou. I Japonci dostali za své toyoty dolary. Odepíšou je a když nebudou mít materiál na výrobu dalších ozbrojených vozidel, tím lépe! Zhroucení zbrojního průmyslu nebude světu ke škodě.“

„Vezmu si Japonce na starost, je to můj rajon,“ slíbila Dara. „Musíme zajistit, aby se katastrofa nerozlézala. Bude to mít velký dopad všude.“

„Všude ne,“ usmál jsem se. „Českomoravské království to přežije bez problémů.“

„Neříkej HOP!“ utřela mě Věrka. „Ještě jsi nepřeskočil! A nejprve se podívej, do čeho jsi dopadl! Nemusí to vonět!“

„Bez poručníkování nejdokonalejšího národa na světě to v Čechách jistě půjde lépe!“ trval jsem na svém.

„Nejen v Čechách,“ přikývla Věrka.

*****

Účtování

Bez nás zukíjá by lidé ze severoamerického kontinentu dopadli tak, jak dopadlo těch sto milionů, které Sofur z oblasti zkázy nestihl vytáhnout. Prakticky celý kontinent se ocitl pod vrstvou popela, na většině plochy žhavého a spalujícího všecko živé. Jak jsem předpovídal ekologistům v Čechách, kromě lidí zahynulo i neodhadnutelné množství zvířat. Od dobytka, koní, domácích i divokých zvířat až po domácí mazlíčky. Bez vrstvy popela byla jen Aljaška, jenže její území bylo poměrně řídce osídlené. Snad tam přežijí aspoň medvědi – aljašské druhy jsou obzvlášť velké a poměrně ojedinělé.

Kromě konstatování, že se v Americe ani v Africe nedá nic dělat, jsme se museli obrátit k těm, kdo přežili. Příjemným překvapením bylo, že Sofur zařadil plné dvě třetiny Američanů do první skupiny, přenesené na Sibiř. Vlastně to byla lepší část, donedávna držená ve vlastní zemi ve finančním nevolnictví.

Káťa za nimi poslala zukíjá s dalšími dobrovolníky, aby jim do začátků trochu pomohli. Pro začátek jim věnovali tisíce mobilních buněk, kam se vtěsnaly matky s dětmi. Ruská vláda jim vymezila pás země, kde by se dalo poměrně slušně žít, a do začátků jim dodala i nejnutnější prostředky k životu. Podobně jako když Rusové za doby sovětů osídlovali »celiny«.

Američané se neměli kam vracet, dobré bylo aspoň to, že za nimi na Sibiř nepřicestovaly jejich dluhy a mohli začínat od počátku. Technologie stavby mrakodrapů zůstaly pod žhavým popelem, teď měli jen sekery a pily na stavbu dřevěných domů. Ruští dobrovolníci jim do motorových pil dodali benzín a učili je porážet stromy, zukíjá jim pomocí Sofura postavili dřevařské pily, kam měli poražené stromy vozit a kde by naopak získali trámy a prkna. Dřevěné stavby jsou na Sibiři tradiční a obecně jsou ve zdejších zimách lepší teplejší dřevěné domy než domy z cihel a betonu.

Rusko se naštěstí postaralo o přívod elektřiny z elektrické soustavy, »zukíjá« poblíž postavili továrny, aby si chlapi mohli slušně vydělat.

Na veškerou kulturní nadstavbu, divadla, umění, televizi i jiné druhy zábavy nezbyl čas ani prostředky, ale především – chyběli umělci. Sofur při záchraně lidí nehleděl na výši jejich bankovních kont a většina amerických umělců zahynula ve své vlasti pod popelem. Z proslulého Hollywoodu nezůstal kámen na kameni, na Sibiř se nedostaly ani veřejné i soukromé galerie soch a obrazů.

Problémem byly i mraky sopečného popela nad Evropou, kam se dostaly se vzdušnými proudy. Ochlazení povrchu Země pod nimi naštěstí netrvalo dlouho, aby se příliš ničivě projevilo na úrodě a kromě dlouhotrvajícího úplného vyřazení leteckého provozu nemělo tak velký vliv, aby ho museli řešit i »zukíjá«.

To už si lidé vyřídí sami.

*****

Jako král Českomoravského království jsem měl pozici v Evropě neobyčejně dobrou.

V Čechách samozřejmě při »Německé epidemii« naráz vymřely všechny politické, hospodářské i kulturní špičky, tak pronikavý vliv jako jinde to však nemělo.

Zastavila se sice většina továren, vlastněná zahraničními majiteli, ale Parlament prosadil můj návrh zákona o znárodnění podniků, kterým hrozí zavření pro nezájem majitelů. Původně měl překlenout bezvládí, kdy by jinak došlo k jejich likvidaci, důležité však bylo, že se na tomto základě podniky rozběhly.

Našli se sice remcalové, kteří tvrdili cosi o nepřijatelném zásahu do vlastnických práv majitelů, ty však umlčela doložka, že podniky s nucenou národní správou se vrátí majitelům v tom okamžiku, kdy se o ně přihlásí. Nejde tedy o krádež ani o úplné vyvlastnění. Jen zisk podniku, pokud v té době nějaký vznikne, nenáleží majitelům, ale zůstane státu jako náhrada nákladů spojených se správou podniku. Vzhledem k nezájmu majitelů by to byl zisk naprosto nezasloužený a pokud vznikne, může to

naopak v jiných podnicích vyrovnat ztráta. Majitelé, kteří své podniky nechají zpustnout, mohou být nakonec rádi, že se jim o ně někdo postará.

Kupodivu se o ně ani později nikdo nehlásil. Tvrdilo se, že ti, kdo by se o majetek přihlásit mohli, zůstali jako mumie pod popelem v Americe i se svými případnými dědici, takže už prostě není komu majetek vracet.

Diskuse vznikla v Parlamentu nad otázkou, koho pověřit správou podniků, aby je správci nevytunelovali. Zde naštěstí zvítězila varianta založit v podnicích zaměstnanecké rady, které by podnik spravovaly lépe než dosazení správci a pojistit to občasnými kontrolami. Problém byl, že Nejvyšší kontrolní úřad postihla »Německá epidemie« a mimo jiné se při tom ukázalo, koho kontroloval opravdu poctivě a nad kým »přimhuřoval« obě oči a v podstatě kryl všelijaké podvody a podvůdky.

V okolních státech, kde takový zákon nezavedli, došlo po »Německé epidemii« k velkému propadu výroby, než i sousedy napadlo okopírovat »Českou cestu«.

Jak známo, chybami se člověk učí.

*****

Americký velvyslanec tentokrát přišel na Hrad jako úplně bezradný člověk.

„Je mou morální a vlasteneckou povinností zeptat se vás, jak to vlastně bylo s našimi lidmi v Africe," začal nerozhodně. „Z vašich slov soudím, že o tom víte víc než jste mi byl minule ochoten povědět. Jenže se ukázalo, že v Africe došlo k hrozné katastrofě a to mi dává nejen právo, ale i povinnost zjistit, co se tam vlastně dělo a hlavně, kdo je za to odpovědný."

„Nepatrně se mýlíte," začal jsem. „Ke katastrofě nedošlo v Africe, ale v Severní Americe, přesněji řečeno šlo o výbuch supervulkánu Yellowstone. Tam šlo o přírodní katastrofu. Jenže o chystajícím se výbuchu jste věděli a naprosté nicnedělání vás odsoudilo ke zkáze."

„Ale co by se dalo proti tomu dělat?“ vyhrkl velvyslanec. „To byla přece přírodní katastrofa nevídaného rozsahu!“

„Věděli jste o ní dost dlouho,“ musel jsem ho informovat. „Ignorovali jste zprávy vědců, jak se to blíží. Varovali vás, ale nezajímali vás ani jako hokejová liga. Vaše chyba. Museli byste navíc spolknout svou nadřazenost a pokorně požádat o pomoc země, které by vám mohly včas poskytnout azyl.“

„Američané nikdy pokorně nežádají!“ vypjal se hrdě.

„Další chyba!“ opáčil jsem. „Kdybyste pokorně požádali o azyl před přírodní katastrofou, poskytlo by vám ji více zemí. Vy ale nikdy nikoho o nic nežádáte, prostě si uzmete co chcete a raději byste vyhynuli. Což se skoro stalo.“

„Kdo by nám poskytl azyl?“ naježil se. „Vždyť nás bylo přes tři sta milionů!“

„Dvě stě milionů Američanů je v Rusku,“ prozradil jsem mu. „Vyřídili jsme jim tam hromadnou žádost o azyl a když se situace v Yellowstonu vyhrotila, prostě jsme je tam přesunuli. To bylo to záhadné mizení lidí. Na území Ruska získali azyl, takže už k nim Spojené státy nemají žádnou pravomoc.“

„Prostě jste je tam přesunuli… předpokládám bez jejich souhlasu… to je přece mezinárodní pirátství!“

„Všichni poskytli svůj souhlas dodatečně, zejména když se dozvěděli, co se teď děje na území Severní Ameriky,“ ujistil jsem ho. „Kdo by požádal o návrat, vrátíme ho, odkud jsme ho odnesli. Ještě se nenašel sebevrah, který by se o to přihlásil.“

„Ale co katastrofa v Africe?“ snažil se převést to jinam.

„Rusko nemohlo spolknout všechny Američany,“ pokrčil jsem rameny. „I tak je tam dnes víc Američanů než Rusů a pro Rusko je to těžká zátěž. Nezbylo než zbytek přesunout jinam. Bylo to nouzové řešení a začali jsme s tím pozdě. Do Afriky jsme stihli přesunout osm milionů lidí, ostatní přikryl popel.“

„Jenže naši agenti našli na označeném místě v Africe jen miliony mrtvol a pár stovek těch, komu se podařilo uniknout!“

„Za to nemůžeme,“ zavrtěl jsem hlavou. „Kromě Rusů se nikdo neodvážil takovému množství lidí nabídnout azyl. Není

snadné najít zemi tak vstřícnou jako Rusko! Poslali jsme tedy zbytek dočasně do pouště, kde jsme jim poskytli nejnutnější humanitární pomoc. Jednání o jejich rozmístění do třetích zemí měla teprve začít. Bohužel se o těch lidech dozvěděli Libyjští rebelové dřív, přijeli tam – a dál už to víte. Neuvěřitelná ironie osudu chtěla, aby byli postřílení zbraněmi, prodanými do Libye Spojenými státy a spojeneckou Saudskou Arábií."

„Za jejich smrt ale nesete odpovědnost vy!" vybuchl.

„Kdo?" usmál jsem se trpce. „Máme nést odpovědnost za to, že jsme to nestihli? To nemůžete myslet vážně. Uznáváme, naše prostředky jsou silnější než vaše, ale i vy byste to stihli, kdybyste s evakuací začali včas – řekněme před padesáti lety, kdy to nebezpečí objevili vaši vědci. Máme silnější prostředky, ale všemocní nejsme. To je jen Bůh – a ten ve váš prospěch nezasáhl. Skoro to naopak vypadá, že se vás rozhodl vyhladit, neboť jste příliš dlouho porušovali jeho zákony. My těch dvě stě milionů zachráněných chápeme jako jednoznačný úspěch. Oceňujeme i vstřícnost Rusů. A zodpovědnost? Když uvážím, kolik jste za poslední století vedli válek, včetně vyhlazovacích, nazval bych Yellowstonský vulkán Božím trestem."

To panu velvyslanci úplně vzalo dech. Ale pořád mu to ještě nevzalo jeho hrdost.

„Kdo jste, pane, abyste hodnotil Boží úmysly?" zeptal se mě velice upjatě.

„Nic nehodnotím," ujistil jsem ho. „Ale nedivil bych se tomu. I my můžeme být jen nástrojem. Začít o pouhých čtrnáct dní dřív, vytáhli bychom ze Spojených států i Kanady všechny. Jenže i nám příprava nějakou dobu trvala. Možná jsme měli zvolit Austrálii místo Sahary. Je tam sice vražednější podnebí, ale bez Arabů. Ale na druhé straně, kdyby vás tak nenáviděli všichni lidé na světě, nepřežil by to nikdo. Spíš byste se měli zastydět, že vám pomáhají vaši nepřátelé Rusové, kterým jste nikdy nic dobrého neudělali a naopak jste jim poslední dobou všemožně škodili."

„Pomáhali jsme jim přece proti Hitlerovi!“ vyhrkl.

„A současně jste pomáhali Hitlerovi proti Rusům a navíc jste si všechno nechali velice dobře od obou stran zaplatit! To nebyla pomoc, ale úžasně pokrytecký válečný kšeft. Už se tím přestaňte chlubit. Nemáte čím.“

„Ale byli jste našimi spojenci!“ zkusil to jinudy. „Pomoc byla přece vaší povinností!“

„V dřívějších smlouvách byla zmiňována pouze vojenská pomoc,“ připomněl jsem mu. „Napadl vás snad někdo? K nám do Českomoravského království by se vás nevešel ani zlomek. Zasahovat proti supervulkánu přesahuje i naše možnosti – ale evakuace mohla proběhnout úspěšně i bez nás, kdybyste ovšem začali včas.“

„Poslyšte – nevykládejte mi, že tu »evakuaci«, jak tomu říkáte, uskutečnili Češi! Trochu je znám, za dolary by prodali všechno. Koho tady vlastně zastupujete?“

„Správná otázka,“ přikývl jsem. „Oficiálně jsem králem Českomoravského království a zastupuji Čechy a Moravany. Neoficiálně s vámi mluvím z pozice mluvčího »zukíjá«, což je nepříliš početná skupina, disponující nesrovnatelně silnějšími prostředky než lidstvo. Ale na oplátku bych se zeptal já vás. Uvědomujete si, že tady zastupujete jen sám sebe, nanejvýš obyvatele velvyslanectví neexistujících Spojených států?“

To mu teprve vyrazilo dech.

„Neexistujících?“ vyhrkl s vytřeštěnýma očima.

„Vy pořád ještě považujete spálenou pevninu, pokrytou sopečným popelem, za světovou velmoc?“ pásl jsem se na jeho narůstajícím zděšení. „Velmoc by snad měla mít i obyvatele!“

„Je nás tři sta milionů!“ vyhrkl.

„Bylo, pane, bylo,“ pokýval jsem hlavou. „Odečtěte dvě stě milionů, kteří mají azyl v Ruské federaci, dále sto milionů mrtvých a co vám zbude? Pár tisíc agentů, roztroušených na vašich velvyslanectvích po celém světě. Řeknu vám ještě jednu zvěst, která se vám asi nebude líbit, ale je naprosto logická. Česká

národní banka dostala příkaz zásadně odmítat nekryté dolary. Takže jste žebráci.“

„Dolary přijímá ve světě každý!“ nafoukl se.

„Každý?“ zasmál jsem se útrpně. „Dolary jsou dnes jen poukázky na charitu. Kdo je přijme, dobře ví, že neplatí. Nikdo mu už za ně nic neprodá, ledaže to také chápe jako charitu, ale ty papírky už samy o sobě žádnou cenu nemají.“

„Dolary jsou pořád kryté zlatem!“ zkusil to jinak.

„To už neplatí hodně dávno!“ odpálil jsem ho. „Od zlata jste se odpoutali už na konci minulého tisíciletí. Na vašem Fort Knoxu leží dva metry popela, horkého devět set stupňů Celsia. I kdybyste počkal, až to vychladne a dostal byste se do trezorů, o čemž pochybuji, najdete tam jen tuny pozlaceného olova. Pravé zlato jste už dávno rozházeli a utratili za zbraně!“

„To je lež!“ vybuchl.

„Mohl bych vám ukázat zlato, nakoupené od vás minulou českou vládou. Samé olovo, pokryté tenkým zlatým plíškem, vydávané za pravé zlato. Ani to zlato vám nemůže nikdo věřit! Není to ojedinělý případ. Žádné zlato Spojených států nemá hodnotu. Nedávno si Německo chtělo vyzvednout část svého zlata, uloženého ve vašich federálních trezorech. Odmítli jste jim je vydat – i to jste zřejmě zpronevěřili. Skončili jste neslavně. Žebráci, podvodníci a defraudanti!“

„To je lež!“ vybuchl.

„Důkazy máme schované – to zlato nakoupené minulou vládou, které se ukázalo z větší části olovem.“

„To by mohl říci každý!“

„Bohužel je to pravda,“ souhlasil jsem. „Říká to každý, kdo si od vás to pozlacené olovo koupil. Poslyšte, co kdybyste si raději začal hledat jinou práci?“

„Vy mi nemáte co radit!“ prskal už docela vztekle.

„Podívejte se," pokračoval jsem mírně. „Spojené státy už neexistují, vy sám nikoho nezastupujete. Ponecháváme vás na velvyslanectví z dobročinnosti, ale živit vás nebudeme a peníze na provoz velvyslanectví nemáte. Dolary můžete použít jako tapety na zeď vaší pracovny, na nic víc se ten potištěný papír nehodí. Měl byste se i se svými lidmi poohlédnout po nějaké poctivé obživě. Vaši krajané v Rusku v současné době kácejí stromy a staví domy, aby byli do zimy pod střechou, na Sibiři bývají zimy mrazivé."

„Snad byste mě neposlal na Sibiř?"

„To už nejde, Rusové přijali dvě stě milionů Američanů, ale další odmítají, i to je pro Rusko velká zátěž. Co s vámi? Do Afriky vás poslat nemůžeme, zastřelili by vás, nanejvýš můžete někde požádat o azyl. Poskytneme vám letenku, kamkoliv si řeknete – samozřejmě kromě Spojených států, tam už se nelétá. Můžete požádat o azyl i u nás, ale to předpokládá, že si tady najdete zdroj obživy."

„To snad abych nakonec přišel na váš pracovní úřad?"

„Ten úřad je tu od toho, aby lidem hledal práci," přikývl jsem, jako kdybych nerozuměl jeho ironii. „I v Čechách řádila »Německá epidemie« a některé profese skoro vyhubila. Snad by se něco našlo i pro vás. Ovšem také se může stát, že vám nabídnou jen nekvalifikované profese ve stavebnictví."

„Snad si nakonec nemyslíte, že budu zedničit?" vybuchl.

„To ne," ujistil jsem ho. „Na zedníka nemáte kvalifikaci. Na stavbách byste mohl dělat nanejvýš pomocné práce."

„Aby se absolvent prestižní Harvardské univerzity živil na stavbě jako poslední dělník? To se nestane!"

„Můžete požádat o azyl i v sousedním Německu," navrhl jsem mu. „Ale nevím, jak dopadnete. V Evropě je to stejné. Od doby, co se kancléřka zastřelila vlastní legálně drženou zbraní, vás tam nebudou zrovna vítat."

„To je snad konec světa!" vzdychl si. „Ale napadlo mě ještě něco. Tvrdíte, že Američanů je v Rusku více než Rusů. Že je ještě

nenapadlo Rusy přehlasovat, zvolit novou vládu podle sebe a udělat z Ruska novou Ameriku?“

„Asi to nikoho nenapadlo a i kdyby, není to myslitelné,“ usmál jsem se. „Rusy totiž ta možnost napadla také a dřív. Měli proto podmínky. Američané jsou v Rusku jako azylanti. Nemají volební právo a smí se pohybovat jen na vyhrazeném území. Aby je nenapadlo zmocnit se vlády ozbrojeným pučem, nemají tam žádné zbraně. Kdo měl zbraň, do Ruska nesměl a tyto lidi jsme proto přesouvali do Afriky.“

„Tam je ale Arabové postříleli!“ namítal.

„Měli zbraně, mohli se bránit a bránili se,“ podotkl jsem.

„Jenže Arabové měli zbraně většího kalibru,“ stěžoval si.

„Pak už to šlo docela hladce, podle práva silnějšího. Ale na to jste přece odjakživa zvyklí, ne?“ pokrčil jsem rameny.

„Nikdy jsme se nesetkali s protivníky, kteří měli zbraně většího kalibru než my!“

„Ano, vždycky jste měli větší klacek vy,“ přikývl jsem. „Teď se to zkrátka otočilo, nic víc. Proto dopadli mnohem lépe ti, co skončili v Rusku, i když jsou tam beze zbraní.“

„To je ale flagrantní porušování jejich lidských práv!“

„Proč?“ pokrčil jsem rameny. „Azylanti nejsou občané. Jsou tam jen na nezbytně nutnou dobu. Až se změní podmínky na území Spojených států na méně životu nebezpečné, mohou se vrátit. Pak si jistě uspořádají život, aby jim lépe vyhovoval.“

„Takže se vrátí zpět!“ rozjasnil se. „A dojde k obnovení Spojených států!“

„K obnovení Spojených států nejspíš nedojde,“ zchladil jsem ho. „Víte, oni si v Rusku mezitím zvyknou na něco jiného a je vysoce pravděpodobné, že si po svém návratu vytvoří na území bývalých Spojených států úplně jiný stát.“

„Jak – jiný stát?“ zarazil se.

„Rozhodně jiný než dosavadní,“ ujistil jsem ho. „Ti lidé nebyli poslední dobou spokojení, co se ve Spojených státech

dělo. Nepřetržitě ve válce, bez jistot, většina těžce zadlužená… V Rusku si nejspíš zvolí jiný systém a přinesou si ho s sebou.“

„A co když se budou vracet, ale tam už bude předchozí stav obnovený do poslední čárky?“

„Kdo by ho tam ale obnovoval?“ opáčil jsem s úsměvem.

„Třeba my, vyslanci Spojených států ve světě!“ řekl hrdě.

„Nejprve byste se tam museli dostat,“ upozornil jsem ho. „To nebude tak snadné. Není tam jediné letiště, přístavy jsou zničené… a kromě toho, navrátilci z Ruska přehlasují každého, kdo by jim chtěl vnutit starý systém. Odjakživa nejsou zvyklí brát ohledy na původní obyvatele.“

„To je ale v háji!“ zarazil se. „Poslyšte, sliboval jste nám letenku do kterékoliv země. Opravdu kamkoliv?“

„Musíte si předem vyjednat, aby vás přijali,“ řekl jsem opatrněji. „Aby se nestalo, že vás vrátí jako nežádoucí osoby.“

„Vyjednáme si to… nebudete-li nám blokovat telefony.“

„Nebudeme,“ ujistil jsem ho.

„Dobře, zařídíme si to,“ ustoupil.

„Hodně štěstí!“ popřál jsem mu.

*****

Velvyslanec mi poměrně brzy přišel připomenout slib, že mu umožním cestu do kterékoliv země světa. Ve velmi krátké době vyjednal přijetí v Izraeli nejen pro sebe, ale i pro všechny zaměstnance velvyslanectví a přinesl mi dlouhý seznam dalších zájemců o letenku. Ty jsem ale odmítl.

„Pane velvyslanče, nabídka platila pro vás i pro **oficiální** zaměstnance velvyslanectví,“ připomněl jsem mu tento drobný detail. „Pokud jste zaměstnával jiné občany Českomoravského království, bylo to načerno a tedy protizákonné a nemohu vám to při nejlepší vůli uznat. Nestarejte se, prosím, o ně.“

„Ale i oni chtějí odletět a vyjednal jsem přijetí i pro ně!“

„Bude se jim to jistě hodit, ale pochopte, moje oficiální nabídka platí jen pro oficiální zaměstnance. Nebudeme klást překážky těm, kdo tam odcestují jako soukromé osoby, ale ať si cestu řádně zaplatí sami.“

„Ve většině případů to jsou vdovy s dětmi!“ snažil se hrát na moje city. „Nemají na cestu!“

„Můžeme uvažovat i o tom, že jim na cestu přispějeme,“ ustoupil jsem. „Nebudeme jim klást překážky. Stačí nám jejich prohlášení, že na cestu nemají prostředky – a dostanou letenky ekonomické třídy. Budeme teď prodávat majetek neziskových organizací. Nikdo se k nim nehlásí a není to nepatrný majetek, neziskovky byly štědře dotované, bude o ně zájem. Vypíšeme nabídku a uvidíme!“

„Chcete rozprodávat majetek neziskovek?“ zavětřil. „Ale ty neziskovky nejsou vaše, byly přece dotované ze zahraničí!“

„Možné to je,“ přikývl jsem. „Po »Německé epidemii« se ocitly bez oficiálních majitelů a jejich majetková struktura je natolik neprůhledná, že se nedá dohledat. Uplatnili jsme na ně tedy »zákon o znárodnění podniků, kterým hrozí zavření pro nezájem majitelů«. Jenže to nejsou podniky, aby je převzaly do správy zaměstnanecké rady. Nezbývá než je za co nejlepší cenu prodat. Výtěžek dáme na humanitární účely, třeba i k zaplacení cesty nemajetným občanům, kteří by se rozhodli emigrovat.“

„O tom se ještě rozhodne!“ zavrčel a měl se k odchodu.

„O tom nepochybuji!“ odvětil jsem.

*****

Zaměstnancům velvyslanectví i s šéfem jsem velkoryse poskytl vládní letadlo. Odletěli v pořádku, jenže zádrhel nastal po jejich odletu. Na letišti v Tel Avivu policie mé vládní letadlo zadržela, protože mělo ještě staré označení »Česká republika«. Usoudili z toho, že Českomoravskému království nepatří a pro ten »prohřešek« je zadrželi. Nejvyšší soud v Tel Avivu vzápětí přispěchal s rozsudkem zabavit letadlo za majetek neziskových organizací, »protiprávně« prodávaných v Čechách.

Pozval jsem si tedy na kobereček – pardon, na konzultaci – izraelského velvyslance a požadoval po něm vysvětlení.

„V žádném případě nemohu ovlivňovat rozsudek našeho nezávislého soudu,“ rozhodil bezmocně rukama.

Ale ovšem, on nic, on muzikant a rozsudek »nezávislého soudu« je spravedlivý, konečný a neodvolatelný…

„Je vám ovšem jasné, že teď můžeme uplatnit reciproční opatření?“ zeptal jsem se ho.

„To by bylo proti mezinárodnímu právu,“ namítl. „Naše letadla nepatří státu, ale soukromým společnostem.“

„Aha, vy myslíte, že zabavíme nějaké letadlo!“ vrtěl jsem hlavou. „Nejsme zloději! Ale zapíšeme Izrael na mezinárodní seznam »nedůvěryhodných zemí«. Existuje už pěkných pár let a letadla těch zemí nesmí přistávat na žádném letišti Evropy.“

„To se vám nepodaří!“ usmál se velvyslanec. „V Evropě máme tolik konexí ve vládách, že to prostě neprojde!“

„Máte zastaralé informace,“ upozornil jsem ho. „Konexe jste měli do »Německé epidemie«, od té doby nemáte prakticky žádné. Parlamenty i vlády se mezitím vyměnily.“

„Vlády jsou poslední, kdo rozhoduje,“ usmíval se stále. „Naše konexe jsou mnohem rozsáhlejší.“

„Byly, pane velvyslanče, byly,“ pokýval jsem hlavou. „Asi to ještě nevíte, ale »Německá epidemie« zasáhla v Evropě většinu lidí semitského původu. Vždyť i vy jste přišel do Prahy nahradit svého předchůdce, který na ni zemřel! Sám máte velké štěstí, že v celé Evropě není nikdo, kdo by té epidemii umožnil šíření. Až na pár cizinců jako jste vy tu žádní muži semitského původu nejsou!“

„Ono to vyhubilo celé rodiny?“ zamračil se.

„Celé ne, jen dospělé nebo skoro dospělé muže,“ doplnil jsem mu informace. „Žen a malých dětí se to nedotklo. Jenže ty se teď snaží emigrovat do Izraele, kde mají nějaké příbuzné.“

„Poslyšte, to by ale vypadalo na nějakou nemoc umělého původu!“ pochopil konečně. „To by byl ale zločin srovnatelný s nacistickým holokaustem! Jestli to v celé Evropě vyhubilo všechny Židy…“

„Všechny semity,“ opravil jsem ho. „Stejným způsobem to vyhubilo i Araby. Kdoví, možná to původně bylo proti nim.“

„Ale ten, kdo něco takového vymyslel, by měl být souzen mezinárodním tribunálem!“ rozvíjel to dál.

„Jenže se zdá, že pokud to někdo vymyslel, stal se i první obětí,“ vzdychl jsem si. „Takže se to vyšetřovat nedá. Tvrdí se, že epidemie začala v Německu. Jistě víte, že tam byl dostatek farmaceutických společností, které se takovými pokusy mohly zabývat. Jenže jejich vědci zahynuli.“

„To by ale byla světová katastrofa!“ mínil.

„Světová katastrofa nastala v Americe,“ obrátil jsem jeho pozornost jinam. „Tam ale za ni nemohou lidé. Výbuchy sopek jsou nad naše omezené lidské možnosti.“

„Příšerné katastrofy!“ otřásl se.

„Za ty lidé nemohou,“ řekl jsem. „Ale za zabavené vládní letadlo ano. Vyřiďte proto tomu vašemu »nezávislému soudu«, že jeho rozsudek neuznáváme. O cizím letadle mu nepříslušelo rozhodovat. Dále oznamte ministru zahraničí, že v Čechách pro izraelská letadla, až na nouzové případy, platí zákaz přistání. Rozuměl jste tomu?“

„My ale můžeme podniknout protisankce!“ naježil se.

„Podnikněte!“ přikývl jsem. „Pořádek musí být. Budeme mít aspoň důvod ke zpřísnění našich sankcí.“

„Zničíme vás hospodářsky!“ varoval mě.

„Bez vaší páté kolony? Těžko!“ odpálil jsem ho.

„V nouzi nejvyšší máme i atomové hlavice!“ vytáhl svůj poslední a nejtěžší trumf.

„V tom případě způsobíte úplné vyhynutí semitů v celém světě,“ ujistil jsem ho. „Vás i Arabů. Vlna »Německé nemoci« se zastavila na Sibiři, ale k vašemu štěstí nepronikla do Afriky ani na Střední Východ. Druhá vlna by to ale dokončila a zbytek světa by vám jedině poděkoval.“

„Chcete vyhrožovat zakázanou biologickou válkou?“

„Nechceme,“ ujistil jsem ho. „My tu »Německou nemoc« přece nemáme. Jako vy oficiálně nemáte ty jaderné hlavice.“

Koukal se na mě krvežíznivě, jako by litoval, že nemá pistoli, aby mě mohl zastřelit. Naštěstí mi od něho nebezpečí nehrozilo, to by mě **hačetá** včas varovalo. Netušil ani, že by mi stačilo pár slov – a jen abych si je pomyslel! Jenže kdo má tyto možnosti, nesmí je používat, přinejmenším ne lehkomyslně.

„Vyřiďte to doma," požádal jsem ho ještě jednou.

„Vyřídím!" odsekl.

*****

Krátce po mém hovoru s velvyslancem Izraele mi z Tel Avivu rozhořčeně zavolal bývalý velvyslanec Spojených států. Že nedržím slovo, slíbil jsem mu přece, že nebudeme klást těm, kdo se rozhodnou emigrovat, žádné překážky. Tak jak je to se zákazem přistávání izraelských letadel? Navíc v celé Evropě, to je přece skandál!

„To je vaše dílo!" osočil mě.

„Divíte se, pane velvyslanče?" zeptal jsem se ho klidně. „Vy nevíte, jak dopadl můj vládní letoun? Před jeho zabavením jsem k vám byl velice vstřícný! Nepřátelský akt jste zahájili vy! No dobrá, Izrael získal jeden starší dopravní stroj, ať se tím třeba udáví! Zato přišel o spojení s Evropou, to je podle mého mínění v pořádku. Já jsem ale žádný slib neporušil. Emigranti dostanou letenky na jiné letadlo, nemusí být nutně izraelské! Objednáme jim klidně letenky společnosti Egypt-Air! Mohou k vám letět i s přestupováním v Káhiře!"

„A kdyby vám to letadlo vrátili?" navrhl mi.

„Pak bude záležet i na ostatních zemích, kdy uznají Izrael za důvěryhodný," řekl jsem vyhýbavě. „Japonci říkají, kredit se ztratí snadno, ale zpět se získává těžko!"

„My ale na takové zacházení nejsme zvyklí!" vrčel.

„Zvykejte si!" doporučil jsem mu.

*****

Věrka

Věrka během svého předsednictví v partaji Pravdy zaučila do politiky několik mladých lidí, ale při výročí jejího založení překvapivě oznámila svůj odchod.

Dozvěděl jsem se to ještě téhož dne, v Čechách se takové zprávy šíří rychle, a večer jsem na ni čekal v chalupě s otázkou, co tím sleduje.

„Co bych tím sledovala?“ řekla s úsměvem. „Nemusím se pořád věnovat politice, je přece tolik důležitějších činností! Co třeba samočinné léčení? Taky bych mohla něčím přispět.“

„Přispěla jsi vyřešením malárie!“ odvětil jsem.

„Kolik zákeřnějších nemocí zůstalo?“ pokrčila rameny.

„Dvacet jich je už vyřešených!“ připomněl jsem jí. „Další jsou ve stadiu zkoušení. A navíc jsme zjistili, že nejvíc zdržuje odběr vzorků, protože tam jde o pomalý přesun hmoty. Pak už to může jet paralelně a testování dvaceti nemocí netrvá déle než testování té první tuberkulózy. Drtivá většina testů skončí negativně, takže vlastní léčení zabírá jen zlomek času. Když to tak půjde dál, velice rychle vymýtíme běžné nemoci. Lékařům zůstanou úrazy, porodnictví a možná prevence.“

„Bude to potřebné,“ řekla. „V Čechách je to problém. »Německá epidemie« způsobila akutní nedostatek lékařů v celé Evropě a Češi ještě víc utíkají za vyššími platy do Německa. Z Ameriky už nekoupíme žádné léky a pomalu tu ani nebude, kdo by lidi léčil.“

„Jen ať utíkají!“ mávl jsem nad nimi rukou. „Poznáme na tom, komu jde jen o prachy!“

„Mám nápad!“ řekla s úsměvem. „Těm vytrvalým, kdo tu vydrží, nabídnu zjednodušené školení v léčení pomocí Sofura. Ne všechno, jen léčení. Nemůžeme jim říkat učedníci, nebudou tedy muset splnit naše omezující podmínky, například mohou mít rodiny. Farmaceutický průmysl je v troskách, jenže my tím

vyřešíme i nedostatek léků. Kdo uteče za penězi, nebude se už moci vrátit. Nebude mít ani kvalifikaci, ani praxi.“

„Mám ještě lepší nápad!“ trumfl jsem ji. „Co třeba zrušit ty omezující podmínky všem? Tedy i sobě, nám…“

„Kdybys znal všechny problémy, kvůli kterým jsme je kdysi zaváděli…“

„A nebylo to tím, že jste v dávných dobách nedokázali zkrátit učednická léta pod jeden lidský život?“ nadhodil jsem. „Tak jsi to přece tvrdila i mně! A neukázalo se, že se to dá při větší intenzitě učení zvládnout i za polovic?“

„No – možná se o tom dá uvažovat,“ přemýšlela. „Vy dnešní jste chápavější. Jagoda to také tvrdí! Ale rodina, to je velká zátěž, která může překážet.“

„Podobně obhajuje katolická církev celibát svých kněží,“ řekl jsem. „Vlastně je to stejné omezení. U ostatních církví se ukazuje, že to jde bez celibátu také a lépe. Rodina může být překážkou, ale na druhé straně může být i zdrojem pochopení. Kdo nemá rodinu, těžko si představí myšlení většiny lidí.“

„Pochopení se dá nahradit zkušenostmi,“ řekla.

„Anebo také ne,“ nesouhlasil jsem. „Pochopil bych ještě, že trváte na zákazu rodiny v prvním životě, kdy to vadí učení. Ale proč na tom trváte i později? Vychovat děti trvá jen čtvrt století, než se děti osamostatní. Ale i při tom přece lidé normálně pracují. Zákaz rodiny se mi zdá příliš samoúčelný, zbytečně nás zukíjá vzdaluje od lidí. A to je podle mě škoda.“

„Kuře chce poučovat slepici!“ vyprskla pobaveně.

„Poslyš, Věrko, co kdyby sis o tom popovídala s Káťou? Je stejně stará jako ty, ale má uvažování rozhodně bližší nám lidem. A správně se to projevuje. Kátin puč proti Thassovi byl – docela to tak cítím – soubojem lidství a nelidství. Správný je i tvůj postřeh, že by si měl Thass při příští reinkarnaci zkusit tělo ženy, ale ještě víc by si měl vyzkoušet roli matky. Ne jak to dělala Káťa, porodit carovi dítě s kvalitou genetického odpadu a odložit je na vychování cizím guvernantkám. Už jste se přece shodli, že odpadem může být i fyzicky bezchybný jedinec, ze kterého dělá

odpad jen jeho vadný charakter. Ten může mít děti bez genetických vad. Chce to tedy mít dítě a vychovávat je!“

„Kdo má děti, je přes ně snadno vydíratelný,“ trvala na svém. „Představ si, že máš děti a nějaký darebák ti vyhrožuje. Ne že zabije tebe, ale že zabije tvé děti, které se ještě nedokáží bránit. A ty, abys je zachránil, mu ustoupíš a vyvedeš i úděsné hlouposti! Jako Chammi, když dal Atlantům silové pole **frége**.“

„A ty, protože tohle víš, nenecháš děti nikdy bez dozoru, aby se jich nezmocnil žádný darebák,“ namítl jsem. „Když víš, že tě chce někdo vydírat, uklidíš děti mimo jeho dosah.“

„Dobře, půjdeme si popovídat s Káťou,“ ustoupila.

„Pojďme hned!“ navrhl jsem.

*****

„Říkám to přece od začátku!“ opakovala Káťa. „Vždycky jste mě ale přehlasovali.“

Měla teď na sobě hodně volné mateřské šaty, pod kterými se rýsovalo veliké bříško. Neměl jsem s tím žádnou zkušenost, prostě se mi zdálo, že už ho má velké až příliš a každou chvílí by se mohla rozsypat. Káťa se ale pohybovala pořád energicky, zjevně jí to nepřekáželo. No jo, Ruska! A to měla mít rizikové těhotenství! Kdo jí vlastně dělal diagnózu?

„Nemůžeme dát lidem naše prostředky jen tak,“ zarazila ji Věrka. „Barbaři zneužijí všeho, odstrašující příklad Atlantů to ukázal nade vší pochybnost! Chammi…“

„Chammi udělal chybu,“ souhlasila Káťa. „Vytvořil si ze svých obdivovatelů privilegovanou kastu a té toho dal víc než bylo zdrávo. Kašlal na prověřování, pořád tvrdil, jak jsou jeho Atlantové morálně vyspělí. Vzpomeň si, jak hluboko morálně klesly i jiné národy, které si říkaly výjimečné a nejvyspělejší na světě! Němci tvrdili, že je to opravňuje ostatní národy vyhladit, aby měli sami ve světě více místa. Američané zase, že jsou tak morálně na výši, že musí všem okolo vnutit svůj systém. Jenže to dělají bombami, napalmem a terorem nejhoršího druhu, čímž jejich vládci prokazují, jaké to jsou morální zrůdy.“

„Přitom jsi dvěma třetinám těch morálních zrůd poskytla ve své oblasti útočiště před zkázou!“ vpálila jí Věrka.

„Poskytla,“ pokrčila Káťa rameny. „Jenže s podmínkami, které by skutečně morálně vyspělý národ nepotřeboval. Přijala jsem je jako nevolníky, bez techniky a nafoukané ideologie. Té se musí zbavit jako první!“

„Nevolníky?“ pozastavila se nad tím Věrka. „Ale tak jsme to přece nevyjednaly! Pokud se dobře pamatuji, o nevolnictví mezi námi nepadlo ani slovo!“

„Vyjednaly jsme, že budou mít omezený pohyb výhradně na vyhrazené humanitní tábory,“ zopakovala jí Káťa. „Dokonce jsem pro ten účel použila i bývalý sovětský koncentrační tábor Solověcké ostrovy a protože nestačil, ohradila jsem jim navíc pořádný kus Sibiře u Podkamennoj Tungusky. Není to pravý koncentrační tábor podle vzoru Britů, Němců ani bolševiků, nebudou tam za trest, na vyhlazení ani na otrockou práci, ale volný pohyb po Rusku mít nebudou. Takže – nevolníci.“

„Omezený pobyt ano,“ připustila Věrka. „Ale jen na dobu nezbytně nutnou. Ne na doživotí a nedejbože dědičně!“

„To neříkám,“ opáčila Káťa. „Ale učí se pracovat, jak si už dávno odvykli. Kácení stromů, práce na pile, ruční stavba domů ze dřeva, to z nich vyžene myšlenky, že jsou oprávnění krást všude po světě, co potřebují – přinejmenším ropu.“

„A přijali to?“ zajímala se Věrka.

„Jestli je to, jak jsme se dohodly, nejsem proti,“ oddychla si Věrka. „Vede se jim jinak dobře, ne?“

„Stěžovali si zatím na komáry,“ přiznala Káťa. „Měli ale pravdu, komárů tam jsou touhle dobou mraky. Pokryla jsem tu oblast polem »**frége**« slabší intenzity, aby to komárům utrhalo křídla, jenže to se zase Američané vyděsili, že na ně zkoušíme nějaké ruské zbraně. U nich se proti demonstrantům používají mikrovlny takové intenzity, až to zasažené sterilizuje a je těžké jim vysvětlit, že to nebylo totéž. Jenže **frége** zlikvidovalo jen létající hmyz, larvy ve vodě neničí a za pár dní se vylíhli další krvežíznivci. Dala jsem jim na výběr – buď pole **frége** a klid od

komárů, nebo nebudeme zasahovat, ale pak ať si nestěžují. Po krátké poradě si vyžádali ujištění, že **frége** nemá tak drsné účinky jako mikrovlny a pak se rozhodli pro hubení komárů. Ta mračna jsou opravdu nepříjemná.“

„Seženeš jim pak po těch domech i jinou práci?“ zeptala se ještě Věrka.

„Jistě,“ přikývla Káťa. „Budou chovat koně. To by bylo něco pro Thasse, ale oni nebudou chovat koně ze sportu, ale jako tažná zvířata k obdělávání půdy. Traktory pro ně neseženu, beztak by pro ně nebylo palivo. Koně ve světě nakoupíme spíš. Škoda těch tisíců koní zasypaných Yellowstonem!“

„Škoda těch koní,“ souhlasila Věrka. „Zvířata by ale byla až v další řadě, nestihli jsme vytahat ani lidi.“

„Přičtěme je Thassově liknavosti,“ řekla Káťa. „Ještě že nás napadlo vyměnit ho za Rimmiho! I tak to svět přišlo draho! A měli bychom se teď občas podívat i do Indie, jestli ji Thass nevede od deseti k pěti!“

„To ještě uvidíme!“ řekla Věrka. „Ale vrátila bych se opět k věci. Barbaři zneužijí všeho. Co s tím chceš dělat?“

„Taky říkám, že nemůžeme svěřit lidem všechno, včetně silných prostředků,“ přikývla Káťa. „Až sem s vámi souhlasím a na tom se musíme shodnout. Musíme zodpovědně vybírat, komu ano a komu ne. Co chcete dát lidem vy?“

„Uvažovala jsem zatím nabídnout zjednodušené školení lékařům o léčení se Sofurem,“ přiznala Věrka. „Lékaři potřebují rozvinutější cit k pacientům, ti by snad mohli…“

„Jenže na to už jim musíš dát telepatii a umožnit spojení se Sofurem,“ namítla Káťa. „Při jejich inteligenci se dostanou i k tomu zneužitelnému. A dovol mi pochybovat, že by lékaři oplývali city. Nestěžovala sis nedávno, že považují lékařské povolání často jen za byznys a utíkají vám do ciziny za lepším platem, ačkoliv mají peněz už teď víc než ostatní? Tím přece nejlépe dokazují, že jim jde více o kšefty než o lidi!“

„Proto to chci dát jen těm, kdo zůstávají,“ dodala Věrka.

„Ani těmi bych si na tvém místě nebyla jistá!“ řekla Káťa pochybovačně. „Nešuška se náhodou, jak farmaceutické firmy uplácejí lékaře, aby přednostně předepisovali jejich léky?“

„Poslyš, kdo, koho a o čem tady vlastně přemlouváme?“ usmála se trochu kysele Věrka. „Já tebe, nebo ty mě?“

„Přišli jste s tím vy dva,“ odvětila Káťa. „Chápu to, sama jsem to navrhovala už dávno, ale varuji před rozdáváním darů, které se mohou změnit v pohromu.“

„Jak bys to tedy navrhla ty?“ zeptala se jí Věrka.

„Musíme se naučit spolehlivě odlišovat rozumné lidi od barbarů,“ tvrdila Káťa. „Nejen jednou za dvě stě let při výběru učednic a učedníků. Důkladně je prověřovat! Nepovažuji ani za správné dát to všem lékařům, kteří zůstali v Čechách a neutekli za lepším. To bude jen jedno a navíc příliš povrchní hledisko. Nemůžeš ručit za lemply, kteří jakž takž protekčně vystudovali, vědí to o sobě a jen proto se neodváží utéci jinam, kde by se to provalilo. Ani za ty, komu stačí nižší úplatky, ale o pacienty jim jde až na posledním místě.“

„Máš pravdu,“ přiznala Věrka. „Nedávno se i v Čechách provalilo, že lékaři výzkumníci vybírali statisíce od pacientů, kteří jim sloužili jako pokusní králíci. Ty hyeny od nich stihly vybírat peníze a dluhy budou za mrtvé splácet i jejich potomci! Korupce musí být těžká překážka i v Čechách. Jde o to, jak ji zjistit. Nikdo ji veřejně nepřizná, každý ji tají.“

„Je takový problém vytáhnout z nich pravdu?“ ušklíbla se Káťa. „Neumíte přimražení, příkaz pravdy a smazat krátkou paměť? Já tak běžně prověřuji i svoje lokaje a bodyguardy.“

„A ještě si toho nikdo nevšiml?“ podivila se Věrka.

„Ti, kdo se setkají s náznakem tajemství, si všimnou více zvláštností,“ řekla Káťa. „Spousta lidí se dá na bezhlavý útěk, když je oslovíš telepatií. Když je na to ale předem připravíš a je to součást tajemství, které i oni musí uchovat, smíří se s tím.“

„Čili – jestli to dobře chápu, nebyla bys čistě z principu proti nápadu nahradit lékaře našimi napůl-učedníky?“

„Čemu říkáš »napůl-učedník«?“ pozastavila se nad tím Káťa. „Jen si přiznej, byli by to učedníci jako Vojta. Toho jsi přece také vyškolila rychleji než bývalo zvykem.“

Věrka tedy Kátě upřesnila, že »napůl-učedník« nesmí znát nebezpečné věci, náhradou za to nebude svázaný současnými tvrdými podmínkami, například ohledně rodiny.

Podotkl jsem, že bych ty podmínky nejraději zrušil všem.

„To se mi nezdá,“ vrtěla hlavou Káťa. „Domnívám se, že se při jejich inteligenci dostanou i k tomu zneužitelnému. Když už, vezmi je po skupinách do Zlatého Koně a přijmi je jako své klasické učedníky. A co se rodin dotýče, přehlasovali jste mě, kdykoliv jsem to navrhla. Budu opakovat po tisící – čím méně odlišností si od lidí ponecháme, tím lépe je pochopíme.“

„Víš přece, proč jsme to zavedli!“ připomněla jí Věrka.

„Jistě,“ přikývla Káťa. „Snadná vydíratelnost pomocí dělí a opičí láska, zatemňující rozumné uvažování. Na to nám lidé dali příklad už před tisíciletím! Jenže jsme to ignorovali.“

„Jaký příklad máš na mysli?“ zamračila se Věrka.

„Vladařové v Evropě málokdy vychovávali vlastní děti,“ řekla Káťa. „Často si je navzájem vyměňovali. Bylo to i trochu o důvěře. Jednak přitom šlo i o jistý druh rukojmí, ale na druhé straně každý věděl, že jeho děti dostanou co nejlepší výchovu. Poslyš, nedělo se něco podobného kdysi i v Čechách? A nejen u vladařů! Říkali tomu, tuším, handl. České děti se měnily za německé, aby se naučily jazyk sousedů. Kde se to dělo, tam byly vztahy mezi Čechy a Němci jakž takž v pořádku. Proč od lidí nepřevzít, co se osvědčilo?“

„Myslíš – vyměňovat si na výchovu děti?“ chtěla Věrka po Kátě ujištění.

„Přesně tak!“ přikývla Káťa. „Já to tak dělám delší dobu. Dodržuji zákaz? Dodržuji. Raději bych dávala děti na výchovu jiným zukíjá a ne lidem, kteří o nás nemají potuchy. Což ovšem nejde, neboť zukíjá nesmí mít rodiny. Kdyby to záviselo jen na mně, zrušila bych zákaz rodin jako zbytečný, ale zavedla bych

povinný handl dětí a jejich výchovu ve spřátelených rodinách. Mělo by to výhody i u nás. Vydíratelnost dětmi by se snížila na desetinu a opičí láska na setinu.“

„Zapomínáš na případy, kdy pěstouni děti týrají!“ opatrně připomněla Věrka. „Není jich zrovna málo.“

„Takové pěstouny nepovažuji za rozumné a mezi zukíjá by se vyskytovat neměli,“ odvětila klidně Káťa. „A kromě toho jsem pro vzájemnost. Když si rodiny děti jen vymění, budou se o svěřence starat vzorně obě a očekávat totéž od druhé strany. To by snad bylo ještě přijatelnější.“

„Myslíš, že by to stálo za hlasování?“ sondovala Věrka.

„Podle mě ano,“ přikývla Káťa. „Daru přesvědčíme, aby nás podpořila, Rimmi je dobrák a Thasse přehlasujeme.“

„Je ti ale jasné, že by to mohlo být, jak se říká, otevření Pandořiny skříňky?“

„Čím déle se budeme od lidí uměle oddělovat, tím hůř pro ně i pro nás,“ řekla Káťa. „Počkejte chvilku, přivolám je.“

„Poslyš, Vojto,“ obrátila se ke mně omluvně Věrka. „Teď se asi budeme dohadovat jen mezi námi »původními« a bude to o zásadních věcech. Mně ani Jekatěrině bys nevadil, ale Thass bude určitě požadovat, abys odešel. Můžeš zatím počkat ve vedlejší místnosti?“

„Nevím, proč bych měl vadit zrovna jemu, ale nevadí mi to, v tom případě se podívám za Ninočkou,“ napadlo mě.

„Vidíš – pozdravuj ji od nás. My si tě zavoláme, až bude po hlasování. Budeme pak stejně muset něco vyřešit.“

Nebyla proti – tím lépe, Ninočka mě také ráda uvidí.

Stačilo mi pomyšlení – a byl jsem u ní…

*****

Pravda, i Ninočka by si ráda se mnou v klidu popovídala, ale v tomto případě měl sex přednost. Až potom, když jsme se v její komůrce oba vydýchali, vzpomněla si, že mě chtěla také ukázat »bábušce«. Takže jsme se oba rychle oblékli a Nina mě odvedla do sednice. Pravda, víc povídala »bábuška«, já jsem spíš mlčel a poslouchal, ale i Jaga měla o čem povídat. Jenže za chvíli

se mi v hlavě rozezněly zvony dálkového telepatického spojení a po uvolnění souhlasu se mi ozvala Věrka.

„Přijď za námi na »Sokolmoj«!“ požádala mě.

Nezbylo mi než se omluvit a v rychlosti se rozloučit, ale slíbil jsem jim, že si to při nejbližší návštěvě dopovídáme.

*****

V Kátině přijímacím pokoji byl kromě pětice »původních zukíjá« ještě jakýsi Japonec, ale byl to »zukíjá« a očividně byl na odchodu, protože zmizel krátce po mém objevení, ani jsme se nestačili představit.

V první chvíli jsem si ale myslel, že jsem se spletl. Místo staré, roztřesené čínské babičky Dary tu seděla mladá dívčina, i když s jasnými čínskými rysy. Naštěstí mi to došlo dřív než mi to sdělili. Dara si zřejmě vyměnila tělo – dosavadní už měla příliš zhuntované. Ani jsem se neodvážil zeptat, která dívčina jí nedobrovolně přenechala své. Nesmělo mě zmýlit, že vypadala jako nevinnost sama. I Dara jistě dodržuje zásadu používat při reinkarnacích »lidský odpad«. Co vlastně byla ta dívka zač? Narkomanka? Gangsterka? Zůstane to zřejmě tajemstvím, po kterém se nepátrá, pokud to téma Dara sama neotevře.

To byla ale jen drobná změna, o jaké se nemluví, neboť to přítomným ani nestojí za zmínku. Mezi »zukíjá« se nepěstují zdvořilostní fráze »dneska nějak pěkně vypadáte, paní«, mohlo by to působit jako provokace.

„Abys byl v obraze,“ začala Věrka. „Hlasování tentokrát dopadlo jednoznačné a dohodli jsme změnu pravidel. Rušíme zákaz rodin pro zukíjá s doložkou, že děti musí vychovávat jiná rodina než biologičtí rodiče. Důvody jsi slyšel, víš oč jde.“

„To považuji za rozumné,“ souhlasil jsem. „Jsem všema deseti pro. Na ten zákaz jsem beztak přistoupil jako na nutnou oběť, ale když to půjde i bez něho, tím lépe.“

„Zatím jsme se neshodli na definici rodiny,“ řekla Věrka.

„Ale proč?“ dělal jsem nechápavého, ačkoliv jsem věděl, že to není jednoduchá věc. „Rodina – to je odjakživa muž, žena a případně i jejich děti.“

„Evropská konvence byla taková,“ přikývla Věrka. „Podle mě je jediná přirozená, ale Thass tvrdí, že jsou i jiné. Třeba muslimové uznávají polygamní rodiny, jednoho muže a jednu až čtyři ženy. Tak to bylo i v Číně. Muslimů a Číňanů je nejvíc, takže evropský model rodiny je celosvětově menšinový.“

„To je pravda,“ špitl jsem.

„Já jen opakuji fakta a je dobře, že jim rozumíš,“ řekla Věrka. „Vyjádřili se k tomu už i jiní, naposledy Japonec Tačiko. Tebe se chceme zeptat jako Evropana, vychovaného v klasické monogamní rodině, který jako jeden z mála přistoupil na naši podmínku zákazu rodiny. Navrhli jsme tě jako jakýsi průsečík. Považuješ za správnější rodiny monogamní nebo polygamní? Zamysli se nad tím ale pořádně!“

Tak tohle šlo do živého! Ani mi nemusela připomínat, že bych měl nejprve usilovně myslet, než něco plácnu.

„A mohla bys mi sdělit, jaké problémy očekáváte pro obě varianty?“ zeptal jsem se trochu nesměle. „Víš, chtěl bych vědět, jestli si i vy uvědomujete, o co vlastně jde.“

„Chceš to vědět – dobře, řekneme ti to,“ přikývla Věrka.

„Za Druhé světové války zahynulo v Rusku mnohem víc mužů než žen,“ pokračovala místo ní Káťa. „Výsledkem bylo, že velké množství žen nemohlo najít partnery. Podobná situace je mimochodem i dnes v táborech Američanů na Sibiři. Ruská pravoslavná církev zarputile trvala na monogamii, nedokázala však přimět Rusy, aby ji i za té situace dodržovali. Docházelo pak k tomu, že ruskou rodinu tvořil jeden muž, jedna oficiálně uznaná žena a dvě i tři ženy neoficiální. Pravoslavní kněží nad tím jen křečovitě zavírali oči, žádná kázání to nemohla změnit. Než se to v další generaci vyrovnalo, byly v Rusku polygamní rodiny, ovšem oficiálně to pokrytecky nikdy nepřiznali.“

„Přesně tak to ale bylo i v Západní Evropě," přidal jsem. „V Evropě není polygamie podle zákonů přípustná. Jenže i tam je častý pokrytecký systém muž – žena – milenka."

„Vychytrale to prováděli muslimové," pokračovala Věrka. „Oficiálně si jednu ženu brali v mešitě i na úřadě – a další tři už jen v mešitě. Ty pak před úřady vystupovaly v roli svobodných matek a ještě zneužívaly sociální systém západních států. Tohle pokrytectví přinášelo muslimům v Evropě tolik výhod, že se stalo nepsaným pravidlem."

„Jak je z toho zřejmé, nelegální řešení se vždycky najde, i když za cenu porušování zákonů a zvyků," pokračovala Káťa. „O těch muslimech to víme také. Můžeme na to ale přistoupit? Vždyť je to jasná diskriminace! Jedna žena má práva legální manželky, zbylé jsou odkázané na péči státu o svobodné matky. Vyvrcholilo to až do extrému, kdy je výhodnější být svobodnou matkou než starat se o rodinu. To vede k lavinovitému rozpadu rodin a nejvíc se to dotkne dětí. Když to posuzujeme nezaujatě, nemůžeme se s tím smířit."

„Ano, jenže to jsou extrémní případy," namítl jsem. „Za normálních podmínek jsou počty žen a mužů víceméně shodné, monogamie je přirozená a polygamie je krajně nespravedlivá. Když si část mužů vezme více žen, zákonitě se na jiné muže nedostane. Částečně to vysvětluje sklon muslimů k násilí. Stačí trocha napětí a armáda nespokojených mladých mužů je ihned připravená vrhnout se do džihádu s vidinou získat ženy násilím a náboženská ideologie jim ještě slibuje ráj a sedmdesát panen. To může být dost silný motiv i k mučednické smrti."

„Tak jsme to hodnotili i my," přikývla Káťa. „Polygamie není za ustáleného stavu přirozená. Jenže teď jsme právě v té extrémní situaci. Po muslimech zůstala spousta vdov. V Africe je přijmou polygamní rodiny, které to považují za správné. Jde o sto milionů Američanek na Sibiři, pro které nejsou muži."

„Podobně je tomu i s námi »zukíjá«," dodal jsem. „Také máme přebytek žen. Zákaz rodin vede k faktické polygamii, až na

to, že status manželky nemá žádná. I to je určitý stav nouze a i tady bych raději volil méně pokryteckou polygamii.“

„Díky, Vojto!“ usmála se Káťa. „Podpořil jsi mě!“

„Ano, ale co s ní, až se počty mužů a žen v další generaci vyrovnají?“ poukázala Věrka na další problém.

„I v tom případě se mi zdá polygamie výhodnější,“ mínil jsem. „Monogamie je přece i v tomto případě jednou z variant. Dnes by byla u Američanů vhodná polygamie s poměrem čtyři ženy na jednoho muže, časem se ideální poměr změní na jednu ženu na muže. Jde o to, jak se k ideálnímu poměru nenásilně přiblížit. Vyhlášení monogamie zákonem není šťastné. Příliš mi to připomíná prohibici, zákaz alkoholu. Právě Američané s tím mají zkušenosti. Vyhlásili ji a přestali pít – až na těch čtyřicet milionů, kteří nepřestali. I muslimové si zakázali alkohol, jenže ti to řeší přístupem, »co Alláh nevidí, to mu nevadí« a alkohol pijí jen »když to Alláh nevidí«.“

„A pokrytectví světu vládne,“ vzdychla si Věrka. „Mnoha ženám nevadí žít bez mužů. Ale ani to není přirozené.“

„Jde to jen když jsou materiálně zajištěné,“ dodala Káťa. „Ve dvou se to přece jen lépe táhne, i když dnes se to vyrovná sociální péčí. Není to dávno, co byla ztráta živitele pro zbytek rodiny katastrofou a v mnoha zemích je tomu tak dodnes. Na Sibiři je to právě tak. Sociální systém neexistuje a bez Sofura by to většina žen dlouho nepřežila.“

„Byl bych raději pro polygamii,“ zkusil jsem to uzavřít. „Potíž je, že to Západní svět nepřijme, takže by to zase otevřelo dveře muslimské víře.“

„To je ještě nepřijatelnější,“ mračila se Káťa. „Islámská víra je nepřijatelná. Asi nám nezbude než polygamii do Evropy prosadit třeba silou, aby se toho nechopili muslimové. Ale měli bychom jí dát pravidla, aby se nerozjela živelně jako v Rusku. Nechci v Evropě pokrytecké monogamní rodiny a zbytek žen v konkubinátu.“

„A na tom bychom se mohli shodnout,“ navrhla Káťa.

„Ještě to musíme vyhlásit," řekla Věrka. „Zpravodajským zápisníkem to bude rychlejší než telepatií."

„Jsem pro," přidala se i mladá Číňanka Dara. „A zrovna se mi to hodí. Co kdybychom se my dva vzali, Thassi?"

Thasse nejlépe vystihovalo úsloví »úplně zkoprněl«.

„Ale já mám přece na starost Indii…" namítl nesměle.

„Takže jsme sousedi," připomněla mu. „Pro durumald je ale každá vzdálenost zanedbatelná. A nevadilo by mi ani odejít za tebou do Bombaje. Nebo by se ti víc líbil Peking?"

„Měli jsme se vzít před třiceti tisíci lety," zahučel Thass. „Mohli jsme mít potomky našeho druhu…"

„Před třiceti tisíci lety by to bylo krajně nezodpovědné," namítla Dara. „Tenhle svět byl pro náš původní druh vražedný. Potomci zdejšího druhu sem budou patřit, ne?"

„A to chceš, aby nás »**gaebrul**« někdo z lidí?"

„Když už, tak oddal," opravila ho. „Lidi bych do toho netahala, přisvojovali by si nad námi příliš mnoho pravomocí. Podle mého mínění nás může oddat kterýkoliv **zukíjá**, postačí podle pravidel, jaké uznávají i lidé. Jsi pro?"

„Nejsem proti," zmírnil to opatrně Thass.

„Počkejte, ujmu se toho," řekla Káťa. „Vdávala jsem se z vás všech rozhodně nejčastěji."

„Chybí nám svědci!" namítal Thass.

„Dovolíš mi svědčit ti?" zeptal se ho důstojně Rimmi.

„Když to bude stačit…" svolil Thass.

„Takže já budu svědčit tobě, Daro," přihlásila se Věrka. „Připravila jsem vám malé překvapení. ***Krug troig*** *prstýnky*!"

A podávala Kátě malou krabičku. Uvnitř se zaleskly dva zlaté kroužky na bílém polštářku.

„Takže máme všechno!" shrnula to nadšeně Káťa. „Ptám se tedy vás, pane ženichu, berete si dobrovolně zde přítomnou Daru za svou pozemsky zákonitou ženu?"

„Nejsem proti," zavrčel Thass.

„Tak by to ale neplatilo," namítla Káťa. „Platí zde pouze odpověď »ANO«. Ptám se vás tedy podruhé, pane ženichu, zda si dobrovolně berete zde přítomnou Daru za svou pozemsky zákonitou ženu?"

„Ano!" odvětil Thass.

„Ptám se teď vás, nevěsto, zda si dobrovolně berete zde přítomného Thasse za svého pozemsky zákonitého muže?"

„Ano! Yes! Si! Oui!" sypala ze sebe Dara všemi jazyky.

„Dost, stačí jednou!" napomenula ji Káťa. „Z moci svého poslání Strážkyně prohlašuji vás za muže a ženu, dokud vás smrt nerozdělí!"

„Moment – to je podle zdejších zvyklostí?" řekl Thass.

„Pro nás by to mělo platit také," opáčila Káťa. „Svatby nesmí být zneužívané. Ostatně – to »dokud vás smrt nerozdělí« pro nás platí do nejbližší reinkarnace a pokud chcete spolu žít i potom, není problém obřad zopakovat. Teď si ještě vzájemně navlékněte prstýnky a dejte si první manželskou pusu!"

Navlékání prstýnků netrvalo dlouho, jen manželské objetí bylo trochu delší. Káťa trpělivě čekala a pak navrhla:

„A teď to musíme oslavit! Pojďme všichni na hostinu!"

„Počkej!" zarazila ji Věrka. „Jídlo počká. Já bych se teď chtěla zeptat Vojty, jestli by si mě nechtěl vzít za ženu?"

„Cože?" divila se Káťa. „Byla jsi přece vždycky proti!"

„Byla – a víš proč!" opáčila Věrka. „Přesvědčili jste mě, že to nebyl správný názor. Setrvat v poznané chybě je pitomost do nebes sahající, tvrdí Japonci. A když jste mě přiměli změnit názor, tak ať to stojí za to! Co ty na to, Vojto?"

„Vidíš – teď už se to smí…" opakoval jsem. „Proč ne? Jen jsem si nedělal naděje, že zrovna ty, Věrko…"

„Proč ne?" opakovala po mně. „Káťo, když už jsi v tom oddávání, můžeš ještě pokračovat? Rimmi bude jistě rád dělat svědka Vojtovi a Dara mně. Co nám ještě chybí? Aha, prstýnky. *»**Krug troig** prstýnky«*!"

Podala druhou stejnou krabičku Kátě aniž se zdržovala otevíráním. Káťa na ni nejprve vytřeštila oči, ale pak pohodila hlavou a otočila se ke mně.

„Ptám se tedy vás, ženichu, zda si berete dobrovolně zde přítomnou Nee – pardon, vlastně Věrku – za svoji pozemsky zákonitou ženu?“

„Ano!“ usmál jsem se na Věrku.

„Ptám se teď vás, nevěsto, zda si berete dobrovolně zde přítomného Vojtu za svého pozemsky zákonitého muže?“

„Ano!“ řekla Věrka.

„Z moci svého poslání Strážkyně prohlašuji vás za muže a ženu, dokud vás smrt nerozdělí!“ pokračovala Káťa. „Ještě si navlékněte prstýnky a dejte si první manželskou pusu!“

Ježkovy zraky! pomyslel jsem si. Mám za ženu pětatřicet tisíc let starou žábu! Jenže – nechtěl jsem ji vlastně od začátku? Mám teď, co jsem chtěl! Ačkoliv – jako děvče je ta žába docela hezká a přitom má zkušenosti, jaké jí může závidět kdekdo, snad kromě jiných »zukíjá«.

Fakt je, že jsem se ani prvnímu »manželskému« políbení nijak nebránil, naopak. Samozřejmě mám rád především její duši, ale v tomhle těle to vůbec není špatné.

„Menší problém je, že všechny tyhle slovní obraty jsou vymyšlené pro monogamii,“ řekla Káťa. „Jak byste ale vyřešili, kdybych si chtěla vzít Vojtu i já? Podle mě mám na něho taky nárok, dokonce větší než Nee.“

A zálibně si přes volné mateřské šaty pohladila bříško.

A byli jsme rázem na tak tenkém ledě, jako ještě nikdy! Káťa měla pravdu, tyhle obřady se opravdu týkaly monogamie, přesněji byl to křesťanský rituál, do kterého se polygamie jaksi nehodí. Co s tím?

„Víte co? Nechte to na mně!“ řekla mladá čínská dívenka Dara. „Ještě jsem neoddávala, ale v Číně se to tak praktikovalo. Uděláme to jako dřív, ale na jedné straně budou manželé Vojta s Věrkou, proti nim Jee – vlastně Jekatěrina, která se chce přidat

k existujícímu manželství Věrky a Vojty. Postavte se… nejprve se musím zeptat tebe, nevěsto Jekatěrino Lisická, chceš se dobrovolně připojit k manželství Vojty s Věrkou?“

„Ano!“ usmála se Káťa šelmovsky.

„Nyní se ptám tebe, Věrko, přijmeš vedle sebe dobrovolně za Vojtovu další ženu zde přítomnou Jekatěrinu?“

„Ano,“ řekla Věrka. „A ráda!“

„Nakonec se tedy ptám tebe, Vojto, bereš si dobrovolně vedle své ženy Věrky za další ženu zde přítomnou Jekatěrinu?“

„Ano,“ stvrdil jsem to – i když to bylo hodně neobvyklé. Dara se tentokrát nejprve ptala obou žen a až potom mne. Ale i to bylo pochopitelné.

„Z moci svého poslání Strážkyně prohlašuji vás všechny tři za manžele, dokud vás smrt nerozdělí!“ pokračovala Dara. „Prstýnek navlékne Kátě jen Vojta, ale první společné políbení si dejte všichni najednou, ať nikdo nezůstane stranou!“

„Tak – a můžeme konečně slavit!“ oddychla si Káťa.

„Smím ještě něco?“ zeptal jsem se. „Když už jsme s tím opravdu začali, připomněl bych ještě Ninu!“

„No vidíš!“ zarazila se Káťa. „Jak jsme na ni mohli v tak slavnostní chvíli zapomenout? Bez ní by to bylo celé nakřivo! Přivoláš ji sem, Vojto? Pozvání od tebe jistě neodmítne!“

Byla to otázka několika vteřin, než se na značce durum v rohu Kátina přijímacího pokoje zhmotnila Ninočka. Udiveně se dívala na všechny. Mě, Káťu a Věrku znala, ostatní ne, takže nevěděla, co si má o mém pozvání myslet. Nestihl jsem jí říci nic než aby přišla a kam. Káťa ji ale několika slovy seznámila s důležitou změnou, o které rozhodlo pět »původních zukíjá«. Ode dneška mohou »zukíjá« vytvářet rodiny, i když neobvyklé. Když se jí pak Dara zeptala, jestli by se také chtěla přidat ke mně, Věrce a Kátě, zčervenala jako jablíčko.

„Vždyť to není podle pravoslavné víry!“ řekla opatrně.

„Není,“ souhlasila Dara. „Je to hodně starý čínský rituál.“

„A je to vůbec možné?“ ověřovala si Naďa honem.

„Tak by to mělo platit pro nás »zukíjá«,“ přikývla Káťa. „Museli jsme zrušit třicet tisíc let platné pravidlo, ale teď už je to možné. A nejen pro nás.“

„Já jen… aby se babuška nezlobila,“ špitla Nina.

„Babuška nás zná, tebe má ráda, určitě se zlobit nebude,“ ujistila ji Káťa.

Takže jsme si zopakovali obřad, kterým se k nám přidala i Ninočka a na závěr jsme se objali všichni čtyři. Vypadalo to tak, že jsem objímal Ninu a z každé strany se k nám přitiskly Káťa s Věrkou.

„A to teď budeme bydlet všichni čtyři společně?“ ptala se Nina pro jistotu.

„Nebudeme,“ řekla Káťa. „Společné bydlení má prozatím jen Věrka s Vojtou, já budu dál bydlet v Sokolnikách. Mám tady palác a spoustu práce, kterou nesmím jen tak opustit. Nino, ty si můžeš vybrat, co by se ti líbilo, i když přistěhovat se k Věrce a Vojtovi do chalupy ti nedoporučím, Věrka ani Vojta tam přes den nebydlí. Vojta má jako král Českomoravského království své povinnosti. Mohla bys bydlet i u mě v paláci a doprovázet mě jako nová asistentka, ale nejlepší možností pro tebe bude zůstat u Jagody. Jsi tam doma, budeš se dál učit a Vojta za tebou pokaždé přiletí jako teď. Jaga tě má ráda jako vnučku, proč bys utíkala jinam?“

„Tak to jistě bude nejlepší!“ rozzářila se Nina. „Babuška bude mít radost!“

A mohli jsme to konečně a všichni společně oslavit.

Káťa přece měla s hostinami zkušenosti!

*****

Jedeme dál

První státní tajemství – král Českomoravského království se tajně oženil!

A kdyby jen to, ale tak neobvykle, že tím porušil zákony uznávané v celé Evropě!

Kátiny učednice zajišťovaly na Solověckých ostrovech přísun potravin pro Američany ze Salt Lake City. Předtím tam byla významná komunita mormonů i s ústředím »Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů«. Teď tu ale byla demografická struktura jako u zbytku Američanů – na jednoho dospělého muže připadaly tři až čtyři ženy.

Mormoni se ale od zbytku Ameriky odlišovali především polygamií. V půlce devatenáctého století přerostly spory kolem ní v otevřený konflikt s Washingtonem, prezident Buchanan celou oblast vyhlásil za vzbouřenou a zahájil proti ní Utažskou válku – vláda Spojených států považuje válku za běžné řešení, kdykoli s ní někdo nesouhlasí, ostatně i ten důvod – vzpoura – byla vylhaná jako jiné důvody předtím i později. Mormonská církev kapitulovala a na sklonku století se polygamie oficiálně vzdala, ale tajně ji provozovala dál, navzdory tvrdým soudním postihům ze strany Federálního soudu. Mormoni si z původní víry uchovali mnohé dodnes, takže když Káťa na Solověckých ostrovech uspořádala setkání náboženských obcí a přednesla tam návrh na zavedení polygamie, nevyvolalo to zavilý odpor, jak se ještě na zahájení tohoto setkání obávala.

Jekatěrina měla polygamii podpořenou pragmaticky. Při erupci Yellowstonského vulkánu zahynuli většinou muži, takže na zbývajících třicet milionů chlapů připadalo sto třicet milionů žen. Některé vdovy měly děti, ale všichni tušili, že to v ruských podmínkách nebude snadné. Obnova polygamie alespoň mezi mormony by tento nepoměr elegantně vyřešila. Náboženské církve nakonec rozhodly, jak to Káťa prosazovala. Polygamii uznali nejprve mormoni, pro ně to byl vlastně návrat ke stavu před »Utažskou válkou«, ale ke Kátinu velkému překvapení na to

vzápětí přistoupily i všechny ostatní protestantské církve. U mormonů to očekávala, u ostatních ne.

Bylo to nečekané, ale pochopitelné. Přebytek žen se dal vyřešit jedině polygamií. Trvat na monogamii by dopadlo jako v Rusku po Druhé světové válce. Pravoslavní popové kázali tvrdošíjně monogamii, ale při tom křečovitě zavírali oči před skutečností, že většina mužů měla žen více. Oficiálně jednu, neoficiálně tři i čtyři. A ženy? Známý je tehdejší názor – je lépe být druhou ženou boháče než jedinou ženou chudáka, nemluvě o nebezpečí zůstat do smrti na ocet.

Co by se ale stalo, kdyby zavedli polygamii jen mormoni a ostatní církve by setrvaly na monogamii? Většina žen by se musela pragmaticky přidat k mormonům, protože osamělé ženy s dětmi by měly život mnohem těžší. Zbylé církve by byly brzy zanedbatelné a i když se poměr mužů a žen časem jistě srovná, do té doby by tu zbyla jen jedna církev – mormonská.

Ostatní církve to naštěstí pro ně prohlédly a pochopily, že jim nezbývá nic jiného než se přizpůsobit nebo zaniknout.

Solovecké ostrovy se tak staly oblastí polygamie. Další krok měl zahrnout druhou skupinu Američanů od Podkamennoj Tungusky. Káťa ale věštila, že to bude těžší.

A nemýlila se…

*****

Při volbě krále věkový práh nerozhodoval, proto mě lidé mohli zvolit. Ale postupem času se jim začalo zdát podivné, že se neohlížím za ženami. Naštěstí mi Kátino školení dodávalo imunitu k intrikám, ke kterým patřilo podstrkování atraktivních žen a dívek. Neodmítal jsem setkání při různých příležitostech s lidmi všeho druhu, ale nevěnoval jsem významnou pozornost ženám, které nebyly osobnostmi i mimo soutěže krásy a zpěvu. K vědkyním jsem se choval zdvořile, ale nezajímaly mě křivky jejich postav, jedině jejich vědecké úspěchy. A zásadně jsem se vyhýbal situacím, abych byl s nimi o samotě.

Zmínka o tom, že jsem spíš na chlapečky, mě rozesmála ještě víc. Odmítal jsem o tom diskutovat, jen jsem podotkl, že tihle lidé nepatří do oblasti mého zájmu.

Opakovaně jsem odmítal i jiné spekulace reportérů, kteří měli občas hodně divoké nápady.

Naštěstí teď mnohem více pozornosti patřilo Americe. Erupce Yellowstonského vulkánu fakticky pohřbila celou tamní civilizaci. Když se později ukázalo, že někdo neznámý přenesl krátce před katastrofou většinu lidí na opačný konec světa do Ruska, byl to šok nejen pro vědce. Přiznání, že se podařilo zachránit sotva dvě třetiny obyvatel Spojených států a Kanady, zbavilo tuto záchranu svatozáře, neboť zázrak zjevně nebyl tak dokonalý, nicméně pořád překračoval možnosti současné vědy.

V Čechách se navíc vědělo, že tu vymoženost používám docela běžně. A nejen já, ale i jiní. Reportéři si však mohli na prstech spočítat, že nejsou tak dobří paparazzi, aby vypátrali, kam tyto přesuny vedou, i když se vytrvale pokoušeli tajemství mého soukromí odhalit.

Neusnadňoval jsem jim to. Na přímé dotazy dostávali jen vyhýbavé odpovědi – ano, přemisťuji se, ne, není to všeobecně známá technologie, ano, princip je pořád tajný. Nezbylo jim nic jiného než spekulace, naštěstí jim nikdy nevyšly, takže jim lidé nejenže neuvěřili, ale brzy je úplně přestaly zajímat.

Král občas záhadně mizí, zřejmě používá nějakou dosud neznámou technologii. Nic víc se nikomu nepodařilo zjistit, ale proč se tím rmoutit? Důležité je, že se lidem v Čechách vede lépe než za předchozích prezidentů, banky přestaly lidi vysávat jako pavouk mouchy, většinu podniků řídí zaměstnanecké rady, jejich zisky přestaly odtékat do kapes zahraničních spekulantů. Během »Německé epidemie« sice vyhynula i většina českých umělců, ale brzy se vyrojili jiní, také dobří. A že se republika změnila na konstituční monarchii? Ani to nebylo v Evropě tak ojedinělé, jen v Čechách měl král největší pravomoci.

Což bylo jedině dobře, neboť jsem jich nezneužíval.

Samozřejmě se nabízelo, že podivný způsob přesunu lidí nějak souvisí s mimozemšťany. Jenže ty dosud nikdo nespatřil a nikoho ani nenapadlo, že se mimozemšťané našemu světu tak dokonale přizpůsobili, že je od zdejších lidí nikdo nerozezná a mohou se mezi lidmi pohybovat bez nebezpečí odhalení.

Jeden reportér zašel dokonce tak daleko, že mě označil za mimozemšťana, ale to jsem mu snadno vyvrátil. Narodil jsem se přece rodičům normálně v porodnici, mohl zjistit, kde jsem chodil do školy, našel mé bývalé spolužáky a ti mu potvrdili, že jsem nikdy nebyl mimořádný. Stopy končily v mém posledním zaměstnání, které jsem ukončil po dohodě se zaměstnavatelem z důvodu jakési reorganizace… nic, co by naznačovalo nějakou výjimečnost.

A přece jsem teď používal jakousi záhadnou technologii k bleskovým přeskokům z jednoho místa na jiné, aniž by se dalo zjistit, kam to je a co tam dělám. A nikdo neobjevil ani jak to dělám. Neměl jsem přece žádný přístroj, ovladač, prostě nic. Na správné stopě byli, kdo si to spojili se záhadnou záchranou Američanů, ale i ti naráželi na bariéru mlčení. Na všetečné dotazy jsem odpovídal jen slovy »do toho nikomu nic není«.

No comment…

*****

Mrak sopečného popílku z Yellowstonu oblétl celý svět. Nezasáhl pouze Austrálii a Nový Zéland, ale nikde nepůsobil tak ničivě jako v Severní Americe. Pár centimetrů vychladlého popílku spadlo v Evropě, zejména v Anglii a ve Španělsku, ale první silnější déšť všechno spláchl. Zajímavé bylo, že erupce měla za následek pokles sopečné činnosti v celém světě, zřejmě se tím uvolnilo napětí v hlubinách Země, ale časem se všechno pomalu vracelo do normálu. Jen budovy ve městech Spojených států dohořívaly ještě po čtrnácti dnech. Nikde nikdo nehasil. Nikde nikdo nepřežil. Pod žhavým popelem zůstaly univerzity i věznice, markety i hotely.

Po dlouhé době začalo i na některých místech bývalých Spojených států opět pršet. Déšť ale vytvořil se silnou vrstvou popela jemné klouzající bahno, které brzy vyplnilo koryta řek. Úchvatný byl pohled na majestátní tok Mississippi, kde bahno se zbytky ohořelých domů pomalu klouzalo k moři a vytvářelo v Mexickém zálivu rozlézající se skvrnu jako při ropné havárii. Pro úzkou kanalizaci však nebylo dost tekuté a rychle ji ucpalo. Bahno se pak pomalu řinulo ulicemi měst. Kde zapršelo, tam se dávalo do pohybu, jinde vysychalo a tuhlo. Mnohé oblasti pod bahnem zmizely natolik, že nevyčnívaly ani ohořelé trámy.

Jediné obrazy z těch míst dávaly snímky ruských družic, uvolněné pro veřejnost. Letadla se nad území Spojených států pořád ještě neodvažovala. Stačilo by proletět mrakem s vyšším obsahem popílku a se zadřeným motorem nouzově dosednout do mlaskavého bahna. To si každý včas rozmyslel.

Z ohromných lesů trčely z popela jen ohořelé kmeny bez větví, bez života. Některá města při erupci zasypaly kameny, pak jemnější popel a výsledkem bylo, že nikdo nepoznal, kde město původně leželo. Dálnice se daly rozeznat jen tam, kde z rovin rozsáhlých plání vystupovaly šedé hrobky kamionů a aut. Jinde ležely i dlouhé hrboly spálených vlaků. Strojvůdci se jistě snažili zkáze ujet, ale byli pomalejší než žhavý popel. Dostihl je, spálil a zasypal. Šedivá poušť zůstávala bez jediné zelené skvrny a návrat Američanů do vlasti byl v nedohlednu.

Sibiř byla vlídnější.

*****

Věrka zahájila v Českomoravském království neobvyklou akci. Vyzvala lékaře, »*kterým záleží více na pacientech než na penězích*« k účasti na sympoziu o pokrokových až revolučních lékařských metodách, které nesmí uniknout jejich pozornosti.

Tak nízký zájem lékařů ale opravdu neočekávala. Byl to prostě propadák. Přihlásilo se jí sotva osmnáct zájemců.

„To je snad zlý sen!“ postěžovala si mi u naší společné večeře večer před akcí.

„Víš co?“ navrhl jsem jí. „Příště to svolej »*pod záštitou krále*«, snad to zabere!“

„Dobrá, ale co teď s těmi osmnácti?“

„Vezmi je do Zlatého Koně,“ napadlo mě. „Ať si nejprve prohlédnou galerii obrazů Dary. Tam snad uvěří, že symposium není pouhý kanadský žertík.“

„Nepomohl bys mi s nimi?“ požádala mě.

„To se rozumí!“ ujistil jsem ji. „Můžeš mi je házet do Zlatého Koně, odtáhnu je ze značky durum, aby ji neblokovali. Tak to proběhne nejrychleji.“

„Ale přece jen by bylo dobré uvítat je oficiálně v Praze!“ namítla. „Házet je tam proti jejich vůli z ulice… to snad ne…“

„Začneme tedy v Praze,“ přikývl jsem. „Nebude problém pronajmout si vhodný sál a požádat je, aby dobrovolně sami vstoupili třeba do kruhu nakresleného »svěcenou« křídou.“

„Sami dobrovolně vstoupí, to se mi líbí víc,“ usmála se. „Dobrý nápad!“

„Však je taky můj!“ pronesl jsem pyšně, ale koutky úst mi to cukalo. Věrce to ovšem neuniklo.

„A co ty? Žádné problémy nemáš?“ usmála se na mě.

„Ani ne!“ pokrčil jsem rameny. „Království má na krku jednu hromadnou žalobu z Izraele o vydání náhrady za zničené, zpronevěřené anebo prostě upřené dědictví.“

„Jakého dědictví?“ zbystřila pozornost.

„Vdovy po českých boháčích nás žalují,“ začal jsem od začátku. „Údajně jsme jim znárodnili majetek po manželech.“

„Co tím mají na mysli?“ chtěla vědět.

„Je toho více než tisíc stránek, teď to probírají právníci,“ přidal jsem podrobnosti. „Ale tvrdí, že to vdovy prohrají. Když žádaly o podporu na letenky do Izraele, podaly všechny čestná prohlášení o nemajetnosti, aby dostaly státní příspěvek. Jenže se to obrátilo proti nim. Nemohou se soudit o majetek, který prve samy čestně popřely. Ledaže by čestné prohlášení přiznaly jako podvod, jenže letenky jsou drahé a byl by to trestný čin.“

„A co až začnou tvrdit, že to čestné prohlášení podávaly pod nátlakem a ve stavu krajní nouze?“

„Tvrdit to mohou,“ přikývl jsem. „Dřív by jim to prošlo. Jenže staří soudci, kteří by jim to ze známosti uznali, nepřežili »Německou epidemii«, na našich soudech soudí nová generace mladých. A ti snad nebudou soudit tak křivě. Už protože každé úspěšné odvolání pocítí na citelném snížení svých platů. To byl milionový zákon o zodpovědnosti soudců, ten se nám povedl!“

„Doufejme!“ vzdychla si.

*****

Lékařů se nakonec na symposium dostavilo čtyřicet šest. Přivítal jsem je v pronajatém kinosále a hned jsem je upozornil, že vlastní symposium bude probíhat jinde. Je to však utajované místo, takže žádám účastníky, aby se o podrobnostech našeho setkání zbytečně nešířili.

„Proč se v tom angažujete i vy, Veličenstvo?“ optal se mě šedovlasý lékař z první řady. „Má to snad nějaký význam?“

„Jistě,“ přikývl jsem. „Mám na tom i odborný dohled.“

„Vy přece nejste lékař!“ namítl doktor. „Nedávno jste na pravou míru uváděl nějaké novinářské výmysly a tvrdil jste, že jste vystudoval technickou vysokou školu.“

„Studoval jsem na jiné půdě než akademické,“ řekl jsem s úsměvem. „Přesto si myslím, že mám vzdělání srovnatelné.“

„A už jste někdy něco v naší branži vykonal?“ neodpustil si lékař rýpnutí.

„Jistě,“ souhlasil jsem. „Bude to pro vás překvapení, ale vymýtil jsem v Čechách tuberkulózu a toxoplasmózu. První byla velice těžkou nemocí a druhá zase hodně rozšířenou.“

„Proboha, víte vy vůbec, co to tvrdíte?“ chytil se doktor za hlavu. „Tuberkulóza byla v Čechách vyhubená za velkých nákladů za minulého režimu a vyhubit toxoplasmózu je téměř vyloučené! To je stejný nesmysl, jako byste v technice tvrdil, že jste vynalezl perpetuum mobile!“

„Máte pravdu, tuberkulózu v Čechách lékaři zlikvidovali za minulého režimu," pokrčil jsem rameny. „Jenže zapomínáte na osm tisíc migrantů, kteří ji do Čech opět zavlekli."

„Ano, tím se přece opět zabýváme!" namítl.

„Pak brzy zjistíte, že se nevyskytuje ani mezi migranty," ujistil jsem ho.

„Promiňte, ale tvrdil jste něco o toxoplasmóze," přihlásil se další lékař. „S dovolením, to je totiž můj obor a mé statistiky tvrdí, že zamořenost toxoplasmózou dosahuje v Čechách skoro třiceti procent – a to není hodně, jinde ve světě to bývá horší."

„Máte příliš staré statistiky," ujistil jsem ho. „Když se tím zabýváte, zkuste po návratu ze symposia otestovat některé lidi, u kterých jste předtím toxoplasmózu bezpečně diagnostikoval. Až zjistíte, že jsou naprosto zdraví, zamyslete se nad tím."

„Toxoplasmóza se nedá léčit," namítl lékař. „Naštěstí se s ní dá jakž takž žít."

„I tady máte zastaralé informace," ujistil jsem ho. „Léčit se dá, jinak by v lidech zůstávala. A to už není pravda!"

„Ale – aby si nikdo ničeho nevšiml?" podivoval se lékař za souhlasného přikyvování ostatních. „Obě tyhle nemoci by si žádaly obrovské monstr-akce, to by se neutajilo!"

„Obrovská akce to byla," připustil jsem. „Ale podařilo se nám ji utajit. Kdo se těmi nemocemi zabýváte, brzy zjistíte, že už prostě nejsou. Dokonce se to již kladně projevilo. Jak jistě víte, tvor s toxoplasmózou má sklon počínat si lehkomyslně až sebevražedně. Od doby, kdy jsme v Čechách s toxoplasmózou skoncovali, se snižují počty i následky autohavárií zaviněných lehkomyslností řidičů. Statistiky se počítají od počátku roku, takže se to v nich ještě příliš neprojevilo, ale na konci roku ten pokles bude zřejmý každému."

„To by bylo neuvěřitelné!" trval na svém doktor. „Proč byste se ale zabývali parazitem, se kterým se dá bez velkých problémů žít, když nás tíží spousta horších nemocí!"

„Zmínil jsem tyto dvě, neboť jsem je řešil já, když už jste se ptal na moje výsledky v lékařské branži. Ostatním nemocem se věnuje několik desítek jiných vědců, ale když už jsme kostru metody vyzkoušeli, budou nemoci ubývat ještě rychleji. Čechy jsme si zvolili jako pokusné králíky jako poměrně malé území s dobrou kontrolou.“

„Utajit tak obrovské akce – to je ovšem síla!“ povzdychl si lékař. „Neuvěřitelná síla!“

„Uvěříte, až něco uvidíte!“ slíbil jsem mu.

„Pane kolego, z toho, co o Vojtěchovi vím, vám velice důrazně doporučuji – věřte mu každé slovo!“ zastal se mě další.

Podíval jsem se na něho překvapeně – ale ovšem, bývalý kamarád ze studií Ivan Černý! A mezi účastníky sympozia – to je překvapení! I když – musím to uznat – Ivan byl vždycky fér kamarád. Máme tady zřejmě i skutečné příznivce!

„Ahoj, Ivane!“ oslovil jsem ho také kamarádsky, ačkoliv to ostatní lékaře udivilo. „Neodradilo tě, že tuhle akci svolávají neznámé veličiny, aspoň pro vás lékaře?“

„Pro mě nejste neznámí!“ odvětil Ivan vážně. „Vám na tomto místě uvěřím všechno.“

„Ale pane kolego,“ ohradil se lékař pochybující o léčení toxoplasmózy. „Už jste se s nimi setkal na odborném poli?“

„I na odborném poli,“ přikývl Ivan. „Zejména za vědmou Věrou jsem posílal nevyléčitelné případy – zvládla je s lehkostí, jakou jsem jí jen záviděl. Však uvidíme!“

Pochybovač sice kroutil hlavou, nicméně Ivanův výstup jeho pochybami značně otřásl.

Pak si vzala slovo Věrka. Oznámila přítomným, že k cestě na místo konání symposia použijeme právě ten tajemný skok, kterým král – tedy já – tak snadno mizí reportérům.

„Ale protože to neumíte používat, pomůžeme vám,“ řekla s úsměvem a nakreslila na podlahu křídou kruh. Až jim málem vypadly oči, jak ji napjatě pozorovali.

„Kdo vstoupí do tohoto kruhu, ocitne se v našem tajném sídle," ujistila je. „Král vám to předvede a pak vám už na místě řekne, co bude dál. Vojto, můžeš…"

Vstoupil jsem do křídového kruhu a přeskočil do velkého sálu Zlatého Koně. Žádný kruh bych vlastně nepotřeboval, ale pro ostatní to byla drobná pomůcka. Mohli bychom je prohodit i bez kruhu, ten kruh však vyjadřoval jejich vůli vstoupit.

Samozřejmě jsem hned vykročil ze značky durum, abych ji neblokoval. Vzápětí se za mnou zavlnil vzduch a do velkého sálu Zlatého Koně vkročil kamarád Ivan Černý.

„Vítám tě v našem dračím doupěti!" usmál jsem se. „Máš odvahu, to se počítá. No nic – prohlédni si nejprve obrázky na stěnách, hodně ti o nás řeknou!"

„O vás?" zeptal se mě významně.

„Teď už o nás," přikývl jsem.

Zůstal jsem stát u značky durum, abych přispěl k jejímu rychlému odblokování, Ivan se zatím věnoval obrázkům. Hned ten první – se zelenou žábou Nee – ho uchvátil, nebylo divu. Jenže vteřiny ubíhaly a nikdo další nepřilétal. Lékaři zřejmě nezvyklému dopravnímu prostředku příliš nedůvěřovali.

Pak se mi v hlavě rozezněly zvony – Věrčina telepatie.

„Vojto, vrať se, oni se toho bojí!" požádala mě.

Přeskočil jsem tedy zpátky do kinosálu.

„Snad se toho nebojíte?" oslovil jsem zaražené přítomné. „Nečekal bych, že to vědecky založené lidi tak vyvede z míry! Nedávno jsme tak přesunuli dvě stě milionů Američanů, není to nebezpečné!"

„Kam… jste vlastně zmizel?" zeptal se mě šedivý lékař. „A co se stalo s tím druhým?"

„Je v našem tajném sídle a prohlíží si nástěnné malby, je opravdu na co se dívat!" ujišťoval jsem ho.

„Kde to je?" zeptal se lékař.

„Polohu ani jméno vám dnes neřeknu," odmítl jsem blíže to určit. „Jen naznačím, že je to pořád ještě v Čechách."

„A nemohl… nemohl by se ten první aspoň na okamžik vrátit?“ navrhl starý lékař. „Jen aby bylo vidět, že to není…“

„…nebezpečné?“ usmál jsem se. „Dobrá, přemluvím ho, aby se sem vrátil, i když se mu asi nebude chtít. Poví vám, jaké to je a podle toho se rozhodnete. Všechno pochopíte až podle toho, co tam spatříte.“

Přeskočil jsem do Zlatého Koně, Ivan se pořád nemohl odtrhnout od obrazu tlupy neandertálců, obklopující zelenou postavu Nee – dnes Věrky.

„To vypadá jako výjev z pravěku…“ odhadoval opatrně.

„Taky že to je z pravěku!“ potvrdil jsem mu. „Je tam ale vidět, kdo se už tenkrát pokoušel pravěké lidi vzdělávat.“

„To zelené… to snad ani není člověk!“ vyhrkl.

„To nebyla těžká hádanka,“ usmál jsem se. „Mám k tobě ale jednu malou prosbu. Nemohl by ses ještě na chvíli vrátit a přesvědčit kolegy, ať se tolik nebojí? Oni snad vážně věří, že je chceme odnést do pekla!“

„Však to působí dost divoce!“ přikývl.

„Ale ty jsi sem vstoupil – bohužel jako jediný…“

„Kdybych o vás dvou nevěděl, co vím, jistě by se mi taky klepala kolena!“ přiznal. „Nevadí, pojďme tam, ukecám je.“

Opět jsem namaloval křídový kruh a pobídl ho vstoupit. A když odhodlaně překročil křídovou čáru, odeslal jsem ho do kinosálu a vzápětí jsem tam přeskočil i já.

„Nemusíte se toho bát,“ oslovil Ivan ostatní. „Ale budete tam parádně překvapení! Jako v Jiříkově vidění! Viděl jsem to, ale stojí to za to! Mohu se tam už vrátit?“

„Překvapený budeš i ty,“ ujistil jsem ho. „Těmi obrazy to teprve začíná! Pojďte už a nezdržujte!“

Pak jsem opět vkročil do křídového kruhu namalovaného Věrkou a přenesl se do Zlatého Koně. Za mnou přistál Ivan a pak už se sem hrnuli i ostatní. Zakrátko si v sále zvědavě prohlíželi Dařiny malby.

„Je to zajímavé, ale…“ obrátil se ke mně jeden mladší lékař. „Nejsou tu nikde okna.“

„To je v pořádku," odvětil jsem. „Kolem nás je jednolitá vápencová skála. Nejtenčí vrstva – osmdesát metrů – je přímo nad námi. Nemusíme vás ani upozorňovat na vypínání mobilů, sem signály neprojdou a nikdo se vás nedovolá."

„Takže jsme vlastně v nějakém – dole?" hádal. „Opravdu to nešlo uspořádat někde jinde?"

„Důl to není, tady se nikdy nic nedolovalo," usmál jsem se. „Je to bezpečný úkryt, kde můžeme pořádat schůzky. Když ale budete o to stát, mohli bychom další setkání domluvit jinde – třeba v Moskvě."

„Vy se kamarádíte s Rusy?" zaškaredil se jiný mladší.

„Vy ne?" usmál jsem se. „Ještě nedávno jsme se mohli scházet i v New Yorku, jenže Spojené státy teď nejsou vhodné místo k symposiím."

„Vy víte jak to tam vypadá?" zeptal se další zvědavec.

„Jestli jste v televizi viděl snímky z družic, pak víte totéž co my," ujistil jsem ho. „Je to tam pořád nebezpečné i pro nás."

„Ale co ty výjevy na obrazech?" zajímal se starší lékař.

„Namalovala je podle skutečnosti vesmírná návštěvnice," řekl jsem. „Úkryt zde stojí již od pravěku a obrazy vznikly v té době. Není to obyčejná vědecká rekonstrukce, ale autentické obrazy z dějin pravěku v Čechách."

„Vítejte v minulosti i v budoucnosti," přivítala je Věrka.

„Nech je prohlédnout si trochu minulost – a pak se dáme do té budoucnosti," navrhl jsem.

„To přece chci," usmála se.

*****

Minulost i budoucnost

Minulost byla ve Zlatém Koni nádherně vymalovaná na stěnách místností a prohlídka obrazů by lidem zabrala několik hodin, zejména když Věrka ke každému něco dodávala. Naštěstí to vypadalo jako profesionální průvodcovský výklad – koho by napadlo, že Věrka popisuje v té velké zelené žábě v hlavním sále sama sebe před pětadvaceti tisíci lety?

Před přijetím návštěvy Věrka vypnula všechna okna, aby nikdo nezískal vodítko k určení polohy našeho úkrytu. Takže jsem si na své přišel i já. Místo oken se v místnostech objevily další Dařiny obrazy, dosud překryté pohledy ven. Pro mě byly zajímavější než živé obrazy kamer.

Věrka návštěvě vyhradila na prohlídku Dařiných obrazů jen hodinu. Pak ji ukončila a svolala všechny do sálu.

„Na zdejších obrazech jste viděli minulost," opakovala, když před ně opět předstoupila. „Malovala je před pětadvaceti tisíci lety tříprstá ruka jedné návštěvnice z vesmíru. Lidé v té době malovali primitivněji, bez znalosti perspektivy a byli rádi, když strefili aspoň obrysy malovaných zvířat."

„Ti zelení… jsou tedy mimozemšťané?" zeptal se kdosi.

„Ovšem," přikývla Věrka. „Zdejší obrazy jsou dostatečně věrné, než aby připouštěly nějaké pochyby."

„To ale znamená, že používáte mimozemské prostředky!" vyhrkl starší, šedovlasý lékař.

„Ano," přikývla Věrka. „Používáme je pětatřicet tisíc let. Dnes jsme se rozhodli lidem něco z toho nabídnout."

„Používáte to… už pětatřicet tisíc let?"

Starý lékař rozhodně nebyl jediný, kdo na nás třeštil oči. Ale zatím byl jediný, kdo se odvážil promluvit. Ostatním jako kdyby to vzalo dech. Maně jsem si vzpomněl, jak podobně na mě ten časový údaj zapůsobil, když jsem ho slyšel poprvé.

„To jste to celou dobu usurpovali jenom pro sebe?" ozval se další z lékařů. Všiml jsem si ho, byl to ten mladší, co se na nás

škaredil, že se kamarádíme s Rusy. Jeho otázka teď vyzněla nepříjemně, skoro jako obžaloba.

„Ano, máme to celou tu dobu," odvětila Věrka. „Museli jsme zodpovědně rozvažovat, zda to lidem nabídneme nebo ne. Se zneužitím těchto prostředků máme i na Zemi velice špatné zkušenosti a nechceme opakovat staré chyby."

„A kdo vám dal právo syslit tohle všechno jen pro sebe?" ještě více přitvrdil mladý lékař.

„Jak to myslíte?" podívala se na něho pátravě Věrka.

„Jak to říkám!" trval na svém. „Vaše zlodějská banda zřejmě tenkrát lidstvu ty mimozemské prostředky ukradla! Kdo vám dal právo užívat je jen pro sebe? Měli jste je dát všem!"

„Všem – kromě Rusů, že?" dodala Věrka jedovatě. Takže si ho také pamatovala.

„Rusy z toho vynechte," pokračoval lékař. „Primitivové si nic nezaslouží, ale kulturní národy to měly mít už dávno! Já se jen ptám, kdo vám dal právo neposkytnout lidem prostředky, zanechané na Zemi mimozemšťany?"

To jsme tedy nečekali! Místo radosti, že se budou moci podílet na výhodách Sofura, abychom čelili obvinění, že na ně »kulturní národy bez primitivů« měly nárok už dávno?

„Odpovím vám otázkou," zachovala Věrka klid. „Kdo dal **vám** právo sápat se po mimozemských prostředcích, na kterých nemají lidé Země žádnou zásluhu?"

„Tady přece nejde o zásluhy," namítal lékař. „Jestliže na Zemi mimozemšťané zanechali nějaké úžasné prostředky, měly by patřit všem lidem a ne nějaké bandě zlodějů!"

„Tak by to snad bylo, kdyby mimozemšťané zanechali na Zemi všechno bez dozoru a řekli lidem – vezměte si, co se vám z našich darů zlíbí!" nadhodila Věrka.

„A nebylo to tak?" namítl lékař.

„Nebylo," odvětila Věrka. „Když mimozemšťané na Zemi své prostředky zanechali, bylo lidstvo takové, jako na zdejších obrazech. Svěřil byste neandertálcům sílu atomu nebo kvarků? To

by nedopadlo dobře! Naopak, mimozemšťané byli povinni zajistit, aby se do rukou tehdejších lidí nedostalo nic, co by jim mohlo škodit. Zanechali proto na Zemi Strážce, aby jejich dary spravovali než lidé vyspějí a nebudou jim nebezpečné. Ani vy přece nedáváte malým dětem do rukou zápalky!“

„Jak to ale můžete vědět?“ vyjel si na ni lékař.

„To je přece jasné,“ odvětila s úsměvem. „Patřím mezi Strážce, proto to všechno vím.“

„Určitě to bylo jinak!“ namítal tvrdohlavě lékař. „Když to mimozemšťané svěřili tehdejším neandertálcům – a jiné lidi tady těžko našli – museli si je pro obsluhu vycvičit. A když to šlo s jedněmi, proč ne se všemi? Neprohlásili se tenkrát strážci za výjimečnou kastu sami?“

„Neandertálcům jsme to nesvěřili,“ řekla Věrka. „Šest nás tu zůstalo a prvních pět tisíc let jsme to nedali nikomu.“

Každému už musel dojít její mimozemský původ! Lékaři nejsou žádní hlupáci! Pak ale její slova seděla. Neandertálcům nic nedali a i pak s tím až dosud šetřili.

„Moment – ale vy přece nejste mimozemšťanka!“

„Teď už nejsem,“ souhlasila. „Tehdy jsem byla ta zelená Nee, která se marně pokoušela neandertálce vychovávat. Ano, na tom obraze jsem já osobně. Mezitím jsem se změnila a dnes vypadám jako vy, lidé. Pořád ale mám právo rozhodovat spolu se svými mimozemskými krajany Strážci o tom, co vám lidem svěříme a na co ještě nejste dost zralí.“

„Můžete to něčím dokázat?“ mračil se pořád lékař.

„Proč bych vám měla něco dokazovat?“ odmítla to Věrka podrážděnějším hlasem. „Na vás je, abyste dokázal, že patřím k bandě zlodějů, kteří *ukradli lidstvu*, co jsme přivezli na Zem před pětatřiceti tisíci lety! Dokazujte, můžete-li!“

„Ale… všechny důkazy z té doby se musely dávno časem znehodnotit,“ namítal sebejistě mladý lékař. „A nezdá se mi ani ta pohádka o mimozemšťanech. Takové obrázky dnes nakreslí kdekdo, znám nejméně dva malíře, kteří by to svedli také.“

„Obrazy na stěnách našeho úkrytu jsou z pravěku, staré pětadvacet tisíc let," ujistila ho Věrka. „Dalo by se to dokázat."

„Jak?" vyhrkl.

„Například radiokarbonovou metodou," nadhodila Věrka. „Musela bych vám ale dovolit odrýpnout si vzorek malby, což neudělám. Nejsem tu, abych přesvědčovala toho, kdo se beztak přesvědčit nenechá."

„Tak nač jste nás sem pozvali?" vybuchl mladý lékař.

„To se přece dozvíme, chce to jen trpělivost," okřikl ho Ivan, kterému se to – stejně jako mně – zdálo trapné. Urážet na návštěvě hostitele rozhodně není ani zdvořilé, ani chytré.

„Čekala jsem spíš otázku, proč jsme k tomu experimentu vybrali lékaře a navíc Čechy," pokračovala Věrka. „Odpověď na ni je jednodušší. Lékařské povolání si žádá velké pochopení pacientů, jinak to nemá smysl. Mezi lékaři je ale ve světě plno těch, kdo to povolání pojali jako skvělý byznys. V Čechách se nedávno odhalili odchodem za lepšími platy do sousedního Německa. Prokázali tím mimořádné manažerské kvality, jenže sami na sebe prozradili, že jim jde o peníze, ne o pacienty."

„Doufám, že si to o nás nemyslíte!" nadhodil Ivan.

„Snad ne o všech," vzdychla si. „Myslí si tu ještě někdo, že jsme banda zlodějů, která mimozemské prostředky lidstvu sprostě ukradla?"

„Ukradla… to je snad příliš tvrdé slovo," řekl další starší, šedovlasý lékař. „Ale mohli jste to věnovat lidstvu dřív, ne?"

„Slyšeli jste někdy slovo ***Atlantida***?" zeptala se Věrka.

Podle oživení v sále byl tento pojem známý všem.

„Tam jsme naše prostředky věnovali lidstvu dřív," dodala Věrka. „A kde je dnes Atlantida? Lidstvo tenkrát nebylo dost zodpovědné a výsledek podle toho dopadl. Zůstalo jen jméno. Diskutovali jsme hodně i o současném stavu. Všechno vám ani dnes dát nemůžeme, jen některé biologické znalosti, použitelné k léčení. Myslíte si, že je to málo?"

„Většinu si vyhradíte pro sebe?" rýpnul si mladý lékař.

„Atlantové nám právě tak vyčítali, že jim nechceme dát všechno," dodala Věrka. „Dokazovali, jak jsou morálně na výši a zaslouží si to. Dostali tedy všechno a ukázalo se, že morálně na výši nebyli. Také si myslíte, že se vám děje křivda, když nedostanete i to, co zničilo Atlantidu? Vážně jste morálně tak na výši, že se můžete zaručit za všechny lidi světa? Těžko, co? Bylo by to sporné i v tomto sále."

„Stejně to není spravedlivý!" zavrčel lékař.

Tím Věrčina trpělivost přetekla úplně.

„Myslí si to ještě někdo, nebo jste tady jediný rejpal?"

„Já s ním souhlasím," ozval se další, také mladší, zatímco starší se na ně dívali trochu pohoršeně. „Něco takového má být dostupné všem!"

„Máte právo na vlastní názor," ustoupila jim Věrka, jenže jen zdánlivě. „Zřejmě vás nepřesvědčím a ani se nebudu snažit. Japonské přísloví říká: »Chybovati je lidské, ale v poznaných chybách setrvati je pitomost přímo nebeská!« Vyvracet vám nic nebudu, trvejte si na svém názoru, máte na něj právo!"

Na okamžik zmizela, ale po vteřině se opět objevila. Pak nakrátko zmizela i s oběma remcaly, jenže po další vteřině se opět objevila – ale už sama. Remcalové se do sálu nevrátili.

„Mají právo na vlastní názor," pokračovala vysvětlujícím tónem, „ale s takovými názory nemají právo na naše dary."

„Co se s nimi stalo?" zeptal se ulekaně šedivý doktor.

„Vrátila jsem je do kinosálu, kde jsme začínali," odvětila Věrka. „Sedí v hledišti a spí. Až se probudí, nebudou si vůbec nic pamatovat. Nezlobte se, ale kdo si myslí, že je Vyvolený a dary nabízené z dobré vůle vyžaduje jako své právo, žádné si nezaslouží. Právě tihle způsobili zkázu Atlantidy a my stejnou chybu udělat nesmíme. Názor jim brát nebudeme, ale nic od nás nedostanou."

V sále bylo ticho. Všichni mlčeli a přemýšleli.

„Dobrá, rozestupte se podél stěn!" zavelela Věrka.

Když se uprostřed objevil veliký stůl obklopený židlemi pro všechny účastníky, všichni v sále jen vzdychli. Věděli už, že se

stávají účastníky něčeho, co se ani nepodaří popsat slovy. Někteří možná politovali ty dva, kdo se o účast sami připravili, ale nikdo nic neřekl. Možná s nimi někteří ještě souhlasili, ale báli se vyřazení.

Bylo ale spravedlivé.

*****

Jako král jsem u sebe mobilní telefon nenosil.

V Moskvě by beztak nebyl kompatibilní a nefungoval by, v podzemí Zlatého Koně by mi byl bez signálu k ničemu a ve Věrčině chaloupce by našim paparazzi jen usnadnil pátrání, kde trávíme čas, kdy nejsme »v práci«. Operátoři nesdělují polohu mobilního telefonu kdekomu, ale policejní příkaz splnit musí. Jste si za všech okolností jistí, že toho nikdo nezneužije?

Za mé nepřítomnosti zvedal telefony automat a volajícím suše oznámil, že »král není přítomen, připomínky a dotazy mu pošlete e-mailem«. Při příchodu do kanceláře jsem ale automat vypínal. Když tu sedím, telefony beru sám, to dá rozum! Přece se nebudu schovávat za mluvčího nebo sekretářku! Tohle číslo znali jen mí známí, nebylo veřejně uvedené v seznamu, i když mi sem párkrát volali až z Tel Avivu, kam to někdo vyslepičil.

Nečekaný telefon mě zde opět zastihl. Buď měli někoho, kdo je o mé přítomnosti informoval, nebo to prostě zkoušeli tak dlouho, až mě vyhmátli.

„Tady Vojtěch, co si přejete?“ ohlásil jsem se, ale odpovědi jsem nerozuměl. Byla zřejmě v nějakém cizím jazyce. Nemusel jsem ani moc hádat, odkud volají.

„Českého krále nevolejte bez tlumočníka! Nemusím znát všechny hatmatilky světa,“ řekl jsem a zavěsil.

Telefon brzy poté zazvonil znovu, tentokrát mluvil česky.

„Je na tom Českomoravské království vážně tak zle, že na Hradě nemáte člověka, schopného překládat z hebrejštiny?“ zeptal se mě jízlivě.

„Nemám,“ řekl jsem. „Při »Německé epidemii« nejspíš všichni zemřeli. A ani je nepotřebuji.“

Už minule jsem uvažoval o změně telefonního čísla, ale z klasické lenosti jsem to odložil.

„Máte špatné informace," rýpnul si volající. „V Čechách zůstalo dost lidí znalých hebrejštiny. Nejen ženy, ale i muži. Zdá se, že všichni semité neumřeli, jak tvrdila fáma."

„Mohli mít nějaké protilátky," pokrčil jsem rameny, byť jen obrazně.

Asi nebyli všichni fanatici obřezaní. Náboženské motivy jsou vůbec často přeceňované. Asi jako když ožralého muslima vyhodili z gay-klubu, on se tam vrátil s puškou a začal střílet, ale Policie i média ho hned označily za fanatického stoupence Islámského státu. Ožralý muslim v gay-klubu je přece naprostý protimluv! Ožralost mohl jen předstírat a proč by tam chodil? Třeba aby si předem obhlédl místo činu, aby tam netápal a šel najisto. Tyto zprávy je asi nutné brát s velkou rezervou!

„Hodně žen odcestovalo do Izraele za svými krajany," dodal jsem. „Nemáme čas zjišťovat, kdo tady zůstal. Nás plně zaměstnává udržení chodu hospodářství, ostatní je podružné."

„Jenže nám přišla zpráva, že okrádáte vdovy a sirotky!" pokračoval hlas.

„Ale!" pozastavil jsem se nad tím. „Jak to myslíte?"

„Upíráte vdovám a sirotkům jejich majetek, zděděný po zesnulých manželech a otcích!"

„Aha! Myslíte náš »*zákon o znárodnění podniků, kterým hrozí zavření pro nezájem majitelů*«. Ten má přece doložku, že se podniky s nucenou národní správou vrátí majitelům v tom okamžiku, kdy se o ně přihlásí. Promlčecí doba je deset let, to je snad víc než dost. Majitelé, kteří podniky nechají zpustnout, mohou být jen rádi, že se jim o ně někdo postaral."

„Ale vy je právoplatným dědicům upíráte!" vyčetl mi.

„Když je právoplatní dědicové přijdou převzít, dostanou je," ujistil jsem ho. „Tak praví zákon."

„V tom je menší potíž," připustil hlas. „Vdovy ani sirotci se o podniky neumí starat. Pro ně by bylo jednodušší, kdybyste jim

hodnotu těch podniků, vyčíslenou v žalobě, prostě zaslali na jejich účty.“

„Aha!“ zachytil jsem se. „Něco už jsem o tom slyšel. Pro ně by to bylo jednodušší… jenže v žalobě, kterou poslali, jsou dědictví neuvěřitelně nadhodnocená. Za tak přemrštěné ceny se neprodají, raději jim je vydáme. Jenže většina vdov podepsala čestná prohlášení, že v Čechách nic nevlastní, aby měla nárok na příspěvek na letenku. Ta čestná prohlášení se tedy musí odsoudit jako podvod, nejlépe před soudem o majetek. Vzniklá škoda přesahuje limit pro přestupek, takže jde o trestný čin. Až budou sedět pro podvod, mohou se v té době soudit o majetek. Bude to složitější, zato podle platných zákonů.“

„To přece nemyslíte vážně!“ rozčílil se hlas. „Přítomnost žalobkyň u soudu není vůbec nutná, na to musí postačit plná moc pro naše právníky!“

„Jakpak – není nutná?“ opáčil jsem. „Právníci za ně do vězení nepůjdou!“

„Ale Veličenstvo!“ odvětil kousavě hlas. „Do této chvíle přece vaše soudy žádný podvod neregistrovaly! Jak si můžete dovolit předem ohlásit rozsudek? Jedině hrubým ovlivňováním soudu! To bude ale zpráva pro světovou veřejnost!“

„Víte, ten rozsudek se dá předpokládat,“ odvětil jsem mu rozvážně. „Čestné prohlášení nikdo nepovažoval za podvod, dokud je samy podvodnice neodhalily požadavkem náhrady za majetek, který předtím *čestně* popřely. Podvody se v Čechách trestají, u vás ne? Při škodě nad jistý limit, který cena letenek hravě přesahuje, jde o trestný čin. Teoreticky jim mohu udělit milost, ale to připadá v úvahu jen z humanitárních důvodů. Všimněte si, neodhaduji výši trestu, jen tvrdím, že jde o jasný trestný čin podvodu. Co na tom chcete ovlivňovat?“

„Pošleme k vám naše nejlepší právníky!“ vyhrožoval.

„Na vašem místě bych ušetřil těžké peníze, kdybych na to právníky nenajímal,“ řekl jsem. „Věc vypadá natolik jasně, že kvalita právníků nemůže mít na rozsudek vliv. Nalistujte si

paragrafy o podvodu a můžete s jistou nepřesností odhadnout nejen rozsudek, ale i výši trestu. Zákon musí platit pro všechny, tedy i pro soudce!“

„To zase předjímáte rozsudek nezávislého soudu – totiž pokud je váš soud skutečně nezávislý!“

„Naopak, pane, naopak!“ usmál jsem se. „Nezávislý soud soudí podle zákonů, ne podle kvality zúčastněných právníků.“

„Sám jste přitom našim nezávislým soudům vzkázal, že jejich rozsudek ohledně zabaveného letadla neuznáváte!“

„Nad tím letadlem neměly podle mezinárodních úmluv pravomoc,“ namítl jsem. „A příslušný zákon jste schválili až se zpětnou platností, což se také nepovažuje za košer a kvůli tomu si k vám netroufají létat i jiné letecké společnosti. Jak jistě víte, my nic nepodnikáme. Získali jste jedno zabavené letadlo a plné hangáry letadel, která nesmí přistávat v Evropě. Bravo!“

„Jestli se nám budete protivit, zničíme vás!“

„To už tady bylo,“ opáčil jsem. „Nemůžete si vymyslet něco novějšího?“

„Podceňujete nás – a neděláte dobře!“ řekl hlas.

A zavěsil.

*****

Ruská helikoptéra startovala z Havany a zakroužila nad troskami nejbližšího města na pevnině – Miami.

Vláda Kuby vyšla Rusům vstříc, ale varovala je. Krátce po katastrofě odletěla na průzkum Miami soukromá helikoptéra izraelského podnikatele. Údajně měl ve městě pobočku svého podniku a Kuba mu v rámci humanitární pomoci povolila odlet z letiště v Havaně. Helikoptéra odletěla hned po ránu, ale když se do poledne nevrátila, vyslaly letecké síly Kubánské armády starší vrtulník sovětské výroby, aby po ní pátral. Nějakou dobu to však trvalo a vrtulník zastihlo večerní šero, takže se vrátil na základnu s nepořízenou.

Na izraelské lodi, která vrtulník přivezla, zatím vypukla panika. Nedalo se však dělat nic než počkat. Kubánci dokonce

nabídli návštěvě místo pozorovatele na palubě své helikoptéry, což ti okamžitě přijali, ale nebylo to nic platné.

Ačkoliv byla izraelská helikoptéra výrazně pomalovaná, podařilo se ji objevit až večer, bohužel zapletenou v potrhaném elektrickém vedení a zčernalou ohněm, takže se barevně málo lišila od šedočerného popela. Poblíž se nedalo přistát a obavy o osud posádky dosáhly vrcholu. Nakonec se bývalý výsadkář Ramón Gonzáles nechal spustit na laně k troskám, bohužel jen potvrdil nejčernější obavy. Izraelská posádka v troskách svého stroje uhořela. Elektrické vedení bylo od katastrofy bez proudu, posádce se však stalo osudným a hořící palivo to dokončilo.

Neúspěšný byl i pokus vyprostit z trosek těla obětí. Shora vypadalo bahno pevné jako beton, jenže na povrchu byla jen tenká suchá vrstvička, pod ní bylo dosud měkké. Ani výsadkář Ramón se neodvážil opustit lano a seskočit do té lepivé břečky. Nemělo smysl riskovat životy posádky k vyproštění mrtvých těl, všude kolem byly beztak pod bahnem další desítky mrtvol. Kubánská helikoptéra se nakonec pro nedostatek paliva vrátila na základnu s nepořízenou.

Posádku ruské helikoptéry ale tvořili výhradně »zukíjá«. Těm nehrozilo v bahně nebezpečí, jako jiným. Dříve než by je bahno pohltilo, stačilo by jim pomyslet a přeskočit na značku *durum* v bezpečném místě. Proto si mohli dovolit více než jiní, i když – úplně bezpečné to jistě nebylo.

Ve městě Miami, jako i jinde, bylo před katastrofou více heliportů. Některé byly na střechách budov, jenže po požárech ztratily střechy pevnost a většinou se pod tíhou bahna propadly. Dosednout na takový heliport znamenalo poškodit nebo zničit helikoptéru. Ruská posádka helikoptéry však měla jiné výhody, například příkazy Sofura. Nejdůležitějším byl »označ-popel« v určitém okolí, po němž následoval příkaz »nuxusva isdyšadá gydigochor«, čili »anihilace označeného«.

Popel pak mizel rychleji než pod proudem vodního děla, objevovaly se nejen střechy domů, ale celé ulice. Pilotům se po

chvíli podařilo bezpečně přistát, i když jim mumifikovaná těla překážela. Odkrytí popela ukázalo obraz zkázy. Při katastrofě lidé zmateně pobíhali, snažili se utéci, ale neměli kam, jemný a horký sopečný popel všechny přikryl. Kdo se neudusil venku na ulici, zemřel v domech, v autech i v jiných úkrytech. Úkryty proti hurikánům na tuhle pohromu prostě nestačily.

Problém měli i »zukíjá«. Anihilace takové hmoty popela se neobešla bez nežádoucích vedlejších efektů. Zvedl se při ní větrný vír a strhával s sebou vrchní vrstvy suššího popela. Brzy bylo sotva vidět a piloti měli obavy o turbíny. Nezbylo jim než se raději vrátit.

Návrat lidí nebude snadný!

*****

Byl večer. Věrka mi telepaticky ohlásila »Končím poradu a sejdeme se v chaloupce«, když se na dveře ozvalo zaklepání.

»Počkej na mě s večeří, někdo za mnou přišel,« požádal jsem ji telepaticky.

Koho sem tak navečer čerti nesou? pomyslel jsem si pro sebe, co je to za pořádek? Tak navečer má být Hrad neprodyšně uzavřený, budu si muset podat velitele Hradní stráže…

Dveře se otevřely, dřív než bych mohl příchozího pozvat. Zdvořilý rozhodně nebyl.

Nebyla to ale žádná zdvořilostní návštěva. V okamžiku, kdy se dveře otevíraly, jsem v celém těle pocítil podivné brnění a rychle jsem vzpomínal, kde jsem se s tím už předtím setkal.

Do dveří vpadl chlap v černé masce na obličeji, v každé ruce velkou pistoli. Už vím! To brnění je »hačetá«, Sofurovo poslední varování před nebezpečím!

Práskání mě ohlušilo a oheň oslepil. Pocítil jsem šílenou bolest za hrudní kostí.

»***Krug nuxusva skinda!***« pomyslel jsem si, přimraz toho chlapa přede mnou! V té chvíli se mi však zatmělo před očima a cítil jsem, že omdlévám.

Ten chlap byl rychlejší!

*****

Assassin

Brněla mě hlava a oslňovalo světlo, jakmile jsem trochu pootevřel oční víčka. Cítil jsem, že ležím na měkkém, nejspíš někde v posteli.

„No – sláva!“ ozvalo se nade mnou. Věrka, kdo jiný?

„To jsi ty, Věrko?“ zašeptal jsem.

„A ty jsi kdo?“ zeptala se mě místo odpovědi.

„No přece Vojta, král Českomoravského království a tvůj nešikovný učedník!“ odpověděl jsem šeptem a snažil jsem se o úsměv. Moc mi to však nešlo, hlava mě brněla jako střep.

„Bolí mě děsně hlava!“ postěžoval jsem si.

„To přejde!“ ujistila mě klidně. Sáhla mi dlaní na čelo jako kdysi maminka, když jsem jako dítě stonal.

„Co je se mnou?“ začal jsem si vzpomínat na něco velmi nepříjemného.

„Můžeš už vstát, naležel ses až až,“ pobídla mě Věrka.

Nadzvedl jsem hlavu a konečně se mi podařilo otevřít aspoň jedno oko. Druhé mě neposlechlo, ale i tím jedním jsem mohl obhlédnout své okolí. Bylo to tak, ležel jsem v Věrčině posteli v naší chaloupce. Ještě víc jsem se naklonil a přehodil nohy přes okraj pelesti.

Nohy? Proboha – co to je?

Místo levé nohy mám kovovou tyč protézy. To se mi snad jenom zdá!

»Věrko, co se to děje?« vyjekl jsem.

Nahlas.

A polekal jsem se.

Vlastního hlasu. Tohle přece není můj hlas!

„Tady máš zrcadlo!“ vrazila mi Věrka do ruky nevelké oválné zrcátko s rukojetí. „Můžeš se pokochat!“

Otočil jsem zrcadlo proti sobě – a v té chvíli mi vypadlo z ruky a roztříštilo se na zemi na střepy.

„Budeš mít sedm let neštěstí!“ upozornila mě Věrka.

„Proboha!“ vyjekl jsem.

„Vstaň a jdi se na sebe podívat do koupelny, tam je velké zrcadlo na stěně!“ poradila mi. „To snad nerozbiješ!“

„Co se to stalo?“ vyjekl jsem už opravdu zděšeně.

„Zastřelil ses,“ řekla Věrka, jako kdyby to myslela vážně.

„Počkej, jak to?“ zastavil jsem ji.

„Přišel jsi za sebou a bez jediného slova ses zastřelil,“ zopakovala to podrobněji. „Jenže ses současně stihl přimrazit a tak jsem vás našla. Nezbylo mi než si vás odeslat do chalupy. Nejdřív vraha, musela jsem tě odtáhnout z Krčmáře a vrátit se pro krále. No, bylo to na hraně!“

„Počkej!“ zarazil jsem ji a přejel si rukou přes obličej. „Co to říkáš? Že jsem se zastřelil?“

„Zřejmě to ještě nechápeš, ale nejsi už Vojtěch První, král Českomoravského království, ale svůj vlastní vrah,“ řekla, jako by o nic nešlo. „Zastřelil ses a ke tvé reinkarnaci jsem použila nejbližší lidský odpad, sám sis ho přimrazil. S průstřelem srdce toho člověk obvykle mnoho neudělá. Během pár vteřin ztratí vědomí a to je konec, naštěstí stačilo, že sis to v poslední chvíli pomyslel, jinak by ten vrahoun utekl. Ten chlap se mi docela hodil. Ležel kousek od tebe, aspoň jsem nemusela v tom fofru shánět jiný lidský odpad. Kdoví, jestli bych to stihla, času bylo safra málo!“

„Vlastně… něco takového si pamatuji… jenže pak se mi najednou udělalo mdlo…“

„Naštěstí jsi to přimrazení stihl,“ řekla ulehčeně. „A že ti je blbě, to je běžný syndrom strnulosti po přimrazení, to přejde. Když zapátráš ve svých vzpomínkách, dozvíš se, kdo teď jsi.“

„Takže jsem teď…“ až mě zamrazilo…

„Jo,“ přikývla. „Šimon Štern, pověřený tvou vraždou. Na to si brzy vzpomeneš. Upřímně řečeno, získal jsi horší lidský odpad, než se dalo čekat! Ten Štern byl nejen lidská zrůda, ale mrzák i na těle. Protéza místo nohy, chybějící prsty na ruce, skleněné oko, střepiny v těle, zkrátka máš památky na jednoho arabského

sebevraha, který se odpálil vedle tvého auta. Budeš se s tím muset naučit žít.“

„No nazdar!“ vyjekl jsem. „Jak to vlastně víš?“

„Trochu jsem tomu darebákovi jukla do duše,“ přiznala. „Nechala jsem to Sofurem zdokumentovat, zajímalo mě, s kým to ten vrah plánoval a tak… i tobě to vyvstane v hlavě, když na to budeš chvíli myslet…“

„Ale kde je… kde je moje původní tělo?“ napadlo mě.

„Původní?“ ušklíbla se Věrka. „Musela jsem je vrátit do tvé prezidentské kanceláře dřív než tam vtrhli svědci. Přenos duše je naštěstí rychlý… neříkala jsem, že ti jednou pomohu k druhému tělu? Ale bylo to dřív než jsme oba čekali, že?“

„Ale… co teď budu dělat?“ vážně jsem si nevěděl rady.

„Skrývat se,“ ujistila mě. „Pro našince jsi sprostý vrah, dokonce královrah, zastřelil jsi našeho oblíbeného krále. Pro ty druhé, jistě si na ně vzpomeneš, jsi možná použitelný materiál, tak trochu hrdina, ale kdyby ti opravdu teklo do bot, kdyby ses vzepřel, odmítl pro ně vraždit a dělat další špinavou práci, pak nepočítej s jejich pomocí, spíš s rychlým »úklidem«.“

„Já přece pro ty lumpy dělat nebudu!“ vyhrkl jsem.

„Takže se budeš skrývat,“ přikývla spokojeně. „Vypadá to na pár let skrývání ve Zlatém Koni. Jako král jsi skončil, do toho těla se nevrátíš, nejspíš tě v této chvíli pitvají a vyndávají kulky, aby je mohli porovnat se zbraněmi… tam už to zkrátka nepůjde. Musíme najít jiného kandidáta na krále, v tomhle těle se volby nového krále účastnit nemůžeš.“

„Proč Zlatý Kůň?“ zarazil jsem se. „Nemohu být tady u tebe? Jsme snad manželé, ne?“

„Nejsme,“ řekla. „Vzpomeň si na ten obřad – ***dokud nás smrt nerozdělí!*** A tvá smrt nás právě rozdělila. Vyznala jsem ti, že miluji tvoji duši – to platí dál. Ale ne tohle tělo.“

„Takže i Káťa? A Ninočka?“

„Jo, jsme tři vdovy a sejdeme se na tvém pohřbu,“ kývla. „Jestli i ty dvě milují tvoji duši, mohly by se s tebou kamarádit,

ale… abys věděl všechno, jistě na to přijdeš i sám… ten atentát Šterna vykastroval. Na sex můžeš zapomenout.“

Bum, to byla rána! A stačilo sáhnout rukou, abych si to ověřil. Takže mám šmytec se sexem! Ten hajzl byl i eunuch!

„Ale co Nastěnka? Měla by se už brzy narodit!“

„Bude pohrobek,“ pokrčila rameny. „Bát se o ni nemusíš, Jekatěrina se o ni dobře postará. Jsou v ní geny tvého prvního těla, takže už ani nejsi její biologický otec!“

„Kdybych tak dostal do ruky toho, kdo to spískal!“ řekl jsem pomstychtivě.

„Chceš to korunovat sebevraždou?“ vzdychla si.

„Vlastně…“ zarazilo mě to. Když se to tak vezme, vždyť jsem se tomu všivému chlapovi už pomstil! Z přimrazení by se časem vzpamatoval, ale Věrka mu sebrala tělo a dala ho mně. Není to nic moc, budu žít jako mrzák, ale žiju! Kdežto on… On zůstal ve mně! Jako můj… co vlastně? Otrok? Bude snad za mě pracovat? Jo, ale hřbet přitom ohnu i já.

A nejhorší je jeho – a teď i moje – minulost. Od tajných služeb se neodchází jinak než nohama napřed. Moji královskou mrtvolu pohřbí se státními poctami, možná mě povezou i na lafetě, ale mrtvola agenta je pořád naživu. Jde o to, jak dlouho. Pro jedny jsem vrah, pro druhé zrádce. V lumpárnách nebudu pokračovat, jenže tajné služby neodpouštějí a zradu vůbec ne. Zlatý Kůň může být jediné bezpečné místo na zeměkouli. Nebo Zlatý Medvěd? Tam by mě neznal nikdo. Změnit si identitu asi není snadné, ale »zukíjá« to dělají při každé reinkarnaci…

Ale nejhorší je, že jsem si to zavinil sám. Proč jsem hned nereagoval na tu jasnou výstrahu, na tušení **hačetá** od Sofura? Toho chlapa jsem měl přimrazit o půl vteřiny dřív a nic by se nestalo. Nejspíš bych trochu zbledl, až bych zjistil, že vstoupil do dveří se dvěma pistolemi v rukou, ale to by bylo všechno. Jenže zatímco jsem planě přemýšlel, co mě to brní, daroval jsem chlapovi pár vteřin náskoku. Přimrazit ho až po výstřelu mi bylo platné jako mrtvému zimník… i když jsem ho aspoň dodatečně zneškodnil. Neutekl spravedlnosti, grázl jeden!

Ačkoliv – Věrka byla docela ráda, že má ten lidský odpad pěkně po ruce, když šlo o vteřiny… Škoda, že jeho zmrzačené tělo není žádná velká výhra! Teď mě čeká dožít zbytek života jako gangster, vrah a mrzák…

A navíc úplně bez sexu… naštěstí mi to teď ani nechybí, eunuši tyhle potřeby nemají, ale to je jen nepatrná náplast na tu ránu. A vypadalo to tak nádherně! Mladý, zdravý, na vrcholu blaha jako král Českomoravského království i manžel tří krásek najednou – Věrky, Ninočky a Káti – ale z toho ráje to byl hodně krutý pád do současného marasmu! To jsem si nezasloužil!

Osud je osud, spravedlnosti se od něho nedočkáš!

Jak to říkal starý šumař Kalafuna od Strakonic?

»Medu jsme si lízli, teď budeme kousat puškvorec.«

Sedí to i na mě!

*****

Přestěhoval jsem se do Zlatého Koně.

Obsadil jsem si první pokojík od hlavního sálu a vypnul okna. Ven se dívat nemusím, radši si prohlédnu pětadvacet tisíc let staré pravěké obrazy. Dara byla a nejspíš pořád je malířka, před kterou smekám.

Postěžoval jsem si na dálku, tedy jen telepaticky, nejprve Kátě a pak i Ninočce. Vlastně to bylo rozloučení. Původní tělo mrtvé, druhé zmrzačené, což znamená naprostý konec, šmytec a utrum se sexem. Káťa doufala, že se po porodu a šestinedělí k sexu vrátíme, to teď padlo. Je čerstvá vdova jako po inženýru Lisicovi, který se zabil v automobilu. Nebude to pro ni nové, jistě si brzy najde někoho jiného, do toho už jí mluvit nebudu. Smrt nás rozdělila, manželství skončilo. U většiny zukíjá tyhle vztahy reinkarnací končí, nebudeme výjimkou.

Ninočka se rozbrečela víc, ale když mě chtěla navštívit ve Zlatém Koni, rozmluvil jsem jí to. Co by tu našla? Mrzáka, který jí zákeřně zabil manžela? O čem by se se mnou bavila? Vždyť by ve mně musela vidět vraha! Že uvnitř té stvůry žije a trpí její

milovaný král? Rozumem se to pochopit dalo, ale cit bude jistě proti.

Zkrátka si zvyknu. Nejsem teď mladíček, Šimonovi bylo nedávno osmapadesát, ani to neslavil, ale jako Vojta mohu jen jedno – nebudu se snažit, aby mi zrovna tohle tělo vydrželo co nejdéle. Není oč stát. Pravidlo »brát k reinkarnaci jen lidský odpad« se mi přestalo líbit. Stanete-li se tím odpadem, hned se na to díváte jinýma očima – u mě jen jedním, neboť druhé mám skleněné a mohl bych si jím leda cvrnkat kuličky.

Jak hodně by byla mezi kluky ceněná tahle skleněnka?

Asi moc ne, skleněné oko je šišoid, aby se v důlku pevně usadilo a neotáčelo se panenkou dozadu. Pro kuličky – odpad. Ačkoliv – hrálo se i s fazolemi, takže by to ani nemuselo vadit. Z kuliček jsem ovšem dávno vyrostl, i když studenti za mých studií pořádali z hecu i mistrovství ve hře kuličky, tak zvanou »Kuličkiádu«. Náš tým byl vyřazen už v semifinále, dokonce – ta ostuda – »na vlastním důlku«!

Jak je to ale dávno!

Co budu dělat? O nic se starat nemusím, Sofur mě pořád poslouchá, dá mi co potřebuji, stýskat si mohu leda na nudu, ve Zlatém Koni je zábava jako v márnici. Obrazy jsou skvostné, ale brzy se okoukají a mezi lidi nesmím ani páchnout… Jediná zábava, která mě může zaujmout, bude nejspíš věda. Škoda, že sem nechodí zoufalí pacienti jako k Věrce, ale to se dá obejít. Věrka přece léčí s pomocí Sofura, když se ho zeptám, předloží mi všechny vzorky, které mu Věrka přikázala odebrat, dokonce mi jako nápovědu sdělí, co s tím Věrka podnikla. Mohu si to zpracovat a když to půjde, vypracuji determinovaný algoritmus pro Sofurovo automatické léčení. Lékařům zůstane úrazovka, porodnictví a stomatologie, leda bych Sofura naučil jako další funkci spravovat i zuby…

Ačkoliv – to je nápad!

Bohužel, s pitomými zuby pacienti nechodí za zázračnou léčitelkou. Je to prkotina, život to neohrožuje, spravování zubů není sice vyhledávanou zábavou, ale dá se to vydržet…

Království za koně! Volal v bitvě jeden král v Anglii.

Království za kamaráda stomatologa! obměnil bych to.

Ačkoliv – ten král snad ještě mohl království nabídnout, ale já už tuhle možnost nemám. Ačkoliv – on po prohrané bitvě už asi také ne. Zkrátka se mi zdá, že budu muset mezi lidi…

Ale začnu pro jistotu kočkami.

*****

Smrt mě vytrhla z kruhu mých známých. Když už i Věrka trvala na tom, že nemám bydlet u ní, protože bych nebyl zcela v bezpečí, tím hůř u ostatních. Známí mezi lidmi, třeba Ivan Černý, by mě nejenže nepoznali, ale ani by mi neuvěřili, kdo jsem. Reinkarnace nemá mezi lidmi dobrý zvuk. Tajemstvím je přitahuje, ale jinak ji považují za neškodné báje a pověsti.

Rozešel jsem se i s Ninou a Káťou.

Zjistil jsem, že mám i v telepatii jiný zvuk než předtím. Kdyby o mně Věrka nereferovala Kátě, v Moskvě by mě vůbec nepřijali. Takhle mi projevili soustrast – ale ani já jsem netrval na pokračování spolupráce.

Překvapila mě ale Dara.

»Dozvěděla jsem se, že máš nové tělo,« zavolala mi. »Ne jako já, mladší a hezčí, ale naopak. Prý vypadáš hůř než Kaščej Nesmrtelný. Z toho si nic nedělej, časem si je vyměníš za lepší, my staří to známe. Lidská těla moc nevydrží, brzy ti zchátrá a najdeš si mladší. Věrka říkala, že je už teď dost staré…«

»Poslyš, Daro,« vzpomněl jsem si, »kdysi jsi mě lákala na své starodávné obrazy někde v Číně. Platí ještě to pozvání?«

»To se rozumí!« odvětila. »Chtěl by ses na ně podívat? Je to skok na durum „Čchian-Chouč“. Když mi dáš vědět, skočím tam s tebou a přidám ti ke každému obrazu výklad z pohledu pamětnice! Samozřejmě jen když budeš chtít…«

»To víš, že mám zájem,« ujistil jsem ji. »A čím dřív, tím lépe! Kdy by se ti to hodilo?«

»Třeba hned, chceš?« navrhla. »Skáču – ***krug durumald*** *Čchian-Chouč*!«

„***Krug durumald*** Čchian-Chouč!“ opakoval jsem po ní.

A ocitl jsem se v černé tmě, jako při prvním skoku do zhasnutého sálu ve Zlatém Koni.

Tohle útočiště ale bylo – někde v Číně!

A to je pěkný světa lán!

*****

Čchian-Chouč vytvořila Dara podle vzoru Zlatého Koně. Nebylo divu, oboje bylo její dílo. Až na to, že Zlatý Kůň byla upravená přírodní jeskyně, kdežto Čchian-Chouč vydlabala do jednolité skály. Do obou útočišť byl vstup jedině durumaldem, jen Čchian-Chouč bylo ve větší hloubce. Když Dara rozsvítila, měl jsem dojem, že jsem ve vchodu do sálu Zlatého Koně.

Také tady to bylo útočiště pro »zukíjá« v nesnázích, jenže nebylo tak často používané. Ne že by v Číně nepanoval takový teror jako v Evropě, Dara si přece stěžovala na masakry ještě ve druhé polovině minulého století, kdy byla řeka Jang-tse plná plovoucích mrtvol z Mao-ce-tungovy »kulturní revoluce«, ale čínští »zukíjá« se uměli o sebe postarat i bez úkrytu a dokázali ochránit i lidi, se kterými se přátelili. Jenže Čína je rozsáhlá a plná lidí, každá revoluce – i ta »kulturní« – přinášela spousty mrtvol. Všechno se uhlídat nedalo.

Podoba se Zlatým Koněm byla i v obrazech. Jenže tady na nich nebyli jen neandertálci, tady byl záběr širší. Dara tady zachytila klíčové události dějin Číny. Byly tu autentické obrazy vládců. Nejen Mao-ce-tunga, ale i Kublajchána a Čingischána, obrazy dobyvatelů včetně japonského generála Dohihary, který velel masakrům z Druhé světové války. Japonci se tehdy v Číně chovali jako Germáni v Rusku, čuňata nekulturní…

Dara se do Číny dostala zhruba před třiadvacet tisíci lety. Žili tu lidé jako v Evropě, jen nepatrně antropologicky odlišní, ale stejně primitivní jako neandertálci. Ostatní »zukíjá« Daru podezírali, že jim pomáhala více než bylo vhodné, ale obhájila se a tvrdila, že všechno co kdy v Číně vynalezli a objevili, bylo dílo lidí bez její pomoci. A bylo toho poměrně dost. Pomáhala jim jinak. Urovnávala spory mezi sousedy, učila je trpělivosti a snad

jim i pár drobností věnovala, na rozvoj Číny to nemělo vliv. Nebo to aspoň tvrdila. V každém případě se Čína začala rozvíjet více než jiné oblasti světa.

O prvopočátcích Číny se nezachovaly žádné stopy. Podle posledních vykopávek se dávná bájná dynastie **Sia** ukazuje jako skutečná, ale Dara zachycovala Čínu ještě starší. Měla tu portréty čínských císařů ještě před dynastií **Sia** – a už tehdy se Čína počítala ke kolébkám světové kultury.

„Ve starých zápisech mě popisovali jako **Fu-si**, vládkyni nebes," řekla tajemně, když mi ukazovala svůj portrét. Měla už tenkrát jasné čínské rysy, jak si postupně měnila těla a měla jen ta, která našla kolem sebe.

„Namalovala ses tu sama?" zeptal jsem se jí.

„Ne, ten obraz jako jediný malovala **Šen-nung**, vládkyně lidí, vlastně Nee, neboli dnešní Věrka," usmála se. „Naposledy tu byla na návštěvě po… no, to není důležité… Zdejší lidé nás tenkrát považovali za bohy a my jsme je v tom dlouho nechaly, zejména když to pomáhalo nastolit mír mezi kmeny. Nevládly jsme jim nepřetržitě, objevovaly jsme se, když jsme urovnávaly nějaký konflikt. Ale ostatní původní »zukíjá« nás kritizovali, až jsme toho nechaly. Ustoupily jsme jim příliš snadno… a přitom to sami dělali také…"

Vida Věrku! pomyslel jsem si. O svém pobytu v Číně mi nikdy nic neřekla.

Nebylo to ale největší překvapení. Na konci chodby mezi azylovými pokojíky jsem objevil veliký obraz, který sem na první pohled nepatřil a při jeho spatření mě až zamrazilo.

Několik zelených žabolidí, sedících v masívních křeslech před obrazovkami, podobnými oknům ve Zlatém Koni… ale na nich jen černá tma se hvězdami… Jedna hvězda větší, modravá – a doprovázená menší šedou. Země s měsícem!

„**Bríva** – naše hvězdná loď!" vydechla tiše Dara.

*****

Strach a hrůza

Ačkoliv žabolidé vypadali jeden jako druhý, poznal jsem v jedné postavě Nee – Věrku. Stačilo mi srovnat si ji s podobou ve Zlatém Koni, kde se snažila učit neandertálce. Svou lidskou podobu od té doby změnila nesčetněkrát, ale žabolidé podobu neměnili a tady nebylo pochyb.

„Kdo z těch lidí – a promiň mi, že je tak nazývám – tady tenkrát zůstal?“ zeptal jsem se také tak tiše, jako bych se bál, že ruším jejich památku.

„Všichni, co tu vidíš,“ odvětila také šeptem. „Sebe jsem tady namalovala s odvrácenou tváří – vidíš? To jsem byla já…“

„Ale tady jich vidím sedm,“ upozornil jsem ji na drobný rozpor. „Věrka mi říkala, že vás tu zůstalo jen šest, ne?“

„Říkáme, že šest,“ přikývla tiše Dara. „A že jeden z nás, Chammi, zahynul v Atlantidě, kde ho zrádně ve spánku zabili vlastní chráněnci. Poslyš, chceš vidět naše největší tajemství? Neříkáme to kdekomu, ale ty… ty jsi oběť, vědět bys to měl…“

Tvářila se tajemně a zdálo se mi, že mi to říká s jakýmsi vnitřním potěšením.

„Jo, jsem oběť!“ přikývl jsem. „Mám tělo svého vraha!“

„Dobrá, pak zkus za mnou skočit na »Brívasarét«!“ řekla a vzápětí zmizela, celý příkaz si zřejmě jen pomyslela.

»Bríva« je tedy hvězdná loď žabolidí a »Brívasarét« bude značka durum, která s tím nějak souvisí.

Zkusím to – uvidím!

»***Krug durumald*** Brívasarét!« řekl jsem v telepatii.

V té chvíli mi podlaha zmizela pod nohama, vyletěl jsem do vzduchu – a zůstal viset ve slabě osvětlené kabině z Dařiny malby. Tatáž masívní křesla i obrazovky, podobné oknům ve Zlatém Koni… na nich černá tma se hvězdami… Nebylo pochyb, nacházím se uvnitř vesmírné lodi žabolidí! A podle beztížného stavu nejsem ani na Zemi!

Pohled na obrazovky mě ohromil. Na jedné byla planeta Mars – a pěkně zblízka! A pomalu se otáčela! Tak blízko bylo

u Marsu víc pozemských sond, ale tyto obrazovky poskytovaly podrobnější pohled než fotografie, uvolněné ke zveřejnění organizací NASA.

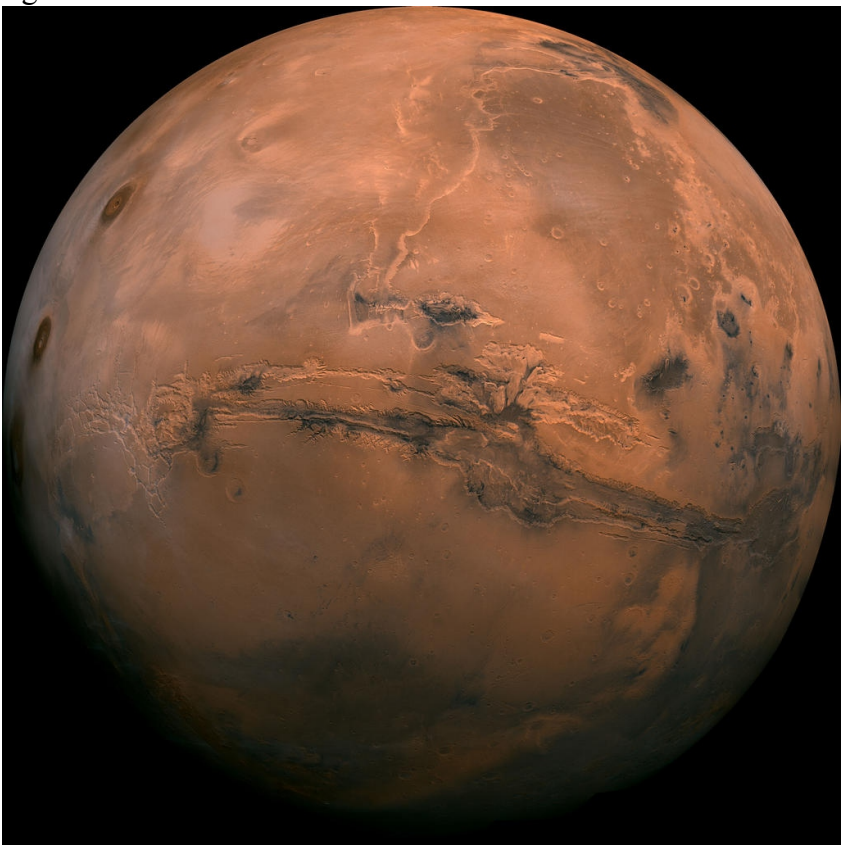

Rychle jsem se rozhlédl. Dara tady plula jako kdyby sem odjakživa patřila, ani tradiční oděv čínských žen jí nepřekážel. Zato já jsem se tu cítil jako na horské dráze, žaludek až v krku, nutkání zvracet a podivný skličující pocit z neznáma.

„Daro!“ zavolal jsem na ni tiše. „Jsme ve vaší hvězdné lodi, viď? Kde ji máte schovanou?“

„Schovanou?“ usmála se. „Máte ji na očích! Obíhá kolem planety Mars a ze Země je vidět v každém lepším hvězdářském dalekohledu!“

„Kolem Marsu?“ nechtěl jsem věřit svým uším. „Počkej, kolem Marsu přece obíhají dva jeho měsíce, ale nic jiného tady naše vesmírné sondy nezjistily!“

„Vždyť říkám, máte ji na očích!“ usmála se Dara. „Jsme uvnitř měsíce s ošklivým jménem **Fobos**, což znamená **Strach.** My raději pořád používáme naše staré jméno **Bríva**.“

„Takže je přece pravda, že aspoň jeden z těch měsíců je umělý!“ rozzářil jsem se.

„Oba jsou umělé,“ usmála se Dara. „Vzdálenější a menší **Deimos** neboli **Hrůza** taky. Říkáme mu postaru **Zuvoes**, máme v něm náš archiv a muzeum.“

„Ale vždyť… na snímcích ze sond jsou to šišaté kamenné kusy, ani pořádný tvar nemají!“ namítl jsem.

„Vlastní loď je hluboko uvnitř,“ zvážněla. „Je obalená vrstvou kamene, pohlcujícího srážky s vesmírnými tělesy. To je při vysokých rychlostech na denním pořádku, každá srážka za sebou zanechá kráter. Dokonce i tady přibývají.“

„Proto loď vypadá jako přírodní měsíc nebo asteroid?“

„Proto,“ přikývla.

„A co kdyby na povrchu přistála sonda ze Země?“

„No – tak by přistála! Odebrala by pár vzorků, ale víc by nesvedla. Zvenku se to nezdá, ale kamenný štít je houževnatý a tvrdý, tvrdostí má blízko k diamantu. Sonda nabere poměrně snadno prach usazený na povrchu, je ho tam dost, i tak malý »měsíček« má svou gravitaci, ale pokus o hloubkové vrtání by se daleko nedostal. I diamantové vrtáky by se rychle ztupily.“

„Takže jsme v měsíčku Fobos, jinak ale ve hvězdné lodi **Bríva**, koukáme na Mars… ale kde je Země?“

„Měla by to být tahle hvězdička,“ ukázala mi Dara.

Hvězdička na jiné obrazovce byla příliš malá a na tuhle dálku se její souputník měsíček nedal vůbec rozeznat.

„Věrka mi to předtím vysvětlovala tak, že zbytek posádky odletěl a zanechal vás šest na Zemi,“ řekl jsem.

„Odletěl jen Thass,“ pokrčila rameny. „Durumald odsud dosáhne až na Zem, takže se sem můžeme občas vracet. Má to jen jednu nevýhodu, není odsud znát, co se na Zemi právě děje. Obrazovky pozemských skrýší Čchian-Chouč, Zlatý Medvěd i Zlatý Kůň lépe ukazují, co se děje na povrchu. Nic moc, ale něco na nich přece jen vidět je. Občas nás tu žilo víc, pár století jsem tu žila s Nee, jednu dobu i s Chammim.“

„A je tady dost místa?“ zajímalo mě.

„Moc ne, ale dvacet lidí by se sem vešlo,“ řekla.

„Tak tohle je vaše největší tajemství!“ rozzářil jsem se.

„Ne, tohle ještě ne,“ zavrtěla hlavou a nenadále zvážněla. „Ale ty máš nárok i na to největší. Přidrž se nejbližšího křesla a otoč se nohama »dolů« k podlaze, zapnu umělou gravitaci.“

Počkala a sama se také obrátila nohama k »podlaze«. Pak se k nám najednou podlaha pohnula. Dopadl jsem na ni, zhoupl se v kolenou, jenže tíže se zvyšovala, dokud nedosáhla výše, umožňující normální chůzi – i když asi ne tolik jako na Zemi.

„Tak – a pojď za mnou!“ zamířila ke dveřím, otvírajícím se stranou. Všechno se tu zřejmě ovládalo vůlí – tedy telepatií. Neznal jsem ale povely, neposlechly by mě ani dveře.

Za dveřmi byla dlouhá, také jen slabě osvětlená chodba.

„Co tam bude?“ zeptal jsem se.

„Uvidíš!“ řekla.

*****

Fobos má při pohledu z dálky tvar nakřápnutého vajíčka. Delší osa má osmnáct kilometrů, kratší deset kilometrů. **Bríva**, hvězdná loď z Chibipedy, má rozměry podstatně menší, sotva půl kilometru na kilometr. Kamenný plášť je už hodně ostřílený a největší kráter na jeho »tlustém konci vajíčka« má úctyhodný průměr deseti kilometrů, i když zdaleka nedosahuje k vlastní lodi. Kamenná ochrana přečkala dlouhý let vesmírem i zásahy vesmírných granátů v pásu asteroidů.

Loď **Bríva** nikdy neměla samostatně přistávat. Nejenže by přečnívala nad stratosféru, ale navíc by ji žádná pevninská kra neunesla. Prolomila by ji jako příliš tenký led na potoce. Což se jednou dokonce stalo – brzy jsem se to měl dozvědět…

Po svém příletu do Sluneční soustavy **Bríva** zaparkovala na oběžné dráze kolem Země. Přistávat na povrchu měla flotila výsadkových letadélek s průzkumníky. To se stalo a po prvním průzkumu se posádka rozhodla: dál nepoletíme, věnujeme se tomuto světu. Inteligentní obyvatele nemá, ale to co na něm žije,

by se časem mohlo vyvinout a získat inteligenci, která zde zatím chybí. Vyplatí se počkat si na to, nemusíme už letět dál.

Průzkumníci se rozhodli usadit se na planetě. Zbudovali pro své potřeby Sofur a hvězdnou loď odvezli dál, aby nebyla tak na ráně. Ne daleko, jen k nejbližší planetě – k Marsu.

A tady už čeká pětatřicet tisíc let. Průzkumníci se dávno na Zemi zabydlili, dokonce si i »vypůjčili« těla a s nimi vzhled domorodců, ale hvězdná loď **Bríva** čeká dál.

„Pořád je schopná letu mezi hvězdami," ujistila mě Dara.

Chodby uvnitř nejsou příliš dlouhé, běžně dosahují délky jen dvou set metrů. I to může být na pohled hodně. Následoval jsem Daru na konec chodby do přechodové komory, která měla nejspíš zabránit dehermetizaci sousedních úseků, kdyby došlo k vážnému poškození lodi. Další chodba pokračovala kolmo na tu první, ale na její konec jsme už nedošli.

Další odbočující chodbička byla krátká a vedla do veliké kruhové místnosti. Kolem byly ve stěnách průhledné kokony, napuštěné vodou – či podobným roztokem. Uvnitř se vznášela mrtvá zelená těla žabolidí. Ano, byli jsme – v hrobce.

„Tohle jsem byla já," ukázala mi Dara. „Tohle Nee, tady jsou Jeeg, Rimmi, Chammi a Thass. Uchováváme svá původní mrtvá těla, aby nám pořád připomínala naši podstatu, stejně jako moje malby."

Hovořila telepatií, ale vnímal jsem ji jen slabě. Jako by se bála, že ji uslyší i někdo jiný než já.

„A tohle?" ukázal jsem na sedmé tělo žabočlověka, úplně na konci řady kokonů. Také jsem přitlumil svou telepatii, abych nerušil klid zdejšího prostředí. V hrobce se obvykle nekřičí.

„Tohle je naše největší tajemství," řekla Dara vážně. „Byl to Johav, sedmý člen naší posádky. Dostal na starost Afriku, ale tam nás na celé čáře zklamal."

„O tom mi Věrka nikdy nic neřekla!" postěžoval jsem si.

„I pro nás je to zakázané téma," přikývla Dara.

„Proč mi to tedy říkáš?" obrátil jsem se na ni.

„Protože tenhle netvor tě vlastně zabil," řekla.

Z toho jsem měl ale v hlavě ještě větší zmatek. Zabil mě přece Šimon Štern, jeho zmrzačené tělo mám jako náhradu! Co s tím má společné tenhle žabočlověk?

„Nerozumím ti," přiznal jsem se.

„Když jsme si vybírali oblasti působení, získal sedmý člen naší posádky Johav Afriku s nejrozvinutější civilizací v té době," řekla Dara. „Severní oblasti Evropy i Ameriky zoufale zápasily s ledem, neandertálci spolu bojovali o jeskyně, kdežto Afričané už tenkrát stavěli města. Cihly dělali z nepálené hlíny. Byla to velice snadná technologie a účel splnila, i když nebyla nejtrvanlivější. Je to ekologičtější než beton. Tenkrát platilo, že obydlená města vzkvétala, kdežto opuštěné domy brzy spláchly deště – tenkrát ještě v Africe občas pršelo. Později jsem učila používat hliněné cihly i v Číně, ale za to mě ostatní zukíjá zkritizovali, i když to vymysleli lidé dávno předtím v Africe."

„Proto Věrka tvrdila, že byla kdysi civilizace v Africe na vysoké úrovni!" vzpomněl jsem si.

„Ano, ale… Johav byl jejich vládcem a jeho vláda byla velice… dnes bychom řekli – sadisticky krutá," zarazila se, než našla vhodný výraz.

„Také jsem byl králem," podotkl jsem tiše.

„Vím," přikývla. „Ale kolik lidí jsi dal zabít, rozsekat na kusy, upálit, utopit, roztrhat lvy a rozšlapat slony? Jako králi se ti podařilo přimrazit v sebeobraně jednoho grázla. »Německou nemoc« jsi nespustil ty. Johav si v teroru liboval. Byl, jak by se dnes řeklo, nelítostný sadista. Afričané měli předtím vládce, kteří se starali o blaho ostatních a lidé je uznávali. Johav jim přinesl tyranii nejhoršího druhu. Prohlásil se za boha a kdo ho pokorně neuctíval, tomu vynalézavě připravil co nebolestivější a nejzdlouhavější smrt."

„Říkala jsi přece, že i tebe, Chammiho a Nee lidé v Číně uctívali jako božstva!" připomněl jsem jí.

„Nevymlouvaly jsme jim to," opáčila Dara. „Když lidem předvedeš něco, co nejsou schopni okamžitě pochopit, přijmou to

jako něco nadpřirozeného. To je pochopitelné a když jim to nevyvracíš, mohou tě i uctívat. Dodnes se v dokumentech z té doby zachovala jména božstev. Mě jako vládkyně nebes **Fu-si**, Chammiho jako vládce země **Chuang-ti** a Nee jako vládkyně lidí **Šen-nung**. Později nám připisovali zavádění všech úspěchů – já jsem prý dala lidem lov zvěře a ryb, Chammi znalosti kovů a stavbu domů a Nee zemědělství, ale to se už jen nabalovalo. Je to už dávno, třiadvacet tisíc let.“

„Když ostatním vadilo, že jste dali lidem v Číně hliněné cihly, jak to, že jim nevadila Johavova hrůzovláda?“

„Johav nám své působení v Africe vždy líčil jako mírné,“ řekla. „Uvědom si, bylo nás celkem sedm. Nestihli jsme pokrýt ani všechny obydlené pevniny. Austrálie byla tehdy úplně bez lidí, ta nás nezajímala vůbec, Amerika měla také řídké osídlení, takže se nás sedm toulalo po Asii, Evropě a v Africe. A protože jsme začínali v trojúhelníku Indie – Atlantida – Egypt, nestačili jsme se orientovat v celém světě a Johavovi to procházelo.“

„V Atlantidě pak Chammi dal lidem i to co neměl, ti ho zabili a v následné válce Atlantida zmizela, je to tak?“

„Přibližně tak,“ řekla Dara. „Chammi se od nás oddělil a spojil se s Johavem. Zřejmě se mu také zalíbilo vydávat se za boha, jenže lidi kolem sebe netyranizoval a snažil se vycházet s nimi co nejlépe. Přehnal to ale na druhou stranu, tehdejší lidé si naši důvěru nezasloužili. Chammiho zákeřně zabili a začali zneužívat naše prostředky. Rimmi se tam šel podívat a byl rád, že vyvázl se zdravou kůží! Když jsme zjistili, že Chammi je skutečně po smrti a jeho chráněnci své okolí terorizují, použili jsme proti nim všechny naše prostředky…“

„Věrka říkala, že jste se proti Atlantům spojili všichni,“ nadhodil jsem.

„Skoro všichni,“ poopravila to Dara. „Atlantové napadli i Indii, jejich létající vimaany způsobily lidem strašné masakry. Naše vimaany je sestřelovaly, jenže jich bylo víc a Chammi jim toho dal příliš mnoho. Musela zasáhnout **Bríva**, nakrátko sem

přiletěla od Marsu. Přibylo jí přitom pár kráterů, ale zamáčkla Atlantidu do zemské kůry… pak to zalilo moře… Od té doby považují lidé Mars za hvězdu zasvěcenou válce…“

„Nee – vlastně Věrka – říkala, že to bylo přetlačování silových polí **frége**, co Atlantidu zničilo,“ podotkl jsem.

„Dohodli jsme se, že to bude oficiální vysvětlení pro naše učedníky,“ přiznala Dara. „Bríva měla zůstat tajemstvím. Její prolomení zemské kůry vyvolalo příšerné kataklyzma. Nárazy ker zemské kůry, vlny zemětřesení, obnovení sopečné činnosti po celém světě, gigantické tsunami, ani my jsme tak děsivé účinky neočekávali.“

„A Atlantida zmizela úplně z mapy světa,“ dodal jsem.

„Kdyby jen to!“ vzdychla si Dara.

„Bylo ještě něco horšího?“ vyzvídal jsem.

„Atlantická válka vyhnala z Indie miliony uprchlíků,“ pokračovala Dara. „Jenže prchali nejhoršími možnými cestami, většinou na sever do Sibiře, která tenkrát naštěstí procházela mírnější dobou. Lidé by se tam snad uživili, ale rozhodně ne v tak velkém počtu. Thass, Rimmi, Jeeg a Nee se k nim přidali a pomáhali jim, ale lidé i tak cestou umírali po tisících. Já jsem zůstala v Číně, kam se vevalila část uprchlíků z Indie, Johav tvrdil, že se stará o uprchlíky v Africe. Později se ukázalo, že lhal o sto šest, ale tenkrát jsme to neprohlédli.“

„To bylo to mýtické stěhování národů?“

„Tím jen začalo,“ vzdychla si Dara. „Nastala populační exploze, pak už následovalo jen opadávání vln.“

„A kdy jste přišli na to, co dělá Johav?“ zajímalo mě.

„Když se později ukázalo, že v Africe uprchlíci nejsou,“ řekla Dara. „Ne že by tam žádní neutíkali, ale Johavovy hordy je vyhubily. Co se tam dělo, to se nikdy nikdo nedozví. Johav převzal centrální Afriku vzkvétající, ale nechal za sebou – a to doslova – poušť. Sahara by nejspíš vznikla tak jako tak, zkáza Atlantidy nabourala přírodní proudění celého světa, ale Johav ji zbavil lidí a urychlil to.“

„A vy jste se zatím starali o Čínu a Sibiř,“ přikývl jsem.

„Thass, Rimmi, Jeeg a Nee putovali s lidmi a snažili se napravit, co napravit šlo," pokračovala Dara. „Já jsem tenkrát zvládla Čínu."

„Ale proč dnes nemluvíte o Johavovi?" zajímalo mě.

„Vykládám to příliš složitě, že?" pousmála se na mě Dara omluvně. „Já to už zkrátím. Jen jsem chtěla, aby sis představil složitost tehdejšího světa. Zatímco jsme se starali o zmírnění poválečné bídy, Johav se z centrální Afriky přesunul na sever, do Egypta a na Arabský poloostrov, kde ho všude museli lidé uctívat jako boha. V Egyptě vystupoval jako Horus, jenže kněží ho tam jen zařadili mezi své idoly. To se mu nelíbilo, chtěl být jediným bohem."

„Začínám to chápat," přikývl jsem vážně.

„Tenkrát jsme pod dojmem katastrofy Atlantů používání Sofura dobrovolně omezili," pokračovala Dara. „Zničili jsme vimaany a uložili jsme si i další zákazy. Sofur měl trvalý příkaz ohlásit nám »původním« každý požadavek na vimaan nebo jiné zbraně. Museli jsme počítat s tím, že Chammi dal mnoha svým chráněncům telepatii a s ní právo řídit Sofura. Některým lidem zůstaly její zbytky dodnes… Atlantida byla na dně oceánu, ale Chammiho zukíjá se potulovali i po sousedních zemích a byli nebezpeční lidem i nám. Museli jsme je postupně zneškodnit a pověřili jsme tím Johava. Nee to pak popsala jako »kozla udělat zahradníkem«."

„Johav je nezneškodňoval?"

„Zneškodňoval," odvětila Dara. „Konkurenci zlikvidoval ochotně a rád. Umožnilo mu to uplatnit svůj sadismus více než kdy předtím. Současně si ale vybral jeden arabský kmen, který začal geneticky vylepšovat, ačkoliv jsme se zpočátku shodli, že do genetiky lidí zasahovat nebudeme. Johav si ale vychovával národ, kterému slíbil vládu nad celým světem."

„Na takové sliby lidé rádi věří," podotkl jsem.

„To se rozumí," přikývla. „A nejhorší je, když to nějaký psychopat sepíše do knihy. Ti, kdo jeho učení uvěří, ji prohlásí za

jedinou pravdu a ohánějí se jí při kdejaké příležitosti. Horší je, že omlouvají násilí na ostatních lidech pod záminkou jejich méněcennosti. Indickou Guruárjvédu a japonskou Takamuróka jsme vymýtili, jinou takovou knihu jsme poslední dobou lidem znechutili, ale dvě se tak rozšířily, že jejich vymýcení by bylo nadlidské i pro nás."

„Smím hádat?" usmál jsem se trochu. „Nebude poslední z těch knih Korán?"

„Ne," vrtěla hlavou. „Korán je jedna z nich, ale poslední byla Mein Kampf, tu jsme lidem naštěstí znechutili. Takových knih je ve světě víc a nejhorší jsou ty, co omlouvají a dokonce přímo vyžadují násilí páchané na všech lidech mimo »jediných pravověrných«. Říkáme tomu nemoc, »syndrom vyvolenosti«."

„O té jsem slyšel, bývá prý zákeřná a chronická," podotkl jsem. „Onemocní jednotlivci i celé národy a bývá nemožné jim vymluvit, co je to za pitomost, i když tyhle »svaté knihy« jsou plné nesmyslů a vzájemně se vyvracejících tvrzení."

„Dobře řečeno," přikývla Dara. „Johav podobnou knihu sepsal a podařilo se mu naočkovat ji svým vyvoleným. Všichni ji teď prohlašují za jedinou správnou a všechny, kdo nevěří, za méněcenné a předurčené k vyhlazení, nebo aspoň k otroctví."

„Neřekl bych," namítal jsem. „Křesťané už snad z toho vyrostli, dnes už nikoho neupalují ani nezotročují."

„Křesťané jsou – snad díky Novému Zákonu – mírnější," připustila. „Ale židé se z toho jako celek nedostali. Nevšiml sis, jak rafinovaně využívají finančního otroctví? Nesklonil ses před nimi a nezachránilo tě, že jsi byl králem nezávislé země, zabili tě. Tak je tomu dodnes!"

Měla pravdu. Nejvíc grázlů je mezi vyvolenými, ať svou vyvolenost chápou jakkoliv. Náboženství je horší než rasismus. Když se tím omlouvají zločiny, je to všechno stejné darebáctví.

„Ale kdy jste to na Johava zjistili – a jak?" zajímalo mě.

„Když učil Kartágince používat děla a výbušniny," řekla Dara. „Děla na lodích se nedala přehlédnout, přišli jsme na to. Naštěstí to ještě nestačil rozšířit. Děla jsme zničili i s těmi, kdo je

dokázali vyrobit. Bez toho zásahu by Kartágo zničilo nejprve Řím a po něm Řecko. Zakázali jsme Johavovi přístup na západ od Kréty, aby přestal Kartágo podporovat. Jenže bez té podpory bylo Kartágo slabší a válka pokračovala, až je Římané dobyli a úplně zničili. Dlouho jsme pak o tom diskutovali. Johav nás obvinil z úmyslné zkázy vyspělé civilizace, i když Římanům prokazatelně nikdo nepomáhal.“

„To bych snad ještě pochopil,“ řekl jsem. „Ale muselo se stát něco víc, proč jste se rozhodli o Johavovi už ani nemluvit. Jako kdyby byl černá ovce, či co!“

„Johav se proti nám postavil otevřeně a chtěl nás zabít,“ řekla Dara. „Rozhodl se, že bude jediným bohem, ale aby zbyl na světě sám, musel by se zbavit nás. Sofur nikomu nedovolí použít škodící příkazy proti jiným zukíjá a navíc každý takový pokus nám »původním« ohlásí, nemohl nás proto zabít přímo. Vymyslel to tedy jinak a musím přiznat, málem mu to vyšlo.“

„Co vymyslel?“ zeptal jsem se netrpělivě.

„Mini-vimaany,“ řekla. „Pětikilové létající talíře, hračky, schopné samostatného letu vesmírem. K oklamání nás i Sofura je v lexikonu uvedl jako »malé pozorovací vesmírné objekty«.“

„Ty by vám snad neuškodily,“ namítl jsem.

„Skutečně vypadaly tak neškodně, že oklamaly i Sofura,“ přikývla Dara. „Měly na kosmické poměry příliš malé motory, nepatrnou hmotu i neškodnou inteligenci, takže nevzbuzovaly obavy. Jenže Johav jim nařídil spojit ve vesmíru intelekt i sílu. Když ji vynásobily časem, kterého měly nadbytek, mohly si jí nastřádat do zásoby. Pak stačilo vyhlédnout si vhodný asteroid, který by do rovnic vložil potřebnou hmotu, a společně změnit jeho dráhu, aby se srazil se Zemí. Tak mohly i poměrně malou silou zasadit Zemi obludný úder. Vyžadovalo to hodně výpočtů, ale ty Sofur neprohlédl a proto mu je neodmítl.“

„Takže chtěl nechat narazit do Země asteroid?“ zarazilo mě to. „To by ale byla děsná zkáza!“

„Ne jeden, ale hned tři," přikývla Dara. „Jeden měl zničit Čechy, především úkryt Zlatý Kůň, druhý měl zadupat do země Čchian-Chouč, pochopitelně se mnou, a třetí největší měl smést celou Sibiř včetně Zlatého Medvěda. Johav to plánoval dobře, sám chtěl v kritické chvíli skočit na Brívu, kde by zablokoval značky durum, abychom je nemohli použít a zachránit se tam."

„Naštěstí mu to nevyšlo, že?" uklidnil jsem se.

Mělo se to odehrát už před dávnými tisíciletími a zřejmě se to nestalo, i když to byl plán opravdu ďábelský.

„Nevyšlo," přikývla vážně. „Prozradila ho hvězda Sirius – a také jeho nedočkavost. Mini-vimaany byly opravdu příliš malé a aby se jejich účinek mohl v brzkém čase projevit, musel jich vyrobit a odeslat do vesmíru několik desítek tisíc. Kdyby je trpělivě odesílal po jednom, jak to měl původně v plánu, nic by nás nevarovalo. Jenže Johav dychtil uskutečnit svůj plán co nejdříve a vypustil mini-vimaany během několika dní. Letěly pak v houfu a zaclonily při pohledu ze Země hvězdu Sírius."

„A toho jste si všimli?" řekl jsem nedočkavě.

„My ne, Sofur," uvedla to na pravou míru. „Naštěstí mu to hejno splynulo v jeden objekt a Sofur nesprávně vyhodnotil i jeho velikost a hmotu. Zkrátka nás varoval, že se v blízkosti Země objevilo veliké a tím nebezpečné vesmírné těleso. Johav ho okamžitě ujistil, že to není jeden obrovský objekt, ale jeho »malé pozorovací vesmírné objekty«. Sofur se tím spokojil, jenže to už jsme se o to začali zajímat i my. Nespokojili jsme se Sofurovým ujištěním, že z toho mraku pršet nemůže. Napadlo nás včas, že je přece nesmysl podnikat tak obrovskou akci jen kvůli pozorování vesmírného okolí Země. Svolali jsme proto do Zlatého Medvěda setkání »původních« a když se tam Johav nedostavil, potvrdil naše podezření, že je v tom namočený."

„A co jste s ním udělali?" zajímal jsem se.

„Johav si neuvědomil, že tentokrát bude Sofur pracovat proti němu," pokračovala Dara. „Chtěl se před námi schovat na Brívě, ale Sofur nám nejen označil jeho polohu, ale i umožnil

nám pronásledovat ho. Johav nestihl zablokovat durumy, které tam jsou, takže jsme ho nakonec chytili.“

„Ale teď jsi mi sama řekla, že Sofur nedovolí použít proti »zukíjá« jakékoliv škodící příkazy!“ namítl jsem.

„Nedovolí,“ souhlasila. „Jenže příkaz »sriztajog« – mluv pravdu – nepovažuje za škodící. Johava jsme chytili, nařídili jsme mu mluvit pravdu a vyzpovídali jsme ho. Musím přiznat, hodně to námi otřáslo. To, že se občas mezi sebou neshodneme, je víceméně normální. Jednoho nesouhlasícího přehlasujeme. Ale aby se jeden z nás pokusil ostatní zabít – a navíc s miliony dalších »vedlejších obětí«, to bylo přece jen hodně drsné!“

„Doufám, že jste to nenechali bez trestu,“ řekl jsem. „Ale jak, když vám Sofur odmítá škodit?“

„Škodit se dá i bez Sofura,“ řekla. „Rimmi na to přinesl ze Země primitivní zbraně. Johava jsme odsoudili a všichni současně jsme ho pěti dýkami probodli.“

„Takže jste ho společně – zabili?“ trochu jsem se podivil. „Cožpak to nešlo jinak?“

„A jak?“ zeptala se mě. „Kdo má telepatii a může dávat příkazy Sofurovi, toho nezavřeš do vězení. Pomocí durumaldu zmizí odevšad. Dokud jsme ho drželi rukama nejméně tři, aby se nemohl vyškubnout, odletět nemohl. Ale co s ním? Nemohli jsme ho přece držet jen tak rukama věčně!“

„Nešlo by vzít mu jen právo ovládat Sofura? Třeba ho dát na nějakou černou listinu…“ navrhoval jsem.

„Potíž je v tom, že ani reinkarnace se nedá uskutečnit bez telepatie,“ vzdychla si. „Nevratná smrt je pak jediným možným prostředkem, jak takového jedince spolehlivě zneškodnit. Chtěl nás zabít, abychom nerušili jeho plány. A když se někdo pevně rozhodne zabít tě a ty nemáš možnost se od něho trvale oddělit, zbývá ti jediné řešení – zabít ho dříve než on tebe.“

„A nebyl třeba nemocný?“ napadlo mě. „Některé nemoci se projevují i na psychice!“

„Probrali jsme s ním celé několikatisícileté období jeho africké vlády," řekla. „Při výslechu nebyl ve stavu, aby dokázal lhát. Dozvěděli jsme se, jak vládl v Africe, kolik milionů lidí bezdůvodně zahubil… Během té doby si několikrát změnil tělo. A nespokojoval se s odpadem, jako my, ale vybíral si vždy ta nejsilnější, jaká viděl. Choval se zkrátka proti všem našim zásadám. Nemoc jednoho těla jsme museli vyloučit."

„A nebylo vám ho… líto?"

„Bylo," přikývla. „Bylo to skličující. Nikdy předtím by nás ani v nejhorším snu nenapadlo, že by se člen naší původní posádky odhodlal k něčemu tak zlému, ale když už se to stalo, nesměli jsme mu podlehnout. Věř mi, nešlo to jinak."

„A pak jste ho vyškrtli i ze své historie…" podotkl jsem.

„Když zničit, tak dokonale," řekla. „Neumožnili jsme mu reinkarnaci a navíc jsme se dohodli, že ho vymažeme i z našich vzpomínek. Proto o něm od té doby nemluvíme. Dodržujeme to, i když – úplně na to zapomenout nemůžeme. Johav si na Zemi zařídil nesmazatelnou památku, která ho připomíná."

„Jakou?" chtěl jsem vědět.

„Přece svou knihu!" podívala se na mě jako na hlupáka. „Dodneška je jí na Zemi ze všech knih nejvíce a pořád ji lidé nejvíc tisknou."

„Myslíš – Bibli?" řekl jsem to naplno.

„Jistě," přikývla. „Přesněji Starý Zákon, nejrozšířenější náboženskou knihu světa. Nový Zákon uznávají jen křesťané, těch je znatelně méně a Korán je úplně odlišná kniha, napsaná mnohem později. I když i ta má dost čtenářů a přívrženců."

„Takže má nesmrtelnou památku," také jsem si vzdychl. „I když ho tam, pokud vím, nikdo takhle nejmenuje."

„To bylo tím, že hebrejština nezachovává vokály," řekla. „A navíc, Johav chtěl, aby jeho jméno nevyslovovali jinak než o svátečních příležitostech. Tak to pro jistotu nevyslovovali, až jeho pravou podobu zapomněli. Dnes už ji známe jen my."

„Pak by mě zajímalo, kdo k tomu přidal Nový Zákon…" vzdychl jsem si.

„To nevíme," pokrčila rameny Dara. „V době, kdy jsme ponechali Johavovu oblast bez dozoru, se tam semlelo ledacos. Korán napsal Mohamed, násilník, loupežník a vrah, libující si v popravách, skoro jako kdyby to byl Johavův učeň. Johav už v tom prsty neměl, Mohamed telepatii neovládal, ale pokud jde o násilí, je Korán horší než Bible. Obě jsou to příšerné knihy! Popisují boha jako bytost spravedlivou, slitovnou a čestnou, ale pokrytectví z nich jen kape. Obě jeho jménem nařizují páchat neskutečné zlo, vraždit a nedodržovat smlouvy s nevěřícími."

„V tom směru je snad Nový Zákon lepší," mínil jsem.

„Byl by, kdyby platil samostatně," podmínila to Dara. „Jenže on platí spolu se Starým Zákonem a kdo chce, vybere si podle chuti i to horší. První křesťané prosluli neodporováním síle, ti pozdější šířili víru ohněm a mečem."

„Násilím se víra šíří snadněji," pokrčil jsem rameny.

„Nejhorší na tom je, kolik lidí to zlo přijalo za své!" řekla Dara. „Všechny víry si libovaly a libují v násilí. Nejen na těch, kdo jejich knihám nevěří, ale i na těch, kdo jsou ve víře vlažní. Mnozí se jako věřící jen tváří, ale – i tak je to mor!"

„Věrka říkala, že Rimmi vytvořil buddhismus, což je ale jen další v řadě náboženství!" řekl jsem.

„Ano, mělo to být nejmírnější náboženství," souhlasila. „Ale nepovedlo se. Zmocnili se ho darebáci, kteří vyžadovali mírnost od druhých, ale sami se cítili nad zákony povzneseni. Stalo se z toho jen další peklo. Tibetští lámové se příliš nelišili od dozorců v německých koncentračních táborech. Lidé pro ně neměli cenu. Rimmi to nakonec uznal a proto nenamítal, když tam vtrhla čínská armáda a tu hrůzu přece jen zlidštila. Tehdejší vůdce Mao-ce-tung byl surový diktátor jako všichni před ním i po něm, ale proti lámům to byl hotový anděl!"

Přemýšlel jsem na plné obrátky. Nedivil bych se, kdyby mi v té chvíli stoupal z hlavy proužek páry nebo dýmu. Kde jinde bych se něco takového dozvěděl, než na tomto místě?

„Mám ještě jednu otázku," řekl jsem po chvilce. „Jsem přece docela běžný Věrčin učedník, ničím zajímavý. Proč sis mě vybrala, abys mi tohle všechno řekla?"

„Nejsi až tak úplně nezajímavý učedník," zavrtěla hlavou s úsměvem. „Jsi přece otcem globálního léčebného programu, ten považuji za největší vynález od využití ohně. Sofur je starší a nemá původ v tomto světě, takže ho nepočítám. Jsi též otcem »Německé nemoci«, sestavil jsi příkaz, který Evropu zbavil džihádistů i nejhorších představitelů Johavova národa."

„Ale to byl přece omyl," pokusil jsem se to zlehčovat.

„Jistě, byl," přikývla. „To tě také zachránilo před trestem, který by následoval, kdyby to bylo úmyslně. Pak jsi vymyslel také tak převratné globální léčení."

„Ale rozvíjení se chopilo více »zukíjá«!" namítal jsem.

„Tady se počítá hlavně první nápad, ne učesávání dalších camfourků pro jednotlivé nemoci," řekla. „Dnes už se na tom podílí kdekdo, ale základní myšlenka má jen jednoho otce."

„No budiž," rozhodl jsem se nerozmazávat to. „Raději se vrátím k původní otázce. Proč sis vybrala právě mě a proč mi to teď všechno říkáš? Musí to mít nějaký smysl, i kdyby sis mě vybrala jako vrbu krále Lávry!"

Hned mě napadlo, že tohle Dara nepochopí, protože král Lávra našeho Karla Havlíčka Borovského je v Číně exotická, neznámá báseň, ale kupodivu jsem se zmýlil. Dara ji znala!

„Nechci tě jenom tak," řekla. „Ale jako učedník Nee máš hodně znalostí o Sofurově logice a možnostech. Nedávno jsi mi nabízel pomoc ohledně omezení populační exploze. Je nejvyšší čas s tím začít. Troufl by sis na to?"

Aha, to je jiná, pomyslel jsem si. A bude to složitější než globální léčení. I když by se to dalo udělat i jako další léčení…

„Troufl bych si na to," slíbil jsem jí.

„Ale mám ještě jednu podmínku," řekla. „Bude možné omezit to na určitou oblast, že?"

„Jistě," přikývl jsem. „Chceš to přece pro Čínu, tam to je v současné době nejpotřebnější."

„Ba ne," zavrtěla Dara hlavou vážně. „Na Čínu to bude omezené oficiálně, ve skutečnosti se to bude týkat celého světa. Nebude to zabíjet, jen tlumit populaci. V Číně u všech… a ve zbytku světa s podobným výběrem, jako »Německá nemoc«."

„S podobným výběrem?" opakoval jsem po ní.

„Tak nějak," řekla. „Musí lidi lépe rozlišovat. Oficiálně už můj návrh prošel pro Čínu, ale já si myslím, že není možné omezovat porodnost v Číně a nechat po světě rozmáhat se jinou »vyvolenost«. Když už, tak omezit všechno nebezpečné."

„Takže to má platit i pro »vyvolené«?"

„Především pro ně," upřesnila to. „Jistě ti to nebude proti mysli, zejména když si uvědomíš, že tě nedávno jeden z těch »vyvolených« zabil."

„Ten už je potrestaný – vždyť mám jeho tělo!" řekl jsem.

„Ani ti pořádně nenahradil to tvé," řekla Dara. „A navíc ses nezajímal o grázly, kteří si tvoji vraždu u něho objednali. Ti by snad také neměli vyváznout bez trestu!"

„Pak bych se měl starat, aby trest dopadl především na ty, kdo v tom opravdu měli prsty, ne?"

„Tím bys možná vyřešil svůj problém, ale jen svůj. Těch problémů je celá řada. Největší vinu má systém, který využívá a všemožně podporuje »vyvolenost«. Ten nelidský systém musí zmizet, jinak bude škodit trvale!"

„Máš asi pravdu," přikývl jsem. „Ale bude v tom nějaký háček. Kdyby nebyl, udělala bys to sama, viď?"

„I ty máš pravdu," přiznala. „Jenže tebe neomezuje žádná dávná dohoda. Navrhovala jsem její zrušení, ale přehlasovali mě. Po úspěchu »Německé nemoci« mě napadlo, že se dohoda vlastně nevztahuje na naše učedníky. Nejvhodnější z nich jsi ty. Vyznáš se v příkazech a máš s těmi darebáky nevyřízené účty. Vím, mohl bys jim také odpustit. Ale jen za sebe! Nemůžeš jim odpustit za mrtvé, které zabili a ještě budou zabíjet."

„Jenže takový zásah se neutají," pochyboval jsem.

„Vím,“ přikývla. „Ale v tom případě můžeš tvrdit, že to byla tvá chyba, jako u »Německé nemoci«.“

„Nechci lhát,“ namítl jsem.

„Bude to tedy má chyba,“ pozměnila to. „Kdyby někdo z nás ***původních*** protestoval, vezmu chybu na sebe a přiznám, že jsem ti to špatně zadala. Uvědom si ale, že nebudeš zabíjet! Úmyslně ani omylem! Každé ženě povolíš jen jedno dítě, jak jsi to navrhoval. Jen to neomezíš na Čínu, ale zahrneš do toho i darebáky. Tím se budou jejich počty časem snižovat. To by snad nemuselo být ani proti tvému svědomí.“

„Nebude,“ vzdychl jsem si.

„Dobrá, pusť se do toho!“ pobídla mě. „Je nejvyšší čas napravit, co Johav zpackal.“

„Vymyslím to,“ slíbil jsem.

*****

Mistrovské dílo

Zlatý Kůň poskytoval v těžkých dobách úkryt desítkám zukíjá. Bylo tu kromě jednoho hlavního a dvou menších sálů osmnáct jednopokojových bytečků. Zařídil jsem si jeden jako za studentských dob na koleji, postel, stůl a židle, víc jsem ani nepotřeboval. Většinu času jsem beztak trávil vleže. Sofur to umožňoval, vleže jsem mohl vymýšlet i komplikované příkazy. Měl bych aspoň trochu trénovat… Ale co? Protézu? Nač?

Naštěstí mě Dara povzbudila víc než to sama zamýšlela. Dala mi nejen chuť něco užitečného dělat, ale i elán, abych se zajímal i o to, co se děje v Čechách.

Moje smrt zastihla »partaj Pravdy« nepřipravenou. Podle nové Ústavy musela volba nového krále proběhnout v časovém limitu jednoho měsíce. Jenže ani Věrka nedokázala v tak krátké době najít kandidáta, přijatelného pro národ. V kampani proto od začátku vedl předchozí finalista, který mezitím pochopil své slabiny, kupodivu sám uznal, že s nálepkou kolaboranta nemá šance, takže peníze vložil do prezidentské kampaně – svého syna Viktora. Viktor měl všechny výhody svého otce – peníze i vliv mezi podnikateli, jenže bez jeho nevýhod. Nemohl za otřesné pracovní podmínky otcových zaměstnanců, neměl ani pečeť kolaboranta, která jeho otci nejvíc škodila. Byl mladý, dravý, přitom už měl titul doktora práv – ideální podnikatel.

Věrka jiného kandidáta nesehnala a musela se spolehnout na to, že toho Viktor jako král moc nezkazí. Naštěstí měla partaj Pravda většinu v Parlamentu a mohla by ledacos napravit.

Království už se mě netýkalo.

*****

Čím méně jsem sledoval politiku, tím víc jsem promýšlel a zkoušel různé varianty označování. Uvědomoval jsem si, jak zodpovědný úkol jsem si vzal na sebe.

Správně rozčlenit lidskou civilizaci rozhodně není lehké. Původní brutální dělení v »Německé nemoci« bylo jednoduché. Odstranilo nejhorší problém Evropy – islám a jeho fanatiky, ale bohužel nebylo bez »vedlejších obětí« – jak tomu vzletně říkali Američané. A i když mezi obětmi bylo dost těch, kdo byli pro lidskou civilizaci spíš přítěží než přínosem, odneslo to i mnoho těch, kdo si »kolektivní smrt« rozhodně nezasloužili. To se už nesmí nikdy opakovat!

Vlastní lékařské zákroky nebudou příliš složité. Blokáda vaječníků se neliší od přírodní neprůchodnosti, jenže zde bude způsobená uměle. Nebude vypadat jako vnější zásah, ale jako »vis major« čili »vyšší moc«.

Ovlivňování pohlaví dětí tak snadné nebude. Pohlaví se dá zjistit již v embryonálním stadiu, vyžaduje to však množství testů. Aby to neskončilo konstatováním, že to Sofur nestihne!

Uklidnila mě ale vylučovací metoda. Počet obyvatel Číny je sice extrémně velký, ale odkrajováním nezajímavých skupin se výsledné množství rychle zmenší. Nemusíme testovat muže – to je rovnou polovina. Nemusíme testovat děti – odpadá další díl populace. Vynecháme starší ženy. Otestujeme přiřazení žen k jejich dětem a pokud již děti mají, dostanou blokádu aniž by si jí všimly a od té chvíle přestanou být pro Sofur zajímavé. Zbude skupina mladších, dosud bezdětných žen, ale těch už asi nebude tolik, aby se testy nedaly stihnout. Vždyť není nutné testovat nepřetržitě, jen občas upravit poměr chlapců a dívek. Není problém simulovat antikoncepční pilulky »ráno poté…«, zrušit těhotenství, kdy se mají narodit chlapečkové a poměr se brzy sám překlopí podle potřeby.

Chce to ale důkladně prověřit a vyloučit chyby, které by měly nedozírné následky. Naštěstí zpoždění nehrozí masakrem, nebude to zásah na poslední chvíli. Číňané nikoho neohrožují, jsou jen přemnožení. Nebude to trest za vinu, jen náprava jejich nezodpovědnosti. Systém jednoho dítěte lidé jistě s nadšením nepřijmou, ale tak je to i u jiných náprav něčí nezodpovědnosti. Podobné to bude i u jiných etnik, především u muslimů. Dokud je

jich málo, chovají se mírumilovně. Až jejich počty snížíme, přestanou dělat problémy. V Evropě i jinde ve světě.

Zcela jistě ovšem nastane situace, kdy se postižení obrátí na lékaře, aby jim pomohli k dalšímu dítěti. Jenže lékaři tohle nevyřeší. Proti Sofurovi nemají šanci. Až opadne přelidnění Číny, vrátí se to do původního stavu – jen na menších počtech. Ale rozhodně nepřipustí vraždění novorozených holčiček, jako v případě systému jednoho dítěte, zaváděného státní mocí Číny. Mezi lidmi se rychle rozkřikne, že to nic neřeší. Ženy zkrátka mohou mít jen jedno dítě. I Číňané si pak začnou dětí vážit.

I když to nebudou synové.

*****

Předal jsem hotové příkazy Daře. Převzala je dychtivě, jen mi letmo poděkovala a zřejmě se na ně ihned vrhla, buď je zkusila zkontrolovat, nebo je možná sama spustila. Jenže tyhle příkazy se projeví až za nějakou dobu.

Až se zjistí, že nemohou mít další dítě ženy, které již dítě mají, vypukne poplach.

Ještě větší poprask nastane, až si lidé všimnou, že se něco děje s genofondem, neboť se rodí třikrát víc dcer než synů. Tím spíš, že se to projevuje místně a většina světa se v tomto směru nemění.

Jestli do toho Dara kromě Číny zahrnula Afriku a pásmo Středního Východu až k Indii, bude poplach ještě větší.

Jak na to zareagují muslimové?

Smíří se s tím jako s Alláhovou vůlí, nebo spustí pokřik o Satanových úkladech zbožným muslimům? Kdybych všem muslimkám znemožnil mít dítě, vyhynuli by v jediné generaci po meči i po přeslici a byl by pokoj, jenže to by se asi nazývalo genocida. Druhá možnost by byla znemožnit jim jen potomstvo mužského pohlaví, pak by vyhynuli jen po meči, ale muslimky by zůstaly a nakonec by jim nezbylo nic jiného než přizpůsobit se okolním národům, ale ani to by nebylo dobré.

Ba ne, potřebujeme jen snížit jejich počty. Až problémy přestanou, může se všechno vrátit do původního stavu.

Jak dlouho to ale bude trvat? Nám »zukíjá« na čase tolik nezáleží. Století sem, století tam, my máme času dost.

Mohu být spokojený?

*****

Zmrzačením se nikdo nechlubí a mrzáci se nepředvádějí. Vyhovovalo mi, že jsem byl ve Zlatém Koni sám. I když jsem si neuměl představit, že bych vydržel tak dlouho, kolik mi má tohle zmrzačené tělo vydržet.

Uvítal jsem proto každou návštěvu, která za mnou přišla, nebo mě někam pozvala, jako Dara na ten výlet k Marsu.

Tentokrát ale za mnou přišla Věrka. Šla najisto. Přilétla do hlavního sálu, ale brzy zaťukala na dveře mého pokojíku.

„Čau vespolek!“ pozdravila, když vešla.

„Jestli mě vidíš dvojmo, měla bys okamžitě přestat pít,“ usmál jsem se na ni. „Alkohol je metla lidstva.“

Objednal jsem u Sofura židli, aby si měla kam sednout.

„Koukám, humor tě ještě nepřešel!“ opáčila s úsměvem a posadila se. „Tím lépe, pavouky nesnáším. Nejprve ti musím předat uznání od Dary, odvedl jsi prý dobrou práci. Nenašla ve tvých příkazech žádnou chybu a rozjíždí to. Jestli to správně chápu, jde o omezování populace v Číně, jak jsi jí to nabízel. K hodnocení se dostaneme, až bude mít Dara výsledky. Ale za druhé – mám pro tebe návrh, který tě může potěšit i pohoršit.“

„Oboje najednou?“ podivil jsem se.

„Podle toho, jak to vezmeš,“ pokrčila rameny. „Možné je oboje a dokonce i současně.“

„Povídej!“ vybídl jsem ji.

„Jak víš, prohráli jsme volby krále,“ začala, ačkoliv jsem to věděl už před řádkou pátků, hned po vyhlášení výsledků.

„Doufali jsme, že nového krále usměrníme, ale Viktor se opravdu chová jako fracek,“ pokračovala. „Jedná, jako by mu Českomoravské království patřilo a přisvojuje si i pravomoci, které nemá. Víš, co je jeho poslední šílenost?“

Pochopitelně jsem to nevěděl. Ve Zlatém Koni není rádio ani televize a i kdyby byla, nesledoval bych ji. Ostatně jsem na to donedávna neměl ani čas, natož chuť. Ještě tak internet… ale i ten jsem poslední dobou zanedbával… nerozptyloval jsem se, abych nedělal zbytečné chyby.

„Začal rozprodávat Prahu," řekla.

„To jako že prodal koně svatého Václava?" zkusil jsem to trochu zlehčit.

„Prodal izraelskému státu dvě budovy na Hradě, aby si tam zřídili velvyslanectví," uzemnila mě.

„To přece nemůže!" vyskočil jsem.

„Jistěže nemůže," opáčila Věrka. „Jenže Izrael už poslal na Hrad stavební firmu a chce zakoupené budovy adaptovat."

„Takovou smlouvu přece ani král nemůže uzavřít! Vždyť mu na Hradě nepatří ani klika u dveří!"

„To tvrdíme také, ale právníci z Izraele už podali žalobu na Českomoravské království, že jim brání v jejich právech. Na Hrad je totiž nepustila dvacetitisícová demonstrace proti tomu prodeji, to už byla příliš velká facka národu. Nejhorší na tom je, že Viktor se postavil za Izrael a všude káže o tom, že obchod je obchod a kdo je proti, je komunista a ruský bolševik."

„Uhnízdit se na Hradě chtěl i americký velvyslanec," řekl jsem. „Sebral jsem mu všechny naděje, i když mi vyhrožoval a kdoví, zda neměl nakonec prsty i v mé smrti! Američané jsou dnes úplně bezvýznamní, jenže se stejným nápadem přišli jiní. Ale podpořit takovou lumpárnu, to chce fakt darebáka."

„Takového máme krále," vzdychla si Věrka.

„Bude asi nutné vydat zákon, že král není oprávněný nakládat s majetkem Českomoravského království, pokud mu nepatřil už před volbou," vzdychl jsem si. „Mělo by to být ale samozřejmé i bez zákona, to je přece elementární slušnost!"

„To jsme si mysleli také," řekla Věrka. „Jenže král Viktor není ani elementárně slušný. Trpět mu to ale nebudeme."

„Co proti tomu chcete dělat?" zeptal jsem se zvědavě.

„To bude záležet na tobě," řekla. „Dlouho jsem se radila se všemi českými zukíjá, přizvala jsem i německé a na druhou stranu i Jekatěrinu a ruské vědmy. Všichni se shodují, že Viktor překračováním svých pravomocí království škodí. Rusky byly nejradikálnější. Navrhly, ať už na nic nečekám a zbavím se ho, jenže Jekatěrinu napadlo, že by se to dalo vyřešit ještě lépe."

„Myslíš… použít na něho »alisy« a vnutit mu rozumnější chování podprahově?" hádal jsem.

„Ne," zavrtěla hlavou. „Jekatěrina prohlásila, že škůdce národa je vlastně lidský odpad. A navrhla použít jeho tělo pro některého »zukíjá« a připomněla mi přitom tebe. Už jednou jsi byl králem, lepším než Viktor. Ty jistě nebudeš Čechám škodit, když budeš žít v jeho těle. A nebudeš se muset schovávat jako dnes, zkrátka jsou to dvě mouchy jednou ranou – umravnění krále a řešení tvého problému s lidským odpadem. Jekatěrina tvrdí, že je zbytečné čekat na přirozené opotřebení tvého těla, když je tu tahle možnost.."

„Počkej, ty myslíš…" došlo mi to konečně…

„Potřebuji jen tvůj souhlas a Růža ho sem přinese," řekla tónem, který příliš nepočítal s mým odporem. „Na Hrad už ho vrátíš sám… v jeho těle…"

Zatočila se mi z toho hlava. To se rozumí, že bych nebyl proti! Ne proto, abych se stal králem – tím už jsem byl a mělo to i své nevýhody. Ale zastavil bych šílence, který škodí lidem. Samozřejmě mě napadlo, že to nebude tak snadné, jako když Věrka vstoupila do těla neznámé feťačky bez rodiny a známých. Král není neznámý bezdomovec, musel bych ho hrát opravdu přesvědčivě, aby jeho přátelé a známí nic nepoznali… v Rusku to tak ale už několikrát udělala Jeeg – vlastně Káťa. A ta to teď sama Věrce navrhla. I kdyby to nebylo nejlepší řešení, určitě je proveditelné. A shodlo se na něm více lidí – nebo aspoň zukíjá, protože to musí být tajemství pro většinu lidí…

Mohl bych ještě couvnout? Mohl, ale nebylo by to příliš inteligentní.

„Máš můj souhlas," řekl jsem.

*****

Královská proměna

Bylo trochu nezvyklé pozorovat vlastní mrtvé tělo očima někoho jiného. Párkrát jsem to předtím zažil, víckrát jsem sám sebe pozoroval očima »osedlaných« zvířat, ale i když mé tělo leželo nehybně se zavřenýma očima, pokaždé dýchalo a bylo živé. A když jsem do něho packou trochu strčil, cítil jsem to.

Teď přede mnou leželo mrtvé tělo, které bylo ještě před minutou moje. A kupodivu jsem je ani nelitoval. Nebylo proč, bylo staré, zmrzačené a i kdyby bylo zdravé a na vrcholu sil, bylo to pořád tělo mého vraha.

„No vida! Sluší ti to!“ řekla Růžena.

To ona přinesla současného krále. Na Hradě zůstaly mé staré značky »durum«, nebyl by pro ni problém dostat se až do soukromých komnat krále, ale Růža neriskovala. Zběžně si oknem prohlédla kam jde, na to jí stačil racek, který pod jejím řízením obhlédl pokoje, pak šla najisto. Racek za oknem ji upozornil, že přišel Viktor bez své svity, zatímco Věrka jí sdělila, že nejsem proti výměně těl, takže může začít.

Odeslat označenou osobu na připravené místo určení byla činnost v poslední době více než obvyklá. Viktor se ocitl v sále u Zlatého Koně nečekaně, ale nestačil se podivit, natož zděsit. Po přistání na značce byl v nepatrném náklonu, usnadňujícím první krok ze značky. Udělal tedy tento krok – a pak se zhroutil pod Růžiným přimrazením. Růža přiletěla hned za ním, málem do něho při prvním kroku ze značky vrazila.

Reinkarnace, jak si ji lidé obvykle představují, je něco jiného než »***lionkelneji***«, jak tomu říkáme my zukíjá. Lepším překladem je »přenos duše«. Nee to vymyslela před třiceti tisíci lety, stálo to pět set let výzkumů a tisíce obětí, kdy umírali jak dárci, tak příjemci, než se jí podařilo to, co dnes představuje jeden – byť trochu neobyčejný – příkaz.

Dnes jsem si to poprvé řídil sám, jako vždy, když je dárce při vědomí a akceschopný. Dá se to řídit i zvenčí, jako to dělala

Věrka, když jsem byl mrtvý. Dnes to se mnou tak zlé nebylo a proto Věrka s Růžou jen kontrolovaly, zda to dělám správně.

Ani u příjemce nerozhoduje, zda je během »lionkelneji« při vědomí anebo ne. Měl by ale ležet, což je u přimrazených tak nějak splněno. Růža proto pana Viktora jen přimrazila, aby se nevzpouzel, byl však při vědomí a díval se na nás spíš zvědavě a překvapeně než s obavami a s hrůzou.

Měl by. Netušil, že se chystáme vykonat nad ním ortel.

Odmrazil jsem ho, ale nedal jsem mu čas vzpamatovat se. Najednou jsem ležel naznak a jen koutkem oka jsem viděl pád svého bývalého těla. Hroutilo se bezvládně a bez odporu jako pytel brambor a po dopadu na zem mu z očního důlku vypadlo skleněné oko. Ale to už jsem nebyl já, já jsem se – čerstvě odmražený – pomalu a ještě trochu nejistě zvedal z podlahy.

„No vida! Sluší ti to!“ komentovala to Růžena, když jsem se konečně narovnal.

Takže jsem opět mladým, zdravým králem.

To to vzalo obrat!

*****

Abych nemusel dlouho bádat, Věrka mi poskytla krátkou instruktáž o Viktorových přátelích a zvycích, co o nich věděla. Na zkoumání budu mít celou noc, ale Věrčiny postřehy by mi jistě vzpomínání usnadnily.

Vzpomínání na cizí vzpomínky, jenže teď vlastně moje. Protože Viktorovi přátelé jsou od teďka mými přáteli, jeho zvyky mými zvyky. Přátelé budou asi překvapeni, neboť se nemíním chovat frackovitě jako Viktor a možná se s některými rozejdu, možná i ve zlém, ale to se ještě uvidí.

„Jo – a jedna maličkost,“ řekla Věrka. „Nezapomeň, že jsi ženatý, možná to ještě nevíš. Přednostně si vzpomeň na svoji současnou ženu, ať víš, jak se k ní máš chovat. Dnes se s ní asi nesetkáš, odjela za svými rodiči – tedy za tchyní a tchánem, ale vrátí se koncem týdne a neměla by na první pohled poznat, že

nejsi stejný Viktor jako dřív. Naštěstí dosud nemáte děti, to by byla další komplikace!“

Tu máš, čerte, kropáč! Takže jsem ženatý! Ženu jsem sice zdědil, ale bude na mě uplatňovat svůj nárok, i když si ji bral ten fracek Viky. A ona jeho. Co je to zač, když jí vyhovoval ten namyšlený panák?

„To je ale nadělení!“ vzdychl jsem si. „S tím jsem vůbec nepočítal! Co s ní budu dělat?“

„Jekatěrina by ti jistě taky vysvětlila, že se s tím nic dělat nedá,“ přidala se s povzdechem Věrka. „Budeš si na ni muset co nejdřív zvyknout.“

„Ale vždyť už jsem ženatý s tebou!“ zaúpěl jsem.

„Nejsi,“ usměrnila mě. „Byli jsme, dokud nás tvoje smrt nerozdělila. Kdybys byl svobodný, dalo by se uvažovat o nové svatbě, jenže tvá legitimní manželka bude jistě proti. Záleží teď na tom, jak se shodnete. Teoreticky se můžete rozvést, ale… pak bude nepochybně v právu ona.“

„No, to mě čekají věci!“ vzdychl jsem si. „Nemá to jen světlé stránky!“

„A to nemluvím o problému s prodejem budov na Hradě, které jsi uzavřel!“ připomněla mi také Růža.

„Budu asi muset kajícně vystoupit před národem,“ slíbil jsem oběma. „Ale to se vyřeší snadněji.“

„Tak se měj, náš králi!“ neodpustila si Věrka kamarádské objetí. Jen mi tím připomněla, že už nic nebude jako dřív...

„A pořádně se seznam se svou minulostí, ať se zbytečně neztrapňuješ!“ připomněla mi Růža při loučení.

Takže – skok do Hradu a uvidíme. *Alea iacta est* – kostky jsou vrženy.

„Mějte se!“ ušklíbl jsem se.

*****

»De Profundis Clamavi Ad Te Domine…«

»Z hlubin volám Tebe, Pane…«

Volání hříšníků o vyslyšení a odpuštění… Hříchy jsem zdědil a musím se z těch »dědičných hříchů« dostat. Pamatuji si

naštěstí telefon do Izraele, zkusím to nejprve mimosoudně, ale kdyby to nešlo, přitvrdím. Hradčany králi nepatří. Platilo to snad kdysi, králi v zemi patřilo všechno – i s lidmi. Skončilo to s Francem Jozefem a jeho »Mým národům«, panovník je od té doby jen ozdobná figurka, se kterou se naštěstí nedá tak snadno mávat jako s prezidenty, volenými na omezenou dobu. Izrael už v Praze velvyslanectví má a na Hrad to prostě nepatří.

Jenže se vzápětí ukázalo, že to číslo nefunguje. Zrušeno, neexistuje. Snad bude mít aspoň ceremoniář spojení na pražské velvyslanectví Izraele. Má to jednu nevýhodu. Pitomec Viktor to sjednal písemně. Nedá se to tedy svést na případ, že bych se při tom »ožral tak, že bych slíbil kdekomu cokoliv«. Kromě toho Viktor alkoholu neholdoval, nevypadalo by to věrohodně. Budu muset pokorně přiznat, že jsem si nebyl vědom, že k uzavření takové smlouvy nemám oprávnění. Jako král tím ztratím kredit a glanc, Viktor mi to zavařil důkladně, však tím také »upsal duši peklu« a skončil. Jenže já teď musím tenhle »odpad« co nejdřív povznést. Snadné to nebude. Kredit se snadno ztrácí, ale těžko získává. Spíš se zapomenou takové trapasy, jako byl příšerný průjem při odjezdu amerických vojáků – teď už vím, kdo za to mohl, sám jsem se tím spravedlivým průjmem potrestal.

Nu – jedeme dál, mám co napravovat…

*****

V noci jsem si uspořádal vzpomínkovou inventuru přátel a známých. Očekával jsem, že přátelé hejska Viktora nebudou stát za mnoho, ale výsledek byl ještě horší než by mě napadlo.

V podnikatelské branži přátelé neexistují a Viktor neměl vůbec žádné přátele, kteří by za něco stáli! Podnikatelé jsou si navzájem pouze konkurenty, v lepším případě dočasní spojenci, obvykle časově omezení na nějakou společnou lumpárnu. Když přece jen z nějakého důvodu spolupracují, je to spíš ozbrojené příměří než spojenectví. Vřelejší vztah mohou navazovat jedině mimo branži. Proto prosperují různé golfové, tenisové, lyžařské a jiné sportovní kluby. Ale i tam jde spíš o dočasnou neutralitu

než o vřelejší formu přátelství. Vytrhnout se z této společnosti může být pro lidi mého založení jedině ohromná úleva.

Pro mě budou Vikovy vzpomínky velice užitečné i pro vztahy na Hradě. Například ceremoniář. Dokud jsem byl Vojtou, udržoval si ode mne zdvořilý až chladný odstup. Říkal jsem si, to je v pořádku, to patří k jeho profesi. Jenže k Viktorovi se choval úplně jinak, srdečněji. Zřejmě spřízněná duše. Znamená to, že si na něho budu muset dávat větší pozor. Ještě se nezjistilo, kdo do prostor Hradu vpustil ozbrojeného Šimona Šterna. Já jsem to ovšem věděl, ve vzpomínkách Šimona Šterna byl přátelský dýchánek s velitelem Hradní stráže, včetně slibu propašování do královských komnat a posuzování únikových cest po činu.

A o něčem hovoří i to, že se o to nikdo příliš nezajímal. Co dělala Policie, co zbytek Hradní stráže? Uspořádali mi prý okázalý pohřeb, lidi si zaplakali, ale ještě neproběhla kremace, už se hlásili kandidáti do nové volby.

Jak se říká – nevděk světem vládne.

Samostatnou kapitolou by byli moji noví rodiče.

Svého dnešního otce jsem znal i z předchozí volby krále, kdy jsem ho nazval vydřiduchem a kolaborantem. Při pohledu Viktorovýma očima, jsem to viděl ještě lépe, jen to mezi svými nazývali jinak. Můj nový otec byl pravý vydřiduch, jenže říkal tomu vzletněji – »podnikatelský duch«. A to, čemu jsem říkal kolaborace, byla v jejich řeči »úspěšná mezinárodní spolupráce s našimi spojenci«. Okecat se zřejmě dá všechno a správně nazvaná lumpárna se v očích pachatelů mění v záslužný čin. V Čechách to není nic nového, už jsme si na to zvykli. Čechy měly za všech režimů spoustu kolaborantů.

Ale ano, nejsem proti mezinárodní spolupráci a nemám nic proti rovnocennému spojenectví, jenže vnucená přítomnost cizích vojsk na našem území nemůže být rovné spojenectví, ale opovrženíhodná okupace, i kdyby byla posvěcená dohodami s vládou, která se takovou dohodou změní v kolaboranty. Málo platné, Brežněvova »omezená suverenita« je protimluv.

Asi jako »částečné panenství«.

O něčem hovořilo i to, že jsem jako Viktor nazýval rodiče »fotr a mutr« a sestře Viktorce jsem neřekl jinak než »ségra«. I v naší rodině vládlo podnikatelské prostředí a konkurence.

Fotr mi sice zaplatil na právnické fakultě nejen studia, ale především titul, takže jsem školu absolvoval za necelý rok, ale pak mě zaměstnal jako právníka a vyžadoval výsledky, což byl podraz, neboť jsem při tak zkráceném studiu do skript a učební látky jen letmo nahlédl. Naštěstí měl vedle mě i zkušenějšího právníka, který většinu případů oddřel a já jsem se jen vezl.

Musel jsem být fotrovi vděčný, neboť platil celou volební kampaň. Sám bych na to rozhodně neměl a královský titul není levný. Fotr ovšem očekával, že mu to brzy vhodným způsobem vrátím. Jako král jsem měl mít vliv na některé veřejné zakázky a zejména ty armádní by nepodléhaly běžným kontrolám. Fotr tvrdil, že titul »král Českomoravského království« je výnosný jako zlatý důl. Ne jako pro minulého nekňubu, který si za dobu svého kralování nedokázal nahrabat nic než plat, i když aspoň ten byl královský.

Viktorovi by to nestačilo.

*****

Den jsem na Hradě jakž takž přečkal. Naštěstí se nedělo nic důležitého a pozvolna jsem se opět vpravoval do královské role. Pravda, nedokázal jsem se ke svému ceremoniáři chovat tak žoviálně jako Viktor. Teď už jsem věděl, že si ode mne dříve udržoval odstup, ještě nepochopitelnější teď, když jsem věděl, že to není součást jeho funkce.

Skutečný problém nastal večer, kdy na Hrad dorazila má nynější legitimní manželka Hanka. Očekával jsem ji s obavami. Ne že bych se jí měl bát, Viktor k ní přece přistupoval pánovitě, ale nebyl jsem si jistý, jestli se dokážu vžít i do role manželské. A bohužel jsem věděl, že Viktor byl sexuální labužník a Hanka je jako ženská poměrně vášnivá. Jestli nedokážu sehrát Viktora dost věrohodně, Hanča to pozná. A co pak? Že bych se, jako to občas dělala ona, vymluvil na bolest hlavy?

Ale co, mávl jsem nad tím bezstarostně rukou. Musím si jen vzpomenout na Káťu a snad to půjde. Ale neměl bych ani zapomínat na své mezidobí kastráta. No, snad to překonám.

Hana se s Viktorem seznámila na právnické fakultě. Byla ve stejném ročníku a zapůsobilo na ni, jak proplouval zkouškami. Nejenže měl výborné známky, ale stihl složit víc zkoušek než ostatní. A především – měl peníze. Párkrát se na něho obrátila o radu, ale ve vědomostech Viktor tak silný nebyl.

Viktor absolvoval fakultu v rekordní době, ale zadarmo to nebylo a pro Hanku tahle cesta nebyla. Naštěstí včas pochopila, že je lépe být »paní doktorová« než vystudovaná »doktorka«, proto i ona projevila podnikatelského ducha, svedla ho a už se od sebe neodtrhli. Po Viktorově promoci se vzali a Hanka fakultu definitivně opustila.

Brzy se ujistila, jak dobře si vybrala. Viktor jí jednoho dne oznámil, že chce kandidovat na nového voleného krále a ona musí jako budoucí první dáma patřičně reprezentovat. Což pro ni nebylo těžké, zejména když Viktor její nové šaty zahrnoval do nákladů na kampaň. Věděla teď dvojnásob, že se musí Vikyho držet jako klíště. Povinnosti první dámy jí nepřipadaly obtížné, naopak, vyhovovalo jí předvádět se na veřejnosti.

A to se rozumí, hned po příjezdu a letmém přivítání se na čtvrt hodiny zavřela v koupelně, odkud vyšla v jemné noční košilce a svůdně na mě zavrkala, jestlipak se mi po ní stýskalo.

Dal jsem jí tedy obvyklou odpověď, že zajisté.

„Mně taky!“ přitiskla se ke mně.

Tím mě naštěstí také nabudila, takže jsme spolu odtančili až do ložnice, kde jsem její očekávání nezklamal a projevil se jako milující manžel a zejména jako muž.

V jednu chvíli mě napadlo, že vlastně Viktorovi s jeho ženou nasazuji parohy, ale tak to přece není, já jsem on a sex s jeho ženou, provozovaný jeho tělem, přece není nasazování parohů. Stejně tak to není moje nevěra Věrce, Kátě a Ninočce. Nejsem jim nevěrný, jsou to vdovy, jejich manžel byl zpopelněn, takže jim nevěrný už být ani nemůže, i když má zrovna teď jinou.

Je ale v jiném těle, smrt je navždy rozdělila a co se děje teď, je jen divná hra poťouchlého osudu.

Mimochodem – jako nástupce Viktora jsem měl i všechny jeho vzpomínky včetně nejtajnějších. Věděl jsem tedy i o dvou ženách, se kterými byl Viky Hance nevěrný, na druhé straně ji přistihl in flagranti s milencem, takže si byli tak říkajíc kvit. To vše už v prvním roce po svatbě – věru ideální manželství!

Když jsem se na Hanku díval zblízka a vzpomínal, co s ní Viky prožil, bylo mi jasné, že jako Vojta bych si ji nebral! Nemáme společné zájmy ani názory. Jenže jsem ji zdědil spolu s tělem krasavce a polovzdělaného finančního burana, který si titul raději draze koupil, než aby poctivě vystudoval. Ale málo platné, zdědil jsem ji, je to má zákonná manželka, má na mě nárok podložený nejen oddacím listem, ale hlavně puntičkářsky sepsanou svatební smlouvou, plnou sankcí pro případ rozvodu. Pojistit si to ovšem uměla!

Na druhé straně, není to s ní nejhorší. Nač hned myslet na rozvod? To jen v krajním případě. Když už jsem něco takového zdědil, musím se s tím vyrovnat. Uznávám, mohlo to být horší. Mnohem horší. Aspoň lépe chápu pocity těch, komu životního partnera předem vybrali rodiče nebo ještě hůř, rodinný klan. Hanka vlastně ještě ujde. Kdyby nic jiného, nevypadá odpudivě a je docela vášnivka, aspoň ten sex si umí vychutnat! I když to s mými předchozími manželkami, zejména s Káťou, bylo ještě bouřlivější a ani Věrka, ani Nina nebyly horší. Ale co, Hana je mladá a má pohledný obličej, proti Růženě je tisíckrát svůdnější, i sex se s ní dá vydržet.

Beztak mi nic jiného nezbude.

*****

Budu se muset poohlédnout po nejbližším okolí. Do této chvíle mě to nezajímalo a to byla chyba. Stála mě smrt z rukou nájemného vraha a dvě reinkarnace *lionkelneji*, které by nebyly nutné, kdyby ochranka pracovala jak má. Rozhodně to nebylo nic příjemného, ačkoliv tu pořád ještě jsem. Neustále si musím

připomínat, že *lionkelneji* nám může dát nový život, ale jinému ho bere, i když používáme výhradně »lidský odpad«. Ano, je to i otázka definice, co je to vlastně »odpad«? Kdysi to byli lidé s tělesnými nebo duševními handicapy, dnes jsou to spíš jedinci s morálními deficity, ale *lionkelneji* jejich osobnosti nenávratně ničí. Kdysi bych řekl, že těm lidem bereme právo na zázrak i když je zanedbatelná pravděpodobnost, že by k němu došlo a z »odpadu« se vyloupl úplně jiný, lepší člověk. *Lionkelneji* tu možnost definitivně zabije. I s duší obětovaného.

Věrka kdysi tvrdila, že tihle lidé prodali duše peklu. Něco na tom je, především u drog. Co kdyby se však takový člověk odstěhoval do míst, kde k drogám nebude mít přístup, nevrátila by se jeho prodaná duše z pekla zpátky na svět? Možná. Jenže na světě není dost osamělých ostrovů, kde by takoví zatracenci nalezli klid a hlavně – bezdrogové prostředí. Drogy se šíří po celém světě a kdo po nich touží a je ochoten obrazně i prodat duši peklu, aby je získal, najde si je.

Anebo si drogy najdou jeho?

Ve světě se drogami zabývá velké průmyslové odvětví, vybavené mnohdy tisíckrát lépe než Policie, která by ho měla potlačovat. A je otázka, zdali prodaly duše peklu jen ty trosky na dně lidské existence, nebo též drogoví bossové, topící se ve špinavých penězích. Ačkoliv – drogoví bossové jsou jen jednou částí mafie, která lidem ztrpčuje život. Mafiánů je přece víc. Můj předchůdce Viktor byl jeden z nich, i když se nezabýval ani drogami, ani jinou nelegální činností.

Byl jen synem svého otce.

Otce, který dřel lidi z kůže naprosto legálně. Morální to sice moc nebylo, ale zákony přímo neporušoval. Až na úplatky. Přinejmenším ten na právnické fakultě, kde synovi »zakoupil« akademický titul, aby ho synáček nemusel získávat poctivě.

A Viktor se na tom podílel. A proč ne? Kdo by odmítl titul doktora práv, který svému nositeli zajistí pohodlný život? Že je to nemorální? A vlastně i protizákonné? Kde není žalobce, není soudce! A kdyby Viktorek neudělal tu zjevnou čuňárnu

s prodejem budov na Pražském Hradě, byl by králem Českomoravského království dodnes. On jím vlastně je, ale už to není on. Vlastně je dobře, že provedl to kolosální lumpárnu. Bez ní by nebyl důvod proti němu cokoliv podnikat, já bych seděl ve Zlatém Koni s železnou nohou a jedním okem skleněným a dál bych se zabýval příkazy pro Sofura, zlepšujícími lidské osudy. Asi bych měl Viktorovi poděkovat. Sám sobě děkovat nebudu, ale všichni poděkujeme velvyslanci Izraele, který s tím pitomým nápadem přišel geniálně v pravý čas.

I když to teď budu muset napravit.

A snadné to nebude!

*****

Blesklo mi to hlavou k ránu. Nápad, jak z toho vycouvat čestně a bez ztráty tváře. Ale potřeboval jsem spolupráci. Ještě potmě vleže v posteli, vedle spokojeně oddychující Hanky, jsem telepaticky vyzval Věrku. K mému nepatrnému údivu jsem ji ani nevzbudil, odpověděla mi ihned a ani ne rozespale. Byla totiž vzhůru, cosi řešila s Lenkou. Výborně, řekl jsem jí, že Lenku budu potřebovat také a zejména její, tedy Českou televizi.

Šlo mi o to, aby nestahovaly kampaň proti králi Viktorovi, ale aby ji ještě přitvrdily. A bylo by dobré, kdyby mě na závěr pozvaly na diskusní večer, kde by se mé lumpárny probraly. Neodkopnu je, jak by to udělal Viky, ale slíbím účast – věřím pevně, že to vyvolá velkou sledovanost. Tam mě rozeberou na prvočinitele, já to budu zpočátku »jako sveřepě« hájit frázemi o zlepšování vztahů, *bla bla bla,* nakonec se ale nechám ukecat s tím, že sám povinně upozorním velvyslance na skutečnost, že smlouva je od počátku neplatná, neboť jsem jako král neměl právo nakládat s majetkem, který mi nepatří, čehož jsem si na počátku opravdu, ale opravdu nebyl vědomý. Z královského platu zaplatím škody, vzniklé řádně objednaným řemeslníkům a Parlament mezitím prosadí zákon o královských majetkových poměrech, podle kterého nebude králi v Praze na Hradě patřit ani klika u dveří. A já ten zákon na znamení pokory podepíšu.

„Národ to snad přijme jako ústupek," mínil jsem. „Další jednání s Izraelem se už ponese v duchu omluv, i když trochu jiných, než asi pan velvyslanec očekává."

„No, my jsme chtěly navrhnout něco podobného," řekla na to Věrka. „Chtěly jsme o tom vyvolat referendum. Ale tohle bude jednodušší a levnější. Bude to potřebovat spolupráci, aby to vypadalo přirozeně, ale nám se to líbí. Zpočátku tedy budeš všechno obhajovat a my tě jako ukecáme. Jsme pro."

„Referendum je příliš drahé," mínil jsem. „Postačí snad něco menšího, třeba hlasování pomocí SMS-zpráv z mobilů."

„Dobrý nápad, to zařídíme," slíbila Věrka.

Tak – a mohu klidně dospat...

*****

Nové zprávy přišly z Ruska.

V oblasti Podkamennoj Tungusky našli geologové velká ropná ložiska a ruský prezident přesvědčil Dumu, aby uvolnila peníze na výstavbu dvou pořádných měst, kam se Američané přestěhují, aby je další zima nezastihla v dřevěných domech.

Byl za tím znát vliv Káti a její družiny. Kdyby nikdo jiný, pak aspoň Irina Žukova vedla televizní debaty na tohle téma. Rusům to předložila jako výzvu. Američané se podle ní nemají kam vrátit. Ani po delší době se situace v Americe nelepšila. Popel, zpevněný deštěm, sice ztuhl do betonové krusty, ale tu neprorazily žádné rostliny. Tam, kde se před katastrofou vlnily lány obilí a kukuřice, byla šeď betonového parkoviště bez aut. Na dálnicích a na tratích déšť z hrobek odplavil popel a obnažil ohořelé vraky aut a železničních vagonů, jenže z nebe dlouho pršela kyselina a všechno, co mohlo zrezivět, se dávno změnilo v drolící se rezavé zbytky. V Severní Americe nezůstal jediný ostrůvek zeleně, nebylo odkud by se tam mohla zeleň rozšířit. Návrat uprchlíků byl za těchto okolností vyloučený. Co by na té poušti dělali?

Rusové to nakonec vyřešili po svém. Nabídli uprchlíkům další oblast, kde by se mohli usadit, od původní Středosibiřské vrchoviny směrem do nížin na východ – blíž k Americe.

Nebudou se tam ale stěhovat jako když obsazovali pláně Ameriky. Žádné kryté vozy ani »svobodné vykolíkování« cizí půdy. Rusové přišli k uprchlíkům se žádostí, aby se přihlásili ti, kdo se vyznají ve stavbě mrakodrapů, aby navrhli a postavili pro své spoluobčany dvě nová velkoměsta. Přihlášeným podali důkladné školení o odlišnostech staveb na Sibiři a požadavcích na standardní vybavení. Domy nových měst musely být jinak uspořádané než v mírných a subtropických oblastech. Namísto klimatizací musel být dán větší důraz na vytápění. Vyhovovaly by spíš stavby na Aljašce. Rusové přišli s nápadem postavit poblíž atomovou elektrárnu a vytápět domy odpadním teplem, ale to chtělo zapojit do práce atomové odborníky.

Domy musí mít i jiné uspořádání bytů. Američané budou mít ve své oblasti oficiálně povolené mnohoženství, ten bonus jim Káťa zařídila, jenže tomu se musí přizpůsobit i byty.

Zkrátka to vypadalo, že se Američané v Rusku zařizují už natrvalo. Časem se jistě někteří – a možná i většina – vrátí, ale ne za rok a možná ani za dvacet let. Severoamerická poušť není pro zhýčkané městské obyvatele, spíš pro drsné prospektory. Nebudou už potřebovat dlouhé pušky – na poušti nežijí vlci ani medvědi a osadníci už nebudou decimovat původní obyvatele, zato budou mnohem víc potřebovat osivo všeho druhu včetně obyčejné trávy a sazenic stromů, aby nehostinnou poušť znovu oživili. Sopečný popel je naštěstí úrodný, jen život tam chybí.

Jenže život ani Sofur nevytvoří...

*****

Král kajícník

Televize je silný sdělovací prostředek a může významně ovlivňovat veřejné mínění. Podmínkou je, aby byla věrohodná, aby komentátoři i zpravodajci nelhali a nezamlčovali, co se jim nehodí. Národ to nakonec prohlédne a nic už lidi nedonutí věřit lhářům. Televizi se v Čechách nedalo věřit prakticky od jejího založení a bylo jen málo období, kdy ji lidé brali vážně. Jednak v osmašedesátém roce a ještě krátce po sovětské invazi, to lidé poslouchali televizi s vážností, a krátce po Sametové revoluci, než zjistili, že nová televize lže ještě víc než za komunistů.

Lenka Jedličková to měla od počátku těžké. Lidé nevěřili televizi ani pozdrav a říkalo se, že vysílání České televize se dá dělit do tří kategorií: pravdivé, pravděpodobné a lži, přičemž pravdivý je pouze přesný čas, pravděpodobné jsou předpovědi počasí, ty přece jen občas vyjdou, a všechno ostatní jsou lži. Že by Česká televize měla u lidí punc pravdivosti, to se rozhodně tvrdit nedalo. Lenka měla těžký úkol důvěru lidí obnovit. Není to lehké. Japonci říkají, že ztratit kredit je snadné, ale získat jej zpátky je obtížnější, v Japonštině se to prý dokonce rýmuje.

Lenka odmítla »vyváženost zpravodajství« jako zástěrku pro lži a nahradila ji úsilím o pravdivost. Zaměřila se na české politiky, kteří přežili »Německou nemoc«. Zvala je jednoho po druhém do pořadu »Jde o pravdu«. Když odmítli, rozebrala tam jejich výroky odhalené jako lež, když přišli, odehrálo se totéž v jejich přítomnosti. Mohli se vyjádřit ke všemu, ale výsledek byl stejný. Najít každému politikovi pět lží nebylo těžké a po pěti odhalených lžích Lenka každého veřejně označila za lháře, oznámila mu, že jeho svědectví už nemají pro televizní diváky žádnou hodnotu, takže ať se zlobí nebo ne, jeho přítomnost na obrazovce nebude od této chvíle žádoucí.

Pro některé politiky to byla doslova katastrofa. Předtím si zvykli pronášet svá moudra při kdejaké příležitosti a nechávali se zvát do médií, ať se jich to týkalo nebo ne. Dokud byli sami ve vládě, nikoho jiného ke slovu nepustili, ale v opozici museli být

v médiích pořád, jinak všechny ujišťovali, jak se v Čechách brutálně potlačuje svoboda slova. Jenže když jim náhle média oznámila, že slovo nedostanou, protože byli usvědčeni ze lží, byl to mnohem větší trapas.

Některé politiky Lenka vyprovokovala až k podání žaloby pro pomluvu. Jenže soud prohráli, neboť paragraf o pomluvě říká, že pravda nemůže být pomluvou. A to byl další kamínek do mozaiky veřejného profilu tohoto politika. Neuvěřil jim ani soud, proč by jim měli věřit ostatní lidé?

Pozvání krále do pořadu bylo proto velké haló. Národ se již předem těšil, jak to Lenka neoblíbenému králi natře.

U Lenky bylo obvyklé, že v jejím pořadu měli slovo nejen zástupci strany Pravdy, ale i z opozičních stran. Nevylučovala ani nezávislé dobrovolníky. Ode všech ovšem vyžadovala, aby mluvili k věci a neuchylovali se od tématu. Od smrti krále Vojty se v Čechách začaly opět rozmáhat podivné „neziskové organizace“. Nefinancovali je Američané, ti byli díky »***Božím mlýnům z Yellowstonu***« mimo hru, ale všechny měly kontakty na velvyslanectví Izraele. Izrael je však nefinancoval přímo. Jen nabízel štědré půjčky jejich představitelům, aniž vyžadoval jejich splácení. A ti pak dávali organizacím bohaté sponzorské dary. Na seznamu sponzorů byly proto pouze soukromé osoby a skuteční sponzoři zůstávali v pozadí. Stejnou taktiku uplatnili předtím v Rusku, kde zákon odpíral státní podporu organizacím sponzorovaným ze zahraničí – tedy ze Západu.

Spojené státy zůstaly pod popelem, ale jelo se dál, změnil se jen pravý hlavní, byť lépe skrytý sponzor.

Do pořadu »Jde o pravdu« se podle očekávání přihlásily i všechny neziskové organizace v Čechách. Lenka musela jejich počet výjimečně omezit na jednoho představitele z každé, aby se všichni vešli do studia a nemusela pronajímat stadion. I tak měli příznivci nového krále většinu. Přinesli si různá mávátka a cedule, vyjadřující králi Viktorovi podporu, hlučeli a kdykoliv se dostal ke slovu někdo z opačného tábora, začali pískat, až jim

musela Lenka pohrozit, že pískání a jiné hlasité projevy budou důvodem k vyvedení provinilců ze studia.

„To je nepochybné omezování svobody projevu!“ ozval se kdosi z tábora Vikových příznivců.

„Svoboda projevu znamená právo dostat pořadí v diskusi, ale není to právo umlčovat druhé!“ okřikla je Lenka.

„Je nás tu víc!“ křikl kdosi jako odpověď.

„Tohle je diskuse!“ odpověděla mu Lenka. „Nepleťte si to s lidovým hlasováním, tam byste to dneska prohráli!“

„To si myslíte vy!“ rýpnul si další.

„Také mám právo na názor!“ uťala ho. „Jenže nejprve se musíme orientovat. Víte o čem se bude mluvit? Předpokládám, že ne, takže ztichněte a dejme nejprve promluvit fakta!“

Ještě chvilku nechala tábor přívrženců krále hlučet, pak nechala dva nejhlasitější skutečně vyvést ze studia.

„Čím vás bude míň, tím tu bude víc klidu,“ řekla. „A klid tady bude, to vám povídám!“

Hluk se ihned snížil, i když brblání o potlačování svobod ještě chvíli přetrvávalo.

Příchod krále byl v tomto pořadu něčím novým. Polovina přítomných mu navzdory Lenčiným výstrahám projevila hlasitě svou přízeň – což Lenka ponechala bez odezvy. Posadil jsem se tedy do připraveného křesla a očekával Lenčin útok.

Ačkoliv bych normálně mohl očekávat i rozbor vlastních lží – a nebylo jich za dosavadní dobu Vikova kralování málo, neměla je Lenka podle dohody vytahovat na světlo. Neprospělo by to věci a důležitější byly přece jen činy, kterými jsem se do této doby provinil nejvíc.

Lenka hned na úvod vytáhla prodej dvou budov na Hradě státu Izrael, který podle jejího mínění i podle mínění menší části publika – i když většiny národa – nespadal do pravomocí krále, neboť ten měl v Čechách Hrad jako sídlo jen pronajaté.

„To může tvrdit jen komunista a ruský bolševik,“ odvětil jsem stejnými slovy, jakými to řekl můj předchůdce Viktor.

„Veličenstvo, zanechte toho nálepkování, které nemůžete prokázat!“ požádala mě klidně Lenka. „Nejsem a nikdy jsem nebyla členkou ani sympatizantkou komunistů, natož té ruské odnože komunistů zvané bolševici, takže vám rovnou připisuji první vědomou lež.“

Pískot mých příznivců přehlušil všechno a poskytl mi čas jakoby na rozmyšlenou.

„Chcete bazírovat i na takových detailech?“ zeptal jsem se klidně. „To se rozumí, že jste nemohla být členkou Leninské partaje zvané bolševici, to byste musela být starší. Tohle přece slouží jen jako přirovnání. Nemusí být bolševikem každý, kdo uvažuje jako bolševik.“

Moji příznivci – vlastně příznivci Viktora – reagovali frenetickým potleskem. Lenka nejprve počkala až nastane ticho, pak teprve pokračovala.

„V tom případě uvažujete jako bolševik i Vy, Veličenstvo, neboť jste se pokusil znárodnit českému národu nejdůležitější památku, která vám nepatří, nikdy nepatřila a ani patřit nesmí!“ odrazila mě. „To bych ale nálepkovala také, takže si bolševiky do úst raději brát nebudu. Nemůžete prodávat cizákům národní památky, které jste nikdy nestavěl ani nekoupil.“

„A čí by byly, když ne královy?“ namítl jsem. „Volbou za krále jsem je přece fakticky zdědil!“

„Nezdědil,“ zavrtěla hlavou. „Potomek královských rodů, které Hradčany postavily, nejste. Současný titul českého krále není ani dědičný, nic z toho tedy nemůžete odkázat potomkům, natož rozprodávat!“

Tentokrát bylo ticho. Mlčeli Viktorovi příznivci i odpůrci.

„K čemu je král, kterému nic nepatří?“ vyjel jsem po ní.

„K tomu, aby království vedl a ne aby se na něm pořádně napakoval!“ tvrdila Lenka. „Král musí myslet víc na budoucnost národa než na vlastní měšec!“

„A není dobré zavázat si nějaké přátele?“ zeptal jsem se.

„Na Hradčany se všechny zastupitelské úřady nevejdou," odvětila Lenka. „A co se týče přátel, je známý výrok, že žádný stát nemá přátele – nanejvýš partnery. Přátelé se snad vzájemně neodposlouchávají, jak se ukázalo u mnoha z nich."

„Myslíte, že by nás Izrael odposlouchával?" zpochybnil jsem tento výrok.

„Divila bych se, kdyby ne," zasmála se Lenka. „Spojené státy ujišťovaly všechny spojence v Evropě o svém přátelství, ale odposlouchávaly všechny, i ty z nejvěrnějších. Tajná služba Mossad je rovněž pověstná, že se na přátelské vztahy neohlíží. A vy byste ji nasadil přímo do budov, kterými procházely dějiny? Tam by se potom tak přemnožily elektronické štěnice, že by trvalo hodně dlouho, než by se je podařilo vychytat!"

„Vidíte – já si naopak myslím, že to jsou naši přátelé!" řekl jsem, ačkoliv jsem jí tím nahrál na těžkou smeč.

„Přátelé, jejichž agent zastřelil vašeho předchůdce, krále Vojtěcha," řekla Lenka.

„Moment – to byste musela nejprve dokázat!" hrál jsem trochu zaraženého.

„To není problém," odvětila a vytáhla na obří obrazovku za mnou fotografii Šimona Šterna, pořízenou až když jsem jeho tělo opustil. „Tohle je on. Občan Izraele, který zastřelil našeho krále. Pak se nějakou dobu skrýval – nevíme kdo mu ochotně zajišťoval úkryt, ale to už nerozhoduje. Nepodařilo se mu vrátit se domů, neboť nenadále zemřel."

„Co se mu vlastně stalo?" zavrčel jsem.

„Pravděpodobně ho v kritické chvíli zahubil infarkt," řekla Lenka. „Ale s jistotou to tvrdit nemohu, lékaři se na tom dosud neshodli. Podle jiné verze ho má na svědomí »Německá nemoc«, která někde stranou ve skrytu přežívala. V každém případě Policie objevila jeho mrtvé tělo a neshledala na něm žádné stopy násilí ani cizího zavinění. »Boží mlýny« jsou čistá spekulace a musela bych si sama udělit černý puntík, kdybych takové fámy podporovala."

„Boží mlýny... Boží mlýny... to je jen metafora, ale jaká je skutečnost?“ naléhal jsem na ni.

„Skutečnost?“ usmála se mile. „Skutečnost je taková, že měl u sebe zbraň, ze které vyšly smrtící rány pro krále Vojtěcha. To už experti na zbraně potvrdili. A takové si chcete nasadit do své bezprostřední blízkosti?“

„Přátel se snad nemusím obávat!“ odvětil jsem.

„Naopak!“ opáčila Lenka. „Znáte snad výrok: Bože, chraň mě před přáteli, nepřátelům se už nějak ubráním sám! Připisuje se intrikánovi Armand-Jean du Plessis de Richelieu, zvanému »Šedá eminence«. Ani vy nevíte, kdo z vašich přátel už pro vás chystá kulku! A nebude jistě sám! Šimon Štern se nějak musel dostat do Hradu – nejspíš s vědomím velitele Hradní stráže!“

„To abych se bál i vlastních lidí?“ zeptal jsem se trochu přezíravým tónem.

Věděl jsem, jak to bylo. Ve vzpomínkách Šimona Šterna bylo i jeho přátelské setkání s velitelem Hradní stráže. Šimon s velitelem si dobře rozuměli, vrána vráně oči nevyklove. Teď už jsem to věděl, jen jsem neměl důvod něco s tím udělat. Není dobré hřát si na prsou takového hada – jenže to počká, nějakou příležitost si už jistě najdu.

„Bože, chraň mě před přáteli...!“ opakovala Lenka.

„Z toho pohledu... zkrátka trváte na tom, že je hloupost mít je na Hradě?“

„Dost na tom, že tam máte církev,“ opáčila Lenka.

„Té bych se možná měl bát víc,“ řekl jsem. „Ale církev tam ty budovy měla už ve středověku, těžko jim je upřete.“

„Ani církev by tam neměla být,“ řekla Lenka.

„Za tu ale nenesu odpovědnost,“ opáčil jsem.

„To opravdu není vaše chyba,“ připustila Lenka. „Z toho by se měli zodpovídat jiní. Teď se bavíme o vašich životních omylech. Víte, že většina národa s tím prodejem nesouhlasí?“

Na to se pochopitelně ozval silný pískot představitelů neziskových organizací. Nebylo divu, byly přece sponzorované Izraelem, i když oklikou, aby to nebylo tak zřetelné.

„Tak dost!“ vykřikla Lenka. „Slíbila jsem vyvést každého, kdo bude rušit! Myslíte, že to nesplním? Ochranko, konej svou povinnost!“

Do studia vtrhla početná skupinka příslušníků televizní ochranky. Vzali to od pravého křídla, kde bylo pískotu nejvíc, a začali pískající vyvádět ze studia. Proběhlo to rychle, i když někteří vyvádění hráli divadlo, nechávali se vynášet a vydávali přitom bolestivé výkřiky. Chlapi z ochranky použili i patřičné chvaty a bylo znát, že je ovládají. Jedni odcházeli a strkali před sebou protestující pány i dámy, případně je za ruce a za nohy vynášeli, další přicházeli a nahradili kolegy. Televizní kamery to letmo zaznamenaly, ale nevěnovaly jim pozornost a zaměřily se více na zbytek publika.

„Dobrá práce, ale tyhle už tu nechte!“ nařídila jim Lenka, když vyvedli pravou třetinu sálu na ulici před televizi. Zbytek sálu tedy ponechala, ačkoliv i v ní byli ještě protestující, jenže ti pod vlivem zručnosti příslušníků ochranky zmlkli a ve studiu zavládlo ticho. Zajímalo by mě, jak se na to tvářili televizní diváci. Tak inteligentní vyklizení sálu nejspíš před televizními kamerami už dlouho neviděli, přitom se tomu nedala upřít ani oprávněnost, ani profesionalita.

„Doufám, že zbylí už rušit nebudou!“ prohlásila Lenka. „Jinak dám vyvést další. To není potlačování svobody slova! O slovo se zde nikdo nepřihlásil a svobodu pískotu a výtržností neuznávám. Kdo chce něco říci, ať se spořádaně přihlásí!“

Ochranka zapadla za kulisy, ale její přítomnost už všichni vnímali jako nebezpečí pro výtržníky. Lenka měla na své straně sympatie části přítomných, ale především většiny národa.

„Můžeme tedy v klidu pokračovat,“ řekla. „Zopakuji, co jsem říkala naposledy. Víte, že většina národa s rozprodáváním národních památek nesouhlasí? Navíc někomu, kdo nemůže dát žádnou záruku, že toho nezneužije?“

„Myslíte?“ opáčil jsem, ale z mého hlasu byla znát jistá nerozhodnost.

O slovo se tentokrát přihlásili lidé z druhé strany publika. Postupně jsem uslyšel několik opravdu zajímavých argumentů proti prodeji.

„Král má respektovat přání národa,“ řekl jsem pak frázi, jaká v této chvíli ani příliš frázovitě nevypadala. „Jenže to se teď nedozvíme, když jste nechala půlku publika vyvést!“

„Uspořádám tedy věrohodnější hlasování,“ navrhla Lenka. „Hlasovat mohou všichni posluchači tohoto pořadu, kteří mají mobilní telefon. Stačí poslat SMS-zprávu ve tvaru...“

Pak nadiktovala několik telefonních čísel, na která měli hlasující posílat své zprávy.

„To nebude spravedlivé,“ namítl jsem. „Jednak vynecháte všechny, kdo se na tento pořad nedívají. Kromě toho mohou ti bohatší posílat takových zpráv mnohem více než ostatní!“

„Koho náš pořad nezajímá, toho nezajímá ani předmět našeho sporu – ať si zůstane mimo!“ odvětila Lenka. „Máme to zajištěné. Zprávy nepřijdou na váš telefon, ale na roboty, kteří je analyzují a přijmou z každého telefonního čísla jen jednu. Je sice pravda, že někteří bohatší posluchači mají přístrojů více a mohou je i použít, ale to výsledek příliš neovlivní. Výsledky průzkumu nebudou ostatně závazné, jen trochu napovědí.“

Pak na další obrazovku promítla výstup z robotů. Roboti stačili zpracovat desetitisíce zpráv a bylo to velice názorné. Na straně příznivců prodeje »přátelům« začaly naskakovat desítky hlasů, na straně odpůrců ale tisíce a brzy bylo znát, že je mezi nimi veliký nepoměr. Nejprve zhruba jedna ku deseti, kdy číslo odpůrců prodeje mělo o cifru víc, ale čím déle hlasování trvalo, tím víc se nepoměr zvyšoval. Zakrátko byl jedna ku stu a brzy se počet cifer lišil už o tři. Na jednoho příznivce prodeje bylo tedy tisíc hlasů proti.

„Můžete to zastavit?“ požádal jsem Lenku jakoby unaveně a rezignovaně. „Proti národu nepůjdu!“

„Necháme to běžet a zítra vyhlásíme konečný výsledek," trvala na dalším průběhu, i když už »dosáhla svého«.

Nemohl jsem projevit nadšení, mohl jsem pouze ustoupit. Opravdu to vypadalo jen jako ústupek národu. Uznali to moji »příznivci« tady ve studiu, uznají to i ostatní, kdežto odpůrci mohou ocenit můj víceméně čestný ústup. Viktor by se na mém místě nezmohl ani na to, zarputile by trval na svém – a nejspíš by odmítl přijít do Lenčina pořadu.

Jako král jsem nezískal pět černých teček, což mi mohlo zachovat přízeň obou stran. Navíc jsem zeslabil odpor většiny národa. Tím jsem mohl zahájit i nenápadný »přerod«.

Uvidíme!

*****

Komu není rady...

Moji současní příznivci vlastně byli budoucí odpůrci, jen o tom ještě nevěděli. Ústup »do předem připravených pozic« přijali jako menší prohranou bitvu, ale ne jako definitivní. Ještě mě po Lenčině pořadu přišli mimo kamery utěšovat a slibovat mi věrnost až za hrob. Ještě netušili, že já nejsem já – či spíš jsem jiný »já« než ještě nedávno.

Vodopád výčitek se na mě ale snesl »doma«. Hanka se na debatní pořad samozřejmě dívala a buď pochopila, že nejde jen o nepatrný ústupek, ale o trvalou změnu kursu, nebo byla od začátku odhodlaná neprominout mi ani maličkost. Pochopil jsem to až po chvíli, když se prořekla, co je skutečnou příčinou jejího běsnění. Její otec – vlastně můj nový tchán – si vsadil na výsledek debaty nemalé peníze a pochopitelně sázel na to, že Lenku rozpráším. Místo toho jsem nečekaně ustoupil, čímž jsem ho podle slov své »drahé polovičky« sprostě okradl o několik set tisíc. Přece jsem nemohl za jeho sázecí vášeň! Jenže moje »drahuška« se projevila – jako vždycky, když šlo o peníze.

Zapomněla na své dobré vychování, ječela na mě, až se hradní okna třásla. Jak jsem si mohl dovolit ustupovat té chátře, jak se teď na mě budou všichni dívat, král přece nesmí být posera – a tak dál.

A aby mě ještě víc ztrestala, oznámila mi, že dnes v noci nemám počítat se sexem. Nevšimla si ani, jak jsem si oddychl. Spal jsem s ní jen abych splnil své »manželské povinnosti«.

Žádnou náklonnost jsem k ní ovšem necítil a nechávala mě zkrátka klidným. Tu semetriku si přece vzal za ženu Viky, ne já. Já jsem ho už jen zastupoval.

„Jak myslíš, Haničko!“ pokrčil jsem rameny. Věděl jsem, že to zdrobnělé oslovení nemá ráda, proto jsem je úmyslně použil. „A jestli chceš odjet k mamince, nevyhrožuj tím, ale poslož si. Já to vydržím.“

„Budeš litovat!“ zasyčela.

Pak si skutečně zabalila nejnutnější věci do velké brašny a odjela královskou limuzínou, kterou měla pořád k dispozici i se šoférem. Nebránil jsem jí v tom.

Jen jsem si víceméně oddychl...

*****

Pak už jsem v klidu zavolal telepatií Věrku, abych se s ní poradil o dalším postupu.

„Přeskoč na durumald »Pravdaužší«,“ pozvala mě Věrka. „Už to tu řešíme.“

Objevil jsem se na sekretariátu partaje »Pravda«, kde už mě čekali. Nejprve jsem referoval o roztržce se svou současnou chotí. Nebylo to samoúčelné, Hanka a zejména její rodina měli značný vliv v českém podnikatelském prostředí a roztržka by se mohla projevit i na něm. Ještě se úplně nezacelila ani rána po »Německé nemoci« a už aby nastaly další problémy!

Shodli jsme se však, že z toho mraku pršet nebude. Ať by se Hanča třeba postavila na hlavu, na stavu království by se to nemělo vážněji projevit.

Mnohem větším problémem byla informace o současném veliteli Hradní stráže, který k předchozímu králi, tedy ke mně, vpustil do chráněné oblasti ozbrojeného vraha a ještě se s ním předtím srdečně domlouval o podrobnostech a málo střežených únikových cestách. Bohužel nám proti spolupachateli té vraždy chyběly důkazy. Vzpomínky Šimona Šteina, ačkoli byly jasné a postačující pro mne, se před soudem použít nedaly.

Navrhl jsem nasadit na něho mluvící havrany. Nemusí je brát vážně, ale budou ho znervózňovat, dokud neodejde, nebo neudělá nějakou fatální chybu. Museli jsme se ovšem pojistit, aby tato chyba nevyústila do palácového převratu, jehož obětí bych se stal již podruhé já. Holedbal jsem se, že budu ve střehu a každého přimrazím vteřinu předtím, než se dostane k první ráně, ale Věrka mi připomněla, že neočekávanou zákeřnou ránu zezadu těžko odvrátím ani když dostanu varování hačetá. Je to zkrátka naše slabé místo a zkušenosti bych neměl podceňovat.

Měl jsem už i vlastní – a to jsem Šimona viděl zepředu!

Vrah odhodlaný zabíjet má zkrátka vždycky výhodu...

Další očekávaný problém mi mohl dělat můj nový otec. Od syna očekával protekci, kterou jsem mu nemínil dávat, zato jsem mohl na oplátku očekávat potíže z jeho strany, výčitkami počínaje a závažnějšími akcemi konče.

Věrka dokonce navrhovala, abych novopečenému tatíkovi nějakou protekci i zakázku poskytl, i když ne tak velkou, jakou očekával a vyžadoval. Právě tolik, aby si nemohl stěžovat na synovský nevděk, ale aby to nebylo okaté a protizákonné.

To by snad šlo, i když zásadovost by byla čistší. Nesměl jsem ovšem zapomínat na dosavadní Viktorův život, o zásadách se u něho nedalo hovořit, pominu-li zásadu urvat co se urvat dá.

Jinak jsem měl dobře nakročeno k »nápravě« králova charakteru. Bylo co napravovat, Viky nebyl žádný svatoušek! Mohu teď ale pokračovat v tom, co jsem jako Vojta opustil? Bude to vypadat jako zmoudření Ferdiše Pištory, ale vyloučené to snad není a národ to jistě přijme s radostí.

Až na mé dosavadní příznivce... Ti mohli současný obrat chápat jako ojedinělý ústupek národu, ale kdyby to tím směrem pokračovalo, všichni pochopí, že ta změna nebyla jedinečná.

Pro některé to bude možná zrada, pro jiné naopak obrat k lepšímu a doufám, že těch bude víc.

Uvidíme!

*****

V sekretariátu partaje »Pravda« jsem se dozvěděl zprávy o Američanech v Rusku.

Nápad vnutit jim mnohoženství byl správný, ale problém nadpočetných žen pořád ještě neřešil. Chyba byla v rasismu. Ve Spojených státech se – navzdory hlásanému multikulturalismu, neustále protlačovanému i do Evropy – držel celou dobu, jen to navenek nebylo tak zřetelné. Média se předháněla v politické korektnosti, ale skutečnost byla jiná.

Dozvěděl jsem se, že rasová hierarchie se po celou dobu udržovala na neměnném schématu. Na prvním místě byli stále bílí potomci Evropanů. Pak následovali černí, kteří si tu druhou příčku vybojovali, jenže velká část jich přitom přešla do tábora »Černých muslimů«, což vedlo nakonec k jejich záhubě v době »Božích mlýnů z Yellowstonu«. Na třetím místě byli Hispánci původem z Portorika nebo z Mexika, pak Číňané a následovala většina kříženců. Americký rasismus – navzdory pokryteckým proklamacím – zkrátka přečkal všechno, co se tam proti němu podnikalo. Sice už nejezdily autobusy »Jen pro bílé« a »Jen pro barevné«, ale lidé se oddělovali v rodinách. A nejnižší příčku žebříčku zaujímali cizinci, kde nerozlišovali mezi Evropany, Araby a jinými národy a černý Američan se proto cítil vysoko nad bílým Evropanem.

Přijeďte do Spojených států, projděte se černošskou čtvrtí a vyslechnete si nespočet nadávek »Ty bílý odpade!«

Výběrové kritérium použité při záchraně Američanů však mělo jiné hodnoty. Eliminovalo ozbrojené muže, pak muslimy a semity. Jenže léta křesťansky vychovávaní černoši v poslední době příliš často přešli na muslimskou víru, což vedlo k jejich zařazení až na závěr záchranných přesunů, navíc ne do Ruska, ale do Afriky, kde nepřežili. Výsledkem byla převaha bělochů, zčásti Evropanů, zčásti Hispánců. Ti sice nabízenou polygamii přijali, ale vybírali si přednostně volné ženy vlastní rasy, takže v Rusku zůstalo příliš mnoho nezadaných černých žen.

Americké černošky nikdo nechtěl a vyvstal další palčivý problém. Američané je odmítali z rasových důvodů, Rusové se jim začali vyhýbat, jakmile se mezi nimi rozkřiklo, že je i černé Američanky považují za »méněcenné mužiky«.

Kredit se ztrácí snadno, horší je to s jeho získáním.

A to nebyl jediný problém.

Ukázalo se, že si příliš mnoho Američanů odvyklo práci. V Rusku neměli tiskárnu dolarů, která jim až dosud zajišťovala docela pohodlný život. Nadnárodní firmy předtím přestěhovaly

výrobní továrny do rozvojových zemí za levnou pracovní silou, zisky jim utěšeně stouply, ale v Americe výroba upadala.

Bossové zůstali ve svých přepychových protiatomových krytech, které se pod popelem rychle měnily v luxusní hrobky. Obnovit průmyslové podniky s lidmi, kteří již odvykli odborné práci, byl nadlidský úkol. Rusové jim ochotně pomáhali, jenže chyba byla, že Američané Rusy skrytě pohrdali. Ne všichni, ale drtivá většina. A protože šídlo v pytli neutajíš, ochota Rusů pomáhat jim pozvolna slábla. Kdyby se o zásobování nestarali »zukíjá«, byl by problém ještě větší. Američany dřív odděloval od zbytku světa oceán a jejich vlastní pýcha, jenže přehrada mezi nimi a Rusy teď narůstala ještě víc.

„Tím se nezabývej," uklidňovala mě Věrka. „To není tvá starost. Jekatěrina si s nimi poradí. Máme na starosti Čechy, to taky není málo."

Inu – měla pravdu. V Čechách bylo práce jako na kostele.

A bylo nás na ni málo.

*****

Výhodou bylo, že partaj »Pravda« měla v Parlamentu Českomoravského království nadpoloviční většinu hlasů, takže nebyla závislá na opozici. Mohla tedy prosazovat zákony bez obstrukcí a kompromisů. Opozice brblala a snažila se některé nepohodlné zákony oddalovat, jenže jednací řád Poslanecké sněmovny dovoloval jen diskuzní příspěvky únosné délky – deset minut směli překročit jen předsedové poslaneckých klubů a to nanejvýš na dvojnásobek.

Dobrým krokem bylo také jmenování »zukíjá« Růženy na pozici guvernéra České národní banky. Česká národní banka se kromě stabilizace měny – ale tentokrát skutečné stabilizace, ne neustálého okrádání lidí inflací – zaměřila na běžné služby pro podnikatele i pro soukromníky, ale na rozdíl od jiných bank bez úroků a bez poplatků. Tím se vlastně změnila v první bankovní neziskovou organizaci, což přimělo všechny ostatní – vesměs cizí – banky urychleně opustit Českomoravské království.

Druhým krokem bylo bezplatné připojení k internetu pro všechny. Zde dosavadní poskytovatelé zůstali, ale poplatky za uživatele platil z rozpočtu stát. Tím se platební styk zjednodušil natolik, že se hotové peníze už ani nevyplácely. Poskytovatelé byli pod dohledem Nejvyššího kontrolního úřadu a neodvážili se požadovat vyšší poplatky, než bylo pro státní kasu únosné. Zlatý důl to zkrátka nebyl. Nedopláceli na to, ale neměli ani enormně vysoké zisky.

Podpisem zákona o majetkových nárocích krále jsem se sám zbavil možnosti nakládat s nemovitostmi, které jsem před volbou nevlastnil. Bylo to potvrzení toho, že mi na Hradčanech nepatří ani klika u dveří a že všechno, co užívám, mám pouze pronajaté. Správa Hradu byla podřízená vládě, ale nesměla ani na vládní příkaz nic z majetku prodat a obsluha krále byla pro ni nadále jen věcné břemeno.

Na základě tohoto zákona jsem se pokusil domluvit s vládou Izraele přes jejich velvyslance o neplatnosti smlouvy, uzavřené mým původním já – Viktorem.

Velvyslanec nemínil tak snadno ustoupit a hrozil arbitráží před soudem v Tel Avivu, tu jsem ovšem jako zaujatou odmítl. Jeho pozice však nebyla příliš pevná, protože nikde ve světě nebyl jediný uznávaný mezinárodní soud a ani vyhrůžky mu nepomohly. Připustil jsem, že mají jistou váhu, neboť to byl izraelský agent, kdo zavraždil předchozího krále, ale současně jsem ho varoval, že druhý pokus tak tragicky nedopadne a bude jedině důvodem k přerušení diplomatických styků mezi našimi zeměmi. Řečeno diplomatickým žargonem – strany setrvaly na svých postojích, jenže pozice hosta byla v Českomoravském království slabší, takže nedosáhl svého ani vyhrůžkami.

Nebylo by ale dobré ho podceňovat. Argument – že by si to přece nedovolil – měl cenu použitého toaletního papíru. Byli toho schopni jednou, budou toho schopni kdykoliv. Bylo třeba se proti němu chránit. Ale se zrádcem v podobě velitele Hradní stráže to prostě nešlo.

Rozhodl jsem se řešit to přímo, bez okolků. Zavolal jsem si ho k pohovoru a přímo jsem mu sdělil, že vím o jeho spojení s agentem Šimonem Šternem a o jeho úloze v atentátu na krále Vojtěcha. Slíbil jsem mu, že z toho nebudu dělat aféru a nabídl mu místo velitele ochranky našeho velvyslanectví v Tel Avivu, kde už nebude mít příležitost škodit.

Velitel však jednal tak, jak jsem očekával – vytáhl na mě služební zbraň, jenže to už se přimrazený kácel k zemi.

„Vybral sis sám, kámo!“ politoval jsem ho. „Mohl jsi žít v přepychu v Tel Avivu, rozhodl ses ale kousat, máš smůlu.“

A zavolal jsem lékařskou pohotovostní službu. Velitel to slyšel, včetně toho, jak jsem popisoval příznaky infarktu, takže si mohl sám spočítat, co ho čeká. Než sanitka dojela, byl mrtev, ogmeldn je příliš jistá smrt. Tenhle had však neměl nárok na další šanci.

Darebáků se můžeme zbavit různým stylem, ale zbavit se jich zkrátka musíme.

A pojedeme dál...

*****

Předmanželská smlouva je jednou z nových vymožeností, umožňujících při rozvodu dokonale oškubat partnera.

Podobné smlouvy se sice sepisovaly už dřív, ale týkaly se jen šlechtických rodů, kterých nebylo tolik. S nástupem dravců se ovšem začaly rozmáhat i v Čechách.

Mezi lidmi se dřív rozvody nepěstovaly. Svatba platila do smrti jednoho z partnerů, vdovec či vdova se pak mohli znovu oženit nebo vdát a smlouvy tohoto typu byly vlastně zbytečné. A lidé neměli myšlenky ani peníze na advokáty. To všechno se ale v moderní době změnilo. Předmanželské smlouvy se staly pro advokáty dalším zlatým dolem.

Hana s Viktorem měli také předmanželskou smlouvu. Bylo na ní znát, že iniciativa sepsat ji vyšla od Hanky, protože většina sankcí pro případ rozvodu byla namířená proti Vikymu. Naštěstí tam Viky dodal podmínku, že se sankce neuplatní, dojde-li

k rozvodu z jejího podnětu, což jí poměrně účinně zabraňovalo podávat žádost o rozvod. Nebránilo to však oběma v nevěře. Za poměrně krátkou dobu trvání jejich manželství jí už byl Viky nevěrný se dvěma ženami a Hanka mu to přičinlivě odváděla, neboť nevěry nebyly v sankcích podchyceny. Věděli to o sobě, ale tvářili se, že se jich to netýká.

Takže mi bylo jasné, že odjezd »k mamince« neskončí u tchyně, ale že Hanička obnoví vztah s některým svým dřívějším milencem a nejspíš očekává, že se zachovám podobně. Jenže já jsem nebyl Viktor a jeho milenky nebyly o nic lepší než Hanka, takže jsem o avantýry ani nestál. Bylo mi jasné, že Hanička bude se svými milenci pokračovat, ale nevadilo mi to.

Ti dva se beztak vzali jen kvůli podnikání – byl to čistě účelový sňatek a trvat na něm bylo bláhové. Nicméně já jsem žádost o rozvod podat nemohl, jinak bych z rozvodového řízení vyšel jako bezdomovec. Nezbylo mi než zůstat s Hankou, i když se mnou chtěla orat jako s volem. Což snad nejsem. Naštval jsem ale Haničku na nejvyšší míru. A šlo, jako vždycky, o peníze.

Ale – jen ať si zvyká...

*****

Výhodou bylo, že nejsilnější partají byla »Pravda«.

Já jsem jejímu vedení nedělal problémy a navrhované zákony jsem podepisoval bez výhrad, už protože jsem se trochu podílel už na jejich vytváření a sepisování.

Partaj »Pravda« naopak nedělala problémy mně. Od té doby, co jsem »zmoudřel«, jsme se krásně doplňovali. A měli jsme velice ambiciózní cíle!

Například zrušení armády. Panebože, co to přineslo nářků od starých partají! A toho strašení milionem nezaměstnaných! Dal jsem vojákům nabídku přejít do civilu s tím, že je Policie přijme s otevřenou náručí, ale zejména důstojníkům se to vůbec nelíbilo. Prorokovali Českomoravskému království okupaci ze strany sousedů, ale i když se nic z toho nedělo, nepřestávali mé rozhodnutí kritizovat.

Ani zastavení výroby zbraní nepřijal žádný z opozičních představitelů bez halasné kritiky. Množství nezaměstnaných se kupodivu nezvýšilo, neboť bylo třeba obnovit jiná průmyslová odvětví, která naopak dělníky potřebovala, ale strašení bylo až až a opozice se předháněla v líčení hospodářských katastrof.

Byla by to pohoda, kdyby... ale už Božena Němcová ústy své babičky tvrdila – není na světě člověk ten, by se zavděčil lidem všem. Opozice byla a bude, lidé mají občas protichůdné zájmy a uspokojit obě strany prostě není možné.

Sesypali se na mě všichni, kdo mě ještě nedávno hlasitě podporovali. Kromě mé »drahé« choti to byl především tchán, kterému jsem zkazil vysokou sázku, můj biologický otec, který mi vyčetl všechno možné, nedostatkem synovské vděčnosti počínaje a zradou konče. Dokonce mi vzkázal – neboť někde prohlásil, že za mnou nepřijde, dokud k němu pokorně nepřijdu já – že by mohl otevřít i dávno zapomenutý případ korupce na právnické fakultě, což by mě před národem znemožnilo.

V tom měl ovšem pravdu, tohle by byla aféra jako řemen, i kdyby v ní on sám figuroval jako úplatkář. Jenže někteří lidé – a můj biologický otec mezi ně patřil – se podobají japonským kamikaze. Ať jsem bit, jen když se peru!

Na tuto vyhrůžku jsem reagoval jinak než čekal. Dohodl jsem s Lenkou Jedličkovou, že mě opět pozve do svého pořadu a zeptá se mě provokačně, proč od své korunovace nepoužívám jiné tituly než »král«. Vikymu naštěstí byly jiné tituly než »král« »málo nóbl«, proto je také nepoužíval, zatímco já jsem se tím nezaslouženým peřím chlubit nehodlal.

Když se mě Lenka zeptala, proč neuvádím u svého jména titul doktora práv, odvětil jsem jí, že se mi zprotivil.

„Nedávno mě na internetu přiřadili k největším pijavicím lidského rodu, což mají být právníci," řekl jsem. „A protože mají často pravdu, rozhodl jsem se titul neužívat a právnickou praxi nevykonávat."

„Beztak jsem v tom oboru nikdy nevynikal," přiznal jsem na závěr s provinilým úsměvem. „Pro království budu mnohem užitečnější jako král než jako podřadný advokát."

„Ale co ostatní právníci?" zeptala se mě Lenka.

„To máte tak..." zamyslel jsem se. „Pánbůh osídlil svět různými tvory – lidmi, dobytkem, osly, ale i jedovatými hady, cholerou a morem. Jistě nezapomněl ani na právníky. I oni jsou výtvor Boží!"

Uvést právníky společně s jedovatými hady, cholerou a morem, mi vyneslo popularitu mezi mladými, na druhé straně jsem si to polepil u právníků.

Na mladých mi ale záleželo víc...

*****

Bríva

Byla ještě noc, nebo snad časné ráno, když mě znenadání probudily zvony. Ozývaly se mi v hlavě, nebyl to přelud, bylo to telepatické volání.

Koho to tak v noci čerti ženou! pomyslel jsem si nevrle, ale spojení jsem nebránil. Kdo v tak pozdní noční – nebo příliš časně ranní – hodinu otravuje spící lidi, musí mít k tomu sakra dobrý důvod, jenže pak je třeba ho vyslechnout, kdyby to bylo opravdu důležité a prodlení by mohlo být nebezpečné.

»Kdo má to srdce budit lidi v nejhlubší v noci?« odvětil jsem telepatií, ani jsem nedal volajícímu příležitost představit se, jak se sluší a patří.

»Promiň, my tady už máme ráno,« ozvala se mi omluva.

»Dara?« hádal jsem, neboť jsem si tím nebyl příliš jistý.

»Jistě, známe se přece!« odvětila rychle. »Poslyš, stala se taková nehoda... či spíš pořádný průšvih... přijď teď hned na durum Čchian-Chouč!«

»Teď v noci kamsi do Číny? Moment, jen se na to trochu obléknu...« rozhodl jsem se vyhovět jí, tím spíš, že to vypadalo opravdu naléhavě.

Vyskočil jsem z postele, naházel na sebe oblek a zavelel jsem příkaz: „***Krug durumald*** Čchian-Chouč!“

Očekával jsem, že se objevím v černé tmě jako když jsem tu byl minule, jenže mě skoro oslnilo světlo. Dara už tu jistě byla a rozsvítila. „Přistávací náklon“ mě nutil udělat alespoň krok ze značky, ale nezastavil jsem se a rovnou jsem vykročil do velkého sálu, kde by Dara měla být.

Byla tu nejen Dara, ale i Jekatěrina a Věrka. Asi se opravdu něco děje, když je sem Dara pozvala takhle v noci!

„Pojď mezi nás!“ zvala mě i Věrka.

„Smím se dozvědět, co se tady děje?“ optal jsem se.

„Máme průšvih!“ vzdychla si Jekatěrina – vlastně Káťa.

„O žádném nevím," namítl jsem.

„Zatím o něm ví málo lidí na světě," ujistila mě Věrka. „Prakticky jen nás pět »původních« a ty, protože máš ze všech »zukíjá« nejvíc vědomostí."

„Kde jsou tedy Rimmi a Thass?" rozhlédl jsem se.

„Rimmi zůstal u mě v Moskvě," oznámila mi Káťa. „Ale Thass..."

„Thass se rozhodl následovat Johava a stát se jediným bohem tohoto světa," dodala Věrka pochmurně.

„To nemyslíte vážně!" vyhrkl jsem.

„O takových věcech se přece nedá žertovat," ujistila mě Káťa a také se mračila.

„Vždyť sis ho nedávno vzala za manžela!" obrátil jsem se na Daru s náznakem výčitky.

„A myslela jsem to upřímně," dodala Dara. „Chtěla jsem, aby přišel na lepší myšlenky, když jsme mu odebrali Ameriku. Jenže jsem se v něm zklamala. Přesněji – Thass mě oklamal. Kdyby rovnou řekl – nemám zájem – bylo by to čestné, jenže on na to přistoupil... Nevím, zdali to ještě v té chvíli myslel vážně, ale... teď mu asi opravdu přeskočilo."

„On se proti vám vážně postavil?" nechtěl jsem tomu ani věřit. Ačkoliv – Thass mi byl od začátku nesympatický a odpor k němu jsem potlačoval jen protože patřil k »původním«. Zdál se mi příliš namyšlený – a jestli se chce prohlásit za boha, pak byl můj odpor k němu víc než opodstatněný.

„Nepostavil se nám otevřeně," informovala mě Věrka. „Jen se zabarikádoval na Brívě a nekomunikuje s námi. Což by nám nevadilo, jenže máme vážné podezření, že tam pokračuje v tom, co už začal Johav. Prý už ti to Dara řekla..."

„Řekla," přikývl jsem při pohledu na Daru, která němě přikývla, zřejmě neměla nic proti tomu, abych vše přiznal.

„Na rozdíl od Johava se mu ale podařilo zablokovat nám přístup na Brívu," dodala Dara. „Takže na něho nemůžeme."

„To se dalo čekat," řekl jsem. „Zablokování přístupu na Brívu bylo pro Thasse životně důležité. Účastnil se přece vaší

akce proti Johavovi a jestli ho chtěl později napodobit, nesměl udělat tutéž chybu. Takže tam zrušil všechny durumy...“

„Není to tak,“ přerušila mě Věrka. „Optaly jsme se Sofura Brívy, co tam Thass podniká. Sdělil nám, že »do kosmického prostoru vypouští jen malé pozorovací vesmírné objekty«. Jako Johav, jenže na rozdíl od něho nejprve Sofurovi Brívy zakázal vpustit nás na palubu. A protože to zakázal s předností, nedá se to na dálku zrušit. Na Zemi máme přednost také, ale na Brívě jen když tam jsme. Tím nás dokonale převezl.“

„Mě by jako první krok napadlo zrušit všechny durumy,“ řekl jsem. „Je v tom nějaký rozdíl, blokovat na ně přístup?“

„Je,“ odvětila Věrka. „Thass blokuje durumy Brívy pouze proti nám, ale jeho »zukíjá« tam mohou nerušeně. Jejich počet na Brívě neustále kolísá. Přilétají tam a vrací se na Zem. Horší je, že nevíme proč. »Malé pozorovací vesmírné objekty« pro nás nejsou novinkou, ale nemáme tušení, jakou roli hrají v jeho plánech jeho »zukíjá«.“

„Nemůžete jim naopak zablokovat přístup na Zem?“ napadlo mě. „Přinejmenším na území Indie.“

„To bylo první, co jsme zkusily,“ řekla Dara. „Mezi Indií a Brívou žádný transfer není. Budeš se asi divit, jejich cílem je Rusko, přesněji oblast Podkamenné Tungusky.“

„Američané!“ došlo mi.

*****

Brzy jsem se dozvěděl, proč bych se měl stát účastníkem nastávajícího střetnutí.

Rozhodující bylo, že jsem byl ze všech »zukíjá«, věrných čtveřici Nee – Jeeg – Dara – Rimmi, obeznámený s poměry na Brívě, neboť jsem tam už jednou byl. Druhou kvalifikací pro tu roli bylo, že jsem se vyznal ve změnách Sofurových příkazů.

Na Brívě byl totiž dvojník Sofura postaveného na Zemi.

Žabolidé museli na Zemi kdysi vytvořit dvojníka Sofura z Brívy, neboť ten by jim na dálku nebyl nic platný. Přece jen je rychlost světla limitující a Mars příliš daleko. Mohli by sice

ponechat Brívu někde na oběžné dráze kolem Země, ale tím by si moc nepomohli. Podstatně výhodnější bylo postavit Sofur na Zemi – už protože na Zemi byl dělený do středisek pro různé oblasti, tím se podstatně zvýšila vzájemná pomoc, spolehlivost i rychlost obsluhy. Při zničení Atlantidy bylo na Zemi zničené i středisko Atlantis, ale celková mohutnost tím byla dotčená jen málo a jen dočasně.

Na Brívě byl Sofur pochopitelně jen jeden. Přijímal sice od »zukíjá« příkazy telepatií, ale na Zem z té dálky nedosáhl, proto je plnil jen uvnitř lodi, nanejvýš v jejím nejbližším okolí.

Podstatné ale bylo, že Thass zakázal Sofurovi na Brívě přijímat na místní značky durum »zukíjá« ze Země, pokud měli práva »původních« – a tím elegantně odstavil bývalé kolegy z hvězdné výpravy. A podle všeho tam chystal stejný průšvih, jako svého času Johav.

Nezakázal však přístup ze Země všem – proto tam mohli nerušeně přilétat i odlétat jeho učedníci.

Anebo já.

*****

Příprava na moji akci byla poměrně krátká, ale pečlivá.

Hromadná výroba mini-vimaanů s krycím názvem »malé pozorovací vesmírné objekty« dávala tušit, co Thass zamýšlí. Proti Johavovi to zřejmě vylepšil spoluúčastí svých »zukíjá«. Jejich roli jsme zatím netušili, ale to nerozhodovalo. Důležité bylo překazit experiment s »pozorovacími objekty«, neboť se dalo očekávat, že jim Thass určil stejnou úlohu jako Johav.

Thass byl tedy mým hlavním cílem, ostatní »zukíjá« byli v této chvíli vedlejší. Nesměl jsem však zapomínat, že jeho lidé mohou být pro mě i nezanedbatelnou překážkou. Musel jsem počítat s tím, že budou klást odpor a navíc – budou ozbrojeni.

Přinejmenším byli ozbrojeni ti spatření v Rusku v oblasti Podkamennoj Tungusky.

Před akcí mě Věrka, Káťa i Dara krátce vyškolily, co se na Brívě kde nachází. Nechtěly, abych skočil na značku durum »Brívasarét« jako minule. Tím bych se zajisté dostal přímo do

centra hvězdné lodi, ale doprostřed řídící kabiny, kde bych byl ze všech stran v obklíčení.

Musely najít jiné místečko a to mi také doporučily. Měla to být nevelká místnost, kde by se snad Thassovi lidé nemuseli nacházet. Před skokem jsem si musel místo svého královského společenského obleku obléknout maskovací uniformu námořní pěchoty Spojených států – US-Marines. Měli ji všichni ***zukíjá***, kteří se vraceli z Brívy mezi krajany v Rusku. Škoda, že se žádného nepodařilo ani nakrátko zadržet! Mohli bychom na ně použít příkaz pravdy ***sriztajog*** a dozvědět se od nich Thassovy plány. To se však nezdařilo, jakmile zjistili, že po nich někdo jde, okamžitě zmizeli zpět na Brívu.

Budu-li mít stejnou uniformu, nebudu mezi nimi nápadný a kdyby mi štěstí přálo, ledacos zajímavého bych se dozvěděl.

Uniforma měla i další výhody. Například spousty kapes, kam se dalo uložit plno věcí. A musím přiznat, zíral jsem, co všechno pro mě připravily. V kapsách se mi teď přemílaly plné zásobníky do pistolí i granáty.

Prvním předpokladem bylo, že Sofur na Brívě nedovolí použít proti Thassovi ani proti jeho lidem žádný škodící příkaz. Na někoho bych mohl aplikovat příkaz pravdy »sriztajog«, ale jen za mimořádně příznivých okolností. Rozhodně bych se to neměl pokoušet uplatnit na Thasse. Měl totiž v současné době silné, šlachovité tělo kovboje, zatímco já jako Viky jsem nebyl žádný kulturista a pěstní souboj i řecko-římský zápas by jistě skončil mou rychlou a krutou porážkou. Dara mě ujistila, že Thass ovládá poměrně dobře i japonské bojové umění, takže bych proti němu neuspěl ani v zápase ve stylu jiu-jitsu. Naštěstí jsem tato bojová umění znal jen ze vzpomínek Šimona Šterna, který to aktivně cvičil v době, kdy byl mladý a zdravý, takže by mě nemělo svádět pokušení uplatnit je.

Nejhorší bylo, že mě Thass mohl rychle a účinně vyřídit svým privilegovaným stavem, který na rozdíl ode mne měl.

A byla to pěkná zákeřnost!

Měl jsem tedy plně využít jistého velice známého, značně cynického amerického přísloví: »Bůh stvořil lidi silné a slabé, ale teprve Samuel Colt je zrovnoprávnil.«

Takže mi k opasku připnuly dvě pouzdra s pistolemi na náboje Magnum, které prostřelí i kolejnici, na záda mi zavěsily maličký kulomet UZI. Ten nebyl zepředu vidět, ale vzpomněl jsem si na pohyb, jak si ho rychle přehodit dopředu.

Naštěstí by mi mohly pomoci vzpomínky starého agenta Šimona Šterna. Jako Vojta ani jako Viky jsem nikdy na vojně nebyl, ale Šimon kdysi uměl se zbraněmi zacházet a Káťa, jako naše odbornice na ruční zbraně, mi to jen v krátkosti osvěžila. Chyběl nám čas, ale ujistila se, že dokáži zbraně natáhnout, odjistit a nechala mě z každé párkrát si vystřelit do terče.

Následovaly i další dobře míněné rady. Například si mám uvědomit, že přimražení ani jiné triky na mé protivníky neplatí. Nesmím pochybovat o tom, že chlapi budou po zuby ozbrojeni a nebudou váhat v případě potřeby střílet. Ani vzdávajícího se protivníka nesmím šetřit. Zajatce nejsem schopný hlídat, každý mi může vpadnout do zad. Výslech pomocí »sriztajogu« smím riskovat opravdu jen na bezbranném nepříteli

Džentlmenské způsoby boje musí jít zkrátka stranou.

Žádný účastník pokusu o svržení asteroidu na Zem není džentlmen, abych na něho směl brát ohled a naopak musím počítat s tím, že na mě nebudou brát ohledy ani oni.

A ještě na jedno jsem měl dávat extrémní pozor a to bylo přednostní právo »původních«. Představovalo nebezpečí i pro »zukíjá«, tedy i pro mne. Nesměl jsem se k Thassovi přiblížit, dokud není zaručeně mrtvý. To »zaručeně« bylo hodně přísné. I umírající Thass může použít příkaz reinkarnace »lionkelnej« a zmocnit se těla označeného člověka – i »neprivilegovaného« zukíjá. Je to jediný případ, kdy Sofur ublíží člověku s telepatií, ale bez privilegií.

Zaručeně mrtvý bude Thass jedině s hlavou prostřelenou střelou Magnum, což poznám podle toho, že z ní do všech stran

vystříkne mozek. Dokud něco takového neuvidím, neměl bych se mu objevit na očích.

„To máte na nás pěknou habaďůru!“ vyčetl jsem jim.

„Je to pozůstatek z dob, kdy byli na Zemi k dispozici jen neandertálci,“ pokrčila rameny Věrka. „Jistě pochopíš, že život každého z nás »původních zukíjá« měl tenkrát mnohem vyšší cenu než životy našich tehdejších učedníků a učednic. Naštěstí ti to aspoň nehrozí od ostatních »zukíjá« a Thass je jen jeden.“

„Jenže Thass se může zmocnit mého těla a nejenže bych se vypařil, ale ještě bych mu nechtěně poskytl velice cenné informace, nemyslíte?“

„Snaž se mu tedy nechodit na oči!“ poradila mi Káťa.

„Úžasná rada!“ vzdychl jsem si.

Čas však pracoval proti nám, nesměl jsem se zbytečně zdržovat. Tři vědmy mě vybavily materiálem, ale především vědomostmi, abych nebyl úplně bez šancí, ale teď už to bude záviset jen na mně – a na chlapech Thassovy skvadry.

A hned na počátku nastal menší problém. Pokus o skok na palubu Brívy se nezdařil. V cíli zřejmě něco značku durum překrývalo.

„Zkus ještě »Bríva-q«!“ poradila mi Dara.

Lepší nápad nikdo neměl, takže jsem to zkusil.

„***Krug durumald Brívaq***!“ poručil jsem a nadprostorový skok se tentokrát uskutečnil...

Ocitl jsem se v černé tmě...

*****

Myšlenkový telepatický příkaz naštěstí zafungoval a po žádosti o světlo se kolem mne rozsvítilo. Jediným pohledem jsem zjistil, že náhradní cíl se nachází na záchodě klasického tureckého typu, se dvěma šlapkami a otvorem v podlaze mezi nimi, to vše v mělké zelené míse. Jen ty šlapky byly kulaté a ne protáhlé, zřejmě byly uzpůsobeny nohám žabolidí. Přistál jsem sice správně, ale zakymácel jsem se, neudržel jsem se na šlapce

a sklouzl jsem levou nohou do mísy. Byla čistá, ale zvrtl jsem si kotník, takže začátek mé cesty nebyl právě nejšťastnější.

Snad jsem vyčerpal příděl smůly, hlavně aby byl konec dobrý, utěšoval jsem se bláhově a s pistolí v ruce jsem požádal zdejšího Sofura, aby mi otevřel dveře. Velké počáteční školení bylo rázem pro kočku. Nevěděl jsem, kde se v lodi náhradní cíl – neboli značka Brívaq – nachází, neměl jsem nejmenší tušení, co uvidím, až se dveře přede mnou otevřou. Naštěstí vedla za nimi na obě strany dlouhá tmavá chodba, podle všeho prázdná, dokud jsem i v ní nepožádal o světlo. Teprve pak jsem se mohl opatrně rozhlédnout. Nikdo tu nebyl a to bylo dobré, měl jsem aspoň klid na přemýšlení, co dál.

Potřeboval jsem se dostat někam, kde budu moci požádat zdejší Sofur o plánek lodi. Na chodbě ani na záchodě to nešlo, budu si muset najít nějakou místnost a doufat, že je prázdná. Tam se rozhlédnu – a uvidím!

Teď jsem měl na vybranou ze dvou možností. Vykročit vlevo nebo vpravo? Tady nešlo o politiku, ale o kliku. Jedním směrem může být hnízdo Thassových zmijí, druhým směrem třeba prázdné chodby, ale jinak si byly oba směry rovnocenné. Mít korunu, mohl bych si hodit – panna nebo orel? Vše jedno!

Nakonec jsem vykročil. Levou nohou a doprava. Levou, protože mě bolel levý kotník a pravá noha mě udržela lépe, doprava protože to tam při vykročení levou zatočí samo.

Hic sunt leones – jdeme!

Včas mě napadla jedna myšlenka. Stát uprostřed dlouhé chodby nebylo nejlepší. Výhodnější by bylo stát na křížení více chodeb. Kdyby se tady objevili nepřátelé a pustili se do mne, byl bych příliš snadným terčem. Naštěstí chodba nebyla rovná jako ve škole nebo v nemocnici, ale na mnoha místech tu byly všelijaké výztuhy a výklenky, kam bych se mohl vtisknout. Ale i potom by byla křižovatka strategicky lepším místem.

Spěchal jsem tedy směrem ke křižovatce. Totiž – spěchal jsem, co mi snížená přitažlivost dovolila. Jako když se brodíte vodou, také to jde jen tak rychle, jak rychle voda ustupuje. Při

snížené přitažlivosti nemáte dobrý kontakt s podlahou, vznášíte se jako ve vodě a s rychlostí to je všelijaké. Kdyby tu aspoň měli nějaké zábradlí, podél něhož by se dalo ručkovat!

Ocitl jsem se nakonec na křižovatce tvaru písmene „T“, takže jsem měl opět na výběr: vlevo či vpravo? Spatřil jsem tu také zamaskovaná vrata, určená zřejmě k přehrazení chodby při havárii. I obě boční chodby byly prázdné, stranou však začínala řada dveří. Snad bude za nimi aspoň jedna vhodná místnost, kde bych Sofura požádal o plán lodi s určením mé polohy.

V té chvíli jsem zleva zaslechl hlasité štěknutí a pohled vlevo mě ujistil, že se ke mně řítí – obrovská doga.

V prvním okamžiku jsem na ni namířil pistoli, ale než ke mně doga doběhla, rozmyslel jsem si to. Výstřel ke mně jistě přivolá Thassovy lidi a ta doga za to nestojí. Pro jistotu jsem si připravil velký útočný nůž, jenže pak mě napadlo něco lepšího.

„***Krug troig*** hovězí-kýta!“ poručil jsem si.

Teď záleží na tom, zda má zdejší Sofur ponětí o tom, co je to hovězí kýta, ale měl by. Když jsem tu byl minule s Darou, hostila mě českým pivem na znamení, že zdejší Sofur zálohuje většinu znalostí svého pozemského dvojníka.

Hovězí kýta se přede mnou samozřejmě objevila. Byla už upečená trochu do krvava, jak je u steaků zvykem. Zjevila se přede mnou na podlaze, neboť tu nebyl stůl, poslal jsem ji tedy kopnutím přímo proti obrovskému psisku.

Doga se pokusila zastavit, ale nepodařilo se jí to a kýtu přeletěla. Ve vzduchu se však mrštně otočila a chvilku hrabala nohama, než se jí podařilo zastavit, pak stačilo dvakrát zabrat nohama – a měla ten obrovský kus masa v tlamě. Ohlédla se za mnou, výstražně zavrčela, abych si rozmyslel jí maso brát, pak ale nabrala směr ode mne.

Maso bylo přednější než útok na vetřelce.

Chudák psisko, pomyslel jsem si. Ani pořádně nažrat mu nedají, pak má dobře hlídat! Určitě nemá telepatii, aby mohlo Sofurovi poručit »***Krug troig*** maso...« a kdoví, jestli by svedlo

zazpívat trylek, který je u návěští »***Krug***« povinný! Bez toho samozřejmě nic nedostane a bude-li hladovět, vetřelce si za kus masa ani nevšimne...

...bez návěští samozřejmě nic nedostane...

...bez návěští ***nikdo*** nic nedostane!

Sakra, to je přece nápad!

„***Krug durumald*** Brívaq!“ poručil jsem si.

A byl jsem opět ve tmě na záchodě...

*****

Tentokrát jsem nepotřeboval plán lodi Bríva, jen spojení na Sofura a na jeho příkazový modul.

Když vědmy zrušily v Americe všechny značky durum, ale položily místo nich pár vlastních, znemožnily tím Thassovi návrat a musel chtě nechtě vzít zavděk Indií. V Americe sice značky byly, jenže Thass neznal jejich názvy, takže je nemohl použít. Dnes měl ale značky i v Podkamennoj Tungusce.

Po mém trapasu s výběrovým kritériem, který se projevil jako »Německá nemoc«, jsem u Věrky vymohl vytvoření aliasů k operátorům »vušte« a »bzac«. Od té doby se dá místo »bzac« použít v příkazech operátor »OR« a místo »vušte« »AND«. Je to sice anglicky, ale byl jsem na to zvyklý. Mohl bych je zcela nahradit, ale to by nebylo fér k ostatním, co je znali v původní podobě. Přejmenování kritéria »označ-teroristy« zapříčinilo ten průšvih, kdy Věrka použila pozměněné kritérium naostro – a neštěstí bylo hotové.

Tentokrát jsem nevytvářel aliasy.

Přejmenoval jsem na odlišnou hodnotu návěští »Krug«, změnil jsem i potřebnou melodii a to tak, aby je Thass žádným způsobem nemohl uhodnout. Nikdo kromě mě teď nedokáže zdejšího Sofura ovládat.

Čeština má jednu zvláštnost, na které ztroskotává většina cizinců. Hláska »ř« bývá pro ně nevyslovitelná. Vybral jsem si proto jako klíčové slovo »Řehoř«, které tyto hlásky obsahuje hned dvě. A na místě melodie jsem použil zvuk hasičské trubky

»Ho-ří!«. I to slovo by se dalo použít, ale Řehoř má ta písmena hned dvě, proto měl přednost.

»***Avlapke***?« zeptal se mě hlas v mé hlavě. Takový dotaz jsem od Sofura ještě neslyšel, ale pochopil bych to. Zeptal se mě, zda to myslím doopravdy. Nebylo to asi úplně všední.

»***Krug avlapke***!« potvrdil jsem příkaz.

»***Ryucho***!« potvrdil příkaz i Sofur.

Pak jsem poručil rozsvítit.

»***Krug lovid***!« – budiž světlo!

Tma kolem mě zůstala. Kupodivu to bylo dobré znamení.

»***Ře-hoř lovid***!«

A bylo světlo! Thass je tedy na Brívě vyřízený. Nemůže mi vzít tělo, nemůže dát žádný příkaz. Je sice privilegovaným »zukíjá«, ale bezmocný jako úplný cizinec. Jistě by uměl vrátit jakoukoliv změnu do původního stavu – ale bez správného návěští bude Sofur jeho příkazy ignorovat. Ještě horší pro něho i pro jeho skvadru je, že si neotevřou ani jedny dveře a nikde si nerozsvítí ani nezhasnou. A kdyby se jim podařilo zabít mě, zemřou hlady.

Tak se na ně musí!

*****

Pak jsem vyrazil. Tentokrát jsem zamířil vlevo, také tam se jistě najde místečko, kde si vyvolám plán lodi. Tentokrát mi štěstí přálo, hned následující dveře byla jakási kajuta. Tam mi Sofur namaloval plány lodi a mohl jsem vyrazit. Jen musím na nejbližší křižovatce zamířit do výtahu, abych vyjel do patra, kde se nachází velín.

Thass nemůže být jinde než právě tam...

Výtah mě vyklopil na křižovatce, podobné té dole. Jenže ta se něčím lišila. Jednak byla osvětlená, ale hlavně – chodili tu Thassovi ozbrojenci.

Pokusil jsem se v prvním okamžiku zacouvat do výtahu, ale to se mi nepovedlo. Uskočil jsem proto vlevo na nouzové schodiště, jenže to už ke mně zamířili první pistolníci. Uslyšel

jsem výzvu, abych se prokázal heslem, které jsem samozřejmě neznal a bylo jasné, že mě odhalili. Očividně nestačí mít stejné maskáče jako oni!

Vyběhl jsem rychle po schodišti výš, přehodil si do ruky UZI a když Thassovi vojáci doběhli ke schodům, pokropil jsem je dvěma krátkými dávkami. Na tu krátkou vzdálenost to byla příliš zničující palba, dole zůstali ležet čtyři a dva další se, asi s prostřelenýma nohama, pokoušeli plazit zpět. Věnoval jsem jim ještě dvě přesně mířené rány, zajatce neberu! Padli naznak a už se nehýbali.

Ze svého místa jsem měl přehled o úpatí schodiště, ale udržel bych se tu i proti stonásobné přesile. Výborné bylo, že mě nemohli zaskočit, neboť nemohli použít výtah. Ostatně – ani mě prve neposlechl, neboť jsem v tom spěchu zazmatkoval a k jeho otevření použil ze zvyku staré návěští »Krug«. Zvyk je příliš železná košile!

Došlo mi ale, že mě mohou zaskočit i bez výtahu.

Kdyby doběhli na opačný konec kolmé chodby, tam co jsem narazil na hlídací dogu, výtah je tam také neposlechne, ale jsou tam druhé schody. Těmi by se dostali do patra nade mnou a pak by mě mohli napadnout zezadu, či spíš – zhora. Nejhorší by bylo, že bych je spatřil na poslední chvíli půl vteřiny před střelbou. Sofur by mi jistě poslal varování ***hačetá***, ale u střelné zbraně to bývá příliš pozdě.

Další se ke schodišti neodvažovali, ale nedělal jsem si už žádné iluze. Slyšel jsem vzdalující se dupot bot, několik chlapů mělo zřejmě nápad běžet k protějšímu schodišti. Odjistil jsem těžký rýhovaný obranný granát a poslal litinový pozdrav těm dole. Jestli se kryjí jen za rohem, nadílka je nemine. Vzápětí se ozvala ohlušující rána a bolestivý křik. Jen tak dál!

Odhadoval jsem, jak dlouho jim může trvat, než první chlapi doběhnou ke druhým schodům a o patro výš zase sem, jenže náhle kolem mě zahvízdaly kulky a ohlušily mě výstřely. ***Hačetá*** přišlo, ale opět pozdě. Sjel jsem po zadku o pár schodů

níž, až za zatáčku, jenže tam bych se vystavil kulkám z chodby a kromě toho jsem zaslechl odjišťování granátu.

»***Ře-hoř durumald*** Brívaq!« pomyslel jsem si.

A byl jsem zpátky na záchodě, momentálně v bezpečí, jen s tím rozdílem, že už v lodi vypukl poplach.

Tohle opravdu nevypadá dobře!

*****

Nejprve jsem se musel pořádně vydýchat.

Hrome, to bylo o fous! Kdyby maličko lépe mířili, mohl jsem být už po smrti. Hačetá opět selhalo, ale nebude to vina Sofura, on prostě varuje až když si je jistý, že jde o skutečné nebezpečí a málo platné, se střelnými zbraněmi nemá dostatek zkušeností, jinak by je uvnitř lodi Bríva ani nestrpěl. Mariňáci tam sice za tak krátkou dobu nemohli doběhnout, ale mohla se poblíž nacházet jiná banda! Pozor na ně, jistě se domlouvají telepatií! Mají proti mně výhodu množství a dobrého spojení!

Dobrá, já mám zase výhodu bleskového přemisťování, ta jim teď krutě chybí. Ale co dál? Zkusil jsem si vzpomenout na plán lodi, třeba existuje i jiná cesta do velína k Thassovi! Ano, byla by, jenže vede dost spletitě, hlavní chodby jsou pro přesun po lodi nejlepší. Jenže v nich jsou hordy amerických mariňáků, či co je to za sortu darebáků.

Pak mě ale něco napadlo. Proč se přímo nezeptat?

»***Ře-hoř gokiz Sofur iprítůchí sertó preno Bríva***?«

Aneb – můžeš mi sdělit, jak se ovládají ta velká vrata?

Odpověď jsem zčásti očekával, zčásti mě překvapila.

Očekával jsem, že prvním účelem je oddělení poškozené části lodi, aby zkáza nepostupovala do nepoškozených úseků. To bylo logické. Ale druhá možnost mě překvapila. Sofur lodi Bríva umožňoval rozdělit loď na úseky, aby v každém zůstal jeden člen posádky. Toto opatření bylo za letu použito dokonce vícekrát. Kdykoliv v posádce propukla »ponorková nemoc«, rozdělil Sofur loď, aby si členové přestali jít na nervy. Když je to přešlo a zatoužili opět být spolu, nebyl problém otevřít těžká hermetická

vrata a posádka se s ulehčením přivítala, několikrát i po více týdnech oddělení.

»***Ře-hoř rufzecit preno Bríva***!« poručil jsem mu.

»***Avlapke***?« zeptal se mě hlas v mé hlavě. Vyžadovat potvrzení neobvyklého příkazu je poměrně dobrá obrana proti nechtěnému použití, ale zneužití to nezabrání. Sakra, napadlo mě, musím fofrem vymyslet, aby na Zemi nešlo takhle snadno odstavit všechny »zukíjá«! Taková pitomost – přejmenováním návěští! Kdyby na to přišel Thass, mohl být na Zemi jediným bohem i bez riskantní nelidské akce s mini-vimaany, asteroidy a Brívou! Takhle snadno se to už nikdy nesmí podařit! I když uznávám, tady na Brívě se mi to zrovna teď setsakra hodí!

»***Ře-hoř avlapke***!« potvrdil jsem příkaz.

»***Ryucho***!« potvrdil příkaz i Sofur.

V té chvíli jsem uslyšel hluk, zakončený desítkami úderů něčeho velkého, podle všeho kovového. Rozdělil jsem loď na úseky a znemožnil v ní pohyb Thassovi a jeho mariňákům.

»***Ře-hoř ganchip durip Bríva***!« poručil jsem.

Tak – a je tma po celé lodi Bríva!

»***Ře-hoř lovid***!«

Budiž světlo! Ale jen kolem mě, všichni ostatní jsou dál potmě! Nebude jim, mládenečkům, veselo! A ještě méně, až si na ně posvítím a sám zůstanu skrytý ve tmě!

Opět jsem se z toho musel trochu vydýchat a mezitím jsem usilovně přemýšlel. Nařídil jsem Sofurovi označit lidi na lodi a nahlásit mi, kolik je jich ve kterém úseku.

Odpověď jsem dostal obratem, vyhledávání a označování osob je velice rychlá funkce. Dozvěděl jsem se, že jsem ve svém úseku sám, což bylo potěšující, nemohli mě tu tak snadno objevit. Vzpomněl jsem si i na dogu a nařídil jsem mu spočítat i zvířata. Dvanáct psů, soustředěných v jednom úseku, ani to nebylo marné vědět.

Doplnil jsem zásobníky pistolí i UZI náboji, potěžkal je – a zamířil k nejbližším uzavřeným dveřím. Za nimi mělo být pět mariňáků – uvidíme, jak velký odpor budou klást! Jenže nejsou

schopni rozsvítit si, ani otevřít obyčejné dveře, mělo by se to projevit i na jejich bojové morálce. Nechtěl bych být na jejich místě, až na ně soustředím ostré světlo a budu střílet ze tmy...

Jen pozor na jejich zbraně. Mají je u sebe, v pohotovosti, nebudou s nimi váhat a »včeličky« v nich mají setsakra ostré!

Jenže – pánem Brívy jsem teď já!

Mohl bych sem už v této chvíli pozvat své učitelky? Jeeg, Nee, Daru a nejspíš i Rimmiho? Mohl bych. Stačí mi položit tu někde jednu značku durum neblokovanou proti »původním«. To se ví, že to udělám. Ale měl bych se starat i o jejich bezpečí. Nejlépe by bylo pozvat sem Káťu. Rozpomněla by se jistě na svůj minulý život »Krvavé Jeleny« a věděla by si tu rady.

Zrušil jsem značku durum »Brívaq« a na její místo jsem položil novou, čistou, se stejným jménem. Blokování zařizoval Thass, ale tuhle značku už neznehodnotí. Teď jen dát to najevo třem vědmám v Čchian-Chouč! To nebude tak rychlé, transfery durumald jdou nadprostorem, jsou tedy rychlejší než světlo, ale telepatii rychlost světla krutě omezuje.

»Věrko!« zavolal jsem telepaticky. »Můžete přiletět na durum Brívaq, položil jsem nový, blokovat vás už nebude. Než k vám tahle zpráva doletí, trochu to tady vyčistím. Jestli se mi to podaří, přiletím durumaldem, ale kdyby ne... víš přece, stát se může ledacos... Kdybych selhal, vezmi sem Jekatěrinu, jistě si bude vědět rady. Ale pozor! Teď to nejdůležitější! Na Brívě jsem změnil Sofurovo návěští, místo „Krug“ je to „Řehoř“ na melodii „Hoří!“ Na staré návěští vás neposlechnou ani pitomé dveře od záchodu. Rozumíš? Tasse jsem tím úplně odstavil. Pro jistotu to zopakuji... Věrko, můžete přiletět na durum „Brívaq“, položil jsem nový...«

A mám teď čas na Thassovy mariňáky. Jak dlouho? Na tom přece nesejde. Světlo – i telepatie – poletí k Zemi několik dlouhých minut, záleží na tom, jak daleko je právě teď Mars od Země. Od pěti do dvaceti minut, nemám teď čas to zjišťovat.

Mezitím si popovídám s mariňáky. Řečí, které budou jistě rozumět, jsou na ni zvyklí.

UZI a Magnum.

*****

Postavil jsem se k zavřeným vratům, za nimiž měli být podle plánku lodi Thassovi vojáci.

»Hoši, máte zájem vyjednávat?« pokusil jsem se oslovit je všesměrovou telepatií. »Abyste věděli trochu víc, jsem král Českomoravského království a mám vám zabránit v darebáctví, které jste tu začali. Podotýkám, že ve vesmíru neplatí Ženevské konvence a nikdo mi nebude vyčítat, když nebudu brát zajatce. Ale zajímáte mě. Jste proti vyjednávání?«

Na druhé straně těžkých vrat byl klid. Mariňáci zřejmě zájem neměli. Dobrá – rozhodli jste se tak, já zase jinak.

Nařídil jsem Sofurovi otevřít pouze tyto dveře.

Ve chvíli, kdy se ozval kovový zvuk mechanizmu dveří, odjistil jsem další obranný granát, vkutálel ho pod zdvihajícími se dveřmi na druhou stranu a zapadl jsem za roh.

Třeskl výbuch a kousky roztrhané litiny hvízdaly všemi směry. Vzápětí jsem vyhlédl, ale tak tak jsem stihl ucouvnout hlavou zpět. Zahlédl jsem plamínky výstřelů a slyšel práskání útočných pušek. Mariňáci se disciplinovaně kryli za výklenky, takže jim granát neuškodil, ale jen jsem trochu vystrčil hlavu, už po mně spustili křížovou palbu.

Trefit v takovém fofru by naštěstí dokázal jen čarostřelec a to oni rozhodně nebyli. Nevadí. Přikázal jsem Sofurovi zavřít těžké dveře, povíme si to jinak.

Jenže v té chvíli vyběhla zpoza rohu postava v maskáčích a vrhla se pod zavírající se dveře. Jen fanatik by se dokázal pod nimi prokutálet dříve než se zavřou. Dveře byly rychlejší, jenže – těsně nad zemí se zastavily, Sofur jim nedovolil ublížit živé bytosti. Chlap s tím nejspíš počítal, ale přepočítal se. Dveře ho přitiskly a zabránily mu dostat se na druhou stranu. Ležel pod nimi na zádech, zmítal se, ale nedařilo se mu uvolnit útočnou

pušku, kterou mu přitiskly k břichu. Viděl mě a strašně rád by na mě vystřelil, ale nešlo mu to.

„Shoot him, boys!“ vykřikl na své kamarády. Jenže ti mě neviděli a nemohli jeho rozkaz splnit. Aby na mě mohli střílet, museli by vstrčit hlavy do mezery pod dolním okrajem dveří, ale to se jim nechtělo.

Správně tušili, že ani já nebudu váhat střílet.

»Smůla, kámo, co?« oslovil jsem telepaticky zmítajícího se chlapa pode dveřmi, když jsem na něho namířil pistoli.

„Oh, shit!“ ulevil si – ale víc nesvedl. Také už jsem zažil něco takového, dívat se okamžik před smrtí do ústí pistole...

Byl příliš blízko, než abych ho mohl minout. Pistole v mé ruce práskla a chlapovi vystříkl mozek z hlavy. Náboj Magnum neudělá jen dírku do čela, ale roztrhne lebku vejpůl.

Vzápětí dveře s mlasknutím dosedly – mrtvého chlapa už Sofur nemusel respektovat. Ozval se pod nimi i zvuk drceného kovu – to se měnila v placku i jeho útočná puška. Při dosednutí vytlačily dveře do stran už jen jakousi krvavou hmotu, nebyl to zrovna příjemný pohled.

Takhle to nepůjde, zkusím to jinak, pomyslel jsem si.

*****

Opět jsem si nechal promítnout na stěnu chodby plánek tohoto patra lodi a tentokrát jsem se zajímal především o dveře podél chodby. Moc jich nebylo, ale přece jsem asi v polovině délky chodby objevil malou kajutu. Mohla to být kajuta pro jednoho člena posádky, když se nechávali od sebe oddělit kvůli »ponorkové nemoci«? V každém případě se mi hodila.

Nařídil jsem otevřít její dveře. Mariňáci se na plánku lodi zobrazovali jako zelené hvězdičky, jeden se šel zřejmě podívat, co se tam děje, ale hned se vrátil ke zbylým třem.

Přikázal jsem Sofurovi otevřít vrata. Opět jsem se otřásl při mlaskavém zvuku i při pohledu na krvavou placku, co zbyla z chlapa pod nimi, ale nečekal jsem, až se vrata otevřou úplně. Jen co se trochu nadzvedla, vkutálel jsem pod nimi zažehnutou

dýmovnici a přikázal vrata opět zavřít. Proběhlo to tak rychle, že se ani neozvala střelba. Mariňáci čekali, až se otevřou víc.

Jenže z dýmovnice se valil slzotvorný plyn a to nemohli ignorovat. Zakrátko byl prostor za vraty nasycený a na plánku jsem viděl, jak se mariňáci chtě nechtě stahují dál do chodby, kde byl vzduch čistší. Otevřené dveře do kajuty je samy zvaly, proč by se tam neschovali? Jen protože je za sebou nedokáží zavřít? Milerád to udělám za ně! Vypadá to sice jako past – a také to past je – ale co jim zbývá jiného?

Když slzící a kašlající zelené hvězdičky – jen jsem si to živě představoval, ale jistě jsem nebyl daleko od pravdy – po dlouhém váhání překročily práh otevřené místnosti, zavřel jsem za nimi a požádal Sofura o vyčištění chodby od slzného plynu. Až potom jsem mohl dát otevřít vrata a přejít k dalším těžkým dveřím, za nimiž mělo být dalších šestadvacet mariňáků. Vrata se opět otevřela s mlasknutím, opatrně jsem prošel na té straně, kde na zemi neležely krvavé zbytky. Nemusím se tím brodit.

Mám opět použít osvědčený slzný plyn a otevřené dveře do nějaké místnosti? Možná by to pomohlo, ale nejspíš ne, do malé místnosti se jich tolik ani nevejde. Ale třeba by pomohlo vyhnat je do boční chodby, kde je mimochodem dalších patnáct hrdlořezů, toužících po krvi. Spojit ty dvě skupiny a odsunout je jako Sudeťáky stranou, měl bych volnou cestu k uzavřenému výtahu a schodišti. Takže hoši, je mi vás moc líto, ale... jakže to říkal poručík Dub?

Doženu vás až k pláči!

*****

Výhodou Thassových mariňáků bylo, že se pořád ještě na mě mohli domlouvat. Telepatie směrovaná na konkrétní osobu projde stěnami jako nic a oni toho využívali. Nebylo dost dobře možné použít na ně dvakrát stejnou fintu. Zavřít v kajutě první čtveřici se mi sice podařilo, ale ostatní se začali malým dveřím vyhýbat. Nemohli se ale vyhnout zahnání a zavření do bočních chodeb, jenže dýmovnice mi došly daleko od cíle, neměl jsem jich s sebou víc. Sofur je v katalogu neměl, takže mi je nemohl

dát. Nenapadlo mě vložit mu je do seznamu, přesněji řečeno, napadlo mě to až když jsem je potřeboval a chtěl jsem ho – bohužel marně – požádat o další.

Získal jsem přístup k výtahu a schodištím, jenže výtah se mohl snadno změnit v past, kdyby je napadlo číhat na mě hned za dveřmi. A to se ví, ti dole spolubojovníky ve vyšších patrech včas varovali, když jim došlo, proč jsem je od výtahů odehnal.

Navíc mě napadlo spočítat munici a s úlekem jsem zjistil, že mám málo nábojů. Dlouho jsem si s tím nedělal starosti, měl jsem přece plné kapsy zásobníků i krabiček nábojů, ale když jsem je teď sečetl, byly jich sotva tři stovky, zatímco mariňáků byly čtyři sta. I kdybych každým nábojem zabil jednoho, sto by jich zůstalo. S takovým množstvím jsme zkrátka nepočítali!

Mohl bych si munici doplňovat od padlých? Tím bych se nepřípustně zdržoval. Naštěstí mě napadlo, že je to jednoduché jako pověstné Kolumbovo vejce. Nic mi přece nebrání přerušit akci, skočit na Zem do Čchian-Chouč a v klidu se tam zásobit.

A udělám to hned, rozhodl jsem se. Nač bych měl čekat, až vypotřebuji střelivo, když obyčejná pitomá dýmovnice stačí na totéž i bez krve?

»***Ře-hoř durumald*** Čchian-Chouč!«

Přistál jsem ve známém předsálí, kde se o mě strachovaly tři vědmy. Ještě sem nedoletěla má telepatická zpráva, ačkoliv letí rychlostí světla. Osobně jsem tu byl dřív.

Mám se čím pochlubit!

*****

Rozhřešení

Nadprostorem jsem předběhl i rychlost světla a teprve po mém příchodu dorazilo mé telepatické hlášení. Mohl jsem to teď osobně doplnit a upřesnit.

Všechny tři vědmy se vyděsily, když jsem jim sdělil, jak snadno se mi podařilo odstavit Thasse od Sofura. Samozřejmě jsem hned projevil obavy, aby to někoho nenapadlo i na Zemi. Mohl by se stát bohem i bez vyvražďování ostatních »zukíjá«.

Zabránit této možnosti jsme všichni čtyři věnovali chvíli usilovného přemýšlení. Napadlo mě ale poměrně snadné řešení a všechny tři uznaly, že by mělo stačit.

Sofur považuje za příkaz jen to, co je uvedeno návěštím. Navíc musí být správně »zazpívané«, aby nemohlo být zadané omylem. Změna pak vyřadí všechny, kdo nové návěští neznají.

Vymysleli jsme proto společné řešení, jak tomu zabránit. Sofur dostane jeden jediný výjimečný a nezměnitelný příkaz, který nebude návěští potřebovat. Aby se nedal zadat omylem, musí být složitý a přitom snadno zapamatovatelný. Napadla mě česká věta složená výhradně ze samých souhlásek – »Strč prst skrz krk«. Ale i ta se občas v Čechách říká, proto musí mít náš superpříkaz obrácené pořadí – »krk-skrz-prst-strč«.

Vědmy Věrka, Dara i Káťa na tento návrh přistoupily bez výhrad – napadlo mě to jako prvního a neměly protinávrh.

Implementaci výjimečného příkazu jsme zajistili všichni čtyři. Muselo to být co nejdříve a co nejspolehlivěji. Po našem zadání už zvolené slovo nepůjde změnit a jeho telepatickým vyslovením se vrátí původní návěští »Krug«.

Teprve teď jsme mohli zahájit diskusi o osudu čtyř set amerických mariňáků »zukíjá« a jejich veliteli Thassovi.

I to ale spěchá.

*****

Můj návrat z Brívy byl směsicí triumfu i zklamání.

Humánní pacifikace mariňáků dýmovnicemi se kupodivu nesetkala s velkým pochopením.

„Pokud ti to pomůže dostat se rychleji k Thassovi, bude to v pořádku," zhodnotila to Věrka. „Ale jinak – ti chlapi byli, jsou a zůstanou nebezpeční. Co s nimi chceš dělat?"

„Zajmu je," navrhl jsem. „Ještě nevíme, jakou úlohu jim Thass připravil. Pořád je přece možné, že nevědí, čemu vlastně měli napomáhat."

„Myslíš, že jsou pouhý kanonenfutr, jako vojáci ve válkách na Zemi?" zpochybnila to i Káťa.

„Možné to je," trval jsem na svém. „Dokud část z nich nevyslechneme pod příkazem »sriztajog«, nebudeme mít jistotu. Takhle si neumíme představit, co se jim honí hlavami. Jen bych připomněl, že vůbec nemuseli vědět, do čeho šli. Johavovy »malé pozorovací vesmírné objekty« znáte, řekli jste o nich i mně, ale Thassovi mariňáci to vědět nemusí! Mohou si myslet, že tam jsou jako běžná ochranka, ale o pravém účelu nemají ani potuchy."

„Já bych jim tam neházela dýmovnice se slzným plynem, ale ampule s tekutým kyanovodíkem," řekla tvrdě Káťa. „Bylo by to sice nebezpečné i pro tebe, ale na případnou otravu je protijed, který bys měl jenom ty."

„Použití bojových plynů zakazují Ženevské konvence," namítl jsem.

„Ženevské konvence!" vzdychla si Káťa. „Výroba zbraní hromadného ničení se může stát jen nádhernou záminkou k válce, při které zemře pár milionů lidí! I když se později ukáže, že to byla lež! A národ, místo aby viníky pověsil na nejbližší lucerny, připraví jim nadšené ovace a vítá je po návratu domů jako své národní hrdiny!"

„Američané použili ve Vietnamu bojovou otravnou látku, zvanou Agent Orange," přidala Věrka. „Tedy něco, co měl svět pochopit a odsoudit jako válečný zločin. To se ví, nevytrubovali do světa, jaké úspěchy Agent Orange měl a kolik tisíc Vietnamců zahubil, po celou dobu tvrdili, že jde o »odlistňovač«, údajně aby viděli na bojovníky Vietkongu skryté v džungli. Umírali tam také američtí piloti i vojáci, kteří s jedem pracovali a plnili nádrže

letadel na základnách, což tajili jako nejvyšší tajemství. A umírali ještě dlouho po ukončení války, neboť Agent Orange je i při malé koncentraci rakovinotvorný. Podobně dnes někteří Němci tvrdí o plynu Cyklon-B, že to byl pouhý prostředek proti vším. Jistěže s ním vyhubili miliony blech, vší a jiného hmyzu, jenže i s lidmi, na kterých hmyz parazitoval.“

„Ale Ženevské konvence jedy zakazují!“ trval jsem pořád na svém. „Ten zákaz má jistě dobrý důvod!“

„Ten zákaz měl zmírnit utrpení lidí ve válkách,“ přikývla Věrka. „Některé jedy jsou opravdu hnusné. Takový yperit nadělá lidem po celém těle mokvající puchýře a kdo otravu přežije, má až do smrti jizvy. Americký Agent Orange, pokud vím, má účinky slabší, zato způsobuje i při lehkém zasažení leukémii, rakovinu a hlavně deformace novorozenců. Přesto za to nikdo nedostal žádný trest. Kyanovodík zabíjí rychle. Němci to ve vyhlazovacích táborech dotáhli až k příslovečné dokonalosti.“

„Jak se tak dívám,“ vzdychl jsem si, „demoralizoval jsem Thassovy chlapy tvrzením, že zajatce neberu, ale to jsem ještě netušil, že to bude holá skutečnost!“

„Jen to zkus domyslet pěkně do konce!“ pobídla mě Věrka. „Dejme tomu, že zajmeš dvě stovky Thassových lidí. Ukáže se, že dobře věděli, co Thass zamýšlí a nezbude ti než obžalovat je z přípravy největší genocidy světa. Co s nimi budeš dělat? Ještě vytáhni zákaz trestu smrti a pseudohumanismus ti nedovolí nic jiného než odsoudit je k doživotnímu vězení. Shovívavější trest by byl nespravedlivý k milionům chystaných obětí, propuštění na svobodu by byl zločin, neboť prokázali, že se nezastaví ani před genocidou a nechat je na svobodě by byl zločin, byli by chodící časovanou bombou. Jenže doživotí znamená problém. Jsou přece dlouhověcí! Budeš je celých tři sta let hlídat? Připravíš jim také tak fešácký kriminál, jaký má masový vrah Brejvik? A to si ještě stěžuje, že vězení pošlapává jeho lidská práva!“

Brejvika na mě vytahovat nemusela, i když jsem uznával, že to je nejen vrchol drzosti masového vraha, ale také vrcholná slabost justice. Podle mě měl Brejvik po zbytek života kácet ruční

pilou stromy nebo dobývat v kamenolomu kámen. Humanismus je možná krásná myšlenka, ale humanismus k vrahům je současně krutým výsměchem jejich obětem.

A aby masový vrah dával interview reportérům, jaké se mu tím vězněním dějí křivdy, to je opravdu výsměch spravedlnosti!

„Četla jsem jednu knihu," pokračovala po chvilce Věrka. „Hrdina se rozhodl přivést zločince ke spravedlivému, řádnému soudu. Jenže byl na něho sám a do nejbližší civilizace byl týden cesty. Vrah se mu začal pošklebovat, že ho zabije, nevydrží přece nespat! Sám si pak klidně spal na každé vhodné zastávce, ale jeho strážce zuby nehty bděl. Nakonec spánek zvítězil, vězeň se tiše vyvlékl z pout, zmocnil se zbraně a bez okolků svého pitomého, ale čestného věznitele zastřelil."

„Co to bylo za knihu?" zeptal jsem se zvědavě.

„To je snad jedno," odvětila. „I tak pochybuji, že se to stalo právě tak, zejména když ten čestný chlap byl údajně Američan. Ti jsou čestní jen v knihách – dnes ještě ve filmech. Autor ale popsal výhody lidského přístupu pro darebáky. Chceš dodržet Ženevské konvence, ale buď si jistý, že by je Thassova banda nedodržela, kdyby se vaše místa vyměnila."

„Myslíš, že by se mezi nimi nenašel ani jeden čestný chlap, který by s Thassem nesouhlasil?" zeptal jsem se.

„Obávám se, že ne," pokývala hlavou Věrka. „Neříkám, že mezi Američany nejsou čestní lidé, naopak doufám, že upřímných bude mezi nimi většina, ale mezi Thassovými by to byly výjimky. Uvědom si, že si je ten falešník vybíral k obrazu svému."

„Jsi hodně pesimistická," vyčetl jsem jí.

„To jsou spíš zkušenosti," vzdychla si. „Ale můžeme na tvé nápady přistoupit. Místo kyanovodíku použiješ éter. Nezabije je, jen je zbaví vědomí a můžeš je odzbrojit. Nevyhneš se ale soudu s použitím příkazu pravdy »sriztajogu« a uvidíme, jak se ti bude líbit zneškodňování těch, komu prokážeš, že tam byli s plným vědomím chystaných následků."

„To je pravda," přiznal jsem se. „Sám říkám, že trest smrti je přiznání státu, že zneškodněné lumpy nedokáže trestat jinak."

„Ano, tak to je," přikývla Věrka.

„Jenže my možnosti států nemáme," namítla Káťa. „Když darebáky předáme lidské justici, soudcové je osvobodí a k jejich zločinům připojí i vlastní spoluvinu. Pozemská justice je kapitola sama pro sebe. Co se u soudů děje, je ke vzteku i k pláči. Justice má znamenat spravedlnost, ale většinou bývá pravdou i opak."

„Takže je čistá pitomost nechávat spravedlnost v rukou naší úplatné justice," shrnul jsem to. „Dobrá, sem s tím éterem!"

„Chceš tam od nás sekundovat?" usmála se na mě Káťa.

„Pletli bychom se navzájem," mávl jsem ledabyle rukou. „Zatím jsem si věděl rady. Až budu v koncích, přijdu."

Vzpomněl jsem si přitom na maníka, slisovaného vraty do krvavé placky. Ano, šlo to, ale že by to šlo úplně hladce...

Vrátím se na Brívu s pěti lahvičkami éteru. Nechám si je na záchodě, kde se objevuji, kdykoliv je třeba. Ale teď – vzhůru do jámy lvové! Čeká mě chodba s dvaceti osmi mariňáky, uvidíme, jak to na ně zapůsobí...

Klasická policejní želízka jsem vložil Sofurovi do katalogu, abych o ně mohl kdykoliv požádat a nemusel se s nimi nosit. Při zneškodňování větších skupin by mi vadila i jejich váha, takto jsem je měl vždy po ruce.

A jde se na to!

*****

Thass i jeho skvadra chemický útok očividně nečekali.

Jistě by své muže vybavil plynovými maskami nebo něčím, co by jim zajistilo přežití v nepříznivých podmínkách. Zřejmě se ale spoléhal na to, že Sofur udrží v lodi dýchatelné ovzduší. Bylo tomu tak, Sofur pokaždé zamořený úsek rychle pročistil a obnovil jeho dýchatelnost, i když ve vzduchu ještě chvíli přetrvával puch dýmovnic anebo sladký pach éteru. Jenže než se mu to podařilo, měli Thassovi mariňáci ouvej. Kdo se par éteru nadýchal, zůstal bez sebe i když byl kolem něho vzduch čistý.

Hned první skupinka byla poměrně početná.

Když jsem opatrně vstoupil do chodby, leželi všichni jeden přes druhého na jejím opačném konci, kam před sladkými parami prchli. Nebylo jim to nic platné, láhev obsahovala chemikálie víc než dost k zamoření desetkrát větší prostory. Sofur čistil vzduch usilovně, ale když jsem se tam odvážil vstoupit, byli hoši v limbu a ještě budou, i když spojení za ruce do jediného řetězu známými kovovými »náramky«.

Ukořistěnými zbraněmi jsem se nezdržoval. Sofur je na můj příkaz rozložil na atomy, jen to zahučelo. Napadlo mě zbavit se anihilací i zbytků chlapa rozdrceného dveřmi, ale to počká, přece se tam nebudu zbytečně vracet.

Místo na výtah jsem se soustředil na vyčištění schodiště. Číhalo na něm jen pár chlapů, jenže na rozprsknutí láhve s éterem reagovali zběsilou střelbou. Nemohla mi ublížit, vrata byla téměř zavřená, jenže ohněm z jejich zbraní se éterové páry zažehly, explodovaly a oheň prošlehl dovírajícími se dveřmi až ke mně. Plamen mi olízl boty a kalhoty, ale víc jsem se lekl, než aby mi to vážně uškodilo. Hoši na schodišti dopadli hůř, ale nevzdávali se ani když jsem tam vhodil další láhev éteru. I tu přivedli k explozi a teprve třetí láhev je – popálené na rukou a v obličejích – poslala do říše snů.

Co s nimi? uvažoval jsem. Samozřejmě jsem je pospojoval želízky za ruce do řetězu, ale došlo mi, že budou skučet bolestí, až se proberou a znecitlivující účinky éteru pominou.

Rozhodl jsem se svěřit je vědmám na Zemi. Jednoho jsem od kamarádů odepnul, trhnutím jsem ho narovnal a s chlapem v objetí jsem se dal teleportovat do Čchian-Chouč, kde jsem ho chtěl ponechat v péči trojice léčitelek.

Jistě si s ním poradí!

*****

Vědmy mě v Čchian-Chouč zdržely trochu déle, ale nebylo to marné. Samozřejmě se věnovaly popálenému obličeji zajatého Thassovu zukíjá, ale po probuzení ho podrobily výslechu ohledně jeho přítomnosti na Brívě a trvaly na tom, abych byl u toho.

Díky příkazu »sriztajog« byl jako v transu a nebyl ve stavu, aby mohl lhát, takže všechny jejich otázky pravdivě zodpověděl.

A bylo to poučné, zejména pro mě.

Předně – všichni Thassovi lidé za Brívě věděli, co je jeho pravým cílem. Všichni už měli přislíbená místa velekněží nového náboženství, které mělo nahradit všechna dosavadní. Samozřejmě věděli, že Thass není skutečný bůh, ale náboženství měli na tomto principu rozpracované do posledního detailu.

Lidi chtěli do nového náboženství konvertovat i dobrovolně pod dojmem zázraků, které nový bůh vykoná přímo před jejich zraky – Sofurova činnost se od zázraků nedala odlišit a ani vědci o podstatě jevů neměli tušení a nedokázali by nic z toho vysvětlit. Zbylé měl přesvědčit tvrdý teror proti bezvěrcům.

Problém byl v tom, že Sofur měl víc pojistek proti zneužití, jenže ty chtěl Thass postupně odstranit, jakmile se zbaví ostatních zukíjá, kteří by jeho praktiky odsoudili a »zázraky« narušovali i pouhým vysvětlením jejich podstaty.

„Tady to vidíš!“ obrátily se vědmy ke mně, když dokončily výslech. „Všichni ti darebáci o všem věděli a ochotně chystanou genocidu podporovali. Má ještě smysl brát zajatce?“

Na tohle se nedalo odpovědět souhlasně. Pokud byli všichni podrobně seznámení s Thassovým úmyslem a šli za ním s vidinou budoucích velekněžských prebend, nemělo už smysl omlouvat je a trvat na ohleduplném zacházení.

Vyměnil jsem tedy před svým návratem na Brívu skleněné lahve s éterem za menší ampule s tekutým kyanovodíkem. Teprve teď tedy nastane skutečný masakr – i když vzhledem k použitému prostředku při něm žádná krev nepoteče.

Ale nepůjdu tam už sám. Ne že bych někomu přenechal své místo »v přední linii«, ale Káťa se rozhodla prostory Brívy od Thassových mariňáků za mnou »začistit«. Nemusím se tedy starat o jejich pozůstatky. Některé vypadají opravdu hrozně, jako ten chlap rozdrcený dveřmi, jiní jsou popálení hořícím éterem, jiní budou jen modří ve tváři. Káťa ale tvrdila, že si z Čečny pamatuje daleko horší obrazy, válka tam byla mnohem krutější.

Třetí skok na Brívu v krátkém čase...

Teď to ale přijde!

*****

Historii se zachoval výrok jednoho majitele uhelného dolu, kterému se vzbouřili horníci a zahájili okupační stávku hluboko v dole, kam se za nimi místní policisté neodvážili.

Uhlobaron prý prohlásil:

„Tu vzpouru potlačíme nekrvavě! Vypněte jim větrání!“

Když pak ostatní horníci vytahali své udušené kamarády na vzduch, nikdo už se neodvážil proti majiteli ani ceknout.

Ano, i válka se dá vést nekrvavě...

Kyanovodík se ve skutečné válce nepoužívá, páry jsou lehčí než vzduch, ve volném terénu rychle vyprchají směrem vzhůru. Ovšem v uzavřených prostorách je to jiné, lidi ve sprchách zabíjel spolehlivě. Německý »Zyklon B« byl původně prostředek proti hmyzu, ostatně se tak vyrábí dodnes, jen slovo »cyklon« nahradili slovem »uragan«, ale v uzavřené prostoře sprch byl použitelný i proti lidem.

Co všechno už si lidé na sebe nevymysleli!

Výprava jednoho člověka proti čtyřem stům ozbrojených zabijáků vypadala zprvu jako zoufalý útok japonského kamikaze. Nápad zbavit je podpory Sofura jejich převahu obrátil. Teď jsem byl pánem Brívy a možnost rozdělit protivníky na malé hloučky to ještě vylepšovala.

Chemická válka může být úplně jednostranná. Asi proto ji světové mocnosti prohlásily za nedovolenou, kdo ji použije, stává se válečným zločincem a celý svět ho odsoudí, zatímco střelivo plněné ochuzeným uranem, kdy se vlastně do lidí střílí odpadem z jaderných reaktorů, nechává veřejné mínění netečné.

I ministr volený za Zelené může hlasovat proti jeho zákazu!

Proč asi? Vždyť je to tisíckrát horší než chemické jedy! Zákaz tohoto střeliva vetovaly mocnosti a postihne nejen vojáky, ale ještě víc civilisty, neboť radioaktivita není okem vidět. Obraz srbských dětí, hrajících si ve vraku rozstříleného srbského tanku,

vypadal docela malebně, dokud v záběru nebyl i displej měřiče radioaktivity, ukazující hodnoty, z nichž se odborníkům protáčely panenky.

Proč ten obrázek tak rychle zmizel i z internetu? Komu stál za hackerský útok na srbské servery? Zejména když Srbové jasně označili viníka – letectvo USAF...

Rychle se vypařující prchavá kapalina s chemickou značkou HCN nezanechává trvalé radioaktivní stopy. Použití v místnosti Brívy trvá několik málo minut, než ji nahradí neškodný čerstvý vzduch, dodávaný přičinlivým Sofurem. Za pár dní zmizí i vůně hořkých mandlí a za rok zde nikdo nic nezjistí ani nejcitlivějšími chemickými metodami.

Což ovšem nepotvrzuje výrok, že to Němci nepoužili za války proti lidem, zejména když chemici zkoušeli své analýzy až po desítkách let.

Sem do hlubin Brívy, jinak Marsova měsíce Fobos, se lidé nejspíš nedostanou nikdy. Jen ***zukíjá***, schopní transportu pomocí ***durumaldu.*** Zajímalo mě, jestli mě historici budou po několika staletích obdivovat nebo odsuzovat?

Nepřepadávaly mě výčitky svědomí ani po stovce zabitých protivníků? Kupodivu ne, ve světle chystaného úderu asteroidem do Země nevypadá pár stovek mrtvých fanatiků tak hrozně.

Plán Brívy, promítaný na můj příkaz čas od času na stěny, se pomalu měnil. Zhasínaly v něm zelené hvězdičky, označující lidské bytosti. Zůstávala moje – a daleko za mnou i Kátina, jak se Káťa starala o postupnou anihilaci mrtvol, střepů skla, projektilů a odhozených zbraní.

Postupně jsem se přibližoval k velínu, neboli řídící kabině Brívy. Věděl jsem, že se v ní nachází patnáct zelených hvězdiček. Jedna patří samotnému Thassovi, ostatní jsou jeho ochranka. Jistě už tuší, že je zle. Zpočátku na jeho telepatické příkazy a dotazy odpovídaly čtyři stovky jeho podřízených, budoucích velekněží. Postupně však jejich počty klesaly pod padesát a spolu s nimi se rozplýval jeho sen o novém světovém řádu, »Jediné Pravé Církvi Boha Thasse«...

A přitom to vypadalo nadějněji než idea hlupáka Johava! Zbavil se svých krajanů, nepustil je na palubu Brívy a na Zemi by je zničil. Jediné riziko bylo, že to přežene. Asteroid může Zemi vyhubit »jen trošku«, ale při nepříznivé konstelaci hvězd i úplně, až na pár bakterií... V tom případě by zůstali v bezpečí na Brívě, než se to na Zemi uklidní a kdyby se ukázalo, že je Země k životu nevhodná dlouhodobě, mohl by s nimi odletět do vesmíru. Jeden neúspěch přece neznamená úplný konec!

Teď mu ale docházelo, že někde udělal chybu. Ale jakou? Nejspíš za ním poslali obyčejného »zukíjá«, před těmi nebyly značky durum blokované... Ten jim někam položil novou, čistou značku a skrz ni se sem dostali i ostatní »původní«. To by se dalo napravit, až by tu značku zjistil! Palebná síla marines je přece nesrovnatelně vyšší než na kolik vydá pár sabotérů! Jenže se stalo něco, co rozhodně nečekal. Vypnuli Sofura a životní systémy lodi začali řídit ručně. Neměl ani tušení, že by to šlo – a už vůbec ne, kdo a odkud to řídí. Tím ho ale převezli důkladně!

Kdo to ale mohl být? Nejspíš Rimmi, ten přece znal Brívu jako své boty! Ale mohla to být i Jeeg a možná i Nee. Dara ne, ta husa si snad opravdu myslela, že si ho pozemskou svatbou omotá kolem prstu, inu – přepočítala se!

Jenže on se také někde přepočítal a to bylo horší! Naprosto jistě věděl, že jeho protivníci používají jedovatý plyn! Takovou zákeřnost opravdu nečekal, bývalí kamarádi jsou zřejmě mnohem větší svině, než čekal. A nikdo mu zatím nehlásil ztráty na druhé straně. Ale jak se zdá, početně jich tolik není. Až přijdou až sem do velínu, přivítá je se svou ochrankou takovým deštěm olova, až jim zhasne všechna naděje!

Jenže to čekání na boj – a kdoví, zda ne na zkázu – je vážně deprimující. Přitom nezadržitelně ubývá jeho věrných. Ale co, vzal je čert, vychová si jiné!

Jenže nepřátelé se přibližují. Právě mu hlásili použití plynu v chodbě vedoucí k velínu! Varoval je, že se k nim blíží, čekali útok, jenže ho nepřekazili. Nepatrná rozbitá skleněná láhev či co

to bylo, podhozená pod pootevřená vrata, to bylo vše. A další rota mu postupně umlká... I s těmi je už konec...

„Vstávat, chlapi!“ vzbudil všechny, co mu ještě zbyli. „Nás jen tak nedostanou! Připravte se!“

Vstávají, ale někteří se třesou.

Strachy – nebo bojovým zápalem?

Uvidíme!

*****

Když už Thassových mariňáků zbývalo posledních patnáct ve velíně, rozhodl jsem se pro krátký oddych.

Jeeg – vlastně Káťa – mezitím do Brívy pozvala i zbývající vědmy Věrku a Daru. Většinu lodi vyčistily od mrtvol i od stop po střelbě, zbývala chodba k velínu – a ovšem velín, dosud obsazený Thassem a jeho gardou.

Napadlo mě jedno řešení do budoucna. O novém návěští na Brívě jsme věděli jen čtyři – já a tři nejstarší vědmy. Což takhle ponechat zde nové návěští natrvalo? Je pravda, o Brívě vědělo jen málo »zukíjá« kromě »původních«, ale nebylo by lepší znemožnit jakékoliv její zneužívání? Kdokoliv sem přeskočí bez znalosti nového návěští, bude tu v pasti a zpátky na Zem se dostane jedině přispěním někoho z nás čtyř. Věrka namítla, že o Brívě kromě mě žádný »zukíjá« neví a nemůže se sem dostat. Připomněl jsem jí tedy Thassovy mariňáky. Nevíme, kolik jich na Zemi ještě zbylo. Vědí o Brívě i o Thassově úmyslu a až se na Thasse zapomene, někdo z nich by mohl dostat zálusk dokončit to. Bylo by přece docela lákavé stát se bohem!

Všechny tři vědmy se zamyslely a pak uznaly, že mohu mít pravdu. Na palubu Brívy je pozemský Sofur přenese, ale tady už je nic neposlechne a vrátit se na Zem tedy nemohou. Bríva by pro ně byla pastí. Je ale otázka, co si počneme s takovými »úlovky«? Káťa navrhla prostě se o ně nestarat. O pomoc si volat nemohou, neznají-li telepatickou rezonanci nás čtyř, nikdo jiný je zpátky na Zem nedostane a zakrátko zemřou hladem – žádná škoda. Jednou za čas – postačí jednou za sto let – se sem podíváme a případné mumie uklidíme. To je vše.

„Smutné je, že o Thassových spolupachatelích na Zemi nic nevíme," povzdychl jsem si.

„Něco víme," zavrtěla hlavou Dara. „Zajatec o nich mluvil, když jsi odletěl. Pár desítek jich je v Indii, zhruba stovka je mezi ostatními Američany v Rusku. Zatímco my jsme si brali jen dva učedníky za sto let, Thass neztrácel čas, verboval je po desítkách. Dokonce měl pro ně v Americe vysokou školu, ze které přesunul své učitele do Indie, aby v tom pokračovali. Rozjel to opravdu ve velkém stylu..."

„No právě!" vzdychl jsem si. „Vychovával si velekněze své nové církve! Řekl bych, že taková výchova zkazí co se dá. A tihle budou pokračovat v tom, co tak úspěšně začali? Co teď s nimi? Převychovávat? Těžko!"

„Vidíš, to nás ještě nenapadlo," přiznala Věrka. „Měli jsme toho zajatce nechat naživu, jistě by věděl o mnoha dalších."

„Mohu se pokusit zajmout jiného," navrhl jsem. „Když ho neodneseme na Zem, tady nám neuteče."

„Zkus to," pobídla mě Věrka.

„Dobrá, jdu na ně," řekl jsem.

*****

Pokus o zajetí někoho z Thassovy gardy vylučoval použití kyanovodíku, mrtvoly by nám nic neřekly. Musel jsem se vrátit k osvědčenému éteru. Velkou výhodou byla možnost zvolit si čas pro akci a navíc jsem věděl, kde se moji protivníci nacházejí. Viděl jsem, jak vytvořili vějíře kolem hlavních vchodů do velína, takže mi bylo jasné, že mě uvítá zničující palba, jakmile se dveře jen částečně pootevřou.

Na plánku lodi však byl u velína ještě jeden nouzový vchod ke kontrolám kabelů. Nacházel se za hlavní obrazovou plochou a podle zelených hvězdiček byl úplně mimo pozornost mariňáků. Ani Thass nebyl na takovém místě, aby tam viděl. Zřejmě na ten vchod zapomněl a nebýt plánku, nevěděl bych o něm ani já.

Prolezl jsem malou chodbičkou plnou kabelů a ocitl se před nevelkým průlezem. Připravil jsem si velkou láhev éteru, otevřel

průlez a láhev hodil tak, aby se po dopadu na podlahu rozbila. Pak jsem průlez zavřel, zbývá počkat, až se éter rozšíří po celém velínu. Nechal jsem si opět zobrazit plánek, ale viděl jsem, jak se část Thassovy gardy obrátila proti nouzovému vchodu. Už jim asi došlo, že mě při prvním otevření dveří nerozstřílejí, teď musím počkat, až éter vykoná své. Dokud se tam ty hvězdičky pohybují, jsou jejich představitelé při vědomí a éter ještě neukázal co umí.

Vrátil jsem se tedy k hlavnímu vchodu. Proč tahat zajatce nouzovým průlezem, když to půjde širokým hlavním vchodem? Čas pracuje pro mě. Počkal jsem ještě chvíli, i když se zelené hvězdičky přestaly pohybovat. Měli by všichni ležet na podlaze, spolu s Věrkou jsem chtěl vynést prvního, koho za dveřmi najdeme.

Otevřel jsem dveře, ale v tom okamžiku mě oslepil plamen a ohlušil výbuch. Rána mě odmrštila ode dveří a narazila mě zády do něčeho tvrdého.

Víc nevím...

*****

„Tak už se konečně prober, nešiko nemotorná!“ budila mě Věrka. „Jsme na tebe všechny nesmírně zvědavé, ani nevíš jak!“

„Co... co je..? Kde to jsem?“ koktal jsem.

„Jsi na lodi Bríva,“ připomněla mi Věrka, sklánějící se nade mnou. „Jistě si pamatuješ, jak ses pokusil omámit Thasse a jeho bandu ve velínu, ne? Měl by sis pamatovat i výbuch, explodovaly tam páry éteru, když na tebe začali Thassovi maníci střílet.“

„Oni nebyli omámení?“ podivil jsem se.

„Nebyli,“ přikývla vážně. „To byla moje chyba. Zapomněla jsem tě upozornit na pohotovostní dýchací masky, byly ve velínu u každého sedadla. Měli jich osm, takže éter omámil jen necelou polovinu Thassových lidí. Ostatní zahájili do otevíraných dveří křížovou palbu. Nechápu tu pitomost, střílet v třaskavém ovzduší! Páry éteru se samozřejmě vznítily. Bohužel tě výbuch zabil, náraz tlakové vlny byl příliš silný, neměl jsi nejmenší naději.“

„Počkej, chceš snad říci, že...“ překvapením jsem jen lapal po dechu... „To už jsem zase po reinkarnaci?“

„Jak jinak?“ usmála se na mě Věrka chápavě. „Nenecháme tě v tom přece! A byla to moje chyba, že jsem ti neřekla o našich dýchacích maskách. Taky mě to včas nenapadlo...“

„Kde jste ale na Brívě sehnaly nové tělo?“ staral jsem se.

„Kde asi?“ pokrčila Věrka rameny. „Použily jsme nejbližší lidský odpad, válelo se jich tam plno. Jenže většina maníků byla příšerně zdevastovaná výbuchem, až na jednoho, který se v tom okamžiku přikrčil mezi dvě křesla a to ho trochu ochránilo.“

„Takže jsem... jeden z Thassových mariňáků?“ došlo mi, že jsem už podruhé skončil život krále Českomoravského království.

„Ne,“ zavrtěla Věrka hlavou. „Ti byli všichni rozestavení do vějířů kolem dveří, tlaková vlna jimi mrštila o stěny a výbuch je pozabíjel všechny. Jen uprostřed místnosti mezi křesly bylo něco jako oko hurikánu, čím dál od středu, tím byly účinky výbuchu těžší, u dveří to zabíjelo i ležící. Toho uprostřed to jen připláclo k podlaze a vyrazilo mu to dech. Kdybychom ho nepoužily jako lidský odpad, snad by se časem i vzpamatoval.“

„Kdo jsem tedy?“ zatvářil jsem se nechápavě.

„Kandidát na boha – Thass!“ řekla Dara.

*****

Na mrtvolu jsem se vzpamatovával rychle. Ještě hodinu mě nechaly ležet, pak mi dovolily posadit se a opatrně vstát. To se ví, snadné to nebylo. Cítil jsem se jako praštěný (aby ne!), také jsem trochu zvracel. Thass měl dýchací masku, ale éter se vstřebává i kůží, takže jsem teď byl trochu zhulený. Bohužel to nestačilo, výbuch by způsobil i jediný pistolník, schopný stisknout spoušť ve chvíli, kdy se dveře začaly otevírat. Napadlo mě, že jsem měl ještě chvíli počkat, až je to omámí i skrz kůži, jenže jednak jsem to nevěděl, za druhé by Sofur mezitím velín asi vyvětral... prostě jsem měl opět smůlu.

Napadlo mě, co teď bude s Českomoravským královstvím, ale tyhle myšlenky mi rychle zarazily. O to ať se nestarám! Další mé tělo povezou na lafetě, ale to už není můj problém. Teď mám jako hlavní úkol probrat se zděděnými vědomostmi po Thassovi.

„Neměl náhodou Thass privilegované tělo?“ napadlo mě po chvilce, to jsem ještě ležel. „Jak je možné, že mi je přenechal?“

„Jo, privilegia měl,“ přikývla Věrka. „Ale ty také. Když jsi Sofurovi změnil návěští na toho »Řehoře«, začal tě považovat za privilegovaného, jako kdybys patřil k technikům ještě před naším odletem na Chibipedách. Takže ani neprotestoval, když jsme ti »přidělily« Thassovo tělo. Snad v tobě Thass nepřevládne, aby tě nenapadlo trojčit jako on, když jsi teď privilegovaný jako my.“

„To mě ani ve snu nenapadne!“ odvětil jsem. „Stačilo mi být králem! Jako řadový »zukíjá« jsem se cítil lépe! Nejvíc jsem na své smrti litoval, že jsem přišel o tebe, Věrko, o Káťu a Ninu.“

„Můžeš si je teď vzít znovu,“ řekla Dara. „Teď už ti v tom nic nebrání, já nebudu proti, jako ta megera Hanka!“

No jo, uvědomil jsem si, teď je vlastně moje právoplatná manželka Dara z Čchian-Chouč a místo Hanky mám Číňanku! To není špatná výměna! Už protože Dara uznává mnohoženství a nemá nic proti těm třem! Nebýt ještě tak zvalchovaný, skákal bych radostí! Teď to ještě nejde, mohl bych se pozvracet, ale brzy mě všechno přejde – a to teprve bude život!

„Bylo by dobré, kdyby sis teď v dobré paměti vzpomněl na své mariňáky, zanechané na Zemi!“ připomněla mi Věrka. „Musíš je vyhledat a zneškodnit. Při jejich »výchově« hrozí nebezpečí, že začnou svých schopností zneužívat.“

„Mám lepší nápad!“ řekl jsem. „Thass jich měl plno a navíc mnoho z nich neverboval on sám, takže o nich ani nemá přehled. Musel bych vyzpovídat své »důstojníky«, kdo má jaké maníky. Já bych se s nimi vůbec nezdržoval.“

„Nemůžeš je nechat řádit!“ připomněla mi Věrka.

„Říkám, že mám lepší nápad!“ opakoval jsem. „Máte snad dostatečný přehled o svých učednících, ne?“

„To jistě, máme jich také mnohem méně,“ přikývla Káťa.

„Pak to vidím jednoduše,“ řekl jsem. „Změníme teď návěští Sofurovi na Zemi. Nemusí to být zrovna »Řehoř«, to ať zůstane na Brívě, ale bude zkrátka jiné. Vašim učedníkům je sdělíme, ale Thassovy to odřízne od Sofura a přestanou být nebezpeční.“

„Pořád budou mít výhodu telepatie," trvala na svém Káťa.

„Jenže té se dá zneužívat jen jako mobilních telefonů," řekl jsem. „To už nebude tak nebezpečné."

„To je asi pravda," ustoupila i Káťa.

„Měl by to potvrdit i Rimmi," připomněla nám Dara. „Ale jak ho znám, nebude proti. A pojedeme dál..."

„Tak na co ještě čekáme?" nadskočil jsem – ale žaludek mě zradil, vedlejší účinky éteru nejsou příjemné. Chvíli jsem zvracel, ačkoliv jsem ani neměl co.

„Je tu příliš slabá gravitace," napadlo Káťu. „Thass je ještě slabý a má pravdu, měli bychom se přesunout na Zem. Navrhuji můj palác v Sokolnikách, tam se uzdraví nejlépe!"

„Prosím, prosím," obrátil jsem se na ni, „neříkejte mi tak! Nejlépe by bylo jeho jméno co nejdříve zapomenout!"

„Má pravdu!" podpořila mě Věrka. „A nedivím se mu. Taky by mi vadilo nazývat mě takovým jménem!"

„Jak chceš, abychom ti říkaly?" zeptala se mě raději Dara.

„Nejlépe Vojta," navrhl jsem. „Je to moje původní jméno, používal jsem ho nejdéle. Jistě si mě pamatujete i jako Věrčina učedníka, to bylo nejšťastnější období mého života!"

„Tohle přání ti snadno splníme," usmála se Věrka. „I když s Thassovými vědomostmi už učedníkem nebudeš. Thass byl za letu exobiologem, to se ti jistě bude hodit. Zajímá mě ale, jak se mohli dva z nás takhle zvrhnout! Opustili jsme domov, abychom nerozvinutým civilizacím pomáhali, ne abychom jim jako tyrani, bez ohledu na mrtvoly vládli. Měl bys to zjistit, Vojto!"

„Zkusím to," přikývl jsem.

„Dobrá," přikývla rychle Káťa. „Tady jsme skončili, zbytky vetřelců jsou anihilované. Přepravíme do Čech tělo krále Vikyho?"

„Nech to na mě," nabídla se Věrka. „Zařídím to."

„Ale Vojta půjde ke mně do Moskvy!" vymínila si Káťa. „Potřebuje rekonvalescenci."

„Tak jo, ale rekonvalescenci a ne že mu tam nedáte pokoj!“ souhlasila podmínečně Věrka. „Přiletím za vámi, jakmile vyřídím to tělo.“

„Přileť!“ vybídla ji Káťa. „Aspoň tam budeme všechny...“

Pak zmizela, jen mi připomněla, kde ji najdu.

Durum »Sokolmoj« je její pracovna. Za chvíli se sejdeme, abychom předělali návěští pozemského Sofura. Až k tomu dojde, budou všechny vědmy informovat své učedníky a učednice, až na mě, neboť žádné nemám. Napadlo mě ale, co bych mohl udělat. Když Sofur označí každého, kdo se k němu obrátí pomocí starého návěští a naopak odznačí, kdo použije nové, můžeme získat lepší přehled o Thassových vazalech, než měl on sám.

Ale to zřejmě rozhodneme později. Teď mám zajímavější úkol – vyznat se v pětatřiceti tisíci letech bytosti, jejíž tělo jsem po své smrti na Brívě získal.

Může být něco zajímavějšího?

*****

Slovník

alisy = vnucení svých představ přimraženým lidem
avlapke = potvrdit, trvat na svém (Elhunsky)
Bríva = hvězdná loď žabolidí u°Marsu
bubgev = pečený mamutí chobot na medvědím křenu
buchna = injekční stříkačka (argot narkomanů)
bzac = logické sjednocení množin "OR" (Elhunsky)
collateral damage = vedlejší škody na civilistech, obvykle vícenásobně převyšující vojenské škody - běžné jednání armád USA
dlgackože = totální Alzheimer
durip = určení sféry působení
durum = značka pro přemísťování
durumald = Sofurovo přemísťovadlo
Elhun = mimozemský jazyk, řídící Sofur
evlapaed = smazání části krátkodobé paměti
frége = silové pole schopné trhat skály
gaebrul = spojení, sjednocení (Elhunsky)
ganchip = zhasni světlo! (Elhunsky)
gikety = odložené spuštění na čas
gokiz = otázka (Elhunsky)
gydigochor = anihilace hmoty za vzniku energie
gydivagníbe = přeměna energie ve hmotu a°naopak
hačetá = paranormální vnímání ohrožení
hattor = hibernátor
hausychyf = těžká cukrovka
herák = heroin - tvrdá droga
hudžáhóku = kýta divokého kance pečená na brusinkách
hyhausychyf = opačná funkce k°hausychyfu
iprítůchí = řízení, manipulace (Elhunsky)
Chibipedy = domovský svět Elhunů
isdyšadá = aplikuj na označené (Elhunsky)
kanyho = setina planetárního dne (Elhunsky)
kerysa = rezidence (chalupa)
krug = návěští uvozující příkazy pro Sofur
lionkelnej = přenos duše (reinkarnace)

lovid = rozsviť (Elhunsky)
medvědí křen = pravěký název pro dnešní "křen selský" (slovo "selský" totiž patří až do pozdější zemědělské doby)
midlysy = potraviny (Elhunsky)
molekte = polovina planetárního dne (=poledne) (Elhunsky)
nuxusva = použij, aplikuj (Elhunsky)
ogmeldn = infarktu podobná zástava srdce hadím jedem
pedine = kamuflážní verze něčeho (pro zvědavé lidi)
pišča = jídlo (staroslověnsky)
placebo = neškodný preparát místo léku, léčí jen vírou
politruk = političeskij rukovoditělj (rusky) = politický (za ručičky) vedoucí
preno = těžké dveře
presstitut = tiskový prostitut, zaměstnanec médií, který namísto nestrannosti plní politické úkoly
rufzecit = oddělení, izolace (Elhunsky)
ryucho = potvrzení (Ano, pane!) (Elhunsky)
sertó = nadrozměrný (Elhunsky)
sgrobno = ochrnutí
skinda = přimražení teplokrevných živočichů
slýcip = jednodenní úplavice s°rychlým průjmem
Sofur = artefakt zanechaný mimozemšťany na Zemi
sriztajog = příkaz pravdy – nedovolí lhát
troig = stvoř (příkaz pro Sofur)
tuzgrůd = mikrovlnná sterilizace samců
vušte = logický průnik množin "AND" (Elhunsky)
wocogou = o°co jde? (czenglish)
zhavae = přírodní délková jednotka (přibližně 21 cm = vlnová délka záření vodíku)
zukíjá = všichni, kdo vědí o°Elhunech a ovládají Sofur
ztyžni = označení živého objektu
Zuvoes = pomocné muzeum a°skladiště žabolidí
zvorka = horečnatá nemoc, malárie

Obsah

Půjčka....2
Ortel....11
Zmizelá....20
Šok....26
Šílené rozhodnutí....36
Byrokrati....44
Vcítění....56
Měšťané....63
Síť zvířat....72
Nuxusva....85
Válka paragrafů....93
Návrat zašlé slávy....102
Ve stínu léčitelky....109
Financka....118
Durumald....125
Nepříjemnosti....132
Migranti....146
Kobylky....161
Dražba....173
Nová adresa....184
Víra a cenzura....193
Lexikon kouzel....202
I mistr tesař….211
Vedlejší oběti....219
Síla slova....228
Moskva....241
Konference....258
Káťa....269
Doma....285
Bitva o Hrad....293

Evropa.....306
Královský učedník.....320
Tovaryš.....332
Zlom.....344
Solověcké ostrovy.....352
Afrika.....358
Účtování.....375
Věrka.....389
Jedeme dál.....406
Minulost i budoucnost.....418
Assassin.....429
Strach a hrůza.....438
Mistrovské dílo.....457
Královská proměna.....464
Král kajícník.....476
Komu není rady.....485
Bríva.....495
Rozhřešení.....514
Slovník.....531